ІВАН НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

ОКЗ

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

АКАДЕМІЯ
НАУК
УКРАЇНСЬКОЇ РСР

ВИДАВНИЦТВО
«НАУКОВА ДУМКА»

БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

БІБЛІОТЕКА
УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Іван Семенович
НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

1838—1918

ДОЖОВТНЕВА
УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

ІВАН НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

ТВОРИ В ДВОХ ТОМАХ

ТОМ
I

ПОВІСТІ ТА ОПОВІДАННЯ
П'ЄСА

КИЇВ
НАУКОВА ДУМКА
1985

У1
Н59

РЕДАКЦІЙНА

КОЛЕГІЯ

І. О. Дзеверін (голова)
М. П. Бажан
О. Т. Гончар
Ю. Е. Григор'єв (секретар)
В. Г. Дончик
М. Г. Жулинський (заступник голови)
П. А. Загребельний
С. Д. Зубков
Є. П. Кирилюк
О. В. Мишанич
Л. М. Новиченко
Д. В. Павличко
Ф. П. Погребенник
В. М. Русанівський
М. П. Стельмах
О. В. Шпильова
М. Т. Яценко (заступник голови)

Упорядкування і примітки
В. Я. ПИПЧЕНКО

Вступна стаття
Н. Є. КРУТІКОВОЇ

Редактор тому
Н. Є. КРУТІКОВА

Редакція художньої
літератури

Н $\frac{4702590100-092}{М221(04)-85}$ передплатне

© Видавництво «Наукова думка», 1985,
упорядкування, примітки, передмова

ІВАН НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

В історії української реалістичної літератури творчість Івана Семеновича Нечуя-Левицького займає визначне місце. Відомо, що широкий розвиток художньої прози і, зокрема, великих епічних жанрів — повісті й роману — є важливим етапом формування національного мистецтва слова. Вийшовши на українське літературне поле, Нечуй-Левицький блискуче розвинув зміст і форму невеличкого оповідання і дав перші зразки реалістичного романного жанру з сучасного життя.

Звичайно, письменник спирався на традиції, створені його попередниками. Тут перш за все слід згадати твори Г. Квітки-Основ'яненка з їх яскравими й точними описами побуту й звичаїв українського села, з досить відчутними нотами соціальної критики. Це були явища раннього, так званого просвітницького реалізму, для якого в українській літературі був притаманний синтез реалістичного побутописання та сентименталістських і бурлескних тенденцій. Квітка створив і стійку стильову манеру, давши класичні зразки «оповіді» (монологу від особи демократичного оповідача), що міцно спиралася на фольклор (казка, пісня, побутовий анекдот), на типові звороти, лексику й інтонацію живої розмовної мови селянства. В окремих його творах позначився урочисто-дидактичний стиль давньої житійної української літератури. Меншу вагу у формуванні епічних жанрів мали прозові твори романтиків (П. Куліш, Л. Боровиковський, М. Костомаров), хоч і вони, звичайно, сприяли розробленню образних і мовних засобів.

Основою докорінного перелому в українській літературі, зокрема в галузі художньої прози, стала творчість Т. Шевченка. Переважний інтерес до етнічно-побутових рис українського народу, ідеалістичні поривання романтиків до козацького минулого замінюються зверненням послідовників великого поета до корінних антагонізмів кріпосницького суспільства. Поглиблюється розуміння народності, незрівнянно багатшими стають засоби типізації дійсності, діапазон літературної мови. Все виразніше постає залежність характеру і поведінки персонажів від системи суспільних відносин. У творах Марка Вовчка виявляється непримиренний конфлікт між поміщиками і пригнобленим селянством, виникають типи народних протестантів. Про трагічну долю буковин-

ських селян і жовнірів розповідає талановитий прозаїк Ю. Федькович. В його творчості реалізм поєднується з досить сильним романтичним струменем, що своєрідно забарвлює твори реалістичного плану (поетизація сильних та гордих людей, нахил до контрастних характеристик, до напружених, виняткових конфліктів).

Якщо Марко Вовчок відкрила нові можливості оповідної форми, вклавши оповідь в уста жінки-селянки і надавши мові творів незвичайної мелодійності, виразності й психологічної переконливості, то Ю. Федькович, наближаючись до Марка Вовчка простотою і невимушеністю оповіді, в той же час сильніше дає відчути авторську особу. Його творам властиві особлива стислість, динамізм, напруженість дії, гострота і несподіваність розв'язки, риси, які в майбутньому ляжуть в основу соціально-психологічної новели.

Знаменною в українській прозі, що передувала І. Нечуєві-Левицькому, була також поява першого соціального роману А. Свидницького «Люборацькі» (написаний 1862 р.). Письменник поширив тематичні межі літератури, змалювавши хроніку трьох поколінь старосвітського духовенства, порушивши чимало типових суспільних та національно-культурних питань життя тогочасної України. Свидницький немов перегукувався з російським письменником М. Помяловським, коли звертав увагу на спотворення людської особистості в умовах схоластично-реакційної системи виховання та освіти (бурса, семінарія, «благородний» пансіон для дівчат). Ці теми згодом знайшли розвиток у повістях, романах і мемуарах І. Нечуя-Левицького. Мала значення і та обставина, що в «Люборацьких» уже відчувається перехід української прози від традиційної оповіді до об'єктивно-епічного розповідного стилю. На жаль, талановитий твір А. Свидницького залишився невідомим тогочасному читачеві. Він був опублікований лише у 1886 р. і фактично випав з літературного процесу свого часу. Тому тут можна говорити не стільки про те, що Свидницький своїм романом торував шлях майбутньому авторові «Старосвітських батюшок і матушок», скільки про те, що «Люборацькі» підтвердили дозрілість української прози, наявність суспільної потреби у великих епічних творах, які б відповідали складним соціальним відносинам пореформеної епохи.

Щоб доповнити стислий огляд основних явищ української прози до виступу на літературне поле І. Нечуя-Левицького, слід згадати також перший український журнал «Основа» (1861—1862). Тут досить широко представлена стилізація фольклорно-оповідних форм («З народних уст»), наявні нариси на побутові та легендарно-історичні теми, «подорожні» нотатки й листи, а також оповідання та повісті (Д. Мордовця, Д. Олельковича та інших письменників). Хоча ця проза була досить різнорідною за своєю ідейною наснаженістю та загальним спрямуванням, проте вона свідчила про дальше поширення обсягу, тем і жанрів української літератури. До сказаного додамо, що українські прозаїки цього часу постійно зверталися, крім націо-

нальних джерел, і до здобутків російських письменників, а чимало з них безпосередньо брали участь у російському літературному процесі (Г. Квітка-Основ'яненко, Марко Вовчок, Д. Мордовець та ін.).

У цілому можна зробити висновок про наявність досить міцного грунту для нового зльоту української художньої прози. Саме в цих умовах починає свою багаторічну творчу діяльність І. Нечуй-Левицький[1]. Спираючись на досвід Г. Квітки-Основ'яненка, Марка Вовчка, Т. Шевченка, на багатющу скарбницю українського фольклору, він висуває нові завдання, прагне якнайповніше охопити українське суспільство в живих типах і картинах. Письменник закликає своїх сучасників — майстрів слова сміливо поширювати межі творчості, розкопувати «непочаті рудники» українського життя. На його думку, об'єктом літератури мусить бути перш за все народ, селянство у всій його національній і місцевій різнобарвності «од Кавказа й Волги до самого лиману Дунаю, до Карпат і за Карпати...». Але й інші класи і соціальні верстви в усій характерності побуту, звичаїв, поведінки, взаємовідносин чекають на художнє відтворення, вони повинні заговорити своєю мовою на сторінках української прози, виявити своє обличчя і місце в суспільстві. «Словом все, що захоплює етнографічна границя української народності, все це повинно бути й конечно буде матеріалом для реальної української літератури», — пише І. Нечуй-Левицький.

Така програма значною мірою реалізується в творчості автора цих естетичних декларацій. О. І. Білецький відзначав, що за своїми грандіозними замірами письменник наближався до задумів Бальзака — творця «Людської комедії», Е. Золя в «Ругон-Маккарах» та Гоголя, що прагнув охопити «всю Русь»[2]. І дійсно, до І. Нечуя-Левицького українська проза не обіймала так широко і повнокровно українського суспільного буття, взятого в найрізноманітніших розрізах. На сторінки його оповідань, повістей, романів і драм широким потоком вийшли селяни, обезземелені наймити, робітники перших капіталістичних промислів та фабрик. Ця яскрава галерея народних типів відтворювалася на виразному соціальному та етнографічному тлі, розробленому з небувалою докладністю і повнотою. А за цими образами йшли й такі, що досі не були або майже не були предметом уваги українських прозаїків: сільські поміщики й міські дворяни, урядовці, міщани, польські шляхтичі, фабриканти, колоритні постаті попів, ченців, цілі покоління української інтелігенції, врешті люди суспільного «дна» — жебраки, удавані й дійсні старці... Саме за це широке й реалістичне змалювання українського життя, за багатство суспільних типів, їхню епічну повноту та яскравість, за рельєфність побутових і пейзажних малюнків І. Франко назвав письменника «ве-

---

[1] Справжнє ім'я письменника — Іван Семенович Левицький. Літературні псевдоніми: І. Нечуй, І. Нечуй-Левицький та ін.

[2] *Білецький О.* Зібр. праць. У 5-ти т. К., 1965, т. 2, с. 337.

ликим артистом зору», «творцем живих типів», «колосальним всеобіймаючим оком» України[1].

І. Нечуй-Левицький значно поширив естетичні обрії української літератури. Він збагатив її новими жанрами та образними засобами. Серед його творів — короткі оповідання, нариси, великі повісті й романи (іноді свої романи-хроніки письменник за звичкою називає теж «повістями»), побутові комедії, історичні драми, літературно-критичні й публіцистичні статті, театральні рецензії, художньо-етнографічні, історичні та мовознавчі праці. У творах малих жанрів письменник блискуче розвиває традиційну оповідну манеру, надаючи їй простоти, природності й влучності образних характеристик. У повістях і романах Нечуй-Левицький здійснює перехід від монологу-оповіді до об'єктивно-розповідної манери повіствування, відкриваючи тим самим простір для широких описів природи й інтер'єру, для ліричних і філософських відступів, словом, для поширення можливостей художнього відображення складного й мінливого об'єктивного світу. Письменник також щедро використав мовні багатства фольклору та живої розмовної мови українського селянства. Це сприяло мальовничості й виразності його художнього слова.

Таким чином, І. Нечуй-Левицький виступив як письменник-новатор, чудовий знавець дійсності, що поширив межі українського реалізму і вторував шлях наступним письменницьким поколінням.

Біографія І. С. Нечуя-Левицького небагата на зовнішні події, круті злами та життєві конфлікти, але досить характерна. В ній — джерела великого життєвого досвіду письменника, відомості про літературне й громадське оточення, обставини, що сприяли становленню його демократичних і гуманістичних поглядів.

Іван Семенович Левицький (Нечуй) народився 25(13) листопада 1838 р. в м. Стеблеві (тепер Корсунь-Шевченківського району на Черкащині) в родині сільського священика. Змалку він добре знав українські народні пісні, приказки, старовинні легенди та комічні казки й анекдоти, придивлявся до звичаїв і побуту селянства. Рано виникло у хлопця і тяжіння до книги, до історії і поезії рідного краю. В батьковій бібліотеці він знаходив історичні праці М. Маркевича, Д. Бантиша-Каменського, твори давньої та перші ластівки нової української літератури. Особливо полонив уяву Івана Левицького «Кобзар» Шевченка своєю народністю і високою поетичністю. Вірші поета, розмови про нього були поширені в народі, особливо в тій місцевості, де минали дитячі літа письменника. «Керелівка, де родився Шевченко, всього за двадцять верстов од Стеблева... Знайомі наші заносили з Корсуна навіть уривки його віршів, котрі він тоді складав. Слава його тоді ходила скрізь по селах»,— згадував Нечуй-Левицький

---

[1] *Франко І.* Зібр. творів. У 50-ти т. К., 1982, т. 35, с. 372, 374.

у «Життєпису». Враження від поезії Шевченка, як і від усної народної творчості, глибоко западали у свідомість і згодом знайшли гучний відголос в оригінальній прозі І. Нечуя-Левицького.

Початкову освіту він здобув вдома, а потім у духовному училищі при Богуславськім монастирі. Задушливу атмосферу старої «бурси» письменник згодом відтворить в мемуарному творі («Уривки з моїх мемуарів та згадок. В Богуславськім училищі»). Зі сторінок спогадів І. Нечуя-Левицького рельєфно постають «вихователі» беззахисних дітей: жорстокий наглядач отець Федір, п'яний самодур інспектор Страхов та інші, схожі на них... Навчання перетворювалось на безглузде зубріння схоластичних «премудрощів», моральне виховання — на знущання з учнів і немилосердні кари за найменші провини. Школярів били, згадує мемуарист, «як за царя Миколая І офіцери лупили немилосердно різками солдатів», і крики катованих учнів лунали по класах, «неначе в Дантовім пеклі». Лише потайки від учителів можна було читати «світську» літературу (коли до школярів попав «Золотий осел» Апулея, вони вивчили його майже напам'ять). З вдячністю згадує автор мемуарів про молодих освічених учителів (Черняк, Лихнякевич, Креховський), які подекуди траплялися серед п'яних деспотів і злих аскетів-«наставників».

По закінченні Богуславського духовного училища (1852 р.) І. Левицький наступного року вступив до Київської духовної семінарії, де почував себе трохи вільніше. Тут юнак захоплено читає Пушкіна, Гоголя, Щедріна, знайомиться з творами Сервантеса, Лесажа, Шатобріана, Данте, студіює французьку мову.

Після закінчення семінарії І. Левицький через хворобу цілий рік перебуває вдома у батьків, а потім викладає географію, арифметику та старослов'янську мову в Богуславському духовному училищі. 1861 р. він вступає до Київської духовної академії (йому, як синові священика, доступною була лише духовна освіта).

60-ті роки — це час пожвавлення суспільного руху, коли посилюються народні заворушення, поширюється ідеологія революційних демократів. У цих умовах на Україні зростає прогресивна національна культура. Ще наприкінці минулого десятиріччя виходять друком антикріпосницькі «Народні оповідання» Марка Вовчка, в 1860 р. опублікований «Кобзар» Шевченка, у 1861—1862 рр. видається журнал «Основа». Все це пожвавлює духовні запити студентської молоді, звертає їхню увагу на актуальні суспільні й зокрема культурні питання. Передові настрої епохи проникають навіть через глухі мури духовної академії. Разом з іншими, найбільш мислячими студентами Левицький наполегливо займається самоосвітою, передплачує тогочасні російські журнали («Современник», «Русское слово», «Русский вестник» та ін.) й «Основу». Його хвилюють проблеми зближення інтелігенції з народом, шляхи дальшого розвитку національної культури та мови. Серед студентів духовної академії, як згадує письменник, «половина були великоруси, але було чимало сербів, були й

болгари, молдавани, греки й грузини». Молодь гаряче сперечалася з соціальних та національних питань, дебатувала літературні новини. Особливо палкі суперечки викликали роман І. Тургенєва «Батьки й діти» та присвячені цьому творові пристрасні статті Д. Писарєва. З цих років І. Левицький виніс посилену увагу до образів «нових людей», зокрема до тургенєвського Базарова, якого він не раз згадує пізніше у своїх статтях і до якого «приміряє» свої образи молодих українських інтелігентів.

Закінчивши в 1865 р. духовну академію, молодий різночинець порушує сімейну традицію, відмовляється від духовної кар'єри і йде вчителювати в світські учбові заклади. І. Левицький спочатку викладає словесність у Полтавській духовній семінарії, потім бачимо його як гімназичного вчителя російської мови, літератури, історії та географії в Каліші (1866—1867) і в Седлеці (1867—1872), з 1873 р. він учителює в Кишиневі. Навколо нього гуртуються прогресивно настроєні вчителі. Обговорення суспільних та літературних тем, виступи Левицького проти самодержавного гноблення на захист народу та його культури, його зв'язки з М. Драгомановим та київськими «громадівцями»-українофілами викликали пильну увагу департаменту поліції. За молодим вчителем встановлено жандармський нагляд, і, можливо, передчасний вихід Левицького у відставку (у 1885 р.) пов'язаний саме з цими несприятливими обставинами.

Ще наприкінці 60-х років учитель І. Левицький потай від свого оточення друкував власні твори під псевдонімом «І. Нечуй» у львівському журналі «Правда» («Дві московки», «Рибалка Панас Круть», «Причепа», «Світогляд українського народу в прикладі до сьогочасності»). Незабаром його перші художні твори вийшли окремим виданням у Львові (Повісті Івана Нечуя, т. 1, 1872). Критика прихильно поставилась до блискучого дебюту прозаїка, називаючи його «найталановитішим з сучасних українських письменників» і порівнюючи його повісті й оповідання з кращими творами тогочасних російських письменників.

У другій половині 70-х — на початку 80-х років талант художника-реаліста досягає найбільшого розквіту. В цей час він створює класичні повісті й оповідання з народного життя («Микола Джеря», «Бурлачка», «Кайдашева сім'я», «Баба Параска та баба Палажка»), розгорнуту повість-хроніку з життя духовенства («Старосвітські батюшки й матушки»), перший український роман про національну інтелігенцію, її настрої та змагання («Хмари»).

З 1885 р. письменник живе в Києві. Влітку звичайно виїжджає на Черкащину — до Стеблева, Білої Церкви, навколишніх сіл. Серед знайомих і друзів І. Нечуя-Левицького бачимо М. Старицького, М. Лисенка, М. Кропивницького. В 1885 р. його відвідує в Києві І. Франко, а потім автор «Миколи Джері» зустрічається з І. Франком, І. Белеєм та іншими демократичними літераторами Західної України

у Львові, по дорозі до Щавниці (Карпати), куди він їздив на лікування.

Суспільні зрушення, динаміка людської психології відбиваються в художніх творах письменника 90—900-х років («Афонський пройдисвіт», «Поміж ворогами», «Над Чорним морем», «Скривджені й нескривджені», «Старі гультяї», «Київські прохачі», «Сільська старшина бенкетує», «На гастролях в Микитянах» та ін.).

У цих творах І. Нечуй-Левицький сатирично висміює попів та ченців, відбиває соціальне розшарування на селі, виявляє моральний розклад пануючих класів, змальовує нові в українській літературі картини з побуту українських акторів, подає цікаві типи київських «прохачів» — людей міського «дна».

У творчій спадщині славетного прозаїка зустрічаються окремі казково-утопічні твори. В 1892 р. він написав казку «Скривджені й нескривджені», де у фантастичних образах, спираючись на давню індійську міфологію та український фольклор, відбив непримиренні суперечності між народом та деспотичним самодержавством. Алегорична блискавка спалює царський палац і знаменує в творі перемогу повсталих мас. Утопічний ідеал світлого, заможного і просвіченого суспільства, позбавленого жахливих війн і соціальних конфліктів, письменник змалював у художньому етюді «Бідний думкою багатіє». Це підтверджує органічність демократизму письменника, хоч іноді він і відчував на собі вплив ліберальних ілюзій та національних передсудів («Сьогочасне літературне прямування» тощо).

Уже на початку своєї діяльності І. Нечуй-Левицький звертався до історичної тематики (романтична казка «Запорожці», 1873, драми «Маруся Богуславка», 1875, «В диму та полум'ї», 1875), пізніше написав науково-популярні нариси з давніх часів України та повість «Гетьман Іван Виговський» (1899).

Залишився недрукованим за життя письменника його найбільший художній твір такого плану — історичний роман «Князь Єремія Вишневецький» (написаний у 1897 р., вперше надрукований 1932 р.). У творі відбилися концепції українських ліберально-буржуазних істориків, хоча художник часом іде далі, виявляючи соціальне підгрунтя подій. Основну увагу в романі звернено на процес полонізації та покатоличення українських просвічених кіл XVII ст., на боротьбу козацтва і селянських мас Правобережної України проти національно-релігійних утисків з боку польської шляхти. Проте зустрічаємо й епізоди, що свідчать про наявність не лише національної, а й соціальної незгоди між селянами та панством. Саме зображення поневолення і знущань з боку феодалів та розмаху народних рухів надає творові рис реалістичної змістовності. В романі селянські ватажки Кривонос і Вовгура гуртують повстанські сили, нищать панські замки й фортеці. Врешті під керівництвом Богдана Хмельницького повстанці здобувають перемогу над ворогом. З художнього боку історичний роман І. Нечуя-Левицького поступається перед його класичними творами на

сучасні теми: зустрічається надмірна публіцистичність, одноманітність образних засобів, розтягненість описів. Проте й тут читач знаходить чимало яскравих, живописних сцен, вдалих портретних і психологічних характеристик.

Здобувши визначних успіхів на терені художньої прози, письменник виявив себе і в галузі драматургії. Крім згаданих історичних драм, він написав комедії з сучасного міського побуту «На Кожум'яках» (1871) та «Голодному й опеньки м'ясо» (1877), в яких змалював оригінальні типи міщан, торговців, дрібних урядовців, влучно охарактеризував їхні звичаї, мораль і психологію. Найбільш вдалою є комедія «На Кожум'яках». У переробці М. Старицького вона набула більшої сценічності й досі (під назвою «За двома зайцями») живе в українському театрі.

Слід відзначити, що доля українського театрального мистецтва, музики, живопису, можливості й шляхи їхнього розвитку привертали пильну увагу І. Нечуя-Левицького і не раз ставали предметом його публічних роздумів. Про це свідчать його статті та рецензії «Україна в артизмі» (1881), «З Кишинева» (1885), «В концерті» (1887), «Марія Заньковецька, українська артистка» (1893) та ін. Найціннішими прикметами українського театру автор цих розвідок вважає сценічну правдивість і звернення до демократичного глядача, прагне до розширення репертуару п'єсами реалістичного напряму.

Неодноразово письменник виступав із літературно-критичними та критико-публіцистичними статтями. Ці твори містять в собі чимало цінних і вірних спостережень, хоч загалом, за висловом І. Франка, «праця наукового досліду, аналізи, порівняння не була властивою йому працею» [1], і Нечуй-Левицький увійшов в історію української культури насамперед як письменник-митець, а не як публіцист і теоретик. Безпосереднім приводом до такої оцінки була стаття І. Нечуя-Левицького «Сьогочасне літературне прямування» (1878—1880), де письменник висловлював свої літературно-естетичні погляди. На думку Нечуя, література повинна базуватися на принципах реалізму, народності й національності і бути «правдивим, нехибним дзеркалом, в котрому громада побачить себе, яка вона є, роздивиться на себе, оцінює себе». Але в подальшому трактуванні цих принципів виявляється теоретична незрілість і певна обмеженість поглядів автора. Так, закликаючи українських майстрів слова якомога ширше відобразити всі галузі й сторони буття українського суспільства, Левицький у той же час прагне замкнути літературу в певні етнографічно-географічні рамки і тому не радить українським письменникам «перелазити в чужі городи і підставляти свою душу під картини чужої неукраїнської жизни».

Вимоги правдивого відтворення життя поєднуються в статті з проповіддю цілковитої довільності художника в процесі творчої праці. Звужено трактує автор і принцип «народності», зводячи його лише

---

[1] *Франко І.* Зібр. творів. У 50-ти т., т. 35, с. 372.

до вимоги вживати в літературі народну мову та орнаментувати художню прозу «мов золотою ряскою» народнопоетичними образами й засобами. Врешті глибоко помилковим було різке протиставлення української і російської літератур та думка про «непотрібність» російської літератури для України. Загостреність і безапеляційність, з якою ця думка висловлена в статті, можна пояснити, згадавши суспільну атмосферу після ганебного царського указу 1876 р., який вкрай обмежував можливості розвитку української культури. Проте безперечним тут є прояв обмеженості письменника. І. Франко у своєму пристрасному, полемічному виступі проти хибного погляду письменника справедливо побачив коріння його трагічної помилки у тому, що І. Нечуй змішав воєдино реакційну національну політику самодержавства, шовіністичну російську пресу з російською демократичною літературою і передовою думкою, які боронили права українського народу та його культури, відкривали великі шляхи справжнього реалізму й народності. «У ч. автора бачимо (не виразно, а немов з-за сита) таке понімання: ставаймо не супроти московської держави, чиновників та жандармів, а проти московської бесіди та московських писателів, котрі-ді і по духу, і по думкам нам — чужина. Се так значить, як коли б хто казав лишати в супокою того, хто нас б'є, а термосити того, хто, хоть і сам слабий, силується нас боронити» [1].

Слід зазначити, що І. Нечуй-Левицький поступово відходив від хибних думок, висловлених у названій статті, тим більше, що не міг не зважати на пристрасний протест і засудження цих думок у виступі такого авторитету, як І. Франко. В деяких пізніших статтях (наприклад, «Школа повинна бути національною», 1911) та в листах до молодих письменників він висловлює зовсім іншу думку — про необхідність вивчати російську літературу, яка може й повинна бути «матеріалом для ширшого й дальшого нашого розвитку й поступу».

Цікаво, що в ряді художніх творів письменника («Над Чорним морем», «На гастролях в Микитянах») зустрічаємо захоплені оцінки генія Гоголя. Про ставлення до російської літератури говорить і той факт, що Нечуй-Левицький переклав на рідну мову казки М. Салтикова-Щедріна — «Повість про те, як мужик харчував двох генералів» (1870) та «Дикий пан» (написано у 1870 р., вперше надруковано у 1965 р.). Щодо власної художньої практики українського прозаїка, то вона свідчить про увагу до досвіду російського реалізму, особливо ідейно-естетичних досягнень Гоголя, Тургенєва, почасти Щедріна, Островського. Творчість цих письменників допомагала І. Нечуєві-Левицькому у виробленні нових засобів художньої типізації, у побудові розгорнутих епічних творів.

Серед літературно-критичної спадщини І. Нечуя-Левицького є також статті й рецензії про поезію Шевченка («Сорок п'яті роковини смерті Тараса Шевченка», 1906, «Хто такий Шевченко», 1913), цікаві огляди української поезії й прози («Українська поезія», вперше надру-

[1] *Франко І.* Зібр. творів. У 50-ти т. К., 1980, т. 26, с. 8—9.

ковано у 1968 р.). З реалістичних позицій письменник критикує міщанський, антинародний сенс декадентства, пародіює модерністську лексику й фразеологію (повість «Без пуття», 1900, стаття «Українська декадентщина», написано у 1911 р., вперше надруковано у 1968 р.).

У 1914 р. він створює мемуарно-художній твір під назвою «Уривки з моїх мемуарів та згадок. В Богуславськім училищі». За виразністю деяких типів і сцен бурсацького життя, за загальним сумно-гумористичним тоном ця незавершена автобіографічна книга найближче стоїть до роману-хроніки «Люборацькі» А. Свидницького та до «Нарисів бурси» М. Помяловського. Художні нариси І. Нечуя цих років («Призва запасних москалів», «Неслухняна жінка», «Мар'яна Погребнячка і Бейліс», «Апокаліпсична картина в Києві» та ін.) свідчать про те, що письменник не був байдужим свідком бурхливих подій 1910—1914 рр. і стояв на загальнодемократичних позиціях в оцінці імперіалістичної війни, самодержавного терору та розпалювання шовіністичних настроїв. Ці останні твори не були надруковані за життя письменника і стали відомими порівняно недавно (у 1961 р.).

У роки імперіалістичної війни І. Левицький жив самотнім, важким життям, нерідко голодував, твори його не друкувалися. Під час німецької окупації Києва (1918) він тяжко захворів. Славетний письменник умер у жахливій Дегтярівській богадільні на Лук'янівці 2(15) квітня 1918 р.

Уже перші друковані твори І. Нечуя-Левицького («Дві московки», «Рибалка Панас Круть») позначені великим талантом і майстерністю. Письменник сміливо вводить нові мотиви, починає переходити до нової об'єктивно-розповідної манери повіствування.

Про нещасливу долю селянської жінки-«московки» раніше за І. Нечуя геніально розповів Шевченко («Катерина»), про трагедію матері, що втратила синів через царську солдатчину, проникливо писала Марко Вовчок («Два сини»). І. Нечуй докладніше розробляє соціальний типаж, конкретніше висвітлює обставини. Він вдається до підкресленого контрасту, змальовуючи протилежні жіночі характери (покірна, задумлива Ганна — палка, пристрасна Марина). Та обидві жінки, незалежно від індивідуального темпераменту й поведінки, вступають у неминучий конфлікт з одним і тим же соціальним злом — селянським безземеллям, миколаївською солдатчиною. Контраст лише підкреслює неминучість трагедії. Ні висока моральність і внутрішня стійкість Ганни, ні буйний протест Марини («Не з біса й я хитра! Не дамся я тому лиху») не врятовують їх від загибелі. Лише в передсмертному маренні бачить Марина щасливе життя серед вишневих садків та зелених ланів, безмежне золоте море пшениці...

Зовсім нові життєві пласти порушує письменник, вводячи в свою повість ескізні замальовки побуту міських бурлак-заробітчан, навчання селянських дітей у школі кантоністів або виводячи тип людини,

морально зіпсованої царською вояччиною (Іван Хоменко). Все це свідчить про спостережливість і багату обдарованість письменника.

Оригінальний тип поставав і в другому творі І. Нечуя «Рибалка Панас Круть». Герой цього оповідання Панас Круть через панську сваволю та безоглядну селянську злиденність змушений змалку до сивої старості хапатися за будь-яку працю, безперестанно міняти професії і місця проживання. Взагалі це натура глибока, поетична, здатна до найтонших почувань. Та ніхто не зважає на прекрасну душу рибалки-«невдахи». Лише місячна ніч та молодий рибалка Панько чують сумну життєву оповідь героя твору... Тогочасна критика небезпідставно порівнювала образ Крутя з тургенєвським Сучком («Льгов»), вказуючи на деяку подібність їхньої нещасливої долі. Привертали увагу й мальовничі надросянські пейзажі, й виразні малюнки побуту селянства, містечкової єврейської бідноти, картини гучного ярмарку в Довгопіллі.

В обох названих творах письменник уважний до соціального та етнографічного тла, широко звертається до образних засобів усної народної поезії. Саме в цей час інтерес І. Нечуя до витворів народної фантазії, мотивів та образів українського фольклору знаходить вияв у його великій праці «Світогляд українського народу в прикладі до сьогочасності». Спираючись на книгу О. Афанасьєва «Поэтические воззрения славян на природу» та інші фольклористичні дослідження, письменник створює ескіз української народної міфології. На підставі аналізу народних вірувань та звичаїв, змісту численних колядок, щедрівок, веснянок І. Нечуй прагне схарактеризувати самий процес творення народом поетичних образів світлих богів — Сонця, Зорі, Хмари, Вітру, Весни та цілої низки інших фантастичних істот: русалок, мавок, полісунів, польовиків, упирів, вовкулак тощо. Фольклор підказує письменникові особливості селянської психології, розгортає перед ним скарбницю поетичних прийомів і тропів, якими він щедро користується в творчості.

Проте І. Нечуй не обмежується фольклорними засобами та національними літературними традиціями, а звертається також до багатого досвіду російської реалістичної літератури, де художня проза на той час досягла високого рівня розвитку. Зокрема в портретних характеристиках персонажів сталі, узагальнені порівняння та епітети фольклорного типу поєднуються у нього з докладними описами зовнішності в дусі письменників натуральної школи. З повісті «Дві московки» читач дізнається, що у Василя кучері, «як смола», карі очі, «як свічки», а у Марини брови, «як дві веселки», рум'янець, «немов тая весняна рожа» і т. д. І поруч з цим — прагнення подати живі, конкретні, реалістичні деталі, які дають уявлення про соціальний стан персонажа («По дорозі йшов молодий москаль. За плечима в його теліпався ранець та торбина з сухарями; через плече висіла сіра московська шинеля, скручена, як обід...»), про його індивідуальне обличчя (Марина «була чорнява, аж трохи смуглява: її дражнили

циганкою, лице в неї було довгеньке, внизу гостре і видавалось вперед»).

Ускладнювалась і структура творів. В оповіданні «Рибалка Панас Круть» оповідь героя співіснує з повіствуванням від автора, з діалогами, з побутовими й пейзажними описами. Це свідчить про «перехідний» характер ранньої прози І. Нечуя, про те, що письменник уже торував шлях до майбутнього широкого побутописання та просторої авторської розповіді.

Це було перш за все відповіддю на тогочасні суспільні й творчі запити. В пореформені часи, коли розгорталася творчість письменника, ускладнювались суспільні взаємини, виникали нові форми соціального побуту та ідеології, йшли процеси пробудження особистості у звичайних людях, представниках демократичної маси. Все це вимагало поширення меж художньої творчості, появи творів з розвиненою структурою, здатних відбити долю особи в її різноманітних зв'язках з суспільством. Письменник йде назустріч цій потребі, створюючи велику соціально-побутову повість і роман, де суспільство виступає в різних соціальних розрізах, типові характери виписані повнокровно, рельєфно й тісно пов'язані з соціальним оточенням.

У повісті «Причепа» (1859) І. Нечуй-Левицький звертається до нової сфери, відтворюючи побут і взаємини духовенства, заможного міщанства та польської шляхти на Україні. На перший план тут виходять національні аспекти, зокрема болючі для письменника явища денаціоналізації і морального розкладу українських старосвітських родин (сільського попа Чепурнівського та міщанина Лемішки) під впливом пихатого та розбещеного польського панства (поміщик Хоцінський, шляхтянка Зося Пшепшинська). При певній тенденційності (різкий поділ постатей на позитивні та негативні, часом карикатурні; окремі публіцистичні коментарі) в повісті перемагає реалізм письменника, прагнення подати правдиві картини тогочасного буття. Про це свідчить переконливість образів основних персонажів (Ганя, Зося, Ясь Серединський), чудові сатиричні сцени антиклерикального характеру (розваги п'яних панотців Федора й Мойсея), соковиті побутові описи, мальовничі пейзажі. Картаючи підступну шляхту й дещо ідеалізуючи патріархальну міщанську родину (за останнє письменника свого часу різко критикував М. Драгоманов), письменник з повагою говорить про простих людей польської національності. Мабуть, тому «Причепу» було видано 1878 р. в польському перекладі і вона знайшла прихильний відгук у тогочасній польській пресі.

З особливою силою реалістична майстерність письменника розкрилася в наступних творах з народного життя. Зокрема високого визнання у сучасників і нащадків набула повість «Микола Джеря» (1878). Це своєрідна одіссея українського селянина, що втікає з кріпацької неволі й неминуче потрапляє в нові конфлікти з буржуазними підприємцями, царським судом і поліцією, з пореформеною сільською соціальною верхівкою. Передова українська критика відзначала ори-

гінальність і типовість образу Миколи Джері — гордого, вільнолюбного героя-протестанта, образу, що з особливою силою втілив у собі зростання соціальної свідомості й почуття особистої гідності селянства. Цю рису народної психології відтворювали й такі письменники, як Некрасов, Щедрін, Марко Вовчок, її високо оцінювали Чернишевський і Добролюбов, аналізуючи твори белетристів-демократів 60—70-х років. Микола Джеря, на відміну від своїх батьків, чесних, працьовитих, але затурканих і забитих кріпаччиною, є представником нового покоління селян, що підіймає голову проти панів і посесорів, проти «своїх» і «чужих» гнобителів. І. Франко особливо підкреслював мужню натуру Миколи, бачив у ньому «лицарський» народний тип.

За композицією перед нами повість-хроніка, послідовний життєпис героя. Читач спостерігає безперервний конфлікт Миколи Джері з різними проявами несправедливого суспільного ладу, бачить причини і форми того нестерпного поневолення, яке викликає стихійний, але невгасимий протест героя.

Уже в перших розділах твору вагомо й наочно розкриваються різні форми панщанної кабали селян («узаконені» дні праці на пана, «згінні дні», податки у вигляді прядива, домашньої птиці тощо). Далі тло розширюється: Микола і його товариші потрапляють до Стеблева, Черкас, Акерманщини. Перед нами перше зіткнення бурлак з фабричними умовами, їх бідування в робітничих казармах. Описи побуту робітників стають важливими засобами типізації, набувають викривального характеру («В хаті було повно барлогу, як у свинюшниках; там стояв якийсь чад од махорки, од гнилої соломи, од нечистої одежі, од кислого борщу, од бурлацьких онуч... В борщі була сама за себе бутвина та квас: подекуди тільки плавали таргани замість м'яса»). Майже науковою точністю і предметністю, а разом з тим яскравістю й мальовничістю відзначаються описи риболовецьких промислів (письменник перелічує знаряддя праці, змальовує ловецький процес). Синтез такої реалістичної конкретності з колоритністю, живописною образністю, з «рембрандтівськими» контрастами світлих постатей і темного тла (згадаймо обличчя Нимидори в темній хаті, висвітлене вогнем з печі, або наче різьблені постаті рибалок, що сидять вночі навколо багаття) становить характерну прикмету творчої манери І. Нечуя-Левицького.

Безперервна праця і боротьба проти примусу й поневолення гартують мужність і волю героя. Микола-юнак постає як талановита особистість. Він чудово майструє, грає на скрипці й співає, а квіти, якими розписані стіни рідної хати, вражають переливами барв і виразністю малюнка. Прекрасні й його почуття до сироти Нимидори, їхні мрії про щастя. Та жорстока кріпаччина нищить мрії, ламає людські душі. Під чужим ім'ям, далеко від рідної оселі герой потрапляє під кормигу найманого рабства.

Микола — найманий робітник, бурлака, в подертій одежині, з чорними жилавими руками і суворим палким поглядом мало схожий на

того, вже далекого, юнака — довірливого, мрійливого, сповненого надій. Та не зникає його тяжіння до правди, до соціальної справедливості, навпаки, ще більше загострюється його мужній протест, у тяжких випробуваннях міцніють духовні сили.

У портретних характеристиках Миколи-парубка і Миколи — зрілого, посивілого робітника відбиваються глибокі психологічні зміни, великі зрушення в душі героя. Майстерність І. Нечуя-Левицького у відтворенні людської психології знаходить вияв не лише в цих описах зовнішності персонажів, а й в їх поведінці, діалогах і монологах, а також у снах і підсвідомих мареннях. Останні часом набувають символічного значення. На Акерманщині, коли душа Миколи, «мов хисткий човен», коливається між вірною любов'ю до далекої Нимидори й мимовільним тяжінням до принадної чорноокої Мокрини, його стримуваний неспокій і душевна тривога виливаються в нічному сні: русалка — Мокрина чекає на Нимидору, щоб потягти її на дно страшного, бурхливого моря. Сон віщує нещастя, впливає на рішення Миколи не кидати дружини, бути вірним їй на чужині. Інший зміст — глибоко соціальний — мають передсмертні марення Нимидори. Микола ввижається їй на тлі страшної грози, як месник за народні кривди й образи. Тут напружене чекання скорого повернення чоловіка поєднується з підсвідомим передчуттям неминучих соціальних змін. Характерно, що в рукопису і першому виданні повісті маренням Нимидори передували згадки про реальні селянські заворушення того часу. Не випадково царська цензура урізувала ці згадки та й вся повість викликала неодноразові заборони до друку.

І. Нечуй-Левицький звертається й до такого засобу, як паралелізм між явищами природи і душевним станом героїв. Витоки цього прийому слід шукати насамперед в українській народній поезії («А все гори, А все гори та долини, Ніде води напитися... Задумав я, Задумав я женитись...», «Та забіліли сніги, Забіліли білі, Ще й дібровонька, Ще й дібровонька... Та заболіло тіло Бурлацькеє біле, Ще й головонька» і т. д.). Але в творах І. Нечуя паралелізми більш витончені й неоднозначні, розраховані на сприйняття чулого читача. Розгорнуті поетичні паралелі в «Миколі Джері» вражають наближеністю до соціальних та індивідуальних уявлень і почуттів героїв. Так, у чудовій картині бурі на морі або в епізоді, коли Микола дізнається про смерть Нимидори, природа ніби співчуває людському горю чи, навпаки, контрастує з душевним станом персонажа. При цьому навіть морський пейзаж постає в специфічних образах і барвах, які свідчать про те, що незвичні явища природи сприймаються саме селянином-хліборобом (темна хмара порівнюється з «копицею», білі вітрила блищать проти моря, наче «проти чорного поораного поля», та ін.). На цю особливість свого часу звернула увагу Н. Кобринська: «Нечуй навчив мене розуміти Ріхарда Вагнера, у котрого оркестрою, як у Нечуя описами природи, заповідається, хто вийде на сцену» [1].

[1] *Кобринська Наталя.* Вибрані твори. К., 1958, с. 365.

Це вміння бачити світ крізь призму уявлень народних персонажів становить характерну рису таланту письменника. Неминуще значення повісті «Микола Джеря» зумовлене її соціальною, пізнавальною й естетичною цінністю, наявністю в ній оригінального образу селянина-бунтаря, якого О. І. Білецький відносив до тих художніх типів, що в своїй сукупності стали важливим внеском українських письменників до скарбниці світової літератури.

Характерні явища пореформеної епохи — зростання капіталістичних відносин, поява на селі заможної верхівки та пролетаризація біднішого селянства, масовий приплив заробітчан на фабрики та промисли — знаходять відбиток у повісті І. Нечуя-Левицького «Бурлачка» (1880). В умовах складних суспільних відносин відбувається трагедія сільської дівчини. Весела й красива Василина стає «покриткою», жертвою панської примхи, і змушена податися з рідного села до фабричного міста, блукати по світах, бідувати і до того ж каратися муками сумління. Ідучи на фабрику, Василина потай народжує сина і з ненависті до пана та з глибокого сорому кидає свою дитину в швидкоплинну Рось. Про поширеність подібних явищ свідчать не лише вражаючі деталі — напівобгорілі дитячі кістки в старому попелі біля сахарні, але й складена фабричними дівчатами пісня:

Ой, у нашому Стеблеві сталась новина:
Породила Биківночка малеє дитя.
Ой, взяла мале дитя під білі боки
Та вкинула мале дитя в Дунай глибокий.

Та страшна провина не проходить безкарно. Муки нездійсненого материнства, жаль за дитиною («Сину мій, дитино моя! Якби хто вернув тебе, я б оддала все на світі, оддала б своє здоров'я, своє життя...») доводять Василину до відчаю. Духовно спустошена, самотня серед гуркоту машин і парових котлів, пригнічена тяжкою працею і злиднями, бурлачка одчайдушно шукає забуття: п'є, гуляє, тиняється по шинках, скочується на грань повної деморалізації. Василину рятує випадкова зустріч з освіченим робітником Михалчевським (на жаль, постать дуже ескізна). Своєю любов'ю він відживляє її, повертає до життя. Цей фінал показаний письменником як окремий щасливий виняток. Доля інших фабричних робітниць і робітників (Марія Янівна, Мина та ін.) залишається безвихідно важкою.

Трагедії Василини та її подруг відбуваються на тлі швидкого зростання багатства й всевладності капіталістичних хижаків та їх прислужників. У повісті постає ціла сатирична галерея фабрикантів, підрядчиків, наглядачів, конторщиків. Саме в поміщиках і в буржуазних підприємцях бачить письменник винуватців народного лиха. Це були, за визначенням І. Нечуя-Левицького, «міністри пшениці, жита, міністри гречки й проса й навіть міністри свинячого сала, олії й дьогтю, то були взагалі українські губернатори мужицького поту та сліз, міністри людської кривавиці».

«Бурлачка» складає одну з цінних сторінок української прози, вона ніби продовжує повіствування про народну долю, доведене в повісті «Микола Джеря» до часів падіння кріпаччини.

В іншій тональності написані повні соковитого гумору оповідання І. Нечуя-Левицького про бабу Параску і бабу Палажку («Не можна бабі Парасці вдержаться на селі», «Благословіть бабі Палажці скоропостижно вмерти»). Тут автор йде від стильової традиції української прози (Квітки, Марка Вовчка), національного фольклору та від живої розмовної. мови свого народу.

У своїх статтях письменник у цей час висловлювався проти ідеалізації селянства в художній літературі, цілком природної, на його думку, в минулі часи кріпацтва, коли народ страждав і терпів безвихідно, «як віл в ярмі». Але в пореформену епоху, вважав І. Нечуй-Левицький, слід більш вимогливо ставитися до селянства, не поминаючи темних сторін його буття і психології, і тим сприяти як його прогресивному розвиткові, так і поглибленому аналітичному підходу до оцінки його становища. За цією вимогою показувати народне життя «без утаювання і прикрас» український письменник наближається до російських демократичних прозаїків М. Успенського, О. Левітова, Ф. Решетникова, В. Слєпцова. Художнє вирішення цієї теми у І. Нечуя-Левицького завжди своєрідне й засноване на глибокому знанні українського народного побуту. Навіть ідучи від традиційної для української прози оповіді від першої особи, письменник зумів надати монологові нового змісту й оновити стильову традицію. Інтонація його оповідань настільки невимушена, природна, мова їх настільки барвиста, багата на гумористичні порівняння й епітети, настільки витримана в дусі балачок «язикатої сільської баби» («сільська баба так чесне язиком, як кресалом, що аж посипляться іскри поезії», — пише Нечуй-Левицький в одній із своїх статей), що порівняно з нею навіть влучна, образна мова героїв оповідань Г. Квітки-Основ'яненка часом здається надто літературною.

Оригінальна й структура оповідань, які являють собою внутрішню цілість, хоч кожне з них має свого, зовсім не безстороннього оповідача. В першому промовляє баба Параска, в другому — її суперниця Палажка. Кожна з них скаржиться на свою долю і головний удар спрямовує проти ненависної сусідки, даючи їй в'їдливу сатиричну характеристику. Проте, викриваючи, «баби» мимоволі виявляють і власні пороки — сварливість, грубість, лицемірство. «Господи милостивий та милосердний! — вигукує Палажка. — І що я людям заподіяла? Сиджу собі в хаті тишком-нишком та богу молюся. Моя стежка тільки од хати та до церкви. Я ніколи не зачепила малої дитини, за всіх молюся богу, ще й Параску, стару суку, поминаю в молитвах». Несподівана лайка («стара сука») насторожує читача, а з подальшої розповіді «святенниці» Палажки стає очевидним, скільки вона несе в собі лицемірства, заздрощів і злості. В цьому оповіданні, як і в другому, що провадиться від імені Параски, чимало

комічних ситуацій, майже інтермедійних сценок (Параска й дяк вистежують своє подружжя на таємному побаченні; Палажчин син, доведений до нестями її «напутіннями», випрягає волів і кидає капосну бабу на возі посеред поля), що виявляють алогізм і курйозність вчинків обох оповідачок. Щодо взаємних характеристик героїнь, то їм не можна відмовити у надзвичайній спостережливості, невичерпній образності й гостроті слова, незважаючи на явну пристрасність і гіперболізацію оцінок (Параска переконано твердить, що у Палажки «і сестра — відьма, і чоловік — злодій, і Палажчина мати — родима відьма, дівчата в неї хвіст бачили»). Вражає незвичайне багатство і різноманітність комічних порівнянь в народному дусі (Параска на весіллі «пишається та величається, як собака в човні», у Палажки чорні маленькі очі блищать від злості «наче в гадюки», вона не говорить, а «плює словами» та ін.).

Письменник ніде не порушує ілюзії живої народної оповіді, вона тече невимушено й жваво і в її рамках вимальовуються класичні образи невгамовних, сварливих, язикатих сільських «бабів». Типовість конфлікту між основними персонажами підкреслюється тим, що в їхні сварки втягуються невістки, онуки, сини, сусідки, що призводить до загальної плутанини, повсякденної безглуздої хатньої війни, яка, проте, забирає чимало сил й енергії. Тут ніби прочитується невеселий підтекст гумористичного оповідання: людська «крива душа», примітивізм і обмеженість думок виникають на грунті дрібновласницького, тяжкого й темного побуту. Але в оповіданнях цей другий план лише вгадується, головне полягає в колоритних типах, окреслених з великим гумором і художньою майстерністю.

Набагато ширше розгорнуто сутність затяжного, безкінечного конфлікту, що сягає корінням в основи приватновласницького ладу, у повісті Нечуя-Левицького «Кайдашева сім'я» (1879). Письменник виводить цілий ряд виразних народних типів: старі Кайдаш і Кайдашиха, їхні сини — незграбний, суворий Карпо і жвавий, палкий Лаврін, їхні невістки — горда, «з перцем», Мотря, тиха, мрійлива Мелашка. Селянське малоземелля, вічні нестатки, духовна темрява породжують в родині Кайдашів взаємну заздрість, плітки, ворожнечу. Стара Кайдашиха й Мотря змагаються за хатню першість і роблять у сварці між собою найбезглуздіші вчинки: б'ють горшки, спалюють в печі обід, сидять в неметеній хаті. Та найбільше бентежить всіх груша, що виросла на межі ділянок Кайдашевих синів, власне сама межа, яку кожний хотів би відсунути на свою користь. У змагання за грушу вступають батьки, чоловіки, діти.

Змальовуючи «хатню війну», письменник вдається до гоголівського засобу, що створює гострий комічний ефект. Цей засіб полягає в навмисному контрасті між «високим» пафосним стилем і жалюгідним змістом зображуваного. Чергову бійку в родині Кайдашів Нечуй-Левицький змальовує в дусі народного героїчного епосу: «Не чорна хмара з синього моря наступала, то виступала Мотря з Карпом з

своєї хати до тину. Не сиза хмара над дібровою вставала, то наближалась до тину стара видроока Кайдашиха...».

Сміх письменника в повісті поєднується з сумом, з теплим співчуттям до трудівників-селян. Крізь смішні недоладні вчинки Кайдашів, ворогуючих за хату, за межу, за грушу, проглядає трагедія найширших верств селянства, яке потрапило у безвихідь нового пореформеного лиха, борсається в лабетах обезземелення і різних утисків. Самі конфлікти виникають на грунті приватновласницької психології, що й надає їм затяжного характеру. В канонічній редакції твору сварка за грушу закінчується примиренням: «Діло з грушею скінчилось несподівано. Груша всохла, і дві сім'ї помирились».

У першій редакції конфлікт заходив у безвихідь («Діло з грушею не скінчилося й досі. А груша все розростається і вшир, і вгору та родить дуже рясно, неначе зумисне дражниться...»). Безвідносно до фіналу — всохла груша чи ні — письменник всією системою образів і відносин показав, що розростається не лише груша, а й непорозуміння, ворожнеча, дрібновласницький егоїзм, бо їхнє коріння сягає далеко соціального грунту. За силою й правдивістю художнього відтворення народного побуту «Кайдашева сім'я» займає почесне місце в колі відомих творів світової літератури про селянство («Земля» Е. Золя, «Мужики» В. Реймонта та ін.).

Вдумливий спостерігач українського суспільства Левицький прагнув охопити у своїй творчості якнайбільше суспільних елементів. Його дитячі та юнацькі роки, що пройшли в попівській родині, в бурсі, в семінарії та духовній академії, принесли йому немало спостережень. Майбутній письменник пильно приглядався до характерних постатей духовенства в його буденній повсякчасності, у взаєминах з панівними верхами і народом. Звідси пішли сатирично змальовані в його творах типи обмежених попів, зажерливих ченців, всіляких удаваних «старців», що облягали київські собори й печери.

Спостереження над побутом й звичаями українського духовенства найбільш повне художнє втілення знайшли у великій повісті «Старосвітські батюшки та матушки» (вперше в російському перекладі надруковано у 1884—1885 рр., мовою оригіналу — в 1888 р.). Автор називав свій твір «біографічною повістю» або «біографією двох родин». І справді, перед нами повість-хроніка, в якій письменник у неквапливій, плавній манері розкриває сторінку за сторінкою паралельні історії двох попівських родин — Моссаковських та Балабухів. За весіллями тут йдуть поминки, за повсякденними хазяйськими клопотами — галасливі різдвяні та великодні свята. Напівсонна життєва течія часом порушується, ніби несподіваною грозою, гусарськими постоями або приїздами суворого архієрея з цілою ордою урядовців, поліцейських та дияконів.

Твір забарвлений гумором, а іноді й досить гострою сатирою. Ставлення Нечуя-Левицького до патріархального старосвітського духовенства нагадує ставлення Гоголя до старосвітських поміщиків. Тут

теж виникає своєрідна ідилія, але крізь картини мирного тихого побуту прозирає задуха й обмеженість атмосфери, що неминуче впливає на людські чуття та уявлення. Та й сама ідилія досить уявна, вона неминуче йде до розкладу і зникнення, замінюючись новими порядками, ще більш небезпечними для людської душі.

Представник старих традицій піп Харитон Моссаковський змальований у повісті як тиха, спокійна людина, проста й демократична у спілкуванні з прихожанами. Проте його життя лише зовні може здатися ідилією, воно закуте у вузькі власницькі рамки і врешті обертається байдужістю і покірним слідуванням «доброго» попа усталеним нормам та звичаям духовного стану. Консервативне середовище особливо наочно впливає на дружину Моссаківського — Онисю. З молодої чарівної дівчини — щирої і доброї — вона згодом перетворюється на невгамовну й жадібну попадю. З нею в повісті пов'язана ціла серія комічних сцен інтермедійного та фольклорного характеру. Онися нещадно б'є батогом своїх наймитів, свариться з наймичкою, дочкою та зятем — і ввесь час потрапляє в смішні ситуації.

На противагу Моссаківському другий піп — «академіст» Балабуха, хоч і має певну освіту, але втрачає останні прикмети демократичності. Хабарник і розтратник, він з відвертою зневагою ставиться до селян та їхніх потреб, дбає лише про кар'єру і врешті всіма засобами добивається місця благочинного. Свого часу деякі критики називали твір «Старосвітські батюшки та матушки» клерикальним і навіть звинувачували письменника в ідеалізації духовенства. Проте сам автор ніколи з цим не погоджувався. В листі до О. Кониського від 29 грудня 1880 р. він писав: «Для великого альманаха в мене є велика повість: «Старі батюшки та матушки». Але ця заголовна нехай Вас не лякає: повість не клерикальна, а навиворіт». Весь художній зміст твору підтверджує ці слова. При зовнішній безсторонності й об'єктивності викладу І. Нечуй-Левицький втілює в образах повісті глибоку думку про оскудіння людської душі в умовах застійного, паразитичного оточення, про пагубність розладу з живими потребами й інтересами народу.

Недарма царська цензура підозріло ставилась до повісті, то забороняючи її до друку, то вимагаючи значних вилучень. У 1886 р. київський цензор писав у своєму висновку, що життя духовенства в творі висвітлюється «карикатурно. Чи помислять старосвітські «батюшки» підновити живопис у церквах — вони замовляють ікони найпотворнішого вигляду»... Далі говорилося про епізоди святкової пиятики попів та їхніх родин та про «нове духовенство», яке в повісті І. Левицького «відзначалось хабарництвом та неправедністю». Крім загальної тенденції, цензор звертав увагу на такі «незручні» місця, як описи катування селян за часів Бібікова та сцена бездушного ставлення деспотичного архієрея до бідної вдови сільського попа.

Реалістична майстерність Нечуя-Левицького виявилась і в тому, що, виводячи в творах певні соціальні типи, він не забував про

складність та неоднозначність індивідуальних характерів. Навіть грубий, часом карикатурний Балабуха не такий вже примітивний і простий. Образ цього похмурого чванькуватого благочинного відтіняється його невдалим родинним життям. Балабуха по-своєму кохає свою легковажну дружину. В тяжкі хвилини розчарувань Олесі він здатний пробачити їй всі провини, забути її недавні зради та образи. Це надає його постаті трагікомічного, а іноді сумного освітлення. Щодо Олесі, то автор пояснює її поведінку «артистичністю» натури, яка не мириться з сірістю та одноманітністю попівського оточення. Але її природні поривання, жадоба краси й любові опошлюються в багні власницького, консервативного побуту, набувають характеру жалюгідних претензій і пустотливих розваг.

У повісті чимало побутових описів, соковитих і виразних. Завжди правдиві, точні, вони мають, крім художнього, чимале пізнавальне значення. Часом вони розтягнені, надто деталізовані. Багатий твір і на пейзажні малюнки. Серед них — весна над примхливою річкою Россю і місячна ніч в зимовому лісі, де проїжджає тройкою молода Олеся з гусаром Казанцевим, і захід сонця над зеленим садком Прокоповичів, і білі хати тихого села Вільшаниці.

Якщо у повісті «Старосвітські батюшки й матушки» сміх забарвлений легким сумом, то в інших творах на ту ж тему — «Афонський пройдисвіт» (1890), «Поміж ворогами» (1893) — автор безжалісно висміює ченців, реакційних попів та урядовців.

Повість «Афонський пройдисвіт» написана в традиціях гоголівської сатири й українського фольклору. Один за одним проходять у творі типи ченців Києво-Печерської лаври, що потрапляють у тенета хитрого шахрая Копронідоса. Серед них лицемір і кар'єрист Паладій, скнари й лихварі Єремія та Ісакій, франтуватий і розбещений Тарасій. У діалогах цих персонажів розкривається їхня психологія, низький духовний і моральний рівень, їхнє цинічне ставлення до релігії як засобу обману й наживи. По суті, «святі отці» не вірять ні в бога, ні в чорта. Це особливо виразно виявляється в фіналі. Видуривши капітали у монастирських «осетрів», Копронідос збирається зникнути. Погляд його падає на одну з «єрусалимських святинь», якими він щедро наділяв ченців і прихожан. «В кутку на столику під образами лежала чимала каменюка, буцімто взята з Гефсиманського саду. Копронідос узяв камінь і пожбурив його на вулицю».

Гумористичні й сатиричні повісті І. Нечуя-Левицького з життя духовенства займають почесне місце в українській антиклерикальній прозі. Можна згадати в цьому аспекті повісті Марка Вовчка («Три долі», «Записки причетника») або А. Свидницького («Люборацькі»). Певну типологічну паралель до повісті І. Нечуя-Левицького «Старосвітські батюшки та матушки» можна знайти і в російській літературі, зокрема в повісті М. Лєскова «Соборяни» (1872). Твори мають деякі спільні риси — викриття консервативного середовища, сваволі й деспотизму церковної верхівки. Проте в центрі уваги М. Лєскова —

люди незвичайні, «диваки» (Савелій Туберозов, диякон Ахілла). Їхні духовні сили і людська цінність суперечать нормам і законам попівського оточення, кожний з них по-своєму протестує й гине серед відсталості й нерозуміння.

Персонажі Нечуя-Левицького типові для свого оточення, не мають ідеалів, далекі, а то й прямо ворожі народові. Письменник концентрує увагу на одноманітному, відсталому побуті, в якому поступово розчиняються й гинуть духовні сили молоді. Письменники йдуть різними шляхами, виступають з різних позицій, але кожний з них системою художніх образів свідчить про пустоту й неспроможність паразитичного духовного стану, про його ворожість людській особистості.

Розглянуті повісті Левицького з життя духовенства, як і деякі інші оповідання («Не той став», «Київські прохачі»), свідчать, що письменник не тільки не ідеалізує попів, а навпаки, показує, що своєкорисливі, далекі від народу і лицемірні «пастирі» церкви не можуть принести світла науки й культури в народне життя, нездатні зрозуміти справжні інтереси народу, підтримати його прагнення до волі.

Погляд письменника звертається до української інтелігенції. І. Нечуй-Левицький присвячує їй романи «Хмари» (1874) та «Над Чорним морем» (1890), а також ряд повістей та оповідань («Навіжена», «Гастролі», «Неоднаковими стежками», «На гастролях в Микитянах», «Дивовижний похорон» та ін.). Цими творами відкривається нова сторінка в українській прозі. Тогочасна критика вважала, що українська література покликана змальовувати село і на даному етапі свого розвитку не може відтворювати типи й життя освічених верств українського суспільства. Подібні думки, зокрема, висловлював М. Костомаров, стверджуючи, що «наша українська література є виключно селянська через те, що й народу українського, крім селян, майже не залишилось. А тому ця література має відображувати лише селянське життя»[1]. На початку 70-х років аналогічні погляди можна було зустріти і у виступах М. Драгоманова. В праці «Література російська, великоруська, українська та галицька» критик писав, що за час свого існування українська література складалась з таких основних родів, як поезія й белетристика з сільського побуту або часів козаччини та з елементарно-наукових книжок для народу. Такий обсяг літератури, вважав автор, мусив лишатися й на найближчі десятиліття, а вже потім українські письменники можут вдаватися й до інших тем. Того ж року (1874), коли у львівській «Правді» друкувалась згадана праця М. Драгоманова, вийшов у світ роман І. Нечуя-Левицького «Хмари». Його поява деяким критикам здавалася передчасною. Можна вказати, наприклад, на рецензію в «Киевском телеграфе» (1875, № 30), де після різкої критики твору І. Нечуя-Левицького з докором гово-

[1] «Вестник Европы», 1882, лютий, с. 896.

рилося про те, ніби «белетристика не може попереджувати життя й безкарно відриватися від нього» і що автор роману, взявшись за тему з життя української інтелігенції, вступив на небезпечний і хисткий шлях. Сьогодні слід визнати історичну заслугу І. Нечуя-Левицького, який своїм твором розширив тематичні, жанрові та естетичні межі української прози.

Назва роману «Хмари» символічна. Під хмарами письменник розуміє й гнобительську національну політику царизму на Україні, і сваволю урядової реакції, і консерватизм в усіх сферах суспільного життя, і схоластично-мертвотну систему освіти зокрема. В ряді яскравих епізодів (сцена екзамену в Київській духовній академії та ін.) виявляються антиклерикальні настрої Нечуя-Левицького. Завданням письменника було не лише сатиричне викриття темних сторін тодішнього ладу, а й пошук і правдиве зображення тих прогресивних інтелігентних сил, що здатні своєю діяльністю розігнати «хмари», відкрити перспективу вільного і розумного буття народу.

У романі виступають два покоління інтелігенції на Україні. Перше з них формується в 30—40-ві, друге в 50—60-ті роки минулого століття. Інтелігенти першої генерації представлені контрастними постатями студентів духовної академії, а згодом професорів Київського університету Дашковича і Воздвиженського. Якщо в особі грубого реакціонера Воздвиженського О. І. Білецький справедливо побачив «прямого попередника тих чорносотенних київських професорів, які особливо розповсюдились на кінець XIX і початок XX століття»[1], то вдумливий і розумний Дашкович дбає про розвиток національної культури, багато займається самоосвітою і вміє захопити студентів своїми палкими змістовними лекціями. Проте віддаленість від народу і відсутність співчутливого прогресивного оточення згодом перетворюють Дашковича на кабінетного, схоластичного вченого. Професор заплутується в слов'янофільських мудруваннях і з жалем визнає, що давно втратив мрії своєї молодості, збився на манівці і, як у морі, «втопив всіх своїх дітей, відбив їх від народу». Таким чином і Дашкович не став виразником авторських ідеалів.

Тип «нової людини» в романі представлений інтелігентом другого покоління — Павлом Радюком. Юнак зростає в безпосередній близькості до селян, знає народну мову, пісні й казки. В університеті він наполегливо читає й поширює заборонені твори Шевченка, вивчає Бюхнера, Прудона, Фейєрбаха. Радюк проголошує палкі промови проти царського деспотизму, проти вояччини, клерикалізму й неуцтва. «Нам не треба солдатчини! — говорить він.— Нам не треба кадила й кропила! Ми й так темні й глухі, ми й так маємо більма на очах! Нащо нам топити віск під образами?».

Проте позитивна програма Радюка має обмежений ліберально-культурницький характер. Носіння національного одягу, видання кни-

---

[1] *Білецький О. І.* Зібр. праць. У 5-ти т., т. 2, с. 356.

жок-«метеликів» для народу, організація недільних шкіл, спроби хоч трохи наблизитись до народу — далі цього герой не йде навіть у думках. Він вважає, що знання й освіта — це «єдині золоті ключі» до народного щастя. Питання політичної боротьби його не хвилюють. Прогресивна українська критика, зокрема М. Драгоманов, була невдоволена цим образом «нової людини». І справді, Радюк не може йти в порівняння з героями М. Чернишевського, Панаса Мирного, І. Франка. Інша річ — як типова для 60-тих років постать українофіла-культуртрегера Радюк змальований досить об'єктивно й правдиво. Ставлення автора до Радюка двоїсте. З одного боку, він милується запалом свого героя, його захопленням ідеями національної культури і народного добробуту, його протестом проти клерикалізму й схоластики. А з другого — досить скептично ставиться до спроб Радюка наблизитись до селян, дає відчути безодню між народними прагненнями до волі й українофільським «просвітянством».

У цілому роман «Хмари» має чималу історико-пізнавальну і художню цінність. Це обумовлено змалюванням постатей українських інтелігентів, їх прагнень, пошуків і розчарувань. Звичайно, порівняно з повістями з народного життя твір дещо поступається гостротою поставлених питань та естетичною довершеністю. Події й особи тут зображені головним чином не в соціальному, а в національному аспекті. Іноді письменник припускається перебільшень, пов'язаних з національним упередженням (характеристики різнонаціональних студентів Київської духовної академії, підкреслення суто національних рис реакціонера Воздвиженського). Зустрічається розтягненість в описах, в композиції твору. Проте труднощі художнього освоєння нової галузі суспільного буття письменник в основному переборює. Велика майстерність автора твору виявляється в умінні через детальні описи побуту відтворювати атмосферу тогочасної епохи, характеризувати життя представників різних суспільних верств — від патріархального київського купця Сухобруса до міського буржуа Кованька, від професорів і студентів Київської духовної академії та університету до провінційного поміщицтва (Радюки, Масюки, пані Висока) та українського селянства. З іронією змальовано образ генеральші Турман де Пурвер-се з її комічною впевненістю в своїй місії «розносити з центру на далекі окраїни просвіту». Цілком новими і своєрідними були створені письменником жіночі постаті (Марта, Степанида, Ольга, Катерина, Галя).

Увагу тогочасної критики привертали також описи київських пейзажів, «чудові місця», які «позначені непідробним почуттям любові до Києва і роблять повість переважно київською»[1]. До таких мальовничих описів належить, наприклад, картина веселої прогулянки студентської молоді на Володимирській гірці або опис чудової панорами Києва, що відкривається перед очима тульських семінаристів,

[1] «Киевский телеграф», 1875, № 30.

У творі «Над Чорним морем» Нечуй-Левицький робить спробу показати інтелігента-українофіла вчителя Комашка в умовах 80-х років, відтворити суперечності між «націоналами» (тобто лібералами-культурниками) і «космополітами» (так автор називає прибічників Драгоманова, власне, діячів народницького типу часів «ходіння в народ»). Погляди останніх висвітлені не досить чітко, та й представники цього напряму або нестійкі та невпевнені люди (Саня Навроцька, Надія Мурашкова), або просто шахраї, які прикриваються гучними фразами про «вселюдський прогрес» (Аристид Целаброс). У змалюванні цих постатей виявляється підкреслена тенденційність автора, який засуджує «драгоманівців» і співчуває українофілам типу Комашка. Порівняно з «Хмарами» ліберально-культурницька обмеженість поглядів головного героя і проповідь «малих діл» тут зображені чіткіше. Проте у висловлюваннях Комашка підкреслено новий цікавий мотив толерантності до інших народів і націй: «Комашко любив свої степи, любив свій народ, був народовцем, любив українське слово, бажав щастя і добра своєму народові. Для нього, як для демократа, були дорогі інтереси як свого народу, так і інших слов'янських народів».

Коли за досить невинну просвітницьку пропаганду вчителя заарештували, у його свідомості почався якийсь злам: «В його серці щось ніби закипіло і кипить, кипить, не перестає. Він почув, що в його душу, добру зроду, запала злість, ненависність до порядків...» На жаль, ця «злість», тобто поява непримиренності із самодержавним ладом, не набула розвитку в романі.

З художнього боку цей твір виявився значно слабшим, ніж «Хмари», хоч і в ньому є чимало яскравих епізодів (наприклад, спогади Комашка про своє дитинство або повернення Надії Мурашкової до старої матері) і виразних, забарвлених теплим авторським почуттям описів Кишинева, Одеси, південних гір та берегів Чорного моря. Однак оголена тенденційність, схематизм, деяка розтягненість в описах подій та суперечок ідейних супротивників — все це знижує художній рівень роману «Над Чорним морем».

Композиція творів І. Нечуя-Левицького з життя інтелігенції має характерні ознаки: в центрі твору стоїть чітко визначений основний герой, змальований на широкому суспільному тлі як представник певної ідейно-суспільної течії; через діалоги з ідейними супротивниками розкриваються його погляди, прагнення, мрії, принагідно, але цілком доцільно з художнього боку висвітлюється історія життя героя, навіть історія його роду, створюється ілюзія точної хронологізації подій тощо.

Матеріал для своєї творчості (прототипи образів, картини життя різних верств українського суспільства, мовні засоби індивідуалізації персонажів і т. д.) письменник черпав насамперед з життя. При цьому він, звичайно, враховував здобутки української літератури, щедро користувався багатствами народної творчості, вчився на досві-

ді інших літератур, передовсім російської, зокрема цікавився тургенєвським романом.

Але стиль І. Нечуя-Левицького відмінний від тургенєвського — лаконічного, витонченого. Український письменник тяжів до широкого побутописання, до яскравих барв у описах, не гребував натуралізованою народною лексикою чи жаргоном певного соціального прошарку.

За півсторіччя невтомної праці І. С. Нечуй-Левицький написав понад п'ятдесят творів. Своєю творчістю він сприяв розвиткові реалізму в українській літературі, поширив її тематичні межі й образні можливості. Найсильнішою стороною його таланту було вміння вихопити з плину життя виразні людські типи, втілити їх у рельєфні й яскраві художні образи.

З особливим співчуттям письменник-гуманіст ставився до простих людей, правдиво й майстерно малював героїв з народу. Микола Джеря, Василина, Кайдаші, баба Параска і баба Палажка — це класичні художні постаті, що міцно ввійшли в свідомість поколінь читачів.

Реалізм І. Нечуя-Левицького можна визначити як соціально-побутовий. Глибокий знавець життя, письменник вмів неквапно й докладно подати портрети своїх героїв, їх повсякденні думки й розмови, змалювати цілі покоління людей різних соціальних класів і станів. До нього в українській літературі не було такого багатства й різноманітності побутових картин, таких багатобарвних, реалістично точних і захоплено поетичних пейзажів. Замилуваний у природу, Нечуй-Левицький щедро малював своїм письменницьким пером українські села й містечка, дав чудові пейзажі Києва, Одеси, Кишинева, Акермана, відтворив Карпатські гори, Дніпро, Чорне море, широкі степи України. Чимала заслуга Нечуя-Левицького і в розвиткові літературної мови, яку він постійно поповнював багатствами українського фольклору та живої народної мови. На думку І. Франка, письменник виділяється в українській літературі «як по красоті і плавності складу, так і по силі та живості картин, вірності рисунка та тій хватаючій за серце теплоті чуття, яка відзначує поміж російськими писателями Тургенєва та Помяловського»[1].

Звичайно, наступні покоління письменників — творців соціально-психологічної прози (І. Франко, М. Коцюбинський, С. Васильченко, В. Стефаник та ін.) пішли значно далі у розумінні закономірностей суспільного руху, у відтворенні людської психології, змінили й ускладнили структуру творів, поновили й збагатили стильові засоби. Дехто з цих письменників критично ставився до прози І. Нечуя-Левицького: з нових естетичних позицій здавалися розтягненими його твори, дещо одноманітними образні засоби. Але без того етапу, який пройшла українська проза в особі І. С. Нечуя-Левицького, важко уявити

[1] *Франко І.* Зібр. творів. У 50-ти т., т. 26, с. 63.

появу романів Панаса Мирного, Б. Грінченка, взагалі історію великих епічних форм української прози. Письменник виконав таку велику працю щодо поширення тематичних і жанрових меж, яку в інших, на той час більш розвинених літературах здійснювали цілі течії або покоління письменників. Реалістичні художні твори Нечуя-Левицького — автора «Миколи Джері», «Бурлачки» та інших надбань української класики — відомі не лише на Україні. Поступово зростає їх популярність серед народів нашої країни і за кордоном. Повісті й оповідання видатного українського письменника неодноразово перекладалися на російську мову (збірки вибраних творів, окремі видання), а також на молдавську, білоруську та інші мови народів СРСР. Деякі з них («Микола Джеря», «Бурлачка», гумористичні твори та ін.) виходили польською, чеською, угорською, німецькою та іншими мовами.

Основна художня спадщина І. Нечуя-Левицького зберігає й сьогодні свою пізнавальну, виховну й естетичну цінність, впливає на сучасного читача своєю вірністю правді життя і художньою переконливістю.

Н. Є. КРУТІКОВА

ПОВІСТІ
ТА ОПОВІДАННЯ

ДВІ МОСКОВКИ

Повість

I

Раз якось був тихий літній вечір. Сонце стояло вже на вечірньому прузі. Череда звернула з толоки на шлях, простяглася до села і підняла за собою куряву. По дорозі йшов молодий москаль додому по білету. За плечима в його теліпався ранець та торбина з сухарями; через плече висіла сіра московська шинеля, скручена, як обід. Мабуть, здалека йшов москаль, бо підбився і насилу-насилу волік свої притомлені ноги.

Курява тихо полягла на стерню, череда ввійшла в село. На яру стояло чимале село; посеред села біліла невеличка нова церква. На самому низу блищав ставочок, один і другий, а кругом його і понад греблею росли густі, високі, зелені та кучеряві верби.

Москаль став, подивився на село, а далі сів на окопі та й почав насипати тютюну в люльку.

«Господи! — подумав москаль. — П'ять літ вже як я вийшов з Момотів, а вже вони й більші стали, вже й церква нова, і верби понад ставками поросли такі великі... Що ж то діється тут у селі? Чи жива, чи здорова моя стара мати, чи, може, спочиває вже на кладовищі?.. — І москаль похилив голову... — А парубки, а дівчата, з котрими я гуляв колись! Мабуть, парубки вже всі поженились, а дівчата заміж повиходили. Чи вийшла то Настя та Мотря? А гарні були дівчата! Гарні, мабуть, з їх і молодиці!..»

Москаль встав і насилу поволік потомлені ноги тихесенько до села.

А тим часом за ставком, за густими вербами, на сінешнім порозі, під маленькою хатиною сиділа стара Хомиха Варка. Старенька й невелика була Хомишина хатина, одним одна на всім огороді. Коло неї ані комори, ані загороди, ані хлівця. Тільки на причілку була притулена до хати якась повіточка, а там лежало трохи хворосту, стояла стара терниця та бительня та валялися два щербаті глиняники. Весь огород заріс густою та високою травою. Перед

хатиною, на маленьких грядочках, росла картопля, буряки та цибуля. На два ступені од дверей зелений горбик з лядою, — то погріб бабин. За хатою десять вишень та дві груші,— ото й усе хазяйство Хомишине...

Хомиха сиділа на порозі, поглядала на битий шлях та пильнувала над роботою. Вона шила синові сорочку. Знать, не дуже добачали старі очі, бо Хомиха нагнулась над самісіньке полотно. Її руки тряслись; старенький очіпок зсунувся на тім'я; з-під очіпка одвисло пасмо сивої коси, а стара все пильнувала над коміром, вилічувала нитки та вишивала заполоччю. Як же не пильнувати матері, коли вона шила сорочку задля сина свого Василя, котрого виглядала що божого дня, котрого вона не бачила вже п'ять років, з того часу, як його взяли в москалі.

Хомиха націлилась ниткою до вушка та й не потрапила. Тоді вона встала, прикрила очі рукою, глянула на сонце, а потім на шлях...

«І знов минув день, вже й вечір настав, а мого сина нема та й нема! — думала Хомиха... — Вже другі москалі давно поприходили, а про мого Василя ні чутки, ні вістки».

І не один день сиділа Хомиха на порозі та виглядала свого сина. І тепер знов сіла вона на призьбі, підперла голову рукою; її очі впали на широку дорогу, на далекий ліс, на далеке небо, а думка, як та птиця, полинула десь далеко, в чужу сторону. «Чи живий він, чи здоровий, — думала вона, — чи прибуде до мене? Чого не трапляється москалеві на чужій стороні? Може, його на войні вбито, може, його звір зачепив у лісі темної ночі, а може, де занедужав на чужині, лежить один і нікому порадоньки дати». Літає материна думка то по степах широких, то по темному лісі в глуху темну ніч, то бачить вона його слабого, недужого, в якійсь чужій хаті, між чужими людьми, то на битій дорозі, де на його напали недобрі люди. А серце материне ниє та ниє...

Встала стара, перехрестилась, помолилась за сина і попленталась в хату з болячою душею, з болячим серцем.

А тим часом в одному вікні, потім в другому заманячив червоний комір. Сінешні двері рипнули, одчинилась хата, і перед Хомихою, як з-під землі виріс, з'явився її син Василь.

Вечірнє сонце блиснуло на його в вікно. Високий та тонкий стояв перед нею син: чорні кучері, лице, одежа — все припало пилом.

Стара аж руками вдарила об поли, аж затрусилась.

— Добривечір, мамо! — промовив Василь. — Чи пізнаєте мене?

Стара крикнула, кинулась до його й заголосила...

— Як ти виріс, сину, який ти став високий!

— А ви, мамо, старі стали, такі старі!

— Ох, час, сину, вмирати! Та тепер мені за всі голови! Я побачила тебе, і мені вмирати буде легше.

Стара махнула неначе з радощів рукою, втерла сльози рукавом.

— Не плачте, мамо, — промовив Василь. — Я ж, бачте, слава богу, вернувся живий і здоровий.

Василь зняв з плечей ранець і торбину, поклав під лавою. Стара завешталась по хаті, неначе помолодшала; не знала, що й робити, що й почати. До всього кидалась, нащось одчиняла скриню, чогось шукала і не знала, чого шукає; чогось побігла в сіни, а послі знов вернулась в хату. Василь попросив води вмитись. Налила Хомиха води в полумисок, достала з скрині білий рушник, знайшла сорочки: рада б сама умивати і втирати свого Василя.

Аж повеселішала Хомишина хата! В печі палає полум'я, кипить вечеря. Засвітила Хомиха каганець і сіла різати галушки. Василь сидів кінець стола на лаві. Як смола, чорніли його кучері при білій сорочці з вишиваним коміром, а запалене молоде лице, обмите свіжою водою, засвітилось при світлі, як свіжий мак на городі. Поки засягає шапка — білів лоб, а на йому чорніли дві брови, неначе дві п'явки впилися в біле тіло. Карі очі блищали, як свічки. Хороший, свіжий та молодий був Василь Хоменко.

Хомиха качала корж, а очей не зводила з сина. Василь кинувся помагати матері.

— Сиди, сину, та спочивай після далекої дороги, — каже мати, — ти гість в моїй хаті; сиди, сину, а я на тебе буду дивитись, надивлятись... Розкажи мені, сину, де ти так барився, чи не трапилась тобі яка пригода в далекій дорозі? Де ти бував, що бачив? Чи добре було тобі в москалях?

Рипнули двері: в хату ввійшла молода дівчина.

— Добривечір, — сказала вона тихо, — позичте вогню! — промовила вона сі слова та й поставила на припічок дві покришки.

Хомиха встала, вигорнула вогню і поклала в покришку, а дівчина стояла коло порога та несміливо поглядала на Василя.

Виходила вона проти череди і вгляділа Василя, як він сидів на окопі; загляділа вона його карі очі, чорні брови, стан тоненький, і впали їй в думку ті очі, ті брови, і ви-

пали з думки і вівці, і корови, і череда. Задивилась дівчина на козака, а вівці минули свій двір, повтікали, розбрелися по бур'янах, корова зайшла в чужий город.

Дівчина пішла з хати, а Василеві й байдуже! Навіть не спитав матері, чия вона.

— Розкажи ж мені, сину, чи добре було тобі в москалях, — питала мати.

— Було, мамо, всього, а більш того, що було недобре. Сумно та чудно було мені, як везли мене до прийому, як голили лоб... Тоді здавалось мені, що я йду десь на другий світ. А потім обізнався, оговтався, пішов регіт та сміх між некрутами. А некрути все молоді та веселі! Було оце хто засумує, то й на сміх підіймуть. Та не довго ми жартували! Оддали нас в науку дядькові — старому москалеві. Що за страшний був той дядько! Що за лихий! Мордатий, патлатий, рудий та головатий. Очі здорові, як у пугача, червоні вуснща, як у старого кота, лице з одного боку синє, з другого червоне та цілісіньке в прищах. І тепер, мамо, як згадаю, то аж затрушусь.

Оце було поставить нас у ряд, щоб то муштрувати. Стоїмо неначе й так, як він було каже: і руки опустим, і лице задерем угору, аж тобі жили лущать поза шиєю. Ні та й ні! Не так та й не так! Піде було поза спинами, та й давай тебе місити кулаками по спині! Зайде спереду — не так лице держиш! Трісь тебе по щоці, аж голова перекрутиться! А він, червоний та злющий, кричить: «Не поворачивай рожи! прямо держи!» Та по другій щоці. Отак-то, мамо! Б'є по щоці, а ти держи голову, неначе він тебе гостинцями годує.

Почали нас муштрувати з рушницями. «Праву ногу вперед!» — було крикне. Ти й витягаєш її поперед себе, як ломаку. «Не так!» — кричить він та по нозі рушницею. Зомліє було нога, захрущить кістка, піде вогонь од ноги по тілу, кольне аж у голові, а ти стій, не ворушись! Дотерпів я, господи! Утомишся було, перемучишся, прийдеш у казарми, а там дадуть тобі кулішу, як води, а в воді — крупа крупу доганяє...

Хомиха слухала, а сльоза за сльозою капала з лиця на руки, на тісто...

— Не плачте-бо, мамо, а то я й розказувати не буду. Все то було, та минуло. Теперечка я й живий, і здоровий; тепер я з вами. Чого ж вам плакати?

— А чи надовго ти зо мною, — одказала мати.

Щоб не завдавати жалю матері, Василь почав розказувати, де він бував, яких людей траплялося йому бачити. І довго-довго він розказував. Вже стара подала й ве-

черю, вже вони й повечеряли, а стара мати не втомилась, слухаючи свого гостя дорогого.

Погасло в хаті світло. Хомиха лягла на полу, а Василя поклала в сінях. Ясний місяць заглянув у віконця, заблищали невеличкі шибки з темними рямцями, пішов блиск по всій хаті. Забілів комин, зачорнів рядок горшків на полиці. На образах насилу мріли святі. Довго не спала стара, підперши голову долонею. Пішла думка за думкою, жаль за жалем, як одна хвиля за другою довго котиться, навіть тоді, як вітер затихне. Згадала вона свого старого покійника, і як вона заміж йшла, і як Василь бігав хлопчиком, і як його в москалі брали. Розмова з Василем розятрила старе серце, старі рани, вже загоєні старістю та швидким текучим часом. Згадала вона про своє горе, що перетерпіла на своєму довгому віку. А тим часом важко було їй і легко на серці! І почула вона, що недавно полито її серце боляче неначе цілющою водою; то думка злинула в її душу — про сина Василя. Василь, її останній, живий син, вернувся додому. Тепер вона одпочине на старість! Її Василь догляне, й нагодує, й напоїть, дорогий Василь її поховає, закриє її очі своїми любими руками.

А тим часом перед сонними очима старої мигнуло свіже лице Василеве, неначе квітка розцвілася од одного разу, а за ним виглянуло десь з кутка лице молодої молодиці. Стара сидить на лежанці та колише малого онучка, а молодиця-невістка порається коло печі. І стало їй легко, дуже легко на серці, неначе вернулись її луччі, молодші літа, неначе вона вдруге народилась на світ. І здається їй в дрімоті, що вона вже сама, молода й хороша, порається в своїй хатині, а покійник її, молодий та гарний, сидить на лаві та говорить до неї. Прокинулась стара та й перехрестилась. Через годину все поснуло, навіть сни поснули в душі, побитій горем та нуждою. Один тільки цвіркун цвірчав у куточку під полом...

II

На другий день було чимале свято. Надворі було тихо та ясно. Сонце піднялося височенько, роса висохла; над ставками, над садками затремтіло ясне марево. Задзвонили до церкви. По улицях йшли люди до церкви; чоловіки в нових свитках і шапках виступали з повагом, за ними йшли молодиці з малими дітьми на руках, а коло їх купами бігли невеличкі дівчатка в материних юбках, хлопчики в батькових шапках і в одних сорочках. Дівчата йшли

по дві, по три, в стрічках і квітках, в червоних чоботях, в ситцевих юбках або горсетах.

З Хомишиної хатини вийшов Василь і пішов по улиці до церкви. На йому був московський мундир з червоним коміром, козирок з червоною стрічкою навкруги. Мідні гудзики блищали на сонці, а на грудях теліпалось дві медалі. Як весело йому було на тій улиці, де він колись гуляв, як був малим хлопцем! Він приглядавсь до кожної хати, до кожного дерева, що росло на огородах і в садках: все було йому неначе рідне, все осміхалось до його, говорило до його. «От ті верби під горою, де ми колись збиралися на улицю! Он хата титарева! Хороша була Настя титарівна! Де то вона тепереньки?»

Зустрічались з ним люди, та все свої — знакомі. Зустрічалося й товариство, чоломкалось з ним, розмовляло. Дехто й оженився, дехто ще й досі парубкував. Дівчата пильно поглядали на москаля, доганяли, випереджали, щоб подивитись на його.

Поперед Василя йшли дві дівчини. Голови в їх були заквітчані червоними квітками; до самого пояса вітер розвівав по плечах стрічки. На їх були однакові горсети, однакові червоні чоботи, сорочки їх були вишиті однаковим хмелем. Видно було, що йдуть дві подруги.

— Чого це ми так біжимо, — промовила одна до одної, озирнувшись назад, — ще встигнемо до церкви. Не біжімо так, сестрице!

І пішли вони тихіше, пішли тим, що побачили позад себе Василя. Їм хотілось подивитись на його.

Василь порівнявся з ними, сказав їм «добридень» і почав розглядати дівчат, звичайно, як москаль, та ще й молодий. Він зараз пізнав одну: то була та дівчина, що прибігала вчора позичати вогню. Тільки яка вона тепер гарна в квітках та зеленому горсеті!

А дівчата наче й не дивились на Василя, одказали йому «доброго здоров'я», не піднімаючи очей од землі. Але скоса та скоса розгляділи, які очі, які й брови у Василя. Одні дівчата вміють розглядати, не дивлячись прямо в вічі!

А дівчата були й справді гарні! Що позичала вогню, та звалась Ганною, а друга — Мариною. Ганна була невеличка з себе, з невеличким лицем, але повновида й кругловида. Підборідочок у неї був невеличкий, кругленький, як волоський горішок. Темно-русі брови лежали низько, над самими очима. Сині невеличкі очі світились тихо-тихо, як підіймала вона віка. Тільки вона все спускала очі вниз, все неначе щось думала. Гарна була Ганна, як було оце

сяде, та задумається, та спустить свої довгі, густі вії на позні щоки.

Подруга її Марина була чорнява, аж трохи смуглява: її дражнили циганкою, як була вона малою. Товсті чорні коси тричі обплітали її голову. Лице в неї було довгеньке, внизу гостре і видавалось вперед, а надто той тоненький ніс та повні, не дуже тонкі губи, що червоніли, як добре червоне намисто. На височенькому рівному чолі, високо над ясними чорними блискучими очима вигнулись, як дві веселки, дві тонкі чорні, аж неначе сині, брови. Як терночок, чорні швидкі очі плавали по білих, неначе підсинених білках. А на смуглявих щоках грав рум'янець, немов тая весняна рожа, а червоні губи цвіли червоним цвітом півонії...

Марина була смілива й проворна. Без неї не обходилась на селі ніяка гулянка. Ще змалку вона виводила танець на веснянках, а як було вдарять музики в струни, Марина не встоїть, і не втерпить! То дріботить, то тихо попливе, як вутка по воді, поводить станом та головою. Настане літо, заведеться вулиця, Марина перша було подає голос, перша заспіває пісню та голосно-голосно на все село, збере було зараз кругом себе дівчат, а надто хлопців. Проворна була Марина. Не її, а вона хлопців було зачіпає. Тим-то й боялись її сватати, тим-то недобра чутка про неї пішла поміж говорухами, цокотухами.

Ганна була тиха та смутна. Сяде було між дівчатами, спустить очі та й задумається.

Вони полюбили одна другу і стали подругами.

Василь одійшов вже далеченько та все оглядався до дівчат. «Та й гарна ж ота дівчина білява! — думав він собі. — Аж спитаю в матері, чия вона».

В церкві людей було повнісінько. У правому притворі стояли чоловіки та парубки, у лівому — діди, серед церкви малі хлопці, а в бабинці — молодиці та дівчата. Василь, як москаль, став по самому переду, де звичайно стоять на селах панки, да підпанки, та попаді з дочками.

Старий, сивий священик тихенько правив службу. В церкві було душно, як на печі. Глянув Василь в бабинець, а там стояли поруч, коло його матері, ті самі дівчата: Ганна з Мариною. Подивився на їх Василь і закрасив собою ввесь світ разом для обох дівчат! Їм здалось, що Хомиха така добра бабуся, що й на світі добрішої немає. Їм здалось, що й дяки краще заспівали, і священик краще зачитав. Почали дяки співати якоїсь жалібної пісні, а в Ганни сльози покотились з очей...

Служба божа кінчалась. Хлопці кинулись до корогвів і трохи за їх не побились: кожному хотілось носити корогву кругом церкви. Староста в синій суконній свиті виносив з вівтаря євангелія та образи, понакривані шовковими хустками, і роздавав їх багатирям. Дехто одмагався, дехто брав з повагою, неначебто йому й слід було. Нашому москалеві дали носити образ, напнутий червоною хусткою.

Вийшла процесія з церкви, а за нею посипався народ. Сонце піднялось високо; надворі було так ясно, що й глянути було трудно, не заплющивши трохи очей. Чоловічі голови без шапок чорніли, неначе недавно пооране поле; дівчата в квітках, молодиці в нових червоних та зелених хустках цвіли, як мак на городі. По цвинтарі бігали хлопці та малі дівчата, ганяючись за жидівською козою. Ганна з Мариною стояли коло дзвіниці і очей не зводили з Василя. А його чорні кучері аж лисніли на сонці, чорні брови здавались ще чорніші, ясні очі — ще ясніші.

Прийшов Василь додому, пообідав з матір'ю, що бог послав, сів на лавці та й задумався.

— Чого задумався, сину, — питає мати, — невесело в моїй хаті молодому козакові при старій бабі? Сьогодні празник; йди, сину, гуляти, розглядай дівчат, а я, стара, ляжу та трохи одпочину.

— Мамо! чия то дівчина приходила до нас вчора позичати вогню?

— Тихоненкова Василева, сину; звуть її Ганною, — промовила мати та й засміялась. «Одже ж буду мати швидко невістку», — подумала вона собі. — Вона коло мене стояла в церкві, — каже мати. — Гарна та привітна дівчина! І добридень мені оддала, і намітку на мені поправила, і розговорилася зо мною любо, і дивилась мені в вічі привітно. Господи, яка гарна та моторна дівчина.

Взяв Василь шапку і потягся по селу. Серед села, край великого зеленого вигону, стояла корчма. Коло корчми росли високі старі верби. Під тими вербами збиралися хлопці та дівчата на гулянку. Василь згадав про те місце, про ті верби, під котрими він колись гуляв, і простягся на музики, під верби.

Ясно та тепло було надворі. На синьому небі ані хмариночки. Зеленіли верби, зеленіли садки, зеленів вигон, а під вербами чорніла велика купа людей, неначе великий рій вийшов з вулика та й сів під вербою. На колоді сиділи музики з скрипками, цимбалами та решетом. Кругом музик обступили хлопці та дівчата. Старий, сивий дід вигравав на цимбалах, аж сива борода тряслася і спідня губа одвисла. Молоді, чорняві скрипачі позакидали назад голо-

ви, так що на їх ледве держались шапки. І на скрипках грали, і на чорнобривих дівчат моргали. Хлопці наймали своїм дівчатам музики по три шаги за танець.

Тихо виступали в круг дівчата, побравшись по дві попід руки, тільки бряжчали на шиї разки доброго намиста та дукачі. В першій парі йшла Марина, а за нею дівчата, то перекручувались, схопившись руками за плечі, то знов брались попід руки і танцювали кружком. То знов Марина розривала рядок і починала крутитись, а за нею дівчата парами літали тихо й швидко, неначе зграя галок заворушилася, зароїлася в синьому небі.

Як орли на сірих вуток, як яструби на сизих голубів, налітали парубки — розганяли дівчат, як полохливих ластівок, і починали козака. Загула, застогнала земля під козацькими підковами! Орють землю закаблуки, рвуть траву зелену з корінням підкови! А хлопці, взявшись в боки, закинувши шапки набакир, то підуть навприсядки, то задріботять ногами, то вдарять тропака, то знов плеснуть в долоні, знов підуть навприсядки, аж земля стугонить. Розмахують руками, розкидають ногами, а од свисту аж у вухах лящить!

Перестали хлопці, почали дівчата. А поперед усіх Марина! Чорні очі зайнялися, так і горять, так і блищать! З лиця пашить вогнем! Лице горить, як півонія на сонці. Марина танцює і других в танець тягне. Хлопці змовились та нищечком наймають музики. Музики вдарять голосніше, дрібніше, Марина, як метіль, полетить швидше й легше!

Дівчата вже нищечком сміялись, шептались, торкаючи одна одну. Хлопці підгукували, приказували й присвистували.

Василь розглядав дівчат і дуже гарних, і гарних, і зовсім поганих, та не знайшов він між ними Ганни Тихонівни. І невесело грали неначе музики, не любі йому стали й танці. Задививсь Василь на Маринині очі, на її брови, а думка його літала десь далеко, там, де видно було верби в Тихоненковому городі...

Тим часом сонце спустилось низенько; потомились руки граючи, потомились ноги танцюючи. Пішли музики по улиці, вигравaючи, а за ними слідком побігли малі діти. Розбіглись дівчата воду носити, вівці заганяти, вечерю варити. Побрів і Василь десь з хлопцями.

Сонечко зайшло, і надворі почало вже темніти. На заході небо червоніло жаром, неначе в печі вигорювало; на сході понад зеленим лісом небо було синє-синє, аж чорнувате, а на йому подекуди плавали невеличкі червоні хма-

рочки, тліли й жевріли, неначе жар в темних челюстях вечірньою добою. Гасло полум'я на заході, дотлівали червоні хмарки, займались подекуди серед неба ясні зорі. А чорна ніч простелювалась чорним сукном по селу, по садках та лісах; тільки блищали білі стіни хат проти заходу, а на яру ставочки здавались якимись продухвинами в другий, інший світ з таким же темно-синім небом, з такими ж зорями по небі.

На селі почалися дівчачі та парубочі співи. Одна улиця на однім кутку співала одну пісню, а десь далеко друга й третя улиця гукали іншої. Десь далеко затягли самі парубки і заглушили всі улиці. Через став перегукувались, жартуючи, дівчата та переспівувались:

Я по сім боці,
Ти по тім боці!
Передайся до мне!
В мене біле личко,
В тебе чорні брови:
— Ти ж мені до любові!

А під лісом один козак, мандруючи на улицю, розпочав «чумака» голосно та витяжно, з думою глибокою, з жалем в серці, з жалем в голосі. По всьому селі піднявся галас, неначе все село, все, що було там живе, разом заспівало всяких пісень.

По улиці йшов Василь і не знав, на котру улицю йти. Хто вгадає, де співає Ганна Тихонівна?

За Тихоненковим двором, під гіллястою грушею Василь наглядів дві дівчини: то стояла Ганна з Мариною.

— Добривечір, — промовив Василь і хотів йти далі, але думка була така, щоб зостатись коло дівчат. Самі ноги якось задержувались на ході.

Марина спинила його і задріботіла: «Куди це так, Василю! Певно, на улицю? Де дівчата, там і улиця. Нас тут дві; зоставайся з нами, і буде в нас улиця; а коли хоч, ми тобі дорогу покажемо на нашу улицю».

На горбику під вербами сиділа купа дівчат, між ними подекуди сиділи й стояли хлопці. Ще оддалеки чуть було їх веселий сміх, жарти. То заспіває вся купа пісню, то знов жартує, регоче.

Од купи поодрізнювалось кілька пар хлопців та дівчат і посідали оддалеки, пообнімавшись і розмовляючи.

Василь наблизився до улиці; парубки зараз примітили москаля. «Чого топчеш дорогу до наших дівчат, москалю, — загомонів один, — шукай московок, а сюди не ходи, бо понесеш додому полатані боки».

Василь з Ганною та Мариною сіли осторонь од улиці.

З-за темного лісу виглянув місяць, показуючи блискучого широкого лоба, потім глянув очима, а далі викотився ввесь, здоровий, як добра хазяйська діжа, червоний, як кров. Тихо піднявся він вгору і полив свій тихий світ на село. Засоромились зорі яснолицього: декотрі поховались і потонули в синьому небі, а сміливіші зостались. А в ставочку з-під греблі та верб вийшов другий місяць, а од його через увесь сливе ставочок простягся сніп проміння ясного, блискучого. Дівчата заспівали пісню до місяця:

Ой місяцю, місяченьку!
Не світи нікому,
Тільки моєму миленькому,
Як йтиме додому.

Василь поглядав на Ганну, а обидві дівчата — на Василя.

«Та й гарний же Василь! — думала Марина. — Щоки повні, як у дитини, брови тонкі, очі карі, чорний вус тільки що засівається». Ганна поглядала на Василя крадькома й все соромилась, а серце її мліло. При місяці світилося її біле лице, як біла квітка, а Марина навіть при місяці цвіла, як півонія. Василеві очі одпочивали на білій квітці, на білому личкові, на тих очах, закритих довгими віями. Марина запримітила теє й тяжко зітхнула.

Став місяць трохи насеред неба. На селі все почало стихати. Улиця розходилась. Поговорив Василь трохи, встав, провів дівчат та й повернув до материної хати.

«Одна дівчина, як рожа, друга, як маківка. Гарна маківка, але од рожі кращої квітки нема», — подумав Василь, входячи в хату.

III

Після другої пречистої [1] Василь заслав старостів до Ганни Тихонівни. Пішла вістка по селу, прочула теє й Марина. Ходить Марина ні жива, ні мертва!

Стара Тихониха трохи сперечалась, а батько згодився. «Іди, дочко, — каже, — нехай тебе бог благословить! Хоч будеш московка, зате ж будеш вільна, непанщанна. У Василя хата своя. Умре стара мати, нікому ж вона не зостанеться, тільки Василеві».

— Сестриці, голубочки, чи йти мені за москаля? — питала Ганна у дівчат.

— Йди, Ганно, — раяли дівчата, — не жених — то твій талан трапляється тобі: гарний, моторний, чорнобривий, хоч москаль.

— Марино, голубко! порадь мене, як рідна мати: чи йти мені за його?

Марина зблідла й насилу, велику силу, промовила: «Тебе, дівко, сватають, а ти вже не дитина, не питай у людей, порадься з своїм серцем, чи бути, чи не бути тобі за ним...»

Розпочалось весілля. Ганна просила Марину, кланяючись: «Просив батько, просила й мати, прошу й я тебе, сестрице, на весілля, та ще й старшою дружкою». Поцілувала Ганна Марину, а Марина аж іздригнулась!

То вже не подруги — дівчата, що люблять удвох щиро одного козака молодого!..

У неділю, після обіду, завели Ганну на посад. Сидить Ганна на покуті, спустивши очі й не дивлячись на людей. Коло неї сидить поруч Марина, а далі на лаві — менші дружки. Заспівали вони тих жалібних пісень, як молода прощається з чорною косою, дівочою красою, з батьком та матір'ю. Марина зблідла, як смерть! Сльоза краплею покотилась по її щоці.

Поставили на столі соснове гільце, обквітчане калиною та барвінком, поклали шишки та коровай. Людей натовпилось повнісінька хата. Хлопчики почіплялись на жердці.

Дружки заспівали жалібної весільної:

Летять галочки
У три рядочки,
А зозуля попереду.
Усі галочки
По лузі сіли,
А зозуля на калині.
Усі галочки
Защебетали,
А зозуля закувала.
Біжать дружечки
У три рядочки,
А Ганнуся попереду.
Усі дружечки
По лавках сіли,
А Ганнуся на посаді.
Усі дружечки
Та й заспівали,
А Ганнуся заплакала.
Чого ж ти плачеш,
Гірко ридаєш?
Чи доленьки не маєш?

І заплакала гірко, тільки не Ганнуся, а Марина, так і залилась, так і вмилась сльозами і закрила очі рукавом.

А молодиці шепчуть: «Плаче, бо заміж хоче, та ніхто не сватає! А ніхто більше не винен, як стара мати! Таки розпустила дочку ще змалечку».

Минуло зо два роки після Василевого весілля, а яка велика зміна стала на Хомишиній оселі! Хто бачив той грунт тоді, як Хомиха, на порозі сидячи, виглядала свого сина, той й зроду не пізнав би його теперечки! Де колись був перелаз через старий тин, тепер там стояли нові тесові ворота. Огорожа кругом нова, висока, хазяйська. Стара Хомишина хатина притулилась позад новісінької, білесенької хатки, неначе сховалась, гуляючи в піжмурки: Василь переробив її на кімнату. На подвір'ї стояла нова повітка, нова невеличка комора. В зелений огород, в веселий садочок дивилася біла хата, як трьома очима, трьома блискучими новими вікнами, з червоними, помальованими рамами. Під вікнами насадила Ганна бузку, любистку, півників та півонії. Од причілка цвів кущ панської рожі, цвіли всякі квітки: й гвоздики, й чорнобривці, й царська борідка, й кручені паничі.

Василь не лінувався, хазяйнував, і Ганна не любила празникувати в будень; вона знала, що Василь був бідний, знала вона, що й сама привезла од матері порожню скриню. Про те нагадала їй свекруха. Дуже добра була в Ганни свекруха, але таки раз, жартуючи, нагадала, що Ганна привезла з дому дуже легку скриню.

Настане було осінь і зима. Василь з Ганною стають на роботу в сахарні. А сахарня була недалечко од села на ставку.

Цілий день було вони працюють в сахарні, а після вечірньої зміни йдуть додому. А стара мати всьому порядок дає в хаті: і прибере, й догляне, і вечеряти наварить. Велике добро дітям стара, добра, нелайлива мати в хаті! Вона всьому порадниця, велика поміч дітям.

Зносять діти потроху гроші до хати, а мати лічить, порядкує, а що зайве, — ховає в скриню на самісіньке дно.

Починається весна. Василь стає у багатирів орати, ралити, сіяти. Аби добра воля, а робота буде. А тут підростають буряки; зеленіють українські поля буряковим листом, як те море зелене. Розпочинається полоття; народ висипає на буряки з сапами. Од ранку до вечора виспівують дівчата та молодиці, а окономи грають кіньми, звертаючи туди, де кращі дівчата, де побачать чорні очі та брови.

Василь з Ганною стоять на двох грядках поруч, далеко поперед усіх врізались в зелене бадилля, а за ними рушником простяглася чорна виполота полоса, з двома рядками буряків.

Починаються жнива, заробляють вони хліб, жнуть за сніп і озимину, й ярину. А там знов копають буряки та возять до сахарні. Діла є доволі!

А стара мати сидить дома, потроху пряде, та шиє, та колише в запічку маленького онучка Івася, виспівуючи «коточка». Теплий запічок, малий онучок — от і все щастя старої Хомихи. Одного вона ждала спокійно, неначе якого гостя — тихої, ненаглої смерті.

«Коли б мене бог привів отут вмерти при дітях! Більше нічого й не прошу я в бога. Вони б мені й очі закрили, оплакали б мене й поховали б мене. І здається мені, — було каже вона, — неначе й веселіш вмирати і в домовину лягати при дітях». Як часом небагато треба людині для щастя. А старій бабі не судилося навіть і таке щастя!..

IV

В неділю вранці, якось перед зеленими святками [2], була тиха, ясна, не дуже гаряча погода. Сонце піднялося височенько. Були вже пізні обіди, а люди з церкви ще не вийшли. І гори, й долини, і поля, і сади, і ставок, і хати були залиті й облиті чистим, прозорчастим, білим, як срібло, світом. Хто виходив тоді з хати, мусив очі заплющувати од великого блиску. Над ставком, над садками миготіло, грало, лилося хвилями золоте марево, неначе на повітрі ворушилися якісь пасма тонких золотих ниточок. Куди не кинеш оком, скрізь весело та любо! Зеленіла молода бутвина на городах, зеленіли поля, садки, зеленіли розкішні бур'яни та бузина. А над зеленою землею синє-синє та глибоке літнє небо; а між небом та землею золоте сонце та хвиля світова. І весело, й любо, і радісно! І не до одного веселого, навіть до нещасного, безталанного сміялось небо, сміялася земля, сміялося сонечко ясне, а ставочок між зеленими горами, між зеленими вербами та садами неначе реготавсь!..

Як же весело тоді світило сонце щасливій Ганні і всій сім'ї старої Хомихи!

Вийшли люди з церкви і розійшлися по хатах. На перелазі, схопившись руками за два кілки, з'явилась, як з землі виросла, Ганна. То не зозуля прилинула в Хомишин садочок, то Ганна перескочила через перелаз в свій огород.

Перейшла вона город і садок, вся убрана, й швидка, й весела, неначе хто переніс через оселю пучок червоної калини. Пишно вив'язала Ганна голову, як та краля, червоною великою хусткою з білими та зеленими китицями.

На ногах горять, мов жар, червоні сап'янці. А на шиї десять разків різаного доброго намиста.

Брязнуло намисто! Ганна перелетіла через другий перелаз під хатою, а на білій стіні, проти сонця, неначе полум'я зайнялося, влетіло в сіни, тільки червонястий одлиск майнув по білих стінах.

На виду стала Ганна повніша, з себе показніша: ще краща була вона молодицею, ніж дівкою. І од сонця не запалилася. Вона не боялась сонця.

В хаті було душно. В печі шкварчали горшки, поприставлювані до жару. Серед стола, на білій скатерті, лежав хліб та сіль. Комин був білий, на йому не видно ні цятиночки! Лежанка, челюсті й припічок неначе тільки що були помальовані червоною глиною. В хаті по-хазяйській, чисто, лавки й вікна помиті, а на вікнах стоять в кухликах квіти. Над столом висить новий, хороший образ з Києва, аж на чотири особи; на образах рушники, шиті орлами та хмелем. Скриня заслана килимом, а постіль та піл — білим рядном. І чисто, й по-хазяйській було в хаті.

В кімнаті на лежанці сиділа стара, гойдала унука, посадивши в колисці та приспівуючи дитячих пісень.

— Сип, дочко, обідати, — казала мати.

— Нехай, мамо, Василь надійде, — одказала Ганна.

А тут і Василь вступив в хату в новім чорнім каптанці з фабрицького сукна, підперезаний зеленим поясом. На йому не було й сліду московського. Чорний волос, чорний вус аж вилискувався; на виду був він здоровий чоловік, свіжий і повний, звичайно як чоловік саме в силі.

Скинула Ганна юбку, закачала рукави, обгорнулась хустиною й почала подавати обідати.

Сіла за стіл стара мати — на покуті з малим унучком. Страва була добра. Ганна вміла зварити й спекти по-хазяйській.

Упоравшись після обіду, Ганна вийшла оглядати огородину. Там під причілком, підклавши свитину під голови, приліг в холодку Василь. А стара мати, надівши кожух, як серед зими, вийшла з унучком під хату й сіла проти сонця. Бабі й літо не літо! Повіє вітерець, а баба вже й труситься, як та овечка.

Василь розлігся на призьбі: чорний волос розсипався навкруги по призьбі. Ганна прийшла й сіла у його в головах.

— Як хороше сього року зійшла наша огородина, — промовила Ганна, — буде все — й цибуля буде, й огірки будуть.

Аж любо було глянути, так гарно все посходило! Зелена піддимка розрослася, як зелене руно; висадки пішли в кущі, а цибуля погналась в стрілки; сіянець повитикався з грядки густо, як щіть. Морква вкрила землю, неначе зеленим жабуринням. А вздовж, і впоперек по грядках гуляли в хрещика зелені ряди гостролистої кукурудзи та широколистого соняшника. А кругом грядок, по зеленій траві розлізлося довгими ужами та батогами на всі боки розкішне, сите гарбузове бадилля, піднімаючи з трави зелені кінчики з зеленими вусиками. Квочка з курчатами, той лихий ворог сільських хазяйок, кублилась в моркві, перекинувшись проти сонця. У самому кутку паслося телятко, прив'язане вірьовкою до кілка.

Ганна нагнала квочку. Курчата пошились по траві до вишника.

— Гарна, дуже гарна сього року огородина, — промовила знов Ганна.

— Буде все... А чи буде-то в нас хліб, жінко! У нас поля нема.

— Як у людей буде, то й у нас буде. Аби люди, а хліб буде, — одказала Ганна.

— Ні, Ганно, — говорив далі Василь, не розплющуючи очей, — якби я мав свою ниву, якби я мав кільки пар волів, тоді б я знав, що в нас хліб буде.

— Що ж робити, коли нема...

Не розплющуючи очей, Василь почав неначе говорити сам до себе: «Як гляну я часом, як іде чий-небудь хазяйський плуг по полю в три парі круторогих сивих волів, як ходжу я за чужим плугом та одрізую скибку чорної сирої ріллі, то в мене аж серце замирає! Коли б мені, думаю, таких три парі волів та добрий плуг, то не треба б тоді мені ні царства, ні панства. Ходив би я за ними, як за своїми дітьми! Напував, годував би їх, сам недоїдав. Настала б весна, як тільки заспіває в полі жайворонок, спорядив би я свій плуг, та попереду подивився б, як ідуть мої круторогі з двора на поле, махаючи головами... А там би орав та орав свою чи чужу ниву, а ти б, серце, мені воли поганяла та обідати виносила». Василь розплющив трохи сонні очі, підняв їх угору і глянув через свій лоб на Ганну.

Ганна сиділа, склавши руки й спустивши голову. Мабуть, і їй схотілось поля і трьох пар волів...

— Тільки бог зна, чи довго я хазяйнуватиму отут в своїй господі! — промовив Василь, підперши голову рукою.— Не тепер, то в четвер мене повернуть до війська, і я покину і хазяйство, і тебе, моя доле, і хто зна, коли мене бог поверне до своєї господи!

Ганні кольнуло в грудях коло самісінького серця; зітхнула вона і похнюпила голову. І їй не вперве приходила така думка, тільки їй здавалась думка — думкою, та й годі!

— Не хотілось би йти знов до війська,— казав Василь. — Не любо мені бути москалем. Воно, бач, і робота москалям не кат зна яка! Одбудемо той муштер, та й гуляй, скільки схочеш. Гуляють наші москалі, грають в карти, п'ють горілку. А мені така гулянка не в думці. Не люблю я швендяти по світу, між чужими людьми, по чужих хатах. Люблю я своє село, своє хазяйство, свою хату — та тебе, моя доле.

— Але ж, Василю, ти швидко знов вернешся додому? — спитала Ганна.

— Вернусь, може, на годину, а вислужусь хіба аж на старість!..

Якраз тоді саме за хатою коло воріт забрехав Барбос, неначе на вовка, а не на чоловіка. А стара мати кинулась обороняти, бо чуть було, що говорила: «А вон, проклятий! А чи не підеш ти, поганий!»

А Барбос і брехав, і заливався, аж вив, аж скиглив, неначе вів кого за поли од воріт до причілка.

З-за причілкового угла Ганна побачила через тин Барбосову морду з роззявленим ротом, з вишкіреними зубами, з лютими очима. Собака вила, гарчала, аж гризла тин.

На перелазі з'явилася чоловіча голова, здорова, з довгими закрученими вусами, з червоним лицем. То був момотянський осавула, що загадував людям на панщину.

— Добридень, — сказав він, не знявши шапки і не уклонившись гаразд по-людській.

— Доброго здоров'я, — одказав Василь, а сам побілів, як полотно. Чуло щось недобре і Ганнине серце; ледве встояла на ногах. Осавула ніколи не віщував людям добра.

«Чого ж оце прийшов до нас осавула! — думала мати. — В нашій хаті, благодарити господа милосердного, немає кому загадувати на панщину. Ми люди вольні. Але піду спитаю».

Пішла стара з дитиною, схилилась на тин та й почала слухати.

— Годі тобі, москалику, жартувати з жінкою! — почав осавула. — Прийшла з стану бумага, щоб ти завтра виряджався у Київ, в поход. Гляди ж! Завтра світом!

Од такої речі троє недавно веселих, щасливих людей стало на одному місці нерушимо, немов громом пришиблені,

Осавула стрибнув через перелаз. Барбос кинувся до його і повів його за ворота, гризучи його палицю.

Після Василевого весілля смуткувала Марина осінь, смуткувала й зиму, а на різдво вже й розвеселилась! Знов держить вона перед чи на весіллях, чи на музиках. Хлопці липнуть до неї, як бджоли до меду, та не сватають, бо матері заказали їм старостів слати до Марини. А Марина знов весела та співуча! З гарними хлопцями жартує, і постоїть, і побалакає, а поганому часом і по щоці дасть нишком та тишком. Чи на музиках, чи на весіллях увивається коло Марини чорнобривий ткач Микола, і почав ходити до неї, стежку топтати...

Зацокотіли молодиці по селу, що Марина й сяка й така. Марина постояла з хлопцем під вишнями, а слава пішла по селу, що Марині парубки ніби хотіли косу одрізати, що Марина швидко покриткою стане.

Нема спокою людським язикам, нема спокою й Марині од такої поговірки!

— Не сплять, не дрімають мої воріженьки, — було каже Марина, — ославили мене, молоду. Нехай судять, нехай наговоряться до часу — до пори! Схочу, прийде така година, що всі вони поніміють. Піду заміж, хто трапиться! На злість моїм лихим ворогам, на злість ткачеві піду заміж!

На Меланки, проти Нового року, побігла Марина слухати під вікна з першим млинцем.

— А чи не підеш ти, проклята, — крикнула сусіда на кішку.

«Піду... піду заміж цих м'ясниць», — думала Марина.

З того часу, як настане було вечір, Марина прибирається й причісується. Забрешуть собаки надворі, рипнуть сінешні двері, а в Марини і в душі похолоне...

«Піду заміж на злість ворогам і парубкам! Піду за того, хто перший трапиться. Доки ж з мене будуть глузувати лихі люди! Хіба ж я не дівка, та ще й не хороша?..»

Трапився Марині москаль, яких багато на світі, не поганий і не гарний, вже немолодий, і не сподобався їй. Пішла Марина світ за очі, як з мосту та в воду...

Жила Марина з чоловіком місяць, жила й другий, і вбачає вона, що пішла заміж не на злість своїм ворогам та ткачеві, а на своє безталання! Молода, весела, жартлива, вона і не гадала об тім, як важко з нелюбим цілий вік жити. Вона думала, що тільки в піснях жіночих співають, як тяжко з нелюбом жити, нелюба любити, з нелюбом

розмовляти. Як накрила голову очіпком, тоді побачила, що й справді важко нелюба любити!

Ввечері прийде було її москаль з роботи, радий та веселий, а Марині при йому світ немилий! Засумує, задумається і ходить по хаті, мов нежива, і діло робить, як мокре горить!

Москаль жартує, дивиться їй любо в вічі, бере її за руку. А Марині світ немилий! Покладе їй руку на шию, а їй здається, що він вірьовкою обвив її горло; схилиться він на плече, голова його важка, як камінь, поцілує — неначе гадина яка, холодна й слизька, доторкнеться до її лиця, гарячого й молодого, а його вус кудлатий — неначе здоровий павук лазить по її лиці...

Тільки й обороняється Марина од нелюба думкою про милого, тільки тоді не так гидує вона, як між нею та чоловіком стане думка про милого Василя, як вбачає вона в мислі чорний вус, біле личко Василеве. І та гаряча, солодка думка закриє її од немилого жарту, од гидкого женихання, неначе од гадини, та думка сміється до неї і гріє її серце, як весняне сонечко.

І почала жити Марина тільки тією думкою та завидувати Ганні. Піде було та гляне на Василя через тин, поміж зеленим листом вишника, і легше їй стане на душі.

А як піде було її чоловік з хати, Марині аж легше дихати! Неначе збулася якого лиха! І порається вона жвавіше, і погляд її веселіший, і говорить Марина сама до себе:

— Горе мені, недоле моя! Занапастила я свій вік веселий, дівочий, зав'язала я собі світ! І плакати, й нарікати нема на кого, тільки на себе. Нерозумна, я зав'язала собі голівоньку,— думала на часок, а тепер не розв'яжу вже довіку. Кажуть, треба любити чоловіка і більше нікого. А я ненавиджу його духу, не терплю його сліду; де він ступить, і слід його поганий. Сяду з ним їсти, шматок хліба не йде мені в рот, душить, як гарячий пісок! Сяде зо мною вечеряти, — вечеря мені, як полинь, гірка. Важко жити з ним, говорити нелюбі речі, сидіти з ним поруч!.. На злість же моїм ворогам, моєму лиху і чоловікові буду любити парубків чорнобривих, чорновусих!

І починає було Марина пісню, сидячи за гребнем сама в хаті. І пісня та не дрібна, не швидка та весела, а жалібна, витяжна, плакуча. Не співає Марина — голосить.

Співає вона, голосом розливає, а з голосом і сльози разом розливаються. Виспіває горе й виплаче, і на серці стане легше й веселіше. І ніхто не чує тих пісень жалібних, жіночих, ніхто не підслухає її горя, не розкаже ні

людям, ні чоловікові. Стіни німі, вікна німі; один гудучий, лютий зимній вітер розносить, що вийде за стіни, поміж вербами, розносить поміж вишнями жіночу пісню, жіночий жаль... Почала Марина хитрувати по-жіночій. Вмовляє чоловіка ласкавими словами та випроводжає його з хати то сюди, то туди, то й справді за ділом, то часом і без діла. А москаль все покорявся, бо любив Марину.

— Знаєш що, Микито? — каже раз Марина.— На шуршанських фабриках дуже добра плата робітникам, далеко лучча, ніж у нашій сахарні. От і Василь Хоменко, Ганнин чоловік, хоче йти туди на заробітки. Він працює, то й має: вже й корову купив, і нову хату хоче ставити.

А Василь і думки не мав йти туди на заробітки, бо туди було верстов, мабуть, з десять, як ще й не більше.

Москаль подумав, подумав та й каже: «Як я піду туди, то ти нудитимешся без мене, а я там без тебе».

— Оце! Хіба ж я маленька. І я до тебе прибігатиму, і ти приходитимеш до мене. Ти зароблятимеш гроші у сахарні, а я прястиму собі й людям за плату. Іди, чоловіче! не на зле тобі раджу, — улещала Марина москаля.

— Може, й так, — каже москаль. Узяв торбу з хлібом і потяг з хати до сахарні.

Марині стало і в хаті веселіше, і на серці легше, неначе світ задля неї вдруге розв'язався.

Москаль робив цілий тиждень, а у неділю приходив додому. І став Марині будень празником, а неділя буднем... Вбереться було москаль у неділю в білу сорочку, сяде кінець стола та й розмовляє з Мариною. А Марина поглядає на його скоса, пораючись коло печі, поглядає на його рудий кудлатий вус, товсті бліді губи, на сірі очі та широке лице.

«Чи такий же мені снився, — думає було Марина. — Чи з таким же я колись йшла через міст у сні, стояла під вербою, подавала рученьку? Не задля такого я вмивала своє личко ранньою, дозірньою росою, плела довгу косу дрібними дрібушками, дбала, вишивала білі рушники. Не задля такого я викохала свою дівочу красу, своє личко свіже, очі чорні!..»

В понеділок вранці щось дуже рано засвітилось світло у Хомишиній хатині! В печі палає полум'я, на припічку, на жару горшки й горнята. Дві молодиці, близькі сусіди, патрали порося. Ганна поралась коло печі. Ганнина тітка виробляла на столі паляниці. В хаті душно; молодиці заплакані.

Чужий чоловік, вступивши в Василеву хату, подумав би, що в хаті або похорон, або готуються до панахиди. То готували обід, плакали й тужили по москалеві, которого виряджали в далеку, небезпечну дорогу.

Стара мати вилила всі свої сльози, вже й не плакала. Одчиняла вона скриню, виймала Василеві сорочки і вкладала в клунок; кожну сорочку тулила вона до лиця, до сухих, безслізних очей. І здавалось їй, що з кожною сорочкою одривається частка її серця і десь щезає на віки вічні.

У другий мішок вкладала мати сухарі та деяку харч.

Упорались, посаджали у піч паляниці й сіли обідати. Василь їсть через силу, Ганна й ложки не вмочила, стара мати на обід і не глянула. Сидять всі та сумують! А в хаті тихо, ніхто й слова не промовить. Здавалось, глянувши збоку, що ті люди поховали рідного батька та тільки що вернулись з кладовища.

В'їхала в двір конячка, вступили богомольці з клуночками. Василь з Ганною пристали до їх, щоб разом йти до Києва. Встали тоді з-за стола і почали лагодитись у дорогу. Молодиці заголосили й затужили, як по мертвому.

Виїхали за царину та й почали прощатись. Стара мати кинулась до Василя й заголосила: «Прощай, сину мій, прощай, Василю! Хто ж мою старість тепер догляне, хто ж мене поховає!»

— Не плачте, мамо,— втішав Василь,— я вернуся,— а сам за слізьми й світа не бачив.

— Ні, сину! Я стара, я вмру й тебе не побачу... — Більш вона нічого не сказала, тільки перехрестила сина.

Богомольці обернулись до села, перехрестились до церкви. Батіжок свиснув, конячка натяглася і покотила візок. Всі тихо зрушили з місця і пішли під гору.

Зосталась знов стара Хомиха одна з маленьким онуком. Ввійшла вона в хату, посадила дитя на лавці, а сама сіла одітхнути, обпершись руками об лаву.

— Бодай же я, сину, — промовила вона до себе, — тебе не родила, коли маю дотерпіти за тобою такого жалю! Бодай я була тебе маленьким поховала! Переплакала б, перемучилась би раз та й забула...

А тим часом як мати випроводжала Василя за царину, в одному садку, од самісінького поля, спершись на тин, стояла Марина. Під високою та гіллястою грушею, між зеленим вишняком не можна було запримітити її з дороги. Зате ж вона бачила через тин, через зелене гілля і царину, й дорогу далеко-далеко на гору, до самісінького лісу.

За годину або за дві поперед сього через ту саму царину Марина випровадила в дорогу свого москаля з другими богомольцями. Наложила й вона всього у клунок задля його у дорогу, і жаль було трохи їй, бо москаль її був добрий, не лихий. Тільки лила вона сльози не за ним, а за другим, чужим...

Марина стояла під грушею і поглядала через кущ бузини на царину, на дорогу. З Хоменкового двора вийшла купка людей. Марина й поблідла, й замерла, і охолола.

Через тин вона бачила все-все: і як стояли богомольці за цариною, і як розпрощувалися. Вона бачила Василеві сльози, через свої власні сльози, що текли річкою з її чорних очей. Не одно серце материне, не одна душа Ганнина боліла за Василем. Між вишнями, за бузиною боліла ще одна душа, щеміло третє серце. І один бог відає, котре з їх боліло найбільше.

Одійшли богомольці трохи од села, а Василь оглянувся ще раз, щоб подивитись на село, на свою хату, на стару матір, на дорогого сина.

Марина втерла очі рукавом і впилася очима в його лице, в його очі, в його брови. Ніколи не здається милий таким милим, дорогим, як у саму годину розстання й страти! Ніколи не бачила Марина Василя таким гарним, як в той час. Оддала б вона все на світі, щоб цілий вік стояти за тином та хоч здалеки дивитись на його. І прийшла їй в голову така думка: «Коли б же його або заговорити, або заворожити, щоб він став каменем, як стоїть тепер на тому місці, а я стала кам'яна на сім місці! щоб мені тільки дивитись на його біле лице, чорні кучері, чорні очі; дивитись довіку і ніколи не переставати!..»

А Василь каменем не став; обернувся назад і пішов тихо за людьми по окопі. Вже вийшли люди на гору і доходять до лісу, а Марина стоїть, похилившись на тин, і очей не зводить з Василя. Повернули богомольці в рідкий ліс; за зеленими кущами манячили то люди, то конячка, то візок. Марина і там ловила очима свого милого. З-за кущів винирне то його голова, то плече, то майнуть чорні кучері, а Марину неначе здавить за саме серце. Далі дорога повернула в густий ліс, і швидко все неначе потонуло й пішло на дно десь в зеленому морі. Марина вхопилась за кілок обома руками, схилила голову на тин і довго хлипала та побивалась, обливаючи сухий тин гарячими слізьми...

І знов стало тихо й сумно в Хомишиній хаті. Знов вечірньою добою місяць заглядає у маленькі віконця,біліє комин, мріють святі на образах. Хомиха спить і не спить,

дрімає і не дрімає. І не осміхається до неї з закутка лице молодої молодиці, не щебечуть кругом неї веселі онуки. Все минуло задля старої!

І бачить вона, як серед дня, шуршанський завод, а кругом заводу, як те військо, обступили люди, та все соцькі та десятники. Декотрі поставали на дверях, на вікнах, щоб застукати на заводі хлопців та забрати в некрути. Згадала вона, що Василь ніби там на заводі, і в душі її похололо. Коли дивиться: деякі хлопці вискакують з вікон, як сполохані кури з сідала. Між ними пізнає вона свого Василя. Біжить Василь з усієї сили, а десятники за ним. Він прямує до лісу, а десятники вже от-от настигають... Один вхопив за полу. Василь впав на землю, а десять душ насіло на його; скручують йому руки й забивають у колодку. Холоне серце старої Хомихи; ввесь світ — і фабрика, і ліс, і небо — все захиталось і закрутилось. І здається їй, що вона вже вмирає... і вмерла... Прокидається стара й не розбере, чи жива вона, чи мертва, чи на сім світі, чи вже на тім.

Повернулась Ганна з Києва бліда, як смерть, лице змарніло, очі запали глибоко.

Разом з хазяїном Ганна неначе долю свою випровадила з хати, а пустила до себе лихе безталання! Робить вона і на себе, і на дитину, і на стару матір. А тут з дитиною і на роботу не приймають, не можна і на заводі стати. А покинути ні на кого, найняти няньку — ні за що, оддати до людей — болить серце материне! Стару матір вже бог прийняв до себе.

Набрала Ганна у людей конопель та льону і почала прясти за хліб та за плату. Чи корисний же той хліб, закручений пучками та веретеном! Треба й одягатись, і обутись, годувати себе й дитину, треба й хату огріти, жаль і Василя.

Як подасть було об собі звістку, то Ганна було аж повеселішає, аж оживе. А згадавши про його долю, вийме було з скрині карбованця або й два та й пошле. «Се його праця, — було каже вона, — нехай же він і покористує! А я здужатиму — зароблю. Останню хустину продам, та пошлю йому на чужину...»

Невеселі та коротенькі пилипівчані дні, а ще смутніші довгі-довгі, як море, ночі! День схожий на вечір, а вечір на ніч. По закутках в хаті з ранку до вечора стоять діди; один день темний, а другий ще темніший, одна ніч чорна, а друга ще чорніша. На небі густі хмари, на землі густий туман. Вітер виє звірюкою, свистить попід стріхами, крізь тин, гуде сумно в виводі.

Ганна сидить коло віконця за гребнем, а Ивась коло неї. З раннього рана до пізнього вечора хурчить веретено в хаті та тріщить мичка на гребені. Одною піснею було розважає себе молодиця. Та яка ж то смутна була пісня! Жалібніша від самого жалю, смутніша від самого смутку, гірка, як саме горе! І не раз було до деяких пісень прикладає Ганна слова про своє горе, про свого милого, чорнобривого, що поїхав в далеку сторононьку.

Одна втіха для неї — син. Покине було гребінь, візьме дитину, на руки, пригортає, обнімає, обливає слізьми, промовляє до його. А мале дитя, дивлячись на матір, було й собі скривиться, надме губенята та й розіллється слізьми, як старе. А було як прийде неділя або свято, як тільки бовкне дзвін, Ганна поперед усіх іде до церкви. Надворі негода та темна ніч, вітер віє, а Ганна не вважає, йде до церкви. І десь у темному куточку однісінька в церкві, тоді як дяк читає на криласі, вона б'є поклони та молиться за свого чоловіка.

Тим часом порожніє в хаті, пустіє і в коморі, і на дворі, бо, сказано, без хазяїна двір плаче. А на долю жіночу зостались кочерги та веретено. Чи багато ж закрутиш тим веретеном? Гіркий хліб вдови й сироти! Од його недалеко до голодної смерті. І почала Ганна потроху спродувати дещо з хазяйства. Не стало сіна й соломи: треба корову продавати. А корова худа-худа, насилу на ногах стоїть! Боки позападали, шерсть стала щетиною, ребра, хоч полічи, ноги, як цівки, звісно, як зимою мужича скотина. Зводять її навесні дрючками з місця.

Вивела корову на ярмарок. Оглядають жиди корову з усіх боків та дають таку ціну, що Ганні аж сльози навертаються на очі. Нігде дітись! Горе та нужда кругом. Продала, як дурно оддала!

Спродала Ганна, що було зайве в скрині, деякі хустки старої покійниці, деякі спідниці. Нічого так їй не було жалко, як тих рушників. Повиймала з скрині, розіслала по всьому столі, розвішала на образах, на стінах, щоб хоча надивитись. А рушники все гарні, біло-біло убілені, повишивані орлами та червоним хмелем. Одійшла Ганна, підперла голову рукою, оглядаючи рушники, згадала своє дівоцтво:

— Рушнички ви мої повишивані! Чи я вас не вбілила, що обдарила вами свою долю й недолю, своє щастя й безталання! Я вас пряла, ночей недосипала, білила вас в зеленому лузі під червоною калиною; вмочала вас, як почав соловейко щебетати. Давала я вас милому, а, знать, моя недоля тоді між старостами в хаті стояла!

Рушнички ви мої, шовком переткані! З вами я ждала свого милого, чорнобривого; розстеляла вас при повному місяцеві, щоб мій милий був гарний, як місяць на небі, щоб життя моє було ясне, як ясні зорі. Не продам я вас зроду-звіку!

Тільки мені й радості, що гляну на вас та згадаю своє дівоцтво, своє женихання, своє залицяння. Не продам вас, не продам!..

V

Хмарна осінь надворі, смутно в Ганниній хатині. Ганна сидить за гребнем та думу думає. В хаті тихо, як у пустці. Кіт сидить на печі, заплющивши очі, півень присів під полом, дрімав, опустивши крила. Навіть дитина сиділа тихо, не пустувала, задумалась й головку схилила. Сумують стіни, сумують вікна позаплакувані, сумує, неначе думу думає, піч...

А тим часом разом у трьох вікнах майнула жіноча голова в червоній хустці. Неначе разом рипнули сінешні й хатні двері, і серед хати перед Ганною, як блискавка впала з комина, стала Марина.

— Добривечір тобі, Ганно, в хату! — ляснула вона голосно, на всю хату, мов брязнула склянкою об землю.

Ганна аж затрусилась, неначе облита холодною водою. Дитина злякалась і заплакала. Кіт скочив з печі під піл, неначе його хто потяг дубцем, а півень засокотав, заляпав крилами й заспівав. Десь у кутку задзижчала муха. Весела Марина сполохала сонну хату; все живе в хаті знов ожило, прокинулось, зашуміло, загомоніло. По сумних стінах, по темних кутках неначе хвилями розлилась веселість, неначе промінь весняного сонця влетів у хату, і разом блиснув на всі кутки. І піч глянула веселіше, і вікна дивились неначе світліше. Закрасила собою краса Маринина вбогу хату, неначе кущ червоної калини красить зелений гай. З того часу, як Ганна вийшла за Василя, між подругами неначе недобрий чоловік загородив стежку тином. Було Ганна й зайде до Марини, то нелюба вже, нещира розмова була між ними!

Як же зосталась Ганна сама в хаті безталанницею, знов Марина пригорнулась до Ганни; взяв її жаль, як почула вона, що Ганна плаче, побивається одна-однісінька у своїй хатині! Не втерпіла — прибігла Марина!

— Молодице! — задріботіла Марина. — Бійся ти бога або котрого святого! Зглянься на себе, — промовила Ма-

рина, повернувши Ганну до вікна і дивлячись їй в вічі. — Лице твоє змарніло, очі позападали, бліда ти, як смерть. Де ж поділася твоя краса? Тінь твоя тільки сидить тут на днищі!..

— Бо сумую, та плачу, та працюю, ночі недосипаю, — одказала Ганна.

— Та нехай вона пропаде, ота іродова робота! Чи вже ж ти хочеш запакувати себе над цим днищем?

Як та метіль, вхопила Марина мичку з гребеня і швиргонула на комин; мичка зачепилась за тріски на комині і химерно простягла свою довгу бороду вниз, аж дитина зареготалась. Гребінь полетів під піл, днище загуркотіло аж на горище, вдарилось об крокви і гепнуло на стелю.

— Марино! що це ти виробляєш, наче маленька! Я не люблю таких жартів, — каже Ганна.

Червона, як жар, весела, як дитина, Марина вхопила Ганну за руку і почала, жартуючи, крутитись по хаті.

— Марино! навіжена молодице! — пручалася Ганна. — Сьогодні свята п'ятниця! Геть собі з танцями: не до танців теперечки мені!

А Марина б'є тропака, та ще й приспівує:

Як я була молодою — преподобницею,
Повісила хвартушину над віконницею.
Хто йде, то кивне, а хто їде, моргне!

— Ганно! сестрице! Чи вже ж ти хочеш занапастити свій вік, марно стратити літа свої молоді; чи вже ж тобі не жаль своєї краси, лиця білого, брівок тоненьких!

— Нащо мені краса, тая, коли нема мого Василя. Задля кого ж цвістиме вона? Нехай в'яне моє лице, западають мої очі, линяють брови, бо нікому дивитись на їх...

— Ож послухай, Ганно, мене, нерозумної! І Василь твій не загинув, нігде не дівся, може, швидко й прийде! А на світі не одні брови чорні, не одні очі горять вогнем. Одні брови чорні, а другі чорніші, одні очі горять вогнем, а другі палають, як полум'я, одно серце тепле, а друге тепліше.

Сама Марина зітхнула по своїй речі, бо згадала, що є на світі одно серце найтепліше, одні очі найчорніші, одна душа наймиліша.

— Бог зна що ти оце верзеш, Марино! — одказала Ганна. — Я тоді тільки щаслива, як піду до церкви та помолюся богу за свого Василя...

— А я й богові молюся, і на хлопців дивлюся! Мені шкода моєї молодої краси, моєї коси. Нехай, цвіте, не мар-

ніє моє лице, не линяють брови! Нехай люблять мене хлопці молоді й хороші! Я молода, хочу всмак нажитись в світі, хочу бути щаслива і весела.

Ото мені щастя, Ганно, як я стою ввечері під вишнями та дожидаю мого милого, чорнобривого, як він свисне тричі за ставком між вербами, подаючи мені звістку. А в мене серце холоне й душа холоне! І добре мені, і страшно мені, аж прихилюся я до вишні... А тут чую, шелеснуло через тин, шелестить лист гарбузовий, гойдається висока кукурудза й соняшники. А милий випливає звідтіль, як ясний місяць сходить, наближається до мене, моє серце мліє, умліває... Чи то ж не щастя, Ганно, ввечері, обнявшись з милим, слухати, як щебече соловейко? Чи то ж не доля, як пригорне милий до свого серденька, як дивитись йому в вічі, цілувати його брови, його очі?

Марина положила обидві руки на Ганнині плечі і припала головою до її плеча.

— І годі, Марино, — одказала Ганна. — Не задля мене жарти та сміхи. Не задля мене чорніють брови та очі. Минулося моє кохання, моє женихання! Помандрувало моє щастя з Василем в далеку сторононьку.

— Але ж ти нажилася з милим, Ганно! А я пішла заміж за нелюба і не зазнаю такого щастя, як тобі судилося... Я й не накохалась, я й не навтішалась! Прощай, Ганно, — промовила Марина, — час додому. Приходь до мене, Ганно, завтра ввечері, побалакаємо, пожартуємо, розважимо себе трохи...

Густий осінній туман встає над лісом вечірньою добою. В селі тихо, на улицях пусто. Місяць світить, як через сито; вітер колише голими вербовими верхами. Марина дівчат до себе на вечорниці закликає:

— Дівчата-сестриці! прийдіть завтра до мене на вечорниці! Скучно мені, молодій, самій в хаті жити. Марно пливуть мої дні за днями, літа за літами! Постіль біла, стіна німа, ні до кого й слова промовити. Прийде день — журюся, прийде ніч — сумую. Приходьте, дівчата!

— Добре, Марино, прийдемо! — одказують дівчата.

— А я закличу до себе троїсті музики та наманю хлопців повну хату і кімнату, ще й подвір'ячко! Тому кивну, тому моргну, і налинуть до мене, як орли, як соколи. Порозчиняю ворітечка, буду вас ждати, в вікна виглядати. Приходьте ж, дівчаточка!..

— Добре, Марино, прийдемо, прийдемо!..

Густий туман покотився яром; в селі ще тихіше; місяць насилу вигляда з-за густої хмари, неначе світить через густе полотно.

Марина, де не встріне хлопців, до себе на вечорниці закликає:

— Хлопці! завтра в мене вечорниці! Моя хата скраю, вона стоїть у вишнях, а двір у черешнях. Лихих собак не маю. Завертайте туди, хлопці, не минайте мене! Як минете мою хату, — не займайте мене!

— Добре, Марино, прийдемо, як дівчата будуть! — одказують хлопці.

— То не гай, де соловейки не щебечуть; то не вечорниці, де дівчат немає! Моя хата, а ваші музики. Наша пляшка й чарка, наша вечеря, а ваше мед-вино, горілочка, маковники та медяники. А сама я молоденька, гуляти раденька! Не дивіться, хлопці, що на мені хустка! Серце моє дівоче. Личко моє не змарніло, брови не злиняли. Люблю співи, люблю жарти, люблю вус чорний, погляд орлиний!

Не лишайте мене, хлопці! Як минете мою хату, не чіпайте мене!

— Добре, Марино, прийдемо, прийдемо!

Місяць виплив з-за густого туману на синє небо; затих вітер і насилу шелестить сухим листом. І ясніше, і тепліше надворі. Марина Василя, найкращого парубка на все село, до себе на вечорниці закликає:

— Прийди, серце Василю, завтра ввечері до мене! В мене буде дівчат, як зірок на небі; в мене буде хлопців, як макового цвіту на городі. Будемо грати, співати, танцювати, самих себе розважати. Прийди, серце моє!

Прийди, серце Василю! Задля тебе приберуся, як на великдень! Тричі вмиюсь з полумиска свіжою водою, надіну десять разків доброго намиста з дукачем, взуюся в червоні чоботи. Поберемось за рученьки, будемо по хаті походжати. Прийди ж, доле моя!

Прийди ж, доле моя! Буде в мене їсти й пити! Вечеря моя смачна, хата моя тепла.

Взяла Марина хлопця за підбородок, поцілувала тричі, аж одляски пішли попід вербами, і полетіла вітром попід огородами, а навздогінці за нею побігла по тину чорна тінь її.

Ввечері у суботу сумно та жалібно загув момотянський дзвін. Гуляє вітер по улицях, з неба порошить крупами. Нікого нема в церкві. Одна Ганна вийшла з цвинтаря,

неначе тінь якогось мерця, і поплентала́ся попід тинами.

«Аже ж мене просила до себе Марина, — згадала Ганна. — Зайду на часок, посиджу, побалакаю. Одначе сьогодні робити гріх», — подумала Ганна і повернула до Марининої хати. В хаті у Марини в печі палає полум'я, світло так і б'є, так і ллється кругом хвилями з усіх трьох вікон і освічує верби та вишні.

«Марина таки жде мене,— думала собі Ганна,— вечерю, мабуть, варить», — міркувала вона. Одчинила сінешні двері й здивувалась! В хаті гуде, як в улику бджоли.

«Чи не заблудила я, — подумала Ганна і вийшла надвір, — ні!.. Маринин двір і ворота. Ввійду в хату».

Ввійшла Ганна й стовпом стала. В хаті ясно, як серед дня. Горить каганець і дві свічки, в печі палає полум'я і миготить веселими хвилями по білих стінах. На лавках, на полу, на печі обсіли, як хмара, дівчата та хлопці! Сміх, регіт, жарти та співи! На скрині сидять музики. Серед хати, убрана, як у празник, походжає Марина, як та пава, та заглядає в піч.

— А я тебе, Ганно, жду не діждуся! — гукнула Марина. — Заграйте, музики, дрібно та весело! Заспівайте, дівчата, про талан, про щастя.

— Що се таке, Марино, — одказує Ганна. — Чи весілля справляєш, чи що? Кого ж заміж даєш, кого жениш?

— Женю я свій талан, видаю заміж свою долю! Грайте, музики, й не переставайте!

Музики вчесали метелиці. Марина, як стояла з рогачем в руках, так і повіялась і потягла за собою Ганну. Ганна одіпхнула її й стала оддалеки.

— Як не хочеш, то я й сама! — каже Марина. — Заб'ю лихо тропаком, затопчу ногами! Грайте, музики, або гроші вертайте! — А сама приспівує:

Ой пішла б я на музики,
Як дасть батько п'ятака —
Закрутилася б навіки
Та вдарила тропака!

Туп-туп, ніженьками,
Дзень, дзень підківками!
Гоп-чук-га! тропака!
Бо я зроду така!

Ткач Микола кинувсь до Ганни й хотів потягти її в танець.

— Одчепись, поганий! — визвірилась на його Ганна так, що аж в хаті стихло, аж замовкли хлопці та дівчата,

— Останній раз нога моя в твоїй хаті, — промовила Ганна. — Не переступлю я, Марино, твого порога!

Ганна гуркнула дверми, аж вікна задзвеніли. Хлопці реготались, а ткач одчинив двері та й гукнув вслід: «Тютю, дурна — навіжена московка! Чи присвятилася, чи в черниці думаєш йти!»

Розійшлись вечорниці. Як метіль, кинулась Марина і поприбирала, й повимітала, й повитрушувала, й повимивала. Заслала стіл скатертею, постелила постіль, в ночови налила митілю, щоб змити голову, бо була субота.

Сидить Марина кінець стола, розчісує косу. Густа чорна коса розпалась чорною хвилею по білій сорочці, по скатерті. Чеше вона косу, а густий волос аж вилискується.

Задумалась Марина; рука з гребінцем заклякла на косі... В ушах гув бубон, скрипіли скрипки, в очах миготіли чорні брови, чорні очі парубочі.

«Короткий той веселий вік дівочий! Я й не нагулялась і не наспівалась! Верніться ж назад, літа мої молоді, дівочі!

Коли б я знала, де росте таке зілля, що літа вертає, коли б знала, де живуть такі знахурки, щоб одробили моє горе, щоб вернули мій вік дівочий, пішла б на край світу, не спинилася б!»

Засвітила Марина свічку, поставила на столі дзеркальце, одчинила скриню й вийняла з чорної хустки кибалку з квітками, з стрічками, з вінцями, — ту кибалку, у которій вона стояла під вінцем у церкві.

Перед дзеркальцем наділа вона на голову кибалку. Кінці стрічок червоних, синіх і зелених пірнули в розчесану косу.

Глянула Марина на себе в дзеркало, і сльози покотились з очей. В дзеркалі чорніли блискучі очі, чорні брови, а голова цвіла квітками. Перша маківка на городі не була така гарна, як Марина в квітках та стрічках. Повернулась Марина боком, майнула чорна коса з стрічками й розсипалась по плечах і по грудях. Серце зомліло в Марини.

Марині стало душно; в висках неначе хто молоточками стукотів, голова морочилась; їй хотілось співати, забавлятись, кудись іти, шукати якогось щастя. Вона чула, що не нагулялась і не натанцювалась. Тихий світ місяця манив її, ніби пісня соловейка.

«Піду ж я в сад та згадаю своє дівування, своє залицяння», — думала Марина.

Надворі втихло й потеплішало; тихий вітер ледве шелестів сухим вишневим листом; місяць повний, але не

ясний стояв високо. Марина глянула на вишні, що стояли без листу і нагадували їй, що спаде колись і її краса, як вишневий лист.

— Розмай, вітре, мою чорну косу до пояса! Ви, зіроньки, гляньте на мої брівоньки, на мої квітоньки! А ти, місяченьку, подивись на моє личенько, на мою красу. А коли бачиш, кого я люблю, в далекій стороні, згадай йому про мене, наведи на його хоч сон про мене.

Світло горить в хаті, Марину сон не бере. Гуде, не перестає в вушах бубон, риплять скрипки, перед очима манячать веселі лиця. Коли зразу в думці її з'явилось лице Ганнине, сердите.

«Боже ж мій! що я наробила, — подумала Марина. — Вона сказала, що не переступить більше мого порога. Розгнівала я свою дорогу давню подругу».

Встала Марина, як сиділа, в квітках, стрічках, накинула кожушину і полетіла до Ганни пізньою добою.

— Чи спиш, Ганно, — питала Марина, постукавши в вікно.

— Ні, не сплю; йди в хату, — одказала Ганна.

В хаті було світло, бо світив місяць. Ганна глянула й перехрестилась. Їй здалось, що то мара.

— Не бійсь, Ганно! Се я дівую при місяцеві та при зорях. Забулась зняти квітки, як згадала, що обидила тебе: так і прилетіла до тебе.

— Насміялася ти з мене, Марино! — каже Ганна. — Завтра свята неділя, я була в церкві, — богу молилася і за себе, й за чоловіка, і за тебе, і за всіх. А ти мене запровадила на вечорниці. Мені казала одна черниця в Лебедині: хто в церкву не йде або гуляє проти празника, під тим на сім сажнів земля огнем горить. Що ти робиш, Марино? Схаменися! Хіба ж ти маленька, чи що? Не знаєш, що молодиці гріх вбиратись в дівочий убір? Чи не до перелесника вбралась ти в стрічки та квітки?

— Прости мені, серце Ганнусю! А я загулялась та й забула, що завтра неділя. І байдуже...

— Завела мене між парубки, — говорила далі Ганна, — нехай вони дівчатам сняться... Та в тебе ж чоловік є. Що він скаже, як додому повернеться? Ти ж хазяйка в своїй господі! Тебе ж люди осудять!

— Як схотять, — каже Марина. — Я не боюсь людського поговору. Жартую, бо я молода, бо хочу прожити свій вік весело, щоб не марно пройшли літа мої молоді.

— А я й досі стояла перед образами та благала за тебе господа милосердного, щоб тебе господь навів на добрий розум, щоб не глузували з тебе люди.

— Вибачай же мені та не сердься на мене, Ганно. Спасибі тобі. На добраніч!

VI

Не один рік минув. Спорожнилась Ганнина скриня. Пустіє і в коморі, і на дворі. Повітка похилилась набік, покрівля світиться, стріхи обсмикані, огорожа сиплеться. Нема за що облагодитись московці!

Ганна грошей не жалувала: поки подавав чоловік об собі звістку, посилала, що було закрутить веретеном. А тим часом минає рік, минає й другий — Василь не подає об собі звістки.

Вже й питала і перепитувала людей, питала й москалів, ходила і до священика. Ніхто не знає, не відає. І яких думок не передумала московка, сидячи за гребенем! Не раз вона плакала і тужила за ним, як за мертвим. Недурно ж загомоніли, що десь страшна війна.

Тим часом на втіху матері підростав син. Дивиться вона, не надивиться на свого сина: втішається не навтішається своїм Івасем! Хисткий, як билина, рівний, як очеретина, жвавий, як щиглик, виростає Івась. Вже йому переступає за десять років; і носик виправляється, і брови густішають, і личко наливається, як яблучко.

І не раз було Ганна, поклавши його головку собі на коліна, промовляє до його:

— Одже ж ти, сину, вдався в батька! В тебе очі батькові, і брови його, і погляд його. Може, ти, сину, родився щасливим! Як виростеш великий, ти будеш хазяїном в моїй хаті. Будемо удвох працювати, хліб заробляти; будеш мені помагати, бо я швидко стара стану, нездужатиму. Прихилюся я до тебе, сину, на старість, а ти доглянеш стару, недужу матір. Рости, сину, великий та будь щасливий! За тобою, може, і моя доля згадає про мене, ще раз загляне через поріг в мою хату...

Хлопцеві чудні то були речі! Чудно йому було, що він такий малий та догляне таку велику матір. Йому здавалось, що чоловік, таки момотянський, котрого дражнили Долею, прийде до їх, стане на порозі та й загляне в їх хату.

Хлопець підріс та й справді став у пригоді матері. Вже і на себе трохи заробляє, і матері дещо принесе до господи. Стара дякує богові та латає латки подекуди. Аж поздоровшала і помолодшала!

А Марина її розважає. Що божого дня навертається в хату, годує Івася гостинцями та цілує його бровенята, згадуючи чорні брови його батька Василя.

Мабуть, не судилося вже Ганні щастя. Занадилось до неї лихо та біда! Бо нема біді місця в багатих та пишних будинках. Недурно співають в пісні: «Пішла біда до пана, ізбулася жупана; пішла біда до попа, ноги собі попекла. Пішла ж біда до Івана, од Івана вийшла п'яна».

Таки ж той самий осавула, що колись приходив за Василем, раз зайшов до Ганни в хату. Ганна як стояла, так і зомліла, сама не знала й чого. Мабуть, чуло біду її серце.

— Добридень тобі, молодице, — казав осавула. — Прийшла вчора така бумага, щоб ти виряджала свого сина в школу; бо він, бач, ніби солдатський син, значиться, кантоніст...

— Але ж у нас в Момотах нема школи, — одказала вона. — Будьте ласкаві: воно ще мале; а я сама однісінька в хаті; воно мені поміч дає.

— Треба його везти у Київ, — казав осавула, — так і в бумазі написано. Виряджай швидко, бо вже і підвода для трьох кантоністів наряджена.

Взяли Ганниного хлопця і повезли тим шляхом, що й батько поїхав... Ганна неначе розум стратила. Як німа, ходила вона неділь зо дві. Марина не одходила од неї, і доглядала, і годувала, аж поки не привів її бог знову до розуму.

— Не плач, Ганно, не вбивайся, — втішає було Марина. — Київ не бог зна де! Дасть бог літо, підемо у Київ, побачимо сина, а може, й додому одпросимо. Він же не те, що москаль.

Тільки й жила Ганна тією думкою, тією надією, тільки й ждала вона літа.

Настало літо. Пішла Ганна з богомольцями до Києва.

Ввійшла в Київ. Кого ж тут питати в світі? Питала богомольців — ніхто і не знає, і не відає. А на улицях, куди не гляне, скрізь пани та пани, страшно й підступити.

Осмілилась-таки, стала розпитувати одного пана. А він слухав, слухав, а далі каже: «Не понимаю, бабка, что ты говоришь!» Іде Ганна улицею та розглядає на всі боки. Коли тут назустріч, з Военного Миколая, вийшли маленькі москалики, та все по два в ряд, а коло їх, як ті журавлі, офіцери по обидва боки. Зирнула Ганна і зараз між хлопцями пізнала свого Йвася.

Як уздріла вона свого сина, так і кинулась до його між ту череду. А син засоромився своєї матері-мужички; другі засміялись. Старий офіцер одіпхнув її, ще й налаяв дуже гидко.

Чи вважає ж на що мати, як її одпихають од дитини? Мати полізла б за мертвим дитям і в яму, якби не спинили...

Ганна пішла слідком за ними. Кантоністи ввійшли в школу, і вона хотіла увійти за ними. На порозі спинив її старий вусатий москаль.

— І ваше благородіє, і дядечку, й голубчику! Вік буду молити бога за вас. Пустіть, нехай же я побачуся з сином. Хоч побачу, хоч оплачу, обцілую мою єдину дитину!..

— Послі прийдеш, — каже...

Ганна сіла коло порога і стерегла, очей не зводила з дверей...

Коли так як надвечір випустили до неї сина.

— Скажи мені, моя дитино, чи добре тобі тут, чи жалують тебе?

— Ні, мамо, погано! все вчимось да вчимось; за все нас б'ють, а на харч дуже погано. А гулять не пускають.

Розказує дитина, а на очах сльози. Мати кинулась до його, оглядала його голову, мундир, сорочки. Там нужа аж кишіла!

— Скинь, сину, оцю погань! бачиш, що то?

Взяла вона той мундир, роздерла й розшматувала і позакидала шматки у кущі.

— Тікаймо, сину! Ходімо додому! Не була б я твоя мати, щоб я пустила тебе назад!..

То не звір блукає в сосновому бору темної ночі, то не вовчиця ховається з вовченятами, тікаючи до своєї нори, то мати тікає з сином, ховається од людей. Обминає Ганна великі биті шляхи, іде вона ярами та долинами, наддніпрянськими лугами та сосновими борами. Ночує Ганна під синім небом, під зеленими осокорами та грабами.

Сонце стало серед неба, сипле промінням на синю дніпрову хвилю, гуляє золотим маревом понад зеленими луками та осокою, понад високими соснами та осокорами, понад білим побережним піском. Надворі стала спека, аж дихати важко.

Потомились безталанні.

— Болять, сину, ніженьки? — питала мати. — Втомився дуже? Сядьмо на одпочинок.

Невеличкий дніпровий залив влився між двома горами в густий сосновий та кленовий ліс. З усіх боків обступили його високі-превисокі верби, аж трохи понахилялись над водою, позчіплювались зеленими верхами, заглядаючи в світлу, прозорчасту воду, неначе в дзеркало.

3 5-1302

Понад заливом, по луках пішли, скільки оком скинути, високі очерета, густа зелена осока. А між осокою просунулись насилу-силу через гущавину густі лози, високі осокори та верби. По мілководді скрізь розляглося широколисте латаття, вкрило воду листом в три сталки, а над листям стирчали жовті та білі квітки та зелені маківки. Під прозорчастою, чистою, як сльоза, водою зеленіло якесь баговиння, зубчасте, тонесеньке, дрібне, як пух, світилось чисте піскувате дно з білими черепашками. Куди не кинь оком, скрізь зелена осока, очерета, лози, та верби, та пологі зелені луки.

— Сядьмо отут, сину, під осокорами. Сюди, мабуть, і звір не заходить.

Одпочили вони, з'їли по шматку хліба. Огляділа мати голову синові і почала полоскати в воді чорні сорочки. Пере Ганна сорочки, а син купається не накупається, пірнає, брьохається, хлюпається, грає, як та риба, в чистій воді. З води біжить на пісок вигріватись, з піску в воду та знов на пісок. А мати втішається, дивлячись на дитячі іграшки. Нарвало хлоп'я довгого бадилля з латаття з жовтими та білими квітками, поламало його дрібно, неначе разки зеленого намиста, обвертіло тими разками шию, й голову, й білі груди, оперезалось, неначе поясом, білим та жовтим цвітом. Як та водяна русалка в зеленому баговинні, вигравав хлопець в воді: то полізе десь в густу осоку за водяними півниками, тільки головка його чорніє та блищить біле, незагоріле тіло крізь гостроверхий лист.

А мати і спиняє, й жалує спиняти сина, дивиться і втішається.

Привела сина додому, та й не довго втішалась! Попереду манила, хто питав, неначебто вона одпросила свого сина. А як прийшла знов бумага, взяли Івася та й попровадили до Києва. Завдала тільки жалю собі Ганна, надіючись на поміч. Ще більше вилила вона сліз, рясніше стало латок на старій свитині. Хилиться повітка ще нижче, пустіє Ганнина оселя, комору мусила Ганна спродати, та все потрохи посилала синові...

А об чоловікові не було й звістки! Вже Ганна перестала й тужити по йому, вже й почала забувати, як все на світі забувається, бо вийшов один жаль з серця, а другий ввійшов в серце.

Одного вечора під Ганниною хатиною став візок. Звідтіль вискочив москаль — не москаль, а пан не такий. Вибігла Ганна з хати і не пізнала свого сина Івася. Він ви-

ріс, вирівнявсь! Достоту такий став, як його батько! Такі брови, чорні та рівні, впилися в біле чоло; такі губи червоні, повні; тільки лице в його було біліше, зовсім панське, ніс тонший, волос гладший.

— Здравствуйте, матушка! — сказав він по-московській. — Чи не пізнаєте свого сина? — А сам стоїть, у боки взявшись. Ганна зраділа й заплакала. Побачила сина і разом згадала чоловіка, бо син стояв перед нею, неначе батько його — колись давно, ще в хаті старої Хомихи.

— От я приїхав до вас, матушко, в гості. Найняв хурмана, та не всі гроші заплатив: треба доплатити один карбованець. Чи нема у вас, матушко?

А в матері в скрині всього-на-всього дві копи з п'ятаком.

Вхопила Ганна свою новішу свитину, побігла до шинкарки, заставила за карбованця і одрядила жида, що привіз сина.

Ганна вітає, приймає сина всім, що було у неї найдобрішого, що тільки знайшлося в убогій хатині.

— Як же, сину? — питає мати. — Чи ти вже зостанешся дома, даси мені поміч?

— Ні, матушко, — говорить до неї син, та все по-московській, та все звисока. — Я скінчив оце школу, став тепер, значиться, вчений чоловік. Мені треба йти на службу.

— Куди? в москалі? — питає мати, сама аж перелякалась.

— О ні, матушко! Я тепер, значиться, вчений чоловік, можу дійти до високих степеней, дослужитись...

— Не зрозумію, сину, що ти говориш. Тобто ти паном будеш, чи що?

— Так, так, матушко. Я можу бути паном, дослужитись до великого чина при моїх дарованіях. Бо я тепер, значиться, писар. Но я можу, значиться, по просвіщенію пройтись по всім проложеним путям...

Писар заїхав в хмари, думаючи почванитись трохи перед матір'ю.

— То ти будеш щасливішим од свого батька? Слава ж тобі, господи, що ти змилувався над нами, сиротами, що син мій буде щасливіший, не буде так поневірятись, як я отут...

Аж перехрестилась Ганна, дякуючи богові, і дала собі зарік найняти акахтист і обміняти свічку.

— Я приїхав, матушко, оглядіти своє наслідство, — почав син. — Доглядайте, мамо, хати, поправляйте застройки...

— А чим же я, сину, буду поправляти їх, коли я не маю шматка хліба в хаті, коли я собі поодкручувала пучки веретеном, заробляючи харч?

— А де ж ділась, мамо, комора? — спитав син.

— Продала.

Син схилив голову і насупив брови.

— А нащо ж ви, мамо, продали?

— Бо твоїй матері не було чого їсти; доводилось часто їсти одні сухарі, та й то, хвалити бога, якби були.

— А хіба ж таки немає доходу з нашого грунту? — питав син.

— Мішків з чотири картоплі та вінків зо три цибулі, — одказала мати. — Адже ж недурно поодкручувала пучки веретеном? Бачиш?

Ганна показала синові обидві пучки, сині, покопирсані неначе ножем, з синіми нігтями. Син замовк...

— Доглядайте ж, мамо, хати та того, що позоставалось.

— А хіба ж ти, сину, швидко поїдеш? Нехай же я хоч наговорюся з тобою, хоч надивлюся на тебе...

А син наговорився, тільки не з матір'ю, а з Мариною. Прибігла наче ненароком; на голові нова хустка, на шиї добре намисто. Писар не одступав од Марини, а вона як у вічі йому не вскочить — дивиться на його. Розчервонілось лице, розгорілись очі! Перед нею, неначе з того світу вернувся, сидів її милий Василь, та ще став і кращий, і молодший: лице біліше, губи червоніші, погляд веселіший, дитячий трохи, осміх милий, аж по душі гладить, а вся постать якась панська, міська. Як стане, як повернеться та в боки візьметься — як намальований! А як сяде кінець стола та обіпреться рукою — як та картина! А перейде хату — що той козак; вийде з хати, стане на порозі — неначе жде під себе коня бистрого, вороного!.. І чує Марина, що вона оживає, молодіє, одходить, неначе рутам'ята, припечена палким сонцем, на свіжій росі вечірній. Знов заворушилось її любляче серце. Син її милого Василя своїм поглядом облив її душу, неначе цілющою та живущою водою. Дві ночі не спала вона після того! Дві ночі просиділа вона над ставком, під зеленими вербами, при ясному місяці, під ясними зорями. Веселіше задля неї закувала зозуля, веселіше заблищали зорі на небі, засвітило ясне сонечко; веселіше зеленіли вишні та черешні. Півроку снились їй ті чорні брови, те панське личко, та хистка, як намальована, постать сина Василевого.

Не вдержала Ганна сина! Мабуть, так вже судилося їй випроводжати дорогих людей з дому та поливати свій

двір гіркими слізьми... І жаль їй було сина, і якось чудно було, як почала вона передумувати, що він говорив з нею, який він був. І здалось їй, що син став не такий, який був колись. То не був її дорогий Івась! І знов зосталась Ганна сиротою, як і була, з горем та нуждою, з слізьми та працею! Як великого празника, було жде вона звістки од свого сина. Пише було син, що йому не дуже добре, домагається за дохід з наслідства... Візьме матір жаль, вона й пошле останні гроші.

Довго не було ніякої звістки од сина. Жде мати, не діждеться, журиться та сподівається.

Коли одного дня приносять Ганні письмо од сина. Не йде, біжить Ганна до священика, щоб прочитав їй письмо. Батюшка голосно читав, а Ганна слухала, не розбирала, бо писано було не то по-українській, а більше по-московській; звичайно, як пишуть письма москалі.

Син плескав в письмі те саме, що звичайно пишуть додому москалі. Він посилав нижайший поклін і Грицькові Микитовичу, і тітці троюрідній, Прісці Панасовні, і Каленикові Кіндратовичу, а потім просив у матері благословенія, навіки нерушимого. По писаному було видко, що писар недалеко забіжить по тих проложених путях, котрими чванився перед матір'ю. Іван, як писар вчений, та ще й до того налагодився в пани, прикинув в писульці от що: «Здеса, в Тулє я познакомилса з адною болно багатой й прекрасной баришньой. Хоча она з міщанського роду, да євто нічаво! Я валачуся за ней, і она пайдьоть за меня замуж, бо я, значитця, знаю всє ахвіцерськія артікули і благородноє обхожденіє понімаю. Телкі мнє надоть убіраца і копувать єй подаркі, а денєг нєт у меня. Любезная матушка! Продай же нашу хату і другоє іменіє разноє і пріслі мнє деньгі, бо я магу вигодно женіца, значіть...»

Ганна переслухала все, і як батюшка перестав читати, запитала його:

— Що ж то він, батюшко, пише? Чи живий він, чи здоровий? Чи став він вже паном, чи й досі бідує? Боже ж мій! в мене нема й шага. Позичте, батюшко, будьте ласкаві, карбованця на одробіток. Здужатиму — одпряду.

Поклонилась Ганна, плачучи, батюшці трохи не до колін.

— Він, бабо, не об тім пише, — промовив батюшка, — не об карбованцеві тут мова. Він пише, щоб ти продала хату та послала йому гроші, бо він хоче братись з якоюсь панною, та нема йому за віщо одягтись і купувати їй гостинці.

Такого дива Ганна не зрозуміла зразу і вдруге спитала батюшку; почула вдруге та й своїм вухам не йме віри.

— То се син хоче, щоб я продала хату?

— Еге, бабо,— одказав батюшка.

— А може, воно там не так написано? — питала Ганна.

Прочитав батюшка вдруге. Баба дослухалася і вгадала, що так воно й є.

— Боже ж мій милостивий! — заголосила Ганна. — А де ж я, батюшко, дінуся, як продам хату? В старці піду чи пропадатиму попід тинами на улицях?

— Де хочеш, бабо, — каже батюшка, — ти вже там знаєш.

Стоїть Ганна, опали руки. Сльози ринули з очей.

— Іди вже, бабо, собі додому, — каже священик.

Баба стоїть та мовчить, неначе й не чує. Одібрало їй і вуха, й очі...

— То син хоче, щоб я хату продала, а сама в старці пішла? — промовила вона перегодя.

— Еге, бабо. Тільки я тобі раджу хати не продавати. Нехай твій син жениться за свої гроші, а не за материну шкуру, коли вже так припало йому женитись на баришні.

— Боже ж мій милий! — заголосила Ганна.— Чи я ж його не любила, не жалувала? Од свого рота одривала шматок хліба та годувала його; за останній шаг купувала йому гостинця. Ночі недосипала, пряла йому на сорочку; не будила його рано, давала йому волю. Останні гроші слала йому на чужину. А скільки сліз вилила за ним! А скільки серце в мене переболіло, як пішов він на чужину! Один бог тільки відає об тім... Боже мій милий, чи побачу ж я його ще хоч раз! Коли б мені, батюшко, побачити його хоч перед смертю! Чи не пише він, батюшко, чи швидко він прибуде додому?

— Ні, бабо, не пише сього, тільки пише, щоб ти продала хату...

— Продала... — сказала вона та й не доказала. Те слово знов вразило її, як ножем.

Ганна вже була й забула об тім, що син її виганяє з хати; вже боліла її душа за своїм сином Івасем!

— Чи далеко та Тула? — питала Ганна. — Якби я змогла, полинула б до його, щоб подивитись на його! Тільки в мене й роду, що був син. А я одна вік свій звікувала у своїй хаті.

Вийшла й матушка, простенька собі, середніх літ, розпитала Ганну й сама заплакала.

Недурно склалася приказка: «Мати порве пазуху, хо-

ваючи для дітей, а діти порвуть пазуху, ховаючи од матері».

Жалується Ганна Марині на свого сина.

— То матері його сторч — та в борщ, — каже Марина, — коли він таке пише. Не продавай хати, от що!

Зосталась Ганна в хаті, не пішла в старці. Та що ж з тієї хати, коли там господарює лихо та недоля! Стара хата невкрита; стоїть, похилившись набік, неначе од великого жалю. Двір заріс густою зеленою травою; не топче його хазяйська худоба та птиця. Стає оселя пусткою: на виводі гукають сичі вночі. Тільки садочок розрісся на волі! Три груші вигнались повище хати, вкрили небогу широким густим гіллям. Поза хатою засіявся густий вишник. Перед вікнами розкоренився широкий кущ бузку. Ганна любила сидіти на порозі та поглядати на широкий шлях. Їй здавалось, що тим шляхом колись прийде син до неї, бо тим самим шляхом колись прийшов до господи його батько, прийшла дорога доля Ганнина. Той шлях був дорогий задля неї, неначе на йому вона згубила і знайшла своє щастя... і знов колись знайде!

VII

Не прийшло до Ганни щастя тим великим, битим шляхом, тільки вона вигляділа свої очі, виглядаючи. Небагато й років минуло, а Ганна вже й постарілась, бо в розкоші цвіте чоловік, як квітка, а в нужді в'яне та схне.

Почались холода, а на Ганні кожух — латка на латці. Вітер дме через його, як через решето. На голові у неї не хустка, а шматок безквітньої ганчірки. Через старі шкарбани лізе грязь. Бліда, як смерть, худа, з запалими очима, бродить Ганна по смітниках та збирає гній на топливо. Бодай ворог не діждав грітись таким топливом!

Сидить Ганна день і ніч на днищі, поодкручувала собі пучки, заробляючи черствий шматок хліба, облитий слізьми. І не раз і не два траплялось, що в хаті не було ні дрібка солі, ні сухаря.

— Ой горе моє тяжке, — жалується було Ганна Марині. — Прийшла на мене старість та слабість. Насилу ноги мене носять, ледве володаю руками. Робити не здужаю. Оттак, як бачиш! В хаті й голод, і холод. Висушили мене сльози, у грудях мене давить, голова морочиться, в очах мені жовто, куди не гляну. Як бачиш, остання на мені сорочка, та й та драна. Коли б уже господь змилувався надо мною, прийняв мене до себе. Чи повіриш? Так мені жити

тяжко, так мені важко, що якби розступилась сира земля, пішла б в землю живою.

Марина не покидала Ганни, помагала в роботі, годувала часом своїм хлібом, одягала своєю одежею, розважала як могла.

— Візьми, Ганно, — було каже Марина, — не даю тобі, як старцеві. Повернеться син, заробите — оддасте.

А Ганні й зосталося тільки забрати торби та йти в старці, простягати руку, просити хліба.

— Пішла б я і в старці, — каже було Ганна, — та сором руку простягати, бо я не каліка. А люди скажуть: була колись молодою і не заробила нічого на старість, і не придбала. Будуть люди хліб давати й дорікати разом, що я московка, не дбала, з москалями гуляла, до обіду спала. А чи я ж не робила, а чи ж я не горювала?

Ще й зима не минула, і сніг не розтав, надворі грязюка та холод. Немає в Ганни дрібка солі, нема й хліба. Треба йти на ярмарок, а чоботи зовсім розлізлись. Пішла Ганна боса; ноги розчервонілись, потерпли од холоду, здеревеніли. Сміються люди з Ганни та докладають:

— Навіщо, бабо, так зарані вбралась в червоні чоботи? Ще й до середохрестя[3] далеко, а до великодня й не видко!

Прийшла Ганна з ярмарку, злягла й не встала.

Марина коло неї і день, і ніч...

Опівночі смутно блищав каганець на столі, на перекинутому горняті в Ганниній хаті. То притухав гніт, і на йому насилу тліла неначе синя вогнева горошина, то знов підіймав разом полум'я огневим язиком. Блисне каганець, і кінець стола винирне смутна, задумана Марина. Знов блисне полум'я, знов виступить її широке чоло з чорними бровами, з'явиться тоненький ніс, очі, закриті довгими, густими віями. Потухає вогонь, смутна Марина знов увіходить помаленьку в темряву, зникають очі, зникають щоки; ледве мріє біле чоло та рука з засуканим рукавом десь неначе далеко. А в кутку, на полу, як блисне каганець, виходить, неначе з темної ночі, друга постать, страшна-страшенна! Спалив вогонь її лице, поїв її щоки, очі. Лице зчорніло, неначе землею припало, на губах посіла смага, очі запали десь глибоко, ніс загострився, не добро віщуючи... Лежить Ганна на старій дрантині, прикрита старою драною рядниною, не стогне й насилу дише... Коло неї на лаві череп'яний кухоль з водою — з одними ліками бідному чоловікові...

Марина ждала її смерті, бо на столі напоготові лежало дві воскові свічки.

Невеселу думу думала Марина, дивлячись на ті свічі. Згадала вона свою минувшість і ненароком кинула думкою і на своє будуще. І стало перед думкою Марининою життя не уквітчаним, втішним боком, як колись воно ставало перед нею; обернулось життя до неї другим, темним, неприбраним, буденним боком. І в голові Марининій зароїлись роєм невеселі думки — про лихо, про горе, про нужду та слабість...

«А хто ж мене догляне, — думала Марина, — борони боже якої недуги або бідності. Хто же постелить мені постіль, обмочить водою мої смажні уста, нагодує хлібом? Хто ж наготує на смерть мені свічку, покличе на сповідь священика?»

Не маком заквітчана, не барвінком повита, не весела, танцюриста, в червоному намисті стала перед нею доля, а побита холодом та голодом, укрита латками, з убогими торбами на плечах, в драній свитині, з плакучими очима стала перед нею її доля. Хилиться Маринина голова ще нижче, нижче падають на очі довгі чорні вії, вкриваючи щоки. По білому чолі так і ходять хвилею, так і снують невеселі думки, одна одну зганяючи, одна другу доганяючи. А по руці тихо скотилася горошиною на стіл сльоза, покинувши за собою слідком мокру смужку.

Несуть Ганну в домовині з старих дощок у чужій сорочці, що принесли добрі сусіди, в хустці, що вийняла Марина з своєї скрині. За домовиною Марина плаче та побивається йдучи, мов рідну матір ховає. Оплакувала вона і свою подругу, і разом саму себе, свою долю. З Мариною йдуть дві-три сусіди з дітьми, бо вмре багатир, збереться увесь мир, а вмре харпак — тільки піп та дяк. За Ганною навіть піп не йшов: бо поховати бог мало за що! Тільки один дяк Ничипір виспівував... А надворі блищало ясне, весняне, веселе сонечко, віяв тихий, теплий вітрець, пахло весною, молодою, свіжою травою. Над порушеною ріллею мигало невеличке марево, весело щебетав жайворонок. Погукували плугатарі, поганяючи воли в плузі.

Поховали Ганну саме коло її свекрухи Хомихи. Швидко заросла могила травою та чебрецем. Забули про їх горе швидко навіть близькі сусіди. На могилках пасуться вівці з ягнятами та часом вибрикують малі пастушки, граючи на сопілках. Кругом кладовища — то зеленіє жито, аж очі бере в себе, то шумить золотим колосом пшениця. А влітку, у жнива там чути пісню безталанного женця, що заробляє шостий сніп, поливаючи потом та слізьми чужу ниву. І спокійніше й лучче безталанним під землею лежати та землю держати, ніж було жити й горювати на землі...

З того часу не збирались на вечорниці в Марининій хаті. Замовкли там веселі співи дівочі, жарти парубочі; не вигравали там троїсті музики, не цвіли чорнобривцями чорняві хлопці, не сяли зорями молоді дівчата. У хмарні осінні та зимові дні стояли там діди по кутках, дрімав кіт на печі, сумували стіни і плакали вікна, а з ранку до вечора хурчало Маринине веретено. І не раз було, як гуде холодний вітер, порощить крупами, замітає дорогу снігом і дзвін сумно гуде понад селом, по долині, увечері в суботу Марина йде до церкви одним одна по цвинтарі, неначе тінь якогось мерця.

В церкві тільки піп та дяк. Тихо світяться свічки перед новим, гарним іконостасом. Маленька лампадка освічує, як живе, чудове лице святої Варвари з довгими косами. А зверху на іконостасі під золотим хрестом стоять навколішки два янголики, як два маленькі кучеряві хлопчики, поскладавши ручки. Один неначе задумався, похиливши кучеряву головку, а другий неначе осміхається, дивлячись вгору.

Марина стоїть в темному бабинці, молиться, б'є поклони та придивляється до святої Варвари, до святих янголят. І сама вона було незчується й не зоглядиться, як перескочить її думка з молитви на якісь чудові кучері, на якесь личко хороше... На Варварі квітки червоні, а коси по плечах. А Марина, і не думаючи, згадає свою дівочу красу, свою довгу косу. І полетять її думки десь далеко; забуде вона, що стоїть у церкві, згадає вона ті ночі ясні, весняні, ті вишні та верби... як її серце цвіло калиною, і як вона побачила вперше Василя, і як говорила з його сином Іваном, молодим, чорнявим. Чує Марина, як через сон, святі пісні, а на думку її навертаються ті чудові пісні, котрими вона виливала, виспівувала свою любов, своє кохання і своє безталання. Встають перед її очима веселі вечорниці, ті співи, жарти, троїсті музики. Брязне паламар ключами, а Марина тоді опам'ятається, тоді прокидається і згадує, що їй неначе снився якийсь чудовий сон...

«Господи милосердний! — думає було Марина. — Це ж мене, мабуть, нечистий спокушає, наводить на мене грішні думки». І одхрещувалась, і одмолювалась, і одпльовувалась Марина од нечистого...

А тим часом марніє Маринине лице, линяють чорні брови. Перестали молоді хлопці моргати на Марину. Приходить час та пора; серце застигає й засипає, якось холоднішає. Не так часто згадує вона про веселі літа молоді, про очі ясні, брови чорні. Сидить Марина за гребенем, закручує хліб пучками та веретеном, а думки більше й ча-

стіше навертаються про Ганнине життя нещасливе, про ту пустку-хатину, де тепер заріс двір високим чорнобилем та кропивою, де широколистий лопух повиростав на призьбі й заглядав листом та реп'яхами в повибивані вікна, де в печі і на печі хазяйнують галки та ластівки. Тільки було як заспіває пісню про кохання козака молодого, дівчини чорнобривої, десь глибоко в утихомиреному серці засяє тепло й привітно одно личко, одні милі очі — то личко Василеве, то очі сина його Івася.

Одного разу зайшла до Марини одна московка, не дуже й далека сусіда, що прийшла з Києва до своїх родичів у гості.

— Я не знаю, як ви тут живете на селах, — почала лепетати прихожа московка. — Щоб я так нудилася світом над сим гребенем що божого дня, щоб я собі крутила пучки! Нехай мене бог боронить! Ти ж, Марино, не панщанна, ти московка, вольна. Знялася б з місця і полетіла, як та птиця, куди тільки душа забажає! В Києві вибирай хазяїнів, яких хоч! Сердита хазяйка — кидаю, невгодна — тікаю; трапиться дурна — обдурюю. Вийдеш на базар, а там хазяйок більш, як наймичок. Робота в городі не робота, а гулянка. Спимо, доки сонце не підійде високо; не знаємо ні поля, ні того полоття, ні тих жнив. Скрізь весело!... Кидай, Марино, це село та мандруймо в Київ! Я тобі скрізь дороги покажу, по всіх усюдах, а як хочеш, то й сама знайдеш.

Заворушилось серце в Марини, забажала її душа щастя, волі, веселості. Схотілось їй втекти од нудьги, смутку, од голодної та холодної смерті, од Ганниної недолі. І виглянула ще раз до неї доля, маком уквітчана, барвінком повита, весела, танцюриста, в червоному намисті.

— Піду, — каже Марина, — втечу од лиха! Не з біса й я хитра! Не дамся я тому лиху...

Пустила Марина людей в свою хату, що мала, спродала і помандрувала у Київ. Ввійшла вона туди, і з того часу як потонула у глибокому дніпровому нутрі.

Минуло скількось років. Чимало втекло води в Дніпрі.

У Києві, на Подолі, опівночі в шинку голосить не своїм голосом катеринка. Москалів повний шинк, а серед їх, як вітер, літає Марина, танцює-витанцьовує. Одежа на її драна, коси вилізли з-під хустки і теліпались пасмами, хустка злізла на потилицю. Лице її зчорніло, губи посиніли. Одні чорні великі очі блискотіли якось чудно, неначе вночі у вовчиці. Москалі підхвалюють і присвистують та заливають її горілкою.

VIII

Звалилась Марина на лавку, як мертва, і похилила голову на стіл... В одчинене вікно повіяв з Дніпра тихий, теплий, як літепло, вітрець, глянув на Марину ясний, повний місяць, глянули ясні зорі. Дивується місяць, не пізнають зорі тієї Марини, що ходила колись по вишневому садочку, з довгою чорною косою, в квітках та стрічках, що говорила з ними любі речі про свою косу, про свою красу, згадувала про свого милого.

Похилив міцний сон її голову на стіл, на побиті пляшки, на розлиту смердючу горілку, а теплий вітрець обвіває її чорне, спалене лице, запечені, сині губи так само, як колись обвівав її свіже, рум'яне лице, її повні, червоні губи. І сниться Марині сон, неначе вона йде ніби на базар з корзиною на руці, з гори попід Царським садом [4], на Хрещатик. Сонечко високо піднялося на синьому небі; будинки блищать стінами й вікнами. На церкви, на стіни аж глянути не можна. Світло та блискучо! Пече її сонце вогнем, піт заливає очі, лице, а вітрець з-за Дніпра тихо обвіває її гаряче лице... Вже південь, а на улицях тихо, ніхто не йде й не їде; тихо й сумно, як у глуху північ; тихо й сумно, неначе всі люди вимерли в місті. А сонце пече, проймає її аж у груди, проймає її всю, наскрізь, як часом буває літом у гарячі жнива, саме серед дня... Коли дивиться Марина вниз, на Хрещатик, аж там не каменем улиці вимощені, а росте по улицях пшениця висока, густа-прегуста та зерниста, аж колос повгинався. Іде Марина нижче, скрізь пшениця на улицях. Та густа ж, висока та чиста, як золота, пшениця стоїть тихо й колосом не колише. «Час пшеницю жати, — думає Марина, — а женців не видко; нігде, нігде ні живої душі! Стоїть пшениця, як сирота...» Підводить Марина очі на Старий Київ [5]. Сяє Софія [6] й Михайлівське [7] золотими верхами на синьому небі. А між ними і за ними все церкви та церкви, та все високі, з золотими верхами та хрестами, а дзвіниці високі аж підпирають синє небо золотими головами. І стоять ті церкви ік Софії все в озимині, в густих стиглих житах та пшеницях, коло Варвари стоять вони в ярині, в зелених просах та вівсах, в білих блискучих, як срібло, гречках, саме в цвіту, і в тих гречках, як в прозорій воді, одбиваються золоті верхи, білі церкви... Йде Марина не тротуаром попід будинками, а борозною; трава зелена, пахуча материнка, білий деревій і всякі зілля плутаються попід ногами.

«Чи поле, чи город», — блиснула думка в Марини.

Обернулась до високих будинків, глянула на ті великі

шибки в вікнах. А в вікнах, як в дзеркалах, така ж пшениця густа й спіла, той же день, ясний, пекучий, літній день. А через вікна манячать поначіплювані всякі квітки й матерії, всякий дорогий убір. За ними знов видко пшениці та пшениці, а стрічки, матерії і квітки були неначе розіслані й розкидані по густому колосові, неначе між колосом зацвіли якісь чудові квітки. І здається Марині, що їй треба ту пшеницю жати. А сонце все пече та пече, духота душить, сохне в горлі, в роті, в грудях... «Коли б водиці напитись, поки до роботи стати», — думає Марина.

Шукає вона очима тих ярків зелених, де буває криничовина, де густа осока вкриває долинку, а на долині блищить водиця. Зводить очі вгору на Старий Київ, аж там тільки одні золоті верхи та хрести висять на синьому небі, плавають тихо, неначе зграя золотоперих райських птиць тоне й виринає проти сонця в синьому небі. А високі будинки одійшли далеко, стоять за ставком рядами, неначе підплили водою. Придивляється Марина, аж то їх момотянський ставочок, а коло його левада зелена, таки батьківська. Над ставочком верби та густі лози. По зеленій леваді побігла до ставка тоненька стежечка, котру вона протоптала ще дівочими ногами, як ходила до ставочка по воду. Обертається й озирається Марина, а попід горою скрізь момотянські хатки біленькі, невеличкі, з вишневими та черешневими садочками, далі і другий ставочок, а над ним на горбику біла церковця момотянська. Золоті верхи та хрести ще вище піднімаються під небо, тонуть і насилу мріють, як журавлі рядочками.

І здається їй, що вона стоїть серед левади молодою й гарною дівчиною. Вітрець віє в лице і тихо має її довгою розплетеною косою, стрічками та квітками, а вона держить не кошик, а відра на плечах. Треба їй ніби бігти по воду до ставка... Коли гляне, за зеленими вербами, на траві білиться три шматки полотна. Ганна стереже полотно, убрана так, як вона вінчалася з Василем, сидить під калиною й не ворухнеться, немов дерев'яна: руки склала на колінах, очі спустила, голову трохи нахилила, неначе задумалась.

«Марино, дочко! Марино, голубко! ходи, доню, до мене, щось маю казати!..» — чує Марина, кличе її мати... Обернулась вона, дивиться — їх хата, вона стоїть в вишнях, а двір у черешнях, за ворітьми криниця та верби. У садочку зелено: цвітуть там гвоздики та нагідки, по дворі ходять кури, а проти сонця на призьбі гріється котик. Мати вийшла з хати і стала на порозі. Вона молода молодиця, висока й чорнява. Знать, була вона коло печі, коло роботи: рукави позасукувані, себе обв'язала чорним руш-

ником, лице напеклося коло печі... «Ходи, доню до мене», — кличе знов її мати і махає рукою. Обернулась Марина і простяглася йти. Глянула в темні одчинені сінешні двері, звідтіль блиснули, як дві зорі, двоє ясних іскряних очей. Марині запекло коло серця... Наближаються очі з темних сіней, а над ними з'явилося біле чоло, а на чолі впилися, як дві чорні п'явки, дві брови; зачервоніли губи, зачорніли кучері... Василь вийшов з сіней, гарний, ясний, як сонце, у білій свиті, в зеленому поясі, без шапки. Заблищало його лице на ясному сонці, залисніли чорні кучері... Запекло Марині коло самого серця якимсь і пекучим, і солодким огнем. Насилу стоїть вона, насилу держить відра на плечах. А Василь іде до неї попід зеленим гіллям черешень. З очей його неначе впав огонь на саме серце Маринине, неначе блискавка потрапила їй у серце. Пішов огонь по всьому тілі, розлився по всіх жилах. Пускає вона відра і падає на траву.

— Ой боже мій, рятуйте мене, хто в бога вірує, — закричала Марина, прокинувшись. — Ой пече мене коло серця! Рятуй мене, Василю! Ой матінко, голубочко, Ганно, Василю! Ой горю я в огні, гасіть мене!

Марина покотилась по землі й простяглася. Жартують москалі, що Марина й сонна поминала якогось Василя, а шинкар, щоб збутись клопоту, виволік Марину за ноги та й кинув на улицю.

Зійшло і піднялось високо сонце на небі. Як комашня, заворушились на улицях люди; біжать на базар міщанки з кошиками, по мостовій деркотять звощики. Під шинком лежить, нічого не чує, Марина. Якби рідна мати встала з домовини, і та не пізнала б тієї Марини, веселої, жартливої, швидкої, як вітер, що цвіла на всі Момоти. Лежить Марина, як калина, стоптана при дорозі, як степова квітка скошена — на пекучому сонці. Спить вона вічним сном; не бачить, як світить сонце на небі, не чує міського гомону, шуму. Скинули Марину на візок, і ніхто не знає, де її могила; ні одна сльоза не покропила її.

Йшли горожани — жартували, йшли жиди — плювали, йшли москалі — сміялися. Якась пані пролетіла на двох конях, як на двох зміюках, вгніздилась сама одна на цілий віз. Одвернула вона й закрила своє лице.

Пройшла чутка в Момоти, що Марина вмерла. Перехрестились й прочитали за покой душі «Отченаш» навіть вороги Маринині. «Не втекла, — кажуть, — таки од свого лиха, і не загуляла, й не заспівала, й не затанцювала його навіть в Києві».

Кінець

РИБАЛКА ПАНАС КРУТЬ

Оповідання

I

Там на Україні, де долинами тихо тече Рось, там між горами, між дубовими та липовими лісами стоїть велике містечко Богуслав.

Висока гора спускалась покатом і обірвалась над самою Россю високими, рівними, як стіни, кам'яними скелями та проваллям. Глибоке провалля розійшлося вгору рукавами далеко на всі боки, повиставляло проти сонця свої жовті глинясті боки. Понад самісінькою Россю, попід глинястими стінами, поміж купами каміння в'ється дорога, а по дорозі скрізь невеличкі місточки на глибоких та вузьких балках, де глибоко на дні між високою кропивою та бур'янами, попід вербами тихо ллється з каменя на камінь вода: а по тій воді слідком дійдеш до криниці з погожою водою, до зелених верб десь в самому далекому куточку балки. На ту криницю з гори дивиться дві-три хатини з гарними зеленими садочками, з білими стінами, з веселими віконцями.

На самому покаті розляглося містечко. Туляться одна до однієї невеличкі жидівські хатки з вікнами і дверима, обведеними червоною фарбою; обнизали вони кругом низкою глибоку долину. Декотрі попримощувались на крутих боках долини і були підперті од низу височенькими стовпами. Глянеш на їх, і здається тобі, що вони стоять або на дибах, або на химерних ногах. Декотрі позлазили наниз, поховались між купами каміння, попритулювались до провалин.

А в містечку хатка на хатці! З хатами помішані якісь маленькі загороди з хворосту, повіточки недобудовані, з однією або з двома стінами, а часом з однією покрівлею на чотирьох стовпах. Кругом хат скрізь смітник, скрізь грязь, купки гною. Між хатами никають голодні кози, смикають стріхи корови. Попід дверима качаються купами замурзані, обстрьопані, закудлані, трохи не голі жиденята в лапсердаках, на грудях, в ярмулках на головах.

На базарі стоять рядками малесенькі крамниці, наче скриньки, понизані низками. В кожній крамниці коло дверей одчинена ляда в вікні й обперта на стовпець. А з тих одчинених вікон виглядають голови старих жидівок і жидів з страшенними, худими, жовтими обличчями, з запалими очима, синіми губами. На їх старе заялозене дрантя. Їх смутні очі наче оплакують той крам, що лежить на лядах перед ними: шматочки сірки, цвяхи на сковорідках, шевська смола на тарілках. А там далі худий, довгий жид куняє над шапликами з смолою та дьогтем, над шматками крейди, над чарками, пляшками, горшками й глечиками.

Рядочки крамниць схожі на рядочки яток або тих будочок, що ставлять на жидівських кладовищах над гробками. Глянеш на ті крамниці, на тих крамарів, і здається тобі, що то поодчинялись жидівські гробки, з котрих виглядають на світ живі мерці.

Восени й весною, як розпочнеться негідь та сльота, все містечко з хатами й крамницями неначе плаває в болоті, рідкому, аж прозорому, й одкидається, неначе в воді. Старі жиди й жидівки бродять, мов ті чаплі, сливе по коліна в грязі; жиденята хлюпаються, як поросятка, а сидухи та перепічайки з бубликами, з варевом сидять на горбиках, мов ті жаби на маленьких болотяних острівцях та куп'ї.

І нігде ні садочка, ні квіток! Нема на чому спинить ока, нема на чому одпочити душі! Байдуже дітям Ізраїля про зелені садки, про пахучі гарні квітки! Тим крамарям хоч і в болоті полоскаться, аби звідтіль достягать гроші. Нечепурні Рухлі та Хайки замітають своїми задрипаними спідницями смітники. І якби не Мойсейова субота, то вони і не чистилися б, здається, ніколи, так би й потліли живцем в багні. Тільки де-не-де стоїть довгошия вишня, безлиста акація попід кращими хатками. На земляній покрівлі хаток та крамниць повиростали кущі зеленої трави та берізки, зелене бадилля дикої лободи, та часом виплигувала наверх, на покрівлю прудка коза, щипала травицю або стояла, піднявши вгору мордочку з борідкою.

Рідко траплявся такий щасливий рік, щоб не було пожежі в місті. Часом оце серед ночі в одному закутку містечка схопиться полум'я й покотиться од кінця до кінця, піднімаючи червоні язики до самого неба, розкидаючи огняний світ, червоний, як кров, по скелях, по церквах, по лісах та горах. Все те одкидалося, одбивалось в тихій воді, що в той час пожежі червоніла, мов полита кров'ю. Здається, що саме пекло не таке страшне, як тоді буває страшне містечко. А в диму, в полум'ї бігають як несамо-

виті бородаті жиди, розтріпані жидівки, тягнуть перини, несуть подушки. Попід хмарами літають сполохані голуби; а дим, то білий, то чорний, смоляний, застеляє хмарами ясне небо. І рятувать нікому: горить поти, поки само собі схоче. А другого року починає з другого боку, злиже, як корова язиком, півсотні хаток та крамниць. З того попелу десь візьмуться маленькі хатки, ще менші крамниці, вшиті очеретом та прикриті землею; потім помаленьку ніби підростують, вкриваються драницями або подекуди й бляхою; а там, дивись, — знов палають в полум'ї і знов сходять, як гриби після дощу. Невгамовані, живучі діти Ізраїля. І в воді не тонуть, і в огні не горять.

Гляньмо ж з міста наниз, на Рось і на Заросся. Як же там хороше, як чудово! Там Рось тихо плине зеленою водою між високими кам'яними стінами, котрі ще трохи подекуди аж понахилялись, неначе заглядають в воду, дивлячись на свій ясний одлиск, то сірий, то червоний, то ясно-зелений од зеленого, як оксамит, м'якого моху, котрим вкриті кам'яні стіни, неначе дорогими килимами. Попід скелями обидва береги оперезались рядками густих зелених ліз, густого високого очерету. А там нижче розступились скелі, розпалися на роздолі ніби високими будинками, то полягали довгими рядками, купами, запинили річку острівцями. Розлилась Рось рукавами й рукавцями поміж зеленими острівцями, розсипалась по камінні, переливаючи білу хвилю з каменя на камінь, то вигинаючи воду, наче шию лебедину, то розбиваючи її білими краплями в білій, легкій, як пух, піні. А там далі знов зійшлися скелі до берегів, знов піднялись над водою гори. А за горами розіслалась широким подолом зелена лука, неначе засіяна ярою рутою. Рось вирвалась з неволі, мов гадючка, тричі зверетенилась колінцями по яро-зеленій траві, лиснячи ясною водою, синім небом, білими хмарками в своєму лоні. Сховалась вона за скелею, за лісом та горою, за сахарнею, що обперлась боком об скелю, піднявши вгору високий задимлений стовп, мов та чапля довгу шию в осоці.

Нанизу, од гатки ходить по Росі важкий порон на товстій кодолі; греблі з тарасу помережили річку, неначе чорними шнурками або стежками. Водяні млини, попритулювавшись до високого каміння, поховавшись під зеленими вербами, крутять день і ніч чорними колесами. На греблях, на пороні сновигають і вештаються люди, як комашня. А нижче од млинів в водяних шумах зграями купаються під шабас жиди, як те гайвороння. Тонконогі, худі, українські жидки лазять по мілководді, як ті бусли. Руки в їх довгі, тонкі, як цівки, ребра полічить можна!

Здається, ціле жидівське кладовище встало, щоб пополоскать залежані кістки в воді.

А там за Россю, на роздолі, попід горами й по долинах розсипались, як та череда, невеличкі біленькі міщанські хатки в вишневих садках, в яблунях та кучерявих грушах. Городи скрізь пообсаджувані понад Россю високими вербами, а на ровах росте рядками, густими, як руно, зелена дереза. Між сірими скелями стоїть на низині стара церква з трьома банями, сіра, поросла сизим та зеленим мохом, як самі скелі; а друга, нова й гарна, мурована, стоїть над самою водою, на високім шпилі, з високою дзвіницею; стоїть вона, як та свічка в підсвічникові, блискає проти сонця блискучим хрестом. Так хороше, так чудово кругом і нанизу й на горах, де зелені ліси то виглядають з долин кучерявими верхами, то виходять і виступають сміливо на самі гори. Аж одпочивають очі, зиркаючи по зеленому лузі, по блискучій воді, по хатках та садочках! А тихе лелінння зеленої Росьової води по камінні, шум з-під млинових коліс, котрі мигочуть своїми лопатнями, мов тими крилами, пускаючи з себе довгими разками краплі прозорої води; а тихий благодатний літній вечір — все це наводить на душу тихі думи, втихомирює серце, в котрому й сам незчуєшся, як примічаєш ласку й любов до всього, до всього, що тільки видко навкруги тебе, що тільки з усіх усюдів позирає на тебе...

Завернеш випадком в жидівську або міщанську хатину та глянеш на життя людське, — і де та веселість дінеться. Весело й хороше там на світі божому, та погано жить там людям.

В маленькій жидівській хатині, перегородженій тонкою грубою, живе по три, по чотири сім'ї. Господь їх знає, де вони там гніздяться! Кишать жиденята, як комашня, обідрані, в чорних сорочечках та нагрудниках, бліді, золотушні, з червоними, слабими очима. Жидки сидять, кравцюють руками, швидкими та сухими, як кість. А самі бліді, миршаві та зануджені, тільки очі блищать! Старий бородатий жид, напнувши біле покривало, киває до вікна головою. За шаг паляничка, одна цибулька або головка часнику — ото його харч на ввесь день! Жидівка годує кашею малу дитину, а кругом неї п'ятеро жиденят пантрує їй в очі, а троє качається по землі. Щільно притуляє вона до себе слабу дитину й цілує щоки та очі. І там, під гряззю та при бідності, при горі б'ється в грудях людське серце, і там ховається любов.

II

Якось раз над містечком стояла тиха, місячна, літня ніч. Високо, трохи не серед неба, стояв місяць, ясний, блискучий, повний. Синє небо аж лисніло, а ясний місяць неначе одлип од неба, висів, як блискуча куля, над самісіньким містом, заглядаючи в Рось. Надворі ясно, хоч голки визбирай! Високо піднімалась і бовваніла над плисковатою покрівлею крамниць та хаток нова жидівська школа й блищала всіма вікнами, неначе всередині палало полум'я. На другій горі темніли рядками гробки на жидівському кладовищі. Усе місто з плисковатими покрівлями нагадувало ті картини, де бувають намальовані східні міста з своїми руїнами, з гробовищами, гробовими пам'ятниками. А високі верби на горі з круглим, кучерявим верховіттям наводили ману ще більше, нагадували про східні пальми.

Кажуть, що в глупу ніч буває така година, коли засипає все на світі. Мабуть, саме тоді така година йшла над містом. Місто заснуло; скелі стояли над водою, неначе тяжку думу думали; куняв ліс на горі, сумували зелені верби. Десь гавкнула собака спросоння, та й замовкла; десь свиснув пізній соловейко, та й задрімав. Глянеш на все те здалеки з гори, і здається тобі, що бачиш якесь зачароване царство, де все поснуло й ніби скам'яніло: і гори, й ліси, і вода, навіть самий місяць з своїм тихим промінням скам'янів і захолов. Так було тихо, аж якось мертво, наче все те бачиш, ніби намальоване якимись чудовими фарбами на якійсь чудовій картині; неначе те дивне малювання ожило на полотні, виросло аж до великості справдешніх гір та лісів перед твоїми очима.

І чудно якось серед такого спокою! І примічаєш, що ти тут неначе зайвий: наче кругом тебе все вимерло, все, що животіло, а ти зостався сам. І не думки, не мислі йдуть на душу, а якийсь смуток, острах, бо чуєш, неначе в великій хаті, як кидається в грудях серце, як дзвенить в вухах кров. Знехотя озираєшся навкруги, чи не літають кругом тебе якісь інші істоти, чи не виглядають з-за кущів чиїсь очі, чи не хлюпаються в воді, чи не гойдаються на зелених вербах зеленокосі русалки.

Там, над Россю, стоїть одна висока скеля, аж трохи нахилилась над воду та над лози. З обох боків обсіли та облипли коло неї густі верби. В скелі, внизу, проти місяця чорніла чорна продухвина, неначе двері в середину скелі.

В таку північну добу звідтіль, з-під тієї скелі, виступили дві людські постаті, білі, неначе мерці в білих покрива-

лах. Вони несли щось довге та чорне, взявшись руками за кінці. В одного чоловіка біла борода висіла до пояса, а лиса, як коліно, голова блищала при місяці, неначе скляна. Друга людина була середніх літ з чорним волоссям, чорним вусом. Білі сорочки на їх при місяці здавались ще біліші; люди ті проти місяця були неначе аж прозорі, наче білим туманом повиті, ніби на березі блукали якісь тіні не сьогосвітні. А то були живісінькі люди. Один був старий рибалка Панас Круть, а другий — молодий, Панько. Вони виносили свої човни, що були сховані в тій кам'яній печері од негоди. Поклавши човни при березі, вони почали стягать неводи, котрими були обплутані зверху лози, неначе павутинням. Тихо шелестіли зелені вершечки ліз, розхиляючись; невід, наче намітка, мотавсь жмутами в руках; білі поплавці з березової кори біліли разками по лозах, по зеленій траві, падали на землю з рук. От вже невід складений в човен. Обидва рибалки поприпадали навколішки на хибких човниках, обперлись веслами об білий побережний пісок... Зашипів затужавілий пісок під човнами, і два човни, як два селезні, тихо полинули по воді, покидаючи за собою легенький слід, що розходивсь, як промінь, по тихій воді. Весла лягали на воду рубом, сіть клалась на самісіньку воду. Ні одна крапля не ляпнула, не сполохала водяної птиці.

А тим часом, роблячи діло, рибалки тихо загомоніли проміж себе. Старий Круть забубонів товстим голосом. Їх розмову підслухали зелені верби, нерушимі скелі, ясний місяць та соловейки.

— Діду Панасе! — питав Панько.

Дід мовчить, неначе не до його говориться.

— Діду Панасе! — питає Панько вдруге.

Помовчав знов дід, а далі одказав знехотя:

— Та чого?

— Кільки пак год буде, як ви, діду, бовтаєтесь отут за рибою?

— А тобі навіщо? — одказав дід трохи сердито.

Дідові не дуже хотілось балакать, а Панькові приспіла охота доконечне розпитать його од цікавості, бо він був цікавий зроду.

— Та так, — каже Панько, — цікаво мені знать за це.

— Чи давно я отут бовтаюсь? — почав дід неначе сам до себе та й задумався.— Моя небіжка Одарка, царство їй небесне, померла перед пущенням. А тому вже, мабуть, буде двадцять рік, ще й три. Таки ж од того часу я покинув усе й почав ловить рибу.

— Двадцять год, ще й три! — промовив Панько, прицмокуючи. — А під котрою ж то вербою ви, діду, закопали гроші?

— Що таке?

— Гроші, — одказав Панько.

— Які? — питає дід, трохи здивувавшись.

— А ті, що ви заробили за рибу, — одказав Панько.

— Гм! закопав я гроші, тільки не під вербою, а в шинкарки в скрині...

— Отак! А навіщо ж ви дали гроші шинкарці до схованки?

— За горілку, — одказав дід твердо.

— А навіщо ж ви п'єте?

— А біс його зна! Мабуть, тим, що хочу!

Панько стиха осміхнувся.

— Чим же ви, діду, промишляли, поки була жива ваша небіжка? — питав Панько.

— Еге-ге! За що я не брався, до чого я не кидався! Я, бачиш, таки тутешній міщанин з батька, з діда, з прадіда. Чи бачиш ондечки на горі, над проваллям, коло каміння, стоїть хатина, а коло неї жменя городу; окіп навкруги оселі заріс густою дерезою. Отам я звікував свій довгий вік; отам хатина стояла й за батькового життя.

Дід згадав про літа давні, минувші й розбалакався.

— Тільки й зазнав я того щастя, як був малим хлопцем. Що було набігаєшся, нагуляєшся з хлопцями по тих горах та по тих долинах в гилки, в довгої лози! що було накупаєшся в Росі, налазишся по тих високих скелях, де пташки в'ють гнізда! А прибіжиш було додому, чи з'їси шматок хліба, чи й ні, — де впадеш, там зараз і заснеш: чи в хаті, чи й під хатою на призьбі. А зійде сонечко, — знов несуть тебе ноги на скелі, знов купаєшся в Росі, печешся на піску або ганяєш за вівцями, доки мати не покличе обідать. І де бралась сила в тих ногах? Тепер мене на круту гору вже ледве ноги виносять! Та й давня ж то річ! Як згадаю, то так неначе все оте мені снилось, а не жилося. Матір вже давно забув, навіть яка була й на вид. Насилу мріє мені, як в тумані, якась висока молодиця в жовтім очіпку, без хустки на голові. Сидить було та все сорочки латає.

Взяв мене батько од череди й почав вчити кравцювать. Він, бач, був кравцем і кушніром. Все було шиє кожухи та свитки та б'є вовну на струні; все було деркотить струна в сінях од ранку до вечора. Робимо, працюємо було з батьком, а заробіток не дуже було позначається. Все було в нас недостача: ходимо в латаній одежі та харчує-

мось по-злиденській. А настане час класти чинш, батько було грошей позичає.

Оженив мене батько, а сам вмер, покинув мені отой грунт, три овечки та два непопродані кожухи.

— То ви, діду Панасе, вмієте й кравцювать? — казав Панько. — Пошиєте ж мені кожушину, як прийде зима?

— Кравцювать... Чи кравцювать же тільки? Чого тільки я не вчився, за що я не брався на своєму віку! Я й кравцював, і кушнірував, був шевцем, стрільцем, а далі кинувся до цимбал, став музикою. А тепер, як бачиш, я рибалка. Брався я за все, та не було мені щастя-долі ні в чому. Отак, як бачиш. Як тепер не маю нічого, так і тоді не було нічого. Неначе вчепилася в мене недоля, вчепились нещадимі злидні, та й годі! І день, і ніч думаю, а все не вгадаю, чого я такий безщасний. Чи мені бог вже зроду не дав талану, чи на мене змалку наслано, чи мене такий піп хрестив, чи, як співають в пісні, «такії куми брали, — щастя-долю одібрали». А може, мені господь не дав великого розуму, як от іншим людям.

Дід Панас замовк і задумавсь, і Панько задумавсь.

— Але ж ні! — промовив дід раптом, ніби прокинувшись.— Я не дурний, і розуму мені не позичать у людей. Чи поймеш віри! На що було тільки гляну, вже й умію, вже й сам зроблю, та ще й як зроблю! І небіжчик батько було дивується, що я так швидко вивчивсь шити кожухи; і швець показав мені кільки раз, як чоботи шить, і дяк наш дивувався, що я так швидко вчуся, мов з огню рву, мов з жару хапаю. А малим хлоп'ям як був, то пороблю було кіскою млинові колеса й шестірні, зовсім як у млині. І на цимбалах ніхто не вчив мене грать. А вже було як почую пісню або козачка до танців, зараз було перейму, і сам оце як почну міркувати та метикувать, то й складу до ладу та й заграю, аж у самого жижки дрижать до танців. Ні, господь не зобидив мене розумом. Я, мабуть, безщасний вдався. Мабуть, така вже моя доля.

— Але ж ви, діду, таки щось заробляли?

— Постривай-бо, не сунься поперед батька в пекло! Заробляли...

Панько замовк.

— Заробляти — я заробляв потроху, бо падкував коло роботи, та не міг, як то кажуть, на ноги сп'ястись. Ніяк було не зберу тих грошенят, щоб разом закупить краму, разом засісти до роботи, разом продати, разом і гроші забрать. Перепадає було там, цідиться сяка-така копійчина за копійчиною, капає було потроху. А більш того було, що оце візьме та й порветься зовсім. А тут було прийде

строк платить панові чинш за оту дерезу... Давай, хоч з коліна вилупи! Плачу́, бач, за те, що моя землянка притулилась до панського глинища. Треба ж і прожити, й прохарчуваться, треба ж і зодягтись. Думав я та гадав, як би тут у світі хоч не забагатіти, — куди вже нам до того, — та хоча сп'ястись на ноги. Ото раз якось пішов я до Берка, таки до цього, що й тепер держить заросянський шинк та млини. Тепер він, бач, трохи скапцанів. А тоді... було ходить-походжає в блискучому довгому каптані, позакладавши назад руки, а на голові шапка боброва, аж волос вилискується; на ногах білі панчохи. Ходить було та тільки коливає довгими чорними пейсами. Приходжу я, Берка немає дома, тільки Берчиха сидить, прибралася, як та панія, та плентає панчоху в руках. «Здорова була, Рухле!» — кажу їй. А вона як визвіриться на мене!

— Яка я тобі Рухля! свиня ти, мужик, гадюка! яка я тобі — ти? я з тобою свиню пасла, ци сцо?

— А що ж ти таке в сякого-такого? — питаю її.

— Хіба з не бацис! Я панія, я не музицка...

— Еге-ге! — кажу. — Таких панів на базарі по сім за цибулю. А де Берко? Я прийшов позичать грошей.

Як натякнув я за гроші, зараз моїй Берчисі як рот заціпило. Вже й не гримає, й не сердиться! Звичайно, жидові грішми зараз рота затулиш.

А тут Берко рип у хату! Я до його, кажу йому, що так і так, будь ласка, зарадь, зарятуй! Позич грошей.

— Добре, — каже Берко. — А де ж твоя застава?

— Он на горі стоїть! — кажу.

— Я твоєї дерези в заставу не хочу, — одказує він мені знехотя й не дивиться на мене.

— Яка там в гаспида дереза! — кажу йому. — Бери в заставу хату та ті кожухи, що нашию.

Згодився мій Берко. Закупив я краму, нашив кожухів та шапок. Найняв я конячину та потягся аж на довгопільський ярмарок, на степи, коло Херсонщини, коли чув. А ярмарок там ставав на другу пречисту. Що там за сильний ярмарок стає у тому Довгопіллі! Куди нашому! І в слід не вступить.

Їду я ще вдосвіта ліском по долині, а ярмарок вже чуть. Не то реве, не то стогне, але гуде, гуде, наче сто роїв вийшло заразом, сто млинів меле або земля стугонить та стогне, — от-от трястиметься! Коли виїжджаю з лісу, аж там попід лісом між кущами на дорозі, на стежках позасідало жидів, як того вовка хижого! Чи несе молодиця на продаж або птицю, або овочі, чи везе хто возом щось, де не візьметься жидова з-за кущів, з-за ровів, так і обступ-

лять, мов та галич. Рвуть з рук, смикають, розтягують клунки, не поторгувавшись, несуть в хати, та ще й лають людей. Бий їх сила божа! Нападуть часом на молодицю або на чоловіка, мов чорти на грішну душу. А все то, бач, щоб, не допустивши людей до ярмарку, дешевше купить й обдурить. Ціну дають, як на сміх. І не з одного воза поцупили клунки...

Сердешний мужик не похопиться й оглядітись. А жиденята тому й раді: стромляють руки між полудрабки та витягують, що налапають. По-злодійській, бач, роблять, а справи не знайдеш!..

Ото виїжджаю я на ярмарок, трохи неначе на взгір'я. Ярмарок саме заклекотів, як окріп, в казані, розсипався так трохи наниз ік мосту. Як глянув я на той ярмарок з гори, то аж остовпів з дива. Господи! що ж то за здоровий був ярмарок! І вродився, й охрестився, і, мабуть, вмру, то такого не бачитиму. Хіба склади докупи наших з двадцять! Куди не кинь оком, на всі боки, скрізь люди та й ще люди! Так і ходять хвилею або як той густий ліс, що ним коливає великий вітер. Мабуть, більше як десять різ, не сказав би, засіяно самісінькими головами. Чорні, сиві смушеві шапки, жіночі хустки так і ворушаться, як ота комашня, коли розгребеш її гніздо. Проміж людських голів стирчать рогаті волячі голови, а на кінному — кінські голови чорніють, наче понизані разками. Тіснота, як у церкві на великдень! і протовпиться не можна. А довгополі жидки так і літають, так і сновигають між людьми, як ті джмелі. Якого там краму було! Господи милостивий! Що там було товару, коней, кавунів, динь, капусти, не сказати — возами, але горами! А там далі — вози добрящі, кінські й чумацькі, обіддя міцне, чудове, колеса, ложки. Гончарі заставили горшками таке місце завбільшки як наш базар. Чумаки стояли цілими валками. Серед базару під шатрами торгували жиди та коробейники, стрічками, ситцем, матербасом і всякими матеріями, а дівчата й молодиці обліпили їх, як бджоли свою матку. Що там було бубликів, паляниць, печеного й вареного! А коло містка засіли аж в три рядки старці, старчихи та лірники. Усі грають і співають. Та й хороше ж співали! краще, як дяки в церкві, та все пісень таких жалібних. Кругом їх слухають люди, попідпиравши голови долонями. А далі на возах подекуди стояли діди, піднявши шапки на палицях, та викликали: сюди, мов, шевці й кравці, шаповали, крамарі, гончарі, чумаки й козаки,— щось маємо казати... Той оповіщає ціну за роботу у якогось пана, той розказує, що пропало троє коней перістих. А народ товпиться, вештається, неначе в хрещика грає, гомо-

нить, розказує, про що викликали, які де ціни. Як вертався я з ярмарку, то й тоді гуло в вуха до самісінького вечора.

Пірнув і я з конячиною та з візком в ту гущавину. Розклав я свої причандали в рядку, повтикав кілки, повішав кожухи, шапки. Коли оглянусь, коло мене з одного боку жид, з другого боку жид з кожухами та смушевими шапками. Надала мені лиха година стать саме між ними! Висять мої кожухи, минають люди мій крам; а в гаспидових жидків, оце дивлюсь, спорожняється рядок за рядком. І бий його сила божа з тими жидками! Сухі, довгі та тонкі, як хорти, швидкі, в'юнкі, звиваються коло покупців, як ті в'юни. Оце стою та дивлюсь, а жид витягає з гурту за пояс мужика. Підгляджує, як той крюк, і зараз вгадає, кому чого треба. Мужик, звичайно, впугається в одежу, як на ярмарок, та ще й понакладає сього й того і за пазуху, і в кишені, і в відлогу; в одній руці мазниця, а в другій батіг. Лає жида: «Та одчепись, невіро! піди собі під три чорти або й далі!» А все-таки йде за жидом. А жид так і вертиться, так і махає хвостом, крутиться, як навісне веретено. Як той хорт, зіпнеться на вішалку, вхопить зубами одну шапку, накине на чоловіка, накине йому кожуха на плечі. А сам то збоку, то ззаду, то спереду, то прискакує, то одскакує. Бий його сила божа, де в його ті слова беруться! Лепече та сокоче, хвалить крам, нема, мов, кращого й на світі. Десь вихопить дзеркальце, плюне, обітре рукавом.

— А бацис, як хоросе! На тебе всі люди дивляться. Ото козак! Дивись, як дівцину за тебе моргає! Дивись!

А чоловік або парубок думає, може й справді. Повертається та питає в жінки: «Подивись-бо, Мотре, чи й справді гарно? Бреше, мабуть!» А жидок вже й чоломкається по руці та гне таку ціну, аж сумно слухать. Жид зараз-таки візьме та й спустить половину, аби, бач, забалакався покупець. А я стою та стою. Прийде хто, скажу свою, справдешню ціну як слід, щоб бога не гнівить і людей не кривдить; не правлю по-жидівській, як за батька. Завгодно — бери, а не завгодно, як хоч! Ніхто не силує. Минають мене люди. А обдурювать якось ніяково, та ще й гріх; якось і язик не повертається; до того, бач, треба призвичаїться, одразу не потрапиш... Бач, чоловіка піддурювать якось не випадає, якось ніяково.

Опівдні ярмарок почав рідшать: почали люди розходиться, поярмаркувавши. Поїхав і я; спродав чимало, але чимало й додому привіз. Думка така була, — продать в себе на ярмарку на Дмитра [1].

Заплатив я Беркові гроші, а з процентом одпрохався; думав, бач, набіжить покупець, поки до Дмитра. Покупець не набіг, строк настав: забрав Берко мої шапки, бодай його лиха година взяла. Процент, бач, був жидівський. А тут кличуть мене на економію, кажуть платить чинш. Кажу, грошей нема, божусь, заприсягаюсь: «Батечку й голубчику! буду землю їсти! немає, підождіть». Не йме віри, вражий пан. «Давай, хоч з коліна вилупи, хоч з землі викопай, хоч украдь», — каже. Не діждеш того, думаю, і грошей не дам. А він послав десятників на закуцію; забрали мої кожухи. І в мене, як не було нічого, так і не зосталось нічого.

Дід Панас замовк, і Панько задумався.

Закинули рибалки сітку, одпливли вгору й почали бовтами полохать рибу. Пішли одляски між скелями, між горами, по лісах, по долинах. Голосна луна розляглася серед тихої ночі, одбиваючись по кільки раз од гори до гори, од скелі до скелі, наче ціле військо раз у раз стріляло з рушниць. Луна стихала далеко десь в лісі, а там далі знов одгукувалась дрібно та часто, неначе лущало по всьому лісі сухе гілля, ламаючись і падаючи з дерева. Обізвався в лісі пугач, застогнав сумно та страшно таким голосом, яким кричать люди в лиху годину перед наглою смертю, наче хтось тонув, наче когось різали. Заплакала сова на скелях, мов дитина в сповитку. Замиготіли кажанки, неначе хто перекидав грудками. Пішла хвиля та брижі далеко по гладенькому поверсі води.

Проміння місяця ламалося в хвилі, блищало, миготіло, рябіло, наче хтось сипнув на воду блискучими іскрами. Десь далеко, в глухому кінці, в місті, обізвався один півень, а за ним другий, третій... Рибалки перехрестились.

— Другі півні співають: глупа північ, — каже дід Панас.

— Глупа північ, — одказав Панько й знов перехрестивсь і шепотів про себе: «Да воскреснеть бог».

Хапаючись, рибалки почали витягать сітку в човни. Риба блищала проти місяця білою, як срібло, лускою, тріпалась, побивалась в сітці, як муха в павутинні. Чимала щука крутилась та вилась, мов підкова, в руках у діда й гойдала човник, хисткий, як трісочка. Дід Панас луснув щуку по голові довбешкою. Риба зітхнула жабрами й простяглася. І знов все замерло, все замовкло. Знов рибалки, закрадаючись попід скелями, попід лозами, разом закидали сітку з двох боків. Знов тихо забубонів дід Панас, розпочавши розмову:

— Отак бився, бився з нуждою, кинув кожухи, почав чоботи шить; і капала потроху копійчина. А як померла моя жінка Одарка, залишив я чоботи. Нехай йому син вражий! — думаю. Роби, роби, одпочинку тобі нема, а на тебе все-таки наполягають нещадимі злидні. Небіжчик рибалка Кендюх, ти його не пам'ятаєш, нараяв мені купить човен та ловити рибу. Отак, як бачиш, брьохаюсь отут двадцять рік, ще й три. Не заважають мені тут ані жиди, ані пани. Годує мене й зодягає мене Рось, спасибі їй, як та рідна мати. А як померла моя жінка, тут було тільки й розважу себе, як попливу по воді отакої ясної, тихої ночі, як теперечки.

III

— Чому же ви, діду, не оженились вдруге? — питав Панько.

— Чом? Багато розказувать, та нічого слухати. Адже ж ти маєш жінку?

— Маю. Так що ж?

Дід думав і згадував.

— Багато бачив я на світі молодиць і дівчат. Було навесні, отут на Росі, перевезу їх не одну сотню. Тепер я старий став, то й чудно якось згадувать про теє. А тоді було все придивляюсь, чи не набачу де такої, як була моя небіжка, чи не вгляджу де таких очей, чи не почую де такого голосу тонкого, як був у моєї Одарки. Одже ж не набачив... і до цього часу, хоч тепер я й старий і тепер мені байдуже про теє... та й за помершу жінку вже забувся.

— Здається, вона була з себе така невеличка, навіть мала, — сказав Панько.

— Куди там тобі пам'ятать! Як ми бралися, тебе й на світі не було; а як вона вмерла, ти, мабуть, на припічку кашу їв.

Дід розбалакався, згадуючи про свої літа давні, про своє давнє щастя.

— Моя небіжка жінка була дуже гарна на вроду. Чи бачиш, яка тепер тиха та ясна ніч, отака була моя Одарка. Тиха, як те ягня. Ніколи не чув я од неї недоброго слова, ніколи вона навіть не сердилась... А оте синє небо не таке гарне, як були в неї тихі сині очі. Чи чув ти, як гарно між вербами співав соловейко? Отакий голос був в неї, чудовий, тонкий та рівний, як шовкова нитка. Сидить було вона кінець стола, шиє сорочку та все співає, та таких же тобі пісень смутних та жалібних. Було сиджу я

коло роботи, нуджуся, гнуся, та зведу очима й гляну на її лице, мале, дрібне та добре, як у малої дитини; не раз, часом, було трапиться яка пригода або як було зажурюся та засумую, то подивлюсь на неї, і стане мені легше, якось наче аж одпочину. А як прислухаюся до її пісні, то й чорні думки було одпливуть десь далеко. Забуду було на годину про свою бідність, стане мені веселіше; навіть якось до діла берусь охітніше. А вона все було сидить, нахилившись над роботою, спустивши очі, і виводить голос, як лляну тонку нитку. І тепер, хоч давно те діялось, я пам'ятаю... Все було співає тієї пісні, що, як кажуть:

Ой умру я, мій миленький, умру!
Збудуй мені кедровую труну.
Надінь мені лляную сорочку
Та поховай в вишневім садочку.
Насип мені високу могилу
Та посади червону калину.
Будеш, милий, по саду ходити,
Одно дитя за ручку водити,
А малеє на руках носити...

А я їй одспівую, жартуючи, бач:

Ой де ж тобі кедрини узяти!
Будеш, мила, в дубові лежати.
Ой де ж тобі вишнини набрати!
Будеш, мила, в бузині лежати.

А вона мені знов каже, проти мене ніби:

Ой умру, я умру,
Та буду дивиться,
А чи буде мій миленький
За мною журиться?
А він зажурився,
В жупан нарядився,
Сідла коня вороного
Та й їде жениться.
Ой постій же, милий,
Ще ж я не вмираю,
Тільки в тебе, мій миленький,
Правди вивіряю!

А я було аж серджуся, що вона, бач, співає наче проти мене, хоч само по собі жартуючи.

Одже ж неначе знала, що вмре; наче душа її чула, що недовгий вік дав їй бог. А може, нужда вкоротила її віку. Не зазнала вона в мене розкоші. Все було каже: «Як-то ми в світі будемо жить і чим будемо жити». Все було бідкається та журиться. Та ще й, на лихо собі, вдалась наче панянкою. І того було не їсть, і того не хоче. Все бажалось

їй ласенького та добренького. А в мене біг має часом і хліба. Жаль мені було її! Як дитині, купую було їй гостинця. А тут у всьому недостача: і того нема, і того треба.

Дивлюсь я та примічаю: почала моя Одарка в'янути, мізерніть. Тане, як та свічка! Питаю: «Що тобі? Що в тебе болить?» — «Недобре мені,— каже,— погано мені». Та й похилить вона голову низенько. А в мене серце обіллється кров'ю. Чую я щось недобре.

Навесні занедужала, а ще до зелених свят вже й звалилась. Перед петрівчаним пущенням був такий же чудовий, теплий вечір. Сонечко вже стояло на вечірньому прузі. Надворі тихо та тепло, як у вусі. Десь за Россю на болоті крякали жаби дрібно, наче хто горохом сипав, а в лузі туркотала горлиця. І тепер, як згадаю, то так як бачу все те, як тоді було, що тоді діялось.

Сінешні й хатні двері були одчинені. Лежала вона й тихо стогнала. І ліки вже не помагали. Подивилась вона через двері надвір, а там видко було їй і Рось, і яри, й зелені луки далеко-далеко, і ліс, і Пречистянську церкву на горі, і скелі.

— Як хороше надворі! — каже вона мені так тихо, що я насилу почув, — так мені остогидло лежачи! Виведи мене, Панасе, на призьбу, нехай я гляну хоч на світ божий.

Важко мені стало, бо я чув, що людина перед смертю бажає подивиться скрізь, оглянуть, де вона ходила, де вона бувала. Взяв я її, вивів, посадив коло себе на призьбі, укривши кожухом. Вечірнє сонечко блиснуло на неї червоним промінням. Глянув я їй в лице, — і в душі мені похололо. Коло мене сиділа тільки тінь моєї Одарки. Тільки очі стали ще синіші, більші, ясніші та такі тихі, непорушні, як скло, аж мені страшно стало. Здалося мені, що вона дивиться на мене вже з того світу.

— Як гарно надворі, — насилу промовила вона.

А надворі було хороше-прехороше! Як тепер бачу той вечір. Сонце наче лежало на Кучеренкових вербах, заховавшись трохи в зелене гілля. За Россю череда йшла з спадистої гори в містечко. На Пречистянській церкві наче горіли хрести червоним жаром. А жаби тихенько крякали, а горлиця десь далеко жалібно туркотала.

— Як гарно, як хороше на світі! — знов промовила вона. — Ой світе мій ясний, який ти прекрасний! Ой світе мій, як на тобі зелено та весело! А я ж на тобі, світе, ще й не нажилася.

Дивлюсь, вона стала наче веселіша, але сльоза покотилася з очей. Здавило мене, неначе хто вхопив в жменю моє серце й здавив з усієї сили. Коли чую, схиляється її

голова на моє плече, та така важка, як камінь. Заплющила очі й богу душу оддала, навіть не зітхнула. Зів'яла сидячи, як та квітка на сонці. Царство їй небесне!.. Вбирали її, ховали, а я навіть сльози не пустив. Ходжу тільки та дивлюсь. А в грудях мені важко; запеклося моє серце.

Од того часу став мені світ немилий. Так мені тяжко, так мені було важко, наче ота скеля лягла на мої груди.

Дід Панас показав на скелю рукою.

— Зранку було то сюди, то туди за роботою, то неначе було й байдуже. А як було прийде вечір, — знов давить мене в грудях, тяжко мені, наче хто розриває мою душу. Сяду було, упоравшись, на призьбі, дивлюсь на Заросся. Сонце сідає за вербами, люди вертаються з поля, череда біжить з гори. Дівчата співають, йдучи з поля. Між вербами куряться димарі димом, — жінки вечерю варять. А мені з гори все видко: як заганяють молодиці товар, вівці, доять корови, як вони пораються; як посідають люди попід хатами з дітками вечерять. Щасливі, думаю, люди на світі, хоч і вбогі сіромахи та бідарахи, як і я, та в мене тільки бог одібрав останнє щастя. І стане трохи мені й зависно, і жаль мене бере, а коло серця так і шкребе, так і дряпає, не сказати б, кігтями дере або гадюка ссе. Сиджу я на призьбі, і сон мене не бере. В людських хатах все було позатихає, все посне. Місяць зійде й покотиться геть-геть вгору. А я все сиджу та сиджу. І не було в мене ніякої думки в голові. Ввесь отерпну було од смутку, здерев'янію. Увійду в хату, — там сумно-сумно, мов в домовині! Тільки місяць блищить через вікна по столі, по стінах... Чую, було, розказують, що мерці ходять. От і тепер гомонять, що Трубехівна ходить до своїх сиріт дітей. А тоді пішла чутка, що одна молодиця бачила свого помершого чоловіка, як сама в степу жито жала та голосила; буцімто вийшов з жита. Сиджу було я кінець стола та й жду, чи не прийде небіжка, чи не з'явиться десь або в дверях, або в сінях. Сиджу було, одчинивши хату й сіни, та жду, наче якогось гостя дорогого, — і не боюсь ні трішечки, бо я зроду не полохливий і ніколи не боявся. Одже ж не прийшла.

Тягне було мене наче за поли надвір, на той шлях, кудою понесли її на кладовище. Вийду на шлях, а самі ноги несуть мене на ту гору, де кладовище. Вийду було аж на поле. Надворі видно, як удень; видно мені все кладовище, всі хрести малі й великі, навіть гробки. Гляну було в той куток, де її поховали. Нема нічого! Самі хрести стоять та мріють при місяці. Жита та пшениці стоять, ніби вдень.

Як було плаваю сам човном під оцими скелями в таку,

як тепер, ясну ніч, то не раз було заглядаю за каміння, за лози, під густі верби, чи не вигулькне її лице з-за зеленого листу, чи не жде вона мене під отими скелями, де, бач, ніхто не ходить.

Тепер я старий став, про все мені байдуже, як старому дереву в лісі. Згадую й розказую про своє горе, як про чуже. А все-таки часом найде година, як почну думати та гадать, то й жалко стане, що не пожив я в світі щасливо, що не дожив я до старості вдвох, в парі. Тільки було як присниться часом, то я наче аж повеселішаю. Одже ж було й сниться не гурт-то. Тільки раз якось приснилась, та так чудно, так чудно, що я й досі не забув. І досі я не втямлю, чи то воно мені снилось, чи, може, воно й справді було. І досі не пригадаю, чи спав я тоді, чи не спав? Але, здається, не спав, бо так неначе бачив стелю над собою, навіть сволок і дошки на стелі.

Чую я її голос... Співає вона пісню, ту саму, котру вона найчастіше співала, як була жива; та так же співає тихо, та так же жалібно! На душі мені стало легко, наче як здоров'я вертається після важкої слабості. Слухаю я, не наслухаюсь... Голос той рівний, та тонкий, та м'який, як шовк, так неначе ллється в мене з усіх боків в груди, в душу, а серце мліє, умліває. Хочу встать та глянути, бо знаю, що вона сидить кінець стола, край віконця. Звідтіль наче й голос йде. Та не можна встать. Так тобі наче ввесь розімлів, розтопився, не сказати б, як віск, чи од того великого жалю, чи од щастя й надії. І боюся-таки, щоб не перестала співать; нехай наслухаюсь, — думаю я. А вона оце переспіває та й тягне тим голосом довго та рівно, наче нитку виводить, та все тихіше та тихіше; затихає голос і труситься, неначе її проймає якийсь великий жаль. Схопився я, озираюсь по хаті. А надворі вже почало на світ благословиться. На стіні червонів ранній ранок. Кватирка в вікні була одчинена, а проти вікна на дерезі сидів соловейко, та так же виспівує прехороше та голосно! Одчинив я сінешні двері, дивлюсь на його, а він сидить на дерезині, співає, аж бадилина під ним коливається, а він ніби гойдається, як на гойдалці. Защебетав він раз, вдруге, втретє, а далі знявся, та й хто його знає, де він і дівсь! Наче потонув в небі на схід сонця. Чи соловейко ж то прилітав до моєї хати? Скільки живу й зазнаю, то на моїй дерезі тільки цвірінькають горобці та цокотять сороки. Чи не душа то її прилітала до мене, співала мені пісню, щоб подать за себе звістку, щоб розважить мене. Бо, кажуть, і мертвому жаль, як живі дуже плачуть, аж побиваються. А тепер мені про те стало байдуже.

А тут і справді десь далеко, між вербами, в зелених кущах заспівав соловейко раз — та й замовк, вдруге — трохи хрипко, втретє — розкотився й розливсь голосно та дрібно. Ще міцніше й ясніше стало дідове згадування про ту чудну ніч, про той давній сон, про соловейка та про небіжку. І Панькова думка стала як жива, неначе він бачив очима все те, за що розказував йому дід Панас.

IV

На низенькому плисковатому острівці, що заріс подекуди густими лозами, обріс навкруги високим очеретом та осокою, обізвавсь другий соловейко, а за ним піднялось з верб, з кущів, з лісу, з лугів щебетання та галас. Заспівали наче по-пташиному ліси, верби, лози, очерет, гори й долини. Десь в траві на луці цвірінькали якісь пташечки. В містечку обізвався півень, за ним другий; закричали, перекликаючись, півні по всіх ярах, по всіх долинах, де були людські хатки.

— Швидко буде на світ благословиться, — промовив дід Панас.

— Еге, — одказав Панько.

Місяць скотився над Кучеренкові верби. З-за лісу, над сахарнею, тихо зійшла зірка, миготячи срібним світом, наче веселими очима. Край лісу на темному небі трошки прояснилось. Над широкими сіножатями, над зеленими ярами встав легесенький туман. Далекий ліс на яру наче хто прикрив тонкою білою наміткою. Роса почала слаться по землі. Заплакали зелені верби та лози дрібною росою; трава забіліла під росою, наче обсипана пилом. З теплої, як літепло, росьової води встала тонесенька пара, неначе з гарячого казана з окропом, і тихо полягла в один бік, посхилявши вершечки. Надворі почало свіжішать. Ясний місяць зблід, засоромившись зірки та червоного ранку. Змагаються між собою день і ніч. Як глянуть на захід сонця, там стояла місячна, бліда ніч; а глянути на схід сонця, там починався ясний, рожевий день. По один бік Росі, проти місяця, на скелях, на вербах світив місяць; по другий бік Росі грала зірка рожевим промінням, обливав усе червонуватим світом веселий ранок. Хрести на Пречистянській церкві вже залисніли червоним, вранішнім жаром, а по білих стінах світив місяць жовтим промінням. Навіть одна половина діда Панаса була в ночі, а друга зачервоніла ранком по білій сорочці, білій бороді. Зачервонілі білі гуси, що спочивали на маленькому зеленому острівці, кимсь не загнані додому.

Потягли рибалки сітку. Затріпалась, заблищала риба червонуватою лускою. Дід Панас виплутував рибу, клав собі в човен; налапав дві жаби й швиргонув їх спересердя геть у воду. Жаби розчепірили ноги, мов крила, полетівши на повітрі вперше на своєму віку, поблискуючи білими животами проти зорі.

— Чи не закинуть ще раз? Сонце не сплоха зійде, — казав дід Панас.

— То й закиньмо, — одповів Панько, — адже ж ще дуже рано?

Закинули рибалки невод втретє.

— Бідував я рік, бідував і другий, а далі дивлюсь, що непереливки, кинув я ік нечистому своє ремество. Спродав я свій гармидер. Старий рибалка Кендюх нараяв мені купить човна та ловити рибу. А я ще до того справив собі добру рушницю. Як оце було стане лід на воді, то я за рушницю та в ліс; броджу, ходжу, поки ноги знесуть.

Ще, бач, ззамолоду, як я парубкував, давня то річ, дуже я любив співать пісень. Було оце тільки почне вечоріть, зараз виходжу на гору, сяду на скелі над Россю та й співаю, аж поки не захрипну, аж луна було розлягається річкою. Співаю, аж сам себе слухаю! А то часом накличу піснею дівчат та хлопців, та заведемо вулицю.

Вже як став рибалкою, поки, бач, не посивів, то й тут було вигукую, плаваючи по Росі. Нагукав я цим скелям та вербам! Будуть вони пам'ятать рибалку Панаса!

Справив я собі ще й цимбали. Попригадував я свої пісні ще парубочі, й сумні, і веселі, і швидкі та дрібні. Сиджу було на призьбі та метикую, прибираючи струну ік струні, голос до голоса. А як було прийде свято або неділя, тоді я йду, туди, де збираються хлопці та дівчата. Вип'ю чарку, вип'ю другу, та як вдарю по струнах, то було вже не дуже й націлююсь, — самі руки бігають, наче хто другий водить ними. Стане мені весело й гарно; заграють і заспівають мої думки, аж у самого жижки трусяться до танців. Передо мною, як ті качечки на ставочку, випливають дівчата рядочками, б'ють хлопці тропака, аж земля гуде! І забудеш було, що ти сіромаха, і вбогий, і голий, і босий; їй-богу моєму, було забуду й про небіжку. Сиплються п'ятаки в мою шапку, а шинкарка знай частує та частує! При молодих, бач, і сам трохи помолодшаєш.

— Щось мені, діду Панасе, невтямки, щоб я бачив у вас рушницю, — промовив Панько.

— Не бачив... бо нема теперечки. Була, бач, мені на віку пришта... Одному попові я розказував за неї на духу. А тепер я незабаром вмру, — посивів я дуже, — то розка-

жу й тобі, щоб не все забирать на той світ. В глупу ніч я б і не розказував, та вже треті півні співали і на світ почало благословиться. Не ловилася, бач, мені риба, та й дичини було не гурт-то, — не потраплю впіймать. Річ така, бач, що не вмів, не зучився, як поміркував я потім. Ото пішов я раз до знахура, старого діда, ще був-таки стрільцем, ходив на влови. Він жив на долині під самісіньким лісом. Розказую йому про те, а він мені й каже: «В неділю або в велике яке свято почни ти плести невод під церквою, як почнуть дяки співати «Іже херувими», а як стануть люди причащаться, скуй гачок на удку. От тоді все само так і полізе тобі в руки. А як будеш говіть, то задерж в роті причастя, зав'яжи в хусточку, візьми рушницю, зайди в ліс в саму гущавину, причепи на дубі, одлічи тридцять ступенів на захід сонця та й стріляй, не дуже розглядаючи; бо тобі з'явиться або Христос, на хресті розп'ятий, або твій батько, або мати, або те, що тобі наймиліше в світі. А як побоїшся брать причастя, то візьми який-небудь образ».

В першу-таки неділю забрав я свої струменти в кишеню та й пішов в Покрівську церкву, що стоїть на камінні. Дивлюсь, з одного боку двері зачинені; людей нема, неначе сам нечистий знав про те та й порозганяв. Чую, почали «Херувими»: почав я сітку, а навпісля скував на камені два гачки. А через тиждень почав я говіть, та з'їв причастя, — бач, не зоглядівся. Та й страшно якось стало. Взяв я новий невеличкий образ св. Варвари та й пішов з рушницею в грабове надвечори. По дорозі ще зайшов в шинк і випив для сміливості з півкварти горілки.

А надворі було ясно й тихо. Знайшов я в лісі дуба, гіллястого, зеленого, старого. Стоїть він так трохи на ярку, в самісінькому узирі, а коло його кущі зеленої ліщини.

Одміряв я тридцять ступенів, а в мене серце стукотить, ноги трусяться, руки так само трусяться, наче, борони боже, в пропасниці.

Повернувся я назад, ще й рук не звів гаразд, дивлюсь, а під дубом, між двома кущами ліски, під широким зеленим гіллям стоїть моя небіжка Одарка... бліда, як була перед смертю. Сонце світило на неї, а сині великі очі дивились на мене пильно й страшно... З'явилась так, як сиділа в той вечір зо мною попліч на призьбі, коли до неї смерть прийшла...

Голова моя заморочилась; зелений ліс закрутився в очах; щось загуло, зашуміло в вухах, і сам я не пам'ятав, що діялося зо мною.

Опам'ятавсь я, аж коло мене кругом маленькі пастушки стоять та дивляться, пороззявлявши роти. Сіра собака нюхала мою голову. По долині паслись воли. Встав я, ніби спросоння. «Та й заснув же я гарно та міцно! —кажу хлопцям. — Оце ж я, хлопці, заблудив. Покажіть мені дорогу з лісу». Забув, бач, навіть дорогу. І не знаю, чи то я гріх зробив, чи то мара одна з'явилась мені, чи то бог покарав мене, чи півкварти горілки зашкодило мені. Од того часу не беру я рушниці в руки. Нехай вона згине...

На голові в Панька волосся настовбурчилось, як щетина.

Зачервоніло над лісом небо, неначе кров'ю облилося: зачервоніла нижче од лісу в Росі вода. Між небом і водою став чорною попругою ліс та гора. Місяць скотився низенько й побілів. Густа роса посіла на всякі рослини. Прив'яле, аж посхиляне бадилля од пекучого сонця піднімалось, неначе спросоння, під свіжою росою, потяглося, аж шелестіло, випрямляючи просто притомлене листя. Висока трава понахиляла вершечки під важкою росою. Листя на дереві міцнішало, набираючись цілющої води. Усякі квітки розкручували свої пуп'яночки, розгортували листочки, свіжі, гарні, як личко маленької дитини. Розлились пахощі понад зеленою травою, понад тихою водою. А пташки безперестану, без спину виспівували, скільки сили в їх було.

— Годі! Кидаймо! — промовив дід Панас. — Хвалить бога, риби доволі.

Пристали рибалки до берега, витягли човни на берег, розкидали мокрі сітки по лозах. Запахло на березі баговинням, мулом та риб'ячою сирістю.

— Що ж то за вози стоять ондечки під скелями? — каже Панько. — Он гляньте, діду! Мабуть, хтось їхав до млинів, та не потрапив. Але як же воно влізло аж під ці скелі?

— Де ти в недовірка бачиш ті вози? — спитав дід. — Та то кущі верболозу! Протри лиш баньки! Ти спати хочеш.

Дід засміявся.

— От я, так ніколи не вгляджу возів там, де кущі стирчать, — казав дід.

Тягне дід човна стежкою між густими лозами та й став.

— Паньку! Ходи сюди, будь ласка! Зжени отого вола. Ліг саме на стежці. Може, й справді хтось заплутався тут між кущами та став на ночівку.

Дід Панас, не дожидаючись Панька, штурхнув веслом під бік того вола. Весло задзвеніло об камінь.

— Ви й справді, діду, не бачите возів, та тільки воли бачите, де каміння лежить, — промовив Панько регочучись.

— Е! враг його матері! старий вже я став, — промовив дід. — Чи підеш додому, Паньку? Бо я, мабуть, ляжу отут під вербою та одпочину трохи, поки сонце зійде.

Впав дід на траву, підклавши два кулаки в голови, та й заснув, прикрившись свитиною.

В містечку почався шум. Забрехали собаки, заревли корови, та телята, обзиваючись до корів. Ціла отара овець та кіз, ягнят, козенят мекала та бекала. Співали півні, гегали гуси, кахкали качки. Почувся людський гомін, крик. Все те галасування то піднімалося разом, то затихало; а звідтіль одрізнявся голосний крик навісного півня або ревіння корови.

Викотилось з-за лісу красне та пишне сонце. Пішли люди в поле на роботу. Підвівся дід Панас з верболозу, вмивсь на березі, втерся рукавом і тихо бубонів святу молитву, хрестячись врядй-годи. Швидко потім жидівка чистила під шинком рибу, а жид одмірював дідові півкварти горілки.

Двадцять три роки ловив дід Панас рибу. Зате ж йому й смерть, мабуть, зроду була написана од води.

Весною було дуже велике повіддя в Росі, що й люди такого повіддя не запам'ятали. Позаливала вода луки, луги, позносила млини, навіть позаливала хати, що стояли низько над водою. А між скелями та по камінні ревла Рось, крутилась вода, мов на лотоках.

Невважаючи на те, дід Панас, вихиливши півкварти горілки, поплив ловить рибу. Чи він не встерігся, чи тим, що зайве випив, — вхопила вода човен з необережним дідом та й поперла в шум на саму бистрину, де було багацько каміння. Летів човен з дідом, як стріла, тільки борода дідова манячила! Кинула хвиля човном, як тріскою, з високого каменя, через котрий лилася мов навіжена бистра вода. Сховався рибалка дід Панас під водою з човном і по цей день! Оддячила там своєму ворогові риба!

1866 року.

ХМАРИ

Повість

I

Одного літнього гарячого дня, в місяці липці 183... року, з города Тули вийшла купка хлопців, убраних по-дорожньому. На молодих паничах були сіртуки з темної парусини з чорними роговими гудзиками, суконні широкі й круглі картузи. Кожний мав за плечима торбу з одежею, книжками й харчами; кожний держав у руці палицю. Паничі були високі на зріст, кремезні, широкоплечі й русяві. Їх рум'яні, повні щоки були здорові якось по-сільській; жилавими руками, кремезними плечима й шиями вони скидались на великоруських робітників або крамарів-коробейників. Між ними один був вищий од усіх цілою головою: то був їх поводатар, Степан Воздвиженський. Це були тульські семінаристи. Вони йшли до Києва. Деякі були послані на скарбові гроші в Київську духовну академію [1], деякі були прості семінаристи, що, скінчивши курс, йшли до Києва на прощу.

Широкий і вольний був їм шлях на Україну. Літня спека застелила його на долоню курявою. Сонце пекло з гарячого неба. Курява посіла на семінаристів, обліпила їм лиця так, що вони не впізнавали один одного. Піт котився з їх потьоками і, помочивши чорну куряву, пописав їх лиця довгими смужками.

Кандидатам до академії були видані скарбові гроші на поштові коні до самого Києва. Одначе вони не поїхали за ті гроші, а пішли пішки і гроші постановили пропити дорогою, ще й товаришів-богомольців напоїти. Стаючи коло корчом на спочинок, вони гуляли й пили й товаришів поїли. Останні поштові гроші вони пропили в Броварах, недалечко од Києва, хрестячись і молячись до синіх святих київських гір, на котрих біліли церкви й дзвіниці, блищали проти сонця золоті хрести й бані церков. Хоч далека, зате ж весела була їм дорога до Києва! Забачивши святий Київ, вони зареклися більше пити, щоб вступити по-християнській до святого міста.

З чорного чернігівського бору вони вийшли на низький берег Дніпра. Перед ними за Дніпром з'явилась чарівнича, невимовно чудова панорама Києва. На високих горах скрізь стояли церкви, дзвіниці, неначе свічі палали проти ясного сонця золотими верхами. Саме проти їх стояла лавра [2], обведена білими високими мурованими стінами та будинками, й лисніла золотими верхами й хрестами, наче букет золотих квіток. Коло лаври ховались у долинах між горами пещери з своїми церквами, між хмарами садків та винограду. А там далі, на північ, на високому шпилі стояла церква св. Андрея [3], вирізуючись всіма лініями на синьому небі: коло неї Михайлівське, Софія, Десятинна [4]... Поділ [5], вганяючись рогом в Дніпро, неначе плавав на синій, прозорій воді з своїми церквами й будинками. Всі гори були ніби зумисне заквітчані зеленими садками й букетами золотоверхих церков. Їх заквітчала давня невмираюча українська історія, неначе рукою якогось великого артиста...

Стоять київські гори непорушно, заглядають в синій Дніпро, як і споконвіку, несуть на собі пам'ятку про минувшість для того, хто схоче її розуміть, і ждуть не діждуться, поки знов вернеться до їх слава старого великого Києва, поки знов заквітчають їх потомки давніх батьків свіжими квітками історії...

Тульські семінаристи стріли велику силу прочан, що йшли з далекого краю до Києва. Всі богомольці, побачивши Київ, попадали навколішки, хрестились, молились і били поклони.

Тульські семінаристи пішли прямо на гору до лаври. Умившись і трохи прибравшись, вони пішли на поклін до митрополита, свого земляка. Митрополит вийшов до них, і вони всі впали йому в ноги й поцілували його в руку.

— З якої губернії? Якого повіту? З якого села? — розпитував митрополит кожного. — Чи всі ви підете в академію?

Молоді люди давали одповідь. Дехто обзивався, що поступає в академію, дехто просив у митрополита парафії на Україні.

— Розділіться! — промовив митрополит. — Хто йде в академію — ставай по правий бік, хто в попи — ставай наліво.

По такій команді хлопці розділились і стали одесную й ошую свого пастиря.

— Добре, — промовив митрополит, — дам вам парафії й поженю вас на сиротах, за котрими я зоставив парафії. Тільки тут не Тула! Треба вам прибратися добре, йдучи

на сватання. А то, бач, що намотав ти собі на шию! — промовив він, витягаючи кінець здорової червоної хустки, котрою була оповита шия одного хлопця.

— Та глядіть, не мажте чобіт дьогтем, не мажте голови смердючою оливою, як будете свататись, бо за вас тутешні попівни ще й не підуть. Тут попаді дуже зубаті. Дарма, що я митрополит, а як налаяв колись одного попа, а він, дурний, взяв і заслаб з переляку, то попадя трохи очей мені не видерла, трохи ряси на мені не порвала! Ледве одчепилась!

— А ви в академію? — промовив митрополит до правої сторони. — Боже благослови, боже благослови! А ти де такий здоровий виріс? Чи не в муромських лісах? — спитав митрополит одного кандидата до академії, котрий виганявся головою й плечима над усіма хлопцями.

— Ні, ваше високопреосвященство! Я виріс недалеко од Тули, — одказав студент.

— Ох, який же ти здоровий, як ведмідь! Які в тебе ручиська, ножиська, плечища? Аж страшно дивитись! Мабуть, басом співаєш?

— Басом, ваше високопреосвященство, — гукнув студент і справді страшним басом.

Митрополит почав його оглядати з усіх боків. Студенти розступились, і великий, як обеліск, студент стояв між двома рядами прямо проти митрополита.

— Як же твоє прізвище?

— Степан Воздвиженський, ваше високопреосвященство, — знов загримів він, аж луна пішла по великих покоях митрополита.

— Бравий хлопець! Зовсім богатир Ілля Муромець! Ідіть же до другої кімнати; там вас нагодують і напоять. На гостиниці вам дадуть квартири, хто хоче парафії. А вам дорога лежить на Поділ до академії. Бажаю вам усім бути митрополитами!

Хлопці поклонилися в пояс, поцілували в руку й вийшли з зали, окидаючи її скоса очима. І вони всі захотіли бути київськими митрополитами, дивлячись на розкішні покої митрополита, де стояли великі крісла, криті малиновим оксамитом, з золотими спинками, з парчевими китицями, де лежали килими на кілька сажнів, заткані чудовими квітками й китицями.

Пообідавши всмак у митрополита, студенти розійшлися на два боки. Одна часть пішла до лаврської гостиниці і жила там, доки митрополит не роздав їм парафій на Україні на продиво українським мужикам, котрі пороззявляли рота, дивлячись на таких чудних кацапських попів.

Друга половина пішла на Поділ до академії. Там молоді студенти здали екзамен, і їх прийняли в академію на скарбовий кошт.

Туляки встріли в академії студентів з усієї Росії. Великоруський синод[6] ще попереду, ніж уряд, спостеріг ідею русифікації, і для того він велів в академіях мішати українців з руськими студентами. Тим-то в Київську академію пруть семінаристів з Костроми, Архангельська, з Волги й Сибіру, мішаючи їх з киянами, полтавцями, одесцями й іншими і посилаючи українських семінаристів до Москви й Петербурга, котрі, одначе, не мають охоти туди їхати.

По розкішних алеях Братського монастиря[7], густо обсаджених усяким деревом, гуляли студенти з усіх кінців широкого Російського царства. Тут можна було побачить типи півночі з жовто-русявим волоссям на голові; можна було побачить широкі шиї й сірі очі великорусів, рум'яні лиця українців, навіть орлині очі й носи грузинів, греків, сербів і болгар, що приїжджають вчиться до Києва. Після екзаменів усі студенти були веселі, всі весело розмовляли, знайомились, жартували. Довгі й густі алеї в монастирі аж гули од голосної розмови. Студенти з України й Білорусії були цивілізованіші, делікатніші. Вони стояли далеко вище од інших, навіть розвиттям розуму, і виглядали паничиками й європейцями між грубими великорусами. Всі студенти говорили московським язиком, і рідко траплялося почути співучу, м'яку розмову українську. Серед самого монастиря стояла велика гарна Богоявленська церква. На полуденній стіні церкви була залізна дошка з написом над могилою гетьмана Конашевича-Сагайдачного[8]. Самий монастир з академією стояв на Мазепиному дворі. І, невважаючи на те, в академії Петра Могили[9], св. Димитрія Туптала[10] й інших не було й духу, й сліду тих давніх діячів України, тих Сагайдачних, Могил... В Братськім монастирі, в давній славній академії панував чужий великоруський дух, чужа наука, чужий язик, навіть чужі люди... Все давнє українське лежало десь глибоко під землею, рядом з могилою Сагайдачного, а над землею роєм вилися попід деревом чужі люди з чужої далекої сторони, з чужою мовою, з чужим духом, нагнані бог зна звідкіль, щоб загнати ще глибше в землю нашу старовину і новину і поховати її навіки.

Між молодими студентами гуляли на алеях професориченці в широких чорних шовкових рясах, в високих клобуках. Широко стелилися по плечах їх довгі намітки, густі коси. Вони дуже брязкали чотками і, розмовляючи, повер-

тались якось так сміливо, угласто, навіть по-московській, що разом можна було б вгадати їх рід і північне покоління.

Незабаром студентів розділили по номерах. В кожному номері жило по п'ять, по шість студентів. Там були їх ліжка, там вони навіть пили чай. Опрічних дортуарів тоді ще не було. Ділячи студентів по номерах, їх знов мішали між собою, поміщаючи навіть земляків окроми.

Степан Воздвиженський попав в 10-й номер. Разом з ним жили в тому номері п'ять студентів з усяких країв світу: українець, болгар, серб, грек і архангелець, родом аж з Лапландії [11]! Гірше не можна було вибрать людей, неоднакових по мові й звичаях. І всі вони мусили жить вкупі, годиться, жити так, щоб не зачепить один одного і не перебаранчать другим в роботі.

Картина в номері була дуже чудна. Болгарин сидів на ліжку, підобгавши по-турецькій під себе ноги, і писав, поклавши на колінах тверду книжку. Серб ходив по хаті, безперестану човгаючи турецькими патинками, вишитими сріблом. На їх обох були турецькі феси з червоного оксамиту, з золотими китицями. Лапландець сидів у куточку за шафою, все вчився, все мовчав і довго не говорив ні до кого й слова. Його куце жовте лице було темне й сумне, як північне небо. Од його ніхто не чув ні веселої розмови, ні сміху, ні пісні; його ніхто й не зачіпав. Грек ніколи не сидів у хаті, нічого не робив, тільки приходив додому на ніч і швидко з своїми земляками завів крамницю з тютюном. Воздвиженський, великий, як верства, міряв хату широченними ступенями, розпустивши крилами поли свого замазаного халата. Українець, гладенько причесаний, чисто убраний, сидів коло свого столика й писав.

Зібрані з усяких націй, студенти ніяк не могли погодиться між собою. Коли болгаринові було холодно, тоді Воздвиженському було гаряче. Лапландець любив холод, а українець — тепло. Часто Воздвиженський одчиняв вікна й холодив хату, а полуденні слов'яни кричали і втікали з хати, боячись застуди. Часто лапландець одчиняв вікно вночі, й усі вставали вранці слабими.

В номері всі любили чистоту, а Воздвиженський і лапландець, здається, і не розуміли, що то таке чистота. В Воздвиженського кожна річ лежала не на своєму місці. Він кидав книжку куди траплялось, висовував з-під ліжка якусь скриню й не підсовував її, а кидав серед хати. На його неприбраному ліжку так і лежало все гніздом. На столі в його валялось усе: книжки й папір вкупі з хлібом, сіллю, сахаром, гребінцем і ковбасою,

Вдача Воздвиженського була дуже деспотична. Він казав кожному «ти», хоч би стрівся з ким вперше на віку. Часом увечері всі сиділи тихо, читали або писали, а Воздвиженський починав гулять по хаті, стукотів на ході ногами. Всі його і просили, і лаяли, але це нічого не помагало. Він собі ходив, неначе був сам один в хаті. Слов'яни, мабуть, звикши до турецького ярма, швидко перестали змагаться з ним. Тільки українець гризся з ним щовечора, лаявсь і трохи не бивсь.

Незабаром усі побачили, що Воздвиженський і лапландець не дуже любили поважать право власності.

Як у їх не було тютюну, вони сміливо простягали руки й брали у других; зате ж і другим давали свій тютюн.

Студенти того часу дуже пили, гірше, ніж в останній час. Теперечки звуть той час героїчним періодом випивачок. Пили всі, одначе Воздвиженський пив більш од усіх: він випивав стакан горілки, не переводячи духу. Чи траплялись чиї іменини, всі студенти збирались в найбільший номер і випивали часом на могоричі відро горілки, заїдаючи хлібом з сіллю та ковбасами. Ті, що скінчили курс і виїжджали на місця, ставили могоричі в *вертепі*. Вертепом звали один номер в старому корпусі, де жили скінчивші курс. Ті могоричі були такі, що часом всі: і молоді, й старі студенти, і пострижені в ченці — все те лягало покотом на помості й спало там до другого дня. В новіші часи стали пити менше, і в номерах часто були танці під гранння своїх музик. Разом з танцями на тих вечорах завелася пісня, і пісня народна, як українська, так і великоруська. Народні співи завжди були сподобні студентам, і не раз і не два інспектор чернець розганяв студентів серед глухої ночі, бо вони тривожили його своїми мирськими піснями. І за часів Воздвиженського студенти любили розважать себе піснями. Починали співать великоруських пісень, а потім українці співали своїх. Чудовою здалась українська пісня всім студентам з далеких країв, що зроду її не чули! Всі її слухали, всі приходили в екстаз, як ті, що були родом з синього Дунаю, так і ті, що були з далекої півночі. Лапландець виліз з свого закутка, як миш із нори, і роззявив рот. Навіть п'яний Воздвиженський уставав в той час з ліжка, прислухався до нової задля нього пісні і сам повиучував багацько українських пісень.

Воздвиженський приїхав до Києва дуже богобоящим. Він часто вставав серед ночі, моливсь богу й не давав спать іншим своїми молитвами. Раз його товариші прокинулись вночі й побачили щось біле й велике, що стояло коло шафи і шепотіло. То був Воздвиженський. Він встав

удосвіта й почав молиться богу, б'ючи поклони так завзято, що побудив других студентів.

— Хто то? — спитав у його один товариш.

— А тобі навіщо? — обізвався Воздвиженський сердито.

— Що ти робиш?

— Та богу молюсь!

— Чом ти не даєш нам спать! — крикнули всі заразом.

— Дурні ви! Хіба не можна богу помолиться?

— То молись нишком та не стукай так лобом! — крикнув сердито українець.

Всі прокинулись і почали лаять Воздвиженського. Одначе він часто вставав уночі, моливсь богу й ходив на утреню нишком од других. Українці й інші слов'яни їли в піст скоромне. Одні великоруси неначе вік прожили в скитах! Вони всі держали пости: грека звали нехристом, українців — ляхами, а слов'ян — турками.

Той українець, котрому довелось жити в однім номері з Воздвиженським, звався Василь Петрович Дашкович. Він був родом з Черкащини, давньої козацької сторони. Чудовий, пишний край! Чудові, здорові там люди. Ідеш селами й не надивишся на людей, гарних, привітних та поставних. Чи їдуть чоловіки возами, то сидять гордо, мов ті гетьмани. Чи йдуть хлопці селом, — всі гарні, сміливі, високі, мов козаки запорожці. І дівчата там гарні, чорняві, рівні й високі, як тополі України. Чудовий край! Хто жив у тобі, хто дихав твоїм повітрям, хто бачив твоє синє небо й чув про твою козацьку славу, той тебе повік не забуде...

Дашкович був чистий черкасець: високий, рівний, з дужими плечима, з козацькими грудьми, з розкішним темним волоссям на голові. В його було лице повне з високим і широким одслоненим чолом. Брови лежали низько й рівно над карими ясними, чималими очима. Чималі рум'яні губи були складені щільно і навіть трохи сердито. Його погляд, виявляючий розум і тяму, був твердий, спокійний. Рідко траплялось бачить таке лице, де одразу можна було б примітить думи, й розум, і завзятість. Та не було тоді ні навкруги його, ні в його самого матеріалу для правдивої, широкої думи та широкого погляду. Його рушення, його хода — все було поважне. Він ступав кожною ногою, ніби думаючи, як треба ступить, все ходив задумавшись. А як було сяде чи стане, згорнувши руки і спокійно дивлячись, його постава була така картинна, хоч малюй на полотні.

Найуподобніша йому наука була філософія. Він сам вивчив німецьку мову, і на його столі купою лежали ні-

мецькі філософські книжки, тоді як його товариш Воздвиженський день і ніч сидів над грецьким язиком і, по старій традиції, вчив теологію. Тоді ще студенти були вірні духові академії.

Воздвиженський, при великому зрості, був неповертайло. Його кругла голова з широким круглим «париком», ясним, мов конопілі, його широке чоло і при йому куций ніс і тупо одрізане підборіддя — усе те було дуже не в пропорції з огрядною постаттю. Але він був поставний, веселий, говорючий і любив товариство. Через свою веселу вдачу й гарний голос він подобавсь паннам і паніям.

Дашкович дуже любив чистоту, здається, по природі. Його столик був застелений скатертю. Його ліжко стояло прибране й застелене. Часто він брав лінійку і вигладжував нею скарбове біле з синіми берегами одіяло так, що на ліжку не було і складочки. Він сідав і лягав на ліжко дуже обережно і дуже не любив, як хто сторонній товкся на його постелі. Воздвиженський сміявся з того і не раз по виході з хати Дашковича перевертав все на його ліжку догори дном. Вертаючись додому, Дашкович заставав на постілі ніби слід землетрясіння і звав за це Воздвиженського туляком-подляком. Таке прізвище за туляком зосталося і до цього часу, бо затвердилося після того дуже поганою репутацією.

Так як харч в академії була дуже погана, то Дашкович, Калімері й інші слов'яни їли в пости скоромне — ковбаси, сало, масло; варили тихенько в чайниках яйця і закидали шкаралющі на грубу, а часом і за вікна. Од того монастирський двір у піст був засіяний білими шкаралющами, неначе снігом. Воздвиженський дуже за це гнівався, як аскет, і грозив розказати ректорові. Всі почали його стерегтись і в піст виходили їсти скоромне у другі номери.

І пішло потім студентське життя тихо й однаково. Всі мусили засісти за науку. Всі мусили, хоч і через силу, привикать один до другого. Дашкович, грек Калімері, Петрович й інші слов'яни були вищі розвитком, цивілізованіші: вони впливали на грубу й дику натуру Воздвиженського. Він сам незчувся, як перестав уставать вночі й молиться богу, як покинув грецький язик і взявся до французького, як почав чепуриться і прибиратись. Вже він не стукотів по номері чобітьми, гуляючи, ніби на злість усім. Цивілізація того краю, куди його занесла доля, трохи стерла з його темніші плями. Одначе товариші одхилялись од його, хоч він і приставав до других. В його натурі було стільки нецеремонності, що здавалось, ніби він от-от махоне лапою по спині або й по щоці! Він обтесався трохи тільки зверху.

Київська академія того часу стояла дуже низько і не давала нічого для мислі. Вона була перероблена з старої Могилянської академії. Замість латинського язика уряд завів великоруський. Про український язик ніхто не дбав, хоча не так давно студенти писали вірші чистим українським язиком. Академія зосталася дуже позаду од свого часу: в ній панувала схоластика, од котрої висихала всяка мисль в головах студентів. Світські науки були закутані в дух теології. Тільки одна філософія стояла усе дуже добре. Академія випускала тоді з семінарії професорів, котрі були темні, як темна ніч, і нічому не вчили, бо й самі нічого не тямили — тільки з горя горілку пили. Од темноти, од п'янства, од бідності вони сходили з ума, дуріли, бігали по вулицях в одних сорочках, тонули темної ночі де-небудь в калюжах, у канавах. З тієї академії повиходили протоєреї і архієреї, що плодили на Україні московський язик і московський дух, заводили московську централізацію в давній демократичній українській церкві. Давня академія Могили служила вже не Україні, не українському народові, а великоруському урядові і його государственим планам.

Студенти того часу небагато виносили в голові. Їх мисль була зоставлена сама для себе: її не ворушила суха схоластична академічна наука. На студентів більше мала впливу література, що заходила в академію збоку. Література та була великоруська і давала недобрий матеріал для просвіти мислі, бо була слов'янофільська. Воздвиженський, Дашкович і інші студенти почали втягувати в себе ту нездорову ретроградну мисль. Раціоналізм і заграничні книжки тоді не заходили в стіни Братського монастиря.

Раз над Києвом стояла чудова весняна ніч, що так надихувала духом поезії Гоголя й Пушкіна. Повний місяць дивився в синій, гладенький, як дзеркало, Дніпро. Небо було ясне й синє. На заході, над чорною смугою лісу й гір небо блищало дуже пізнім рум'яним вечором. Було ясно, як удень. На Братській церкві можна було читать золоті написи на стінах. Повітря було тихе, запашне. Здається, не тіло, а сама душа ним дихала. На серці ставало легко, на душі — спокійно. Розум засипав перед великою красою природи, зате ж прокидалась фантазія навіть в черствій, твердій душі. Співуча душа виливалась піснею по-солов'їному, поетична душа марила тисячею пишних картин. Душа любляча любила гарячіше, душа безщасна заспокоювала своє замучене серце. Вся природа з небом і землею, з водою, квітками, лісами й горами здавалась однією піснею, однією гармонією.

В темних алеях Братства гуляли купами студенти. Під високими осокорами й акаціями на лавках сиділи рядом: Воздвиженський, Дашкович, Петрович, Калімері і багато інших.

Перед їх очима за вівтарями Братської церкви, серед монастиря, був колодязь з фонтаном. Кругом його росли високі тополі, достаючи верхами до середніх бань церкви. Чудові стояли вони, облиті промінням місяця од вершечків до самого долу! На їх було видко кожний листочок, кожну гіллячку! Лапландець з далекої півночі й собі вийшов з свого закутка. Всі сиділи вже давно, і нікому не хотілось йти в хату. Кожному хотілось говорити, виговорить те, що притаїлось в душі; в кожного серце було одкритіше од тепла й добра пишного вечора й пісень соловейків.

Довго розмовляли студенти про всяку всячину. Далі й далі всі ставали говорючіші. Розмова почала приймать тон елегії. Кожний почав думати й марить голосно. Серб Петрович почав згадувать свою рідну далеку сторону, розказував про турків, як турки взяли його діда, й батька, і дядьків, посадили в константинопольську тюрму, як забрали в їх землі, їх усе добро, зарубали діда й дядьків, а батька випустили з тюрми без нічого. Його душа аж клекотіла помстою й ненавистю; його великі чорні очі блищали вогнем навіть при світі місяця. Смутний болгарин і собі розговоривсь, тільки його душа не рвалась так гаряче, бо була дуже пришиблена деспотизмом. Українські студенти ще не мали тоді ясного почування національності, але, слухаючи серба й болгара, вони й собі згадали про свій безщасний народ, зовсім забитий з мовою, літературою й історією.

Дашкович почав тихісінько співать українську пісню. До його пристало кілька голосів. Воздвиженський вторував басом, і тихо-тихо, як дніпрова вода, полилася гармонічна українська пісня. Серед монастиря, перед п'ятьма золотими банями, серед чернечих келій і темних алей понеслася мелодія про Сагайдачного, котрого могила була за десять ступенів звідтіля, коло південної стіни церкви.

Швидко одчинилось одно вікно в келії. Звідтіль висунулась кострубата чернеча голова. Потім одчинилось друге й третє вікно. З вікон висовувались темні голови й слухали співи.

По дворі під тополями дибали два журавлі, котрих держать по монастирях у Києві. З липи злетів павич, розпустив свій блискучий хвіст і крикнув своїм диким голо-

сом. Пісня розворушила мертвий спокій монастиря. Всі поглядали на ректорські вікна. Одно ректорське вікно одчинилось, і пісня разом замерла на устах двох десятків хлопців, і знов стало тихо й мертво, як у могилі. Тільки з сусідньої гори Кисилівки [12] широкою хвилею лилася пісня міщан, котрі збирались там на вулицю і співали пісні цілим хором, з басами, тенорами й сопранами.

Калімері й Воздвиженський розвеселяли усіх своїми жартами й брехнею. Грек розказував про східні гареми, про афінських грекинь. Низький, товстий, з вузеньким лобом, з товстими губами й чорними очима, Калімері зовсім не нагадував героїв «Іліади» [13], а більше був схожий на гірських розбишак. Він почав марить про свій магазин з тютюном, про бариші, про дівчат, гудив Росію й хвалив свій край.

Тиха ніч, тепло, місяць і зорі наводили більше задуму й меланхолію, а найбільш на українців.

— Сидимо ми тепер укупі, — почав Дашкович, — а де-то ми будемо через рік, через два, як вийдемо звідсіль?

І кожному будущина, рідний край почали з'являться перед очима. Серб згадав свій тихий Дунай, згадав Чорну гору з її вольним народом і красою природи. Дашкович заговорив про свою Черкащину, про Дніпро широкий, про садки зелені і про пишні свої Сегединці, залиті черешнями. Калімері згадав класичні Афіни й пишні береги Мореї, хоч і був ладен поміняться ними на добрі бариші за тютюн. Один Воздвиженський не згадував Тули, сміявся з усіх і звав усіх романтиками.

— А де-то доведеться нам пожениться? Які-то будуть наші жінки? — почав Дашкович і тим зачепив найживішу, найтоншу струну в серці кожного молодого студента. До кінця курсу було так недалечко! Всі почали перебирать знайомих у городі паннів, і найбільше тих, котрі ходили до церкви в Братство. Згадали багато паннів гарних і розумних, але в кожної знаходили що-небудь негарне, що-небудь не до вподоби. І почали вони марить, кому якої треба жінки.

— Я тут не женюсь, — говорив серб. — Мені треба жінки сміливої, щоб уміла часом турка під бік шпигонуть і щоб була й патріотка, любила свій край, свою мову й свою віру.

— А мені треба такої, — промовив Дашкович, — щоб уміла господарювать, порядок в домі давать і щоб уміла українських пісень співати. Я буду сидіть і філософствувать, а вона, тиха, добра та весела, буде коло мене шити й пісню мені співать.

— І вже ти! — промовив Воздвиженський. — Може, тобі треба такої, щоб сиділа коло тебе та пхикала, сльози лила? — і Воздвиженський підперся рукою, пресмішно скривив лице і почав пхикать. Його здорова голова стала така смішна, поза була така чудна, що всі зареготались.

— Ой ти! — промовив Дашкович. — Тямиш ти в поезії! А тобі, мабуть, треба такої, щоб давала щодня стусанів у потилицю!

— Ого-го! Нехай спробує! Я задам їй такої російської пинхви, що вона не потрапить кудою втікать. Коло мене жінка буде ходить навшпиньки, на одних великих пальчиках. А як я читатиму або спатиму, то вона повинна замерти на той час і заморить все в домі. Пісень твоїх я не потребую. Жінка повинна буть жінкою. Я голова в домі, а вона моя піддана. Щоб мені було добре їсти, добре пити; щоб мені усе було впору, за часу...

— То тобі треба наймички, а не жінки? — спитав Дашкович. — А я собі наймичку найму, а жінки покірної, рабині не люблю.

Воздвиженський знов занявчав жалібно, підперши щоку долонею.

— От така твоя буде жінка! — промовив Воздвиженський. — А моя жінка нехай не співає й не пхикає: нехай собі буде богомільна, нехай ходить до церкви. І я люблю жінку добру, тиху, але покірну, покірну! Бо як жінка почне верховодить в хаті, то не буде добра.

— Ти деспот! — крикнув Дашкович.

— Ні, братику! Жіноче діло кочерга та колиска. Я для неї й грошей не даватиму до рук! Сам справлятиму одежу, яку треба буде. Я не люблю, як жінки швендяють по балах.

— А я подивився б, як моя жіночка танцюватиме, як метелик, гратиме, співатиме, — марив Дашкович.

— О, якби моя жінка вдалась такою Іродіадою [14], то я б її запер в хаті, ще й двері підпер би. Нехай би сиділа, не рипалась та хати стерегла!

— Воздвиженський, — промовив Калімері, — ти зовсім по-монгольській дивишся на жінку. От моя жінка буде не така! Моя жінка носитиме кинджала при поясі, вмітиме полком командувать і турків бити. Моя жінка буде, як калина з молоком! з вогнем в очах, з грудьми високими, як гора Олімп. Я хочу, щоб моя жінка танцювала, як баядерка, співала пісень, як соловейко, припадала коло мене не рабинею, а гарячою коханкою. На далекім Сході, на гарячому березі Середземного моря, а може, з гарему яко-

го турка я вихоплю собі такі чорні очі, таку палку любов, що не схоче мені акафістів читати.

— А буде в магазині сидіть й тютюном торгувать, — обізвався Дашкович.

— Нехай торгує! але вона буде моїм коханням, моєю щирою душею! — говорив палкий грек, облитий світом місяця. Його очі блищали іскрами проти місяця; червоні губи й рум'янець на щоках розгорілись. В такім запалі він був і справді трохи схожий на героя «Іліади», а не на крамаря.

— Куди-то оце нас порозсилають, як ми скінчимо курс, — промовив Дашкович.

— Я зостанусь тут, у Києві, — одрізав Воздвиженський.

— А в Тулу не хочеш? — крикнули усі.

— Не хочу! — одказав Воздвиженський.

— Але ж там гарно! — промовили усі, сміючись.

— То що, що гарно! Я зостанусь тут, на Україні, і в Києві; і оженюсь тут! — додав Воздвиженський. — А ти, хохле, катай до Тули!

— Розкажи батькові своєму! — одказав Дашкович. — Я за гріхи не поїду в твою Тулу. Я не покину України нізащо в світі!

І знов розмова натрапила на переднішу тему: знов молоді хлопці заговорили про молодих дівчат. Місяць ще ясніше виливав всю силу свого проміння. Густа тінь під липами ще гірше ворушила думи й фантазію. Далека голосна пісня з гори Кисилівки, ще далі пісня з гори Щекавики [15] знов викликали охоту до співу. Дашкович почав тихесенько «Гриця», а Воздвиженський і незчувся, як став йому вторувать. І знов тиха пісня, як шелест листу, пішла по монастирі. Під самою церквою спало на землі покотом кілька сотень богомольців з усієї України. Вони спросоння почули пісню, підводили голови й дивувались, що серед монастиря співає хтось сільську пісню, ніби в селі на вулиці.

На темних алеях зачорніла чорною хмарою висока чернеча постать. Червона палиця з золотою головкою заблищала, як блискавка.

Студенти зачули ректора й побігли до корпусу. Там уже дзвонив дзвоник на молитву.

І довго ще після молитви, сидячи перед одчиненим вікном, дивився Дашкович на сонний, тихий Київ, на високі гори, де блищали золоті верхи Михайлівського монастиря, де на шпилі висів собор Андріївський, а попід горою зеленіли садки, біліли стіни будинків. Йому хотілось од-

ного — не покинуть Києва, а другого — знайти тиху, добру, як голубка, і співучу жінку.

Вже усі в номері полягали спать. В великі вікна світив місяць. В хаті стало тихо; усі засипали. Коли це Воздвиженський прокинувсь і закричав: «Дашковичу! Чи ти спиш!?»

— Якого ти нечистого не даєш спать! — обізвався спросоння Дашкович.

— Чи тобі нічого не снилось?

— А тобі вже встигло й присниться?

— Вже! Мені снилась моя будуща жінка, — промовив Воздвиженський хрипким заспаним голосом.

— Якою ж вона тобі снилась? Чи таким бовдуром, як і ти? — спитав його Дашкович, і всі знов пробуркались і почали сміяться при роздражнюючім світі місяця.

— Одже й я пригадую свій сон: і мені щось верзлось, — говорив далі Дашкович. — Їй-богу, снилось, ніби я сиджу на тій самій лавці, де ми недавно сиділи; і ніч, здається, була така сама; коли це пурх! і з дерева злинула голубка, сіла мені на плече й почала вуркотать на вухо. Я взяв її в руки; коли дивлюсь, а голубки вже нема, і коло мене сидить панна, гарна, як оця ніч, з такими очима і з таким добрим лицем, з таким голубиним поглядом, як у однієї панни в моїй Черкащині. Тільки що я придививсь до неї, а вона знялась павичем, розпустивши розкішний хвіст, і той павич так препаскудно крикнув, якраз, як оце ти!

— Бач, які тобі птиці сняться! — промовив Воздвиженський. — А мені приверзлось, що я сидів на тій самій лавці; мені ніби схотілось води, я й пішов до колодязя, набрав відро води та й дудлю, дудлю! Випив ціле відро, а води все-таки хочеться. Коли обертаюсь, а при світі місяця стоїть дівчина з відром. Я її ляп по руці! А вона одразу, неначе відьма, обернулась панною в розкішній білій сукні на два сажні кругом. Така панія, ой! ой! В руках у неї були чотки й молитовник, а на плечах крила. Вона взяла мене тихісінько за руку та й каже: «Ходім, серце, до вінця! Нас буде вінчати сам митрополит». От і веде мене просто до церкви. Дивлюсь, а Братство наше все палає свічами. Народу в церкві повнісінько! А на амвоні стоїть претовста черниця в ризах і киває до мене пальцем. Підходжу я з своєю нареченою до черниці, а вона як кинеться до мене, як ухопить мене за чуба! Дивлюсь! А моя наречена і та черниця перекинулись відьмами, сіли на лопати та й полинули з церкви. Ввесь народ зашумів, свічки погасли, — і я прокинувсь.

— Цей сон значить, що твоя жінка буде дуже лиха,— промовив Дашкович, і всі почали сміятись. Воздвиженський встав і пішов шукать води, щоб залить загу й жар своєї фантазії.

II

На Братській вулиці [16], проти самого монастиря, ік полудню, була оселя купця Сидора Петровича Сухобруса. Оселя стояла садом до Братства, а ворітьми виходила з другого боку кварталу на другу вулицю. Половина грунту була засаджена добрим садком. Садок був старий, розкішний. Високі стовбури дерева, рівні, як колони, високо розкидали рясне гілля. Дерева було так повно, що садок здавався пишним кошиком, в котрому було накладено букетів так тісно, що вони з усіх боків вилазили аж за край. Яблуні, груші, черешні купами гілля вилазили в чужі двори, слались на чорну покрівлю возовень і комор, схилялись над тротуаром, зачіпаючи прохожих за голови. Садок був старий, як був старий і його хазяїн Сидір Сухобрус.

Старий мурований будинок стояв не на вулицю, а серед двора проти воріт. Він був так збудований, як будували доми в старовину: з ганком, з довгими сіньми через цілий дім, з другими дверима в садок. Сіни розділяли його на дві половини: з одного боку була пекарня й велика хата для челяді, з другого боку були хазяйські кімнати. Товсті на аршин стіни показували, що дім був давній. Вже Сидір Петрович сам попрорубував більші вікна, повикидав з вікон залізне перехрестя. Тільки в його кімнаті зосталось старе маленьке вікно, зверху трохи закруглене, з залізним перехрестям, ще й гострими крючками на обидва боки. Здається, хазяїн думав не тільки сховать гроші од злодія, але ще мав злу думку поколоть злодієві руки й лице, щоб не квапився темної ночі на чуже добро.

Сухобрус мав дві дочки. Старша звалась Марта, а менша Степанида. Сухобрус овдовів, і його дочки хазяйнували в господі.

Великий порядок і чистота в хаті й надворі показували, що Сухобрусівни були добрі хазяйки. Дім був багацько кращий всередині, ніж знадвору. Світлиця була чиста, світла, просторна; стіни були помальовані ясно-жовтою фарбою; поміст був чистий, вимальований; через світлицю слався вузенький килим, витканий з чорних і білих ниток. На стінах висіли великі картини на папері, в чорних рамах. З однієї картини виглядало лице Павла [17], на другій картині був намальований Кутузов [18] з грудьми, так

обвішаними стрічками й хрестами, що нігде було й курці клюнуть; з третіх рам виглядала якась цариця. На другій стіні висів портрет якогось давнього Сухобруса в кунтуші, з прорізаними рукавами наодкид. Всю світлицю дуже красила нова картина, вишита гарусом. На тій картині якийсь чорновусий циган, в одежі ясно-синій й червоній, вигравав на гітарі. Рядом з циганом висіла дуже велика картина, де Ной, з бородою до пояса, благословив таких самих бороданів, двох синів, а Хам, чорнявий і з короткою бородою, одвернув зле лице од батька. На одних дверях був намальований вусатий і чубатий запорожець, котрий танцював козачка, держачи в руках пляшку й чарку,— сцена, може, прямо перенесена маляром з Братського плацу, де колись гуляли запорожці по дорозі до Межигірського монастиря [19] й до чернечої ряси.

На стінах світлиці можна було читать історію нещасного Києва, котрого шарпали й перекидали з рук у руки сусіди.

Обидві Сухобрусові дочки жили в дуже чистій й світлій кімнаті. Сам Сухобрус жив у другій кімнаті з маленьким вікном. Його кімната була темна, обставлена двома довгими стародавніми скринями з усяким добром. В кімнатах було чисто, як в келіях у черниць.

Під самими вікнами коло дому цвіли кущі рожі, бузку, жасмину, росли лелії, півонія, пахучий канупер, оргинія, синіли квітки тої, навіть росли кущі любистку, рути й барвінку, неначе під вікнами сільських хат.

Сухобрус умів малювать і став на ноги з свого малярства. Він малював прості образи, що купують тисячі богомольців з усієї України. Ніякий київський маляр не вмів так догодить образами сільським молодицям та дідам, як Сухобрус. Його образи дуже кидались в вічі своїми ясними червоними й синіми фарбами і принаджували натовп покупців. Ніхто не вмів намалювати такого баского білого коня під святим Юрієм, такого страшного змія під конем, намальованого зеленою й червоною фарбою, з ротом, повним вогню й полум'я! І Сухобрус мав уже свою крамницю з образами проти самого Лева [20], фонтана, дуже уподобного українським селянам. Забагатівши трохи, він завів вже й другу крамницю, рядом з першою, з усяким крамом. На старості літ Сухобрус почав слабувать на очі й мусив навчити малярства двох челядників, котрі сповняли його крамницю образами.

Під хатою в Сухобруса, під барканом у садку в холодку можна було кожного дня бачити великі мисники, заставлені образами, на котрих протряхали свіжі фарби.

Сухобрусові дочки, Марта й Степанида, були малими дуже гарні дівчатка: карооки, чорняві, кругловиді, з ямочками на щоках. Вони кожного дня ходили до борисо-глібського дяка з граматками [21] й часловцями [22] під пахвою. Марта була тільки годом старша од своєї сестри. Але, маючи один зріст, запнуті однаковими зеленими хусточками, зав'язаними під підборіддям по-міщанській, в однакових котиках, критих ясно-зеленою матерією, вони були ніби однолітки-близнята. Після дякової науки Сухобрус посилав їх до одного пансіону годів зо два, де вони вивчились говорити по-великоруській, вивчились шити, й вишивать, і грати на гітарі, як тоді була мода. На тому й скінчилась наука й просвіта Сухобрусівен. Сухобрус умів читать тільки церковні книжки і часто загадував дочкам читати йому голосно «Житія святих» [23], а найбільше печерських. Їх боротьба з злими духами здавалась йому надзвичайно цікавою! Не раз можна було бачити Сухобруса в садку на лавці з великою книгою «Житій» на колінах. Надівши сині окуляри, в одній сорочці й без шапки, він сидів в свята під гіллястою грушею, дуже рідко перекидаючи товсті й здорові листки «Печерського патерика» [24].

Ще змалку Марта й Степанида були дуже схожі вдачею. Обидві вони були дуже розумні, чепурні й веселі; обидві були дуже уперті. Коли вони самі хотіли що робить, то не треба було й загадувать, а коли чого не хотіли, то ні батько, ні мати не мали сили їх присилувать. Обидві вони були слухняні, але траплявся час, що Марта або Степанида не хотіли подати матері того, що лежало під рукою.

Ще змалку між Мартою й Степанидою не було прихильності й симпатії. Вони гуляли вкупі, забавлялись, але не було між ними щирої любові.

— Або з вас, дочки, будуть великі хазяйки, або — великі злидні, — було жартує Сухобрус, гладячи по голові своїх дочок.

Сухобрус помилився: з його дочок вийшли розумні й хазяйновиті панни, з великою енергією, з великою охотою до праці, але зате палкі й сердиті. Вони так добре держали дім, так уміли дбать, як їх покійна мати. Але зате часто доставалось од їх і старому батькові. Він був у руках своїх дочок і часто не мав волі випити зайву чарку, як того не хотілось дочкам.

В городянському пансіоні вони трохи вхопили романтизму, разом з тодішніми сентиментальними великоруськими романсами, котрі приблудились на Україну з романтичною великоруською літературою. Забравши в руки гітари, вони любили співати жалібним голосом: «Стонет

сизый голубочек! Стонет он и день и ночь!» І, розказавши в пісні, як той голубочок втеряв милу, як він побивався і, попросту сказать, здох од печалі, вони задумувались, зітхали й довго дивились в одчинене вікно, де в садку цвіли квітки, а на коморах купою сиділи «голубочки», що й не думали здихать од любові. Любили вони співать Сковородину[25] пісню: «Бідну птичку уловили і в кліточку посадили», перевертаючи українські слова на великоруський лад. І вони справді жалкували за тією птичкою. І часом, вилаявши добре в пекарні наймичок та прикажчиків, покричавши на батька, вони виходили в садок місячної ночі, довго ходили під високим деревом, марили про бідну птичку й сизого голубочка. А марили вони, бо вже наближався час і пора думати про якого-небудь голубчика. І звідкіль він прилине? І який він буде? Чи чорнявий, чи русявий, чи купець, чи військовий, чи, може, вчений?

До Сухобруса почали вчащать молоді паничі з своїх-таки купців. Всі знали, що Сухобрус мав гроші в банку і що він мав їх доволі і в скрині. І панни були гарні. Але якось ні один не припадав їм до вподоби. Були між ними люди й багаті, й гарні, та зате були нерозумні, прості. Марта й Степанида, розумні зроду, хотіли вибрать собі женихів не дуже темних купців, бо й самі були в пансіоні. Сухобрусівни убирались багато: в шовкові сукні, оксамитові бурнуси.

Пишно убравшись, вони приходили кожної неділі до Братської церкви. Молоді люди ставали, при виході з церкви, в два рядки коло великих дверей до самої дзвіниці і без церемонії оглядали кожну панну. Сухобрусівни шелестіли шовком і гордо проходили між тими лавами паничів. Паничі їх знали на лице. Їх примітили там Воздвиженський і Дашкович.

Студенти знали всіх паннів, котрі бували в Братській церкві, і давали кожній прізвище або по одежі, або по лиці. Одних паннів звали чорненькими, других — біленькими, інших — гвоздичками або чорнобривцями. Сухобрусівен вони звали пальмами. Між усіма паннами на Подолі не було рівніших, показніших од їх. Великі на зріст, пишні й горді на ході, лицем щирі українки, чорнобриві й кароокі, вони справді здавались розкішними пальмами Індії між дрібними дівчатами.

Раз у неділю, літнього теплого вечора, була гулянка в Царськім садку. На першій алеї, недалечко од теперішнього Царського дворця, трудно було протиснутись: так було багато народу. Музики весело гриміли. Цілі купи

міщан сновигали по менших алеях. Багато людей сиділо на горах понад Дніпром: вони дивились на пишну картину тихого Дніпра, закиданого барками, байдаками й плотами, дивились на зелені острівці, на темний задніпрянський бір. Марта й Степанида, одягнуті в легкі білі сукні, гуляли на першій алеї. Вони примітили, що слідком за ними ходило три паничі. Чи повертали вони на бокові алеї, чи спускались вони в долину, де тепер Шато [26], чи виходили на гору, паничі ходили за ними слідком і часто забігали назустріч. Вони примітили велику постать Воздвиженського, присадкуватого Калімері, чорнявого Дашковича і зараз впізнали студентів. Сідали вони, сідали й паничі; вставали вони, вставали й паничі. Паннам це сподобалось, і вони почали зумисне крутиться по алеях, манячи слідком за собою паничів.

Сухобрусівни вернулись додому на заході сонця, посідали коло вікон, одчинених в садок, і, напившись чаю, забрали гітари й почали грати та співать «Сизого голубочка» і «Бідної птички». А співаючи тих пісень, вони не спускали з думки тих молодих студентів, котрі так довго бігали слідком за ними. «А може, то моя доля знайшла мене цього дня в садку?» — так думала кожна з їх. А чудовий тихий вечір, а синє небо, палаюче вогнем на заході, а зелений садок з густою тінню — все те роздражнювало нерви, ворушило серце, котрому прийшла своя черга.

Послалась ніч над Києвом; вже погас червоний одлиск на високих верхах Андрея й Михайлівського монастиря, а Марта з Степанидою все сиділи коло вікна. Резеда розливала тонкі пахощі й сповнила ними всю хату. Вони знов заграли й заспівали «Звук унылый фортепьяна». І голоси їх були дуже гарні, і пісня наче сама співалась в чистім повітрі, але думи брали перевагу. Кожній хотілось марити мріями.

Обидві панни пішли гулять по садку. В чорній тіні біліли їх ясні сукні, і між деревом вони й справді були, мов ті пальми, рівні й високі. Батько кликав їх вечерять і не діждавсь; мусив сам вечеряти. Вже на дзвіницях продзвонило дванадцять. На сході почало яснішати й червоніть небо: сходив місяць. А панни все гуляли, неначе ждали своєї долі до себе в гості.

— Чи ждете кого в гості, чи кого виглядаєте? — спитав старий Сухобрус своїх дочок, вийшовши з хати в садок. Надворі була така розкіш, така тиха радість, що старий нахилився й почав рвать резеду, левкої, барвінок; його старі пальці стулили букетики, і, закравшись до до-

чок, він кинув на їх тими букетиками. Живущий, цілющий вечір і його розохотив до гульні.

Тільки що Сухобрус пішов до хати, як через баркан перескочило в садок щось дуже велике й довге, а перегодя і друге перескочило слідком за ним. Марта й Степанида наробили крику й кинулись бігти до хати. Батько вибіг їм назустріч.

— Що там таке? Чи пожежа, чи що? — питав він дочок.

— Ой тату! щось перелізло у наш садок, та таке велике! — кричали обидві дочки.

Спершу йому здалось, що нечистий перекинувся звірюкою й плигнув у садок. Потім мигнула в його думка про злодіїв.

Він вибіг у садок. Дочки стояли коло хати. В садку двоє людей блукали між деревом і чогось стукали в мисник з образами, що стояв під барканом коло черешень. Сухобрус був спокійний за свій священний крам і не приймав образів на ніч.

А діло було таке. Студенти з Царського садка пішли у гості до знайомого купця, котрий жив далеко, аж на Орданському. Той купець мав багацько дочок, і не дуже гарних. Він закликав до себе усяких студентів, годував, поїв їх і чимало дочок повидавав вже заміж за світських і духовних. Студенти часто гуляли там до півночі й цілою юрбою перелазили потім через стіну Братського монастиря. Двері у корпусі часом не запирались, а як були заперті, то студенти лазили через вікна.

Саме того вечора Воздвиженський і Дашкович вертались од того купця пізньої доби. В їх головах вже добре шуміло, хоч вони й не були зовсім п'яні. Але часом, як кажуть, неначе хто чоловіка обійде або обворожить. Ніч була темна, місяць ще гаразд не зійшов. Стіна Братства була біла, і Сухобрусів баркан на тій самій вулиці був так само білий.

І за братською стіною росло дерево, і за Сухобрусовим барканом росло дерево. Замість соб, наші студенти повернули цабе та й перелізли в Сухобрусів садок, де до півночі гуляли й марили молоді Сухобрусівни.

Переплигнувши через баркан, Воздвиженський і Дашкович пішли, як їм здавалось, ніби по алеї просто до свого корпусу, але швидко почали стукать лобами об дерево і наткнулись на мисник з образами. Вважаючи на його білий колір, вони думали, що то корпус. Воздвиженський стукнув, ніби в двері, а образи посипались йому на голову.

— Ой братику! Де це ми? Куди це ми зайшли? — питав Дашкович, підіймаючи з землі образи.

— Чи не потрапили ми замість корпусу та в церкву? — говорив Воздвиженський, роздивившись на образи.

Притвор великої Братської церкви не замикали літньої пори. Там спала сотня-друга прочан. Студентам здалось, що вони доконче застрягли у тім притворі.

— Ой, стережись, брате, щоб часом не наступить якійсь бабі на лице! — промовляв Дашкович.

Крик Сухобрусівен навів його на думку, що він настоптав яку-небудь богомолку.

Вони почали озиратьcя і побачили над головами густе гілля. Хоч у їх головах і шуміло, одначе вони примітили, що то не Братські алеї і не академічний корпус.

— Чи не перескочили ми часом у ректорський садок? — промовив Дашкович.

— Може, й так,— додав Воздвиженський,— треба якось вилазить звідсіля. Але що це за образи? Де б вони набрались у ректорськім садку?

— Може, тут ректор уночі богу молиться, як Степан Воздвиженський, — жартував Дашкович і з тим словом стукнув лобом в грушу.

— Ой! хтось мене вдарив кулаком по лобі, — сказав Дашкович.

— Хто там ходить? — гукнув з усієї сили Сухобрус, стоячи під хатою.

— Ой! ректор вийшов з хати! — промовив Дашкович так голосно, що якби то справді був ректор, то в його вуха влетіли б не дуже приємні йому слова.

— Так що, що ректор! Велике горе — ректор! — кричав басом Воздвиженський так голосно, що якби ректор гуляв навіть у своєму садку в той час, то почув би його баса через улицю.

— Хто то ходить у моїм садку? Чого вам там треба? — гукав Сухобрус.

— Та свої! — обізвались студенти.

— Хто такі — свої? — спитав Сухобрус.

— Не питай, бо старий будеш! — промовив Дашкович не дуже тверезим голосом.

Сухобрус по голосі догадався, що хтось ненароком заскочив у його садок; одначе була тоді неділя.

— Та виходьте, не бійтесь! Я вас виведу на вулицю, — запрошував їх Сухобрус.

— Еге, так і вийдемо оце! Щоб ви нас повигонили, отець ректор! — обізвався Дашкович.

— Та я не ректор! Я Сухобрус! — говорив Сухобрус, сміючись. Він догадавсь, що то були студенти. Марта й Степанида повиходили з хати й сміялись.

— Коли ви Сухобрус, то ми й вийдемо. — І вони справді вийшли обидва й наблизились до Сухобруса.

— Еге, паничі, мабуть, не потрапили через братську стіну та зайшли до Сухобруса в гості. Просимо ж до господи! Будьте в мене гістьми, коли зайшли до моєї оселі, хоч і поневолі.

Дуже чудна й несподівана притичина протверезила студентів. Вони почали прохать вибачення, просили вважити на їх студентське життя. Сухобрус втішав, просив не тривожиться. Він казав, що сам бачив не раз, як студенти цілою купою плигали через братську стіну, і вважав те за звичайну річ.

Марта й Степанида притаїлись за кущами рожі в той час, як батько повів студентів до світлиці. Вони пішли слідком за ними, дуже цікаві подивиться, які то студенти: вони знали на вид сливе кожного.

Сухобрус звелів подати до світлиці світло й запросив їх у хату. Студенти переступили поріг незнайомого дому й побачили у вічі незнайомого чоловіка. Чиста велика світлиця, з поодчиненими вікнами, дуже добре освічена, свіжа, од повітря ночі, повна пахощів резеди, зовсім вигнала їм хміль з голови. Їм стало сором й совісно; вони почали рекомендуваться.

— Нічого, нічого — те! Бог з вами! Чи я ж кому розкажу, чи що? Ніхто в академії не знатиме про те, — так втішав їх хазяїн. — Прошу ж сідати в моїй господі. А от і мої дочки. Це старша, Марта Сидорівна, а це менша, Степанида Сидорівна! Я вас добре знаю, бо ви півчі.

У світлицю ввійшли обидві дочки, високі, рівні, чорняві, в тих самих білих сукнях, у котрих вони гуляли в Царськім садку. Студенти зараз їх упізнали, а вони студентів. Студенти почали рекомендуваться й червоніли, невважаючи на хміль у голові.

— А ми сьогодні бачили вас у садку, — загримів басом Воздвиженський. Панни хотіли сказати, що й ми, мов, вас бачили, але не сказали.

— О, ми сьогодні дуже довго гуляли в Царському садку, а оце й досі гуляли ще у своєму садку, — обізвалась Марта Сидорівна.

— Яка гарна погода сьогодні, — ледве промовив Дашкович.

— Дуже добра погода! — обізвалась Степанида.

— Зрання було тихо і серед дня тихо, — говорив Дашкович.

— І вечір був тихий. Ми й досі з сестрою гуляли в садку, — говорила Степанида, спустивши очі вниз.

— А вас звуть у нас пальмами, — одрубав Воздвиженський басом.

— Якими пальмами? — спитала Марта.

— Пальмами! — одказав Воздвиженський. — Бо ви такі високі й гарні, як пальми.

— Далеко нам до пальм, — обізвалась Степанида, — спасибі за комплімент!

Обидві панни сиділи, згорнувши руки й дивлячись додолу. Вони обидві почервоніли, як Воздвиженський назвав їх пальмами. Дашкович смикнув його за рукав, але так незручно, що було видно на всю хату. Панни стиха осміхнулись.

Тим часом батько звелів наставить самовар і готувать закуску. Він був дуже радий тому випадкові й гостям. Між міщанами й купцями на Подолі студент академії має високу репутацію, як людина з великим розумом і з просвітою. Вони знали академістів по проповідях у Братському монастирі, а найбільше в п'ятниці великого посту, коли збирались на *пасію* сотні киян. Стара, давня репутація Могилянської академії зоставила велику силу впливу на киян і до нашого часу. Давши загад у пекарні, Сухобрус увійшов до гостей. На йому був новий синій довгополий сіртук з великими гудзиками й ряба жилетка. Шия була зав'язана чорною блискучою шовковою хусткою, з-під котрої розлягались широкі білі викладчасті комірчики, неначе великі вуха.

— Дуже радий я, що ви заскочили до мене в гості, хоч і пізньої доби. Мабуть, були десь в гостях? Чи, може, в театрі? — казав Сухобрус.

— Були в гостях... та випили по одній та по другій... — промовив Воздвиженський.

— Молодим людям і молода річ. І ми колись були молоді, то й подвизалися, а тепер, як старість налягла на плечі, то й не до подвигів.

Сухобрус приспособлявся до вчених людей і силкувавсь говорить по-вченому. Начитавшись «Патерика» і «Житій», він закидав на церковний язик.

— Як ваш хор гарно співає, — несміливо промовила Марта.

— Ви, мабуть, співаєте? — спитав Сухобрус Воздвиженського.

— Співаю басом, як можете догадуваться по моїй розмові, — промовив Воздвиженський і гуркнув басом зумисне голосніше, щоб показати свій голос.

— Який концерт буде цієї неділі, чи «Возведох», чи «Гласом моїм»? — спитав Сухобрус, як чоловік, розумію-

чий діло, і навіть закинув ногу на ногу, приймаючи академічну позу.

— Здається, «Возлюблю тя, господи», — обізвався Дашкович.

— Чи не будете коли співать двохорного концерту? Як я люблю такі концерти! — говорив Сухобрус. — От, як у семінарії на «вербу»[27] криконуть на два хори «Кто бог велій»! Чудо, диво! Один хор загримить «Кто»! а другий знов підхопить «Кто»! та ще й підправить. Ой! Господи, як гарно!

— Ми співаємо тихіші концерти, — промовив Дашкович, натякаючи проти двохорних, крикливих концертів.

— І я люблю тихі, мелодичні концерти, — промовила Степанида, ледве підіймаючи вії і знов спустивши їх на щоки.

Тим часом принесли самовар. Панни вийшли до другої кімнати наливать чай і незабаром принесли стакани для гостей. Свіжа ніч, міцний чай зовсім провітрили паничів. Вони навіть були раді, що так негадано прийшлось познайомиться з *пальмами*.

Всі посідали коло стола на канапі. В одчинені вікна заглянув червоний, великий, як діжа, місяць, підіймаючись з Дніпра ніби прямо на печерські гори. Сухобрусівни в хаті були багато кращі, ніж у церкві в своїх старомодних капелюшках, схожих на кошики. Степанида мала лице щиро київське: більше кругле, ніж довге, з повними рум'яними щоками, з ямочками на щоках, маленьким круглим підборіддям, з невеликими темними очима. Ніс її був чисто міщанський: дуже тонкий, рівний, але недовгий, з тонісінькими прозорими ніздрями. Брови були високі й на кінчиках дуже тоненькі, як шнурочки.

Старша, Марта, мала багато грубіші пружки лиця, скидалась на сільську молодицю. В неї брови були товсті, очі великі. Таке лице буває дуже гарне на сцені, здалеки, при світлі ламп. У червонім намисті, зав'язана великою хусткою, Марта була б дуже гарною молодицею.

Розмова стала веселою, невважаючи на пізню добу. Панни держали себе смирно, трохи пишались, спускали очі додолу і очевидячки хотіли вдати з себе дуже добрих і спокійних. Дуже цікавий чоловік зараз упізнав би той голос підсолоджений, ті очі, зумисне спущені вниз, впізнав би природжену вдачу й підроблену.

— Чи весело гуляли сьогодні в садку? — спитала Марта Воздвиженського й блиснула очима, як блискавицями, і так швидко спустила вії, як швидко блискавка ховається

за чорними хмарами. Воздвиженський розтав од того блиску, як віск.

— Дуже було тісно на першій алеї! Так тісно, хоч людей розпихай, як у церкві, — одказав він. І йому дуже хотілось, щоб вона знов одслонила віка й блиснула очима.

— І чом би пак не гуляти всім на бокових алеях! — промовив він знов до неї. — Ні! лізуть усі на першу алею, та й годі!

— Коли ж на бокових алеях гуляють самі міщанки та наймички, — обізвалась Степанида. — Якось ніяково туди мішаться, бо всі сміялись би.

— Нехай сміються! — одрубав Воздвиженський. — Я, бувши вами, гуляв би й на бокових алеях.

— Коли ж нам не можна буть нами, — лукаво промовила Марта і знов скоса блиснула очима.

— Чи багацько наук читають у вас в академії? — спитав Сухобрус Дашковича, маючи його за розумнішого.

— Ой, багацько! Так що й полічить трудно! — І Дашкович почав перелічувать деякі науки, само по собі для звичайності.

— Ой, як багацько! І якої треба голови, щоб знести все те! А чи є в вас така наука «Печерський патерик»? Я дуже люблю його читати! Та наука повинна буть у вас...

Сухобрусівни, побувши в школі, постерегли, що така наука навряд чи й є на світі, хоч Дашкович назвав їх багацько й дуже чудних. Їм стало ніяково.

— Є! — сміливо одказав Дашкович. — Тільки не наука, а книжка.

— Книжка! книжка! В мене вона є!

Сухобрус хотів йти і принести «Патерика».

— Тату! нехай тим книжкам! Хіба ж їм ті книжки й так не обридли в академії? — говорила Марта. Сухобрус сів і знов хотів почати розмову про «Патерика». Студенти зам'яли його слова.

— Як багато квіток в вашім садку! — промовив Дашкович до Степаниди, заглядаючи в вікно на квітник.

— Ми з сестрою дуже любимо квітки; так і копаємось тут у садку, — промовила Степанида й стала коло вікна, розмовляючи з Дашковичем. Вона йому сподобалась. Місяць освітив її лице, і воно здалося йому ще делікатнішим, ще добрішим. Брови чорніли, як шнурочки. Дашкович приглядавсь до неї, і якась радість все більше та більше наливала його серце. Промінь місяця здався йому веселішим, і пахощі од резеди, од левкоїв запахли неначе вперше; йому здалось, що вони лились од тих очей!

«Яке в неї миле лице! — думав він. — Які тонкі брови, який рівний, тоненький носик. Яка вона повинна буть добра, гадаючи по тонких чистих пружках її обличчя».

Місяць навів на її вид ідеальну блідоту, сховав гарячий рум'янець на щоках, замалював матом блиск гострих очей. Вона стояла, згорнувши руки, і розмовляла мелодичним голосом.

«Яка вона тиха! Мов та голубка! — подумав Дашкович. — Як вона згорнула руки й очі спустила, зовсім неначе свята!»

І він згадав свій давній сон, як його суджена у сні злинула з дерева голубкою, сіла йому на плече й потім стала тихою панною. Той давній сон, вже забутий, знов виплив в його в душі проти волі, несамохіть.

— Чи співаєте ви? — якось само вихопилось у його з рота. Зірвала те слово його давня думка.

— Співаю, тільки не дуже гарно, — одказала Степанида. — Ми вивчились у пансіоні трохи грать на гітарі.

— Співаєте й граєте! — знов зірвалось у його з язика так не до ладу, що Степанида одслонила віка й глянула на його. «Моя суджена», — ледве-ледве подумав Дашкович. Але та думка так глибоко заворушилась в його серці, що він сам ледве постеріг її.

Тим часом подали на стіл закуску, а з закускою й напитки. Сухобрус попросив гостей до столу. Час був пізній, їсти схотілось добре. Паничі їли й випивали добре й стали веселіші й сміливіші. Сухобрус перестав бадьориться, приймать академічну позу й сміливіше розмовляв з студентами.

— Скажіть мені, паничі, — ви люди вчені — як то можна розумом збагнуть так багацько наук? І все те позамічати напам'ять, повиучувать! Я був у вас в академії, на митрополитанському екзамені, й слухав усякі науки. Господи! і де в чоловіка стільки розуму набереться!

— Нічого нема дивного для того, хто змалку вчиться. Потрошку воно все повлазить в голову, — говорив Дашкович.

— Що то за уми? Що то за розуми? А ті професори! страх, та й годі! — дивувався Сухобрус, випивши немало.— Які ж то ті уми та розуми за границею, у тих німців, що все повидумували!

— О, за границею ще багато розумніші од нас! — говорив Дашкович.

— Ой, не вірте йому! Куди ж тій німоті стать врівні з нами! — заговорив Воздвиженський. — Ми перший народ

в світі! Нігде нема більшого царства од нашого, нігде нема кращої віри, чистішої віри, як наша.

— А в Єрусалимі! а на Афонській горі? Як пишеться в «Житіях», — почав диспутувать Сухобрус. — І там були великі святі, такі, як і в нашій лаврі, і там святі боролися з злими духами, як і наші печерські, київські.

— Наші московські святі боролися ще більше і полатали боки самому сатані! — сказав енергічно Воздвиженський, которого національне чуття було трохи зобижено. — Святий ваш Київ, святий Єрусалим, а наша Москва ще святіша. Думаєте, що в вас мощей більше! Та в нас мощей такого, що хоч греблю ними гати! — говорив уже сердито Воздвиженський і трохи вже не загнув лайкою, коли б Дашкович не штовхнув його ліктем під бік.

— Ой! Хто ж видав так говорити про святі мощі, — благочестиво промовив Сухобрус і перехрестився. — Святий Київ, свята і Москва. Хто ж проти того що говорить.

Сухобрус поналивав чарки, і всі випили й стали ще веселіші.

— Ой ви, уми-розуми! — промовив сміливо Сухобрус. — Але, мабуть, не одгадаєте: *що після чаю*! А нуте! хто одгадає? — Студенти дивились на його й почали одгадувать. Один казав, що після чаю треба випити, другий казав, що треба покурить, що треба подякувать.

— Ні! ні! — казав Сухобрус, тріпаючи головою.

— Треба додому йти! — обізвався Дашкович.

— Ні! — тріпнув головою Сухобрус. — От тобі уми-розуми! Одже й не всього ви навчились в академії. Після *чаю* — слідує — *воскресенія мертвих* і *жизні будущаго віка, амінь!* — промовив Сухобрус слова символу віри.

Всі засміялись; навіть панни осміхнулись і запишались.

— *А хто не родився й умре? Хто родився і не умре?* — знов загадав загадку Сухобрус.

Ця загадка була не така мудра, як перша. Її швидко одгадали, що не родивсь і вмер—Адам, родивсь і не вмер — Ілія та Єнох, бо обидва були взяті живими на небо, як написано в біблії.

— О уми! ото розуми! одгадали! — хвалив їх Сухобрус. Воздвиженський встав з-за стола, пройшовся по хаті й спинивсь коло картини Ноя з синами.

— Що це в вас таке? Чи попи, чи диякони, чи сліпі Велізарії? — промовив Воздвиженський і за тим голосно прочитав напис: «*Святий праотець наш Ноє*».

— Е! в вас, бачу, гітара є! — промовив Воздвиженський і зняв з стіни гітару. — А заграйте, будьте ласкаві,

або й заспівайте, — сказав Воздвиженський, сівши коло Марти.

— Я колись співала, та вже позабувала, — промовила кокетливо Марта. — Просіть сестру.

Воздвиженський зняв з стіни другу гітару й поніс Степаниді. Вона так само соромилась й одсилала до сестри.

— Коли ви не хочете, то ми будемо співать з Дашковичем. Ану! починай української!

І Дашкович сміливо почав тенором «Вийди, дівчино! вийди, рибчино!» Воздвиженський підтягав басом і так ламав українські слова, що панни не могли вдержаться од сміху. Одначе Марта почала акомпанувати на гітарі, а за нею й Степанида на другій. Пісня вийшла дуже гарно, бо її співали вмілі голоси. Сухобрус аж умилився серцем.

Паничі скінчили й просили співать самих паннів. Вони мусили заспівать «Сизого голубочка». Голоси їх були добрі, але не дуже тверді й сміливі. Вони співали й пишали губи, а од того пісня виходила дуже вже сентиментальна.

— Годі вже того *голубочка!* Заспівайте лишень «Горлиці»! От пісня! — говорив Сухобрус, розвеселившись. Дочки вдарили «Горлиці» дрібно й голосно. До їх пристали паничі. Пісня була така весела, така жвава, що підіймала ноги до танців.

— Заспівайте ж іще нашої пісні, та жалібної-жалібної, — просив Сухобрус.

І всі разом заспівали «Чи я в лузі не калина була, чи я в лузі не червона була?»

— Ой, не співайте, бо буду плакати! — просив Сухобрус, переслухавши пісню. — Що мені згадала ця пісня? Яку давню давнину пригадала вона мені! І мою молодість, і мою покійницю, і мої літа давні, навіки минувші!

Вже на сході небо зачервоніло, а гості все співали та співали, та випивали. Нарешті, сам Сухобрус став серед хати і почав співать церковних пісень. До його пристали студенти, а за ними мусили співать і панни. Вже надворі стало розвиднюваться, а вони всі співали *«Взбранной воеводі»* та *«Многая літа!»*

В Братському монастирі задзвонили на утреню. В той час одмикали монастирську браму.

— Дашковичу! чуєш? — промовив Воздвиженський.

— «Час додому, час! забарилися!» — затягли всі, і паничі почали прощаться з хазяїном і дочками. Всі випровадили їх у двір і розпрощались з ними. Хазяїн і дочки просили студентів не забувать їх і одвідувать якнайчастіше, тільки не через баркан, а просто через браму.

Ранок, свіжий і росяний, саме розгорювавсь. На самих вершечках усіх золотих хрестів Старого Києва, на високих горах, з'явились червоні, як жар, проміння, а Поділ лежав сонний під горою в глибокій темній тіні.

Студенти ввійшли в монастирську браму, де стрілось їм кілька перекупок з кошиками в руках. Двері в корпусі були вже одчинені. Вони благополучно пройшли до номера й повалилися на ліжка, змучені днем і ніччю, так багатою на притичини.

А Сухобрус, вернувшись з дочками до хати, став серед кімнати, приклав палець до лоба, довго думав і сказав:

— Щось воно та недурно! Щось та буде! І треба ж було цим паничам потрапити перелізти доконче в мій садок, зайти до моєї господи несподівано й негадано в таку пізню добу! Це все недурно! Щось та повинно буть!

Так говорив Сухобрус під впливом «Печерського патерика», начитавшись за спокуси од злих духів. Йому і в голову не прийшло, що діло сталося дуже просто й випадком.

— Щось буде! — все говорив Сухобрус сам до себе, стоячи серед хати з пальцем, притуленим до лоба. — Дочки! готуйтесь до весілля! Ось що буде! — промовив батько весело до своїх дочок і пішов спать.

Вплив «Печерського патерика» з батька перейшов і на дочок. Вони не лягли спать і пішли в садок стрічать схід сонця. Їм так ясно малювалась вечірня сцена в садку!

Роса падала їм на коси, на лице, на одежу; великі краплі дощем падали з листя й обсипали їх білі сукні. Сонце викотилось з-за Дніпра й освітило їх зблідлі лиця й трохи червоні очі. А вони все ходили по садку й дивувались. В кожної в голові стриміла батькова думка: щось буде! щось повинно буть!

В обіди батько прийшов з магазину до господи, і за обідом розмова йшла все про студентів.

— Як же вам показались вчорашні гості? Чи сподобались хоч трохи? Я дуже вподобав Дашковича! Такий тихий, спокійний і дуже розумний панич! — говорив Сухобрус. — А той другий щось дуже дикий та грубий! Чистий парубок!

— Одначе він з себе дуже показний, здоровий, має гарного баса, — сказала Марта, — а Дашкович вже геть-то розумний, хоч і дуже гарний з лиця.

І батько все хвалив Дашковича, а дочкам чомусь більше сподобався Воздвиженський. І Марта, й Степанида знаходили Воздвиженського здоровшим; їм обом сподобався його бас, його сміливість, хоч і дуже груба. Тільки одна

другій не признавалась в тому і таїла ту думку про себе. Марта знала, що Воздвиженський більше звертав увагу на неї, й була рада; Степанида завидувала й почала цуратьcя сестри. З того часу між ними почався ще більший нелад. Одна поглядала на другу скоса.

Не так було між студентами. Воздвиженський вподобав Марту, а Дашкович — Степаниду. Дашкович не хвалив Марти.

— Тямиш ти! Ти подивись тільки на Марту! Які в неї брови, які губи! Очі, як огонь, губи, як корали! А твоя Степанида... Ну що в неї гарного? Все тонке, дрібне: і брівки, і носик, і зубки.

— А в твоєї Марти брови, як у молодиці, очі, як сливи.

— Коли б пак у неї брови були ще товщі, очі ще більші, то вона була б ще краща! Марта — то краса східна, щира українка, показна, чорнява! В нас в Россеї нічого такого не знайдеш! Вона щира пальма Сходу! — говорив Воздвиженський.

Ніхто не знав, як вони познайомились з *пальмами.* Начальство навіть не дізналось, що вони тієї ночі не ночували дома. Тільки першої-таки неділі всі студенти дуже здивувались, побачивши, що Воздвиженський і Дашкович йшли з церкви поруч з Сухобрусівнами й провели їх додому. Воздвиженський щось розказував Марті, так розмахував руками, що зачепив якогось пана п'ятірнею по голові й скинув з його шапку. З того часу Воздвиженський і Дашкович почали навідуваться до Сухобруса, ходили з його дочками гулять в Царський садок. Старий купець був певний, що вони посватають його дочок, і раз не втерпів, прохопився перед паничами, що в його «є, і ще й буде, ще й до того роздобуде!», що для своїх дочок він зоставить кожній по домові. Того ж таки літа Сухобрус заклав новий мурований дім, на вулицю вікнами й на два етажі. Для другої дочки він купив грунт проти свого-таки дому через улицю, в другому кварталі, й обіцявся збудувать такий же самий дім. Студенти дуже ясно постерегли, до чого воно йдеться, і кожний мав на думці заручиться, коли тільки настане тому час.

III

Настав останній рік академічного курсу. Воздвиженський почав дуже часто записуваться в лавру, в пещери, щоб показать ректорові свою віру. Він ставав на молитвах осторонь, од других окроми, й інпектор бачив, що він не пропускав ніколи молитов. На молитвах він все хрестивсь,

кланявся дуже низько, бив поклони й так лицемірно підіймав очі до неба, що інспектор навіть подумав, чи не пострижеться часом він у ченці. Він ходив до церкви на ранню службу навіть в будень і прикладавсь до чудовної ікони Братської богородиці, де ректор читав акафіст. В той час він уже став зовсім іншим чоловіком, не молився богу вночі. Перед професорами гнув спину, низенько кланявсь ченцям, бо знав, що вони те дуже люблять, та все терся коло тих професорів, котрі мали багацько дочок. Репутація його йшла все вгору та вгору.

Студенти видержали вже екзамен у професорів. Настав день останнього екзамену для старшого курсу, в котрому були Воздвиженський і Дашкович. Той екзамен робив сам митрополит, повіряючи екзамен по всіх науках разом. Приїзд митрополита оповістили в десятій годині. Всі студенти, одягнувшись в свою вже професорську форму, зібралися у великій залі в старому корпусі. Зала та велика — на два етажі, з двома рядами вікон, з хорами. Вона вся розмальована в класичнім стилі. Великі стіни обвішані портретами всіх вчених старої Київської академії і портретами нових руських імператорів. Проти самого митрополичого крісла висів великий, на цілий зріст, портрет Петра Могили, чорнявого, з гарним грецьким класичним лицем, хоч і трохи аскетичним, в архієрейській мантії і з жезлом. З інших золотих важких рам у два ряди виглядали лиця і в клобуках, і в митрах, і простоволосі. Там виглядало негарне широке лице Кониського [28], з веселим усміхом і здоровою бородавкою на носі. Там дивилося на залу повне, гарне, з червоними ситими губами лице Феофана Прокоповича [29], котрий неначе тільки що випив і всмак закусив; з другого боку дивився св. Димитрій Туптало, митрополит Ростовський, намальований святим, протоєрей Леванда з тонким орлиним носом, Гізель [30], Смотрицький [31], всякі київські митрополити. Тільки нігде там не було видно портрета ні одного українського гетьмана! Навіть Богдана Хмельницького і благотворителів монастиря і академії Конашевича-Сагайдачного і Мазепи [32].

В десятій годині ректор і всі професори в орденах вийшли до братської дзвіниці, стали на східцях під гарячим літнім сонцем і ждали митрополита. Вже минула година, а митрополита не було. У декого з професорів заболіли ноги, а найбільш у старих. Сонце шкварило, як огонь. А митрополита не було. Коли аж через годину з Олександрівської улиці [33] вилетіла митрополича карета, запряжена чотирма сірими жеребцями, блискучими і гладкими, як печі. Професори стріли митрополита, цілували його в руку.

Два архімандрити взяли його попід руки і повели до конгрегаційної зали. Митрополит був здоровий, кремезний дід з червоним лицем, але, йдучи на сходах, він удавав такого в'ялого, такого старого, такого аскета безсильного, що, здається, його архімандрити не вели, а мусили нести.

Митрополит вступив у залу. Студенти і хор півчих проспівали «Царю небесний». Митрополит поблагословив членів конференції і студентів і потім сів на першому місці. Вся конференція з кількох десятків духовних і світських осіб довгенько постояла, поки митрополит кивнув їм рукою сісти. Архімандрити і протоєреї сіли кожний по чину, неначе хто їм порозписував місця, а світські професори, хоч далеко розумніші од них, тулилися позаду, як школярі. Секретар висипав на стіл білетів, і митрополит почав викликати до стола студентів. Він так тихо промовляв ймення, так розтягував слова, неначе зовсім навіки спостився. Ректор мусив голосно промовляти ті ймення, обертаючись до студентів.

Студенти почали виходити, брати білети і говорити, що кому припадало. Всі ченці, й професори, й митрополит, здається, слухали, понагинавши голови. І на стінах давня академія дивилась на все те своїми тінями, поважними і сумними. Але мало-помалу митрополитові все те спротивіло: він позіхнув і почав жартувати, перериваючи одвіти студентів і балакаючи про сторонні речі. Голос його був тоді зовсім не слабий, не аскетичний: він реготався зовсім по-людській.

— Ану, виходьте екзаменуватися, мої земляки! Гей, туляки! Виходьте! — викликав митрополит вже не по списові.

На середину зали вийшло чоловік п'ять студентів і між ними, як колос родоський [34], Воздвиженський.

— О! — промовив митрополит до Воздвиженського. — Одвічай ти поперед усіх.

Воздвиженський взяв білет, йому вийшов Гегель [35]. Він почав розказувати його систему, дуже темну, і почав збиватись.

— Годі, годі! — промовив митрополит. — А розкажи, як учив Гегель про Христа і християнство?

Воздвиженський почав розказувати, що Гегель мав філософію за найвищий ступінь абсолютної ідеї, що релігію він ставив нижче, а Христа мав за чоловіка, котрий перший на світі зрозумів собі тосамість бога з чоловіком, і почав знов збиватись.

— Ну, чого ж ти плутаєшся? — сміявся митрополит. — Адже ж Гегель був єретик?

— Єретик, ваше високопреосвященство, — потакав Воздвиженський.

— Значить, він був дурень!

— Був дурень, ваше високопреосвященство.

— От і добре! За це одно я тобі запишу найбільший бал. — І митрополит насправді записав йому найбільший бал.

— А молитву Христову знаєш? — питав далі митрополит.

— Знаю.

— От це найвища філософія! А ваші німці — Гегелі, Канти [36], Шеллінги [37] — все то єретики, все то легкодуми! — промовив митрополит, обертаючись до професора філософії.

— Гегель був останній філософ ідеального прямування, — знов почав одвічати Воздвиженський.

— Останній, — перервав його митрополит, — ну, слава тобі господи, що останній, і коли б їх уже більше й не було. І чи вмер уже?

— Вмер...

— Вічний покой його душі, коли вона того заслужить, — промовив митрополит, засміявшись, і за ним засміялася вся конференція, а за нею і всі студенти.

І Кониський, моргаючи своєю бородавкою на носі з золотих рам, здається, сміявся своїм польським лицем з тієї конференції. І Феофан Прокопович, з своїм матеріальним лицем і ситими губами, неначе сміявся разом з конференцією і студентами. А Петро Могила грізно і гнівно дивився на ту сцену, роблячи своїм аскетичним лицем великий контраст з академічною конференцією. Його лице неначе зажурилося.

В той час ректор нагнувся до митрополита і почав йому шептати. То він хвалив Воздвиженського за його побожність і розказував, що він дав обіцянку йти пішки на богомілля в Почаївську лавру [38]. Лице митрополита просіяло. Він дуже ласкаво поглянув на свого земляка.

— Буде з тебе! Добре! Дуже добре! — промовив митрополит. — Ану, хто там іще. Прославляйся по-еврейській.

Студент узяв еврейську книжку і розгорнув хто його зна і навіщо. Він зовсім не вмів читати по-еврейській і держав книжку догори ногами.

— Ану, прочитай і переложи!

Студент мовчав. Професор еврейського язика приступив до його, заглянув у книжку і засміявся.

— Він, ваше високопреосвященство, держить книжку догори. Певно, так трудно читати.

— А переверніть йому книжку! Може, він і прочитає.

Книжку перевернули, одначе він все-таки не прочитав. За його прочитав сяк-так його товариш.

— Що ж з тебе такий поганий гебраїст? А попробуй по-грецьки! — говорив митрополит. — А дайте і мені книжку!

Професор грецького язика подав митрополитові грецьку книжку. Ректор і собі взяв грецьку книжку і хотів слідити за читанням. Але довго придивлявся і не міг розібрати і слова. Коли зирне він на листа, аж він держить книжку догори ногами. Йому стидно було перевернути, і він так і держав її до кінця, ніби слідячи за словами, та все затуляв книжку широкою рясою. Краска виступила на його щоках, а піт на лобі.

— Буде з тебе по-грецьки! Бери ще білет по другій науці!

Студент вийняв білет по церковній археології і почав розказувати про старинні будування в Азії й в Європі, назвав їх кельтськими і циклопськими, і собі на біду прикинувши ще кілька научних німецьких заграничних термінів.

— І яких ви кельтів познаходили в древності, коли найстаріший народ на світі — євреї! Нащо вам брати ці вигадки німецькі! Нащо вам ті заграничні терміни!

Студент мовчав, і професори мовчали. Митрополит грізно окинув оком молодих професорів, ніби лібералів, і надувся. Він побачив, що старий класичний дух академії вже почав падати, що туди входить європейський. Одначе потім розбалакався, розвеселився і викликав першого студента. То був Дашкович. Він дуже добре і розумно розказував свій білет, і митрополит розхвалив і академію, і професорів, і студентів.

Вже довгий літній день наближався до вечора, а митрополит ще держав на екзамені, бо поснідав пізно і добре, а всі вмирали з голоду. Всі потомилися, були бліді, а екзамен все тягся та тягся. Вже на вечірнім опрузі знялися всі з місця. Студенти і півчі проспівали молитву, і митрополита знов ледве поволокли попід руки до ректора, де був готовий обід. Велика академічна зала спорожнилася. Тільки на стінах з золотих рам виглядала вся стара Київська академія на опорожнені крісла, на стіл, де валялись на столі і під столом пом'яті білетики. Дуже сумно і грізно поглядав Петро Могила, закладач академії. Його тінь, прикована до полотна, ніби думала: «І що то за люди прийшли й вийшли з моєї академії? І на якім язиці все це говорило, екзаменувалося, жартувало і виявляло научну тем-

ноту? Чи то орда налетіла, чи то литва набігла і запанувала моїм ділом, моїм твором?» І чорні очі Могили ще грізніше, ще смутніше поглядали на простору залу, куди вже вибігли миші і шелестіли між пом'ятими папірцями. Широко одслонені очі св. Димитрія ніби дивувалися, чи не грали всі ті люди якоїсь чудної містерії чи комедії? Всі тіні значних учених давньої академії, всіх писателів, всіх оборонців українського народу, його віри і народності цілими рядами смутно недоумівали, що то за люди тут говорили, жартували, держали книжки догори ногами — ніби й справді діло робили!

У ректора був розкішний обід для митрополита і конференції, куди пішла не одна копійка з студентських сум. Вино лилося річкою. В одчинені вікна вже запахло вечором, засяли зірки на небі, а за столом все пили, їли та ще пили. Вже пізно встав митрополит з-за стола, і всі заспівали йому: іс полла еті, деспота! * При світі ясних зірок виїхали гості з Братства. Пізній захід блищав на стінах церкви, на золотих верхах. Тополі й липи стояли тихо і мліли в благодатному теплі, не ворушачи ані листочком. І Братство, і корпус академії, і з його вікон грізні сумні очі давніх українських учених дивилися на той чудний поїзд і чудували, що там, де вони колись були свідками боротьби за віру й Україну, там тепер хтось чужий справляє сатурналії, справляє комедії на науку і просвіту. Тільки небо та земля були такі чудові, як і за давніх часів; так само сяли зорі на небі і в повітрі віяло теплом і пахло квітками й тополями... Тільки гори київські стояли так само, як і в той давній козацький час; так само заглядали в широкий Дніпро, як за давніх минувших часів... Другого дня пішла чутка між студентами, що Воздвиженського за його благочестіє дуже повисили в списках і мали навіть замір зоставити при академії бакалавром.

Тим часом ректор справді пойняв віри Воздвиженському і, закликавши до себе, почав намовлять його постригтись в ченці.

— Не можу, — одмагався Воздвиженський, — бо маю вже наречену. Вона дочка одного київського протоєрея.

Воздвиженський дурив ректора. Він, правда, був знайомий з дочками того протоєрея, але жениться там не думав, бо протоєрей був небагатий. Зате ж він був земляк і товариш ректорів по школах.

— Ви зробили вибір непоганий, хоч і не хочете своєю власною особою піддержувать руської церкви в сані ченця.

---

* На многі літа, владико! *(грецьк.)* — *Ред.*

— Я насмілююсь просить, щоб мене зоставили в Києві, — просив Воздвиженський.

— Добре, — промовив ректор, роздумуючи. Воздвиженський вийшов од ректора зовсім спокійний.

Йому треба було тільки трохи пограть комедію, частіше ходити до ректорового товариша і вдавать з себе жениха його старшої дочки. Всі заговорили, що він на їй жениться. І він справді посватав й заручивсь там. Сухобрус дуже стривожився, почувши про сватання Воздвиженського, а Марта трохи не зомліла. Швидко Воздвиженський довідався, що його не тільки зоставили в Києві, але навіть професором в академії, разом з Дашковичем та ще з одним студентом. Як тільки його зовсім затвердили на місці, він і покинув увиваться коло дочки протоєрея.

А тим часом про сватання Воздвиженського на протоєреївні вже усі говорили. Протоєрей запросив вже до себе родичів на весілля з Калузької губернії. Сама наречена, його дочка, вже налагодила все до вінця. Протоєрей закупив багацько вина й усяких наїдків, пошив дочці виправу. Коли рознеслась чутка, що Воздвиженський вже заручився, що він вже давно має собі молоду. І протоєрей, його дочка, і ректор, і все начальство тільки пороззявляли роти з того дива, почувши про заручини Воздвиженського з Сухобрусівною!

Воздвиженський, побачивши, що вже сталось, як йому бажалось, що дорога в житті послалася перед ним так, як його думка того хотіла, просто покинув протоєреївну і, не сказавши й слова Дашковичеві, побіг раз раненько до Сухобруса.

Сухобрус пив чай з своїми дочками й тільки що збирався йти до магазину. Несподіваний прихід Воздвиженського дуже вдивив батька й дочок: вони вже чули про його сватання.

— Добридень вам, Сидоре Петровичу! — промовив Воздвиженський і кинувся обнімати й цілувать старого.

— Доброго здоров'я вам, Степане Йвановичу! — обізвався знехотя Сухобрус, ледве одповідаючи на його цілування.

Воздвиженський подав руку паннам. Марта й Степанида сиділи мовчки, ледве привітались до його. Марта дивилась у свій чай; її чорні брови дуже насупились над стаканом, стали навислими, як чорні хмари. Степанида ледве осміхалась і копилила свої тонкі губи.

— Давно я був у вас в гостях! — промовив Воздвиженський.

— Давно! — знехотя промовив Сухобрус і замовк, прийнявши академічну позу і дивлячись на швидку пару, що вискакувала з-під покришки самовара.

Марта колотила ложечкою чай, у котрому вже давно не було й грудочки сахару і котрий був холодний, як вода.

— Ваш чай, Марто Сидорівно, зовсім прохолоне, — зачіпав її панич.

— Нічого — те! Я люблю холодний чай, тільки не люблю холодних людей.

Такий прямий і різкий одвіт дуже вдивив і засмутив Воздвиженського. Він бачив її завжди тиху, спокійну, добру і вгадував, що причиною того була обида. А Марта усе колотила чай і ледве мочила ложечкою губи. Її великі очі були повні сліз. Вона була сердита і ледве здержувала себе. Не стільки гірка кривда, як злість налила її очі сльозами.

— В мене було такого діла! Так багато діла! Я оце скінчив вдатно екзамени, мене зоставили бакалавром при академії. Вибачайте мені, що я так нечасто навідувався до вас! — просив Воздвиженський, і в його голосі й справді почулась м'якість і жалібність.

— До нас то й не було часу, а як до кого іншого, то й час знайшовсь, — промовив Сухобрус, дивлячись у вікно проз Воздвиженського голову.

— От як Дашкович, то й діло робив, і нас не забував, — промовила Степанида.

Воздвиженський бачив, що хазяїн і дочки такі холодні, неначе їх хто пообкладав кригою. Одначе йому не стало совісно анітрошки! Його великі сірі очі так само дивились сміливо. Він просто міркував, як купець у крамниці перед покупцями, з котрого боку пристать і як почати річ, так почать, щоб усе діло загарбать в свої руки з прибиллю, щоб нічого не втратить.

А Марта все сиділа непорушно та колотила холодний чай. Здавалось, що вона думала його колотить, доки Воздвиженський не вийде з хати або поки не переговорить про заручини. Її лице було бліде, брови й губи, трохи втягнуті, виявляли велику енергію. Вона не змогла, не зуміла здержать злості, і сльози закапали з очей.

«Треба починать діло або втікати!» — шепотіла Воздвиженському думка. Він хотів уже говорити, тільки якось не знаходив слів. Він побачив сльози на Мартиних щоках і тільки подумав: «Яка вона добра! Яке в неї м'яке серце! Вона буде доброю жінкою! — треба приступать!»

І він приступив. Просто й ясно, голосно на всю хату, він оповістив, що його справа в академії скінчена, що йому

час приступать до сватання, і він нікого більше не вибирав, ні про кого більше і не думав, окрім Марти Сидорівни.

— Тепер за вами черга, Марто Сидорівно! — промовив Воздвиженський.

Марта розридалась. В неї набралось сліз повнісінькі очі; вона була рада, що трапився випадок вилить їх, і більше не держала їх.

— Дайте мені хвилинку подумать, піти в садок! — промовила вона й вийшла в садок. За нею вийшла сестра. Воздвиженський зостався з Сухобрусом. Задля його випав найкращий час поговорить з батьком за придане, і він почав говорити без всякої церемонії.

— Як же ви, Сидоре Петровичу, розпорядитесь з своїми домами, з садком, з грунтом? — почав будущий зять.

— А так! В мене дві дочки, як ви знаєте. Більше роду й не маю. Марті дам новий дім, що стоїть на вулицю, а Степанида тим часом житиме зо мною у цім флігелі! А по моїй смерті Степаниді зоставлю флігель...

— Чи ми ж помиримось?

— Треба мириться... Тільки ви знаєте, що я своїх дітей не зобижу. Що маю, те усе їх. Для меншого зятя я купив через улицю грунт і на тім грунті збудую новий дім, а флігель запишу пополовині на двох. Схотять, продадуть чи поділяться, — про мене.

— Розумні ваші слова, Сидоре Петровичу, гарно й слухать, — промовив Воздвиженський, очевидячки радий тому. — Чи не можна, Сидоре Петровичу, всі ваші слова записать на папері? Ваші слова — золото! Шкода буде, як вони так і полинуть в повітрі...

Сухобрусові очевидячки не сподобалась така річ.

— Коли ви мені, старому батькові, не ймете віри, то я й запишу на папері. Не заберу ж я всього на той світ. — І тут же Сухобрус записав на старшу дочку новий дім, а решту — так, як він казав. Воздвиженський сховав той папір у кишеню й прожогом покатав у садок. Марта дала йому своє слово, як того ждав Воздвиженський, як знав про те і старий батько. Всі вернулись до хати. Всі неначе переродились, були веселі, жартували. Марта була рум'яна, все спускала очі у землю, як жених брав її за руку, й ніби крадькома тільки насмілювалась глянуть на його. Одна Степанида була не весела тим, що Дашкович не просив і досі її руки, а може, й тим, що не її сватав Воздвиженський.

— А ми чули, що ви посватались у протоєреївни? — спитав Сухобрус.

— А де там! Хто його там думав свататься. Так тільки туманив людей.

— Навіщо? Недобре! Їй-богу, недобре! — тихо промовляв Сухобрус, просячи всіх за стіл і сідаючи обідать.

Після обіду, веселий і щасливий, як купець, що дуже добре вторгував того дня, Воздвиженський прибіг на квартиру до Дашковича.

— Чи ти чув новину? — гукнув Воздвиженський.

— Яку новину?

— Що я посватав твою Степаниду!

— А ти ж женишся на протоєреївні?

— На якій протоєреївні? Схаменися ти! Я сьогодні посватав твою Степаниду Сидорівну — Сухобрусову дочку! От що!

— Неправда твоя!

— Бреши сам, коли не ймеш віри. Вже й моє весілля швидко буде, і той новий дім, що на вулицю, буде мій. От подивись!

І Воздвиженський показав йому папір з підписом Сухобрусовим. Там Дашкович побачив ймення Марти, і в його одлягло од серця.

— А що, налякав тебе, га? — промовив Воздвиженський. — Йди ж мерщій заручайся, коли хочеш, а то й справді втеряєш свою пальму. Так і вхопить якийсь купчик! Ходім-таки сьогодні ввечері, то й весілля будемо справлять разом.

Дашковичеві все те здавалось сном. Так все те було несподівано, негадано. Він ждав сватання у протоєрея. Воздвиженський своїми устами просив його навіть за шафера, а тепер скоїлось зовсім інше діло.

— Одже ж ти й справді капосний!

То було перше слово Дашковичеве, як він опам'ятався.

— Та чого ти стоїш, роззявивши рота! Вбирайся та ходім на твої заручини, бо втратиш дівчину. Що б мені завгоріло й справді сьогодні посватать твою Степаниду?

— Ой капосний же ти, нехай тобі всячина! — шепотів Дашкович, хапаючись убираться. В його була думка, щоб хто й справді не одбив у його дівчини.

Того ж таки вечора обидва вони пішли до Сухобруса. Тепер тільки Дашкович пересвідчивсь у тім, що Воздвиженський засватавсь: його вітали як зятя. Не довго думаючи, Дашкович пішов з Степанидою в садок на прогуляння й переговорив з нею. Він вернувсь з садка женихом.

Сухобрус не знав краю своєму щастю. Світлиця його освітилась свічками й лампадками. В кухні палало велике

полум'я: там готували вечерю. Самовари не згасали. Стіл був заставлений наїдками й напитками. Сухобрус надів новий синій сіртук і найрябішу шовкову жилетку. Його очі блищали од вина і щастя. Він обнімав та цілував дочок і зятів.

— Ой ви, мої дочки, як голубочки! грали ви й співали «Сизого голубочка», доки не принадили до себе пару голубів, та й яких голубів! О ви, зяті мої, уми-розуми! Чи я ж думав та гадав мати зятів таких розумних, ще й професорів? Зате ж я вас обзолочу, обсиплю золотом та сріблом. Дам вам обом по дому, по саду. А з магазинами... як самі знаєте. Певно, ви будете писать книжки, а не образи малювать, як батько ваш колись малював. Ой ви, мої уми-розуми!

І старий батько не міг натішиться своїми вченими зятями: все обнімав та цілував їх.

— Та годі вже цілуваться! — промовив Воздвиженський. — Давайте ще будемо пити!

— Давай, зятю, й пить! І пити — вмерти, і не пити — вмерти. Лучче ж пити і вмерти! Ну дочки! випийте до мене, а я до вас.

Марта й Степанида мусили забрать у руки чарки з вином і випили до самого денця.

— Я думав, що ви вже мене покинули! А ви таки будете мої. Недурно ж мені цієї ночі снився чудовий сон! Снилось мені, ніби я стою в себе серед двора. Надворі ні день, ні ніч, але якось ясно й світло, ніби сонячний день злився з місячною ніччю. Коли це як зашумить повітря, як загримить грім! Дивлюсь я, на небі й хмар нема. А з лаври, з Михайлівського, з Братства летять янголи, та все по парі та по парі; такі рядки, що й полічить трудно, та все знімаються з бань та з золотих хрестів! Оглядаюсь я, а всі три рядки летять просто у мій двір. Кожний янгол держав по зеленій гілці всякого садового дерева. І котрий оце прилетить, то і застромить гілку в моєму дворі. І ті гілки перед моїми очима росли, розпускали на всі боки зелене гілля; дерево підіймалося вгору та вгору, цвіло перед моїми очима. Я чув пахощі цвіту. На дереві спіли овощі, вкривали рясно дерево, аж гілля гнулося додолу, й обсипались перед моїми очима. Дивлюсь я, аж янголи засадили вже весь мій двір, потім засадили садками ще й вулиці коло мого двора! Все так і зазеленіло перед моїми очима. Я набрав повну хустку пахучих яблук і груш та й думаю: «Понесу же я своїм дочкам». Та й на тім і прокинувсь!

— Чи не читали ви того вечора «Патерика Печерського» або «Житій святих»? — спитав Дашкович.

— Е, уми-розуми! То не од «Патерика»! То од бога і святих печерських!

— Чом же ви, тату, не попоштували нас тими райськими яблуками? — питали дочки. — Ми були б і гостям зоставили на сьогодні.

— Якби пак сподобив господь, то чом би й не попоштувать. Та ми, грішні люди, не уподобні богу, — промовив Сухобрус напутюючим тоном.

Тим часом надійшло два купці, близькі сусіди. Перед образами засвітили лампадку й свічі. Дві пари молодих стали на килим і побили поклони. Батько й гості поздоровляли їх з заручинами.

Після заручин була багата вечеря. Після вечері обидві молоді грали на гітарах і співали. До їх пристали й паничі. До пізньої ночі було в Сухобрусових горницях весело, до пізньої ночі грали й співали.

Незабаром Сухобрус встиг обробить верхній етаж нового дому. Вже був призначений день двох весіллів разом. Воздвиженський і Дашкович вінчались разом в Гліба-Бориса [39].

Серед церкви поставили високі підмостки, огороджені штахетами і заслані килимами. Марта й Степанида були убрані в білі прозорі сукні і в білі гірлянди. Високі, чорняві, рум'яні, з розкішними чорними кісьми, вони були дуже показні й оригінальні своєю красою. Біле убрання було їм дуже до лиця. Ніколи до їх не приставало прізвище східних пальм, як тепер під вінцем. Як шафери поклали на голови вінці, вони стали схожі на цариць Шехерезади [40], так багато було сценічного, східного в їх зрості, в їх оригінальній полуденній красі. Навіть товсті брови, великі очі й губи Мартині здавались делікатнішими й тоншими при світлі свічок, при свіжому фантастичному білому убранні.

Старий священик, вважаючи на вчених женихів, виніс з вівтаря прездорову книжку проповідів і пошанував їх словом якогось святого отця церкви третього віку, де дуже часто промовлялось, що супруг повинен любити свою супружницю і супружниця повинна бояться супруга. Женихи найняли митрополитанську півчу. Хор гримів концерт. Якийсь бас трохи не луснув, викрикуючи останні слова апостола: «Жена да убоітся своего мужа». Народу було в церкві такого багато, що свічки в кінці вінчання почали гаснуть. Все було як слід, велично й пишно. Сухобрус був наче на сьомому небі.

Бучне весілля розвернулось в просторних кімнатах нового дому. Гостей було дуже багато, а найбільше вчених. Гості пили й їли, але позаочі звали Воздвиженського недобрим чоловіком за те, що він зрадив одну дівчину й женився на багатій купчисі.

Старий батько не знав, де стать, де сісти: йому прийшлося не тільки познайомиться з вченим миром, але навіть породаться!

Вже світом роз'їхались гості по домах та все тихенько говорили, як то на світі не до ладу буває, що одну ніби кохає, а другу бере за жінку. Все тягли стару пісню про зраду дівчатам, про матеріальну жадобу при сватанні. Тільки Воздвиженському було байдуже за те, що б там люди не говорили. Його план так удався, його діла так йшли до ладу, що він був щасливий, вигравши право на дуже вигідне місце між людьми.

Після весілля Воздвиженські помістились жити на верхньому етажі, а Дашковичам Сухобрус опорядив тим часом нижній етаж. І того ж таки місяця він проти дому Воздвиженського заклав новий дім для Дашковичів.

Молоді жили спочатку мирно й щасливо. Сестри приходили одна до одної в гості. Гітари часто бренькали то внизу, то вгорі. Марті й Степаниді не зовсім минув романтичний період життя: часто можна було почуть в їх домі співи. Тонкі жіноцькі голоси зливались гарно й до ладу з чоловічими в піснях великоруських й українських. Старий батько часто навідувавсь до дітей, щоб послухать веселих пісень. На противнім боці новий дім ріс вгору, а між двома молодими хазяйками в одному домі росла незгода. Передніше почали лаяться наймички згори й знизу, а за наймичками — й хазяйки. Часто, поодчинявши вікна, вони голосно й дрібно перекидались словами про хазяйські речі... Сухобрус чув те і звелів майстрам поспішать з новим домом.

— Дочки мої, не сваріться! В мене вас дві: не поле вами засіяно. Добра мого буде доволі для вас обох. А коли вмру, то все моє буде ваше — пополовині. — Так вговорював Сухобрус своїх дочок, сидячи в старому флігелі коло одчиненого вікна з великим «Печерським патериком» в руках.

Сухобрус усе ходив до магазину, не кидаючи купецтва. Новий дім тим часом вже був готовий. Сам Сухобрус посадив своїми руками перші деревця в новому садку. Він більше любив меншого зятя й меншу дочку, мав їх за добріших людей, а зятя — за розумнішого чоловіка. Старша пара догадувалась за те й почала озираться на всі боки

і скоса поглядать на батьківську прихильність до молодшої пари.

Тимчасом як Сухобрус опоряджував нове хазяйство своїх зятів, Воздвиженський і Дашкович складали собі професорську репутацію. Дашкович швидко визначився між професорами своїми лекціями по історії філософії і піддержав репутацію тієї науки, котра все стояла в академії дуже добре. З кожним роком його лекції були луччі та луччі, з кожним роком росла його репутація. Молоді студенти, приїхавши з усіх кінців Росії, вже чули про його, вже ждали чогось надзвичайного. В старім академічнім корпусі з темними вікнами, з чорними партами, в його авдиторії було повнісінько студентів, котрі сиділи цілими лавами й купою стояли коло порога, прийшовши з інших курсів. Дашкович входив, сідав на кафедрі і не дивився ні на кого: його очі десь ніби ховались, входили десь глибоко, де ворушились думки. В очі слухачів кидався тільки чистий широкий лоб. Його високе чоло ніби займало місце очей для слухачів: так на йому багато виявлялось думок. Кожний легенький і тоненький зморшок між бровами здавався тим місцем, де забгалася дума й світилася звідтіль. Коли-не-коли він підіймав одну руку й пальцем ніби показував на абстрактну мисль.

Не можна забути впливу його одної репутації на молодих студентів! Всі зібрались вперше на лекцію й сиділи лавами кругом авдиторії, держачи голови рівно, як під шнурок. Дашкович промовив перше слово, і всі рядки голов, неначе по електричній течії, раптом і разом схилились уперед, насторочившись слухать. І цілу лекцію так держались голови, коли б хто поворушився хоч трошки! Тільки карандаші скобзались швидко-швидко по папері! А його думка лилася чиста, ясна, як кришталь! Не було там ані одного слова зайвого, що не стосувалось до діла. Вся система будлі-якого філософа випливала з його уст, ніби з голови самого філософа; така вона була чиста, ясна, суцільна, не штукована з уривків.

Не в одну голову запала крапля світу й думок од його лекцій, не одна голова стала світліша й ясніша.

Дашкович недовго й був в академії. Його добра слава пішла скрізь; і його запросили перейти в Московський університет. Але, скучаючи додому й за Києвом, він потім перейшов в Київський університет.

Воздвиженський не любив науки, не поважав її, мав її тільки за спосіб прокласти собі стежку в житті і як можна витягти з неї через це грошей, їжі, напитків і всякого добра! Де можна було все те дістати іншим способом,

він не жалів себе, не розбирав доброго і недоброго способу і досягав до цілі, кинувши на бік науку.

В авдиторії одчинялись двері, й входив Воздвиженський. Ступивши три ступені через авдиторію, він ставав на підмосток кафедри, одну ногу держав якось на повітрі і, повернувшись круто товстими плечима, блискав на авдиторію товстою широкою потилицею й сідав на кафедрі. Потім він виймав старі листки своїх лекцій і клав їх перед собою. Ті лекції були написані кілька років передніше, і він не зміняв у їх і словечка! Листки були старі, з жовтими круглими плямами, ніби од якоїсь страви. Нитки, котрими вони були позшивані, вже пообривались і теліпались. Ззамолоду він просто читав лекції з тих листків. Але, не зміняючи їх ніколи, хоч наука і змінялась, він вивчив їх напам'ять од дошки до дошки; часом силкувався імпровізувать. Розпустивши цілу річку фраз, гарних, але пустих, він аж заплющував очі, неначе півень в час свого крику. Фрази лились, зчіплювались, і він переливав з пустого та в порожнє, говорячи те ж саме, тільки іншими словами.

Студенти, як звичайно буває, почали записувати його лекції, але швидко покинули, бо котрий було запише, то й побачить, що там нема думок. Тільки один туляк, земляк Воздвиженського, сидів коло самісінької кафедри, щоб його роботу було видко, і записував ту нісенітницю, маючи надію піти стежкою свого красномовного земляка.

Авдиторія Воздвиженського спорожнялась. Студенти перестали ходити на його лекції, а щоб авдиторія не була зовсім порожня, вони ходили по черзі по п'ять душ. Воздвиженський не вважав на увагу чи неввагу своїх слухачів.

Зате ж він дуже вважав на ректорську ласку. Ніхто з професорів не запобігав так його ласки! Він умів підступити до кожного ректора, вмів улізти в його душу, прислужиться, притакуючи кожному його слову, постерігаючи кожний його замір. І виходило так, що ні один ректор не обходився без його. Тоді ще не було виборів ні на кафедри, ні на побічну службу в академії. І Воздвиженський кожному ректорові встигав зайняти скрізь перше місце і розпоряджався академічними грошима. І за все це він доставав добрі гроші. При кількох ректорах Воздвиженський, з орденом на шиї, мав право сказати: «Академія — то я!»

IV

Дашковичі жили в новому домі. Чистий і гарний був їх новий дім на два етажі, з здоровими світлими вікнами. Він стояв просто проти дому Воздвиженського, так що з вікон одного дому можна було дивиться в вікна другого, і не тільки дивиться, але навіть перекидатись словами. Степанида Сидорівна обвішала вікна гарними завісами, обставила вазонами з квітками. Кращі картини з батькового флігеля дочки попереносили до себе ще передніше. У батька зостався на стіні тільки праотець Ноє з трьома бородатими синами та якась цариця в фіжмах, дуже заляпана мухами.

Дашковичів кабінет був обставлений шафами з книжками. Він зібрав писання всіх давніших, нових і найновіших філософів і все, що тільки стосувалось до його науки. Він любив науку для науки і все загрібався в філософію глибше й глибше. Більше й більше він засиджувавсь над книжками до пізньої ночі. І не раз Степанида пізньою добою входила в кабінет, просила його кинуть книжки, виривала навіть з рук і, розсердившись, гасила світло. Або часом вона входила з сестрою з гітарою в руках і давала йому несподівану серенаду. Обидві сестри починали грати, співать, починали балакать, сміятись. Дашкович знехотя мусив одривать очі од книжки, сварився, але, забалакавшись з ними, вставав од стола, курив сигару, ходив по кабінеті й слухав музику.

— Та вийди-бо в залу! — говорила до його жінка. — Дивись, яка в нас зала просторна, чисто опоряджена. Чи вже ж пак тобі нема де походить?

— Та одчепись собі! Хіба ж ти не бачиш, що я маю діло.

— Не діло нам голова, а ми голова ділу!

І Степанида без церемонії брала його за руку і витягала в залу. Марта помагала їй. Філософ мусив виходить в залу, хоч через силу, і гуляти. Побалакавши, погравши на гітарах, сестри одпускали Дашковича до кабінету, а самі розходились до свого хазяйства.

— Коли б пак була знала, що то за людина філософ, то була не йшла за тебе заміж, — говорила Степанида, сидячи з роботою в руках на софі в кабінеті свого мужа.

І часом до півночі вона сиділа в його кабінеті, вишиваючи що-небудь або плетучи. А він не звертав на неї ніякої уваги. Степанида тільки поглядала на його гладенький високий чистий лоб, нахилений над папером або над грець-

кою книжкою, на брови, що все були трохи стягнуті посередині лоба і насуплені над очима.

— Одже життя моє не дуже веселе з таким вченим чоловіком. Моя сестра щасливіша з Воздвиженським. Він, хоч і хамулуватий, і зателепуватий, але говорючий, веселий. З ним життя було б трохи миліше. Він накричить повну хату, пожартує з жінкою. — І її знов взяла зависність до своєї сестри, як позавидувала вона в той день, коли та заручалась з Воздвиженським.

— Розкажи мені, Василю Петровичу! що ти думаєш і пишеш? — спитала раз Степанида, побачивши, що її чоловік покинув перо й обперся об спинку стільця в спокійній позі.

— Я думаю те, що тобі в голову не поміститься, — одказав він, осміхаючись.

— А може, й поміститься! — промовила Степанида, дивлячись на його задуманий лоб, обрямований густим чорним волоссям, на його спокійну й поважну постать.

Тихо осміхаючись, Дашкович почав розказувать їй про філософа Канта. Жінка слухала, слухала, роззявила рота, позіхнула з усієї сили й зареготалась на всю хату.

— Ой, не говори! Не гай надаремно часу! Коли б тобі одно слово втямила! Чи й твої студенти так тебе розуміють, як я?

— Мабуть, трохи більше! Може, тобі ще розказать що-небудь про Спінозу [41] або Локка [42]?

— Ой, не говори, а то засну отут-таки в тебе на софі. Чи в тебе голова не крутиться од тієї філософії?

— Ні, хвалить бога.

— А в мене б запаморочилась, якби я послухала хоч півгодини. Потривай! Я тебе таки витягну з твого кабінету!

Щоб витягти з кабінету свого мужа, Степанида задумала дать в себе вечір з музиками й танцями. Вона знала, що Дашкович колись танцював ззамолоду, навіть любив танці, хоч все те якось не гармонізувало з його філософською думкою й поважним прямуванням його розуму.

Тоді була вже пізня осінь. Степанида найняла на цілий вечір чотири музики й напросила до себе гостей. Просторна, світла зала блищала чистотою й огнем свічок і канделябрів. Знайомі професори, урядовці й купці поприходили з жінками й дочками. Марта прибралася, як на весілля, в гарну білу сукню. Сухобрус, сивий, аж білий, розмовляв з знайомими купцями. Молоді професорівни й купцівни не схотіли навіть пити чаю та все ждали, щоб музики швидше заграли до танців. Дашкович мусив покинути свій ка-

бінет, поховать своїх грецьких й німецьких філософів, вийшов до гостей і розмовляв з молодими дамами.

Степанида намовила свою сестру взяти до кадриля Дашковича. Проти його став один купець з молодою купчихою. Музики весело й голосно вдарили сигнал; пари посідали скрізь попід стінами просторної зали. Дашкович дуже одмагався, не хотів ставать, але Марта таки потягла його в танець.

Музики почали кадриль. Пари заворушились і розпочали танець. Дашкович просив свою даму показувать йому, казав, що він за своїми книжками зовсім, мабуть, забувся танцювать. Раз і другий він перейшов залу як треба, але зараз-таки почав збиваться. Дами почали подавать одна другій руки й переходить, а Дашкович ткнув і собі туди свою руку. Друга фігура пройшла гаразд, а на третій Дашкович знов збився. Всі розійшлись вбік, а він сам зостався серед хати, не знав куди притулиться, чи на той, чи на другий бік, і вертівся сюди й туди. Марта покликала його до себе, а Дашкович, нахиливши голову трохи вниз і піднявши вгору палець, зовсім як на кафедрі, поплівся до своєї дами і перекрутився з нею нащось. Далі, врешті всього, заплутавшись між довгими сукнями Марти й молодої купчихи, він так шарпнув ногами, що стяг з купчихи сливе половину тонкої сукні, одідравши великий шмат од самої талії аж додолу. Побачивши таке лихо, Дашкович знов підійняв палець угору й нахилив голову додолу. Купчиха з обідраним боком втекла в другу хату. В думці вона кляла Дашковича і всіх філософів і зарікалась з того часу танцювать з філософами, хоч би вони були й європейські генії! З червоним, злим лицем вона вийшла з кімнати і цілий вечір ставала в танцях якнайдалі од Дашковича.

На другу кадриль Степанида поставила Дашковича танцювать з собою, правувала ним, показувала йому стежку і таки присилувала його знов вивчить забуті танці.

— Ой, як низько мусила спуститься моя філософська мисль! — промовляв Дашкович, утираючи піт з лиця. — Одже за найважчими філософами Німеччини я не втомлявся так, як за цими танцями, — говорив він, ледве одсапуючи.

Вже готували на стіл вечерю, як Дашкович тільки згадав, що він не перепросив купчихи, котрій обдер цілий бік. Він нахилив голову, насупив брови, підняв один палець вгору. Всі ждали од його якогось дуже цікавого слова. А він, постоявши трохи на однім місці, простягся до того кутка, де сиділа купчиха, і почав просити в неї про-

бачення. Купчиха осміхалась, говорила: «Нічого, нічого — те! То в танцях звичайна річ». Але в думці вона кляла філософів. Сукня була дуже дорога й модна; її уста осміхались ласкаво, а очі лаяли, аж горіли!

— Що це ти так пізно схаменувся? — спитала в його жінка.

— Коли я тоді якось задумавсь! — промовив Дашкович. — Мені зовсім не в думці оці танці! Більше я тобі не танцюватиму! Нехай танцюють молодші за мене!

Одначе, невважаючи на своє зарікання, він мусив після вечері знов танцювать, бо його силувала ласкою й проханням молода й гарна жінка, а перед такими чарами ледве чи встоїть яка найтвердіша філософія. Степанида таки так вганяла свого філософа, що піт лив дощем з його високого чола, а чорні кучері аж поприлипали до висків.

Тим часом поважні гості, встаючи з-за карточного стола, сміялись з Воздвиженського, що він страшенно програвся в карти. Марта почула те, і її почало розбирать; вона знала, що Воздвиженський дуже погано грає в карти, одначе квапиться грати. Марта підступила до Воздвиженського й шепнула йому на вухо: «А що, чи багато карбованців продув у карти?»

Її різкий, неспокійний голос, її насуплені густі брови дуже вразили Воздвиженського. Він давно вже постерігав тверду вдачу своєї жінки. Сміливий, розпоряджаючий голос зобидив його.

— А тобі нащо? — тихо, але сумно спитав він у Марти.

— Як нащо? Хіба я не маю права тебе спитать? — сказала вона тихо й одійшла од його. Вона сіла невесела та все поглядала на той столик, де грав у карти Воздвиженський.

Як на тотеж Воздвиженському дуже не йшла карта. Він сердився, вгонивсь в азарт і тим ще більше програвав. Партньори почали сміятись, що Воздвиженський знов нагнав на себе на карбованців десять. Марта не пропускала й слова з розмови коло того стола. Вона не видержала.

— Степане Івановичу! пора нам додому! Мені чогось нездорово.

— То йди собі, а я трохи пограю.

— Не піду я сама; йди разом зо мною. Партньори твої вибачать за твою жінку.

Воздвиженський зирнув на її лице. Її брови, очі, стулені міцно губи показували, що вона хоче постановить на своєму.

— Нехай тебе, серце, батько проведе; попроси батька, а я прийду незабаром.

— Я прошу тебе йти зо мною, бо я не зовсім здорова! — промовила вона, і голос її проти волі став твердішим і звернув увагу гостей. Дехто підступив ближче до стола і прислухався.

— Чого ти причепилась до мене! — промовив Воздвиженський до неї.

В Марти лице спахнуло рум'янцем од тих слів мужа.

— Не піду я сама, й з місця не рушу, доки ти не підеш зо мною! — промовила вона, аж трохи крикнула.

Воздвиженський спересердя встав, кинув карти й мусив йти з нею додому.

Дашкович бачив ту сцену і тільки думав: «Ну, Марта! ну, характер. Слава тобі господи, що моя жінка не така!» Воздвиженський тільки що переступив поріг свого дому, а Марта вже й накинулась на його мокрим рядном.

— І скажи ти, на милость божу! І нащо ти граєш в карти, коли ти більше програєш, ніж виграєш? — спитала вона так сміливо й наважливо, неначе судила його судом.

— А тобі яке діло, що я там в карти граю, чи що? — обізвався Воздвиженський.

— Як то, яке діло! Як то так! То мені нема діла до того, що мій муж робить?

— А нема тобі діла! Твоє діло он! Дитина, колиска та кухня!

— Мені нема діла! — крикнула Марта, і її великі очі стали ще більші, а лице зблідло. — Є мені діло! — промовила вона голосно і з тим словом так стукнула по столі рукою навідлі, що ніби тому не можна було ні кришки не вірить. Вона стояла серед зали, висока, рівна й люта.

Воздвиженський вперше догадавсь, що його жінка має не тихенький голосок, не дівочий, медовий, а здоровий, енергічний голос і велику силу характеру. Він хотів зломить її.

— Чого ти кричиш на мене? — гуркнув він басом.

— Кричу, бо ти винен! Де твоє жалування? Чи ти давав мені його до рук? Чи я знаю, що ти маєш і скільки маєш?

— Нащо тобі моє жалування?

— На те, що я твоя жінка, а ти мій чоловік. Я повинна знати, що ти заробляєш і що маєш.Я й досі за твої гроші й одежини собі не справила, гостинця собі не купила! Я не бачила й які твої гроші, а ми живемо на мої гроші, що наймаємо нижній етаж.

— Чого ти до мене причепилась! Я тобі не буду ні в чому давать одвіта!

— Ба будеш! ба мусиш! — промовила вона так твердо, наступаючи до його, що він мусив оступиться назад. Він побачив, що не переможе її словами й криком.

— Йди спать! — промовив він спокійніше. — Завтра буде доволі часу. Наговоримось, коли схочеш.

— Спать я піду, а ти в карти грошей не програвай, а коли програєш, то потроху. Свої гроші давай мені до схованки, бо я господиня в домі, я хазяйную; мені треба розміркувать, скільки стратить.

— Еге! то ти собі понашиваєш дорогих суконь, та сього, та того!..

— Не видумуй! Я маю розуму більш за тебе! Я знаю, що пошить і без чого можна обійтись.

— Ну, Марто Сидорівно! візьми лучче гітару та заспівай мені «Сизого голубочка» або «Соловейка»!

Ці слова допекли її до живого серця. Вона вийшла з кабінету і пішла до своєї кімнати. А Воздвиженський довго ходив по хаті та все думав, як то трудно постерегти жіночу вдачу. «А я думав, що вона добра, як янгол, що вона буде покірненька, богомільна, як купчиха, буде грати та романтичні пісні співать».

Вже перед світом заснув Воздвиженський. Сон його був важкий, тривожний. Думка про те, що він дуже помилився в характері своєї жінки, не виходила з його голови навіть у сні. Вперше тільки після вінчання вона так вимовилась прямо, виявила свою потайну вдачу. Йому було дуже цікаво побачить, яка-то вона буде завтра?

Воздвиженський встав рано. Надворі сіріло осіннє небо, закрите важкими темними хмарами, сірів рідкий туман над мокрою землею. Наймичка принесла шипучий самовар і поставила на столі. Двері з Мартиної спальні одчинились, і вона вийшла в широкій сукні й білій блузі. Чорна густа коса обкручувала голову по-сільській і була пришпилена великими шпильками. Воздвиженський глянув на її лице: воно було спокійне, але люте, як і вчора. Великі очі дивились сміливо й неласкаво, великі брові не підіймались вгору і нависли на очі. Ямочка між бровами не розгладжувалась. Вона сміливо підступила до стола, налила стакан чаю й посунула, а не подала Воздвиженському. Краплі чаю перескочили через криси і полились на мисочку. В руці не простигло вчорашнє завзяття. Воздвиженський заговорив до неї; він боявся, що вона не буде говорить. Але Марта була не з таківських: вона говорила, й говорила багато, а як більше сердилась, то більше давала волі своєму язикові. Голос її був твердий, неласкавий, він все переходив на самі нижчі тони.

— Чи ти й досі на мене сердишся після вчорашнього?

— Нема мені часу сердиться, — промовила вона рівним твердим голосом.

В другій кімнаті писнула дитина. Марта побігла туди й забавила дитину. Звідтіль вона побігла до пекарні, переговорила з куховаркою, вислала її на Житній базар. З пекарні вернулась знов до стола й налила на ході чоловікові другий стакан чаю, не присідаючи до стола. Потім вона покликала горничну й звеліла їй прибирать в покоях. Вона ходила по хатах і командувала слугами, мов той воєвода військом. Під її оком, під рукою все приймало чистоту, все було в домі на своєму місці. Порядок виникав, де тільки ступала її нога кілька ступенів. Вона не присідала до стола й не пила чаю.

Напоївши чаєм свого мужа, вона вскочила в його кабінет. Безладдя в кабінеті пригадувало ту нечистоту, яка колись була за студентського життя в Воздвиженського в номері. Все лежало не на своєму місці. Книжки валялись на постелі й на подушках; одна подушка валялась на землі.

— Не зачіпай лишень там нічого! Я не раз просив тебе, щоб ти не перекидала моїх паперів.

— Як же не зачіпать, коли тут гидко глянуть.

— Нехай буде гидко! Що тобі до того! І не прибирай там, і не зачіпай! Ото яка чепуруха вдалась.

Невважаючи на його слова, вона почала стирать пил, збирати книжки, складать їх докупи на стіл. Воздвиженський вбіг до кабінету.

— Не зачіпай, кажу тобі! В мене все лежить на своєму місці. Ти мені помішаєш папери!

Змахнувши рушником подекуди порох, Марта вийшла з кабінету.

Упоравшись, вона сіла до стола й пила чай. Воздвиженський прибрався і йшов на лекцію, запихаючи в кишеню свої жовті лекції, од котрих обсипались шматочки потертого паперу. Марта окинула його оком, як і завжди вона робила, коли він куди виходив. В його на шиї не було галстука, а з-під жилетки виглядав шматок білої сорочки.

— Подивись лишень на себе в дзеркало та тоді вже вийдеш з дому, — сказала йому Марта.

Воздвиженський зирнув у дзеркало, плюнув, поправив дещо й зав'язав шию.

Воздвиженський пішов на лекцію. На лекції з його думки не виходило гнівне й люте жінчине лице.

«Так оце та смиренна, богомільна купецька дочка! — вертілось у його на умі. — Так оце та Марта, що виросла

під впливом «Печерського патерика» й чудовної Братської ікони богородиці?»

Того дня лекція його була така погана та поплутана, що студенти слухали, слухали та й трохи не поснули, а туляк-земляк позаписував таку нісенітницю, що сам аж за боки бравсь од сміху, переписуючи її начисто.

Воздвиженський вернувся додому на обід не зовсім спокійний. Він все назирав над жінкою за обідом. Вона більш мовчала, ніж говорила, і обзивалась дуже знехотя. Настав час вечірнього чаю. Марта знов посунула до мужа стакан чаю так здорово, що чай хлюпнувся й розлився трохи на стіл. Вона не сідала пити з ним чаю та все чогось вешталась по хатах, ніби за ділом. Воздвиженський примічав, що не все вчорашнє скінчилось і що жінка має собі щось на умі.

Того ж вечора, розпорядившись у пекарні, заколихавши дитину, Марта ввійшла в кабінет мужа. Хода її була тверда, очі сміливі. Воздвиженський стривоживсь.

— Степане Івановичу! дай мені грошей, та ще й чимало! Вчора на вечоринці у сестри я одна була у старомодному чіпкові й старій сукні, тоді як ти там-таки програв не один, може, десяток карбованців.

— Ет, вигадала! Носитимеш і по старій моді.

— Якби ж пак що було! Коли вже й старомодне батьківське поносила, що мала. Степане Івановичу! не видумуй казна-чого та давай гроші, бо треба!

— А як я не дам! — сказав Воздвиженський трохи сердито.

— А як мені треба? — одказала йому Марта ще сердитіше й голосніше. — Я не дитина, зайвого не прохатиму. Ти знаєш, що в мене в хазяйстві зайва крихточка не пропадає.

— То добре робиш! Коли б у тебе і на моди не пропадала зайва крихточка...

Марта зблідла. Очі її з блискучих стали матові. Вона випросталась на весь свій високий зріст.

— То ти хочеш, щоб я одягалась на батьківські гроші? То ти хочеш, щоб твоя жінка ходила, як та обірвана циганка! То ти хочеш, щоб я була сміховищем для людей!

Її голос перервався. Од великого гніву їй захоплювало дух в горлі. Матові очі знов стали блискучі й сипали іскрами, губи зблідли. В очах, в лиці світилась така енергія, проти котрої насмілився б йти тільки той, хто не зумів би того прочитать на її лиці.

У Воздвиженського самі ноги подалися назад. За

кожним словом вона підступала до його ближче, а він все оступався назад до стола.

— Ти мені не віриш! Хіба я не хазяйка в домі? Хіба я не маю права стратить на те, що мені треба?

І з тими словами вона вийшла з кабінету й побігла в спальню. Мабуть, в самім повітрі розійшлась од неї сила й енергія, бо дитина без ніякого шуму прокинулась й закричала не своїм голосом.

Воздвиженський стояв і довго думав, потім одімкнув камоду, витяг гроші й одніс жінці.

— На тобі на твої капелюші! — промовив він і оддав їй гроші.

« От і вибрав богомолку!» — думав Воздвиженський, одходячи в свій кабінет.

Другого дня вранці, наливши чай Воздвиженському, Марта не посунула до його по столі, а подала йому в руки. Чай не хлюпнувся в стакані. Зате ж Воздвиженському невесело пився чай того ранку.

Упоравшись, Марта пішла до магазинів, набрала собі на нову сукню доброго шовку, купила гарний білий капелюш, зроблений по моді, з рожевими букетами; купила собі модний чіпок з жовтими розкішними квітками, котрі дуже приставали до її чорних кіс і темних очей. Між тими рожами були пришпилені золоті колоски пшениці.

Вертаючись додому, Марта не втерпіла; забігла до сестри похвалиться новомодним убранням. Обидві вони убирались перед дзеркалом, приміряли, оглядали й знаходили, що все те було куплено й недорого, і було дуже гарне, і до лиця їм обом. Степаниді так сподобався чіпок з жовтими рожами й золотими колосками! Той чіпок так приставав до її лиця, що вона вдвоє покращала. Вхопивши в одну руку капелюш, настромивши на палець другої руки чіпок, Степанида прожогом полетіла в кабінет до свого чоловіка. Вона так само докоряла йому недавно, після вечоринки, що всі купчихи були убрані по моді і що вона одна аж почервоніла перед ними в своєму допотопному чіпку.

Дашкович сидів коло стола й щось виписував з Канта, як Степанида вбігла в кабінет. За нею ввійшла Марта з лицем гетьмана, що оце тільки що взяв ворожий город і розбив вороже військо.

— А що! чи бачиш, як у людей буває! — говорила Степанида, тикаючи Дашковичеві то тією, то другою рукою з поначіплюваними квітками. — А бачиш? Тепер я вже, мабуть, найостанніша між людьми! Дивись!

— Дивлюсь і бачу! — промовив Дашкович, не кидаючи з рук пера. Він зрозумів, і нащо вона принесла все те, і чого вона бажала.

— Ти тільки подивись, які колоски, які рожі! — казала Степанида й розгортувала перед його очима золоті колоски, котрі аж шелестіли.

— Бачу! бачу колоски й рожі, жовті й червоні.

— Тямиш ти! — і з тим словом Степанида наділа перед дзеркалом той убір, що незвичайно гарно приставав їй до лиця.

— А що? бачиш?

— Бачу! — обізвався Дашкович, знехотя задивляючись на свою гарну жінку, котра з золотими колосками на голові чогось пригадувала йому єрусалимлянку, невісту «Пісні над піснями» [43].

— Ой ви, дочки Єви! — сказав Дашкович, зітхнувши й обертаючи очі на Канта. Невідомо, чи йому було шкода Канта, чи грошей.

— Щоб мені купив зараз такі золоті колоски! Чуєш? Давай гроші, та ще й зараз, бо не видержу!

І філософ мусив кидать Канта; він довго й не сперечавсь, потерся, пом'явся та й мусив доставать гроші. Жінка побігла до магазину за золотими колосками, а Дашкович хотів читати Канта, але в його в очах манячили золоті колоски, а під тими колосками чорні коси, а під кісьми чорні брови й очі жінчині. Він спробував писать лекції і замість Канта втирив — Степанида, засміявся сам до себе та й покинув роботу.

Справившись в магазинах, Марта вернулась додому й застала там чоловіка. Вона сховала всі свої закупки, не похвалившись навіть перед ним.

— Хоч покажи, чого накупила, — сказав до неї Воздвиженський.

— Нехай іншим часом. Як уберусь, то й побачиш! Ти не дуже квапишся показувать мені, що купуєш, розказувать мені, що робиш, — одказала йому Марта Сидорівна, вештаючись по хаті й не дивлячись на його.

Воздвиженський вгадав, що не вдоволив її, одначе все-таки сподівався од неї ласки й сякої-такої дяки.

— Марто Сидорівно! я оце думаю покликать до себе сьогодні ректора, інспектора, деяких архімандритів і професорів.

— Ти думаєш, а я не думаю, — тихо обізвалась Марта.

— Чом же ти не думаєш?

— Тим не думаю, що сьогодні й сама не маю часу, і слуги не гулящі. Нехай лишень передніше впораються.

Воздвиженський постеріг, що не вблагав своєї жінки. Йому стало прикро й досадно. Злість підступила йому під саме горло.

— Марто Сидорівно! — крикнув він. — Я велю... я попрошу на сьогодні гостей!

— Степане Йвановичу! я не велю! Не проси на сьогодні тих ченців, бо я не буду коло їх панькаться. Нап'ються чаю та й додому поїдуть! — Марта промовила ці слова, дивлячись вбік, зумисне одвертаючи очі од чоловіка. Вона хотіла тим показать, що має його слова ні за що.

— Клопіт мені з тобою! Я не звик до такого тону! Я не хочу чуть од тебе такого тону! Я не хочу слухать од своєї жінки нічого такого!

— Коли не хочеш слухать, то позатикай вуха! — сказала Марта, подивившись йому бистро в вічі, і так задзигоріла язиком, що він ледве встиг розібрать ті слова.

Воздвиженський побачив, що вести далі діло було б і недобре, та й надаремно.

Марта довго терпіла, як Воздвиженський обходився з нею, вважав її за нижчу од себе, ніколи не радився з нею, робив по-своєму все, ніколи й слова не сказавши про те своїй жінці. Горда, розумна й завзятуща, як щира українка, Марта зовсім не була зугарна по своїй вдачі кориться деспотизмові чоловіка, а навпаки, їй бажалось всім правувать в домі і в хазяйстві. Воздвиженський вивіз з Тули зовсім інший погляд загалом на всіх жінок. Мартина енергія й злість зовсім збили його з пантелику. Воздвиженському заманулось зломить її: він попросив до себе того ж таки вечора ректора, інспектора й ще кілька архімандритів, котрі колись могли стать йому в пригоді.

Того ж вечора підкотила під дім Воздвиженських одна й друга карета. Звідтіль вилізли архімандрити з хрестами на шиях, в дорогих шовкових та оксамитових рясах. Вони придержували бороди й хрести на грудях лівими руками, як-то придержують сільські молодиці намисто з дукачами, нахиляючись часом низько. Архімандрити ввійшли в залу Воздвиженського, всі гладкі, червонолиці, причесані, облиті пахощами. Вся зала сповнилась неначе ароматами Лівану й Аравії.

Вони сподівалися встрінути в гостях багато прекрасного полу. У ректора коси були позакручувані в дрібні локони. Архімандрити посідали в фотелях, на дивані і заговорили енергічними, зовсім не аскетичними голосами. Деякі весело і дуже голосно реготались, ждучи гарних дам і столів, заставлених всякими напитками й наїдками. Воздвиженський вертівся коло їх, присідав коло ректора та все

поглядав на двері. Марта не виходила. Горнична внесла тільки чай і до чаю не дуже празникову паляницю.

Воздвиженський пішов в жінчину кімнату. Марта, бліда, як стіна, поралась коло самовара й бистро зирнула на його своїми великими очима.

— Та вийди, будь ласка, до гостей!..

— Не вийду! — тихо промовила вона, бо здержувала голос. Її лице одразу налилось кров'ю. Великі очі блищали. Од неї аж пашіло вогнем! Здається, ніби вона вся стояла в полум'ї з головою.

Воздвиженський почутив те полум'я в кожному пружку її лиця, в кожній фалді її одежі. Вся його енергія хто його зна де й ділась; він побачив, що шкода й заходу, і мовчки вийшов з кімнати, куди долітав регіт товстих і веселих архімандричих голосів.

— Йди сам, регочись там з ними! — промовила Марта йому навздогінці.

Воздвиженський вийшов до гостей як опарений. Він хотів розмовлять, але слова зникали з його пам'яті, десь зслизали з язика.

Архімандрити випили чай, пореготались, потім заскучали. Гостей більше не приходило, бо Марта навіть не просила Дашковичів. Воздвиженський просив вибачать за свою не зовсім здорову жінку, і архімандрити встали мовчки й невесело попрощались з хазяїном.

Воздвиженському було сором. Йому хотілось піти й сказать докір жінці, та він тепер її постеріг... Він ходив по залі, терся коло порога, та боявся переступить. Кілька разів він уже підіймав на поріг ногу, але все неначе з-під порога вискакувало полум'я й пекло йому ногу.

Він таки переміг себе і вступив в жінчину кімнату. Од моральної втоми він не зміг стоять і спустився на стілець. Глянув він на Марту, кругом неї пашіло таке саме полум'я, як і недавно перед тим.

— Наробила ж ти мені сорому! — сказав Воздвиженський, і в голосі його задзвеніла жалість; його голос був якийсь прохаючий, багато м'якіший.

Марта зараз постерегла ту зміну, і полум'я кругом неї поменшало.

— Не бійся! Попросимо іншим часом, то й приїдуть, і нап'ються, й наїдяться.

— Як же я буду після цього дивиться їм в очі?

— Прямісінько й простісінько; подивився в очі, та й годі.

— Добре тобі таке казать отутечки в хаті. Але стань ти на моє місце!

— Хто його зна, яке там твоє місце! Живу з тобою в парі, а од тебе не чула про твоє місце.

Мартин голос затремтів, але дуже-дуже легенько.

— Скільки живу з тобою, я не чула од тебе, яке ти місце займаєш, і скільки грошей достаєш, і де їх діваєш. Я тільки од людей перечула, що ти там десь і правуєш, і редактором.

В словах її почувся докір, але голос став тихий, звичайний. Вона почувала, що вже зігнала злість, провчила чоловіка.

— Яка ти чудна! Хіба ж тобі не все одно, чи я там редактор, чи економ.

— Ти чудний, а не я чудна! А якби ти завтра став старцем-прохачем? Чи скажеш, що мені було б усе одно?

— А мені здається, що мої діла зовсім тобі не потрібні й не цікаві для тебе.

— А мені здається зовсім інакше! Якби ти був добрий, ти б мені усе розказав, ти б у мене попросив у всьому поради... Ти б мені розказав хоч з самої цікавості!.. А то ти ховаєшся од мене, мовчиш, маєш мене за наймичку, чи що, не варту вваги й поради.Чи я знаю, що ти заробляєш? Чи я знаю, де ти все те діваєш? Чи ховаєш його дітям, чи гайнуєш, пускаєш на вітер? Так недобре робить, хоч ти людина вчена, а мене маєш за темну купчиху... Та потривай! І я не така темна, як тобі здається!

Ці останні слова вона знов вимовила з злістю, і вогонь знов купиною схопився кругом неї. Завзяття знов блиснуло блиском з її темних очей.

Воздвиженський вже був роззявив рота, щоб обороняться, але, почувши те полум'я, знов стулив його. Язик сам прилип до піднебіння.

— Ой ти, боже мій! — крикнув Воздвиженський і схопився з місця. — До цього часу жінка була як жінка! Скажи ти мені, що з тобою сталося? — спитав він у Марти, згорнувши руки й дивлячись їй в вічі.

Марта навіть не глянула на його й поралась коло колиски.

— Скажи ти мені, на милость божу, що з тобою сталось? — спитав в неї Воздвиженський удруге, ближче приступивши до неї.

— Йди спати! — одрубала вона йому, сердито зирнувши на його.

— Але скажи ж мені, чого ти од мене хочеш? Що з тобою трапилось?

— Те сталося, що й було! Йди та передніше винеси гроші на харч, бо тих, що ти дав, вже не стало!

Воздвиженський вийшов і промовив з великою досадою:

— Ти камінь, а не жінка!

Він довго ходив по своєму кабінеті та все думав та думав... Він почував і бачив, що жінка не тільки що не покоряється йому, але командує ним, чинить свою, а не його волю. Він почував, що все нижче й нижче спускається й падає під Мартин черевик. Вважаючи на її вдачу, на завзятість, він тратив всяку надію перемогти її.

«Чи не вдіє чого з нею батько? Піду пожаліюсь старому, намовлю його... Може, він своїм «Патериком» та патріархальним впливом вижене з неї той дух вередів».

Воздвиженський пішов до флігеля крадькома — жаліться на свою жінку.

Сухобрус, вислухавши його слова, підняв руки вгору і трохи не заплакав. Він добре знав вдачу своїх дочок, але, покладаючись на свій батьківський авторитет, він обіцявся піти другого дня до Марти й уговорить її.

До півночі Сухобрус молився богу за свою Марту, щоб господь зм'якшив її серце. Вибравши час, як Воздвиженський вийшов з дому, він пішов до Марти.

Марта сиділа й шила. Сухобрус поздоровкався і, знаючи свою Марту, ніяк не міг приступить до діла.

— Як сьогодні погано надворі... — сказав він, потираючи руки, ніби од холоду.

— Сідайте ж, тату! Чого ви стоїте?

Сухобрус не сів і знов терся та м'явся... Марта догадалась, що він за чимсь прийшов, та не сміє сказать.

— Мабуть, ви хочете мені докорять, що я вчора вас не покликала в гості? Але я й сама до гостей не виходила.

— То-то й лихо, що ти не виходила... не послухала свого мужа...

Марта за все зараз догадалась й осміхнулась.

— Мабуть, жалівся вам на мене? Еге, так? Признавайтесь, тату! — сказала Марта спокійно, навіть весело. Вона уперед була дуже безпечна за свою перевагу, бо добре знала батька, знала й себе.

— Як-таки можна тобі не слухать свого мужа? Він же старший в домі, він голова в сім'ї.

— Нехай вибачає. Він старший, і я старша! Ми в цьому рівня.

Сухобрус прийняв академічну поставу й почав вговорювать ніби по-вченому.

— Марто! ти єси жона його! Ти повинна покоряться йому, бо сам бог так звелів: «Жена да убоїться свого му-

жа», — так глаголе святе письмо. В домі повинен буть один старший. Двом старшим разом не можна буть.

Марта зараз постерегла, звідкіль віє вітер.

— Я це, тату, давно знаю. А чи була ж наша небіжка мати у вас слугою? Чи не були ви рівні в домі?

— Ми люди простіші, а Воздвиженський людина — не нам рівня. Ти вважай на його розум, на науку. Покорись йому, серце! Ради мене, ради свого батька, не сперечайся з ним. Люди почнуть зараз судить, рознесуть по городі. Про нас і передніше йшла не зовсім добра слава. Він, правда, трохи якийсь цупкий, тугий! Але до всього можна звикнуть.

— Тату! не гнівайтесь на те, що я маю казать. Ви мене знаєте змалку; ви знаєте, що я й вам, і матері була покірна, бо ви до мене були добрі. Але до всього... не можна звикнуть. Чи можна ж звикнуть до лиха, до сварки?

— Оце вигадала не знати що! Хіба ж він таки підіймає на тебе руку...

— О! якби ще підняв на мене руку, то я б йому руку покусала, і добре-таки покусала б!

— Ой Марто! ти таки зроду опришкувата й уперта! ти й малою така була, сказать тобі правду. Але будь же тихіша; знай, коли змовчать, коли й обізваться, а коли й стерпіть, — вмовляв Сухобрус свою дочку.

— Ви, тату, говорите до мене, наче до маленької, — сказала Марта, осміхнувшись. — Він, тату, мене зневажає, має мене за невчену людину, нічого мені не говоре, не порадиться зо мною, жалує давать мені до рук гроші. Він од мене таїться, а я од його не таюсь.

— Який тепер світ настав! І все то слідкують, вислідкують!.. кмітять! Чи поважає, чи не поважає пак чоловік! А ми за це не знали, а проте прожили щасливо цілий вік. Ой господи! Що то далі буде на цім грішнім світі!

— Добре, що ви так одразу зійшлись й погодились. А от я-то не оступлюсь од свого слова ані на ступінь! Я його присилую мене поважать, мене за все питать, радиться зо мною або й попросить.

Голос її піднімався все вгору та вгору. Останні слова Марта аж крикнула.

— Та чого ти кричиш! Я ж ні в чому тут не винен!

— Бо ви, тату, микаєтесь, куди вам не слід! Де два б'ються, третій не мішається, бо й третьому достанеться.

— Цить! цить! цить! Не буду вмикуватися! — промовив Сухобрус, та за шапку, та з хати! Так і майнув через подвір'я до своєї хати.

Йдучи з лекції, Воздвиженський забіг до батька в магазин і розпитав за все. Похнюпивши голову, він пішов до господи, де стріла його Марта. Як не таїлась вона, але її очі сміялись і на губах перебігав осміх. Вона навіть весело дивилась йому в вічі, любенько говорила до його. Воздвиженський добре розумів, що вона радіє, навіть трохи глузує з його. Його брала злість, бо його принцип деспотизму в сім'ї й послухання жінки Марта потоптала ногами.

Воздвиженський зрозумів, що треба йти на мир, що Марта зробить те, що схоче, й буде поти коверзувать і глузувать з його, поки її воля.

Смачно пообідавши, Воздвиженський заговорив до Марти дуже солодким голосом, так що вона й не втямила спершу, до чого воно йдеться і до чого він прямує. То була його прелюдія.

Побалакавши любенько то про се, то про те, Воздвиженський приступив до діла.

— І чого нам, Марто Сидорівно, войдуваться? Я й сам не знаю, як воно в нас пішло на нелад! Ми люди, хвалить бога, не вбогі; маємо всього доволі. Нам зовсім нічого лаяться та змагаться.

— Отак і я, Степане Івановичу, думаю. Ми не вбогі, маємо всього доволі. Нам нічого свариться. Чи прийде вечір, чи п'ємо чай, то сісти б та й побалакать любенько, порадиться гарненько про все. В нас є вже сім'я...

— Ще й більше буде, — перебив її розмову Воздвиженський.

— Само по собі, що буде! Чом би пак нам не порадиться, як би лучче хазяйство своє повести, як би якісь плани зробить. В нас же є батько, а що батькове, те наше.

— Ти розумно говориш, Марто Сидорівно!

— Сухобрусів нерозумних ніколи й не було в Києві! Та й таких ніхто й не запам'ятає ніколи! І дядьки наші багаті й розумні, і наш батько, хоч і був бідний, та з нічого розвів дещо! І ми розведемо, як будемо розуму держаться та підемо сухобрусівською стежкою. От з нашого дому маємо дохід... Час би дещо і в банк покласти, щоб проценти наростали для дочки...

— А ти, Марто, хіба дещо придбала?

— А чом же й не придбать то з сього, то з того? В контрактовий ярмарок [44] був за квартири заробіток добрий. А ти ж? Чи придбав хоч трохи з свого редакторства та професорства?

— Є там трохи зайвих грошенят, — промовив Воздвиженський знехотя якось.

— То оддаймо, що маємо зайве, в банк, — сказала Марта.

— Про мене, оддаймо!

І вони разом, неначе змовившись, пішли в свої кімнати й вернулись до зали, держачи в руках капшуки з грішми.

— Ого! та й ти чимало зібрала з свого хазяйства! — сказав Воздвиженський, трясучи Мартиним скарбом.

— Ого! та й ти, бачу, не все програв у карти! — весело сказала Марта, підіймаючи рукою добрий капшук з грішми. І вони посідали любенько вкупці та й почали лічить гроші. Полічили вони всі гроші. Грошей було чимало. Вони обоє були дуже раді одно одному і, налічивши чималу суму, зовсім помирились того вечора.

— Завтра я сама одвезу гроші до банку, — сказала Марта.

— Про мене, й одвези! — одказав їй Воздвиженський, оддавши її до рук всю суму.

— Яка шкода, що купецтво зовсім занедбається в нашій фамілії, як помре наш старий батько! — сказала Марта.

— А справді, велика шкода! Крамарство корисніше, ніж наша наука. Як я завидую, як побачу купчиків за прилавком в магазині! В мене аж руки сверблять, щоб розгортувать крам та мірять матерії аршином.

І Воздвиженський обперся обома руками об стіл, як роблять купці за прилавком, почав мірять аршином матерії на повітрі. Всі його манери, весь його хист був щиро купецький, неначе він стояв і справді в магазині та міряв аршином матерії.

— Правда, Марто Сидорівно, ми тільки дурнісінько сердились?

— А правда, Степане Івановичу! І чого нам свариться! І нащо нам те здалося! А яка це притичина для миру й спокою в нашій хаті.

Самі руки Мартині налапали гітару. Вона взяла й почала натягувать струни й направлять гітару. Самі пальці почали брати веселі акорди, і незабаром гітара задзвеніла в Мартиних руках, аж стіл затрусивсь. Воздвиженський слухав з великою охотою й почав підтягувать голосом.

— Заспівай, жінко, якої-небудь! Давай на радощах згадаємо давнину!

Марта почала співать: «Катя в рощице гуляла». Її голос, високий та дзвінкий на високих нотах, вже трохи хрипів на низьких, неначе розколота посуда. Дуже радий мирові, Воздвиженський ходив по хаті, позакладавши руки

в кишені, й співав чудовим, дзвінким басом. Піснею скінчилась між ними незгода, і настала в хаті мирнота на довгий час.

— Може, запросимо на цьому тижні ректора й архімандритів? — питала Марта. — До того часу слуги будуть вольні.

— А коли ти того хочеш, то й покличмо!

— Бо тоді якось зовсім не випадало! Такий був час... зовсім не добрий...

— Еге! зовсім тоді не випадало! — сказав Воздвиженський та й замовк.

І довго вони балакали, грали й співали. Марта не втерпіла і того ж таки вечора побігла до сестри.

— Сестро! чи ти пак знаєш, що мій Степан Іванович став зовсім інший?

— Невже! — сказала Степанида.

— Атож! Тепер зо мною вже й радиться, й гроші дав мені до рук. Завтра одвезу в банк. А твій як?

— А мій такий, як і був... Як почав раз ділиться зо мною своїми мислями та думками, як почав читати якогось філософа, то я трохи не заснула. Все сидить, і од стола трудно його одтягти, а гроші десь ховає, і добре ховає од мене, і дає видавцем, як треба. Як же ти свого загнуздала? Порадь мене, як рідна мати!

— Ой сестрице! набралась я мороки, а таки на своєму постановила. Я йому виварила воду раз і другий! Тепер мене слухатиме й поважатиме. Причепись і ти до свого, та причепись добре!

Марта розказала, як вона виварила воду Воздвиженському і як з ним погодилась.

— Треба й на свого філософа тупнуть раз та другий! — сказала Степанида. — А то й мій вдався трохи скупий. На філософські книжки то й гроші є, а як для мене, то й нема! Піду оце таки зараз до його!

При тих словах вона пішла в кабінет до Дашковича. Дашкович сидів над німецькою книжкою, наморщивши лоба. Степанида прожогом вбігла в кабінет.

— І скажи ти мені, на милость бога! Чи є в світі така безщасна жінка, як я? — так почала Степанида Сидорівна.

Дашкович підвів голову й дивився переляканими очима на свою жінку, витріщивши на неї очі.

— Що з тобою сталось? — спитав він її.

— Що зо мною сталось... Я вже не кажу про те, що ти покинув мене задля оцих книжок, що ти слова зо мною не промовиш та все човпеш, що ти зав'язав мені світ. Чи

так же буває в других людей? Чи так же живуть Воздвиженські?

— А як же живуть Воздвиженські? — спитав він у жінки.

— Вони не марнують грошей на не знати які філософські книжки. Та в нас же сім'я! Чи вже ж ти даси в придане дочці оцей філософський хмиз? А Воздвиженські сьогодні одвезли вже гроші в банк. Сестра насправляла собі модної одежі. А ти про мене, молоду, не дбаєш; і сам не вбираєшся по-людській, і мене водиш, як бог зна кого! І бог зна, де ти ті гроші діваєш? Хіба ж я за те знаю? Га? Скажи? Скажи?

Дашкович схопився, висунув з стола шухляду з асигнаціями й сунув в руки жінці.

— На, голубко, тобі гроші! Накупи, про мене, золотих колосків і рож, скільки хочеш, та дай мені спокій, — сказав він і сів знов за стіл.

Степанида побігла з кабінету до сестри лічить гроші.

— А бач! — сказала їй Марта.

— Бачу! — промовила до неї Степанида.

І Дашкович згадав свій давній сон про голубку...

V

Тим часом Сухобрус старівся і впадав у містицизм. Він дуже часто почав їздить в лавру, часто ходив в пещери, кожного ранку ходив знаменуваться до Братської чудовної ікони богородиці і натщесерце в неділі і в празники пив почаївську свячену воду. Він мав багацько знайомих ченців у лаврі і на пещерах, заходив до їх в келії, сповідався, любив розмовлять з ними про святе, сидячи в садку під деревом на печерських горах. В його флігель все частіше навідувались сиві ченці, русяві й чорняві молоді послушники. Дочки й зяті бачили те й страхались тих ченців, щоб вони не порозносили дечого з флігеля на монастир... Сухобрус часто справляв у себе панахиди і все глибше та глибше зачитувався в «Житія святих».

Раз, начитавшись про спокусу од бісів, Сухобрус ліг спати й прокинувся опівночі дуже переляканий. Тільки що він заплющив очі, а йому уявилось, що хата освітилась, як блискавкою. Вдарив страшний грім, і раптом одчинились двері і всі вікна, неначе якоюсь невидимою силою. В одчинені двері вступив якийсь святий, а за ним янголи. Він очмарів з дива. Коли придивиться він, аж у того святого курячі ноги, а в янголів крила, наче в кажанків, ще й у всіх ззаду тяглися довгі хвости. Оглянувся він на вікна,

аж туди заглядали престрашні голови: цапині, і курячі, й собачі, та всі з цапиними бородами і в німецьких ярмулочках. Ще дужче гуркотів грім, і всі чорти поперекидались панками з хвостиками й ріжками і почали стрибать навкруги Сухобруса. Дідьки пищали, вищали, висолоплювали язики, вищиряли зуби, клацали зубами, наче вовки, а навпісля кинулись на Сухобруса й почали його душити.

Прокинувся він блідий, як смерть. Піт лився з його лоба. Він був такий втомлений, ніби й справді гацав по хаті з тими дідьками. Спросоння він так голосно закричав, що побудив слуг. Наймички вбігли з світлом і почали з переляку хреститься. Сухобрус трусився, неначе його трясла пропасниця. Йому принесли почаївської води; він напився, помазав собі очі й груди і почав молиться та хрестить вікна й двері. Одна наймичка побігла й збудила Воздвиженського; він прибіг і почав заспокоювать Сухобруса.

Од того часу Сухобрус боявся сам спать і клав у своїй кімнаті одного прикажчика. Зяті й дочки, порадившись, задумали викрасти од Сухобруса всі книжки.

Тільки що Сухобрус пішов до крамниць, Марта й Степанида прийшли у флігель і познаходили прездорові книжки «Житій» та «Патерика». Напнувши на плечі бурнуси, вони позабирали ті книжки під пахви й винесли з хати, так що й наймички навіть того не бачили. Вони ледве дотаскали їх до дому Воздвиженського й сховали в скриню на самісіньке дно.

Вже не швидко оглядівся Сухобрус за книжками. Після того страшного сну він був втратив смак до їх, але якось зоглядівся — і не знайшов книжок. Він почав питать в наймичок, в прикажчиків, але ті одмахувались руками: казали, що ті книжки їм зовсім ні для чого не потрібні. На зятів, на ченців він не міг і подумать і впевнився, що хтось чи вдень, чи вночі уліз у вікно і покрав усі книжки.

Сухобрус усе ходив та бідкався, аж дочкам було його шкода. Воздвиженський постеріг, яку вартість мали ті книжки для Сухобруса. Взявши одну книжку «Житій», він пішов до Сухобруса в флігель.

— Тату! чи ви бачите, що я достав? — сказав Воздвиженський, показуючи йому книжку обіруч.

— Голубчику! Степане Івановичу! І де це ви її достали? До смерті буду молиться за вас богу!

— Купив на точку! Мабуть, її продав той, хто вкрав у вас.

— Буду ж я кожного ранку забігать на точок, може, й інші книжки набачу.

— Не бігайте, тату! Нехай вже я сам бігатиму молодшими ногами.

— Спасибі вам, дай вам боже здоров'ячка! — говорив Сухобрус, обнімаючи його й цілуючи.

«Добре діло йде! — подумав Воздвиженський. — Може, старий одпише флігель мені одному...»

— Степане Івановичу, найму за вас акафіст Братській богородиці.

— Про мене, тату, наймiть, тільки не дуже лиш читайте ці книжки, бо знов снитимуться янголи з пазурами.

— Еге! смійтесь, смійтесь! Ви добре знаєте, що не до кожного дідьки приступають... Бо не кожного бог благословить... Хто недобре робить, до того, певно, вже й дідькам не треба приступать.

Сухобрус свої сни вважав за милость божу й думав, що то він вже присвятився. Він почав ще частіше їздить в лавру; ще більше ченців і слимаків приходило до його в гості.

Тим часом Воздвиженський радився з Мартою, що було б дуже добре, якби батько одписав на їх самих флігель. Марта почала підлещуватися до батька, дуже часто бігала до флігеля і таки не втерпіла: попросила одписать флігель їм самим. Батько вволив її волю: одписав в духовниці Воздвиженському флігель, а все, що було в флігелі, і всі гроші, які мав, він звелів розділить пополовині.

Вже Сухобрус часто думав про свою смерть. Трохи не кожного місяця він готувався до смерті, говів, сповідався, наймав акафісти, подавав на часточку, роздавав милостину старцям і часто годував і напував ченців та послушників. Він так вірив в свою добрість, в свою чистоту, що як заслаб, то спокійно дожидав смерті. Всі його думки давно покинули землю. В останній час він линув думкою вже на тім світі, десь в безкрайньому небі. В неясних, в розлитих формах йому з'являвся той світ, ніби безкрає, глибоке, синє небо, де ніби плавали цілі полки прозорих янголів в легеньких ясно-рожевих, золотих і зелених убраннях, — де на чорних хмарах стояли дідьки на митарствах. Митарства здавались йому якимись поліцейськими конторами, повними рогатих і хвостатих дідьків. В надзвичайній красі з'являвся йому рай з якоюсь брамою з щирого золота й срібла, обсипаною дорогими камінцями, а за тією брамою він неначе бачив якийсь пишний садок з надзвичайним деревом і овощами, з райськими птицями, з зеленими левадами, де текли ріки з кришталю в золотих та срібних берегах. Він неначе вже бачив золотий престол на хмарах над тим чарівничим садком, а од того престолу, наче од

сонця, лився світ, як од тисячі сонців. Як той пишний сон, що часом зоставляє в душі справдішнє почування, навіть після того, як людина прокинеться, той чарівничий рай манив його до себе якимись надзвичайно солодкими пахощами, надзвичайною гармонією музики, святих пісень, шуму кришталевих рік. Сухобрус заслаб, а те дивне диво втишувало його муки, не виходило в його з голови, з серця. Почались передсмертні муки, і душа його стривожилась. Він усе брав за руки то дочок, то зятів, неначе боявся випустить чужу руку, неначе шукав чиєїсь помочі. Він усе просив позаслонять вікна. Його голова все одверталась до стіни. Зяті й дочки не одступали од його, поки він і вмер.

Поховали діти батька та й недовго журились. Дочки трохи поплакали, але швидко втерли очі й забули про його. Зяті таки зовсім не тужили. А тим часом діти заспівали іншої пісні, як настав час ділиться батьківськими спадками. Ця ділянниця вийшла трохи чудна.

В залі Воздвиженського зібрались зяті й дочки і прочитали батьківську духовницю. Все було гаразд, доки не дочитались до флігеля. Тільки що Воздвиженський прочитав, що флігель оддається самим Воздвиженським, як Степанида зблідла, трохи не зомліла і насилу опам'яталась.

— То це так, сестро? — промовила Степанида до Марти. — То це така твоя добрість? То це ти так направила ще за життя небіжчика нашого батька, царство йому небесне, вічний покій! Я не знала, що так буде.

— Сестро! чим же я тут винна? Така була воля нашого батька ще за його життя, вічний покій його душі! Я тут і сном, і духом невинна.

— Не знаю, хто й винен. Хіба стіни та вікна винні. Воно пак добре ближче жити, частіше до батька ходить, піддобрюваться, підлещуваться, — говорила Степанида Сидорівна, похиливши голову.

— Може, хто піддобрювавсь і підлещувавсь, тільки не я. Чим же я винна, коли бог навів нашого батька, царство йому небесне, на таку путь, на таку думку.

— Навів бог на таку думку, якої треба було Воздвиженським, а не на думку Дашковичів.

— Я не знаю, як воно буде. Я не пристаю на це. Все пополовині, та й годі! І дім нехай буде пополовині! — сказала Степанида, махнувши рукою і піднявши голос з останньою фразою.

— Так, сестро, буде, як хотів наш батько, легко йому лежать і землю держати! Дім буде наш, бо й стоїть на нашому подвір'ї.

— А я кажу, що не ваш!

— А я кажу, що наш!

— А я-бо кажу, що не ваш! — крикнула зопалу Степанида, неначе од тих слів так би і сталось, як вона скаже.

— То надаремна річ. В духовниці не так написано. А рештою поділимось, як в духовниці написано. Я на те пристаю.

— Ще й на те, сестро, не приставай!

— Бо пристаю! Що правда, то не гріх!

— Була колись правда, та заіржавіла.

— Годі тобі домагаться, бо нічого не поможеться, коли в духовниці так написано, — обізвався Дашкович, — що ж маємо діяти, коли так розпорядився небіжчик. Маємо собі опрічнє житло, та й житимемо якось.

Розпорядились живі, а не мертві, — сказала Степанида й вийшла з хати. За нею вийшов і Дашкович.

Як не сердилась Степанида на Воздвиженських, одначе треба було мириться з ними, бо ще не було розділене між ними батьківське добро.

Колись світлий, чистий, веселий Сухобрусів флігель був тепер закиданий, наче хамлом. Все добро, що було сховане в скрині, в кімнаті, в пекарні, в хижці, в коморі, навіть на горищі, — все те було знесене в залу й кімнату, все те було кинуте й валялося жужмом, купами по столах, на підлозі, по вікнах. В одному кутку лежали пухові подушки й перина, на столах і на вікнах стояли купи тарілок і всякого посуду. Де колись на вікнах стояли вазони з квітками, там тепер стояли горшки, кострулі, лежали сковороди. На стінах стирчали цвяшки, де колись висіли картини й образи. Павуки встигли вже позасновувать усі кутки, перекидаючи павутиння на цвяхи, навіть на розкиданий посуд. Не стало хазяїна в оселі, і почала панувать за його слідом пустиня. Миші бігали по помості, а мухи покинули хати і своїм гудінням не ворушили мертвої тиші. Все натякало на смерть, скрізь зник дух життя. Тільки велика картина Ноя з синами стояла на перині і своїм стародавнім сюжетом ще більше натякала на смерть і спустошення.

На те кладовище, в ту не кімнату, а ніби в комору, що так недавно була світла й очепурена, ввійшли Сухобрусові зяті й дочки. Воздвиженський держав у руці цілий листок паперу, навкруги списаний; там були записані всі небіжчикові речі. Зяті й дочки почали ділиться. Найбільше завзяття показувала Марта. Дашкович примостився на скриньці, згорнув руки й довго дивився на дам, котрі бігали по хатах, підіймали дещо з підлоги, говорили, кричали й махали руками.

Вже сонце високо піднялося над київськими горами, а вони все ділились; вже минув час обіду, а вони все ділились та ділились. Воздвиженський спочатку вмикувався в цю справу, але швидко втомився й сів собі на скриньці попліч з Дашковичем. Дашкович думав, думав та під шум і лепетіння жіноче зовсім задумався і перелетів думкою в трансцендентальний світ філософії. Вже сонце пішло за київські гори на захід, а невтомленні сестри все гомоніли, сперечались та все ділились.

— Киньмо та ходім обідать! Нехай йому нечистий! — крикнув Воздвиженський і вже хотів вийти з хати.

— Потривай трошки! ще й зосталось тільки, що подушки та перина, — промовила Марта.

— Діліться вже до кінця; діліться та кінчайте сьогодні, бо завтра я сюди вже не прийду: так обридло, — сказав Воздвиженський і знов сів на скриньці.

Марта і Степанида приступили до подушок і почали їх ворушить. По хаті пішла страшна суха курява, наче густий дим валував клубками, підіймаючись проти сонця. Всі закашляли й затулили носи.

— Як же ми теперечки поділимо постіль? — спитала Марта.

— А так поділимо! — одказала Степанида. — Ти, сестро, візьмеш перину, а я візьму три подушки.

— Е, ні! потривай! Так, сестро, буде недобре! — сказала Марта. — Коли мені припадає перина, то нехай же буде моя й одна подушка.

— Е, ні, сестро! Для тебе вже буде занадто, а для мене буде кривдно! — сказала Степанида.

Подушка й перина були дуже гарні й великі, ще й до того з чистого м'якого пуху. А обидві сестри дуже любили гарну постіль і м'які подушки.

— То як же це воно буде? — спитала знов Марта.

— А так буде, як я кажу, — промовила Степанида. — Ти, сестро, бери дві подушки, а я візьму одну подушку й перину.

— Нехай-бо не так буде! Лучче ти, сестро, візьми дві подушки, а я візьму одну подушку й перину, — сказала Марта.

— Сестро! гріх тобі бога гнівить і мене кривдить. Ти взяла флігель, ще й перину хочеш загарбать, — сказала сердито Степанида.

— Сестро! сама ти гнівиш бога й тривожиш батьківські кістки! Чи то ж я узяла флігель? Хіба ж не батько-небіжчик, царство йому небесне, одписав мені його? — сказала Марта.

— Годі тобі, Марто, сперечаться та все на батька звертать! Може, скажеш, що й перину одписав тобі батько? — промовила з запалом Степанида.

— То як же воно оце буде? — сказала Марта. — Або ти бери дві подушки, а я візьму перину з подушкою, або я візьму перину з подушкою, а ти бери дві подушки, — промовила Марта, не постерігаючи помилки свого язика.

Дашкович підвів голову, почувши такий надзвичайний рогатий силогізм, якого навіть не вигадала давня Греція. Його дуже це вразило, і він почав гадать та міркувать, по якій-то формі стулила Марта таку штуку.

— Або ти, тату, їдь у ліс, а я зостанусь дома, або я, тату, зостанусь дома, а ти їдь у ліс, — сказала Степанида. — Та чого ти сидиш та думаєш? — гукнула вона на Дашковича. — Ми самі морочимось, а тобі й гадки нема! — І Степанида потягла Дашковича до перини. — Дивись! Що це? — спитала вона його.

— Перина, — промовив він спокійно, піднявши один палець угору.

— Перина! — передражнила його жінка. — Сам ти перина! Поділи лиш між нами оту перину, тоді скажеш — перина!

Дашкович задумався і згодом промовив: «Нехай буде вам обом по півтори подушки і по одній половині перини».

— Хіба ж пак подушки цифри? Хіба ж їх можна ділить так? — промовила Степанида з серцем.

— А чом же й не можна? Хіба ж перина й подушка, хоч і реальні самі по собі речі, не можуть бути ідеями, котрі можна мислить, ділить й докупи складать?

— Бог зна що верзеш ти язиком!

— Яке бог зна що? Хіба ж не ви вдвох недавно склали з подушок і перини дуже цікавий силогізм?

— Кидайте ви ваші перини й подушки та ходім обідать, бо вже вечір близько, — сказав Воздвиженський і вийшов з хати. За ним вийшов і Дашкович, а за ними мусили вийти й їх жінки.

І знов стало тихо в Сухобрусових покоях. Знов смерть запанувала там, де недавно був гармидер і колотнеча. Курява, остання признака життя й ворушіння, вляглась; сонце освітило червоним промінням руїни Сухобрусового добра, а павуки знов забігали по закутках. І смутно дивився праотець Ноє з синами з картини на людську суєту і корисність, на руїни недавнечко помершої навіки жизності.

На другий день після снідання знов одчинились двері у флігель, знов увійшли дочки й зяті. Воздвиженський так

само держав у руці великий листок, списаний навкруги, і писав значки карандашем над тими словами, котрі назначували розділені речі. Дашкович так само примостився на скриньці, не стерши пороху. Сестри знов почали ділянницю й приступили до постелі. Перина, як на злість, лежала, як та гора! Здорова, повна дорогого та свіжого пуху, а подушки, що лежали нарізно, були роздуті і такі повні, неначе всередині були напхані не пухом, а набиті питльованим борошном. Марта підняла одну подушку; подушка була легка, як пір'їна! Степанида підняла другу подушку; подушка сама аж підскочила вгору, наче м'яч. Вони неначе дратували їх обох.

— Як же ми, сестро, поділимось постіллю? — спитала Марта.

— Не знаю, сестро! Треба якось ділиться, — одказала Степанида.

— Треба ділиться, — машинально промовила Марта ті самі слова. — Бери-бо, сестро, дві подушки, а я візьму перину й подушку! — аж просила Марта.

— Нехай-бо вже, сестро, буде мені перина й подушка! — просила Степанида.

Воздвиженський слухав і бачив, що тому змаганню кінця не буде, і сказав:

— Коли вже вам обом так трудно розділиться пуховиками, то ви зробіть так, як радив Василь Петрович. Бо що філософія скаже, то проти того нема чого суперечить.

І вони розбили всю постіль пополовині: перетягли шнурками перину й одну подушку й сокирою розрубали якраз пополовині.

Розділивши батьківське добро, обидві сестри посердились. Кожна з їх постерігала, що багато дечого з батьківського добра не прийшло до рук, що його нишком переполовинили. Сестри скоса дивились одна на одну й перестали ходить в гості одна до одної. Зате Дашкович і Воздвиженський не вважали на непомирливих своїх жінок і жили в згоді так само, як і передніше.

Дашкович все глибше закопувався в книжки. Для своїх університетських лекцій йому треба було дуже добре познайомиться з наукою. Він був цікавий не до однієї філософії, і другі науки звертали на себе його ввагу. В його шафах і на столах лежали товсті купи паперу, списані його рукою.

Раз була чудова тепла година. Вечір був такий пишний, сонце стояло на заході таке червоне та ясне, повітря було таке тихе й тепле, що весь Київ, все мале й велике,

бідне й багате, висипало з домів надвір. Царський садок, шосе над Дніпром, гори — все те було засипано народом, котрий гуляв, балакав, веселився, роєм вився по алеях садка, де грав оркестр. Воздвиженський ходив у садок, на гори і, вернувшись з гулянки, зайшов до Дашковича. Дашкович сидів над німецькою книжкою і виписував деякі місця. Вікна в його кабінеті були позачиняні. В хаті тхнуло папером і книжками. Вся краса вечора, сонця, неба й Дніпра неначе була десь захована для його під землею.

— Чи вже ж ти оце сидиш в кабінеті? — крикнув Воздвиженський і плеснув в долоні, вступаючи в хату.

— Адже бачиш! сиджу! — обізвався Дашкович і засміявся. Воздвиженський, не розуміючий його, здавався йому зовсім смішною людиною.

— Ти смієшся з мене, а я з тебе! — сказав Воздвиженський. — Та й я ж не романтик, не поклоняюсь квіточкам та пташечкам, але глянь, як здорово, як гарно надворі!

І Воздвиженський пхнув рукою одно вікно й друге. Повітря, свіже, як ліс, здорове, як степ, так і полилось по кабінеті. В мертву хату влетів шум, гам, розмова живих людей, ворушіння живого життя. Сонце падало на межигірський бір і заглянуло червоним, кров'яним промінням в кабінет, облило рожами утвори давніх, померших філософів Греції й Германії. Бліде й схудле лице Дашковича помолодшало під тим лиснючим свіжим промінням, навіть повеселішало. Веселе сонце зігнало густу тінь дум з його поважного чола.

Дашкович заглянув у вікно й промовив: «І справді, надворі гарно!»

— Чом би пак тобі не піти та не проходиться? І чого ти все човпеш, засиджуєшся? І нащо ти мордуєш себе? Чи тобі не доволі того, що ти знаєш? Чи од тебе хто вимагає, щоб ти світ вдивив своїми думками?

— Мені мало того, що я знаю... Мені треба більше! — сказав смутно Дашкович.

— І на бісового батька все те тобі здалось? Бач, пообкладав себе усяковими книжками! Чого тут нема! — І Воздвиженський почав переглядать порозгортувані на столах книжки. Там було багато усяких філософських, і слов'янофільських — московських, і всяких книжок.

— І се, і те! І філософія, і релігія, і народні пісні, і московські писання, і українські збірники! І що ж оце за збірники! І нащо вони тобі? Чи ти з цього хліб їстимеш?

— Я, бач, задумав писати дещо своє... а тим часом складаю собі свої пересвідчення, — промовив Дашкович несміливо.

— Нащо тобі ті пересвідчення? Чи ти з їх чоботи пошиєш, чи ти їх на гроші переведеш, чи ти їх з'їси, або вип'єш? — питав його Воздвиженський.

Дашкович мав його за легкодума і на його слова вважав, як на жарти.

— Степане Івановичу! ти жартуєш... І ти ж належишся до категорії людей вчених. Ти ж професор!

— Я професор божою милостю і волею начальства, але якби мене хто прив'язав вірьовками до цього стола в такий вечір, як оце сьогодні, то я б зубами перегриз вірьовки, а таки б не сидів!

— Кому про що ходиться. Як до людини! А я сиджу, як бачиш, і складаю собі свої власні пересвідчення. І я, і ти, і всі ми живемо чужим розумом, жуємо чужі думки. Я хочу мать свій погляд на все, свою філософію, свій світогляд.

— Ого-го! Отак наші! Вдивляй світ. Боже тобі поможи! Честь і слава Києву й Дніпрові, коли об'явиться тутечки новий філософ! А мені здається, навіщо тобі крячкою сидіть, мордувать себе? Адже ж батько твій прожив вік без пересвідченнів, і я живу так само, і всі живуть так само. Одначе якось живемо, хвалить бога, і земля нас держить.

— Що ж маємо робить, коли мені так забажалось.

— Знаєш що, Василю Петровичу! Чи не вичитав ти чого в філософії проти жінок? Чи пам'ятаєш, як ми колись романтизували про наших будущих жінок в братському садку, ще як вчились у школі? Чи такі ж вийшли голубки — наші жінки?

— Що не такі, то не такі! Але, мабуть, така вже доля філософів, бо й Сократова [45] жінка не раз наминала йому боки.

— Нехай так! Ти філософ, але я! Нащо вже мені судилась така доля?

— Ти жартуєш і мене не розумієш. Я навіть і не гадав про такі нікчемні речі. Я гадаю про вищий погляд на вищі ідеї. Я хочу виробить власний філософський світогляд.

— Так жінки наші вислизнуть з-під того високого погляду? — сказав Воздвиженський, сміючись. — Коли так, то шкода й заходу; ходім лучче гулять та байдики бить.

— Тобі все жарти. Я хочу постерегти ті ідеї, які колись виявляться в нашому плем'ї і в твоєму великоруському, коли вже ваші давні царі встигли збудувать міцне царство, — і передніше в українському плем'ї, а потім ідеї миру слов'янського... Яка-то філософія засвітить на бере-

гах Неви, Москви, Дунаю і на берегах Дніпра й Чорного моря?

— Ой-ой-ой! Нащо ж тобі вже ті слов'яни? Чудні ви люди вдалися! Тут, голубчику, руські солдати істинно ті філософи! Тут москалики більше варті, ніж всі ваші філософи од Фалеса [46] й до Дашковича! Чи вже ж не краще за мільйоном списів сидіть нишком та хліб жувать! А прийде час, то ми тих німчиків пхиць у Атлантиду [47]! А слов'яни... Ет! та що й казать! З їх в три дні можна поробить таких філософів, як і я, як і ти! Коли тебе мордують такі ідеї, то ти, їй-богу, йди гулять, то краще зробиш!

Дашкович сміявсь, що Воздвиженський так химерно розв'язав його питання, котрі так довго турбували його душу.

— От такого філософа, як ти, я не знаходив ще ні в якій книжці!

— І які то ідеї колись вилинуть з голов твоїх черкасців? — сміявся Воздвиженський.

— А може, й вилинуть. От подивись, які чудові пісні українського народу позаписувані оце недавно! От прочитай, коли ти зугарний! Яка висока поезія!

Воздвиженський взяв у руки збірник українських пісень і почав читати голосно, дуже чудно й смішно перевертаючи слова на руський лад. Його лоб зморщився. Було знать, що йому українське слово в книжках, в літературі дуже й дуже не подобалось! Він читав далі, і його брала злість.

— І пишуть же чортзна-що! І записують те, що треба б зовсім скасувать, вигубити з корінням і насінням, — промовив Воздвиженський.

Його широке й плисковате лице почервоніло. Він схопився з місця, налапав цілу коробочку сірничків, тернув цілою коробочкою об дверці груби, другою рукою ухопив збірник і вкинув у грубу, розгорнувши книжку й посипавши її листки огняним дощем. Листки зашкварчали й спалахнули полум'ям. Дашкович не стерпів, одняв од його книжку.

— Що це з тобою сталося?! — крикнув він.

— Повикидай собі, брате, оці ідеї з голови!

Дашкович не сердивсь і тільки сміявсь: він знав Воздвиженського як профана, як людину, зовсім не поважаючу науки й принципів.

— Потривай же! Розкажу я твоїй жінці, що ти тут робиш якісь чари, що ти хочеш спротивиться самому богу!

При тих словах Воздвиженський вийшов з кабінету і встрів Степаниду.

— Степанидо Сидорівно! Чи ви пак знаєте, що там діється в тому кабінеті? — сказав їй на вухо Воздвиженський.

— А що? — спитала вона, розтягнувши лице, й вирячила очі.

— Та то ваш чоловік в себе, в кабінеті, мабуть, робить якісь чари. Таке, таке оце мені плескав, що я аж злякавсь! Каже, що й того нема на світі, й того ніколи не було. Перехрестіть лиш йому лоба та повезіть його в лавру та в пещери.

Воздвиженський мерщій вибіг з покоїв, а Степанида прожогом побігла в кабінет до Дашковича.

— Василю Петровичу! Що тут у тебе діється? Що ти тут робиш, запершись з цими книжками?

— Адже бачиш! Читаю.

— А це що? — промовила вона, кинувшись до обсмаленої книжки.

— Книжка! хіба не бачиш?

— А чого ж вона обсмалена?

— А тим, що Степан Іванович обсмалив її, жартуючи.

— Щось воно та не так... Чого ж це в тебе в горниці тхне смалятиною?

— Бо навіжений Воздвиженський смалив книжку.

— Та нащо ж ви тут її смалили?

— Оце! нащо та нащо? Причепилась причепа! На те, що треба було! — сказав Дашкович, аби одчепиться од неї.

— Гляди лишень! Чи це в тебе в кабінеті й образа нема? — сказала Степанида, оглядаючи стіни.

— Нема, бо ти не почепила.

— Бо ти не сказав! Мабуть, тобі не дуже його й треба. Василю! ти з великого розуму та в голову заходиш! Ті філософські книжки не доведуть тебе до пуття. Чи молишся пак ти богу? Скажи мені по правді, ти хочеш запагубить себе, чи що?

— Молюсь, а тобі навіщо? Тебе я не запагублю ж!

— Та я так собі спитала... Завтра я поїду в лавру в пещери; їдь і ти зо мною, прошу тебе!

— Їдь сама! Чого я поїду. Хіба на Подолі нема церков та чудовної ікони?

— Бач! Я й кажу, що так! Я доти не буду спокійна, доки не побачу, що ти молишся богу.

— То ходім завтра до Братства. Про мене, подивись, як я буду молиться.

І на другий день Дашкович мусив проводить її на ранню службу в Братстві, де була повнісінька церква прочан з сіл. Він приклався до чудовної ікони і тим заспокоїв

свою жінку. Вона на свої очі бачила, як філософ хрестивсь, моливсь, цілував чудовну ікону богородиці.

— Це тобі наговорив на мене Воздвиженський? Еге, так? — казав Дашкович. — А сказать по правді, сам Воздвиженський навряд чи вірує в бога, хоч колись і моливсь богу серед ночі. Ти присікайся лишень добре до його.

В Степаниди Сидорівни почало боліть серце і за родичем. Як вона не сердилась на сестру, одначе діло здалось для неї таким великим, що вона не втерпіла й побігла до сестри, бажаючи спасти од вічного вогню Воздвиженського душу.

— Здорова була, сестро! — сказала вона, вбігаючи до сестри в горницю.

— Здорова була, сестро! — обізвалась до неї Марта, роблячи якесь діло й ледве повертаючи до неї голову.

— Вже чи сердься, чи не сердься, а я мусила прийти до тебе, бо наші вчені чоловіки з великого розуму та в голову заходять.

— Та мій не дуже-то вчений! Йому нікуди заходить. Може, то твій великорозумний заходить за розум! — сказала Марта.

— І мій, і твій! Обох я застала в кабінеті... Чогось змагались, порозкидали книжки, навіщось палили якусь книжку... Щось у тій книжці та недобре написано, коли вони наважились потаєнці спалить її в грубі, так, щоб і ми не бачили.

Марта насторочила вуха й почала ласкавіше слухать сестрину розмову.

— Може, вони що погане задумали, щось недобре писали... Бо ті вчені люди тепер часом і справді за розум заходять, — промовила Марта й попросила сестру сісти. — Борони боже чого! Часом воно виявиться! Чи не знаєш, сестро, що вони там писали й палили? Може, що проти губернатора або...

— Якби пак проти когось! А то проти бога! — сливе нишком сказала Степанида, озираючись до дверей.

— Ох, мені лихо! — аж плеснула в долоні Марта Сидорівна.

— Чи молиться пак богу твій чоловік? Чи ходить до церкви? — питала Степанида Сидорівна.

— Щось не бачила, щоб він коли молився... а молитовника в його... й заводу нема! Хіба напам'ять.

— Еге! напам'ять! Я свого насилу, аж сливе через силу помолила, водила до чудовної ікони... Тільки, сестро,

нікому не кажи. Повези лишень, сестро, свого в лавру та в пещери!

Сестри розпрощались і ніби навіть помирились, перелякані страшним лібералізмом своїх чоловіків.

Тільки що Воздвиженський переступив через поріг, як Марта глянула на його невеселими очима. Він одразу почутив кругом неї страшне полум'я, вже йому відоме.

— Скажи мені, на милость божу, що ви там з Дашковичем пишете таке страшне, що аж треба було палить в грубі? Чи ви молоденькі, чи вам і досі в голові грає? Та в вас жінки, та в вас же купа дітей! Борони боже якої напасті! Та тоді ж ми пропащі з дітьми.

Воздвиженський стояв і дивився на неї.

— Де це ти нагляділа таких пропащих людей? Слава богу, всі сидимо дома й хліб жуємо. Що це ти верзеш?

— Ти сам верзеш! Що ви палили в грубі з Дашковичем? — присікалась до його жінка.

— Українські пісні.

— Та не дури мене, бо я ще не зовсім дурна! Сухобрусів не було дурних ні в Києві, ні поза Києвом.

— Кажу тобі, що палили пісні! Дашкович щось собі забрав у голову...

— О! бач! Я ж кажу, що було щось: він забрав щось у голову, а ти й ні!

— А я ні.

— А перехрести лиш свого лоба! — промовила Марта.

— А то навіщо? Дідьків не бачу кругом себе, нема од чого одхрещуватися.

Воздвиженський бачив, що його ж зброю проти Дашковича повернуто на його ж, та не знав, звідкіль воно повернуто. Хоч він сам і встоював дуже за патріархальність, одначе вже далеко одійшов од неї і хотів її накинуть на шию комусь іншому.

— Чого це такі думки прийшли тобі в голову? — спитав він у жінки.

— А того, що я завтра їду в лавру і в пещери і хочу, щоб і ти їхав зо мною на прощу та помолився.

— То й поїду, коли тобі того заманулось, бо самій тобі їхать не випадає: ніяково буде.

На другий день вранці Воздвиженський мусив їхать з жінкою до лаври, йти з нею в пещери. Він прикладався до всіх мощей, хрестився, бив поклони, підіймав очі вгору до бога, найняв кільком святим молебні, подав на часточку. Марта приїхала додому весела, добра, спокійна. Через те пілігримство до лаври дуже пом'якішало її серце. А Воздвиженський, поїхавши до лаври без снідання і ду-

же виголодавшись, уплітав на всі застави печеню та все розмовляв за святих печерських якраз так, як колись любив розмовлять Сухобрус, начитавшись «Патерика» й «Житій».

— От хто був людина богобояща! Наш небіжчик батько, — говорила ласкаво Марта Сидорівна, п'ючи чай з пухкою лаврською проскурою. — Скільки він попоходив до лаври, до пещер! Скільки раз їздив він і в Почаївську лавру! Як він молився, як він постив! На цілий Київ нема таких богобоящих людей, як Сухобруси!

— О! що нема, то це правда! Небіжчик наш батько був просто-таки святий! Я вірую, що він в раї! — промовив Воздвиженський ніби щиро й щиріше уплітав печеню, запиваючи чаєм.

VI

Закопавшись в книжки в своєму кабінеті, працюючи для професорської кафедри, Дашкович давно не був у свого батька, в своїй рідній Черкащині. Жінка, діти, книжки — все те не пускало його, не давало йому вирватися на село. Тепер йому дуже схотілось поїхать на село, подивиться на життя свого народу оком вченого чоловіка, прислухаться до його мови, до пісні. Настали вакації, і він поїхав на село до батька, в свої рідні Сегединці.

Того року петрівка [48] була дощова. Люди спізнились косить сіно, дожидаючи сухої години. Черкаські степи зеленіли, як море. Дашкович виїхав на степ, і його обвіяло свіже степове повітря. Після тісного кабінету, після пахощів од цвілі на старих книжках, поточених шашлями, після міської душної куряви степи здалися йому земним раєм. Повітря було таке чисте й легке, що, здається, груди не втягали його, а само воно лилося в груди. Здавалось, ніби саме життя напувало тіло, як вода напуває губку, проймало всього чоловіка до самої душі. Дорога слалась по зеленому степу широким килимом між двома окопами, на котрих росло високе бадилля петрових батогів, обсипаних синіми зірками, молочаю, сизих миколайків, круглоголових будяків. Широколистий подорожник й оксамитовий шпориш наче силкувались вкрить всю дорогу, хотіли одвоювать її од важких коліс сільських возів. Уся зелена степова скатерть, скільки можна було скинуть оком, була ніби заткана квітками: червоними купами смілки, синіми дзвониками, жовтими степовими тюльпанами, фіолетовим соном й чебчиком. В траві ворушилась і тріщала сила коників і всяких кузок. Над степом в синьому небі

вились та щебетали пташки. Край дороги бігали проворні ховрашки і, побачивши людей, втікали в нори й сміливо виглядали звідтіль, піднявши вушка вгору. Ввесь зелений степ і синє кругле небо заливало проміння гарячого, золотого сонця. Прозорий воздух розширяв небокруг далеко-далеко на всі боки, скільки можна було скинуть оком.

Давно бачив Дашкович свій рідний степ. Йому здалось, що він побачив його вперше. Він не міг одірвать очей од трави, од неба, встав з воза й пішов пішки. Самі ноги несли його все далі й далі. Він звернув з дороги на траву і, забувши свою філософію, почав рвать квітки. Побачивши себе на самоті, серед такого простору, Дашкович почав філософствувать, але через хвилину нічого вже не знайшов в своїй голові. Він знов силкувався думать і знов почутив, що думка десь вислизнула з його голови. Він тільки знав, що бачить зелений степ, синє небо, шлях, птиці у небі, чує сотню голосів навкруги. І знов силкувався він перемогти себе, а думки все-таки не йшли на ум. Йому хотілось тільки дивиться й милуватись красою розкішної степової природи.

Далеко-далеко на південь засиніли смугою гори, вкриті лісом. Та смужка здавалась на краї неба сизою хмарою, котра ледве-ледве висовувалась скраю над степом. Там, у тих горах, стояло велике село Сегединці.

Дашкович наближався до тієї синьої смуги. Гори виступали з туману. Вже можна було бачить яри й долини між горами; було видко ліси, села, розкидані на шпилях і попід горами. Хрести на церквах і вікна блищали в тумані проти сонця, як алмази з-під тонкої матерії. Ліси виступали ясніше. Темні й невисокі гори здавались вищими серед гладенького рівного степу, роблячи чудовий контраст з зеленою широкою скатертю. Здавалось, ніби якийсь величезний звір лежав на степу, підняв спину й настовбурчив на спині темну сизу щетину. Вже сонце скотилось до заходу, вже степова трава лисніла червоним одлиском. Дашкович наблизився до тих гір. Степ кінчався. Балагула ледве примітно підіймалась на пригорки, то знов спускалась в неглибокі долини. Вже на горах можна було бачить дуже виразно й ліси, й села, й церкви на горбах. Звідтіль потяг вітрець, свіжіший й мокріший од степового. Можна було навіть лицем почуть, що десь недалечко є вода, ліс, дерево, тінь; є долини, яри з ставками й садками.

— Поганяй лишень швидше! — сказав Дашкович погоничеві.

— Нащо вам швидше? Доїдемо ще сьогодні до Сегединець, — обізвався жидок, не обертаючись до Дашковича,

і хвисьнув батогом по конях, сухих, як тріски. Коні підтюпцем побігли з пригорка на долину, а з долини знов на пригорок. Гори з лісами й селами то виринали, то знов ховались за пригорки, і часом з-за горба було тільки видно верхи та хрести церкви ближчого села. Перед очима разом розгорнулось село під горою, над великим ставом. Коні збігли дуже прудко на греблю, і балагула засіла в грязь по самісінькі маточини. Жидок затріпав руками й віжками, закричав, засвистав. Коники розтягли свої сухі ребра, мов хорти, й винесли балагулу з багна, наче на руках.

З ставка повіяло холодком. Коні побігли попід густими садками. Незабаром балагула знов піднялася на вищу гору й сховалась в густий старий ліс. Який знайомий був той ліс Дашковичеві! Дорога йшла по самій спині довгої гори, а по обидва боки лежали глибокі долини. Ліс застеляв гору й долини гіллястими дубами та грабами. Понад шляхом росла ліщина, де так часто Дашкович малим хлопцем любив рвать горіхи. Ще вище виїхала балагула на гору, і з тієї гори стало видно всі Сегединці, що розсипались на двох шпилях і на долині понад двома великими ставками. Дашкович почував, що в його немолодому серці заворушилась радість школяра, котрий вертається з школи до рідного дому. Те почуття обвіяло його ніби пахощами ранньої весни, пахощами білого цвіту вишень, черешень, рясту та молодої першої травиці.

Довго котилася балагула з гори й збігла на широку греблю. В кінці греблі під вербами стояв знайомий млин, зчорнілий од негоди. Колеса й тепер крутились так само, як і за часу Дашковичевих молодих літ, навіть так само на чорних колесах блищало кілька нових білих лопатнів, неначе латок. На високому шпилі, на чолопочку, проти самої греблі біліла церква з п'ятьма банями. Один став, великий, аж на дві верстві, огортав той шпиль сливе навкруги, а другий, ще більший, по другий бік, розливався круглим озером серед чималих зелених гір. Коло самого ставу, край левади, на горбочку стояла друга церква з однією банею й високою дзвіницею. Коні повернули вулицею до тієї церкви й заїхали у двір священика. Старий сивий священик вийшов на ганок і спершу не впізнав свого сина.

— Чи це ти, Василю? — спитав старий батько, зблизька придивляючись до сина, й трохи не доторкнувсь до його лиця.

— Добривечір вам, тату! Це я! Чи я так постарівся, що ви мене не впізнали? — питав Дашкович, цілуючи бать-

ка в руку, а потім цілуючись з ним у губи. Батько тричі поблагословив свого сина та все придивлявся до його.

— Чого ти, сину, став такий блідий та худий? Й очі тобі якось позатягало. Чи тобі яка недогода, чи недостача в чому? Чи, мабуть, тобі та наука позатягала очі?

— Старість приходить, тату! Така вже людська доля.

Син придивлявся до батька, котрий вже стояв однією ногою в могилі. Очі його дивились якось дуже спокійно, байдужно, а лице вже поморхло й ніби припало землею між глибокими зморшками; його голова й борода були білі, неначе вишневий цвіт.

Вони увійшли в хату. Покої були дуже старі: в їх тхнуло трухлятиною. Син побачив, що в покоях нічого не змінилось од часу його дитячих літ. Світлиця з сволоками, з образами була така сама, як і кілька десятків год передніше. В кімнаті стояла та сама зелена велика скриня, скляна шафа; була та сама довга лежанка, груба з зелених кахоль, те саме ліжко. Оглядівши хату й сіни, Дашкович потім вийшов у садок. Тут природа панувала всею своєю силою. Де колись Дашкович поробив своїми руками квітники, де він колись сіяв астри й левкої, там тепер росли калачики та лопух. Чорнобиль доріс вже до самої хати й заглядав у вікна. Яблуні й черешні росли й посихали, пускали молодняки, як хотіли, між густими бур'янами. Дереза набігла, як татарська орда, аж до середини садка. Все заростало, як заростало й помирало саме людське життя в господі.

Дашкович пішов подивиться на хазяйство старого батька. І там він побачив, що все осіло, все руйнувалось. Клуня була обдерта. На купах соломи й мерви, де колись стояли великі скирти й ожереди, вже росла кропива. Дашкович бачив, що природа була вже напоготові поглинуть самий слід того кубла, звідкіль він вилинув на світ. Для неї ще треба було ступить кілька ступенів, і він не впізнав би й сліду рідної оселі. Йому стало важко й сумно на душі.

Син побалакав з батьком і побачив, що старому вже байдуже про цей світ. Розмова навіть втомила стару людину.

Надвечір Дашкович пішов знайомою вулицею подивиться на село. Там ворушилось життя не глибоке й не широке, але живе, живе, робоче життя села в гарячий літній час! Женці весело вертались з поля; дівчата йшли цілою юрбою і співали свіжими голосами пісню. За ними йшли парубки й зачіпали їх жартами. Сміх і жарти, веселі слова й смутні пісні лилися течією, неначе люди не працювали, а десь гуляли цілий день. Десь недалеко жінки змагались

та лаялись через город, стоячи за тинами. Косарі затягли пісню так голосно, що аж луна пішла понад ставом. От і череда пустилась з поля до села й заглушила пісні, й сміх, і жарти, навіть дзвінку, як дзвони на дзвіниці, жіночу лайку. Село закричало, заклекотіло тисячею усяких голосів, зашуміло, як ліс на великому вітрі.

Дашковича вразило таке кипуче, ворушке життя українського села. Після города, після кабінету, після філософії все те здалось йому таким новим, таким оригінальним, таким живучим, що він сам собі здавався мерцем серед тисячі пульсів сільського життя. Йому прийшла на думку велика вулиця в великому місті, де кипить, хоч вище й інше, але так само кипить життя.

Дашкович ішов серед улиці, задумавшись; коли це одразу в ту вулицю наче посипалась череда! Попереду бігли, хапаючись, свині, потім — вівці, а потім поважно йшли круторогі воли й корови. Череда бігла просто на його і не думала звертать філософові. Він оступився під тин, але важкі рогаті животини, не звикші поважать вчених людей, йшли просто на його. Улиця була вузенька, і Дашкович мусив вилізти на тин і зовсім не по-філософському стрибнуть у садок. Висока кропива достала до вух і пожалила йому лице. Він через тин дивився на вулицю, де дівчата й молодиці займали додому товар і вівці, тягаючи за шиї неслухняних овечок до дворів. Густа курява полягла на садок, і його здавило в грудях. Дашкович хотів перелізти через перелаз у другий садок, а тут напала на його зла собака, які бувають на селах. Собака скакала на перелаз і досягала до його поли. Філософ сидів на перелазі, поки прибіг чоловік з ломакою та прогнав собаку.

Через садок, через невеличку пасіку Дашкович перейшов на левади, що простягались до самого ставка. Чудове зелене бадилля на городах брало в себе очі, аж лисніло під косим червоним промінням сонця. Дашкович пішов через левади на довгу косу, що клином вганялась далеко в ставок. Уся коса була вкрита садками, а понад водою — густими вербами. Під тими вербами не було очерету ні комишу. Вода була чиста. Піскувате дно світилось і жовтіло. Те місце було дуже добре для купання. Дівчата з відрами бігли в берег по воду і співали пісень, перебігаючи Дашковичеві дорогу.

— Добривечір, дівчино! Що ти несеш? — спитав Дашкович, жартуючи, в однієї чорнявої дівчини.

— Доброго здоров'я! — тихо обізвалась дівчина, і її лице так і спахнуло соромливим полум'ям. Вона пішла далі й слова не промовила.

— А ти, дівчино, що несеш? — спитав він у другої, ще кращої дівчини з довгою чорною косою й карими очима; вона йшла з відрами на коромислі.

— А хіба не бачите! Моркву! — сказала сміливо дівчина і неначе срібло посипалось й задзвеніло об кришталь, так задзвенів її чудовий голос.

— А де ж ти набрала тієї моркви?

— В криниці нарвала! — сказала дівчина й засміялась так, неначе соловейко защебетав. Вона одступила, може, на два ступені й почала веселої пісні таким голосом, якого мають перворядні оперні артистки. Дашкович став і слухав та слухав, доки дівчина не зайшла за верби, а її голос все лився та дзвенів, аж одляски йшли по садках. Його потягло слідком за тим голосом: така була в йому чаруюча сила, така була чудова та пісня! Він пішов попід вишнями, поза вербами і побачив, як через рідкі гілки вишника зачорніла розкішна коса, зачервоніло добре намисто на шиї. Дашкович впізнав чорнобриву сміливу дівчину. Вона замовкла, стояла з відрами й тихо розмовляла з парубком. Парубок був молодий і гарний. Дашкович бачив тільки його чорні рівні брови, що дуже виразно чорніли на лиці серед зеленого листя. Дівчина стояла й голову схилила, а правою рукою все нащось перебирала на шиї разки намиста. Її щоки ніби палали вогнем, і вона все спускала очі додолу. Вечірнє сонце обливало тихим світом молоду щасливу пару, що балакала про кохання. Лице в дівчини червоніло проти сонця, як півонія, а парубок все щось говорив тихим голосом та не зводив очей з її лиця. Прив'яле серце в Дашковича якось радісно заворушилось; він милувався тією парою, тими пахощами сільського кохання, що нагадували йому пахощі зеленого степу й степових квіток. Він легко зітхнув і пішов до ставка, перескочивши через перелаз. На самому кінці коси, що ніби плавала на ставу з хатами й садочками, він скупався. Погожа вода була чиста й здорова. В воді на дні білів пісочок. Над його головою висіло зелене гілля верб і кидало тінь на воду. Свіжий і веселий, набравшись жизності й свіжості з самого джерела й глибини натури, Дашкович вертався назад, а перед його очима все манячила щаслива рум'яна дівчина й чорнобривий парубок.

От іде він проз одну хату. Коли чує він, аж в тій хаті щось дуже кричить. То був крик жіночий. Молодиця кричала так страшно, наче її катували. Дашкович дуже злякавсь. Його взяв жаль, і він увійшов у ту хату.

Серед хати стояв здоровий, таки знайомий йому чоловік, Остап Дубовій, і бив налигачем свою жінку. Жінка

верещала, кляла його й тільки щулилась у кутку та оборонялась голими руками. На руках було видко сині й червоні попруги од вірьовки. Її очіпок валявся на землі, коса розсипалась по плечах. Вона гвалтувала не своїм голосом, а чоловік бив її, по чому тільки влучав. Вона лаялась і штапувала поганими словами. Чималі діти юрбою збилися в другому кутку аж на полу, вищали й голосили. Чоловік, як звір, махнув налигачем по дітях, тупнув на їх обома ногами й кляв, щоб їх живцем земля поглинула. Жінка кинулась боронить дітей, вхопила чоловіка ззаду за чуприну обома руками.

Дашкович почав вговорювать Дубовія, а розлютований чоловік почав його лаять: «Не микайся, пане, не в своє діло! А то я й тобі дам такої ж прочуханки! Я не подивлюсь тобі в зуби!» І професор побачив, що лучче швиденько втекти з хати. Вийшовши надвір, він бачив, як жінка й діти, вигадавши собі час, прожогом кинулись з хати й поховались по бур'янах, як курчата ховаються од шуліки.

Вже Дашкович минув Дубовійову хату, перейшов через два садки, через дві левади, а та страшна картина не сходила з його думки. Йому так схотілося ще раз подивиться на щасливу пару, що стояла під вербою, намилуватися щастям кохання молодої дівчини і хоч трохи зігнать з душі смуток.

Тільки що він став під тією самою вербою і вгледів ту саму дівчину з парубком, коли дивиться, аж там стоїть якийсь ще другий парубок та все поглядає на молоду дівчину й молодого хлопця. Той парубок все крутив свій довгий вус та все дивився злими блискучими очима на дівчину. Його синя спідня губа одвисла й трусилась, а лице було смутне й зле. А молода дівчина все перебирала разки намиста, все спускала очі додолу та стиха промовляла до чорнявого хлопця; чорнявий хлопець поклав на її плече руку й не зводив очей з її червоного лиця. Дашкович побачив, що він тут зовсім зайвий, втямив, до чого воно йдеться, та швиденько почимчикував через садки й огороди до села.

Недалечко од батьківської оселі його перестрів знайомий сусіда Топилка. Дашкович впізнав його.

— Чи впізнаєте мене, Топилко? — спитав він у чоловіка. Топилка довго придивлявся, а потім крикнув: «Чи вже ж це ви, Василю?»

— Як бачите, я!

— Які ж ви стали худі та бліді! — промовив Топилка од щирого серця.

— Може, вам погано жить у Києві, то переходьте до нас священиком на панотцеве місце, — сказав Топилка згодом.

— І вже годі! Топилко.

Топилка попросив Дашковича зайти до його в хату, і він зайшов. Топилчиха й собі дуже здивувалась, що він став такий худий та блідий. Чоловік був дуже радий, зараз поставив на стіл пляшку горілки; жінка кинулась до комори, принесла щільник липового меду, достала хліба й солі, накришила сала, покраяла цілий хліб, поставила на стіл сметану. І Топилка, й Топилчиха вешталась по хаті, ставили на стіл, що тільки можна було знайти в їх небагатій господі.

Жінка метнулась до печі і невважаючи на те, що втомилась на полі, хотіла розпалювать солому й смажити смаженю. Топилка налив чарку горілки, випив сам і почав частувать Дашковича.

— Та випийте-бо хоч чарочку! Випивайте-бо всю до дна! Та закусіть, будьте ласкаві! Оце, господи! нема чим вас і приймать, і вітати. Ми вже оце й повечеряли.

— Не турбуйтесь! Бога бійтесь! Що це ви! — заспокоював Дашкович добрих людей і мусив сам вирвать вогонь з рук в Топилчихи, котра хотіла вже підпалювать в печі солому й тріски.

— Та випийте-бо ще хоч чарочку! Оце, боже мій! Коли б пак було знаття, що такого гостя матимемо! — знов бідкався Топилка. — А ми ж вас знаємо змалечку! А ми ж малими колись гуляли з вами і в хрещика, і в жельмана, і веснянок співали. Та ти б таки, жінко, зачавила курча! Де ж пак, не бачили вас стільки год! — так згадував Топилка давню давнину та все припрохував.

Топилчиха принесла сиру й масла, поставила солоних огірків та все бідкалась, що нема чим приймать гостя.

Дашкович почав розказувать про Дубовія, як він недавно катував жінку й дітей, і спитав:

— Скажіть мені, за що Дубовій так катує свою нещасну жінку?

— О! хіба ж ви не пам'ятаєте? Та вони так б'ються од того часу, як побрались. І він закатований та упертий, і вона така сама. І він хоче верховодить в господі, і вона хоче верховодить, ніколи не змовчить йому, та й войдуються цілий вік. Чи ви пак знаєте, що в неї кістки, мабуть, нема цілої! Вона вже раз кидала його, але швидко вернулась і тепер оце нахвалялась, що знов покине, — промовив Топилка.

— І господи! скільки раз вона переховувалась по чужих хатах, по клунях, поки в йому було не прохолоне той пекельний вогонь! — промовила Топилчиха, зітхнувши.

Ще вони всі троє сиділи за столом і розмовляли, як у сінешні двері ввійшла дівчина з відрами і почала виливать воду в діжку. Дашкович зараз впізнав ту гарну співучу дівчину, що стояла недавно з хлопцем під вербами.

— А бач, дівчино, я тебе й випередив, хоч я й старіший за тебе! — промовив Дашкович.

Дівчина почервоніла, як маківка, затулилась рукавом і не знала, де дітись.

— Це наша дочка Настя! Чого це ти так опізнилась?— промовила Топилчиха.

— Оце! Побалакала трохи з дівчатами. Хіба не можна постоять та поговорити! — сміливо промовила Настя і скоса, й гарно, й лукаво зиркнула очима на Дашковича.

Її чудовий голос так і задзвенів по всій хаті, а вид так і пашів червоним соромливим вогнем, хоч у хаті було вже не дуже видко. Вона прожогом вискочила у двір і заспівала веселої пісні.

— Як виросла ваша дочка! Я б зроду-звіку не впізнав її! — сказав Дашкович, пригадуючи, яка була Настя мізерна, та заниділа, та миршава, як була маленькою дівчинкою.

Вже сутеніло надворі, як Дашкович вертавсь до батька. Топилка з жінкою випровадили його за ворота та все дуже дякували, що він не погордував ними, простими людьми, й не забув давніх своїх сусід. Дашкович не міг надивуваться, які були добрі, ласкаві ті прості люди, котрі з дорогою душею були раді вітать свого гостя.

Дашкович увійшов у батьківський двір і побачив довгий рядок косарів, що вечеряли під хатою й весело балакали то про се, то про те. Старий батько сидів у ганку і перемовлявся словами з косарями, дожидаючи сина. Швидко потім наймичка винесла на ганок столик і подала вечерю. Вечір був такий теплий та тихий, що їм обом не хотілось йти в покої вечерять. Косарі все балакали та їли похапцем з таким смаком, якого Дашкович давно не зазнав. Повечерявши, косарі перехрестились до церкви, подякували за вечерю, позабирали коси й пішли гуртом з двора.

Дашкович довго ще сидів на ганку, вже як старий втомлений батько пішов спочивать. Вже поночіло. Над Сегединцями послалася ніч, темна, тиха й зоряна. На селі вже затих гомін і шум, тільки дівчата й хлопці не втихали навіть після важкої польової роботи та все співали на ву-

лиці. Скрізь на селі співало заразом кілька вулиць. Парубочі голоси обзивались піснею десь далеко за ставком та все наближались до того місця, звідкіль лилися свіжі дівоцькі голоси десь під вербами. За голосом кожного парубка можна було вухом вислідкувать, кудою прямувала смілива парубоча нога, де була чия мила, на якім кутку обзивалась вона піснею. Хори вулиць змішувались, перепинялись, часом зливались докупи в один тон, часом різнили в дисонанс. Співуче українське село співало до півночі, і до півночі під зорями сидів Дашкович на ганку та все думав свою думу. Його причарувало сільське життя, не глибоке, але співуче й живуче; його причарувала рідна мова, рідна пісня, чисте повітря рідного краю, й синє небо, і погожа вода, і тиха, зоряна ніч.

Вже Дашкович встав і хотів йти спати, як коло самісінького двора дівчина заспівала пісню. Дашкович зараз впізнав той голос: то співала Настя Топилківна. Голос був такий чудовий, що його одразу можна було впізнать, хто його раз чув. Пісня весела, з щасливого серця, дзвеніла тихої ночі неначе під самим його вухом. Настя верталась з вулиці додому і, певно, була щаслива, що постояла, й наговорилась, і намилувалась з милим. Голос замовк коло самого Топилчиного двора, і Дашкович пішов у хату.

На другий день старий батько просив сина вивезти косарям обід.

Дашкович поїхав на луки в ранні обіди. Косарі косили толокою; вони стояли дуже довгими рядками. На луках під гарячим сонцем дуже пахло свіжою травою й польовими квітками. Невважаючи на спеку й духоту, косарі співали косарських пісень; їх голоси змішувались з пташиним щебетанням, з тріщанням трав'яних коників. Гаряче повітря аж кипіло хвилями всякої гармонії. Наймит розпалив багаття, повісив на тагани казанок і почав варить куліш. Сонце стало серед неба, і косарі зійшлись полуднувать, посідавши кругом мисок. Дашкович сів поруч з косарями до кулешу. Затовчений свіжим салом з зеленою цибулею й кропом, куліш той здався філософові смачнішим од усякої страви. Між косарями так і пересипались жарти, приказки. І пісні, і приказки, й прислів'я — все те вразило Дашковича надзвичайним багатством поезії, жарту, юмору, практичного розуму. Він вийняв книжечку й позаписував пісні й приказки.

Надвечори наймити взяли волок і пішли до ставка ловить рибу. Дашкович пішов з ними й носив відро. Наймити забрели попід берегом і витягли повний волок баговиння, карасів, линів, раків та жаб. Підводне царство, обплу-

тане нитками, кидалось, ворушилось, лазило на зеленому березі. Сам Дашкович, забувши свою філософію, обіруч вибирав раки й рибу з жабуриння та куширу. Риба тріпалась, підскакувала на траві; раки плазували й ляскали шийками; жаби тікали з усієї сили до води, раді, що не звернули на себе людської вваги. На березі запахло риб'ячою сирістю, баговинням. Дашкович так розходився, що підняв палець угору, подумав, потім роздягся й сам поліз у воду ловить рибу волоком. Швидко вони знов витягли волок, повний дрібної плітки.

— А зайдім іще волоком на ваше щастя, пане! — промовив наймит.

— Про мене, й зайдім! — сказав Дашкович.

Вони закинули волок і витягли черепаху, котра з переляку підгорнула під черепки лапи й голову і лежала, наче мертва. Всі засміялись з такого Дашковичевого талану.

— А закиньмо ще на щастя вашої панії! — сказав знов наймит, охочий до жартів.

— То й закиньмо! Тільки не ловімо знов черепахи, — сказав Дашкович і швиденько поліз у воду.

Щастя професорші було, знать, не велике, бо на той раз вони витягли дуже багацько раків та жаб і не впіймали ані однісінької рибини.

Небагато вони заходили волоком, а вже риби було повне відро. Раків було так багацько, що не було куди їх брать. Надвечір косарі почали підвечіркувать, і Дашкович все записував пісні, що розказували йому чоловіки. Вже луки почервоніли під промінням заходу, скошена трава ще дужче запахла. Тихий західний вітер обливав лице неначе літеплом, лащився до лиця, поки зовсім не вмер, як червоне сонце сіло за лісом.

Дашкович вертався до села й почував, що його груди багато легше дихали пахучим свіжим повітрям рідного села, ніж в місті.

Настала неділя. Дашкович був у церкві, старій, дерев'яній та темній. Після обіду йому було невесело сидіть дома, і він пішов по селі.

На великому вигоні стояла корчма, а коло неї була велика купа людей. Там грали музики. Професорові забажалось зайти подивиться, як тішиться простий народ. В корчмі сиділи чоловіки й молодиці й пили горілочку; вони всі говорили заразом та так голосно, що од того клекоту не було чуть ні одного слова. Розмова клекотіла, як окріп в казані. Під корчмою танцювали хлопці й дівчата. Дашкович знехотя задивився на танці селян.

Між дівчатами він зараз примітив Настю Топилківну. Вона пішла у танець з тим молодим хлопцем, з котрим Дашкович бачив її під вербами. Дашкович ненароком був свідком їх женихання й знав про їх кохання; він дивився й милувавсь молодою гарною парою. Настя виробляла дрібушки, спустивши очі додолу. Рум'яна й щаслива, вона вся дихала щастям. Добре намисто легенько бряжчало на її шиї. Коли це з гурту кинувсь до неї один парубок, вхопив за разки намиста і рвонув з усієї сили. Намисто так і пороснуло на землю! Всі перестали танцювать; музики перестали грать. Настя залилась слізьми, а вся громада загомоніла. Дашкович впізнав того негарного парубка, що, закравшись, підглядав з-за верби крадькома, як Настя стояла з милим. Дашковичеві стало шкода бідної дівчини.

Всі дівчата кинулись збирать розсипані намистини, а обидва парубки вхопили один другого за барки й почали лаяться, а потім битися. Волосся з голів летіло, наче пір'я; з порозбиваних носів потекла кров на білі сорочки. Вони подерли на собі сорочки, бились навкулачки, потім міцно зчепились і почали кидать один одного на землю. Потім один надушив другого, сів на грудях, набрав пороху з дороги в жменю й почав забивать порохом рот, ніс, очі. Другі парубки кинулись розборонять і насилу їх розвели. На обох було страшно дивиться! такі вони були покривавлені й сбшарпані! Настю ледве повели додому. Вона за слізьми й світу не бачила. Дашкович сам трохи не заплакав, так йому було важко дивиться на ту страшну картину. Вертаючись додому, Дашкович зострівся з Топилчихою.

— А що, Топилчихо, правда, недобре мать гарних дочок? — промовив Дашкович. — От і правда, як співають: «На городі квітки в'ються, а за мене хлопці б'ються».

— А що ж тут винна дочка, що якийсь пройдисвіт порвав намисто?

— Ви б хутчій видавали її заміж, а то ще не один хлопець обскубе чуба другому.

— Ото й я так казала своєму старому. Та, мабуть, таки доведеться в жнива весілля справлять. Але чого це ви такі худі та бліді? Їй же богу, аж страшно на вас глянуть, так позатягало вам очі, так ви помарніли. Ож умивайтесь та обливайтесь до схід сонця непочатою водою та втирайтесь сорочкою, тільки, борони боже, не пазухою, а спиною! Побачите, як усе пропаде й піде на очерета, та на болота, та на недобрих людей. Я вам принесу зілля... — вже тихіше промовила сільська лікарка, — од цих ліків і слабість мине.

— Спасибі вам, Топилчихо! Я буду лічиться дома, як тільки прибуду до Києва, — сказав Дашкович, аби одчепиться од настирливої сільської знахурки.

Дашкович зайшов по дорозі подивиться на церковно-приходську школу, що колись його батько ще ззамолоду завів у селі. В тій школі він вчився в дяка з кількома хлопцями. Він ледве впізнав ту хату, бо тепер дяк зробив з неї повітку й заганяв туди свої гуси та качки. Ніби зумисне орендарева коза виглядала з дверей, виставивши свою рогату голову.

Дашкович посидів у батька ще з тиждень і почав нудиться за книжками. Він обшукав всі кутки й не знайшов нічого, окрім молитовників, «Житій святих» та метрик. Не маючи чого читать, він все ходив по селі, по садках, по левадах, прислухався до пісень, записував усе те й навіть їздив по ярмарках слухать сліпців та лірників.

Раз у суботу надвечір Дашкович почув, що в дворі співають дружки весільної пісні. Він заглянув у вікно й побачив, що то Настя Топилківна йшла з дружками. Кругом неї вилося з двадцять дружок. Всі дружки були гарно повбирані, в білих сорочках, в горсетах, в стрічках та квітках, але найкраща між усіма дівчатами була Настя. Вона ввійшла в горниці, неначе зозуля влинула! Вся так і цвіла квітками, так і дихала щастям! Її молоде рум'яне лице з чорними бровами, з карими очима змагалось красою з квітками та стрічками. Вся голова була затикана квітками; з голови на плечі падали жмутами стрічки; в руках вона держала білий вишиваний рушник. Коло правого вуха були пришиті з заполочі два віночки. Весела й щаслива, вона сміливо тричі поклонилась низенько Дашковичеві, просила на весілля й тричі поцілувалась з ним. А потім, сміливо повернувшись в світлиці до великого дзеркала, почала ніби поправлять на голові квітки, розкидати по плечах стрічки, невважаючи на Дашковича. Те велике дзеркало так і притягло до себе других дівчат. Вони кинулись до молодої буцімто поправлять на їй стрічки, а самі все зиркали ніби ненароком у дзеркало та все пишались. Дашкович не міг одірвать очей од тієї картини, котра одбивалась у дзеркалі, де була ніби намальована купа гарних дівочих заквітчаних голов, а між ними, як та зоря, гарна Настина голова.

Рипнули двері з другої кімнати, і всі дівчата метнулись до порога од дзеркала. Ввійшов старий священик. Молода поклонилась йому низенько тричі, поцілувала в руку, а старша дружка поклала на стіл шишку, а потім молода з дружками пішла до церкви.

Зараз-таки прийшов і молодий. Дашкович впізнав того гарного парубка, що стояв з Настею під вербами.

— Як тебе звуть? — зумисне спитав Дашкович.

— Лук'ян Павличок, — сміливо сказав молодий.

Другого дня Настя повінчалась з Павличком.

Зараз-таки після того Дашкович почув, що Дубовія покинула жінка. Передніше пішла чутка, ніби хтось бачив, що в лісі на дереві повісилась якась молодиця. Дубовій обходив усі ліси навкруги села і не знайшов нічого. Дубовійові діти плакали за матір'ю щодня, як за мертвою. Незабаром приїхали до Сегединець чумаки й розказали, що бачили Дубовіїху аж під Одесом, говорили з нею й розпрощались. Дубовіїха переказала своєму чоловікові, щоб ждав її в гості, як виросте в його у світлиці трава на помості. Вона кляла чоловіка, що зав'язав їй світ, знівечив її, так що в неї кістки не було цілої. Тільки за дітьми, казали чумаки, так плакала, що аж об землю побивалась.

Час минав та минав, і Дашкович збирався вже до Києва. Старий батько наклав йому харчів повний віз, надавав кавунів та динь на гостинець жінці й дітям. Прощаючись, батько промовив:

— Коли ти, сину, швидко не приїдеш до мене, то, мабуть, ти мене бачиш в останній раз. Час мені до бога.

Батько промовив ті слова так спокійно, неначе мова мовилась про когось іншого, а не про його.

Виїхав Дашкович за село, глянув на поле. По обидва боки дороги стояло так багато полукіпків, що як глянуть, то й полів було не видко! Поля жовтіли, як золото, до самого лісу то копами, то стернею, то незжатим хлібом. Женці стояли рядками суспіль до самого лісу.

— Чиє жнете? — спитав Дашкович у женців.

— Панське! — одказали йому люди, і Дашкович трохи не вдарився об землю, як Дубовіїха за своїми дітьми. Невесело було йому, як виїхав він за село. Їдучи степами, він усе думав про свої Сегединці, про пишний край, родючі поля, про народ добрий, поетичний, гордий, багатий своїм самостійним національним життям, своєю поезією і оригінальними музичними глибокими мелодіями. Й ті думи не виходили з голови, не випадали десь у траву, а зливалися з гармонією степових голосів, з синім небом, теплим вітром, з пахощами степових квіток, бо ті думи самі були поезією й почуванням.

Дашкович приїхав додому й застав усіх своїх живих і здорових. Жінка навіть не впізнала його, так він поздоровшав, загорів, повеселішав. Він навіть перестав на якийсь час засиджуватися в кабінеті, бо його обвіяла сві-

жість степів та лісів, розважила сільська пісня, сільське життя й краса природи.

— Чого ж доброго навіз з своїх Сегединець, з своєї Черкащини? — питав у його Воздвиженський.

— Дуже багато дечого доброго я навіз! Я оглядав народ оком вченого, переслухав його пісні, бачив його звичаї. Поетичне й естетичне його життя дуже багате! Його мова, поезія незабаром може розвиваться в самостійну літературу, книжну поезію. Я навіть назаписував багато пісень і дечого іншого.

— Ото б варто було послухать, як київські та черкаські філософи заспівають лірницьких пісень! І треба було за тим їхать на село, шквариться на сонці, швендять по мужицьких хатах. Чудна ти людина!

— Я навіть думаю-таки справді до ладу вивчить життя свого народу, і його мову, і його пісні і навіть думаю дещо написать про свій народ.

— І хочеться тобі марно час гаять, здоров'я запагублювать! Сидів би нишком та хліб жував! А пересвідчення ж ти стулив вже там на селі? Чи помагала ж тобі там яка баба Сопунка або дід Сторчогляд? — сміявся Воздвиженський.

— З посміху люди бувають, — сказав Дашкович і замкнув замком зібрані пісні, знаючи поганий звичай в Воздвиженського — шпурлять в огонь, що не припадало йому до вподоби.

— Найкраще, що ти привіз з села, то кавуни та дині. Я б не проміняв їх ні на яку філософію баби Сопунки й діда Сторчогляда, — промовив Воздвиженський.

VII

І Воздвиженський, і Дашкович мали чимало дітей, та все дочок.

Старша Дашковичева дочка звалась Ольга, а старша дочка Воздвиженського звалась Катерина. Обидві вони були перевесниці, тільки Дашковичева Ольга родилась на кілька місяців передніше, і Марта Сидорівна ніколи не пропускала прикинуть слівце, що її Катерина менша од Ольги. Ольга й Катерина вже не ходили до глібо-борисського дяка вчить граматки та часловця: їм найняли гувернанток, котрі вивчили їх читати й навіть трохи говорить по-французькій. Батьки постановили оддать дочок в Інститут благородних дівиць, переговорили з ким було треба, й одного дня зранку Марта й Степанида, забравши дочок, поїхали з ними в інститут.

Вони під'їхали під височезну залізну браму. Брама була замкнута. Довго вони дожидали, поки їм одчинили, і вони в'їхали на інститутське подвір'я. Високий швейцар з позолоченою булавою на дверях заступив їм стежку. Він сказав, що генеральша так рано нікого не приймає. Марта й Степанида мусили сісти в екіпаж і проїздиться без діла по місті. Через півтори години вони знов вернулись в інститут. Та сама залізна брама, той самий швейцар, потім ще якась дама спиняли їх, доки повели через довгий коридор в залу, де вони знов просиділи дуже довго, дожидаючи начальниці.

Нарешті, в залу вийшла якась дама й попросила їх до начальниці. Так як Дашкович читав кілька лекцій в інституті, то генеральша Турман, уроджена маркіза де Пурверсе, сподобила їх, щоб побачиться з ними й познайомитись.

Незнайома дама повела їх через рядок покоїв, розкішно убраних. Скрізь блищали дзеркала, бронза, дорога меблі, скрізь були розстелені дорогі килими. Степаниді, й Марті, і малим дівчаткам було трохи якось ніяково. Всі вони поправляли на собі одежу, оглядали своє убрання, котре хоч було й гарне, але не було підхоже до обстави. Незнайома дама привела їх в просторну світлицю. На софі сиділа начальниця Турман й, очевидячки, їх дожидала. Вже вони підступали до мраморного стола, за котрим сиділа Турман, а вона все сиділа й не ворушилась. Вони побачили пристаркувату панію, убрану в дорогу шовкову сукню; на її плечі була накинута дорога велика турецька шаль. Її лице з легеньким оливковим сутінком показувало її провансальський полуденний рід. На руїнах того лиця ще було видко сліди колишньоїсь краси, як по руїнах Колізея[49] можна догадуваться про його давню славу. Чорні брови, рівні, од кінця до кінця не товщі й не тонші, ледве згинались над чорними великими очима. Тонкий, рівний, як у грецьких статуй, ніс був дуже в пропорції з довгеньким лицем. Решта кругом носа й брів вже обвалилась, позападала, полиняла. Турман, уроджена де Пурверсе, кахикала сухим кашлем, як тільки стрічалась з людьми. На самоті й при слугах вона ніколи не кашляла тим модним петербурзьким кашлем, котрий ніби натякав на великі перебуті турботи життя, тоді як таких турбот та горя ніколи зроду й не було в неї, і вона їх не зазнала в житті.

Її батько, маркіз де Пурверсе, приїхав до Петербурга з Прованса[50] з двома дочками. Старша дочка була чудом полуденної краси. Через знайомих чужоземців він увійшов в значні доми петербурзької аристократії й навіть був вхожий до двору.

Одна висока особа видала заміж старшу маркізу за генерала німця Турмана, котрий достав пишні руїни. Генерал прожив недовго і вмер, зоставивши маркізу удовою. Та ж таки сама висока особа з Петербурга через своїх знайомих вислала генеральшу Турман виховувать молодих паннів аристократії в полуденній Росії, на місце начальниці Інституту благородних дівиць. Її менша сестра, зоставшись назавжди маркізою де Пурверсе, за рекомендацією другої високої петербурзької особи, достала місце класної дами в тім самім інституті і так само повинна була виховувать «благородних дівиць полуденної Росії».

Марта й Степанида наближались до софи, де сиділа начальниця. Коло їх щулились перелякані діти. Тоді тільки Турман встала так помаленьку, неначе її підводили цупкі пружини канапи, котра й справді підіймалась і росла під нею, ніби найм'якіша подушка. Турман встала на цілий зріст свій, високий, рівний. Дорога шаль падала кругом її сухого стану широкими хвилями. Вона хотіла дати своїй постаті щось начальницьке, генеральське. Марта й Степанида були убрані в чорні шовкові сукні і в капелюші з золотими колосками. Вони обидві були однакові на зріст з Турманшею, котра окинула їх сміливим оком од ніг до голови і зараз спустила очі додолу. То було знаком насміхання: Турман сміялася з їх капелюшів, що дуже різали очі червоними трояндами й золотими колосками.

Марта й Степанида зарекомендувались до Турман.

— Ah, ah, charmée de faire votre connaissance... prenez places mesdames; assayez-vous, mes enfants! * — промовила Турман. Марта й Степанида почервоніли, як мак: вони не вміли говорить по-французькій. Турман знов спустила очі додолу. Марта й Степанида заговорили про своє діло й рекомендували начальниці своїх маленьких дочок.

— О, я вже знаю за ваших дітей! Я дуже рада, що буду їх виховувать в нашім інституті, — промовила Турман і почала кахикать сухим кашлем, неначе вона от-от хотіла богу душу оддати. — Я дуже дякую вашому мужеві, що він надарував нас читанням своїх лекцій в нашім інституті, — говорила вона далі, обертаючись до Степаниди.

— А ми маємо за найбільше щастя, що наші діти будуть вчиться в інституті під такою високою рукою, під

---

* Ах, ах! Дуже рада з вами познайомитися; сідайте, дами, сідайте, діти мої! *(франц.) — Ред.*

таким вважливим доглядом, як ваш, — сказала Марта й справді рада, що діти будуть в інституті.

— О, будьте певні! Ваші діти будуть так поведені, як слід шляхетним фаміліям. Вони матимуть добрий догляд, вони говоритимуть по-французькій, як французи, вони знатимуть науку й матимуть делікатну, вищу вподобу у всьому; матимуть гарні манери й будуть сміливі й звичайні з людьми. Про те нема що й казать.

— О, певно! Ми чули тільки одно хороше про ваш інститут, і найбільше з того часу, як ви приїхали сюди з Петербурга, — сказала Степанида.

— Chez nous á Petersbourg *... мій близький приятель, один міністр, дуже просив мене зостаться начальницею в Петербурзькому інституті, але міністр просвіти просив, щоб я доконечно їхала сюди, щоб, бачте, розносить з центру на далеку країну просвіту й цивілізацію, бо тут... Кахи-кахи-кахи! — знов закашляла Турман й затулила рот хусточкою, вдаючи, ніби вона од того й достала чахотку, що розсипала цивілізацію з центру на країни.

— Яке велике щастя задля наших степів! — промовила Марта. — Нам би треба ще більше таких діячів з столиці! Наша провінція така глуха, така темна!

— О, quelle rude tâche qu'est celle de propager la civilisation! ** Кхи-кхи-кхи!.. Часом і ночі недоспиш, і не доїси... кхи-кхи-кхи!.. Я вже давно не зазнаю, що то за спокійний сон! Ще з самого Петербурга не зазнаю.

— Як ми будемо дякувать вам за всі труда, що ви приймаєте задля наших дітей! — сказала Степанида трохи з боязким лицем перед такою особою, що вхожа до міністрів.

— Мій брат у первих, маркіз де Пурверсе, посол при одному дворі, писав мені,щоб я їхала за границю на води, але я, вважаючи на діло просвіти країн, не думаю й з місця рушить. В цім Києві такі чуда творяться, громадянство таке дике, люди такі, що не вміють навіть до ладу говорить по-руській, не то що по-французькій.

При тих словах Турман знов спустила очі, почувши дуже примітну українську вимову в розмові киянок.

— Я не поїду, бо мушу розносить світ на далекі країни... кахи-кахи-кахи! Яке важке завдання буть діячем на далекій стороні.

---

* У нас в Петербурзі... *(франц.) — Ред.*

** О, яке це важке завдання поширювати тут цивілізацію! *франц.) — Ред.*

— О, певно! Для того, хто зріс у великому світі, така жертва повинна здаватися ще важчою! — промовила Марта.

Турман не мала ніяких родичів послів і навіть не водилась з міністрами, а розводилась при Марті й Степаниді тим, що знала про той чималий вчений кружок, в котрому були їх чоловіки. В той час одчинились бокові двері, і в залу ввійшов ще один діяч на країні. То була дуже немолода класна дама; по лиці й по зросту не трудно було впізнать рідну сестру начальниці, петербурзьку дівственицю, мадмуазель де Пурверсе. Гості встали. Начальниця порекомендувала їм свою сестру. У старої дівулі брови були вже не такі гарні, очі були не такі блискучі, як колись у начальниці; тим-то вона й генерала не достала за чоловіка і виїхала на провінцію меншим діячем, ніж її сестра.

— Quelle charmante élève que nous aurons! * — промовила мадмуазель де Пурверсе, дивлячись на Дашковичеву Ольгу. — Ходи, душко, до мене.

Ольга, аж червона, спустила очі й не рушила з місця.

— Ходи ж до мене! Ой, яка ти дикуночка! — промовила класна дама. Ольга підійшла до неї й присіла. Класна дама взяла її за підборіддя й за руку. Ольжині голі ручки були налиті, як огірочки; її очки блищали, як у матері; чорні кучері були довгі, зовсім не по її зросту. Ольга віщувала й теперечки велику красуню.

— Ой, яка ж ти гарна дівчинка! Які в неї очки, брівки, ручки! — промовила класна дама, перебираючи ручки й кучері, неначе то була кукла, а не дівчина.

А Воздвиженських Катерина сиділа й головку похилила. Вона була дуже негарна з своїм широким лицем, з широким ротом, з кісьми, схожими на конопляні пачоси, з ясними очима. Класна дама й начальниця, милуючись Ольгою, поглядали на Катерину й ніби говорили очима: «Яка ж ти погана!» Катерина ждала, що, оглядівши Ольгу, потім покличуть і її на розгляд. Одначе її не покликали, і в її маленькому серці заворушилось недобре почування.

— Souvenez-vous des enfants de l'ambassadeur de Rome. Son ainèe c'est comme deux gouttes d'eau, la petite Дашкович! ** — промовила маркіза де Пурверсе.

---

* Яку чарівну вихованку ми будемо мати! *(франц.) — Ред.*

** Згадайте дітей римського посла і його старшу дочку — дві краплі води маленька Дашкович! *(франц.) — Ред.*

— Еге! — сказала Турман...

Вони говорили чистою французькою мовою, наче парижанки.

— Будьте ж ласкаві, просимо вас якнайпокорніше, доглядайте наших дітей, щоб вони вчились і не пустували, бо вони дома любили-таки пустувать, — сказала Марта, обертаючись до обох маркіз.

— О, comment donc; soyez tranquille! * — сказала Турман тоном трохи зобиженим. — У нас усі діти не пустують і вчаться, бо на те ми й живемо в інституті. Наш інститут — найвища панянська школа... все одно, що університет... еге ж, інститут — то дівочий університет, бо в нас і програма сливе університетська, і багато маємо вчителів з професорів університету. Як побачите колись своїх дітей, то й не впізнаєте! — сказала Турман, націлюючись просто в очі провінціальним дамам.

— В нас є такі інститутки, що навіть вміють писати вірші, і не руські тільки, а навіть французькі, — додала маркіза де Пурверсе.

— Скажіть! Ото диво! — промовила Степанида і так хитнула головою з такого дива, що аж золоті колоски й огняні рожі зашуміли й затрусились на голові. Обидві маркізи знов спустили очі додолу. А Степанида подивилась на свою Ольгу, і материному серцю чогось забажалось, щоб дочка вивчилась в інституті писать вірші не тільки руські, але й французькі.

Начальниці той візит здався довгим аж надто! Щоб показать провінціальним паніям їх незвичайність, вона почала закутуватися у шаль і тихесенько підійматься, неначе хто підкручував пружини під канапою. Ті пружини підіймали її вгору, ніби ляльку. Марта й Степанида посхоплювались з місця й почали прощаться.

— Будьте ласкаві, доглядайте наших дітей! Ми надіємось на вас, як на себе; сподіваємось, що наші діти будуть вмиті, не голодні й не холодні, не забудуть молиться богу... — промовила Марта.

— Чи можна буде нам брать своїх дітей будлі-коли, хоч на празники, часом в неділю абощо? — питали дами в начальниці.

Турман подумала, глянула на сестру й сказала: «Вибачайте, будьте ласкаві! по наших постановах нам не можна пускать дітей до батьків... І вам, і дітям треба буде понудиться трохи. Pour le reste n'ayez pas d'inquiétude.

---

* О, як же; будьте спокійні! *(франц.) — Ред.*

Quoique d'origine française, de religion — je suis orthodoxe» *.

При тих словах дами вийшли од начальниці, зоставивши своїх дітей. Вступаючи в прийомну залу, вони зустріли ще зо три діячі, котрі прибігли подивиться на нових інституток. То були класні дами. Одна була дівуля сорока год, друга була так само дівуля сорока п'яти год, а третю, розведену з чоловіком, одна висока особа настановила за доглядачку коло аристократичної молоднечі.

— En voilà des draquons! ** — промовила Турман, зоставшись сама з сестрою.

— Des véritables ogresses, Dieu me pardonne! *** — обізвалась маркіза де Пурверсе.

— Et les coiffures, grand Dieu! ****

— В їх на головах цілі снопи пшениці!

— Де там снопи! Ціла різа пшениці! Ще й колоски шуміли, неначе на вітрі!

— Які в їх талії! Чи ти, сестро, примітила? Їй-богу, неначе бані на Софійському соборі. А які нотації вони встигли прочитать нам! Й щоб діти були не голодні й не холодні... Неначе в нас тюрма, а я начальниця тюрми.

— А самі, як дзвіниці! Чи ти, сестро, бачила, які на їх рябі убори на шиї? Й по-французькій коли б тобі слово! Так мене засоромили, що я думала от-от провалюсь крізь землю. А знаєш, сестро, що вони сиділи з візитом трохи не од самого ранку! Ну, дракони! А ще просять, щоб я пускала до їх дітей на святки! А дзус!

— Поки-то виполіруємо їх дітей!.. Які манери! Яке дикунство! Ой боже, боже!

Тимчасом як Степанида з Мартою виходили, за ними скрізь зачинялись двері. Вони поминули позолочену булаву в швейцара й виїхали з двора за залізну браму. Брама слідком за ними зачинилась.

Аристократична обстава в інституті, аристократичні маркізи, розмова їх про міністрів, послів, врешті швейцарова булава — все те обвіяло Марту й Степаниду якимсь віянням аристократизму. Їдучи проз інститут, вони все думали про аристократичну обставу: їм здавалось, що з одного інститутського вікна виглядає константинопольський посол, з другого — британський посол, з третього — міністр, з четвертого — маркіза де Пурверсе. Приїхавши

---

* За останнє не турбуйтесь. Хоча я й французького походження, але щодо релігії — я ортодоксальна *(франц.) — Ред.*

** От дракони! *(франц.) — Ред.*

*** Справжні дикуни, прости боже! *(франц.) — Ред.*

**** А зачіски, боже! *(франц.) — Ред.*

додому, Степанида навіть почала копірувать маркіз. Дашкович увійшов у кімнату, як вона сиділа на канапі, і йому кинулось в очі, що жінка вставала з канапи зовсім якось інакше, ніж було передніше: неначе її з-під споду підводило пружинами, і потім вона випросталась на ввесь зріст. І Воздвиженський, прийшовши додому, примітив, що і його Марта встала з канапи помаленьку, неначе її хтось підводив пружинами, а потім одразу витяглась, ще й голову підняла. Йому так і здалось, що коло неї от-от схопиться полум'я купини, добре йому відоме.

Ольга й Катерина, зоставшись в інституті, почутили й на собі аристократичний вплив маркіз і інших діячів. А найбільше Ольга підпала під той вплив. Дуже гарна своєю вродою, ще й до того нагадуюча дочку італійського посла в Петербурзі, вона стала коханою вченицею в начальниці, в її сестри і в усіх класних дам. Як суха губка, вона всисала в себе той дух, що був розлитий діячами в інститутських стінах. Класною дамою в тому класі, де вчилась Ольга, була маркіза де Пурверсе. Ольга бігала за нею слідком. Де Пурверсе мазала її й пестила перед очима цілого класу. Ольжині товаришки знали, хто найлюбіший маркізі й Турманші, і обожували Ольгу. Вони чули, як класні дами хвалили Ольгу за красу, та й собі хвалили її в вічі, звали її красунею, бігали за нею слідком, догоджали їй, щоб запобігти ласки в маркізи. Тоді як Ольга сідала за рояль, її подруги, пустуючи, ставали перед нею навколішки й складали долоні, звали її янголом, святою й іншими інститутськими ласкавими словами. Ольга знала, що вона гарна, що перед її красою все схиляється, і думала, що й усі, і все мусить схиляться перед нею.

— Яка велика, яка блискуча роль у світі жде нашу Ольгу! — часто казала Турман до дам так, що ті слова долітали до Ольжиних вух. І Ольга вже звикла думать та марить, що її жде велика, показна роль у світі. Той світ вона постерігала вже по-інститутському: той світ здавався їй великим балом, з музиками, з танцями, з кавалерами в золотих еполетах, з послами турецькими й британськими, котрі здавались їй молодесенькими, надзвичайної краси паничиками, з русявими кучерями, як у янголів. А скільки раз вона, потай од самої Турман, читала про такий світ в французьких романах! І часто Ольга, заглядаючи в вікна високого інституту, ніби бачила в думках в городянських домах, за завісами вікон, доконче такий світ! Про інший світ вона й не гадала і не хотіла знати. У маркіз тільки й розмови було, що про міністрів, генералів та про двір, як звичайно буває в Петербурзі. Ольга чула ту розмову

і якось думкою породалась з тією сферою, про котру тільки й торочили маркізи. Італійський посол здавався їй рідним дядьком, якийсь старий князь виріс у фантазії ніби її дід. Русявий британський посол здавався їй будущим тестем, котрого син, гарний, як сонце, та молодий, багатий, як подобає лордові, буде її женихом. Сама Турман вже давно заступила в її фантазії місце матері, а двірських дам вона мала за своїх тіток.

Ольга чула дуже часто, що інститут все одно, що університет. І вона звикла ставить себе врівні з студентами університету. Вона вважала себе просто за вчену людину і думала, що кругом неї в *світі* буде все нижче од неї розумом і просвітою, окрім послів та двірських дам.

Ольга й Катерина зросли взаперті між стінами інституту. Їх рідко возили по городі на гулянку, та й то в закритих екіпажах, кругом котрих скакали на конях жандарми!

Раз Ольга побачила з вікна карети сільських українських прочанок в білих намітках й українських селян в чорних смушевих шапках.

— Що це за люди? Що то в їх на головах? Ой боже! Що то вони несуть на плечах у торбинках? — питали цікаві дівчата в маркізи де Пурверсе.

— Не знаю, не знаю, не знаю, — обзивалась до їх маркіза, задивляючись на гарного панка в високім капелюсі. І вона справді не знала, що то за народ, і по-якому він говорить, і що то баби несуть в клунках на плечах.

В закритих стінах інституту в Ольги почала рано розвиватися фантазія. Вона почала, інститутським звичаєм, *обожувать:* обожувала спершу Турман і свою класну даму, потім пробувала обожувать вчителів, але їх старі й жовті види швидко одбили в неї охоту до обожування. Інституток ніколи не водили гулять по вулицях і в Царський садок. Мов ті птиці з залізної клітки, виглядали вони на вулицю крізь залізні штахети садка. Раз Ольга нагляділа через штахети молодого чорнявого панича з довгими кучерями. Його лице так вразило її, що вона цілий рік «обожувала» його! І після того часто її тягло до залізних граток.

Турман і класні дами не звертали вваги на Катерину Воздвиженську, хоч вона вчилась навіть краще за Ольгу, лучче грала й мала дужчий голос. Катерина рано постерегла, що вона негарна, ще в перший свій прихід до інституту, тоді, як Турман і де Пурверсе хвалили Ольгу й не вважали на неї. Тоді як інститутки обожували Ольгу, Катерини ніхто не любив. Тим-то вона зосталась по душі

лучча од Ольги. Вона була добріша, ласкавіша. Фантазія не заносила її так далеко, в невідомий аристократичний світ; вона навіть не марила про послів і двірських дам, бо менше про їх чула.

Прийшов час виходу Ольги й Катерини з інституту. Турман, де Пурверсе, класна дама, розведена з чоловіком, і всі діячки голосно жалкували за Ольгою, ходили за нею, пестили, цілували. Турман шкодувала, що вона повинна вернуться до матері.

— Наша Ольга зробила б честь навіть при дворі! — часто казала Турман.

— Яка шкода, що вона вернеться до своєї страшної мами! — казала де Пурверсе. — Я боюсь, що ми через рік, через два навіть не впізнаємо нашої Ольги!

Степанида й Марта приїхали в інститут і, подякувавши Турманші й її сестрі за науку й працю, забрали додому своїх дочок. Ольга плакала, неначе її розлучали навіки з рідною матір'ю та з рідними сестрами. Вона обійшла з Катериною й зо всіма класними дамами весь інститут, заглянула в усі закутки, перецілувала все і всіх і, ридаючи, впала на руки Турман. Сама Турман все кахикала модним кашлем та затуляла рот хусточкою. Навіть Катерина трошки заплакала, покидаючи навіки інститут. Ольгу вивели до екіпажа попід руки і в сльозах посадили коло матері. Турман просила її навідуваться до інституту й навіть писати до неї.

Степанида й Марта привезли своїх дочок додому. Батьки стріли їх на порозі й поблагословили. Ольга ввійшла в залу, де вже окрасою зали був куплений для неї гарний фортеп'ян. Вона обійшла всі батьківські горниці з очима, червоними од сліз. Батьківські покої, просторні й гарні самі по собі, довго ще здавались їй, після дуже високих і світлих інститутських покоїв, дуже низькими й тісними. Ольга приїхала додому зрання в будень.

Дашкович зараз поїхав на лекцію, а Степанида пішла до малих дітей, а потім господарювала в пекарні. Ольга зосталась сама в залі. Вона довго сиділа й думала. Заплакані очі трохи обсохли. Вона спробувала грать, але музика не йшла на її збентежену душу. Ольга пішла в батьків кабінет і почала переглядать книжки: взяла в руки філософську книжку, розгорнула, читала, читала, слова не втямила й поклала; потім достала другу книжку з червоним корінцем, з золотим написом. Вона думала, що то якийсь цікавий французький роман, а то був Декарт [51]. Ольга розгорнула його, читала, читала, нічогісінько не розібрала й знов поклала на поличку. Потім їй попалась в

руки історія і так само не прийшлася їй до смаку. Врешті всього, їй влізли в руки українські пісні. Вона розгорнула, подивилась, і їй здалось, що то писано по-церковнослов'янському абощо.

«Які все чудні книжки в бібліотеці мого тата, та все на якихсь чудних мовах», — подумала Ольга, передивляючись написи на корінцях книжок.

Швидко їй надокучило те; вона вернулась до другої кімнати і почала граться з маленькими сестрами, але й те їй швидко остогидло. Ольга вскочила в пекарню, де куховарка сікла м'ясо на столниці, а її мати, скинувши празникову одежу, в простенькій буденній сукні вешталась коло якогось пирожного.

— Може, дочко, поможеш нам? — спитала мати, жартуючи, в дочки.

— А ви думаєте, що нас в інституті не вчили куховарить? Ми діжурили в пекарні всі по черзі, — сказала Ольга. Одначе куховарська справа й обстава в пекарні з димом, з духотою, з високою куховаркою, в котрої позакачувані рукави одслоняли здорові чорні й товсті руки, зовсім не сподобалась Ользі. Вона постояла, швиденько вискочила звідтіль і побігла в садок. В садочку було багато квіток. Кущі бузку й рожі розрослись попід барканами і закривали їх навкруги од очей. Доріжки були чисті й посипані піском. Ольга довго ходила по садку, нарвала пучок квіток. На свіжому повітрі швидко обсохли її інститутські сльози. Сонце почало припікать їй в голову. Вона почала нудиться, звикши в школі до товариства молодих подруг, і вийшла з садка на подвір'я. Там погонич вичищав станю.

— Пхе! — аж приснула Ольга, подивившись на таку прозу, і побігла додому, трохи не наткнувшись на корову. Вона ввійшла в покої, і знов її обхопило прозаїчне, буденне життя. Ольга почала нудиться й побігла через вулицю до Катерини.

Катерина сиділа з матір'ю й шила сорочки для маленьких сестер. Ольга прожогом вскочила в покої з червоними очима.

— Чи ти, Ольго, й досі ридаєш за інститутом? — спитала її Катерина.

— Чи вже ж ти так швидко забула його? — спитала в свою чергу Ольга. — Яка ж ти прозаїчна!

— Забула, бо нема про що й пам'ятать; а плакать, то й зовсім-таки нема за чим.

— А мадам Турман? А маркіза де Пурверсе? — спитала Ольга.

— Нехай вони собі здорові будуть, — промовила Катерина так спокійно, наче те все було давно минувше.

— Чи вже ж тобі не жаль за такими добрими людьми?

— Може, вони й добрі, тільки не задля мене, — сказала Катерина. — Сказати по правді, я зовсім не обожувала їх; вони мені аж обридли своїм чванством, своєю брехнею про послів і за свою небувалу аристократичну рідню.

— Але ж їх обожував увесь інститут!

— Може, й усей, тільки не я, — тихо сказала Катерина, приміряючи сорочечку на маленьку сестру.

— Одже ж я ніколи не згоджусь з тобою! — сказала з досадою Ольга. — Як швидко ти впала в прозу! Яка ти стала черства!

— О, я хочу мерщій вибить з голови інститутський романтизм, — сказала Катерина.

— Ходім хоч пограємо в чотири руки, бо мені так важко, так тяжко на серці! — сказала Ольга, важко зітхнувши.

Сестри посідали за рояль і почали розбирать нову п'єсу, часто спинялись, вилічували такт, міркували, морочились та й годі сказали! Одна звертала провину на другу, і швидко вони побачили, що обидві не винесли з інституту путнього розуміння музики! Вони потомились і покинули грать.

— Годі вже з нас тієї поезії! Давай браться знов до прози, — сказала Катерина, сідаючи знов за шиття.

— Що ж ми теперечки будемо робить? — спитала Ольга.

— Будемо обідать, а по обіді будемо гулять в Царському садку, і вже не в інститутських сукнях.

— А в якій одежі ми підемо в Царський садок? — спитала Ольга, дуже цікава убраться в довге убрання, в котре вона ще зроду не вбиралась.

— Для мене все одно, в яке б не одягтись, — сказала Катерина.

— Серце! душко сестричко! Прийди до нас та будемо вбираться вкупі! — просила Ольга, і її думка розвеселилась тим, як вона буде одягаться в довгу сукню.

По обіді Ольга й Катерина почали вбираться в довгі сукні, довго вертілись перед дзеркалом і надвечір вийшли з своїми матерями гулять. Їм було дуже незручно йти в довгих сукнях, в котрих шлейфи плутались і спиняли їх на ході. Обидві вони говорили по-французькій. Їм чудно було, що вони ходять попросту на вулицях, між усякими людьми, котрі сновигали поруч з ними і часом не звертa-

ли їм з дороги. Один міщанин ненароком штовхнув Ольгу в лікоть на тротуарі.

— Ой, лишко мені! Яке мужицтво! Які киргизи! — пищала Ольга, обертаючись до матері, котра йшла слідком за нею. Жадібними очима оглядали молоді дівчата прохожих, неначе вони бачили їх вперше. Вони повернули на гору до пам'ятника князя Владимира [52], де ввечері гуляло дуже багато людей. Вийшовши на високу гору, вони стали проти самого пам'ятника, щоб перевести трохи дух. Над самісіньким краєчком гори стояли рядками гуляючі люди й дивились на широку картину, котра полотном розстелялась сливе під самісінькими ногами. Внизу був спуск з Хрещатика на Поділ, по котрому валкою їхали екіпажі, рядками йшли й на гору і з гори прохожі. Ще нижче вилось шосе над самісіньким дніпровим берегом, ховаючись за високою горою ік полудню. І там тяглись екіпажі й прості волові вози. Ще нижче протікав широкий синій Новий Дніпро попід самим Подолом. На Дніпрі стояли й плавали барки, плоти. Плисковаті широкі острівці, поділені самовілками й рукавцями, зеленіли лозами й сінокосами. На їх цілими купами жовтіли, синіли й червоніли лучані квітки. За Дніпром, за білою смугою піску, на всі боки чорніли бори до самого краю обрію, скільки можна було засягти оком, ледве підіймаючись в далеку Чернігівщину. Ближча смужка лісу була зелена, дальша смуга була синя, а ще далі синів і чорнів ліс, неначе накритий тонким синім покривалом, і зливався з синім небом. На північ од Владимирового пам'ятника глибоко внизу лежав Поділ з церквами й золотоверхими монастирями, вганяючись далеко плисковатим клином в Дніпро. На південь од пам'ятника підіймались гори, де був розкинутий Царський садок, а під горою, в глибокім яру, коло самого шосе, стояла висока колона старого пам'ятника Владимира. Сонце ховалось за межигірський бір, котрий од того став ще чорніший, а далекі озерця на оболоні під тим бором і річка Почайна [53] горіли, наче розтоплене золото. На тій картині блищали всякі фарби, якими тільки можна було закрасити її: там було й синє небо, і синій Дніпро, і біла смуга піску, чорні бори й зелена оболонь, і зелені острівці, і червоне небо на заході, і червона, як жар, вода під чорними межигірськими борами. Судна на Дніпрі, екіпажі й прохожі на шосе, на спуску, на подільських вулицях — все те давало жизність тій великій картині й зганяло з неї мертвий спокій природи.

Вечір був тихий та ясний. На тротуарі, котрим були обвиті самі крайки гір, обсаджених тополями, стояли ряд-

ками гуляючі люди й милувались чудовим виглядом. Степанида й Марта й собі стояли з дочками проти самого пам'ятника. Хто тільки виходив на гору, то дивився на молодих паннів, а найбільше на Ольгу. Ольга вже хотіла обернуться, щоб глянуть на свій інститут, на те вікно, де пройшли її дитячі літа, але не встигла вона знайти того вікна, як її вразила дуже оригінальна картина коло пам'ятника.

На широких і високих східцях п'едесталу сиділи рядками молоді паничі. То були студенти університету. По їх блідих лицях і очах, дуже веселих, по їх веселій розмові й жартах не трудно було вгадать, що та компанія тільки що скінчила екзамени і, мабуть, щасливо скінчила. Постава їх постатів на східцях була дуже вольна і через те дуже граціозна. Дехто трохи не лежав, дехто сидів, підобгавши ноги, дехто простягнув їх на всю довжину. Деякі поскидали картузи й порозкидали по східцях. Більша половина з їх курила, лузала насіння, кусала горіхи, обсипаючи лушпинням чавунні східці й траву.

Ольга обернулась, вгледіла той гурт і повернулась до матері, промовивши: «Пхе! як вольно держать себе студенти!»

— Пхе! — сказала й Катерина.

— Пхе! неначе інститутки нижчого класу! — додала Ольга.

— Нема на їх нашої маркізи! — писнула Катерина.

— Наша молоднеча так розпустилась, що й ходить по вулицях небезпечно! — промовила Марта Сидорівна.

— Ще й насіння лузають! Чи ти ба! Неначе сільські парубки! — прикинула Степанида.

— Мамо! який то бриль на одному студентові! Чи провансальський, чи тірольський! — аж крикнула Ольга.

— Де там! То український бриль, мужицький! — сказала їй мати.

— Пхе! Мужицький! А я думала, що тірольський, — промовила Ольга.

— Якби пак тірольський, то ще б нічого! — знов прикинула Степанида з філософською міною.

— Мамо! що то на одному студентові? Така одежа, як на мужиках! — аж крикнула Ольга. — І такі широчезні...

Ольга не насмілилась назвать тих широчезних шароварів і зупинилась.

— То мужицьке українське убрання, — промовила Марта Сидорівна. — Бог зна, що буде далі! Швидко не можна буде по вулицях ходить! — сказала вона, важко зітхнув-

ши, неначе її на вулиці ждала смерть од тієї української свити й бриля.

— Але вони їдять надворі! — крикнули обидві інститутки. — Ой, mon Dieu! * Ото якби побачила наша маркіза! Поїдьмо в інститут та розкажім все чисто! Ото буде сміху!

Жахаючись трохи демократичної групи молодих паничів, обидві панни, одначе, в душі милувались нею і милувались щасливими й веселими молодими видами. Вони самі так недавно скінчили екзамен, скінчили інститут; так недавно гуляли на вольному світі, що та веселість приставала до їх, переливалась в їх душі. Їм обом заманулось пристать до того гурту, весело побалакать, пожартувать, але інститутська наука маркіз паралізувала їх душі, придавлювала молоду потребу молодого серця і все наводила на їх думку про інститутську дисципліну.

Ольга спинилась на одному лиці, перевела очі на друге, на третє. Для неї було миле кожне молоде лице. Вона поминула одно повне, щокате лице з веселими очима, з широким ротом, з безневинним сміхом на губах. Те лице ніби говорило: «І нащо мені та краса картини, що розстелилась внизу, те небо й земля, ті люди! Хоч би вони й крізь землю пішли, мені було б байдуже! Я б їх виміняв на одну добру сигару!»

Ольга поминула й те лице і спинилась очима ще на одному: те лице було молоде, рум'яне, виразне. Його рамами обхоплювали чорні кучері.

Ольга тільки що глянула на ті високі чорні брови, тільки що придивилась до чорних очей, і зараз впіймала самим серцем, самою душею їх промінь. Її молода голова аж запаморочилась. Вона ледве встояла на ногах і тільки соромилась сісти на обтесані каменюки, що були покладені рядком коло тротуару.

Молоді паничі з східців сміливо оглядали паннів, котрі проходили повз їх. Вони не поминули й інституток. Всім їм кинулась в вічі Ольга своєю красою, своїми чорними локонами й блискучими очима. Кілька з їх встало й побігло навперейми поза пам'ятником. Між ними був і той панич з широким лицем. Вони раз пройшли коло їх, потім, як дами рушили з місця, вони знов забігли уперед і пішли їм назустріч. Ольга й Катерина бачили ті маневри, але не бачили між паничами тих високих брів і чорних кучерів.

Весела група молодих студентів знялась з п'єдесталу пам'ятника, наче зграя птиць, і почимчикувала з гори по

---

* Мій боже! *(франц.)* — *Ред.*

кручених стежках, викладених цеглою. Студенти перебігли через возвіз і побігли ще нижче, до старого пам'ятника, так швидко, що на їх брилі й картузи тільки манячили. Вони збігли на шосе, і більша половина сіла на човни. Гребці одчалили од берега, і три човни, повні молодих хлопців, полинули по воді, доганяючи й переганяючи один одного. Випливши на середину Дніпра, студенти заспівали хором українські пісні. Їх молоді, свіжі голоси долітали дуже ясно й виразно до гуляючих на горі. Студенти перевезлись через Дніпро, кинулись на зелені сіножаті: деякі полізли на гімнастичні драбини й стовпи, деякі почали гойдаться на гойдалках. Інституткам дуже сподобалась така вольність, така веселість, про яку вони й не чули і навіть не гадали в інституті. Вони й самі почутили, що їм хотілось і побігати, і поспівать.

Друга половина студентів вернулась од Дніпра й пішла до Царського садка. Ольга й Катерина слідком за ними водили очима; їм бажалось впізнать ті чорні кучері й високі брови, та вони не змогли впізнать. То їм здавалось, що ті кучері попливли на острів і що найкращий голос в пісні, високий і дзвінкий тенор, виходив од чорних кучерів; то їм здавалось, що голова з тими кучерями повернула в Царський садок на прогуляння.

Ольга й Катерина з матерями пішли на Хрещатик і попростували до Царського садка, де в Шато вже грав оркестр, а по широкій долині ворушились юрби публіки. Ольга й Катерина йшли несміливо; їм здавалося, що їх не минає ні одне око.

В Шато була велика гулянка. На афішах було оповіщено, що того вечора співатимуть в садку тірольці, потім пускатимуть шар, а в кінці всього будуть запалені бенгальські вогні й фейєрверк. Народу зібралось велика сила! Все Шато на долині було залите масою публіки. Дармова публіка так завзято лізла в Шато через частокіл, що поліцейські москалі ледве встигали стягувать її за ноги. Вже смеркло надворі, а Ольга все озиралась, все оглядала всіх панів і паничів, які тільки йшли назустріч, шукаючи очима знайомого милого лиця, та все-таки не вгледіла його. На терасі дерев'яна платформа, де мали співати тірольці, вже горіла вогнями. Дзвоник дав сигнал, і публіка почала збиратися до платформи й розсаджувалась по лавках, хто встигав зайнять місце; решта стояла цілими купами. Вийшли тірольці й почали співать більше чудно, ніж гарно, нагадуючи своїми дуже довгими трелями неестетичне ревіння альпійських коров або перегукування людей, що заблудились в горах і згукувались. Публіка давала браво,

а студенти сміялися і свистали. Тірольці зійшли з підмосток; там з'явивсь якийсь німець і почав лагодити свій шар з помагачами. Шар прив'язали вірьовками як слід і почали сповнять його газом. Вже шар надувся й почав блищать в темноті. Публіка ждала, що він от-от здійметься й полетить, але шар почав сплющуватися так, що його боки позападали, як у самого німця. Шар луснув з одного боку. Публіка почала сміяться.

Принесли зараз причандали й заліпили дірки. На цей раз справа пішла краще: шар надувся, тихо знявся з місця й почав підійматься вгору. Публіка зашуміла, заляскала в долоні, закричала. Шар підійнявся вгору — і почав осідать додолу якраз над самісінькими лавками, де сиділа сила людей, де сиділи Степанида й Марта, з дочками. Вони підвели очі до неба і з великим страхом побачили, що просто на їх летить шар. Публіка по боках реготалась, аж за боки бралась, але на чию голову летіла біда, тому було не до сміху! Молоді інститутки шугнули з лави, мов птиці. Піднявся галас, крик, навіть чути було плач. Дами позскакували й стрибали через лавки. Шар сів на лавки якраз на тому самому місці, де сиділи Дашковичка й Воздвиженська з дочками. Ольга й Катерина доскакали до краю й стрибнули просто на гурт: то була група студентів, котру вони вже бачили коло Владимирового пам'ятника. Невважаючи на переляк, Ольга й Катерина побачили між студентами те саме веселе, велике лице, з широким ротом і веселими очима. Ольга спотання скочила, сама не знаючи куди, і просто перед собою побачила те гарне, виразне й рум'яне лице, котре так вразило її в серце! Вона впізнала його по кучерях, по блискучих очах, і хоч була перелякана, але примітила, що на тому чудовому лиці був рівний з легким горбиком ніс, чудові повні губи, так виразно обведені кругом, неначе хто обвів їх пензлем. Вона додивилась, що губи були повні, що на спідній губі була малесенька ямочка саме посередині. Ольга додивилась, що на тому молодому лиці не видко було й сліду сміху, але навіть виявлявся жаль, що показували кінці верхньої губи, трошечки підняті вгору. Молодий панич побіг до неї назустріч, подав руку й легесенько зсадив її додолу. Ольга подякувала йому й почула його чудовий голос, свіжий, дзвінкий. Цей голос довго після того вона все ніби чула в своєму серці.

Публіка знов загомоніла, потім стихла й заворушилась, розходячись на всі боки. Оркестр загримів і заглушив шум та гам народу. Молода група, знать, впізнала інститутоК, бо потяглась за ними слідком і забігала й переймала їх.

Інститутки добре бачили того реготуна, котрий кричав «браво» просто їм в лице, як вони втікали й стрибали по лавках, але чорні кучері знов десь зникли, і їх не стало видко.

Просто проти Шато на темному зоряному небі чорнів інститут, підіймаючись на горі, наче темні стіни твердині.

— Чи бачиш, Ольго, наш інститут? — спитала Катерина.

Задумана Ольга підвела голову й глянула на інститут, чорний та темний, з темними рядками вікон, темніший од самої ночі.

— Які ми щасливі, що не виглядаємо з тієї тюрми, а вже вольно тут гуляємо, як усі люди! — сказала Катерина, і справді повна щастям волі між вольними людьми. — Подумай собі, Ольго, якби ми оце сиділи за тими чорними вікнами й темними стінами!

Ольга підвела голову й справді подумала за те, але та думка обвіяла її таким холодом, неначе на неї повіяв вітер з півночі. Натомість її всю освітила й обігріла чудова мрія про молодого чорнявого хлопця з темними очима, з свіжими малиновими устами.

«І хто він? І якого він роду? І хто його батько-мати? — такі думки вертілись в молодій голові. — Чи побачу його коли, чи познайомлюсь? Чи любить він мене, як я його?» Так думала Ольга, йдучи попід густими липами, втягуючи в себе пахощі квіток, що росли в клумбах гірляндами.

Тихісінький західний вітрець, пахощі лісу й ночі, світ од зірок, і веселі музики, і веселі люди навкруги — все те ворушило мрії в молодій фантазії, будило щастя першої любові в молодому серці. Ольга вже дала в думці романтичне ймення незнайомому, в думці уявляла його сином багатого князя, уявляла його розумним і значним, веселим і щасливим. Вона вже не слухала Катерини, забула вже інститут, його темні стіни й темні вікна, забула на цей раз Турман і маркізу та все ніби бачила ті кучері, ті очі, ясні, як зорі, той носик, тонкий і рівний, неначе виточений.

Дзвоник задзвонив до літнього театру, що стояв у Шато під горою. Дашковичка й Воздвиженська зайняли для молодих дочок ложу. Молоді панни були веселі, оглядали ввесь театр. Вже піднялась завіса, вже почали грать на сцені водевіль. Але Ользі було байдуже про сцену; її очі блукали по ложах, по партері, та все по перших рядках. Їй здавалось, що він повинен сидіть в найдорожчій ложі або в першому рядку крісел в партері, але його там не було. Врешті, вона ледве змогла задерти голову, щоб подивиться на галерею й райок. На тій високості вона зараз

впізнала цілий довгелецький рядок веселих студентських голів. Між ними був веселий студент з широким ротом і здоровими зубами, а коло його сидів попліч знайомий красунь. Ольга не йняла віри очам, щоб її мрія, її ідеал сидів так високо в театрі! Вона хотіла б на цей раз помилиться, та серце їй підказало, що вона не помилилась. Ще раз вона насмілилась задерти голову, аж шия в неї защеміла, і, ой лишенько! Її ідеал кусав горіхи малиновими устами перед усім театром! Вона виразно бачила, як веселий студент насипав йому в жменю горіхів! Ольга почувала, що її ідеал трохи стемнів, як темніє скло, коли на його впаде мокра пара. Вона насупила брови й тихо промовила: пхе!

Завіса падала й знов підіймалась. Один актор грав дуже погано, так що в партері почали сміятись. Галерея почала свистать, шипіти і так здорово тупотіла ногами, що Ользі й Катерині стало трохи страшно. Настукавшись досхочу, в галереї почали сміяться й кричать: паскудно! невірно! Деякі голоси кричали: браво! біс! браво! Ольга підвела очі вгору й побачила, що крик, свистіння й тупотіння лилося-таки з того краю, де сиділа валка молодих студентів, де сидів красунь!

— Пхе! — промовила Катерина.

— Пхе! який сором! — сказала Ольга.

— І сорому нема їм! — голосно промовила Степанида, гордо одвертаючи очі.

— Вони театр завалять і нас повбивають! — голосно обізвалась Марта.

Одначе ж усі вони вийшли з театру живі й здорові. Наостанку в Шато почали запалювать фейєрверки й світить бенгальськими вогнями. Вся долина з публікою, горами, лісом і купами людей на горах блищала то червоним, пекельним огнем, то синім, то сніго-білим. Вогні запалювали зумисне на пригорку за купами дубів і лип, котрі світились наскрізь, неначе були вирізані з тонкого паперу або були вилиті з прозорого скла. Купи людей зверху здавались групами духів на високих хмарах, помальованих усякими фарбами. Картина була невимовно ефектна й чаруюча, неначе взята з арабських казок «Тисячі й одної ночі» [54]. Обидві панни стояли близько од того місця, де схоплювались огні, і коло самісінького вогню побачили знов ту саму купу веселих студентів. Ольга знов упізнала між ними свій ідеал, облитий чудовим світом, і не зводила з його очей. Вже вона дивилась не на дерево, не на гори, а на тому виду ловила цікавим оком усі сутінки фантастичного сяєва.

Вже пізно почали розходиться люди. Молоді панни вернулись додому такі щасливі, такі веселі, якими ніколи не зазнали себе в інституті!

Старі батьки ждали їх і не лягали спати. Дашкович почав розпитувать в Ольги про інститут, про науки, а вона все розказувала йому за Шато, театр та бенгальські вогні.

— Що ж тобі казала начальниця на прощання? — питав батько в Ольги.

— Не пам'ятаю, тату! — одказала Ольга.

— Чи дуже плакала ти, як прощалась з подругами, з класними дамами? — питав цікавий батько.

— Не пам'ятаю, тату! — промовила Ольга, а думка її все вертілася коло Шато й чорних кучерів.

— Чи весело ж гуляла сьогодні? — спитав батько.

— Ой, так весело, що я й зроду так не гуляла! Коли б ви, тату, побачили, якими вогнями горіли гори, ліс! Які були фейєрверки, які були музики, якого багато було людей в Шато! Мабуть, увесь Київ зійшовся слухать тірольців! Якого я бачила...

Ольжина мрія про її чорнобривий ідеал трохи не вислизнула словами з язичка. Вона ледве схаменулась і почервоніла. І потім довго вона розказувала разом з матір'ю, як їм було весело, як німець пускав шар, як той шар трохи не спалив їх, падаючи на голови. Всі випадки з початку того дня, прощання з інститутом, і сльози, і подруги, і маркіза — все те одійшло в минувшість на кілька років, бо його заглушили музики, театр, залили бенгальські вогні: бо його потопили на дно моря мрії про чорні кучері, чорні високі брови й малинові уста. Ольга спала й бачила все те в сні. Їй снилось, неначе вона все гуляла й бавилась, доки світ нового дня не розігнав її мрій.

Того ж таки дня Степанида Сидорівна, порадившись з Дашковичем, задумала зробить в себе вечоринку, щоб познайомить свою дочку з кружком своїх ближчих знайомих. Їй хотілось і дочку людям показати, і дочці людей показать. Дашкович запрохував гостей, а Степанида Сидорівна розпочала пекти й варить усяку їжу на вечерю. Під впливом вчорашнього веселого вечора, під впливом молодих надій серця Ользі здавалося, що той вечір буде якийсь не простий, буде такий веселий, яким його малювала її фантазія. Їй здалося, що на вечоринці повинно буть багато гостей, та все молодих і гарних; їй чогось здавалось, що доконче буде й той гарний студент, котрого вона вчора нагляділа в Царському садку. Зоставшись сама в кімнаті, вона частенько заглядала в дзеркало і трохи засмутилась,

що її лице зблякло од не зовсім спокійної ночі. Ольга двічі бігала до Катерини, щоб порадиться за убрання. Вони вдвох пробували перед дзеркалом, як би краще й модніше зачесать голову. А незручні в тому руки погано служили їм обом. Довго й довго вони морочились і скінчили на тому, щоб розпустить коси локонами по плечах.

Настав вечір. До Дашковича почали збираться гості. То були професори, та все не дуже молоді, та все з блідими, засидженими видами. З ними поприходили їх жінки й дочки. Ольга й Катерина привітались до вченого кружка й почали слухать розмову. Розмова та, дуже суха або дуже вчена для молодих дівчат, не зачепила їх цікавості. Вони слухали, слухали й трохи не поснули, пригадуючи собі інститутські лекції. Перейшли вони до дамського стола, але й жіноча розмова була не цікавіша для їх. Жінки судили якихсь незнайомих для їх людей і розмовляли про хазяйську справу. Ольга й Катерина почали дуже нудиться та все сподівались, що далі буде щось цікавіше й інтересніше. Вони ходили по залі, побравшись попід руки, і їм здавалось, що от-от одчиняться двері і сюди ввійдуть молоді й гарні паничі, тудою ввіллються згуки якоїсь чудової музики, що там заблищать ті чудові очі й високі брови, котрі вони недавно бачили. А двері не одчинялись: тудою й не думало влітать те щастя, та радість, котрої так бажали їх молоді душі.

Вже після чаю почали приходить молоді паничі: прийшов один чорнявий і негарний урядовець, прийшло кілька купчиків з товстими червоними щоками, потім увійшли в залу зо три серби студенти. Пізніше прийшли ще три молоді студенти.

Після приходу молодих людей в покоях стало веселіше: почалися жарти, сміх, весела розмова. Швидко потім старіші посідали грать у карти. Одна немолода дама сіла за рояль й заграла кадрилі. Студенти попросили паннів до танцю. Ользі й Катерині стало веселіше. Але все-таки вони сподівались чогось більшого й кращого од того вечора, ждали більше розваги, веселості і молодих людей кращих, і значніших, і веселіших. Ольга розходилась в танцях. Інститутські мрії загомоніли в її фантазії. Вона згадала розмову Турман про аристократичні бали десь в далекій столиці, про ту розкіш, і її думка понеслась десь далеко, в якийсь фантастичний світ.

Вже було пізно; в покоях стало душно й димно од сигар. Ольга й Катерина, взявшись попід руки, перейшли всі покої й зайшли в Дашковичів кабінет. Там не було й душі. Ольга одчинила вікно; в кабінет полився свіжий віт-

рець. Обидві сестри, держачи одна другу за сухорляву дитячу талію, сперлись на вікно й виставили голови надвір.

— Але й кавалери! — сказала Ольга.

— Ну, та й кавалери! — додала Катерина.

— Як вони танцюють? Не вміють гаразд навіть протанцювать рондо! Плутаються, як на точку міщанки, — сказала Ольга.

— Мені отой болгарище порвав сукню, і знаєш де? на плечі! — сказала Катерина й показала маленьку розпірку на плечі, роздерту гудзиком од сіртука.

— Вони нас покалічать в танцях! Мені один настоптав на ногу! — аж писнула Ольга. — Я не хочу з ними танцювать!

— Пхе! — сказала Катерина, закопиливши спідню губу.

— Ото, якби побачили Турман і де Пурверсе нашу компанію! Завтра поїду в інститут і все дочиста розкажу! Ото буде сміху! — сказала Ольга.

— Ото буде лементу! — додала Катерина.

— А професори, а урядовці! А жінки їх! За що вони балакають! Як вони повбирані! Які в їх манери! Ота товстуля як поклонилась, то аж присіла, ще й перехнябилась на один бік. Ой, сміх, та й годі! — сказала Ольга й засміялась. — Поїду завтра в інститут і за все дочиста розкажу!

— І мені не сподобалась їх компанія! — сказала Катерина.

— Ти тільки придивись, чого вони поначіплювали на себе. Які на їх прості квітки, які рябі сукні! А чого в їх нема на шиях! І шнурочки якісь, і стрічечки, й намиста! На наших інститутських зроду не побачиш нічого такого. Поїду завтра і за все дочиста розкажу! Ото насміємося всмак! — сказала Ольга.

— Що хоч, сестро, кажи, а ті дві купчихи, то, їй-богу, неначе їх годували для різниць! Такі товстулі та червоні! Мабуть, вони їдять дуже багацько.

— Авжеж, тріскають багацько, бо в їх талії... Чи то ж талії! Ти тільки придивись, що то за талії! Я аж злякалась, як одна купчиха скинула мантиль. Якби ми вдвох обняли її руками, то наші руки не зійшлися б! — сказала Ольга, взявши для прикладу за руки Катерину й показуючи, яка-то там страшна талія.

— Я зовсім не того ждала! А ти? — спитала Ольга.

— І я так, хоч і думала знайти дещо не підхоже до нашого інститутського. Але вважай, що вони не були в інституті...

— Як і наші матері, що й досі не вміють добре говорить по-французькій.

— Я сама вивчу свою матір, — сказала Катерина.

— І де вже! Трохи опізнилась, — додала Ольга, — так тільки трохи, може, їх обполіруємо.

— Ой! треба йти туди! — сказала Ольга, показуючи очима просто до дверей.

— А треба, ще трохи потанцюємо.

— І хочеться-таки тобі! — додала Ольга тоном трохи докірливим.

І обидві вони, побравшись за тонкі талії, пішли через покої, де грали в карти, де було душно й димно, де ходили по залі кавалери, що так не припали до вподоби молодим інституткам. Той вечір знов облив холодною прозою життя обох інституток. Вечір здавався їм ще простішим і біднішим після недавньої гулянки в Шато.

VIII

Той гарний молодий студент, що так сподобався Ользі, звався Павло Антонович Радюк. Він родився в Полтавщині, в селі Журбанях. Його батько й мати були не дуже багаті, але заможні полтавські дідичі й жили в селі Журбанях, котрі були розкидані по степу і по невеличких ярках. Невеличкі хати, між котрими було багато мазанок, скрізь розбіглися, як овечки, і яро одрізнялись од зеленого степу чистими й білими стінами. На хатах покрівля була з татарського зілля й високої осоки, котрою були вшиті крокви на піваршина в товщину. Між білими хатами й зеленими вишниками високо вгору підіймались колодязні журавлі. Кругом Журбанів цілими рядками стояли невисокі вітряки, та все з шістьма й восьма крилами, котрі виразно малювались кружалами на синьому степовому небі. Зелений садок коло панського двора, вітряки й біла церква спиняли на собі очі серед рівного степу. Кругом Журбанів на всі боки слалось ніби степове безкрає море, а над степом розстелялось синє безкрає небо. Очі тонули на всі боки в сизій та зеленій далечі, котрій, здається, кінця нігде не було.

Панський будинок стояв край села, в садку, недалечко од церкви, підля вигону. Будинок був невеликий і невисокий. Навкруги його була галерея попід стріхами, а в садок виступав круглий ганок, чи тераса, густо обплетена виноградом. Кругом тераси були повироблювані клумби для квіток. Між клумбами і скрізь по садку вились чисті доріжки, посипані жорствою й піском. Перед домом був широкий двір, такий широкий, що вози ледве встигли протерти кругом його вузьку дорогу. Серед самого двора рос-

ла трава й степові квітки, наче в лузі. Косарі косили там сіно, як на сіножаті. На тому дворі далеко з другого боку стояли хати для челяді й станя, за хатами були довгі кошари для овець, широкі загороди й повітки для товару. Все те добро Радюків батько взяв за своєю жінкою, Надеждою Степанівною Іскрою.

Старий Радюк, Антін Антонович, вийшов з людей небагатих. Він був син козака, і по смерті батька й матері йому достався батьківський хутір недалечко од Журбанів. Він служив в війську в гусарах, покинув службу й спочивав у своєму хуторі.

Вернувшись у свій хутір, Антін Антонович не думав жениться, бо й не було на кому жениться в цілій околиці. Кругом в хуторах і селах було дуже багацько паннів, але хуторянки не подобались йому. Він дуже багацько на своєму віку бачив усяких людей і не міг вподобать собі хоч і гарних, але трохи простих полтавських хуторянок. Зате ж він сам був ідолом для всіх сусідських паннів.

Радюк був колись дуже гарний з себе! Високий на зріст, рівний станом, з чорними кучерями, чорними бровами, блискучими веселими очима й повним лицем, він був гарний, як чорнобривець, і мав силу причаровувать до себе серце кожної молодої панни. Сміливий, як козак запорожець, трохи причепливий, як москаль, він мав надзвичайний дар розмови й оповідання. Він усе розказував українські народні анекдоти, смішні, повні жарту й юмору, знав їх без ліку, міг розказувать цілий вечір, другий вечір, тиждень і все десь їх набирав, неначе витрушував з якогось безоднього мішка. Пробуваючи на Україні по селах і хуторах, він наслухався їх од народу, між панами й духовними, між селянами й городянами, і знав їх більше, ніж Шехерезада знала казок. Він розказував їх чудовою українською мовою, плавкою, повною квіток поезії, чому позавидував би найкращий оповідач. Він умів так смішно розказувать, що всі реготались, аж за боки брались.

Вернувшись у хутір, він незабаром розворушив усю околицю й розвеселив її. На хуторянських вечорах, де було по кілька десятків паннів і ні одного панича, його ждали, як бог зна кого. Всі сідали кругом його, роззявляли роти, сміялись і слухали його оповідання, доки він не договорювався до анекдотів, трохи сороміцьких. Тоді панни червоніли, втікали, а Радюк починав розказувать пресмішні оповідання про жінок та чоловіків, про циган, про москалів. На хуторянських вечорах Радюк поводився трохи по-сільській, мов на вечорницях, любив часом ущипнуть будлі-яку панну за палець або здавить за руку, часом

грався з паннами горіхами в чіт та лишку, кидався насінням і гальками з хліба. Панни не сердились на його, бо всі любили його, і кожна мала надію вийти за його заміж. Де на вечорі не було Радюка, там було сумно й невесело. Тільки ж його вороний кінь влітав у браму і його чорнобриве лице з'являлось перед вікнами, всі гості ворушились, веселішали, а панни червоніли, побачивши його чорний гусарський вус і чудові, веселі, блискучі очі.

Радюк любив сусід таких, як сам: веселих і говорючих, і страх як не любив пічкурів і мовчунів! Він своїм цікавим язиком подавав прізвища усім сусідам: одного продражнив посмітюхою, другого печеною морквою, одну панію назвав макухою. Такі прізвища й зостались за ними в околиці. І невважаючи на те, сусіди не сердились на його, бо знали його як людину добру, хоч і цікаву на язик.

Саме тоді скінчила харківський інститут Надежда Степанівна Іскра й приїхала в Журбані. Кілька років минуло, як до неї присватувалось багацько женихів, але всі вони взяли гарбуза. Іскра була гарна, хоч трохи бліда й сухорлява. Лице її було щиро класичне, очі темні. Вона трохи вередувала, вибираючи женихів. За неї почали говорити в хуторах і судили та обносили її таки добре.

— Що там за цяця приїхала в Журбані з харківського інституту? — питали в Радюка хуторяни. — Чи вже ж пак ви не насмілитесь приступить до неї?

— А давай спробую приступить! — гукнув Радюк і, причепурившись, вбравшись в офіцерський мундир, він поїхав в Журбані подивиться на ту інститутську цяцю.

Приїхав Радюк і... зараз заполонив серце харківської інститутки! Забряжчав підківками, наговорив-наказав, насмішив старих своїми веселими оповіданнями і причарував серце молодої чорними очима й веселою розмовою.

Молода Іскра, вихована по-французькому й по-московському, слухала й не могла наслухаться українських юмористичних оповіданнів, розказаних червоними устами, приправлених жартами й смішками, ще й блискавкою орлиних очей. Гарна з лиця, з чудовими очима, вона сподобалась Радюкові, а Радюк їй, і незабаром вона вийшла за його на великий смуток всім хуторянським паннам. Радюк покинув свій хутір і оселився в жінчиному домі, в Журбанях. В їх родився старший син Павло.

Старі Іскри любили свого зятя, як сина, обнімали, цілували його, нудились за ним, як його довго не було в господі. Він розвеселив їх на старості літ, смішив своїми оповіданнями до самої смерті. Його жінка трохи аж сердилась, що всі так липли до чоловіка. Породивши кіль-

ка дітей, вона стала нервозна, часом сердилась без причини, ні з сього ні з того починала гримать на Радюка. На її білих висках почали світиться тонесенькі сині жилки; лице її стало бліде й змізерніло, а ніс став ще тонший. Невеличка недогода часом дуже сердила її. Радюк ніколи не вважав на те і зараз починав розказувать їй анекдоти. Вона тоді підіймала очі, прислухалась і зараз-таки починала осміхаться. Цілий рік Радюк манив її такими жартами й наводив на неї добрий юмор.

Радюк дуже любив свого синка Павлика! До дочок якось не так горнулось його серце. Він не спускав його з колін, няньчив його, як найпильніша нянька. Павлик скуб його за волосся, смикав за вуса, а батько ще підбивав його, підставляючи голову й лице.

— Ну, сину! пустуй по хаті! — казав Радюк синові, і син пустував, бігав, а батько тішився, любив цілі години дивиться на його пустування, садовив його собі на шию, бігав з ним по горницях. Син почав переймать од батька деякі анекдоти.

— Боже мій! Що ти витворяєш? Ти зовсім збавиш дитину! — починала гримать Радючка.

— Не бійся! Я твоїх інституток не зачіпаю; не зачіпай і ти мого гусарина! Правда так, гусарине? — казав Радюк, щипаючи за щоку свого Павлика.

— Правда так, гусарине! — промовляв хлопець, щипаючи так само батька за щоку.

— Чи ти малий, що не тямиш, як треба обходиться з дітьми? — бідкалась жалібним голосом Радючка й починала сердиться скривившись.

— Ож слухай сюди! Ото була собі така жінка, що ніколи доброго слова не сказала чоловікові. Що чоловік не скаже, то вона все робить навиворіт. Чоловік каже — образи, жінка каже, — луб'я! Він каже — ячмінь, вона каже — гречка. Ото сама жінка сидить дома, а його все шле в поле та дає йому сухарі та цибулю, сухарі та цибулю. Раз чоловік примітив, що жінка напекла свіжого хліба, спекла собі на обід курку й налила пляшку горілки. Бачить він те та й каже: «Гляди ж, жінко, хоч сьогодні не кидай мені в мішок свіжого хліба!» — «Ба вкину, трясця твоїй матері!» — «Та не кидай же хоч тієї печеної курки!» — «А тобі що до того? Вкину, вражий сину, тобі на злість!» — «Та хоч не кидай же пляшки з горілкою!» — «Ба вкину! Таки вкину! Сім болячок тобі на печінки!» — сказала жінка, ще й кулак об кулак ударила і все те вкинула чоловікові в мішок. «Та хоч не піддавай же на плечі!» — «А тобі що до того! Як схочу, то й піддам! Та-

ки піддам тобі на злість!» — І вона вхопила мішок, піддала чоловікові на плечі й випхнула його з хати в потилицю.

Радючка потроху прислухувалась до того оповідання й потім забувала про свій гнів і починала сміятись.

Тим часом Павло підростав. Сама мати почала доглядать дітей, і виховання дочок добре вдалося для неї. Вони держали себе зовсім ненатурально, як звичайно було в той час; вміли розмовлять по-французькій і по-руській і не вміли гаразд і слова сказать по-українській. Не так було легко для матері доглядать свого сина. Вона побачила, що мусить вести війну за виховання сина з наймитами, пастухами й мужицькими хлопцями. Синок ніяк не хотів стерпіть тих форм, в які хотіла вкласти його мати, пручався з їх, викручувавсь, все втікав потаєнці з світлиці до наймитів. Наймити казали йому казок, співали пісень. Він навчився од їх українських пісень, вивчився чудово говорить по-українській, на диво й на жаль матері, і часом цілий день сидів коло парубків, дивився, як один рубав дрова, другий стругав стругом або довбав долотом на дриветні. Мати загадувала няньці привести його, прибирала його, чепурила, зачісувала, а Павлик, вибравши годину, знов утікав до наймитів, бігав по степу, гуляв там в гилки, в цурки, дер горобці в повітках, їв козельки, щавель і раз прибіг до батька й приніс пучок козельків і повне гніздо горобиних голоцюцьків.

— Тату! Ось я тобі гостинця приніс! — говорив хлопець до батька.

— Понеси, сину, того гостинця своїй матері.

— Коли я, тату, тобі приніс!

І Радюк брав сина на руки вкупі з горобиним гніздом і козельками, цілував його замурзані щоки, невважаючи на його волосся, де було повно соломи, на штанці, зелені на колінцях, на оксамитову куртку, замазану смолою. Саме тоді ввійшла в кімнату Надежда Степанівна.

— Боже мій! Що то вийде з того хлопця! — казала вона, здіймаючи руки й оглядаючи синка. — Боже мій! Що це в його в руках?

— Пташки! — казав син.

І ті пташки повипадали з гнізда на підлогу й цвірінькали, роззявляючи червоні дзьоби з жовтими заїдами.

— А це що в тебе?

— Козельки! Їх можна їсти! От нате, мамо, покуштуйте!

— Борони тебе боже! Не їж! — кричала мати, вириваючи козельки з його рук.

— Не бери руками, бо руки замажеш! Надінь рукавички! — казав Радюк, подаючи їй й справді рукавички.

— І що вийде з того хлопця!

— Гусарин вийде, як його батько! — промовив Радюк.

— А я, тату, знаю казку про півника й котика! Мене Панько навчив. «Був собі котик та півник. Вони жили собі в лісі в хатці, як рідні брати. Ото раз котик пішов в ліс та й каже півникові...»

Мати прислухалась і витріщала з дива очі: хлопець розказував українською мовою мужицьку казку.

— Розказуй, сину, далі! Ну, що він казав півникові?

— Чи є в тебе хоч крапля розуму? Ти зовсім зіб'єш з пантелику дитину! — кричала жінка на Радюка. — Дай його сюди.

І вона брала Павлика, загадувала няньці надіть на його чисті штанці, вмить та зачесати. Але Павлик знов давав гарту тому убранню, втікав до хлопців в надвірню, опрічню хату, переймав пісні й казки і ганяв з пастушками. Село, сільське народне життя втягнуло в себе дитину. Не дуже великі достатки не давали матері обставить сина гуверньорами й зовсім одлучить од народу, як то буває в наших багатших панів.

Павлик підбільшав, і його одвезли в київську гімназію. Там вже не було ні Журбанів, ні журбанських наймитів, ні пастухів. Там була інша сфера, інше життя. Великоруська мова панувала в школі. Павлик вернувся додому на вакації, стративши й самий слід Журбанів, слід української національності й мови.

— Хтось дуже добрий вигадав оту школу! — казала Надежда Степанівна, вітаючи синка. — Тепер гарно й подивиться на хлопця! І говорить як треба, і до пастухів не горнеться.

— Ти б одвезла його в інститут! — обізвавсь Радюк.

— А ти б хотів, щоб інститутки горобців дерли та вчились мужичих казок?

— Та хоч би й горобців лякали на городі, як опудала, то все б таки була якась користь! Чи не чула ти, як одна попівна, вернувшись з київського пансіону, пішла на тік, побачила там граблі та й питається в молотників: «Що це таке чудне та смішне? Я й зроду такого дива не бачила». — «От наступіть, панно, на зубці, то воно само скаже, як його звуть», — каже молотник. Вона й наступила, а граблі як підведуться та лусь її в лоб! «А, прокляті граблі! Як мене здорово вдарили!» — крикнула вона. «А бачте, само сказало!» — казав молотник. Потім вона заглянула в пекарню. Дивиться, аж на стіні висить сито. От вона й

питається в наймички: «Що це в вас таке чудне? Я вперше зроду бачу таке диво! Що ви ним робите? Чи рибу ловите, чи що?» — каже вона та все повертає його на двох пальчиках. А сито лусь її по носі! «Ой каторжне сито! Як же мене здорово вдарило!» Чи не хочеш ти й з нашого Павлика зробить такого митця, як була та попівна?

— Я тобі скажу от що: чи не знести б нам оту опрічню хату для челяді з двора? Може б, діти не бігали до слуг?

— Як не маємо чого робить, то й знесім! Чи не чула ти казки, як було собі три брати: два розумних, а третій дурень. От і поділились вони батьківським добром. Старші й кажуть меншому: «Ми ж візьмемо воли, корови й хату, нащо вони тобі здались? А ти собі візьми ступу». Дурень думає: «І нащо мені й справді ті воли та корови, той клопіт? Візьму лучче ступу; одначе вона не їсть і не п'є». От і взяв він ступу та й поніс, та все носиться з нею, та носиться, не знає, куди її притулить...

— Бозна-що ти верзеш! — казала жінка, осміхаючись.— Нащо й хату переносить, коли ти сам гаразд навчиш сина усьому. Ну-ну! Та що зробив той дурень з ступою? — питала вона, цікава знать кінець тієї казки.

— Що зробив? Носився, носився цілий день і зайшов з нею аж у ліс. Коли це настала ніч, стало поночі, а він і думає: «А що, як я засну, а хтось прийде та вкраде ступу? Полізу я на дуба та й ступу потягну з собою». А що? Чи хороша моя казочка?

— Хороша-прехороша! — сказала жінка, сміючись.

— І ти кажеш — хороша, і я кажу — хороша. Був собі чоловік-нетяжка, а на йому синя семряжка, на голові шапочка, а на спині латочка. Чи хороша моя казочка?

— Та хороша! Тільки кажи далі.

— І ти кажеш — кажи далі, і я кажу — кажи далі... Був собі чоловік-нетяжка... — знов починав Радюк, жартуючи, поки жінка не забувала про ту надвірню хату, і про челядь, і про мужицький вплив на свого синка.

Павло скінчив гімназію дуже добре й пішов в університет. В університеті почалось для його нове життя. Європейські ідеї почали вже заходить з наукою і все більше та більше розходились поміж молодими людьми.

Молодий Радюк вперше озирнувся на світ божий своїм власним розумом, вперше почав думать своєю головою і почутив, що він переродивсь.

Павло Радюк наймав собі невеличке житло на Старому Києві. Він мав одну невеличку кімнату й жив собі сам не багато, але й не бідно по своїх середніх достатках. Все життя, всі думи молодого Радюка можна було постерегти

по обставі його кімнатки. На канапі, на етажерці, на столі й на вікнах були розкидані книжки й ноти. Кілька книжок лежало купою під канапою. На всяких місцях лежало з п'ять розгорнутих книжок і журналів, котрі Радюк читав разом. Там були книжки українські й руські, французькі й німецькі. Європейська просвіта, європейські ідеї — все те заразом наплило в його голову, зачепило всі його думки. Він разом хотів усе те прикласти до життя свого народу й України. На другому столі лежали збірники українських пісень, лежали розгорнуті нотні листки паперу, де були початі українські пісні. Радюк заводив їх у ноти, бо вмів грати на скрипці, що висіла на стіні над столом. Він думав і за національну музику, і за просвіту народу, бо на столі валялось кілька книжечок для народу й народних шкіл.

Багато дум тривожило молоду Радюкову голову в тій хатині! І він почував у собі силу й потяг до того, щоб розкинуть свої думи між людьми, поділиться ними з своїми товаришами. Товариші часто сходились до його. За стаканом пива або чаю вони багато дечого переговорювали між собою. Часто дуже пізньою добою розходились товариші од Радюка додому, і не один молодий хлопець виносив з собою гуманну ідею й прихильність до людей, до народу, до України. Молодий, говорючий Радюк був ватажком між своїми близькими товаришами, бо його всі любили за розум, добрість і щирість. Його знали й професори, і Дашкович запросив навіть до себе, до свого кружка. Проворний, веселий, говорючий, Радюк скрізь встигав побувати й побалакать. Він почував у собі велику силу й завзятість. Здавалось, він був тією силою вітру в природі, що має призначення розносить з собою насіння всяких рослин і на степи, і на піски, і за моря, і на високі гори.

Сидячи в себе в кімнаті з молодими товаришами, Радюк часто міряв свою Україну мірою європейських ідей, і на його находив і страх, находила й злість. Молоді Радюкові товариші з надзвичайною сміливістю перетрушували ввесь уклад життя, перебирали, як по пальцях, всі свої передніші старі погляди, позичені в батьків, в дідів, в школі, у вчителів. І їм не було спину в чотирьох стінах, в темну ніч, між душами й серцями, однаково молодими й сміливими. Тоді Радюк складав свої пересвідчення.

Було літо, і настали вакації. Радюка ждали в Журбанях щодня. Мати понапікала й понаварювала. Наближався вечір, і вся Радюкова сім'я зібралась на терасу пити чай і виглядать Павла. Чимало минуло часу, і велика зміна сталася з старим Радюком і його жінкою. Радюк си-

дів коло стола, сивий, аж білий, але його лице було й тепер гарне й свіже. Здається, задля його лиця не було старості: такі швидкі були його очі, такі червоні уста, такі рум'яні повні щоки. І тоді, як старість присипала снігом його волосся на голові, вона не насмілилась доторкнуться до чорних великих вусів, котрі мали великий контраст з сивою головою. Радюк анітрішки не стратив веселості та охоти до оповіданнів і балачки. А його жінка дуже подалась, помарніла, змізерніла, зблідла; її щоки позападали, і колись класичний ніс тепер аж надто видався з лиця, загострився по-старечому.

Сонце спускалось. Надворі було тихо й тепло, як буває в жнива. Після довгого, як море, літнього дня все на світі ніби потомилось. І сонце ніби знехотя йшло на одпочинок, дерева стояли неворушно. На полі на пригорках важкі волотки проса, повні, стиглі вже колоски пшениці понахилялись додолу і ніби вже дрімали. Птиці мовчали. Було якось тихо й мертво надворі, ніби само небо вже дрімало. Прямо з тераси було видко шлях, котрий вибігав з зеленого степу й ледве примітно спускався в село возвозом з пригорка. Вже й череда перейшла; тільки шляхом ледве плуганились дві корови, одбившись од череди.

Радюк почав розмовлять з жінкою про хазяйство; але розмова його все рвалася. Його думка давно полинула в степ шляхом — виглядать сина. Він пив чай і очей не зводив з того битого шляху. І його жінка держала стакан чаю в руках, а задумані, втомлені очі повернулись до степу, до синього неба, туди, де стояв Київ. Навіть малі дівчата не пустували й вгамувались, неначе й їх думки злились докупи з думкою батька й матері.

Наливаючи чай, Надежда Степанівна щовечора ставила на стіл зайвий стакан. І тепер вона налила всім по стаканові й поставила один порожній; навіть вкинула туди грудочку сахару.

Радюк подивився й промовив:

— Для гостя наготувала!

Радючка навіть не обізвалась, тільки її очі знов потягло в степ, туди, де ховався й зникав битий шлях, де стояв Київ. Вона тихесенько зітхнула.

Замість жартів Радюк і собі легенько зітхнув. В їх була одна думка, одно почуття. Мати думала-гадала про долю сина: яка-то колись буде його жінка, і де він її візьме, і які в неї колись будуть унучата, і чи буде він щасливий в парі з молодою жінкою. А батько думав, як-то там синові вдалися екзамени, і як він скінчить курс, і яку собі службу дістане, і як йому вдасться на тій службі:

чи осміхнеться до його доля, чи, може, недоля буде слідком ходить за ним на довгій ниві життя. І всі ті думи вони обоє ніби читали на далекому небі, на сизому степу, де він зливався ніби туманом з синім небом. Туди тягло й поривало їх очі й їх думи.

Коли це з степу неначе випливла жидівська балагула, напнута білим полотном. В балагулі стриміло з десять голів, натиканих по всьому возі вздовж і впоперек. Балагула скотилась в ярок і наробила своїми брязкалами багацько шелесту серед тихого села. Серце в батька й матері швидше закидалось. Одначе балагула загула проз панський двір, і швидко не стало чуть ні гудіння, ні брязкання.

— Мабуть, жиди поїхали в Полтаву на ярмарок, — тихо промовив Радюк.

— Мабуть!.. — ще тихіше обізвалась Радючка й зітхнула. Вже сонце стало на вечірньому прузі над самим степом. Коротке гостре проміння заквітчало його навкруги, неначе кругом його стирчали натикані ножі, розпечені в огні. Тихий світ лився по степу. Ввесь степ червонів проти сонця, ніби вкритий червоним туманом, і той туман неначе широкими завісами спадав з сонця й розтягувався все ширше та ширше по степу без кінця. А сонце блищало на вечірньому небі якимсь чудовим оком, котрому нема нічого рівного в світі!

З гори знов почало з'їжджать дві повозки, запряжені добрими кіньми. Піддурене серце батьків якось не вірило й не ждало нічого. Вони думали, що й ті вози поминуть Журбані й не привезуть коханого сина. Вози стали на подвір'ї, і до Радюків на терасу ввійшло кілька сусід-дідичів, щирих приятелів. Вони знали, що в Журбанях сподівались молодого Радюка, і приїхали навідаться, розпитать про Київ, про новини. Вони привітались до хазяїна й хазяйки й почали розмовлять, але розмова якось не йшла на душу Радюкам: їм обом так бажалось думать й ждати на самоті.

— Чи нема й досі сина з Києва? — спитав один сусід.

— Нема. Ждемо й не діждемось. Дай боже, щоб ви були добрі на почин в цей вечір, — промовив Радюк якось смутно.

Тимчасом як гості розмовляли й пили чай, молодий Радюк приїхав у двір і, розпитавши, що вся сім'я п'є чай на терасі, пішов туди навпростець через садок. Вся сім'я Радюків і всі гості побачили, що через садок до тераси сміливо йшов якийсь сільський парубок, але такий гарний, так гарно убраний, неначе на театральній сцені. На молодому парубкові була, правда, проста чорна свита, але

пошита не сільським кравцем. Зате ж сорочка була вишита заполоччю з шовком. Всі груди й комір були залиті червоними мережками. Червона стьожка й застіжка були оксамитові, на голові бриль був солом'яний, але не простий. Сині шаровари були широкі. Чудовий парубок з такою красою лиця, про яку розказують в казках, йшов просто й сміливо до тераси, як людина, дуже вхожа й близька до хазяїнів.

— Який гарний парубок! — сказав один гість.

— Який він схожий на нашого Павла! — промовила Радюківна. Радюк і Радючка дивились на того парубка і своїм очам не йняли віри. То був їх син, молодий студент Павло. Він кинувся поперед усього батькові на шию й тричі поцілувався з ним, потім привітався до матері й сестер, а потім до гостей. Його убрання так вразило всіх, що батько зараз спитав його про одежу, а не про здоров'я.

— Що це на тобі за убрання? — спитав батько.

— Одежа! Хіба ж не бачите? Український народний костюм, — промовив син чистою українською мовою і тим ще більше вдивив свою матір і сестер. Материне лице так і розтяглось вподовж. Вона тільки руки згорнула й вирячила очі на сина.

— Нащо ж ти так убрався? — спитала мати.

— Бо тепер так ходять наші студенти.

— Мабуть, тепер така поведенція, чи що? — питав батько.

— Яка чудна в вас мода: зовсім мужича! — сказала мати.

— Та й ваша мода часом буває не краща, — промовив Радюк до жінки. — Одначе студентська поведенція не погана, сказати правду! Та як тобі, Павле, вона пристала до лиця! Ти тут позводиш з ума всіх наших хуторянок.

І батько задивився на свого сина, бо йому й справді дуже приставала до лиця вишивана сорочка, а до брів, до кучерів приставала червона стьожка. Він поклав свою міцну руку на синове плече й придивлявся до його: «А признайся, сину, хто тобі вигаптував оцю мережану сорочку, га? Ану, признавайся!» — і всі засміялись.

— З чого оце в тебе ця свита? — питала мати, лапаючи своєю делікатною рукою грубу й шорстку свиту.

— З простого мужицького сукна.

— Боже мій! я собі руки обшмульгала об твою свиту! Скинь, будь ласка, її! Зараз скинь! Боже мій! ти собі шию обшмульгаєш, ти себе покалічиш.

— А селяни ж носять, та й не калічать же себе, — сказав син.

— То ж мужики! А ти не звик до такої товстої, шорсткої одежі!..

— То треба звикать. Мало чого, що не звик! — сказав син.

— Та навіщо ж тобі звикати? — крикнула Надежда Степанівна. — Чи тобі нема в чому ходить, чи що?

— Добре, що мені є в чому ходить. А є такі студенти, котрим і справді ні в чому ходить. А опріч того, нам треба у всьому ділить долю з своїм народом, починаючи хоч би од свити...

При таких словах у деяких гостей лиця розтяглися вздовж, а в деяких — впоперек, як кому подобалось.

— О, багацько, сину, поможеш їм тим, що носитимеш свиту! — сказав батько, осміхаючись.

Батьківський жарт зачепив сина за серце.

— Ми, тату, носимо народну свиту, бо ми народовці, стаємо на бік народу; ми націонали! Ми протестуємо нашою свитою проти деспотизму, який насів на нашу українську національність, на нашу мову, на нашу літературу, на наше життя. Ми тим протестуємо проти всякого деспотизму і стаємо на бік нашого народу, боронячи його од панства, та ще й чужого, од впливу чужих мов, чужої віри, од впливу всіх чортів і бісів, які тільки посміли покласти свою ворожу руку на наше добро, на наш народ!..

Павло Радюк говорив чистою українською мовою. Надежді Степанівні так і здалось, що він знов попав під вплив наймитів, пастухів і всієї журбанської челяді. Та свита, та українська розмова, той запал, з яким говорив молодий студент, — все те не тільки вдивило матір, але й злякало. Гості ще більше порозтягали вид і руки поопускали.

— Боже! Що з тобою сталося? Як ти говориш? Чого ти так багацько говориш? — говорила мати, здержуючи сина. Вона давно налила йому стакан чаю, поставила перед ним масло, паляницю, сухарці, молоко. А син неначе не бачив нічого та все говорив, доки й чай прохолов.

— Ми носимо народну одежу, бо чим же ми викинемо значок про свої ідеї? Чим же ми дамо ознаку, коли нам рот затулений, коли нам зв'язали руки й ноги. Що ж ми маємо робить, доки народиться наша наука, поки виробиться наша мова? Що ж маємо робити? — говорив Павло, набираючись вогню й обертаючись до матері.

— Та пий чай, голубчику мій дорогий! Пий чай, бо вихолоне зовсім! — прохала мати, присовуючи до його стакан. —Та не кричи, бо ти собі горло порвеш. Їхав так

довго, приїхав так здалека, втомився, здоровивсь, припав пилом, а тут треба доконче розмовляти й кричать!

— Спасибі, мамо! Встигну ще напитись й наїстись, — сказав молодий студент, хлиснувши похапцем трохи чаю й укинувши хапки в рот шматочок паляниці.

Він так швидко вливав чай у рот і так швидко їв паляницю, неначе хапався кудись йти, щось робить. Після університетського товариства, після палких недавніх диспутів у Києві йому й тепер здавалось, що він розмовляє з молодими товаришами й хоче перемогти когось в диспуті. Нові ідеї муляли йому в голові й дуже займали його, гарячили його кров.

— Не пий, сину, так швидко! Не хапайсь-бо так. Часу буде доволі, — здержувала його мати, на що син не звернув ніякої вваги.

— І багацько вас там носить такий костюм? — спитав батько. Син покинув пить і їсти й підвів голову.

— О! Нас є чимало! Ми кланяємось новим гуманним ідеям, які давно розійшлися по Європі й ледве оце добираються до нас. Чи ви пак знаєте, що ми всі зараз терпимо і самі того не добачаємо? Бо ми були сліпі, глухі й німі. І народ терпить, і ми всі терпимо, куди не глянь. У нас що дуже й підле, те панує і жме, а що слабе й добре, те мусить терпіти і не сміє голосу подати. Ще то наше велике щастя, що народ наш вже визволений од панщини, вирваний з рук польської шляхти, котра держала наш народ в своїх руках у неволі.

— Та що ж маємо робить? З ким маємо битись і войдуваться і за що? — спитав один гість, але Павло не дав йому й скінчити.

— З темною силою треба войдуваться! Нам не треба ні землі, ні води. Нашою водою можна світ потопить; нашою землею можна засипать волю всіх людей на цілому світі. Нам не треба солдатчини! Нам не треба кадила й кропила! Ми й так темні й глухі; ми й так маємо більма на очах! Нащо нам великі дзвони? Нащо нам золотоверхі монастирі? Нащо нам топити віск перед образами?

— Не кричи, сину, бо ми чуємо! Пожалій себе! — здержував його батько, а сам несамохіть милувався сином. Його завзяття, палка вдача, розум, розвитий наукою, — все те тішило батька так, що він задивлявся на блискучі синові очі, на палаючі щоки. Він був гордий сином перед сусідами.

— Наша земля на Україні як золото, а народ наш часто голодує. В нас нема промисловства, а про народ ніхто й не дбає, ніхто його не напутить, не вчить, не наводить

на розум. Наша народна пісня поетична й чудова, як утвори перворядних геніїв; наша поезія, наша мова багата, як щире золото. І все те марно занапащається, пропадає, лежить непочате. І доки воно лежатиме? Нам не треба війни, а треба просвіти! Нащо нам земля й вода? Нащо кропило й кадило? Грека й латина? А нас тільки тим і годують і не дають нам нічого луччого, держать нас і народ наш в темноті, не дають народові навіть св. письма на його мові, що вже мають дикарі, не дають нам нашого хліба, не дають нам нашої мови, не дають нам нашої волі, науки, школи, просвіти.

Павло встав і почав махать руками. Його червоне лице палало, як в огні, очі блищали завзяттям і надзвичайною красою сміливості. Він почував у собі таку любов до нової ідеї, що старий батько своїм серцем несамохіть почутив, що в синових словах є щось нове й правдиве. А син все говорив та говорив. Його язик, такий легкий, як і в батька, ледве встигав вигортать і виявлять силу думок, всю силу гарячого почування, котре наче кипіло й клекотіло в його серці. Мати одсунула од його холодний недопитий стакан і присунула другий, гарячий. Син не доторкнувся до його й не переставав говорить. Нове убрання, нова мова, якісь ідеї, котрих вона добре не втямила, хоч трохи й постерігала, надзвичайний запал і навіть злість, з котрою злітали слова й думки з синового язика, — все те дуже здивувало матір, котра до цього часу за ніякі ідеї нічого й не чула. Вона бачила, що чиниться щось нечуване, і перш од усього злякалась. Інстинкт материнський найпередніше заговорив в її серці. А гості все сиділи мовчки та тільки дивились.

— Де наша минувшість, де вона ділась? Де наша козацька воля і рівність? Нам не треба Туркестану[55], не треба солдатчини, не треба панів!

— Та чого ж нам треба? — спитав батько несміливо й тихо, сливе нишком.

— Та чого нам не треба, коли ми нічого не маємо!

І Павло витяг з кишені жмут паперу, писаного й літографованого, й твердою рукою кинув на стіл. Мати й батько, сестри й гості — всі жахнулись й одхилились од стола. Велике завзяття, й гаряче слово, і жар серця, і темний вечір — все те впливало на слухачів так, що їм здалось, ніби він кинув на стіл якісь чари, а не пучок паперу.

Між тими паперами було багацько писаних і літографованих перекладів нових европейських авторів: Ренана[56], Бюхнера[57], Фейєрбаха[58], Прудона[59], деякі заборонені цензурою твори Шевченка і багато дечого іншого.

— Нехай же це все полежить до завтрього, бо тепер не буде часу читать. Ти все говориш, — сказав батько, — а я мовчу. Мені обридло вже мовчать. Мовчи ще ти, а я говоритиму! Я тобі тим часом розкажу, як були собі дві молодиці, та обидві такі цокотухи, такі лепетухи! Якраз такі, як ти та я, що одна другої ніяк не переговорить! Одна другій щось розказує. Обидві разом своє товчуть, і одна одної не слухає. Ото раз вони пішли в заклад, хто кого переговорить.

— Ет, тату! Нам не треба анекдотів! Нам не треба балакання; не треба слів, а треба діла! — крикнув син, перебиваючи батька.

— Отуди ік бісовому батькові! Я говорив цілий вік, а оце при тобі доведеться мовчать! То я вже й не знаю, чого тобі треба. Як ми вчились, нам і в голову не приходило, чого треба, а чого не треба!

— То-то й горе! А нам от і в голову прийшло! Ми хочемо все перетрусить, передивиться. Ми не хочемо жить навмання, йти навпомацки, говорити, думать і робить по чийомусь там розумові чи по баб'ячих давніх переказах.

— Боже мій! Що з тобою сталося? Що там у вас діється в тих школах, коли ти так змінився, зовсім не той став! — бідкалась мати й ніяк не могла втямить, а тільки догадувалась, що з ним сталась якась зміна, котра дуже не припадала їй до серця. — Не п'є чаю, не їсть, сердиться, верещить! Ти собі груди порвеш! Що там у вас скоїлось таке безглузде по школах? Я не спатиму цієї ночі.

— Про мене, мамо, й не спіть, а зо мною сталося те, що бачите.

— Бач, жінко, було його малим не пускать горобців дерти з мужицькими дітьми, — промовив батько, — а все то в тому винні горобчики!

Той жарт розсмішив усіх. Всі засміялись, навіть молодий студент осміхнувся, а гості не знали, що думать, що й казать. Одначе всі вони кинулись до заборонених творів Шевченка, і дехто почав їх голосно читать. Всі слухали з великою охотою й цікавістю, незгірше, як слухали й молодого Радюка.

Павло тим часом замовк і пив чай. Його пульс кидався дуже швидко, лице горіло. Він утомився й мовчав. А з-за вуглів і кущів виглядали дівчата й молодиці. По дворі пішла чутка, що приїхав панич з Києва й привіз з собою якогось парубка, та такого гарного, що й пером не списати і не змалювать! Всі дівчата й молодиці, одна за одною, побігли дивиться на того парубка, що пішов слідком за паничем і втирився в панський ганок. Одначе зараз вони

впізнали в тому парубкові свого панича й не могли одірвать од його очей.

— Та й гарний же наш панич в парубоцькому убранні! — сказала одна наймичка до дівчат.

— А яка на йому сорочка! Неначе золотом шита; а яка застіжка! Ой гарний же, як сонце, як місяць! — промовила друга дівчина, підіймаючись навшпиньки з-за плечей молодиці.

Тим часом почали налагоджувать стіл для вечері.

— Оце прошу тебе, сину, за одну річ! Ти передніше наїжся, напийся, а потім будеш говорити, про мене, й до світу, — просила мати сина.

Син так і зробив. Закачавши трохи рукава свити, він почав уплітать печене й варене, та так швидко, неначе хапався, ніби йому треба було от-от зараз бігти на лекцію, щоб не опізниться. Батько тим часом розказував йому за хуторянських паннів та про одну сусіду, панію Макуху.

— Як прийде до нас завтра панія Макуха, то ти, сину, побалакай з нею і про волю, і про долю. От хто заговорить з тобою! — сказав старий Радюк, і всі гості зареготались разом.

— І таких треба навчать, як ваша Макуха, і таких треба просвічувать сьогочасними европейськими ідеями. Бо звідкіль же вони наберуться тих ідей? Газети до їх не доходять, людей просвічених вони не бачать. Ростуть собі, як лопух на городі, як той степовий бур'ян.

— О, вибачай! Панія Макуха зовсім не хуторянський лопух! Вона часом і філософствує. Раз мені казала: «Що то пак бог дав! Як-от курка, то й птиця, і несеться; а як кішка, то вже й звір, і навіть не несеться, а котиться. Так вже, мабуть, дав господь милосердний». Ти, сину, таки її просвіти! Вона тебе зрозуміє і втямить твої ідеї.

Після вечері Павло таки не втерпів і знов розпочав розмову про нові ідеї з батьком та гістьми. Мати вже давно пішла спати, а вони все балакали та балакали. Син був дуже радий, що батько й гості починали потроху його розуміть, з дечим почали згоджуватися, хоч в дечому й суперечили йому.

— Ти часом то ніби й правду видумуєш, — казав батько, — а часом то вже й не знаю. Чи ти дуже розумний, а я вже надто дуже старий, чи ти брешеш, а я сливе йму тобі віри.

І батько поцілувався з сином на добраніч. Гості виїхали з двора, запрошені на другий день на іменини. Але й батько довго не спав. Його стурбували нові ідеї, привезені

сином; його збентежила палка синова розмова, промкнута завзяттям і щирістю. Вже не час було йому ламать свою сиву голову, переіначувать те, що лежало в голові кілька десятків год, що зляглося, як верстви снопів в старому стіжку.

А син не міг спати. Подушка пекла йому голову й лице, неначе вона була насипана жаром; його тіло розгорілось, а молода голова, вперше розпустивши хвилі свіжих ідей за стінами школи, розтривожилась, розпалилась. Мислі, картини — все те опало його зо всіх боків, ніби сіпало, смикало його. Він сів на ліжку, обмахувався од жари руками, потім встав, убрався й вийшов у садок.

Ніч була гаряча, жнив'яна. Духота стояла сливе як удень. Свіжість півночі не встигла здмухнуть вогню з гарячого лиця степу. Павло пішов по алеї, і йому здавалось, ніби гілля в гущавині пригнічує його зверху до землі. Він перебіг садок, перескочив через тин і вийшов через вигон у степ. Од заходу потягло тихесеньким, свіжішим вітрецем. Він пішов у степ назустріч тій прохолоді. Зорі пишно сяли в чистому небі, миготіли й бризкали світом в сухому прозорому повітрі. Метеори раз у раз спадали з неба на степ, то ніби хто кропив небо огняною водою, то ніби огняний палець велетня розпорював все небо од верху до самого низу. Зорі так ясно сяли, що ввесь степ, навіть не освічений місяцем, мрів од краю до краю. Садок і церква, верби й вітряки мали якийсь фантастичний вигляд палаців, зубчастих стін. Чорнобиль, бузина коло тину здавались цілим лісом; а нарізно стоячі будяки серед степу здавались гіллястими дубами. Павло пішов у степ, і степ почав перед його очима наче оживать під впливом недавньої науки в школі, недавньої розмови й гарячих дум.

І по степу неначе перед його очима перелетіли на баских конях, мов ті птиці, орди давніх народів, пересунулись важкі орди татар з чередою, з верблюдами, гарбами й кіньми. І все те посунулось, полізло на Київ, на Україну, заславши українським трупом степи, поливши їх українською кров'ю. Він згодом неначе побачив, як розлетілись по степу соколами й орлами козаки. Він так очевидячки роздивлявся на їх коні, баскі та прудкі, на їх довгі чуби, що одставали од голов і маяли од вітру, на їх лиця, гарні й сміливі, на кунтуші ясноцвітні, що неначе все те й справді діялось тепер перед його очима на широкому степу. От ніби перед його очима басували гетьманські коні, а на конях сиділи гетьмани-лицарі, а за ними вигравали козаки на конях, мов хвилі на морі, манячили червоноверхими шапками, — і перед ними оступались дикі орди, падали

необережні польсько-шляхетські голови. Все поле вкрилось трупом.

Потім заворушилось по степу велике, як самий степ, військо московське, посипались крупами москалі, полізли степовими мишами й сараною. Ще ясніше заблищали зорі, частіше замиготіли метеори, розпорювали небо блискавкою зверху донизу й освічували ясно ввесь степ. І перед його очима розіслався степ, ввесь облитий людською кров'ю, ввесь червоний, увесь засипаний українськими кістками, засипаний попелом пожежі, укритий диким гайворонням. Вся степова трава, всі степові квітки були неначе обмочені в кров, виросли, политі тією кров'ю, пускали коріння в кістки й попіл, розносили попід небом пахощі, витягнуті з українських душ, то козацьких, то дівоцьких, замордованих за те, що вони родились на тих степах, що вдихнули в себе повітря українського неба, української землі. Мрія так ясно малювала перед ним страшні картини українського минувшого часу, що він подивився собі під ноги, чи не хлюпається кров під його ногами.

То була не кров, а роса, що падала з холодного неба на гарячу землю. Повітря стало свіжіше. Край неба почав червоніть. І степ ще далі стало видно. Роса вкрила траву й біліла проти сходу, неначе хто потрусив степ ізумрудами й прикрив павутинням. На степу було так тихо, неначе вся земля з селом, хатами й садками замерла на той час в міцному сні. Тільки червоний край неба натякав на життя, давав надію, що незабаром все знов оживе й почне віковічну незмінну роботу. Трохи згодом на селі заспівали півні. Радюк почував, що його голова вже прохолола, що його пульс кидався рівно. Він вернувсь додому, впав на ліжко й заснув міцним сном щасливого студента, що добре здав екзамен і приїхав додому на спочинок на вакації. На другий день сонце високо підбилося вгору, а Павло спав. Батько й мати ходили тихесенько по кімнатах, не гуркали дверима, щоб не збудить дорогого гостя.

Того ж таки дня трапились іменини самої Радючки, і старий Радюк був навіть радий тому, що приїдуть деякі сусіди. Йому дуже хотілось похвалиться перед ними своїм сином.

Вже сонце стало на вечірньому прузі, як почали з'їжджаться ближчі сусіди, котрі знали про ті іменини. Деякі попривозили своїх дочок, почувши, що приїхав молодий Радюк. Вечір був погожий. В покоях було душно. Хазяйка попросила гостей вийти пить чай на терасу. Вона сіла коло самовара й наливала чай; кругом стола й на лавках сиділи хуторянки й хуторяни. Тераса була без покрівлі, вся об-

вита виноградом. Виноградний лист закривав гостей од косого проміння сонця. Над терасою синіло вечірнє небо. Старий Радюк балакав з сусідами, а дами сиділи коло стола поруч з хазяйкою. Між дамами кидалась в очі одна немолода удова капітанша. То була Ликерія Петрівна, на прізвище Висока. Старий Радюк продражнив її Макухою. Панія Висока й справді трошки скидалась на макуху, бо була присадкувата, кругленька, з круглим повним лицем, котре од духоти почервоніло й лисніло од поту. Панія Макуха ледве встигала обтирать його білою хусточкою та все жалілась на духоту. Невважаючи на свою дохожалість, вона любила чепуриться, була вбрана в ясну сукню й мала на голові рожі, які були б до лиця молоденькій панні. Хоч непросвічена й проста, але вона любила вдавать з себе світську панію й була з претензіями. Меж гістьми було чимало панніх, але одна між ними була найкраща, хоч була і дуже молоденька. Вона була вбрана в вишивану українську сорочку, бо недавно була в Полтаві і вгледіла там нову моду. Почувши од знайомих сусід, що молодий Радюк приїхав з Києва в українському костюмі, вона зумисне вбралась і собі в національний костюм. Та хуторяночка звалась Галею, а прозивалась Масюківною. Вона була небагатого роду, але гарна, як степова квітка весною. На фоні зеленого листу її чистий профіль був ніби намальований на картині. Вона була ще дуже молода. Довгеньке Масюківнине личко з чорними бровами, з рум'янцями на щоках, з великими карими очима пригадувало цвіт червоної зірки між зеленим бадиллям.

Павло Антонович довгенько не виходив до гостей і вийшов знов в українському убранні, тільки замість важкої свити на йому був легенький літній сіртучок. Червоний пояс дуже гарно обгортував його тонкий стан. Він привітався до гостей по-українській. Панни очевидячки якось зам'ялись, а панія Макуха осміхнулась, закрутила головою та ще гірше почервоніла й частіше обтирала хусточкою лице.

— Як гарно ви, Павле Антоновичу, убралися по-сільській! — сказала панія Висока тоном, в котрому була думка надвоє.

— От так, як бачите! — сказав молодий Радюк і сів на східцях тераси, якраз спиною до панії Високої, так що його потилиця була проти її очей. А для неї дуже хотілось надивиться на його очі!

— Просто неба на землі сіли, Павле Антоновичу? — зачіпала його панія Висока.

— Просто неба на східцях! — сказав він, повернувши на час лице до неї й знов одвернувши очі до молодої Масюківни, що сиділа в куточку окроми й почервоніла, як мережки її рукавів.

— Прошу покірно сісти на стільці! — знов сказала Ликерія Петрівна, показуючи на порожній стілець, що стояв саме проти неї.

Молодий Радюк послухав її, але сів на стільці до неї боком, а лицем просто до Масюківни, й почав говорити до неї по-українській. Панна почервоніла й одказувала йому тією страшною мішаниною, котру на Україні звуть великоруською мовою.

— Як ви до нас говорите по-модному! — промовила панія Висока й собі по-українській.

— Ото в нас така поведенція настала! — одказав їй Радюк.

— Може, ви й насіннячко лузатимете по-нашому, посільському? Шкода, що не взяла з собою! — сказала йому панія Висока жартовливо, але сміливо, як людина дуже знайома і вхожа до Радюків.

— Шкода, що ви забули.

Всі засміялись, а Радючка осміхнулась якось гірко, і лице її зажурилось.

— Яка теперечки пішла чудна мода! Все сільська та сільська. І убрання носять сільське, і говорять по-сільській, — говорила панія Висока, ніби сама до себе.

— І пісень співаємо сільських, і пишемо книжки сільською мовою, бо ми, пані Висока, демократи. Не знаю, як ви?

Панія Висока не зрозуміла того слова, не зрозуміла, чи то щось добре, чи щось погане, і, щоб не вшелепаться, затерла, зам'яла розмову, попрохавши в хазяйки чаю. Молодий Радюк посунув до неї молочничок з молоком.

— Дякую вам! Я понеділкую! — промовила трохи гордо панія Висока. — Сьогодні понеділок!

— Вибачайте, коли так. І ви цілий рік понеділкуєте?

— От і цілий рік! У вас в Києві поведенція на все сільське, а не знаєте, як на селі поводиться в нас. Од великодня до св. Духа [60] ніхто не понеділкує.

— Чи не доволі ж вам тих серед та п'ятниць?

— Що це ви говорите про середи та п'ятниці, неначе про вівці та кози? — промовила панія Висока.

— А мені здається, якби ви сьогодні оскоромились, то не великий був би гріх. Скільки скорому, стільки й гріха, — кажуть у приказці.

— О, панію Високу не підведеш, сину! — обізвався старий Радюк. — Чи ви пак знаєте, як раз сповідалась молодиця в лаврі? Питає чернець в неї на духу: «Чим ти грішна, молодице?» А вона каже: «Ой батюшко! великий маю гріх на душі. Раз у святу п'ятницю годувала дитину молоком, та забула, що п'ятниця, та й облизала ложку». А чернець каже: «Лижи ж ти сухого макогона щоп'ятниці до самого великодня».

Всі засміялись, а панія Висока промовила: «Смійтесь, смійтесь! З посміху люди бувають, як приказують селяни, та глядіть, щоб навпісля не плакали!»

Радючка не держала постів, але їй здалось це не до ладу, що син з батьком неначе змовились кепкувать над постами перед її гістьми, котрі поважали пости.

— Знаємо й ми вас, посниць! — додав старий Радюк. — У вас у піст і грибки й опеньки, і рибка й варення, і узвар і кутя, й пиріжки з усякою начинкою. Давай тільки, боже, апетиту.

— От я хоч і держуся сільської поведенції, але не дуже люблю сільське понеділкування й усякі сільські забобони, — промовив молодий Радюк.

— Забобони забобонами, але між тими забобонами є багацько дечого, що й вам, вченим, не по голові. Не дуже лишень потріпуйте село, коли любите сільську поведенцію.

— Пані Висока, — промовив Радюк, і кров кинулася йому до голови, — ми любимо що є луччого в селі, але село має багато дечого темного, бо туди ще не прийшов світ науки. Хто ж буде любити відьом, знахарок з їх ліками безтолковими, з їх виливанням на лопаті, на порозі, з їх завірчуванням, підливанням? Хто ж любитиме Лису гору[61] з хвостатими відьмами і всяку сільську нісенітницю? І кому потрібне все те? І хто ж такий розумний, що йнятиме віри?

— Павле Антоновичу! говоріть, та не проговорюйтесь! — сказала панія Висока. — Що ви мені кажете, коли я дещо на свої очі бачила...

— Чи не бачили ви часом, як баба витягла підсакою щуку, а вона стала телям та й побігла в ліс? — сказав старий Радюк.

— Не те я бачила, а дещо мудріше од того.

— А що ж? Як відьми доять молоко, підставивши дійницю під стріху або одіткнувши в дверях кілочок? — обізвався старий Радюк.

— А хоч би й те!

— Є багато в світі такого, чого ви, вчені люди, ще не постерегли. Що ви говорите, коли я сама можу вилічить

од пропасниці симпатією! — промовила стара Радючка й дуже здивувала свого молодого сина.

— Як же ви, мамо, її лічите? — спитав син, не ймучи віри своїм вухам, щоб його мати, що вчилась в інституті, вірила в такі способи ліків.

— А так! Напишу кілька таких слів на склянці, потім змию водою й дам ту воду випить слабому, то він і одужає.

— Хто ж вам переказав ту містерію?

— Наша начальниця в інституті, одна графиня з Петербурга, — сказала мати дуже поважно, вважаючи на такий авторитет.

— Мабуть, вона була спіритка або масонка [62], незгірше наших сільських спіритів, що літають на днищах на Лису гору, — промовив молодий Радюк. Молода кров вдарила йому в голову.

— Оце, як голова в мене чогось заболіла! — вихопилось у його несподівано.

— Як у вас часто болить голова, то я вам пришлю шапочку з голови св. Івана многострадального, що в пещерах. Тільки ви народ молодий... Ой, лихо з вами, та й годі! — бідкалась панія Макуха, важко зітхнувши.

— Носіть вже ви шапочки, а я не буду, — промовив Радюк аж сердито. Його дуже вразила темнота того товариства, серед котрого він хотів проповідувать свої ідеї, і він засмутився недоброхіть. — Мені треба доктора, бо шапочка нічого не поможе, — сказав він.

Вже смеркло. Надворі було так тихо, що як принесли світло, то свічки горіли, неначе в горниці. Всім не хотілось йти в покої, всім було тепло, гарно й весело. Розмова про страхіття нагнала трохи страху на паннів й паній; вони втихли й сиділи мовчки. Пані Високій здавалось, що от-от якесь страховище з рогами просуне руку через виноград і вхопить її за шию. Вона навіть оступилась, аж одскочила й сіла серед ганку, ближче до Павла, котрий тим часом одсунувся од неї й пішов до паннів. Батько хотів почваниться перед сусідами сином і почав його зачіпать.

— Так що, сину? Панія Висока вірить в сільські чуда? — спитав він сина.

— Якби пак тільки панії вірили, а то часом і пани вірять!

— Що вже що, сину, а й я не люблю дечого того, що тобі не подобається. І в мене вже давненько почала спадать з очей полуда. Робіть і думайте вже ви, молоді, за нас, старих.

— Коли б пак ви сиділи нишком та не перебаранчали! — промовив син трохи сердито, зирнувши на одного понурого сусіда, що колись служив в Полтаві в поліції.

При тих словах молодий Радюк пішов і сів коло Масюківни. Її великі карі очі блищали, як зорі. Одні її очі освітили й пригріли його серед темряви того товариства. Йому так було гарно й тепло при тих ясних очах, що пісня сама наверталась йому на думку. Місяць на підповні глянув через терасу з неба на гостей, і поезія повіяла крилом над молодими людьми. Радюк почав української пісні чистим горьовим басом. Панія Макуха зараз-таки пристала до його, бо співала дуже гарно. Мелодія, наче пошесть, заметила й гостей. Старий Радюк зараз затяг і собі, а за ним деякі гості. Павло почув, що Масюківна, червона, як маківка, почала співати чистим чудовим голосом.

Тим часом місяць піднявся високо. Після вечері близькі сусіди почали прощатись, щоб зарані вернуться до господи. Панія Висока дуже просила молодого Радюка не забувати її й звертать частіше до її двора.

— А як ви часом мене причаруєте, що я тоді на світі божому робитиму? — казав молодий Радюк.

Панія Висока засміялась, бо його слова були дуже підлесливі задля неї.

— О, я двір свій обсную і дорогу вам зіллям переллю. Тільки приїдьте та вступіть в мою оселю, то спроста вже й не виїдете. Коли хочете, то й не їдьте, бо напою вас таким зіллям до любощів, що всі наші сусідські панни помруть од кохання: так ви будете всім до вподоби.

— Ви, мабуть, така чарівниця, про яку співають, що вона чарів не знала, а Гриця причарувала, бо була чорнобрива, тим і чарівниця справедлива, — сказав старий Радюк.

Той комплімент дуже сподобався Високій, бо вона почервоніла, неначе молоденька дівчина. Всі хуторянські панни сміялись з неї в вічі. Молодий студент щиріше й привітніше попрощався з Галею Масюківною. Панія Висока запримітила те і якось цілим лицем моргнула на молодого Радюка.

Вакаціями молодий студент їздив в гості до сусід, був навіть у Ликерії Петрівни Високої і скрізь проповідував свої ідеї, котрі не давали йому спокою, неначе муляли йому в голові, доки він не порозносив їх по сусідах. Всі загомоніли за молодого Радюка. Радюк зумисне дражнився з Високою й іншими провінціалками і розказував їм страшні речі про вчених німців-безбожників. Раз він так наговорив Високій про тих німців, що вона теж добре стурбу-

валась. Їй здалось, що швидко буде кінець світу або що на землі починається щось страшне. І їй раз приснився страшний сон, неначе ті німці поперекидались усякими звірами й дідьками, рогатими й хвостатими, та все дражнились з неї. Такий страшний сон снився їй цілу ніч до самого світу.

Одпочивши добре на волі, молодий Радюк почав думи думати молодою головою. Наймилішим місцем його молодих дум був старий садок. Наниз од дому Радюка колись давно була посаджена алея з лип та дубів, але натура давно попсувала діло людських рук. Старі липи та дуби росли вже давно по своїй волі; деякі виступили за алею й широко розкидали своє гілля на всі боки. Два дуби вигнались вище за липи серед самої алеї. Колишня алея стала вже лабіринтом старого дерева, під котрим росла зелена трава, рівна й гладенька, як килим, а за алеєю на низині блищала ясно-зелена осока, така зелена й ясна, що в найсумнішу негоду здавалось, неначе на неї світило сонце. Молодий Радюк любив ходить поміж тим старим деревом, між липами та дубами, любив саму гущавину, де серед сонячного дня було сливе поночі.

Радюк побув рік в університеті і вже скинув з себе той космополітизм або великорущину, якою надаряє нашу молодіж великоруська гімназія.

Європейські ідеї й наука показали йому новий світ, нове життя. Його давні дитячі літа в Журбанях, з українською мовою й піснею, між челяддю й селянами, тепер неначе вертались знов.

Чудове, пишне українське село в літній час, зелене й пахуче, все в квітках! Чудовий, богом благословенний і богом забутий край! Хто бачив його не очима тільки, а бачив серцем і душею, той повік його не забуде.

В Журбанях ввечері на вулиці до півночі співали хлопці й дівчата. Радюк до півночі ходив в алеї, по садку, доки не стихала остання пісня на селі, доки не засипали дівчата й хлопці разом з співучим птаством. На чистому повітрі до його долітали виразно самі слова пісень, повні високої поезії, простої й пахучої, як квітки зеленого степу. Обвіяний духом поезії, пісень, неба, тепла, квіток, він неначе бачив душею свою Україну, свою дорогу Україну будущого часу. Вона вся вставала перед ним, гарна, як рай, чудова, як дівчина першої пори своєї краси, вся засаджена садками, виноградом і лісами, вся облита ріками й каналами, з багатими городами й селами. Україна вставала перед ним з своїм гордим, поетичним і добрим народом, багатим і просвіченим, з вольним народом, без усякого

ярма на шиї, з своєю мовою в літературі, з своєю наукою й поезією. І він неначе почув душею, як та поезія розвивається, мов рожа в садку, в розкішну, багату й вольну літературу. І перед його очима неначе розгортувалась театральна сцена, де він бачив все те уявки. Як той чудовий сон, бачив він такою Україну.

І молодий Радюк почував душею, що все те мусить сходить і рости само, не полите водою й росою, без усякої помочі, під гарячим камінням і піском, зумисне накиданим зверху. Молодий хлопець почував, що в його душі виникають все невеселі, смутні думи. І як він більше думав про свій народ і Україну, то його душа ніби тонула в якійсь темній безвісті, де не було ні дна, ні верху, де не було за віщо вхопиться, хіба за одно повітря.

Думи, як осінні хмари, наполягали на молоде чоло. В його душі була мета, ясна й проста — народ й Україна, але на скільки доріжок розбігався великий шлях до тієї мети! І од чого почать? І за що взяться? Та дума знов кидала його в якусь страшну безодню, де не було й дна, де доводилось вхопиться хіба за проміння сонця.

А зорі так пишно сяли на синьому небі! А земля й небо мліли так солодко в теплому повітрі, що будили сподівання, навівали якесь щастя, якийсь спокій на кожну душу і, здається, були ладні загоїть смертельні рани кожної душі, а тим більше — душі молодої.

Невважаючи на все, Радюк був дуже щасливий в ті університетські вакації. Він добре здав екзамени, одпочив на селі. І в свої молоді літа він почував у себе стільки сили й волі! Його життя здавалось йому таким довгим без кінця, що всі сумні й чорні думи почали зсовуваться й ховались десь далеко. Його не лякала ніяка притичина і не перепиняла його на стежці життя. Йому здавалось, що він усе переможе й перебуде, усе візьме і всього добуде, чого тільки його душа забажає!

Щаслива, тричі щаслива пора молодого життя й думок. Щасливі літа, щасливий час, повний надіями! Це не буває двічі в житті, бо людина не цвіте двічі.

Молодий Радюк часто вертався спать з такими сміливими мріями, що весела пісня й пісня козацька сама намагалась. І часто його пісня зливалась з піснею будлі-якого парубка, що дуже пізно вертався городами з вулиці од милої. В таку щасливу годину на його думку спадала постать молоденької хуторяночки, з гарним, щиро українським личком, з чорними бровами, котра не розуміла ні добра, ні зла, і спадала, як роса на квітки, як поезія, як пісня, що повеселить серце та й пурхне метеликом на повітря.

Раз якось на тижні трапилось свято. На вигоні, на вулицях ворушився народ, убраний по-празниковому. На призьбах сиділи жінки й чоловіки. Дівчата й хлопці стояли купами під вербами, балакали, жартували, лузали насіння. Молодого Радюка взяла охота піти по селі, подивиться на людей. Накинувши на плечі свиту, вбравшись зовсім по-сільській, він пішов довгою вулицею через село.

Дивиться він, аж на одній хаті стримить застромлена в стріху довга хворостина. На хворостині зверху стриміла чорна дощечка, а на дощечці була намальована біла пляшка й чарка.

Йому закортіло заглянуть в той шинок, бо таких шинків давніше не було в Журбанях. Він увійшов у шинк і побачив там жидівську сім'ю. В Журбанях він не бачив і досі жидів, опріч орендаря в корчмі. В тім шинку було повно людей.

Перейшов він на другий куток і там побачив такий самий шинк, на котрому в стрісі стирчала на палиці дощечка з намальованою пляшкою й чаркою. Заглянув він і в той шинк і там побачив жидівську сім'ю. Людей було повнісінько.

Радюк вийшов на вигон і побачив сільську школу. То була невеличка хата, не більша од шинків. Вона стояла на вигоні окроми, далеченько од хат. Коло школи було пусто, бо вона була не обгороджена тином. Стіни були не опоряджені; около було оббите дощем, облуплене. Корови й свині чухались об стіни, об угли. На вуглах були сліди свинячих спин, замазаних грязюкою. З обсмиканих стріх висіла солома. В побиті шибки були позаправлювані лубки. В деяких вікнах зовсім не було тахоль в шибках.

«Ану, зайду подивлюсь, хоч тепер час робочий і школярів нема в школі», — подумав Радюк і зайшов.

Одчинивши двері, він увійшов у сіни й заглянув у клас, малий, тісний, з облупленою глиною на стінах. На долу були бакаї, неначе на шляху. На лавках лежав порох, як на вигоні. Радюк думав, що в школі нема й живої душі, й одхилив двері з сіней в кімнату. В кімнаті на ліжку спав москаль в червоній випущеній сорочці, в крамній чемерці з жовтими блискучими гудзиками. На голові волосся було розкудлане; в вусі теліпалась срібна сережка. То був вчитель журбанської школи, захожий одставний москаль. Він задер одну ногу на ліжко й хріп на всю хату, роззявивши рота. Мухи так і вп'ялись в очі, ніздрі й губища. В хаті так смерділо мархоткою й цибулею, що Радюк мусив затулить носа.

Як рипнули двері, москаль раптом прокинувсь, схопився й сів на ліжку, витріщивши заспані очі. Рій мух знявся з його лиця й загув попід стелею.

— Чого тобі треба? *ей ти, хахол!* Чого ти сюди лізеш? — крикнув москаль, ще й загнув дуже погано по-московській. Радюк ледве вдержався й прикусив язика, згадавши, що він у свиті.

— Та я хотів подивиться на школу! — промовив Радюк.

Москаль схопивсь, гуркнув дверима й защепнув защіпкою. Радюк пішов далі по селі.

Поминувши кілька хат, він знов побачив на одній стрісі на високій палиці чорну дощечку Під шинком стояли жиди й селяни.

— Чи є ще й четвертий шинк в Журбанях? — спитав Радюк у людей.

— Є ще один; ондечки! за вербами! Мабуть, ти, хлопче, не журбанський?

— Ні, не журбанський! — обізвався Радюк і пішов до тих верб, де він і справді побачив четвертий шинк з тичкою на самому гребені, бо шинк стояв осторонь, аж на городі, далеченько од улиці.

«А дай загляну!» — подумав Радюк і пішов у шинк.

Шинк був перероблений з простої хати. В одній половині сиділи люди й пили горілку; в другій жила жидівська сім'я. Через одчинені двері Радюк побачив високе жидівське ліжко з перинами й подушками, застелене білим простирадлом з зубцями навкруги. В жидівській кімнаті було доволі чисто. Піч і припічок були чисто помазані, навіть підведені червоною глиною. Червоною глиною були обведені вікна в хаті й знадвору. Жиди вже позичили в народу трохи смаку до чистоти.

З кімнати вийшов еврей. Він був рудий, аж червоний. Шорстке, неначе дротяне, волосся на голові позакручувалось густими кучерями. Чорна ярмулка ледве держалась на кучерях, ніби на пружинах. Чорні хитрі очі блискали, бігали, крутились, як вертівся й сам Дувид. Рудий Дувид був в'їдливий, як оса, чіплявся до всіх. Він говорив по-українській, не шепеляючи, говорив чистою народною мовою, навіть з народним жартом, з сіллю народної мови. Дувид неначе грав роль мужика, зачіпаючи селян.

Вийшовши надвір, Дувид вглядів купку чоловіків.

— Та зайдіть же в мою хату! Не цурайтесь-бо мого хліба-солі! — сказав Дувид і штовхнув жартовливо плечем одного чоловіка.

— Геть, невіро! не пхайся! — одказав чоловік,

— Оце недоторканий дядько, неначе молодиця! Та зайдіть-бо, та побалакаємо! — сказав Дувид і пхнув того дядька ззаду в спину обома руками просто в шинк. Чоловік торсонув плечима Дувида.

— Ще й грається хирний Дувид! — сказав дядько й пішов у шинк.

— Пиймо горілку, поки живі, бо як помремо, то вже не питимемо! З мого шинку беруть горілку і до пана, і до попа, і до голови. І вчитель тут хилить. Проти Дувидової горілки нема добрішої ні в одному шинку. Нуте-бо, дядьки, я вас почастую! Які-бо ви прохані! Чи наливать?

— Та наливай, та тільки одчепись ік бісовому батькові! та не пхайся-бо!

— Дай же боже нам здоров'ячка на многі літа, а помершим душам легко лежати й землю держать! — приказував Дувид, наливаючи горілки чоловікам. — Який-то врожай дасть нам господь милосердний на те літо, — бідкався Дувид.

Радюк сидів за столом спершись і дивився. Дувид угледів Радюка, і його чорні, як терен, очі закрутились.

— Мабуть, не з Журбанів? — спитав Дувид Радюка.

— Не з Журбанів... — знехотя обізвався Радюк.

— Мабуть, з нової школи, з школярів? Чи, може, з двірських? — спитав Дувид і насунув на голову ярмулку, котру все підіймало вгору волосся.

— Авжеж, з нової школи... — ледве обізвався Радюк. Дувид не зачіпав Радюка, не пхався й не жартував. Він обминав *ти* й *ви,* бо догадувавсь, що може помилиться. Дувидові очі бігали, бігали і не знали, де дітись.

— Чи почастувать? — якось-таки Дувид наважився, врешті, спитать Радюка.

— Нехай потім; трохи одпочину.

Дувид перестав пхаться з людьми та все скоса та скоса поглядав на Радюка, ще й жінці щось шепотів на вухо в кімнаті. Рухля виглянула з кімнати, запнута під бороду шовковою білою хусточкою, гарна, біла, з тонким носом, з чорними рівними бровами; блиснула вона карими очима й знов мерщій одхилилась за двері, аж золоті сережки заколивались.

Чоловіки й молодиці входили й виходили з шинку, балакали, пили, навіть не глянувши на Радюка. Коли це в шинк увійшов молодий парубчак в крамній сіренькій козачині, в чоботях на колодочках. Чорне густе волосся на голові було примазане, аж лисніло. Проділь був розділений збоку, шия була зав'язана червоною з квітками хусткою під викладчастий комір. Козачина була застебнута на

грудях жовтим блискучим витертим гудзиком. З-під козачини виглядала на грудях ситцева жилетка. З темного смуглявого виду темні очі поглядали згорда на селян. Парубчак увійшов у шинк, скинув картуз і подав Дувидові руку.

Парубчак був такою загадкою для Радюка, як Радюк був загадкою для Дувида. Вся постать парубчака пригадувала трошки Радюкові вчителя в школі.

— *Шулемехом,* Дувиде! — промовив парубчак до Дувида й ляпнув його по долоні та й подав руку.

— *Шулемехом,* пані Терешку! — обізвався Дувид і зирнув скоса на Радюка.

— Як ся маєте, Дувиде? — промовив парубчак.

— Так собі... живемо до котрого часу.

— *Моє поштеніє!* — гукнув парубчак до Радюка, піднявши вгору долоню.

Радюк простяг до його руку. Парубчак зиркнув на білу руку, глянув Радюкові в очі й зараз схаменувсь.

— А мені чомусь здалось, що це наш Авксентій! — промовив парубчак якоюсь покаліченою мовою, бо він силкувавсь говорить по-великоруській, хоч говорити до ладу не вмів.

— Чи ви тутешні, журбанські? — спитав Радюк.

— Ми тутешнії, *здешнії,* — промовив парубчак, хитаючи головою. Те *ви* він почув вперше на віку. Воно його так і підняло під саму стелю, бо він думав, що вже давно заслуговував те *ви.*

— Чи не з міщан ви часом або чи не з козаків?

— Може, з міщан, а може, й з кращих од міщан.

— Та бреше він! Не слухай його, хлопче, бо він сірий мужик: його в селі дражнять Бубкою, — гукнув один чоловік до Радюка. Парубчак почервонів, насупився й промовив: «Може, мого батька й дражнили Бубкою, а мене вже то й не будуть».

— Ба будуть, бо ти таки Бубка й Бубчиного кодла й хову, — промовив чоловік.

— Бо мій батько *хахол,* то й Бубкою дражнили, а наш вчитель Хвадей Терентєвич казав, що я вже Бубков, а не Бубка. Та що з ними й балакать! — промовив Бубка до Дувида, як людини, що могла зрозуміть Бубчині слова.

— А ти, вражий сину! Все брешеш язиком, як та собака! — крикнув дядько.

— Бреши, дядьку, сам! Та що й говорить з такими глечиками, з такими людьми! Чи ти ж, мазнице, вчився в школі? Чи ти ж тямиш далі од свого носа?

— А ти, паскудо! Думаєш, як начепив хустку на шию та почепив гудзя на груди, то вже маєш право глузувать з нас, дражнить нас мазницями!

— Авжеж я вам не рівня: я з вами свиней не пас.

— Ой ти, сопливий! Та ти зроду не пас товару, кращого за свиней. Слухай ти, вражий сину, Бубко! Та я тобі так чуприну наскубу, як скуб твій вчитель.

Той дядько, жартуючи, простяг руку до Бубчиної чуприни.

— Не зачіпай, дядьку, бо в морду дам! — крикнув Бубка.

— Ти! Мені! В морду мені, хазяїнові! Та в тебе на губах молоко не обсохло! Як я женився, то ти ще на припічку й каші не їв! То ти смієш мені таке говорить! — кричав дядько, наближаючись до Бубки. — Одколи животію на світі, ні од кого не чув цього; тільки чую оце од тебе, віскривого.

Всі селяни загули в шинку, як бджоли.

Рипнули двері, і в шинк увійшов низенький, невеличкий, сухенький чоловічок. То був старий Бубка, батько того парубчака, такий смуглявий, як і син. Старий Бубка був нижчий од сина, мав кругленький невеличкий вид, кирпатий, як картоплина, ніс і маленькі чорні очки. На сухому підборідді стирчало зо три пучечки чорного волосся, котре позакручувалось вгору, неначе кучері в качура на хвості. Бубка говорив тоненьким сипким голосом. Було знать, що його недурно продражнили Бубкою: в йому й сліду не було вдачі й завзяття. Старий сивуватий Бубка був в постолах, в одній сорочці й держав на плечі старенький кожушок.

Тільки що Бубка ввійшов у шинк, всі чоловіки так і загомоніли на його: «Навіщо ти, Олексо, так розпустив свого Терешка? Та же ж він, блазень, сікається в вічі старим людям, неначе він найстарший в селі!»

— А що ж я маю робить? А хіба ж він мене слухає? От сидить в шинку та горілку п'є, а роботи не хоче робить: сидить дома, все домує, згорнувши руки, або шукає легкої, нечорної роботи. Кажіть вже ви, панове громадо, йому що-небудь. Я жаліюсь на сина громаді. Чого тобі тут треба? Йди додому, та не гуляй! А завтра раненько свиняці хлів загородиш! Одну льоху маємо, та й ту незабаром вовки витягнуть з хліва через дірку.

Терешко сидів коло стола, насупившись, як та хмара, і навіть не обізвався до батька й словом.

— Йди додому, кажу тобі! Дивись, ось приніс Дувидові в заставу кожух, бо нема грошей навіть на сіль. Йди до роботи, бо швидко з голоду попухнемо!

— Про мене! А я вам городить свинюшників не буду. Хіба я на те вчився в школі? Мені треба роботи по мені. Стану десь за писаря або за лакея та й хліб їстиму. Робіть вже ви, тату, свинюшники.

Всі люди в шинку зареготались. Старий Бубка стояв з кожухом ні в сих ні в тих.

— Йди, кажу тобі, додому! — сказав батько й наблизився до сина.

— Одчепіться! — крикнув син і раптом схопився з місця. Батько одскочив назад.

— Йди, бо я тебе оцією палицею!

— Тату! в палиці два кінці: один по мені, другий по тобі.

— То це він на батька тикає! Хіба ж батько пас з тобою свині! Бери його, бра! В'яжи його, вражого сина, та в холодну! — крикнули люди й кинулись до Терешка. — В некрути поздаваймо їх, оцих вражих школярів, замість хазяйських синів! В москалі їх, оцих ледарів! Бач, вже й солдатського гудзика припнув на грудях.

Терешко оступився за стіл і став за Радюком.

— Коли ви громадян звете «хахлами», то хто ж ви такий! — спитав, нарешті, Радюк Бубку.

Бубка тільки очима закліпав і нічого не сказав, бо й сам не знав, що він за людина.

Поза столом, поза людьми Терешко Бубка посунувся до дверей і втік, покинувши на столі горілку.

— Чи ти ба! Вражий син і горілку покинув. Випий же сам, Олексо, синову горілку! — загомоніли люди на старого Бубку.

Бубка почав жаліться на сина, що він, як вийшов з школи, то од того часу не хоче робить чорної роботи та все шукає легкого хліба, пнеться в паничі, прилизується, маже голову лоєм з каганця та курить люльку.

— Оддай його в москалі, коли він такий! В москалі його, коли він не поважає батька, кепкує з громади! — гукнули чоловіки.

Тим часом старий Бубка обернувся до Дувида.

— Будь ласка, Дувиде! Візьми кожух в заставу та позич хоч два карбованці, бо нема за що й солі купить. Так вижився, так вижився, що вже не знаю й як! До зими далеко. Може, спроможусь та викуплю.

— Хіба ж у вас, дядьку, поля нема? Чи, може, нема де заробить? — не втерпів і спитав Бубку Радюк.

— Було поле, та загуло! Позичив у нашого голови десять карбованців ще позаторік, та й оре голова моє поле

оце вже другий рік. А як не оддам грошей, то й третій рік оратиме.

— А мені здається, Олексо, як вже клепать язиком на голову, то лучче б нарікать на свою голову. Голова наш як голова. Що вже й казать! — сказав стиха Дувид.

— Голова, бач, як голова, а все-таки треба б нам другого голову обрать, бо цей нам не сподобний: вже дуже з шинкарями накладає. І сам розпився, й жінка його розпилась, бо де ж пак! Шинкарі поять його й гроші дають, і громадяни поять! — загули люди.

— Та нехай мене грім поб'є, коли я маю з головою яке діло! Нехай мене живого земля поглине! Коли б мені можна хреститься, я б вам отут перехрестився й землі з'їв, що в мене з головою нема ніякої спілки! — божився й клявся Дувид.

— Не бреши-бо, Дувиде! Хіба ж ми не знаємо, що й ти і всі журбанські шинкарі — ви всі даєте голові сто карбованців та й торгуєте горілкою в шинках на громадській землі. Скиньмо голову, люди добрі! В його вже, мабуть, і людської душі нема, — гукнув один чоловік.

— Слухайте-бо! От послухайте мене, дурного, мене, старого Дувида! Я людина бідна; в мене не то що сотні карбованців нема, в мене ледве зайва гривна знайдеться. А то ще я б давав голові сто карбованців! Про інших шинкарів не знаю, не скажу. Чого не знаю, про те не скажу. А я хіба не чоловік? Хіба ж я не шаную громади, дай їй боже здоров'ячка?..

— Та про мене! Але, будь ласка, Дувиде! позич два карбованці й візьми в заставу кожух тільки до покрови [63], — прохав Бубка.

— Як тривога, то й до бога, а як по тривозі, то й по бозі. Будь ласка, Дувиде...

— А де ж я в світі божому достану? В кого ж я позичу? — бідкався Бубка.

— Я тобі, Олексо, скажу от що: їж борщ із грибами, держи язик за зубами. А то другий раз і шага не позичу. Як оддаси до покрови три карбованці, то позичу.

— Та оддам! тільки дай!

І пішов Бубка з шинку без кожуха... й без поля.

Тим часом Радюк побіг з шинку навздогінці за Терешком Бубкою. Новий тип з народу дуже його зацікавив. Він пішов вулицею попід густими вербами. Там в густій тіні стояла чимала купка хлопців. Деякі поспирались на тин і лузали насіння, деякі стояли купами, понакидавши свити на плечі. Один парубок виліз і сів на тину. Терешко

Бубка поминув парубків, дивлячись набік, і навіть не поздоровкався. Парубки почали його навмання зачіпать.

— Хоч і вбрався Бубка в козачину, а все-таки од Варки гарбуза потягне! — крикнув той парубок, що сидів на тину. — Терешку! кланялась тобі Варка й казала, щоб ти сьогодні вийшов на вулицю! А гарбуза не хочеш? га? Знаєш, вражий сину, де раки зимують, а гарбуза все-таки потягнеш! — гукнули хлопці здалеки.

Бубка пішов помалу й не оглянувся. Він справді топтав стежку до Варки Онойківни. Онойко був перший багатир на селі.

Радюк догадався, що в Бубки є роман, що він залицяється, і йому дуже схотілось вислідить це. Те місце під вербами було місцем задля вулиці. Там найбільш збиралось хлопців і дівчат ввечері. Онойкова хата стояла недалечко од того місця.

Того-таки вечора Радюк одягся зовсім по-парубоцькому, надів наймитову шапку й пішов під верби. Улиця вже збиралась. Дівчата сиділи на горбку під вербами й співали пісень. Парубки потяглись до їх з усіх боків: йшли вулицею, городами, лізли через тини. Деякі вже обстали купу дівчат навкруги й жартували. Радюк минув улицю; його ніхто не впізнав.

Дійшовши до Онойкової хати, Радюк вглядів Варку. Вона стояла коло перелаза й лузала насіння. Варка була висока, рівна, як тополя, чорнобрива й рум'яна. Гарний дорогий горсет, тонка вишивана сорочка, товсте добре намисто, срібні й позолочені дукачі, червоні сап'янці на ногах — все це показувало, що вона й справді була багатого батька дочка. Вся її голова була в квітках. Варка держала в лівій руці хусточку.

З другого боку вулиці йшов Терешко Бубка. Поруч з ним ішов парубчак в картузі, в крамній сірій козачині, підперезаний червоним поясом: то був приятель Бубчин, що вчився в школі вкупі з ним. Вони вгляділи Онойківну й попростували до неї.

— *Моє поштеніє!* — промовив Бубка, здійнявши картуза, і простяг до неї руку.

Варка руки не подала, лузала мовчки насіння й голову одвернула. Можна було дізнаться, що Бубка топче стежку до Варки надаремно.

— Чом же не подаєте мені руки, Варваро Омельківно?

— Хіба ж я свята, щоб мене Варварою звали? Мене звуть Варкою.

— Про мене, нехай ви будете й Варка.

— Оце, *ви* та *ви!* неначе я тітка твоя абощо! — промовила Варка.

Бубка взявся в боки, і його товариш взявся в боки. Вони позадирали голови, неначе москалі на муштрі. Варка й не глянула на їх обох та все дивилась на ворота.

— Та хоч подивіться-бо на мене! — зачіпав Бубка.

— Хіба я тебе зроду не бачила? Вже поночі надворі: хоч і подивлюсь, то тебе не побачу, який ти з лиця.

— *Ізвольте* вам насіння або горіхів.

— Не треба мені твого насіння або горіхів.

— Так от я вам, Варваро Омельківно, купив цукерків. Я знаю, з ким маю діло, — промовив Бубка.

— Не треба мені й цукерків. Як схочу, то й сама куплю.

Бубка достав з капшука тютюну, оддер клапоть простого товстого паперу й зробив папіросу. В повітрі засмерділо смалятиною й мархоткою.

— Чи дозволите ж з вами трохи постоять?

— Про мене, стій тут хоч і до світу.

— Чи дозволите ж побалакать?

— Говорила покойна до самої смерті, та все чортзнащо! Але вже пізно. Мати вийдуть з хати, то ще й будуть мене лаять.

— Лаяться — то вже материне діло. А ви ж на мене не сердитесь?

— Чого ж мені сердиться? Я не лиха. Йдіть лишень ви обидва на вулицю. Там багато гарних дівчат; там ваше місце.

— Ой, не там-бо наше місце! Чи то ж можна, щоб ми по-парубоцькій гуляли на вулиці з *хахлами?*

— Шукайте собі кращих дівчат та не топчіть стежки до нашого двора.

— Чи є ж де дівчата, кращі за вас?

— Ет, вигадав! Я дуже висока, а ти проти мене дуже низький. Я Бубці не рівня! — промовила Варка й повернула до двора.

Бубка й справді був нижчий од Варки. Врівні з нею він здавався недорослим хлоп'ям. Бубка розсердився й почервонів, побачивши, що шкода й заходу.

— Чого ж ви оце такі неласкаві сьогодні?

— Бо й ніколи до тебе не була ласкава, та й не буду. Геть, одчепись! Йди додому, бо он мій батько йдуть, — крикнула Варка з двору.

Онойко таки й справді вертався додому й застукав Бубку. Оглянувшись, Бубка вгледів коло себе Онойка і стояв ні в сих ні в тих.

— То це Бубка розмовляє з моєю дочкою? Чи не думаєш ти, вражий сину, до мене за зятя?

Бубка думав змовчать, але не змовчав.

— А хоч би й думав?

— А ти, гаспидський сину! Чи вже ж ти думаєш, що моя дочка тобі рівня? Та ти ж нікчемний пічкур! Та ти ж доброго слова невартий! З тебе доброго москаля не буде, доброго лакея не буде, не то що хазяїна! Чуєш ти, Бубко? — промовив Онойко, показуючи палицею на вулицю. — Отуди тобі дорога! Як я тільки ще раз вгляджу тебе отутечки коло мого двора, то обчухраю тобі боки оцією палицею так, що не потрапиш кудою втікать. Ти думаєш, як начепив жупана та зав'язав шию хусткою, то й до Онойка можна лізти з старостами?

Онойко лаяв та все кивав палицею на Бубку. Бубка з товаришем мовчки потягли, повісивши вуха, в шинк до Дувида.

Радюк пішов туди, де зібрались дівчата на вулиці, і стояв до півночі, спершись на тин, дивлячись на хлопців, на дівчат, слухаючи пісні. Сміх і жарти, женихання й залицяння — все те причарувало молодого панича. Синє небо, засіяне зорями, тепло літньої ночі, пахощі з городів — все те одганяло сон од його очей, розворушувало в серці кохання, тривожило мрії.

IX

Раз молодий Радюк нагадав карі Масюківнині очі, ходячи ввечері по садку. Другого дня вранці він попросив у батька коней, щоб нібито навідаться до сусід, до пані Високої. Але його думка прямувала проз двір панії Високої та до Масюкового хутора.

Павло Антонович звелів запрягти пару коней в легенький візок і покатав з двора. Ранок був чудовий, ясний, теплий. Тихий вітер з степу прохолоджував повітря й обвівав лице молодого Радюка. Коні весело несли легенький візок битим шляхом, перебігли село й покатали степом. Радюкові так було легко на серці, так радісно серед зеленого степу, в чистому повітрі, під ясним небом, що він розстебнув одежу, скинув картуз і почав співати пісню.

Незабаром край невеличкого сельця з'явився хутір панії Високої, обсаджений тополями та вербами. Радюк зараз угледів на городі панію Високу, котра стояла між соняшниками, прикривши голову білою хусточкою.

— Не ставай же коло двора Високої! Борони тебе боже! Жени коні як тільки можна швидше! — промовив Радюк до погонича.

Коні зміями покатали під тополі. Радюк скинув картуза і кланявся до панії Високої. Висока щось кричала до його, аж її роток манячив здалеки, неначе кротяча нора. Потім вона почала махать до його рукою, потім зняла з голови білу хусточку й почала махать хусточкою. Коні понесли візок проз огород. Висока, побачивши, що її зовсім закривають соняшники, вирвала здорову листату лободу й почала нею махать, показуючи на свою хату. Коні повернули вбік, і високі соняшники та бур'яни зовсім закрили од Радюкових очей панію Високу. Радюк сміявся, і парубок сміявся, поглядаючи на панича.

Коні вбігли в ярочок. На тім ярочку вже видно було Масюків хутір. Коло хутора Радюк звелів погоничеві спинить коні коло здорового садка, встав з воза й пішов навпростець через садок, звелівши парубкові їхати кругом оселі на подвір'я.

Старий густий садок розрісся на ярку трохи не до самої річечки. Через гущавину не було видко ні хати, ні загород. Садок ріс собі на волі дико й буйно. Гілля переплуталось так, що здавалось, ніби груші ростуть на вишнях, а вишні червоніють на яблуні, а яблука висять на бузині.

Радюк перескочив через тин, ледве проліз через кущі бузини, трохи не застряг в густому бузку, де кури крадькома неслись і навіть висиджували курчата, потай од хазяйки. Густі вишні скинули з його картуза, били його тонкими гіллячками по лиці. Він мусив розводить руками гілля й затулять лице й очі.

В садку якась дівчина співала пісні. Чудовий голос, чудові поетичні слова пісні так і потягли до себе молодого хлопця.

Радюк почав тихесенько закрадаться, боявся зашелестіть листом, ледве ступав по траві та все йшов туди, звідкіль розливавсь дівочий голос між густим листом, неначе голос соловейка. Йому здалося, що співала якась сільська дівчина, бо голос, мотив, слова — все було щиро сільське. Маючи звичай записувать пісні, Радюк притулився до стовбура груші, витяг книжечку й почав ловить на ноти мелодію.

Записавши пісню, Радюк побачив, що недалечко од його на вишневій гіллячці висіла луб'яна козубенька, почеплена за гіллячку ключкою, прив'язаною до дужки. Через густе зелене листя все просовувалась рука й кидала вишні в коробочку. Рукав був закачаний по лікоть, але

ручка була біла, маленька, сливе дитяча. На пальці блищав золотий перстеник. Радюк поклав книжечку в кишеню й почав милуваться знехотя тією ручкою. Він виглянув знов і побачив, що на зеленій траві стояли два маленькі черевички з ніжками, а на ніжках біліли панчішки. Черевички все спинались на самісінькі кінчики, неначе танець танцювали.

Радюк догадавсь, що то молода Масюківна рвала вишні. Його серце дуже-дуже закидалось в грудях, жар ударив йому в щоки. А пишний дзвінкий голос лився на його через листя так недалечко, що він неначе лицем почував трелі. Він ще раз виглянув з-за груші, і через вишневий лист забіліло личко, зачервонів роток, свіжий, наче стигла вишня. Голос на час замовк, бо біла рука вкинула в рот вишню, але знов пісня почалась, гіллячка нагнулася, і Радюк побачив все Галине лице з чорними тонкими бровами, з тонким, неначе виточеним носиком. Темні великі очі блиснули через лист, як блискавка.

— Ой! ой! ой! — крикнула сполохана Галя, несподівано побачивши якогось панича за грушею. Коробочка з вишнями впала на траву. Вишні розсипались, наче рій бджіл. Гіллячка порснула вгору. Галя спереляку прожогом побігла через садок і сховалась в гущавині.

— От тобі й на! Сполохав пташку в вишневому садочку! — промовив сам до себе Радюк і почав збирать в козубеньку вишні. Стиглі вишні злипались китяхами, наче бджоли кругом матки. Радюк назбирав повну коробочку з верхом і пішов через садок до двора.

Виходячи з вишника, Радюк вгледів через молоді вишні й через тин дві кінські голови. Коли дивиться, аж погонич повів вже коней до стані, візок стояв під коморою в тіні, спустивши дишель, неначе на одпочинок, а Іван Корнійович Масюк поніс упряж до комори, кинув за двері та й замкнув двері замком.

— Іване Корнійовичу! добридень вам! З тим днем поздоровляю, що сьогодні! Але навіщо ви звеліли випрягти коні, ще й упряж замкнули!

— На те, щоб ви зостались в нас на обід, бо ви народ молодий, непосидящий! — гукнув Іван Корнійович, стукнувши дверима й брязнувши ключами.

Радюк увійшов через хвірточку в двір. Двір був просторний, чистий, зарослий низесеньким зеленим шпоришем. Чималий, але не новий вже дім з ганком привітно білів проти сонця. Кущі рожі, оргинії зеленіли під самими вікнами, дуже виразно малюючись проти чистих білих стін, мов на папері.

Висока небілена рублена комора з чотирма стовпчиками з фронту, штучно вирізаними, кидала од себе густу тінь на зелений двір. Повітки, загорода, кошари, клуня були добре вшиті, добре збудовані. Скрізь було чисто, скрізь був порядок, скрізь було по-хазяйській. Навіть улики в сінцях під коморою були складені за колонками рівно, як по шнурку.

Назустріч Радюкові йшов Масюк. На йому був солом'яний бриль з широкими крисами й легкий халат. Поли халата ніяк не слухали рук, все одкидались, а з-під їх було видно білі, дуже просторні сорочки.

Ще раз вони поздоровкались серед двора й поцілувались. Замість того, щоб запрошувать гостя в хату, Масюк повів його подивиться на хазяйство. Він любив хліборобство, любив воли, вівці, як любить все те простий українець. Радюкові дуже хотілось піти в горниці, побачиться з Масюківною, одначе він мусив йти слідком за хазяїном і нести козубеньку з вишнями.

— Де це ви набрали вишень? Чи од зайця одняли? — спитав Масюк.

— Може, й одняв, — промовив Радюк, — тільки не од зайця.

Хазяїн повів гостя через ворота на тік, показав здорову клуню, так гарно вшиту, неначе обстрижену ножицями, показав засторонки, повні пшениці-арнаутки. Потім вони пішли помеж стіжками, помеж скиртами жита, торішнього й сьогорішнього. Возільники возили пшеницю й заклали здоровий стіжок. Масюк не втерпів, схопив вила й почав подавать снопи на стіжок, як простий подавальник, ніби показуючи парубкові; потім взяв важку лопату й почав приплескувать верстви снопів в новому стіжку. Сонце вже добре припікало. З лиця Масюка лився піт, а він усе заглядав на всі боки, то поправляв, то гомонів на робітників. А Радюкові все те не було в думці, хоч він і звик до хазяйства на селі.

— Ото пшениця вродила! Що вродила, так вродила! — гукав Масюк, взявши важкий сніп і поставивши його на тік.

Важкі колоски так і розхилились на всі боки. Масюк взяв колосок, розтер його, дмухнув на долоню й показав Радюкові здорові зерна. Радюк взяв навіщось зерно в рот і розкусив, потім виплюнув і заїв вишнями.

— А які я воли маю, коли б ви знали, Павле Антоновичу! В вашого батька таких нема! Чи повірите! оттакелецькі роги!

І Масюк розіп'яв руки, піднявши вгору. Обидві поли халата так і роз'їхались на обидва боки. Широкі білі шта-

ни всі глянули на сонце й забіліли, мов біла хмара. Масюк хотів вести гостя до стані, до возовень, до повіток. Коли це з-за стіжка вийшла Масючка, убрана по-буденному: вона була в чорному горсеті, в хустці на шиї, була зав'язана шовковою, але не новою хусткою.

— Добридень вам! Чи живенькі, чи здоровенькі? А ваш панотець? А паніматка? Чи живі, чи здорові?

— Спасибі вам, Олександро Остапівно! Як бачите, я аж надто здоровий, та ще й приїхав на село набираться здоров'я, — промовив Радюк.

— Чи довго ти, старий, будеш водиться отут помеж стіжками? Добре приймаєш гостя! Їй-богу, добре! Не просить в хату та в клуню! Прошу вас до хати! — промовила Масючка до Радюка. — А де це ви нарвали вишень? Чи не в нашому садку? — спитала вона, угледівши козубеньку з вишнями.

— Нарвав хтось, та не я! — одказав Радюк, осміхаючись. І вони всі пішли через тік до хати.

— А моя Галя прибігла з садка та й каже, що до нас гість приїхав. Я до вікна та й бачу віз, а гостя нема та й нема! Ледве знайшла вас меж стіжками. Моєму старому, бачите, все на думці хазяйство! — промовила Масючка до гостя.

Саме на стежці стояв віз. Пара волів, залиганих докупи налигачем, паслася коло воза та аж сопла, тереблячи й разом соваючи мордами по траві. Здорові роги чумацьких двох волів аж черкались кінцями.

Масюк не втерпів: торсонув вола за роги, потім взявся рукою за полудрабок воза й торсонув з усієї сили, потім, піднявши трохи воза, став ногою на міцний обід і поворушив колесо.

— Що за добрящі колеса, Павле Антоновичу! Чи ви бачите? Шпиці, як залізо!

Павло Антонович тільки зирнув на шпиці, ради хазяйського слова, й пішов мерщій з Масючкою до хати. «Не дай боже, як хазяїн здумає потягти мене ще по возовнях та по коморах!» — подумав він та й побіг швидше слідком за хазяйкою.

Перед домком, з обох боків ганку, був квітничок, де панські квітки перемішувались з зеленим зіллям, уподобним сільським дівчатам. Коло лелії й оргинії слався зелений барвінок, застеляла грядки рута й м'ята. Рядом з фіалками й левкоєм ріс любисток, цвіла проста рожа й своїми великими червоними квітками дуже закрасила горідчик і веселі стіни будинку. Молодого хлопця так і тягло у той горідчик до молодої панни.

Через легеньку хвірточку вони ввійшли в горідчик. Грядочки були чисто виполоті. Гаряче пахуче повітря злилося для його з чудовим голосом за вишнями, з пишними очима, з чорними бровами, котрі він бачив недавнечко в садку. Він знехотя глянув на вікна світлиці. В ясному вікні, як на картині, він угледів Галю. Цікава Масюківна назирала гостя з вікна, не вважаючи, що її було видно всю знадвору так ясно, як вона бачила все з світлиці.

Радюк вгледів її великі темні очі, подовжасте свіже личко, тонкі брови й добре намисто на шиї. І її гарний вид так і впав йому на серце серед зеленого зілля й квіток. Душа його ніби зомліла, аж сп'яніла. Але Галин образ так швидко щез, як і з'явився на склі, і він за хазяїнами пішов у світлицю.

Масюків дім був збудований по-стародавньому: з сіней по один бік були двері в пекарню, по другий бік — в світлицю. Треті двері, прямо, були новіші й показували, що половину довгих сіней не дуже давно переробили на кімнатку для молодої дочки.

— Ще раз добридень в вашій хаті! — вдруге привітався Радюк до хазяїна й хазяйки. Він озирнувся на всі боки, думав привітаться до дочки, але її не було в світлиці.

— Сідайте ж у нас, щоб старости сідали, та й будьте в нас гостем, — промовив Масюк до Радюка, — а ти, пані-матко, по старинному звичаю, винесла б нам по чарці. Час би вже й черв'яка заморити.

— Добре! Але вибачайте, будьте ласкаві, бо мої паляниці й пироги, певно, ще не випеклись, — промовила Масючка до Радюка.

Тим часом Радюк все поглядав на двері в кімнату, все ждав, що от-от вилине звідтіль та пташка, котру він сполохав у садочку, а пташка не вилітала. Натомість вбігла прожогом наймичка, дуже негарно підтикана. Вона держала на долоні здорову паляницю, піднявши її на руці врівні з головою, але, побачивши гостя, тиць! та й подалась за двері.

— От і паляниці готові! Давай, небого! Не ховайся за двері! — гукнув Масюк.

Масючка пішла до дверей, взяла паляницю, постукала щиколотками під спідушку, потім поклала на ліву долоню, простягла руку, а правою почала помалесеньку торкать по лівій руці. Паляниця трошки підскакувала на долоні.

— О, вже випеклись! Вибирай з печі! — промовила вона й хотіла вийти з світлиці.

— Е, паніматко, Олександро Остапівно! про мене, йди, а паляницю зостав нам на закуску.

— Та піду наріжу на тарілку, чи що, та принесу пирогів! Де це моя Галя? Хоч би паляниці накраяла. Галю! Галю! Де це ти ховаєшся? — стиха гукнула Масючка, заглядаючи в кімнату.

В кімнаті щось зашелестіло, але Галя не вийшла в світлицю. Десь далеченько забрязкали тарілки й ножі; по світлиці пішов дух од свіжої гарячої паляниці з доброго простого борошна.

— Ой, паляниці пахнуть! Давайте мерщій горілки та закуску, бо не видержу! Я таки нагулявся на току та по дворі, — промовив Масюк. — Галю! Де це ти? Помагай-бо матері, бо час або снідать, або, про мене, й обідати.

Знов щось за стіною трошки зашелестіло й подибало, як кішечка, через кімнату, але Галя не вийшла.

«Чи не сердиться часом вона на мене? — подумав Радюк. — Чи не злякав я часом її в садку?»

Масючка тим часом сама застелила стіл, винесла горілку, наливку, поставила гарячі пироги, накраяла паляниці, поставила масло й сіла поруч з гостем. Хазяїн налив чарку горілки й подав Радюкові, але тільки що той простяг руку за чаркою, Масюк влив чарку собі в рот. Всі засміялись.

— Вибачайте! Забув, що хазяїн повинен перший випить до гостя.

— О, ти вже багато дечого вигадаєш! — сказала Масючка. — Але ти сів оце снідать, а вбраться — то й не вбрався до гостя.

— Гість наш добрий, вибачить. Коли б тільки не навідалась наша приємна сусіда, Ликерка. Оцієї я боюсь! — промовив Масюк, натякаючи на панію Високу. — Оця рознесе по всій губернії, що застала мене в білих штанях, та ще й широких.

Неголені кілька день щоки й підборіддя, халат, прості чоботи — все те показувало, що Масюк не ждав у жнива щогодини гостей. Навіть його довгі, вже сивуваті вуса були не закручені й не розчесані й навскоси стирчали на бруснатих сизих щоках.

— Павле Антоновичу! дозволяйтесь, будьте ласкаві, їжте пиріжки! Чи вже ж мої пироги та недобрі?

— А може, й недобрі! — промовив Масюк, кидаючи в рот якраз по півпирога. — Тільки як будеш другий раз пекти пироги, то роби трохи більші, — не на панянські роти, а на козацькі.

— Де вже недобрі! — обізвався Радюк, поглядаючи на пироги й на масло, жовте, чисте, свіже, ту есенцію з степових квіток. Він спробував пирогів.

— Викушайте ж наливочки хоч чарочку! — припрохувала хазяйка, наливаючи пахучої наливки, чистої й смачної, як вино.

— А! аж губи злипаються! Ото смачна! — промовив Масюк, випивши чарку й прицмакуючи. — Ож випийте, Павле Антоновичу! Будете веселіші. Спасибі вашому батькові, було як заїде до мене взимку або восени, їдучи з Полтави, то ні з ким було не вип'ю так усмак, як з ним. І прикаже, й приговорить, і засміється, і розважить, і вип'є до мене, аж мило подивиться. Ет! молоді люди вже не такі! Я вже бачу, що не такі. От ви мені вже й не до компанії.

Щоб буть до компанії старому, Радюк випив чарку наливки.

Масюкова світлиця й кімната давно була знайома Радюкові. Не раз і не два він заїжджав з батьком до Масюка, сидів і слухав до півночі їх братерську розмову. Йому давно була знайома трохи європейська й трохи сільська, стародавня обстава Масюкової світлиці й кімнати: ті дві канапи в світлиці, вкриті по спинках гарними килимами, великий образ в шаті в кутку, на котрому висів дорогий вишиваний рушник, скляна шафа коло порога, звідкіль виглядала скляна маслянка, зроблена круторогим бараном, звідкіль колись лякав його великий скляний синій ведмідь, повний настойки; старий годинник коло груби з великим циферблатом, на котрому були намальовані рожі, червоні пташки.

Але більше од усього він любив, як був малим, кімнату й пам'ятав, як там було тепло, гарно, спокійно, привітно зимньої темної ночі. Було надворі гуде вітер, порощить у вікна метелиця, стукотить віконницями, гуркає десь у загороді недобре причиненими ворітьми, а в кімнаті тихо й тепло; в лежанці горить огонь, обливає двері в світлицю червоним світом, бігає хвилями на помості, на стінах. На лежанці стоїть самовар, а кругом лежанки сидять Масюк, Масючка, його батько та все балакають та балакають.

Радюк пригадав собі, як на білих клубках, на півмітках та якихсь торбинках на жердочці грав червоний світ од груби, як він придивлявся до чудних торбинок, бавивсь одлисками та все слухав та слухав балакання старих, доки не засипав, сидячи на одному місці. Радюк був зроду пам'ятливий, незабудливий. Якимсь теплом, якимсь домовим

щастям повіяло на його з тієї кімнатки, де тепер легесенько, крадькома ходила по хаті Галя й манила його навіть своєю ходою.

— Та вийди-бо! Чом ти не йдеш в світлицю? — промовляла за стінкою Масючка до Галі стиха, але так, що Радюк виразно чув кожне її слово.

Знов щось заворушилось за дверима й почало тихесенько шепотіть. І зараз за тим увійшла в світлицю Масючка, а за нею слідком Галя. Галя почервоніла, як троянда; лице аж горіло рум'янцями. Вона соромилась. Трошечки надуті губки й очі, повернуті до дверей, виявляли, що вона трохи сердилась.

Радюк встав і побіг їй назустріч. Галя вийшла, як зоря зійшла в пишний літній ранок. І сором, і гнів, і червоні губи, і рум'яні щоки, й добре намисто, і троянда з жовтогарячими гвоздичками в косі — все те разом так причарувало молодого хлопця, що він аж очамрів і почував себе винним перед нею, був ладен перепросить її.

— Вибачайте, будьте ласкаві, що я знехотя... незумисне... розсипав ваші вишні... — промовив Радюк, запикуючись перед старими. Йому хотілось перепросить її, що він не зумисне, не крадькома підглядав, як вона рвала вишні, та при старих якось було ніяково.

— Зате ж я позбирав усі вишні до однієї! От подивіться! — знов промовив Радюк, показуючи на козубеньку, що стояла на помості коло шафи в куточку.

— А може, не визбирали-таки до однієї, — ледве насмілилась вимовити Галя, і з тими словами її гнів так і зник з очей, з лиця; очі глянули на Радюка прямо й ласкаво, губи осміхнулись, і Галя почервоніла ще більше. Її щоки так і пашіли.

Галя сіла на стільці, а Радюк сів поруч з нею й почав з нею розмовлять. Молодій дівчині стало так сором перед батьком і матір'ю, як він дуже близько присунувсь до неї, що вона одсунулась на самий кінчик стільця й соромливо одвернула од панича вид до дверей. Вся її постава, все її лице неначе показувало, що вона налагодилась зняться з місця й утікати. Вона була схожа на маленьку пташку, що вся насторочилась злетіть з гілки, почувши небезпечний шелест між листям.

— Чи вже ж ви думаєте, що я зумисне схотів би підглядать, підстерігать або підслухать? — промовив Радюк трохи тихіше, неначе нищечком.

Галя повернула до його трошечки вид та й знов одхилилась до дверей. Вона тільки й шукала причини, щоб зняться з місця.

— Ой, чи нема рушничка, щоб втерти губи! — промовив Масюк, скінчивши снідання.

Галя схопилась, побігла в кімнату й довгенько не виносила рушничка. Масюк мусив сидіти, піднявши вгору замазані пальці правої руки.

Галя винесла рушничок і була вже спокійніша.

— Дай же боже, дочко, щоб я діждав, як ти будеш виносить сюди рушники на тарілці! — само якось прийшлось до слова старому Масюкові.

На Галю знов неначе сипнуло приском. Вона вибігла з світлиці з рушником.

Радюк не зводив з неї очей. Вся її невеличка молоденька постать була чудово гарна, з тонким станом, з дрібними ніжками, з тонкою шийкою. Горсет, такий самий, як носять сільські дівчата, стягував тісненько стан, і без того тоненький і круглий. Не дуже довгий національний убір зменшував її зріст, так що вона здавалась дівчинкою. Тільки товсті коси, не дрібно заплетені, двічі обвивали голову й складались в корону на молоденькій голові. В косах була одна рожа й два жовтогарячі гвоздички. Ті гвоздички робили чудо з її лиця, з її очей! Так вони приставали до лиця своїм червонястим листям і жовтими осередками!

«Яка ж вона ще молоденька, і яка вона вже гарна!» — подумав Радюк, дивлячись на тонкий стан і дрібні ноженята.

Довгенько балакали старі, випиваючи по чарці, довгенько не виходила Галя. Їй хотілось вийти, подивиться на Радюка, бо вона його полюбила од того часу, як побачила в Журбанях, але вона сама соромилась свого кохання, соромилась Радюка. Одначе нарешті вона таки мусила вийти й сіла коло матері дуже близенько. Мати окинула її всю оком і почала ніби пригладжувать її голову, і так гладенько прибрану. При людях вона не насмілилась поцілувати й приголубить свою кохану доню.

— Чи ви пак знаєте, Павле Антоновичу, що в мене є вже стиглі яблука? — промовив Масюк.

— Певно, якісь дуже ранні, коли поспіли разом з вишнями, — одказав Радюк.

— Сьогодні сам пообривав; набрав цілий кошик.

Масюк вийшов і зараз вернувсь з здоровим кошиком невеличких, але зовсім стиглих жовтих яблук. Він поставив кошик серед світлиці. Яблука посипались через край і розкотились по хаті. Нагинаючись, Масюк одслонив обидві поли халата, з-під котрих блиснули білі сорочки. Матері й дочці стало сором.

— Треба було б подать на тарілці, — несміливо промовила дочка й почала накладать яблук в тарілку.

— Та піди-бо та причепурись хоч трошки! — гукнула на Масюка жінка. — Чи вже ж таки можна так ходить при людях!

— А мабуть, можна, бо мені в сіртуці мулько. Коли б тільки Ликерка не притарабанилась... ота повітова кума.

Чи він в таку годину сказав ті слова, чи що, як у дворі загуркотіло. Собаки забрехали. Всі в хаті кинулись до вікон. Під ганок під'їжджала панія Висока, та сама Ликерія Петрівна, котрої так страхався Масюк. Простенький візок був засланий жовтим здоровим килимом з червоними лапатими квітками. Килим спустився аж на задні колеса, котрі немилосердно його шмульгали. Ликерія Петрівна обмотала голову білою вуаллю якось по-турецькій. Вона гордовито сиділа на візку і, начепивши окуляри, дуже задирала голову вгору. Цікава панія Висока, побачивши, кудою прямував молодий Радюк попід її городом, таки не втерпіла: звеліла запрягти коні й покатала до Масюків.

— Їй же богу, Ликерка прикатала в гості, ще й у синіх окулярах! Дивись, жінко, як вона гордовито позирає через окуляри аж на наші виводи, аж через нашу хату! — промовив Масюк, заглядаючи в вікно.

Тим часом панія Висока миттю одкинула вуаль з лиця на голову і, невважаючи на свої дуже немолоді літа, легесенько скакнула з візка, навіть не ставаючи на вісь, аж погонич оглянувся й засміявсь. Червоняста сукня Ликерина так і блиснула на сонці на весь двір.

В Масюковій світлиці всі заметушились, забігали.

— Та йди-бо та причепурись! Я ж тобі казала, що гості будуть! — крикнула Масючка на чоловіка, котрий стояв серед світлиці й очей не зводив з червонястої сукні панії Високої.

Масюк побіг протовпом в кімнату, аж поли летіли за ним слідком. Масючка з дочкою кинулись разом до стола, щоб трохи поприбирать, потім побігли до кошика з яблуками й не добігли. Двері рипнули, і панія Висока, гордовито дивлячись через окуляри на стелю, увійшла в світлицю. На їй була довга з хвостом сукня ясно-вишневого кольору, котра неначе пашіла вогнем на всю світлицю. Товсто намотаний на голові білий вуаль прикривав чіпок з ярими квітками. В такім оригінальнім уборі вона трохи скидалась на туркеню. Побувавши з своїм капітаном на Басарабії, на Дунаї й навіть за Дунаєм, панія Висока надивилась на волохів, на турків і позичила в їх трохи

східної вподоби до дуже ясних кольорів в убранні. Дуже ярі кольори таки добре ганджували її лице.

Висока йшла по світлиці тихо й пишно, розпустивши хвіст, мов та пава. В малих хуторах вона вважала себе за досить велику панію і часто хвалилась своїм чином. Її не дуже за те любили й сміялись з неї поза очі.

— Добридень вам, Олександро Остапівно! Правда, несподіваний гість? Чи не правда моя? — промовила Висока та все чогось поглядала на стелю, а не під ноги, та й спіткнулась на кошик з яблуками.

— Доброго здоров'я, Ликеріє Петрівно! — промовила Масючка разом з дочкою й Радюком.

— Чи це пак у вас їдять яблука до спаса [64]? — спитала Висока, докоряючи й не дивлячись ні на кого.

Масючка трохи насупила брови й нічого не одказала.

— О, їдять у нас яблука й до спаса, так само як і після спаса, — весело промовив Радюк і з тими словами нахилився до кошика, взяв троє яблучок; одно почав сам їсти, друге подав Галі, а третє поклав на тарілку і підніс Ликерії Петрівні. Вона зобидилась...

— Що це ви, Павле Антоновичу! Чи маєте мене за малу дитину, чи що? Чи то ж можна, щоб я до спаса їла яблука? Ще й молодих панянок спокушаєте.

Галя засміялась і зумисне почала їсти яблуко, потім взяла й друге. Панії Високій та річ зовсім не сподобалась. Вона сіла на канапі й почала розвірчувать голову з вуаля.

— Прошу покірно до снідання! — промовила хазяйка до Високої.

— Дякую вам дуже, я вже снідала, — промовила Висока та все розвірчувалась та чепурилась.

Увійшла наймичка, прийняла кошик з яблуками й вишні й поприбирала з стола. Масюк довго чепурився, вбиравсь та зачісувавсь й увійшов у світлицю.

— Де це ви, Іване Корнійовичу, так довго були?

— Та це, правду сказать, все прибирався до вас, — промовив, жартуючи, Масюк.

— От і до мене! — кокетливо обізвалась Висока.

— Тільки вибачайте, що не обголивсь, бо тепер саме гарячий час: саме жнива.

Панія Висока трохи прижмурила очі й глянула на Масюкове лице. Вуса були зовсім не позакручувані й висіли, неначе у якогось діда-пасічника.

— Негарно, не до ладу... — неначе до себе промовляла Висока та все прижмурювала очі й скоса дивилась на Радюка.

Радюк був дуже радий приїзду Високої. В світлиці з'явилась чужа людина; стало трохи людніше. Йому так забажалось на самоті хоч трошки побалакать з Галею щиро, як балакає молодий хлопець, що вже кохає молоду дівчину. Він сів коло Галі й почав тихо розмовляти з нею.

— А я записав ту гарну пісню, що ви співали в садочку, — промовив Радюк, — і вже вмію її. Я тієї пісні ніколи не забуду.

— Чи вже ж умієте? — спитала Галя, несміливо; одначе в неї вже не було потягу до того, щоб зняться з місця і втекти.

— Вмію, бо вона в мене записана тут у книжечці, — промовив Радюк і аж двічі показав пальцем на ліву кишеню в сіртуці, котра якраз припадала проти серця.

Галине лице так і засяло, так і зацвіло. Вона повела очима слідком за пальцем, потім бистро глянула йому просто в вічі своїми чудовими карими очима й стріла його очі. Вона вперше так близько дивилась йому в очі. Його краса, якої вона ще й не бачила на хуторах, так і запалила її серце. І жаль, і сміх, і сльози, й пісня так і обняли її душу.

А Радюк тихесенько почав співать, і не так співати, як промовлять ту пісню, що вона співала в вишнях:

Ой сама ж бо я, сама,
Як билинонька в полі!
І не дав мені бог
Ані щастя, ні долі.

— От вже й пісні співають! Їй-богу, співають! — промовила панія Висока, не слухаючи Масюка й моргаючи своїм веселим лицем у той куток, де сиділи молоді.

— Приставайте й ви до нас! — промовив до неї Радюк дуже весело.

— Куди вже мені тепер співать! Як була я з моїм небіжчиком капітаном на Дунаї, то от коли я співала! Було як стану на одному боці Дунаю та заспіваю пісні, то турки по другім боці було збігаються та слухають! Таки так, прокляті, аж у воду один одного спихають та слухають! А моя пісня так було й ллється понад Дунаєм, аж мій небіжчик капітан було мене спиняє.

Всі осміхнулись, бо не дуже йняли віри тому, хоч старі й знали, що Висока й справді мала колись дуже гарний голос і тепер часом співала з молодими з великою охотою.

— То ви, Ликеріє Петрівно, бачу, були й за границею? — спитав Радюк.

— Атож! була й за границею і таки надивилась на своєму віку на всяких людей. Яких тільки людей я не бачила за Дунаєм! Бо по світі бувать не те, що в хуторі вік звікувать, — промовила Ликерія Петрівна і якось напиндючилась і закинула гордо голову, аж у неї на шиї показалось воло.

— Як же ви розмовляли з турками? Чи по-турецькій? — спитав Масюк, жартуючи.

— А цур їм! Хто там з ними став би розмовлять, та ще й по-турецькій. Мій небіжчик «копитан» таки навчився по-турецькій і було як почне з ними булькотать, то я аж вуха затуляю, аж серджусь! По-молдаванській я вміла колись, та вже забула тепер; а поки жив мій капітан, то я часом було й побалакаю з ним. А як вмер, то тільки зоставив свою кавалерію та капітанські документи, що тепер лежать за... в мене в камоді.

— Та за образами! — промовив, сміючись, Масюк. — Хіба ж за образами їм не можна лежать?

— От і за образами! Бозна-чого наговорите ви, Іване Корнійовичу! Хіба ж я таки світу не бачила, щоб не знала, куди сховать свої капітанські документи й хрести мого небіжчика.

Панія Висока хотіла піддержать свою репутацію капітанші й часто любила нагадувать сусідам ні з сього ні з того про чин та капітанські документи свого чоловіка. З тієї кавалерії і з тих документів сміялися-таки їй в вічі.

— От коли б ви, Павле Антоновичу, послухали, як Ликерія Петрівна почнуть розказувать за ті далекі краї за границею, так є що послухать! — промовила Галя до Радюка.

Радюк попросив Високу розказать про Дунайські краї, почав її розпитувать, і Висока почала розказувать, почала обписувать Басарабію, Молдавію, Дунайський край так гарно, так до ладу, такою плавкою мовою, що зацікавила всіх. І старі, й молоді слухали її, неначе вона казку казала. Галя слухала її й очей з неї не зводила. Не маючи книжок для читання, Галя слухала її, ніби цікаву книжку читала.

— Одначе слово по слову, а день іде, а час минає. Чи не час нам, жінко, обідати? — промовив Масюк.

— Про мене, в мене обід готовий, ще й пирогів свіжих наготувала доконче задля Ликерії Петрівни, бо я знаю, що ви любите пироги і вмієте їх готувать.

— І! де вже вмію! Колись, може, вміла, а тепер, може, й забула.

— Хоч, може, й забули, а ваші пироги перші на цілий повіт, — промовила Масючка.

— Перші на цілу губернію! — додав Масюк.

Ликерія Петрівна аж засоромилась і чогось запишалась, бо знала, що її пироги й справді видержать сміливо конкуренцію.

Всі заворушились по світлиці. Ликерія Петрівна встала і, піднявши голову, хотіла проходиться по світлиці. Але вона зирнула через двері в кімнату й побачила там на жердочці клубки, півмітки й основу. Пасма ниток, як шовкове руно, аж гнули всю жердку.

— Ой, яка ж ваша чудова основа, яке піткання! — аж крикнула панія Висока до Масючки. Вона скинула окуляри, прожогом побігла до клубків, до основи, аж довгий хвіст од її сукні підобгався. Роздивляючись на нитки, на основу, вона сховала окуляри в кишеню і вже більш їх не виймала. З тими окулярами сховалась і пиха панії Високої, і вона вийшла до світлиці якось натуральніше: веселою, привітною, якою вона була завсегда в себе вдома.

Тим часом хазяйка з дочкою готували стіл. На столі з'явились пироги, пухкі, пахучі, прямо з печі.

— А що, чи напечете таких? — спитав Масюк в панії Високої.

— Може, й не напечу, — тихо промовила вона, розломивши пиріг й оглядаючи його з усіх боків. Її трохи брала зависність, що сусіді добре вдалися пироги...

Всі сіли за стіл. Масючка вже постерегла, що молодому паничеві сподобалась Галя, не дозволила їй прислужувать і присилувала сісти за стіл. Радюк сів коло Галі. Галя трохи засоромилась, одначе вже не одхилялась од його, не дивилась набік, на двері, як роблять сільські соромливі дівчата, а сміливо піднімала на Радюка очі, як він почав до неї промовлять. Радюк почав розпитувать її про хуторянське життя, про сусід.

— Чи не скучно вам жить на хуторі? — спитав він Галю.

— Ні. Я зросла на хуторі й звикла до села. Як була я малою, то й зовсім мене не брала нудьга. А тепер часом восени та взимку, як настануть короткі дні, а вечори такі довгі, такі довгі, як море, то часом сумую при роботі. Книжок у нас нема де достать. Я й читала б книжки, бо люблю читати, та нема де достать. От я вас попрошу, привезіть мені книжок. Може, ви понавозили з Києва чогось такого, дуже гарного, — промовила Галя, дивлячись на стіл і з останніми словами ледве підвівши очі на Радюка.

— Добре, привезу, доконечне привезу! Я таки й думав за вас, щоб наділить вас найновішими книжками. Треба розкидать по хуторах книжки, бо книжки дуже добра річ.

— Ой, як би я подякувала вам за те! Але ви незабаром поїдете до Києва? Я не встигну, може, й прочитать.

В Галиному голосі задзвенів легесенький смуток. Молоді заїжджі паничі з городів дуже розважали молодих хуторянок і часто були причиною сліз і кохання не для одної хуторянки після свого виїзду.

— В мене є такі книжки, що я можу зоставить вам і на зиму, аж доки приїду з Києва вдруге.

Галині груди легесенько піднялись угору; вона ледве встигла задушить в собі зітхання.

— От літом я ніколи не нуджусь, — додала Галя. — То коло хазяйства, то в садку, а найбільше коло квіток в горідчику, й нестямишся, як той час минає.

— В садочку, та ще й з піснею, — промовив Радюк, лукаво подивившись на Галю. Галя запишалась й осміхнулась; вона мала щось на думці, бо вже вгадала, що Радюк її любить.

— А чого це ви нічого не їсте? — раптом спитала їх, аж крикнула панія Висока. — А ще й за стіл сіли. Покуштуйте лиш, який смачний борщ з курятиною, Павле Антоновичу! Чи, мабуть, вам не до борщу? Еге, так?

Павло Антонович і Галя набрали трохи борщу в тарілки, одначе їли мало. Галя тільки спробувала, та й ложку поклала.

— От і погано, коли вам їсти не хочеться, — знов промовила панія Висока, не зводячи своїх маленьких сірих швидких очей з молодої пари.

— Коли ж я недавно снідала, — обізвалась Галя.

— Та й я снідала, одначе, богу прийому, їм, як бачите!

— Бо вам, Ликеріє Петрівно, вже ніщо не заважає мать добрий апетит, а молодим людям часом буває зовсім інше в думці, — промовив Масюк.

— Оце! Хіба ж я вже така стара. Що це ви, Іване Корнійовичу! Хоч небіжчик капітан і давненько вмер, одначе я ще зовсім-таки не баба.

— О, ви б ще й заміж пішли, якби хто добрий трапився, — сказав Масюк.

— Чи пішла б, чи не пішла б, це трудно вгадать.

— Але якби хто добре причепився, та ще щоб і кишені були не порожні, та й брови чорні, й голова не сива, не така, як оце в мене... — промовив Масюк.

— А певно, за сиву голову не пішла б і за такі незакручені вуса, як ваші, не пішла б, — промовила Ликерія Петрівна й зареготалась дрібненько.

Масючці, як женщині поважній і богобоящій, та річ Високої зовсім не сподобалась. Вона все сиділа мовчки й боялася за недобрий вплив Ликерії Петрівни на свою Галю.

— Викушайте ж наливочки за здоров'я наших добрих сусід і знайомих, — припрохувала хазяйка, наливаючи всім по чарці наливки, навіть своїй дочці, котра осміхнулась і одсунула од себе чарку.

— Нащо ви одсовуєте чарку? Тепер пішла така поведенція, що й дами п'ють, — промовила Ликерія Петрівна. Вона любила випити, бо привчилась у походах випивать в веселій компанії офіцерів. — Вип'ємо за здоров'я хазяїнів! — голосно, на всю світлицю гукнула Ликерія Петрівна й цокнулась своєю чаркою об чарки всіх. Галя ледве вмочила губи, осміхаючись. Ликерія Петрівна так і вихилила чарку за одним махом до дна, ще й лікоть підняла вгору по-офіцерському.

За першою чаркою пішла друга, а там і третя. Панія Висока цокалась чаркою з усіма й хилила-таки добре чарку за чаркою, аж її лице стало червоне. Зморшки на лиці трохи поховались; вона стала наче молодша й почала голосніше розмовлять та розказувати.

— Оце мені так і здається, що я на Басарабії або над Дунаєм, між веселими товаришами мого капітана. От було життя, так життя! Хоч я дотерпіла лиха в походах, але ж весело тоді жилося мені. Було коло мене офіцери, як ті бджоли коло меду! Так і припадають, так і липнуть, аж було мій капітан сердиться.

— От і признались в гріхах! — засміявся Масюк.

— Трохи сердився небіжчик, сказати правду! Але ж яка була компанія! Які були там молодці! Ой-ой-ой! Було збереться їх двадцять чоловік, а я одна між ними верчуся та як та ластівочка щебечу. А вони всі до мене: «Ликеріє Петрівно! Ликеріє Петрівно! ви душа нашого товариства; ви богиня! Без вас ми пропали б отут на степах! За здоров'я Ликерії Петрівни!» Та так і обстануть й обсядуть мене навкруги. Я туди верть, сюди верть!.. — І з тим словом Ликерія Петрівна вкинула в рот чарку наливки й разом ковтнула.

Хазяйка насупилась та все скоса поглядала на Ликерію Петрівну, а Масюк сміявся та потроху підбивав її, та все наливав наливки в її чарку.

— Ой, годі вже, Іване Корнійовичу! Що годі, то годі,

бо душа міру знає. Я й забула, що я вже не на Басарабії і що вже полинули десь за синій Дунай ті давні веселі літа! Ой, дякую вам, Іване Корнійовичу! Їй-богу, буде!

— Та випийте-бо, будьте ласкаві! — просили всі.

— Хіба за здоров'я оцієї молодої пари, — промовила панія Висока, показуючи на Радюка й Галю, і випила ще чарочку, але помаленьку, обсмоктуючи швидкі губи.

Всі встали з-за стола й почали хреститься до образів. Висока все озиралась на Радюка, котрий стояв аж позад усіх і не перехрестився.

— А чом ви оце не дякуєте богу, Павле Антоновичу? Перехрестіться-бо, а то бог не дасть вам щастя-долі.

— То й перехрещусь, — сказав Радюк.

Подякувавши хазяїнам за обід, Ликерія промовила:

— Але таки ще подивлюсь на ваші клубки та півмітки! — і вона швиденько побігла в кімнату, а за нею пішла хазяйка з Галею.

Висока наділа окуляри і все роздивлялась та розпитувала: на скільки буде локот, і чи двадцятка буде, чи ще й тонше полотно.

— Та скиньте вже окуляри, бо нитки здадуться вам товщі й поганші! — жартував Масюк, гукаючи з світлиці.

Ликерія Петрівна вийшла до світлиці.

— Чи не покурите часом? — спитав її Радюк і подав папіроси.

— Чом і не покурить, — промовила вона, обмахуючи лице й обтираючи піт з лоба, з щік, з підборіддя, — як була я на Басарабії, то й сигари курила, не то що. Ой, як же гаряче! — сказала вона й одчинила причілкове вікно. Тоненький синій димок потягло стружечками в вікно, звідкіль лилось свіже повітря.

Сонце вже стало надвечори. Од дому лягла широка тінь на грядки з квітками, на зелену траву, досягла аж до вишень і до високої груші. Та тінь заманила до себе з хати всіх. Всі пішли на причілок і посідали в тіні на килимі, на зеленій траві під грушею. Масюк все позіхав після важкої страви та курив тютюн, а молодим людям і нев'янучій капітанші було дуже весело. Ликерія Петрівна сіла на килимі, ще й ноги підобгала під себе. З круглою головою на круглому й куценькому тулубі, вона вся була неначе кругла, ніби якийсь клубок лежав на килимі. Радюк сів і собі; а Галя довго церемонилась, поки й сама не присіла на килимі.

— Хазяйко! Олександро Остапівно! вишли нам сюди яблучок та вишеньок, або варення, або й наливочки.

— Оцієї не треба! цур їй, пек їй! Що Масюківка, то не Дунай, Олександро Остапівно! Не висилайте тієї, що горілкою або наливкою звуть! — гукнула Висока, аж луна пішла по садку.

Вийшла й хазяйка і винесла свіжого варення з вишень; за нею наймичка несла на одній тарілці яблука, на другій — вишні. Всі кинулись до яблук, тільки панія Висока цуралась їх, неначе «трефного» жиди.

— Спробуйте-бо, Ликеріє Петрівно, яблучок! Таких ви не їли й на Басарабії, — дражнився з нею Радюк.

— Таких, може, й не їла, а їла виноград, пила вино, скільки хотіла, а до спаса таки не буду їсти яблук. Їжте вже ви!

Тим часом надворі вечоріло; жара спадала. З садка, з-під груш і яблунь потягло прохолодою, що навівала вогкість на гарячі лиця. Квітки в клумбах, прив'ялені на гарячому сонці, підіймали головки, підіймали лист, зачувши вечірній холодок. Недалечко од Радюка ріс на грядці на самому краю здоровий кущ гвоздичків. Радюк глянув на той кущ гвоздичків, і на Галю, і на ті два гвоздички в її косі, що придавали краси її карим очам і пунсовим губкам, і промовив:

— Ви, мабуть, найбільше любите оці квітки, оцей огняний кущ гвоздичків. Ніякі квітки не пристають вам так до лиця, як оті гвоздички.

Галя осміхнулась. Легенький рум'янець налетів і зараз зник з її лиця. Вона доторкнулась пальцями до двох гвоздичків на голові, про котрі вона й забула.

— А я ніколи й не поливала гвоздичків! — промовила вона вже сміливо до Радюка.

— Одже ж поливайте їх рано й вечір, — промовив Радюк.

«Буду поливать рано й вечір та тебе споминать», — подумала Галя й легесенько зітхнула, згадавши, що Радюк недовго буде в Журбанях і на довгий час поїде до Києва.

— Нащо ж ми будемо їсти несвіжі вишні, коли в садку ростуть свіжі? Дивіться, як червоніють, аж листя не видно! аж гілля гнуть, — крикнула Висока й підскочила вмить, неначе м'яч, ще й у боки взялась. Вона побігла в вишник, а за нею слідком побігла й Галя, а за Галею Радюк. Масюк і Масючка зостались вдвох. Масюк ліг, простяг ноги на килимі, а далі й сам увесь простягся, потягнувся й позіхнув на ввесь садок, аж собака за тином гавкнула.

Ясна Ликерина сукня червоніла поміж вишнями й миготіла так швидко, неначе пурхала. Радюк почав рвать

ягоди з однієї вишні з Галею. Їм обом так хотілось подивиться на ту вишню, коло котрої вони стрілись уранці так несподівано, а панія Висока все кликала їх зовсім не туди, але в другий куток садка. Радюкові так хотілось поговорить з Галею на самоті, а Висока все неначе з землі вискакувала, все виглядала з-за вишень на їх, все терлась коло їх.

Але садок був прегустий. Високої стало не видно. Радюк почав розмовлять з Галею.

— Чи не забудете ви за мене, як я поїду з дому, може, й на довгий час? — промовив Радюк. — Бо я вас ніколи не забуду, хоч і поїду, може, й на довгий час. Як тільки я побачив вас у Журбанях, як тільки почув ваш голос, вашу пісню, я почув душею, що вже вас ніколи не забуду.

Галя рвала вишні, але їх не їла і все пускала ягоди на траву. Вона мовчала, але дві сльозі виступили на її чудових очах і покотились по щоках. Радюкові стало жаль молодої дівчини, неначе рідної сестри.

— Чи забудете мене, чи не забудете? — знов спитав він, взявши Галю за руку.

— Не забуду, — одказала вона нищечком, як мала дитина, і трохи не розридалась, як мала дитина.

Коли це за вишнею шелеснула панія Висока і зігнала якусь птицю з дерева. Її сукня запалала в зеленому листі. Радюк пустив Галину руку.

— Хавав! — крикнула вона з-за гілля й таки справді злякала молодих людей. — А що, злякала вас, садових пташок?

— Не тільки нас, а й ту птицю злякали, що ондечки полетіла, — промовив Радюк.

Галя мусила ніби заспокоїться при сторонній людині, навіть була рада приходу Високої. Нове почуття кохання, на самоті з милим, в зеленому садочку, вперше на такому молодому віку, трохи злякало її й дуже збентежило.

Незабаром всі вони троє вирнули з зеленого, густого вишника й посідали хто на килимі, а хто на траві. Панія Висока напелехала повну тарілку свіжих вишень.

— А де ж ваші вишеньки, паничу й панно? — спитала вона в молодих.

— А ось! — сказала Галя, показуючи гіллячку вишні, всю обсіяну й обліплену вишнями, на котрій зеленіло тільки зо три листочки.

Вона гралась тією гіллячкою, нарвала гвоздичків і зеленого листя й обклала ними гіллячку. Вийшов дуже оригінальний букетик.

— Кому то буде букет? — спитала Ликерія Петрівна, навіщось втягнувши губи в рот.

— Комусь буде, та не скажу! — промовила Галя й подала Високій той букетик.

Висока не взяла й затріпала маленькими ручками.

— Не мені, не мені, а комусь іншому! І мені колись дарували букети на Басарабії, та ще й які букети! Такі букети, що було несуть удвох чорнобриві товариші мого капітана! Було несуть мені цілу гору квіток, та ще й зверху на піваршина китях, сплетений з дорогих французьких заграничних квіток та стрічок. От які букети колись мені дарували!

Всі засміялись, а Масючка аж голову одвернула набік.

Тим часом наймичка винесла під грушу самовар. Галя побігла за посудом, за чаєм і почала готувать чай. Сонце вже обійшло Масюкову хату й почало виглядать з-за угла. Настав чудовий вечір половини літа. Сонце обзолотило промінням груші, й вишні, і квітки в горідчику, облило золотом Галю всю: лице, білу вишивану сорочку, розкішні коси на голові, білі ручки, що готували чай; обзолотило навіть панію Високу, й Масюкове необголене лице, і поважне лице Масючки; обзолотило Радюкові виразні, наче пензлем обведені, уста і рум'янці на здорових молодих щоках. Галя наливала чай, та все скоса поглядала на його чудове лице, та все легенько зітхала, згадуючи сцену під вишнею й ті незабутні слова: «Чи забудете мене, чи не забудете, як і я вас ніколи не забуду?»

Наливши чай, Галя вийшла з-під гілля груші, щоб роздать усім стакани. Сонце освітило її всю. Радюк глянув на неї, всю облиту рожевим світом сонця, глянув на синє глибоке небо над нею, так само залите світом до самого далекого краю безодні. І йому здалось, що такі гарні, такі безвинні, такі добрі істоти повинні б жити не на землі, а в тому високому синьому небі. Так гармонізувала краса натури, краса неба з ідеальною красою молодої дівчини. В його молодій душі чогось з'явилась думка впасти на коліна і поклониться великій красі людини разом з великою красою неба й землі.

Всі почали пити чай і весело балакать. Панія Висока всіх перемагала і всіх забавляла.

— Ой, як же тут гарно! Тут, у садочку, між квітками, між вишнями, між добрими людьми, та ще й молодими, та ще й гарними! — аж крикнула поетична Ликерія Петрівна, обвівши усе й усіх очима. — Так тепер тутечки гарно, як було колись на Басарабії. Ото коли б ще сюди двадцять тих молодих товаришів мого капітана, та ще щоб

я сама була молоденька! Ой-ой-ой! Як-то було б гарно! Ще було б краще!

— Та ще й ті шампани басарабські, що ви колись випивали з тими офіцерами, — додав Масюк.

— Еге пак! І де то вони тепер, мої дорогі, мої голубчики, наші товариші! Чи живі, чи вже померли, як і мій капітан? А які були гарні, чорнобриві, веселі! А як любили мене всі!

— Чи вже ж таки, Ликеріє Петрівно, любили вас усі двадцять? — спитав Масюк.

— Їй же богу, всі двадцять. Один запобігав в мене ласки перед другим. Колись мене так почастували шампанами, що мені цілісіньку ніч снилось, буцімто я все їду з гори; на горі ніби Басарабія, а внизу Дунай, а коні поганяє бородатий турок, і так пре кіньми, що мені ввесь світ закрутився! та все мені здається, що я от-от шубовсну з крутої гори просто в Дунай.

Всі сміялись, а сама Висока аж заливалась.

— Ой, співать хочу! Давайте лиш, молоді й старі, будемо співать! — крикнула Ликерія Петрівна.

— Я до того торгу й пішки! — промовив Радюк. — Правда, й ви з нами? — промовив він до Галі.

— І я до того торгу пішки! — голосно промовила Галя, і її альтовий дзвінкий голос аж задзвенів. Їй давно вже хотілось співать, як пташці все хочеться щебетать в гарний вечір в зеленому садочку.

Вийди, дівчино, вийди, рибчино!
У гай по корови, у гай по корови.
Нехай же я подивлюся
На ті чорні брови, на ті чорні брови!

Так почали співать Радюк, Галя, панія Висока й сам старий Масюк. Одна Масючка схилила голову на руку й задумалась дуже-дуже, дивлячись на чудові тоненькі брівки своєї єдинички.

По тім боці вогонь горить,
По цім боці жарко:
Як поїду з Масюківки,
Комусь буде жалко.

Заспівали всі, і всі вкинули в слова пісні Масюківку, неначе змовились. А Галя довгим, жалібним поглядом подивилась на Радюка й дуже виразно вимовляла: «Комусь буде жалко, комусь буде жалко!»

По тім боці вогонь горить,
По цім боці душно:
Як поїду з Масюківки,
Комусь буде скучно.

Так співали вони далі, і панія Висока, обернувшись до Галі, просто в вічі промовляла: «Комусь буде скучно, комусь буде скучно!»

— Ой, спасибі вам за все, за все, мої добрі, мої дорогі сусіди! — промовила панія Висока, встаючи з килима. — Ой, загулялася ж я, а в мене дома робота, як і в усіх людей. Час мені додомоньку, забарилася я.

— Та в вас же діти дома не просять їсти, не плачуть! — промовив Масюк.

— Є такі, що їсти просять вже, мабуть, давно, бо я господиня в себе вдома! Вставайте, Павле Антоновичу, та разком холодком і побіжимо до господи, бо ви, здається, цілісінький день загаялись тут у Масюковому хуторі й ладні тутечки й ночувать.

— Як їхати, то й їхать! — сказав Радюк, встаючи. — Тільки я попрошу Івана Корнійовича видать мої хомути з комори, бо вже час!

— То й видам, хоч і ще не час! — промовив Масюк.

— О, бачте! Як моїх хомутів, то й не замкнули в комору, — промовила трохи нахабна Ликерія Петрівна й почала обвірчувать білою вуаллю свій квітчастий чіпок.

Тим часом повозки під'їхали під ганок. Гості почали прощаться.

— Привезіть же мені книжок якнайшвидше! Хоч би й завтра, — просила Галя Радюка, — бо я вчилась в городі всього тільки рік, а в мене великий потяг до книжок, — тихенько промовила вона до Радюка смутним голосом, — тут я нігде не достану собі книжок і до страшного суду, мабуть, доки й животітиме Масюків хутір на світі. Я за це вже добре дізналась. Тут навкруги в околиці й панії навряд чи й письменні.

— Та й мені, будь ласка, привезіть оті-о Шевченкові поеми, що ви знаєте! Хоч я давно не читаю, а ті поеми, може, ще й втну, — просив Масюк.

— Добре, привезу, як не завтра, то післязавтра або-що, — сказав Радюк, прощаючись з усіма.

— Сяду ж я з вами, Павле Антоновичу, бо ваші коні баскі. Підвезіть мене додому. Буде веселіше мені в дорозі: будемо пісень співать на радощах, — сказала панія Висока.

— Прошу ласкаво! — просив її Радюк і подав руку.

Гості виїхали з двора, а хазяїни ще довгенько стояли

на ганку. Галі здалось, що стало так порожньо і в хаті, і в садочку, і на подвір'ї. Вже й сонце сіло за вербами, вже й череда прийшла в хутір, вже й зорі заблищали на темному небі, а вона все ходила між вишнями, між клумбами та все тихенько співала:

Ой сама ж бо я, сама,
Як билинонька в полі.

Потім вона взяла коновку й полила всі кущики гвоздичків, а ввійшовши в хату, вийняла з коси два гвоздички, завинула їх у папір і сховала на пам'ятку про той день.

Надворі вже було поночі, як Радюк з Високою вертались з гостей. Небо чудово заблищало, все засіяне зорями, надзвичайно ясними. Вечір догорював на заході червоним потухаючим жаром. Радюк співав пісні та все думав про Галю. Чи дивився він на ясні зорі, чи на червоне дотліваюче небо, то все думав про неї. Висока додавала йому охоти до співів, жартувала, сміялась Галею. Вже було видно дім панії Високої, в вікна видно було полум'я в пекарні. А в вікнах в селян вже було поночі. Робочого часу люди рано полягали спать і вже спали міцним сном. Коні під'їхали під село й схарапудились в царині. Коло царини щось стогнало, неначе хтось або вмирав, або був прибитий. Панія Висока перелякалась навіки. Радюк стривоживсь і зскочив з повозки. А коло царини все щось стогнало, а потім почало плакать.

— Боже мій! Хто це так стогне? Підіть лишень подивіться кругом хати або в тім рову, — промовила Висока до погоничів. Всі почали наближаться до хати і зараз дізнались, що стогне хтось у хаті, а не надворі. Радюк одчинив двері, бо вони були не заперті, і ввійшов у хату. За ним увійшла Висока.

— Добривечір вам! Хто то так стогне? — спитав Радюк.

— Та це я! — обізвалась молодиця.

Радюк дістав з кишені сірнички й засвітив каганець. Слабкий блиск пішов по убогій хаті. Вони побачили на полу слабу молодицю, що лежала розкидавшись, стогнала й плакала. В ногах у неї спав як убитий малий хлопчик. Висока впізнала молодицю й почала розпитувать.

— Що це з тобою, Параско?

— Ой, слаба я, пані! Покарав мене, мабуть, господь. Тепер жнива; пшеничка моя стоїть не дожата, а я удова, одним одна, і нема кому дожати, бо й найнять нема за віщо.

— Коли ж це ти, Параско, занедужала?

— Та ще позавчора! Так мені недобре стало, а я все

жала, аж на снопи падала, доки зовсім не звалилась сьогодні; вже й додому не дійшла. Привезли мене на волах добрі сусіди. Ой, пшеничка моя вже сиплеться!

І безщасна молодиця знов застогнала й заплакала на всю хату. Радюк побачив, як горює, як бідує простий народ, і сльози вступили йому в очі. Радюк приклав руку до лоба слабої, лоб аж пашів.

— Застудилась десь, молодице? — промовив він.

— Пам'ятаю, що я жала та напилась дуже холодної води з криниці. Люди добрі! допоможіть мені, бо я або згину, або хліба шматка не матиму!

— Ликеріє Петрівно! Чи немає в вас часом липового цвіту або малини? — спитав Радюк. — Будьте ласкаві, напіймо її на ніч, щоб вона упріла.

— То заїдьмо до мене, може, й поможемо бідній жінці.

І вони заїхали до Високої, заварили цвіту, принесли слабій молодиці, напоїли її, втушкували, вкрили кожушиною. Панія Висока все бідкалась, так їй було шкода сусіди.

Молодиця напилась і заспокоїлась. Їй стало легше. Радюк просив панію Високу не пускать її на поле принаймні другого дня, а сам почав з нею прощаться, хапаючись додому.

— Одже вам, Павле Антоновичу, буде якась притичина от в тому ділі... — сказала йому на прощанні Висока, показуючи на Масюків хутір. — Дивіться, який смутний випадок трапився вам на дорозі після такого чудового веселого дня, після такого співучого вечора. От побачите і тоді пригадаєте мене, хоч ви надо мною трохи глузуєте.

— Але ж заєць, здається, не перебігав нам дороги? — сказав Радюк і мусив осміхнуться.

— От побачите! Буде вам заєць! — промовила Висока навздогінці йому.

Радюк поїхав додому засмучений, хоч виїхав з гостей веселим. Перед його очима встала картина народного горя, та ще в таку гарячу робочу пору. Вже лягома приїхав він додому. Мати вже спала, а батько не лягав спати та все виглядав сина.

— Де це ти так забарився? — було перше слово старого.

— В Масюка, — одказав син.

— Де ж ти снідав?

— А в Масюка.

— А де ж ти обідав?

— Таки ж у Масюка.

— А чай пив, а вечеряв?

— Чай пив у Масюка, а закушував у панії Високої.

— Ого! цілий день у Масюка... Ага! в Масюка гарна дочка! — догадався старий Радюк. — Тільки ти...

— Що, тату?

— Бачиш, молоді паничі люблять дурить молодих паннів. А Масюк мій сусід й мій близький приятель.

— Я не думаю піддурювать Галю й нікого.

— Та так! ти в гусарах не служив, але все-таки до кінця курсу тобі ще далеченько. Не дуже там збивай з пантелику молоду дівчину.

— Я, тату, людина чесна; що думаю, те й роблю. Я люблю Галю й ладен женитись, а дурить її та підманювать не буду.

— От про це вже не кажи нікому, ні твоїй матері, ні самій Галі.

— Е, тату: є в нас і студенти жонаті.

— Може, й є! Але доки ти в школі, тобі не випадає жениться. Ти там трошки жартуй і залицяйся, але чесно жартуй, а про сватання тобі ще не час думать.

— А все-таки мені завтра треба одвезти й Галі, й Масюкові книжки, бо вони дуже прохали. Галя навіть намагалась.

— Про мене, вези хоч і зараз, та не заїжджай до повітової свахи, Ликери Петрівни Макухи, нашої відомої капітанші й повітової брехухи.

— Добре, не заїду, а книжки треба-таки одвезти, щоб просвітить хоч трохи темні степові хутори.

Батько й син попрощались і пішли спати.

«От якої співає батько! Якої ж то заспіває мати, що ладна й до царя за рушниками слати?» — думав Радюк, засипаючи.

Другого дня Радюк ледве діждався вечора, забрав книжки й поїхав у Масюків хутір. По дорозі він одвідав слабу молодицю. Він увійшов у хату й побачив, що жінка вже ходила по хаті, хоч через силу.

— І спасибі вам, паничику, і простибі вам за вашу ласку, за вашу добрість! — дякувала бідна молодиця, ледве переводячи голос.

— От і слава богу, що ти поздоровшала, а на поле таки не йди, принаймні сьогодні, — сказав Радюк.

— Ой, як же мені не йти, коли й жито вже сиплеться, а в мене в хаті тиждень вже нема й шматка хліба. Вже тиждень їм з дитиною саму кашу, — промовила Параска й заплакала.

Радюка дуже засмутила така гірка доля людська. Край багатий, край хлібний, а народ голодує, хліба не має!

Приїхавши до Масюка й увійшовши в хату, він дога-

давсь, що його приїзду сподівались. В світлиці було чисто, як у віночку. Масючка вийшла до його в чорній новішій сукні і не в хустці на голові, а в чіпкові з бантами. Зараз за нею вийшла Галя в новому шовковому чорному горсеті, по котрому були розкидані пунсові букетики рож. Біла сорочка й чорний з рожами горсет своїм контрастом дуже придавали їй краси. В розкішній косі знов заблищали два гвоздички, тільки що вирвані. Мати й дочка привітались до його дуже ласкаво!

— Ой, дякую вам за книжки! А я все виглядала вас, чи не везете мені оцього дорогого гостинця.

Радюк подав їй кілька книжок нових журналів і Шевченкового «Кобзаря», переплетеного в червоний сап'ян й золотообрізний.

— Яка це книжка? — спитала Галя.

— Це Шевченків «Кобзар». Цю книжку я вам дарую на пам'ятку, — промовив він тихіше. Галя зарум'янилась, як зоря, і подякувала. — Буду ж часто читати цю книжку, — тихо промовила вона й почала перегортать листки.

— Де ж Іван Корнійович? — спитав Радюк.

— На току, коло возільників, — сказала Галя. Радюк пішов на тік шукать Масюка. Тепер йому кинулось в вічі Масюкове хазяйство. Він милувався круторогими волами, великими стіжками жита й пшениці, порядком на току й на подвір'ї.

— А! слихом слихати! — гукнув до Радюка хазяїн з-за возів. Він обняв і поцілував Радюка дуже щиро. Видно було одразу, що його мали за жениха. Вони пішли до хати й напились чаю.

Незабаром Радюк вертався дуже щасливий! Йому сподобалась Галя і її батько й мати, люди з дрібного панства, але чесні, хазяйновиті й працьовиті, близькі до народу, чесні хлібороби, не одрізнені од національності. І сама Галя, з чудовими очима, з народною піснею, з голосом, як шовк, навіть з манерами, нагадуючими гарну, моторну сільську дівчину, дуже підходила під його ідеал. Старі Масюки і їх напівпанська, напівсільська оселя з домом і хазяйством — все те повіяло на його чимсь рідним, чимсь приємним, ріднішим, ніж дух вищого панства.

«Моя буде Галя, моя! Вона мене любить, і я її люблю. Чого ж мені більше треба? Хоч вона вчилась в місті тільки один рік...»

На вакаціях молодий Радюк ходив по селі, придивлявся до народу, приглядався до його потреб, бачив, як народ тяжко працює й мало має користі. Не раз він важко зітхав, дивлячись на бідність народу серед такої багатої при-

роди. Він записував народні пісні, казки й приказки, звичаї й навіть самі мелодії пісень і заводив у ноти. Часто він їздив і в поле до косарів, до женців, гребців і возіїв, балакав з ними, записував од їх усе, навіть слова мови. Не раз він заїжджав і до панії Макухи, чи Високої, котра на самоті не соромилась своєї мови й чудово говорила по-українській. Вона наказала йому багато казок, наспівала пісень, неначе будлі-яка молодиця, і таки не втерпіла: показала йому «кавалерію» свого чоловіка й його капітанські документи. Радюк мусив їх таки прочитать.

Радюк скрізь проповідував свої сміливі ідеї, доки не дійшла за його чутка до міської поліції... Сусіди почали застерігать батька й матір і просили їх трохи здержувать сина, щоб не добути якого клопоту...

Раз батько сказав своєму синові: «Коли ти, сину, такий прихильний до народу, коли тобі так потрібні пісні й казки, то їдьмо на баштан. Цього року була рання зав'язь на баштані, то, може, й стиглого кавуна надибаємо. Ти попросиш баштанника Ониська, то він тобі наспіває й накаже, скільки хоч! Тільки знай, що Онисько дід гордовитий і гоноровитий. Коло його треба ходить вміючи або й панькаться. Він так дбає про моє добро, що часом і мені молитву читає».

— А поїдьмо справді! Може, й пісень добуду, і кавунів наїмся, — сказав син.

Зараз-таки парубок запріг коні в чималий віз, і батько з сином виїхав з двора на степ до баштана.

Сонце ще високо стояло на небі. Спека стояла надворі, як звичайно буває в спасівку. Повітря було сухе, але здорове й тепле, і таке прозоре, що на всі боки око захоплювало степи без краю. Синє й гаряче небо лежало над степом, неначе якась кругла покришка. На небі не було ані хмариночки! На степу не було ні смужки туману. Одно пишне золоте сонце пливло між небом і степом, наче корабель по безодньому морі. Віз звернув з битого степового шляху й покотився по ледве примітних прикметах суголовка. Незабаром і той суголовок зник, і віз покотивсь гладеньким степом. З-за густих будяків і всякого зела незабаром висунулись баштани з довгими рядками високих соняшників. За соняшниками зараз з'явились рівні рядки гостролистої кукурудзи, насадженої кругом баштанів дуже рівними рядками. Рядки пшінки мережили баштани вздовж і впоперек. Вже коні наближались до баштана, вже можна було бачить на краях баштана наче рами з довгого гарбузиння, де між листом повивертались боками довгі й круглі білі гарбузи, неначе воли на спашу. Потім

одкрилося поле, неначе заслане картатими хустками, де зеленіло дрібненьке, як тюль, кавуняче огудиння, де блищали в ясно-зеленому листі жовті дині, зеленіли й біліли здорові кавуни. Всі журбанські баштани люди сіяли вкупі, щоб легше було стерегти од злодіїв; тим-то вони й займали степ, скільки можна було осягти оком.

Баштанник сидів коло куреня й щось стругав стругом. Вже можна було бачить оком, як його лікті разом одсовувались назад, як він тяг до себе струга, як на руках манячили рукави білої сорочки.

— Знаєш що, сину! Давай вивіримо, чи добре Онисько стереже баштана? Ходім навпростець через баштан, буцімто красти свої кавуни, а погонич нехай їде просто до куреня.

При тих словах батько зскочив з воза, а за ним і син. Вони закрались поза кукурудзою й почали ніби шукать кавунів. Онисько сидів і не обертавсь. Коли це обидва вони побачили, що просто на їх летить через огудиння рябий собака, аж курява піднімається за ним. За Рябком підтюпки біг Онисько.

— А чого вам треба, сякі-такі! Ось я вам дам серед дня лізти на баштан! Джий! кис, кис! джий! уджга, Рябко, уджга! — цькував дід та все лаявсь. А Рябко кинувся прожогом на молодого Радюка й ухопив його зубами за чобіт. Собака була люта, як гадюка, і зовсім здичіла на степу. Радюк дригнув ногою, а Рябко вчепився зубами в закаблук, наче п'явка. Він махав ногою, а Рябко волочився слідком за ногою по баштані, аж огудиння поплутались кругом. Батько кинувсь оборонять, вирвав з корінням здоровий кущ кукурудзи, лупив собаку по спині. Рябко гриз на шматочки бадилля своїми страшними зубами.

— А чого ви тут ходите! — крикнув Онисько і.... руки опустив, упізнавши хазяїна.

— Чи це ви? Оце, боже мій! тільки мене втомили. І треба було вам йти сюдою! Господи! наче вам стежки нема. Неначе маленькі. А я думаю, що злодії. Тут недалечко шлях. Йде багато чумака, й москаля, і всякого народу.

— Та це ми, діду, правди вивіряємо в вас! — сказав син.

— Доконче треба було! І прийде, господи, в голову! Чи не покалічила де собака? — бідкався сивий баштанник. — Та й позбавляли ж ви багато огудиння! Їй-богу, неначе маленькі.

— Не сердьтесь, діду! Ми вам привезли могорича! — сказав молодий Радюк.

Всі вони пішли до куреня, переплигуючи через густе огудиння, неначе переходили через річку, скакаючи з каменя на камінь. Рябко вже лащився до наймита, виляючи хвостом, а на хазяїнів усе гарчав та скалив білі зуби.

— Чи є, діду, стиглі кавуни? — спитав молодий Радюк.

— Дині вже давненько показались, а кавунчика — може, й знайдемо.

Онисько швиденько подибав на баштан і приніс здорового кавуна. Кавун був з одного боку зовсім білий, бо Онисько закопав його в ріллю, ще й зверху притрусив сухим бадиллям, щоб часом хто не вкрав першого кавуна. Взявши складаний ніж, що висів на припоні коло пояса, Онисько розрізав кавуна надвоє. Кавун був стиглий і червоний, як жар. Онисько з гордістю подав кавуна панам, як подають трофеї, добуті на війні.

— Спасибі, діду, спасибі! — дякували пани. Молодий панич порізав кавуна на скибки й поклав на траві. Скибки розпались, і зсередини випав червоний вовк. Всі посідали на землі і з'їли цілого кавуна дочиста!

— Тепер, діду, давайте динь абощо? — казав панич.

— Е! де вже пак після кавуна та дині! Треба було їсти передніше диню, а потім кавуна, — промовив дід і виніс з куреня велику жовту диню. Молодий Радюк розрізав диню; насіння не вилилось, а випало довгими зліпленими рядками, — прикмета, що диня була не проста, а дубівка. В повітрі полився аромат. Швидко од тієї дині не зосталось і шматочка.

— Тепер і до роботи можна браться! — промовив дід поважним тоном, обертаючись до панича. — А нумо, паничу, зносить дині та вибирать огірки!

— Як нумо, то й нумо! — сказав панич. — Давайте, діду, торбину або мішка, я вам поможу вибирать огірки.

— Куди вам там вибирать! То я так тільки жартую, — сказав дід трохи м'якішим голосом.

— Чого ви, діду! Ви думаєте, що я незугарний до роботи?

— Сидіть та лучче люльку куріть!

— Е! тепер, діду, інший час настав на світі. Годі вже панам сидіти, згорнувши руки! Треба й панам до роботи браться, розділять працю з простим народом, а вам треба пнуться до книжок, до науки. Як поділимось ми працею й наукою, то аж тоді буде на світі добре всім.

— Може, й буде! Дай боже! А ви все-таки ляжте коло куреня та куріть люльку.

Молодого Радюка вразили дідові жарти. Він узяв мішка, прив'язав мотузка до одного узиря, а другим кінцем

прив'язав до зав'язки й накинув собі через ліву руку на плече, як звичайно роблять, вибираючи огірки.

— То надіньте ж рукавички, бо руки поколете! — жартував дід.

— Не бійтесь, не поколю!

— Але скиньте чоботи, бо зовсім витопчете отими закаблуками огудиння!

Молодий Радюк мусив скинуть чоботи й пішов на баштан в самих шкарпетках. Він почав перегортать огудиння, а воно жалилось, неначе жалка́ кропива. Деякі огірки були вкриті колючечками й кололи його делікатні руки. Радюк накидав багацько огірків у мішок, і вага почала нагинать йому шию. Мотузок різав в плече, неначе гострим жалом ножа. Радюк мусив перекидать мішок з плеча на плече. А мотузок все-таки шмульгав, а потім почав пекти. Під гарячим небом, на гарячій, як присок, ріллі йому було важко, як у лазні; спина почала страшно боліти. Піт лився з його, як вода, і капав на зелене огудиння.

— Та годі вже вам вибирать! Висипте огірки на траву та лягайте в холодку. Чи бачите, скільки я навибирав слідком за вами!

Радюк подивився на діда, а в діда в мішку було більше огірків, ніж у його!

— Як же ви багацько кидаєте! Не розгортаєте добре огудиння. Коли зігнали оскому, то цур їй, цій роботі. Лягайте на бік та читайте книжечку!

Молодий панич і справді подумав, що цур їй, тій роботі в таку спеку! Він вперше, жартуючи, спробував, яка то важка проста робота.

— Ой, болить спина! — крикнув він, лягаючи в холодку і швиргонувши мішок на траву.

— А що б ви сказали, якби вам довелося нажать копу жита в таку спеку? — спитав дід, осміхаючись.

— Не знаю, що я сказав би. Лучче я, діду, піду зривать стиглі дині!

— Чи візьмете просту роботу, а мені оддасте книжки? А коли сказать правду, то це ще іграшка, а не робота, — казав дід.

— Почекайте, діду! Як одпочину, то поможу вам зносить дині. Але за те ви мені заспіваєте пісень. Добре?

— Куди вже мені, старому, до пісень! Нехай молодші співають. Я вже своє одспівав!

Молодий Радюк, спочивши, пішов рвать дині. Він клав їх у той самий мішок, а проклятий мотузок знов різав його, наче серпом, у плече. Він підмостив хусточку, а мотузок муляв і через хусточку. Тоді він вернувся до куреня.

В спині в його судомило. Радюк зрозумів, яка то важка чорна робота простого народу.

— Паничу! а підмостіть і мені хусточку під мотузку, щоб не було мулько! — крикнув дід, сміючись.

Тим часом дід і наймит вибрали огірки, зсипали їх на купу на траві, позривали стиглі дині й позносили до куреня. Онисько знайшов аж десять стиглих кавунів, у котрих коло хвостика кучерява в'язь поприсихала. Купи зелених огірків, жовтих динь, кавунів всякої масті веселили очі й старого Радюка, й молодого. Кругом куреня запахло динями, пшеничкою, огірками, і тонкі пахощі далеко розходились у теплому повітрі. Дід зібрав лушпиння й одніс його далеко в степ, щоб не занадились на баштан кузки й звірки та оси.

Наймит запріг коні й поклав на віз кілька кавунів і динь. Батько сам швиденько покатав додому, а за рештою приїхав другий наймит простим возом. Молодий Радюк не поїхав додому з батьком, а зостався до вечора на баштані.

Надходив вечір. Сонце вже не пекло косим промінням; надворі було тепло, як у добре натопленій хаті. Од кукурудзи полягла по баштані тінь довгими рядками. Коні паслись по степу хапаючись; їм не надокучали мухи та гедзі. Молодий Радюк роздягся й роззувся. Він навіть скинув картуз і жилетку, неначе одежа давила його серед вольного степу. Сонце спустилось, неначе лягло на степ, і почало засовуватися за зелене море. Молодий Радюк провів очима сонце до останнього променя і задумався. Надворі починало сутеніть. Онисько запалив багаття з сухого бур'яну. Густий дим піднявся, валував та зігнав набік мошку.

— Чи не хочете, діду, мого тютюну? — промовив Радюк, запалюючи папіроску.

— То й дайте, коли маєте!

Дід насипав тютюну в свою зелену люльку й почав пахкать одним кінцем рота, не випускаючи з другого кінця рота цибука.

— І курите ж ви, паничу, кат зна що! Та це вода, а не тютюн! Нічогісінько не чую! Їй же богу, не чую!

І дід плюнув набік, потім витяг з кишені гаманець з своїм тютюном і закадив мархоткою так, що Радюк мусив оступиться й сісти оддалеки.

— Діду! я чув, що ви вмієте всяких пісень, та ще й дуже давніх? Чи не заспівали б ви мені, а я б і позаписував в оцю книжечку? — сказав Радюк.

— А вам навіщо те здалося? — промовив дід стиха, глянувши скоса на Радюка.

— Та так.

— Як так, то й нехай буде так... — промовив дід, зирнувши сердито на книжечку.

— Я чув, що ви, діду, вмієте всяких казок?

— Хіба я стара баба, щоб казки казав! — промовив дід ще сердитіше.

Дід дуже не йняв віри паничеві і чогось страхався тієї книжечки. Він бачив такі книжечки в тяжку годину свого життя, як його сина в некрути брали, як його ганяли на панщину й записували панщанні дні.

— І нащо, паничу, вам здалися наші пісні та казки? Ви народ вчений, письменний.

— Ви, діду, людина стара, то зрозумієте мене. Я людина вчена, і я дуже цікавий знати все, навіть пісні, та ще й стародавні, козацькі.

— О, я козацьких пісень багацько знаю! — сказав дід, не втерпівши.

— Бачите, діду, тепер вже пишуть книжки сільською українською мовою, то й сільська мова, й сільські пісні стали дуже потрібні задля вчених людей.

— Може, й правда; може, воно й так! Не знаю! Ви письменні; ви більше за мене знаєте.

Вважаючи на те, що дід трохи подається, Радюк витяг з кишені кілька дрібних книжечок і знайшов між ними ті, де були Шевченкові утвори. Він знайшов Шевченкову «Наймичку» і почав читати. Не вперше він читав селянам українські утвори Вовчка й Шевченка і знав, що ні одна поема не доходить так до серця, як «Наймичка».

— Чи ти ба! Їй-богу, по-нашому написано! — аж крикнув наймит, лежачи животом на траві. І він посунувся на грудях ближче й почав слухать, підперши лице долонями й пацаючи вряди-годи ногами.

Онисько не показував дивування. Він сидів, підобгавши ноги й нахиливши голову, та все слухав та слухав. Його люлька загасла й покотилась на траву, а він і голови не підводив та все слухав, як Марко ріс на хуторі в старого діда й баби, як прийшла до їх молодиця у найми проситься, як Марко оженився й пішов у дорогу, як наймичка перед смертю призналась Маркові, що вона його мати. Вплив того читання на Ониська був такий великий, що він неначе очамрів і скам'янів, поклавши руки на коліна й нахиливши сиву голову. Він не поворушив пальцем, не кліпнув очима, ні разу не зітхнув, що буває знаком великої сили почування в щирого українця.

А парубок перестав пацать ногами, простяг їх на траві на всю їх довжину, роззявив рота, витріщив очі та все дивився на ту книжку, не мигнув і разу очима, неначе в

тій книжці він бачив і той благодатний хутір, де служила наймичка, бачив і саму наймичку, і того Марка, про котрого читав Радюк.

Червоне полум'я багаття світило на ту групу, облило червоним кольором білу дідову сорочку, сиву бороду, й його темне похмуре лице, і сиві, низько навислі над очима брови.

Радюк скінчив і згорнув книжку. Онисько все сидів і не рушився з місця, а парубок все лежав та дивився на ту книжку, що лежала згорнута на траві. Вплив був такий великий, як був великий Шевченків геній, що постеріг тайну народного серця й поезії.

Сам молодий Радюк задумавсь і сидів мовчки, доки не згас слід того читання в його душі. Онисько підвів голову й обтер рукавом сльозу.

— Я ще зроду не чув нічого кращого од цієї «Наймички», — промовив дід та й знов похилив голову, неначе од великої ваги й великого жалю.

— Чи знаєте, діду, хоч одну думу козацьку, кращу од цієї «Наймички»?

— Знаю багацько гарних дум, але такої не пам'ятаю.

І дід почав сміливо розказувать, а потім і співать думи й пісні. Радюк ледве встигав записувать їх в свою книжечку. Дід не сперечався, йняв йому віри й навіть хвалився своїми піснями, бо зрозумів, що молодий Радюк не мав на думці ніякої кривди для його. Парубок почав був і собі співать, так дід йому й не дав та все співав своїм старечим, але ще міцним голосом козацькі думи й пісні, які тільки пам'ятав.

— Куди тобі, дурню, з твоїми піснями! Ви тепер співаєте все про дівчат, та про вулицю, та про вечорниці, а про козаків і не тямите нічого! А скільки я переспівав їх, як був молодшим, як був ще живий мій батько!

Радюк пішов у курінь і виніс звідтіль пляшку горілки, що він привіз дідові на гостинець. Чарка доброї горілки розвеселила трохи сердитого й поважного діда, у котрого було і в слові, і в лиці щось отаманське.

— Чи не боїтесь, діду, самі сидіть на баштані?

— А якого гаспида мені бояться? Хіба лихих людей! А чортів я не боюсь. Невважаючи на свої літа, я так обшмагав би боки самому чортові, що ну! Нехай би тільки зачепив мене!

— Хто видав таке говорить! — сказав наймитчук. — Ви, діду, тут самі; борони боже чого...

— Поцілуй батька свого тричі в морду! Вчить мене, старого! — сказав дід сердито. — Хіба ж чорти є на світі?

Є лихі люди, гірші од чортів, а чортів нема, бо я їх не бачив, які вони на масть! А коли вони є, то, мабуть, дуже дурні.

— А хіба ж ви не знаєте, до кого й тепер у нас на селі перелесник літає?

— Такий, мабуть, перелесник, як ти! Я, бувши батьком тієї дівчини, до котрої вчащає він, впіймав би того перелесника та обскуб чуприну, то він більше б і не літав, а сидів би вдома. Ти, як я бачу,зовсім такий дурний, як і твій батько був, царство йому небесне.

— Ей, діду, шануйтесь! Ви старі, вам би не годилось таке говорить, — казав парубчак.

— Та отут в степу, лежачи на траві, часом бачу, як буває все небо списане такими перелесниками, неначе горобцями! Розкажи вже своєму батькові, а мене не вчи.

— Їй-богу, правда...

— Яка правда? Була колись правда, та заіржавіла.

І дід не скінчив і знов задумався.

Вже порожня пляшка валялась на траві, а надворі почало зовсім поночіть. Наймит запрягав коні, а дід і Радюк складали на віз дині, кавуни й огірки. Всього було так багато, що треба було повикидать з воза солому. Молодий Радюк мусив сісти на мішки з огірками і поставить ноги на кавуни. Вже висипались зорі на небі, як віз рушив од куреня й покотився по степу. Радюк почав прощаться з Ониськом, котрий стояв коло куреня ввесь білий, облитий світом багаття, а коло його сиділа на задніх лапах собака. Віз покотився, і стукотіння далеко розляглось по степу. А дід усе стояв на тому самому місці, згорнувши руки. Радюк усе думав за діда, а огірки страшно муляли; ноги його скобзались по кавунах. Він мусив витягать кукурудзу й підмощувать під себе, щоб хоч трохи було лучче сидіть.

Вже пізно в'їхав Радюк у двір, і по дворі запахло баштаном. Вернувшись у свою кімнату, молодий панич одслонив боляче плече і подививсь. На плечі було знать червону й довгу, як гадюка, попругу од мотузка. Так він обшмульгав його молоде, м'яке тіло.

На другий день Павло Антонович одвіз на гостинець кавунів і динь панії Високій і Масюкові, і не так Масюкові, як Галі Йванівні Масюківні.

Тим часом настигли груші, яблука, кавуни й дині. Скінчився гарячий час жнив, і сусіди трохи вже обробились і почали частіше навідуваться в гості до Радюків. Їх дім був веселий, бо в йому був молодий син і молоденькі панни. Гості часто приїжджали до Радюків і до пізньої ночі або й до світу гуляли та бавились. Той широкий

ганок, оплетений виноградом, що виступав у садок, часто був освічений веселим світлом або ясним місяцем. Там вечорами сиділа весела компанія, там часто молодий Радюк милувався личком молоденької Галі.

Вже кінчались вакації. Павло Радюк почав збиратися в дорогу до Києва. Здоровий і веселий, з великою надією на себе й науку, він виїхав з дому і повіз з собою все, що йому трапилось позаписувать на селі. Широко перед ним розіслався степ, а по степу полягла далека дорога. Широке життя розстелялось перед ним, і стільки дорог розходилося на всі боки на тому просторі людського життя! Молодий Радюк почав вибирать дорогу, і голова в його запаморочилась од дум. І чудовий вид Масюківни до самого Києва не сходив з його думки. Він навіть позабував про все, і тільки чорні брови й повне личко все миготіло перед очима, чи дивився він на широке поле, чи на синє небо, чи на великий битий шлях. Він вже думав, що ті брови, а не інші судила йому доля.

Приїхавши до Києва, він написав лист до Масюка й до Галі. Щаслива Галя вивчила того листа напам'ять, бо в тому листі Радюк присягався її одну повік любить і не любить більше нікого. Одно тільки трохи наводило сумну думку на Радюка: Галя тільки рік вчилась в городі, як вона сама призналась. «Але вона молода і начитається, й набереться розуму з книжок», — думав Радюк.

— Жінко! Якого чудового жениха дав бог нашій Галочці! Та хіба ж і наша Галя не варта Радюка, хоч стара Радючка й копилить губи, — промовив Масюк до жінки.

— То-то й горе, що Радючка копилить губи! Чи я ж хочу кращого жениха для своєї Галі! Але мені здається, що з того пива не буде дива: Надежда Степанівна давно б приїхала до нас, якби вона наважилась взять за невістку нашу Галю. А котрий оце рік, як вона була в нас? — спитала Масючка й задумалась.

Але доля судила Радюкові інакше. Минув сливе рік, як він був в Журбанях і в Масюківці. В Києві він набачив іншу пишну красу, випещену міську красу, інші пишні очі й чорні брови...

X

Пізніми вечорами Дашкович довго згадував свої чудові Сегединці. Він неначе бачив гори, вкриті лісами, садками й хатами, бачив церкву на шпилі, наче бачив широкі ставки поміж горами, зарослі очеретами й вербами. Перед його очима ніби з туману випливало все життя українського

села: йому ніби вчувались пісні дівчат і хлопців, пісні молодиць і косарів на луці; його очі неначе бачили уявки знайомих селян, давніх сусід, бачили юрбу дівчат і хлопців, що грали в хрещика на вигоні, бачили Топилок, що так щиро й привітно вітали його в своїй убогій хатинці. Всі утвори старих і нових філософів зникли з-перед його очей. І натомість перед його очима зеленіли сегединські степи, синіли гори, мріла вода по ярах і синіло глибоке небо. Він пересвідчивсь, що не загине таке багате, пишне й оригінальне життя української нації навіть під політичними шинами з гарячого заліза його родича Воздвиженського.

На тій чудовій картині, правда, були темні плями, дуже негарні. Але Дашкович якось не придивився до їх. Така естетична мана була розлита на тій картині, що за нею щезли всі плями.

Але під впливом московської слов'янофільської школи, котра саме тоді розвинулась, Дашкович почав приступать до свого народу, до своєї національності ж надто оддалеки. Його філософська думка вилинула з Москви, потім поплила не просто на Україну, а обминула її, простуючи через Прагу, через Варшаву, потім через Білград; і потім тільки досягла до України. Дашковичева філософія дуже широко хотіла розгорнуть свої крила, щоб обхопить усю Слов'янщину. Навпісля він і сам незчувся, як поминув Україну, як Київ, Сегединці потонули в чорній тіні од тих широких крил, наче од чорної хмари. Чи його Сегединцям потрібно було тієї широчіні й далечі?

Шугаючи мрійною думкою над цілим слов'янським світом, Дашкович задумав завести в себе вечори щотижня для своєї молодої дочки і почав закликать до себе усяких молодих студентів і разом з ними молодих болгар і сербів, котрих було багато в Києві в світських і духовних школах.

Тим часом Ольга вже встигла познайомиться з життям, бо кмітила за ним і придивилась до людського життя. Вона часто бувала в опері, в маскарадах і на балах; вона вже мала багацько знайомих. Вже уплило багато часу, а Ольга не стрічала нігде свого ідеалу. Кожний раз, гуляючи по Хрещатику, по Царському і Ботанічному садку, вона не минала очима ні одного чорнявого панича і не стрілась нігде з тим паничем. Не раз і не два, сидячи в театрі, вона оглядала кожнісіньке лице, починаючи з одного кінця і кінчаючи другим, а його не було! Буваючи на громадянських балах, вона переглядала всіх людей, і ні разу не довелося їй стрінуть милих очей та брів! А тих брів вона ніяк не могла забуть ! Так припали їй до серця ті

ясні очі, так прийшлись до кохання ті високі брови, що вони ніколи не сходили в неї з думки, навіть часто снились їй. Вона носила їх в серці, як тайну, і не призналась навіть Катерині.

Чимало часу вже минуло. Ольга все кращала, Катерина поганшала. Ольжине лице повнішало й наливалось, як виноградна ягода, а Катеринине лице повнішало й розпливалось. Тільки що Ольга в театрі входила в ложу, як з усіх лож, з усього партеру на неї наводили біноклі. На громадянських балах паничі ходили за нею слідком, просили її до танців по кілька душ на одну кадриль, так що паничі мусили застоювать коло неї черги навіть на польку й вальс. На гулянці в садках за нею бігали слідком. Ольга знала про свою красу ще з інституту і теперечки тільки пересвідчувалась в її великій силі над душами молодих хлопців. А Катерина часто сиділа на балах, бо її рідко хто навіть просив до танців. Вона бачила, що її минало людське око, і рано вже почала журиться.

Дашковичеві таки вдалося запросить до себе багато молодих студентів. Він просив їх приходить до себе на вечори кожної суботи. Він ледве упрохав свою жінку прийнять молодих гостей і дать їм закуску й чай.

Степанида Сидорівна, наготувавши на вечір, чого було треба, звеліла Ользі прибраться на той вечір трохи краще. Ольга побігла зараз до Катерини на пораду, і перед вечором тієї суботи вони обидві заздалегідь почали вбираться перед великим дзеркалом в домі Дашковича.

Ольга порозмотувала свої чорні локони й розпустила по плечах. В ясному дзеркалі видно було її плечі, білі й повні, закидані хвилями чорних локонів. Довгі вії й рожеві віка здавались чудовою оправою для очей, що блищали, наче дорогі брильянти, котрим ще більше додавало світу пишне біле матове лице.

Ольга почіпляла сережки з червоними довгими, як скам'яніла крапля, коралами, оступилась од дзеркала й дала місце Катерині. Сідаючи на стільці, Катерина подивилась на своє лице, що одбивалось рядом з Ольжиним в дзеркалі. Контраст був дуже великий! Катерина побачила в дзеркалі своє кругле лице, що одбивалося, наче якась кругла пляма, на котрій трудно було впізнать, де ті очі, де той ніс і губи. Негарні широкі губи були якось зібгані і поморхлі. Невисокий лоб вкривали локони, ясні, як лляні, пачоси. Контраст між Катерининою й Ольжиною класичною головою в дзеркалі був такий великий, що Катерина трохи не заплакала. Сама Ольга, глянувши на сестру в дзеркало, промовила:

— Не надівай, Катерино, білої сукні, бо ти вся будеш біла, як туман. Ти дуже велика блондинка. Надінь темніше убрання.

Катерина послухала й наділа собі на шию разок чорного намиста, вбралася в темне убрання. Ольга вбралася у все біле, тільки на грудях пришпилила пучечок червоних троянд в зеленому листі.

Тим часом зала сповнялась молодими студентами. В убірну кімнату долітали слова й фрази великоруської мови, але з усяким акцентом. До паннів в убірну кімнату ввійшла Степанида Сидорівна, а за нею й Марта. Вони привітались з своїми молодими дочками, і Степанида очевидячки була дуже рада, зирнувши на свою Ольгу. Марта почала дещо поправлять на Катерині, пригладжувала деякі локони, розкладала їх по плечах. Матерям бажалось якнайкраще виставить своїх дочок.

В залі вже з'явились деякі гості, прийшов один професор з жінкою й дочкою. Ользі й Катерині був час виходить до гостей.

Вони наблизились до дверей. Гомін став чутніший. Можна було вгадать ще за дверима, що в залі багато гостей, і все молодих, бо голоси вилітали з зали все свіжі й молоді.

«Чи не стріну часом його між тим молодим товариством?» — мигнула думка в Ольжиній голові саме тоді, як вона мала ступить на поріг зали.

Та негадана думка так і погнала кров до молодого серця. Матері увійшли в залу попереду, а за ними вступили й дочки. В залі було повно молодих людей.

Найбільша група сиділа коло стола й коло канапи, де на канапі сидів Дашкович. Молоді люди сиділи кругом стола, близько до хазяїна. Обох паннів дуже вразила і разом з тим зацікавила картина того товариства. Їм кинулись в вічі всякі національні убори. Деякі серби й болгари, а найбільш недавно приїхавші, мали дуже гарний національний убір, білі куртки, повишивані червоними мережками й навіть золотом. На канапі сиділи два молоденькі серби-ченці, гарні, як панни, з розпущеними кісьми і в кругленьких чорних невисоких клобучках. Один недавно прибувший болгарин все пробував підобгать під себе ноги, але, пригадуючи, що він не в себе вдома, все спускав їх додолу. Чорні сіртуки, національні убори, гудюча розмова, котрою була повна зала, всякий акцент й усякі вимови — все те було таке оригінальне, було таке цікаве для молодих паннів, що їм здалось, ніби вони перелетіли в якийсь далекий край, між чужі інші люди.

Оговтавшись та оглядівшись, Ольга почала придивляться до гостей. Між чорнявими й білявими лицями вона почала впізнавать деяких студентів, котрих вона колись бачила коло Владимирового пам'ятника. Ще далі перевела вона очі і коло стола нагляділа молодого панича з веселим лицем і здоровими зубами. Вона подивилась до канапи і трохи не зомліла. Сливе попліч з батьком сидів її ідеал, такий гарний, такий пишний, як і передніше колись, як вона бачила його давніше! При молодих паннах товариство встало з-за стола. Дашкович підводив до Ольги й Катерини молодих студентів і рекомендував їх.

— Кирило Петрович Кованько! — промовив батько, рекомендуючи веселого студента, котрому Ольга й Катерина подавали руки.

— Павло Антонович Радюк! — промовив Дашкович, підводячи до дочки дуже гарного панича, котрий вийшов з-за стола й підійшов до Ольги.

Ольга подала йому руку, сама того не пам'ятаючи. Радюк делікатно поклонився їй, подав руку й трохи сміливо потрусив, ніби Ольга була його товаришем студентом. Ольга оступилась і сіла в кріслі, а Радюк, не звертаючи на неї ніякої вваги, знов вернувся на покинуте місце й сів проти Дашковича.

Ольга вперше так близько стояла коло милого панича, подавала йому свою руку й роздивлялась на його зблизька. Вона почутила, що з того лиця на неї дихнуло таким щастям, таким коханням, про яке їй в інститутських мріях і обожуваннях навіть і не гадалось, і не снилось. Її лице зблідло, а голова, оповита локонами, схилилась. Вона не насмілилась підвести очей і подивиться на Радюка вдруге і тільки вухом ловила його голос.

Трохи згодом Ольга заспокоїлась і подивилась на Радюка. Він сидів просто проти неї, так що вона бачила його лице й могла слідкувать за кожним його рушенням.

Радюк почав розмовлять з Дашковичем, і всі студенти замовкли й слухали їх розмову. Видно було, що вони звикли слухать Радюка. Його голос був голосний, виразний; він говорив гаряче, з огнем; його слова лилися з уст одно за одним плавко, неначе сотались низкою. Вони говорились од щирого серця, не були позичені й вичитані з книжок. Ольга не зводила з його очей. Вона дивилась, як Радюкові очі часом блищали, часом світилися тихіше, а часом закривались віками й довгими віями, котрі лягали темними кружками на його рум'яні щоки.

Радюкова розмова з Дашковичем була для їх дуже цікава, бо стосувалася до діла, дуже цікавого задля їх обох.

То був український народ, українська національність, народна література й народна мова. Обидва вони ніби знайшли Америку й не могли натішиться тією новиною.

Декотрим молодим студентам вже й надокучила та розмова. Вони приступили до дам. Кованько вже давно й вухом не вів про ту вчену розмову, не слухав її й говорив дамам компліменти. Ольга ждала, що Радюк от-от перестане розмовлять, сяде коло неї й оберне ті гарні слова й уста до неї. А Радюк все обертався до її батька. Батько, неначе їй на злість, зачіпав його, розказував йому про якогось селянина Топилку. Ольга вже почала сердиться на батька, була сердита і на того Топилку, і на ті українські пісні, й на все.

Вона встала й сміливо перейшла залу од кутка до кутка якраз проти Радюка. Він на неї й не подививсь. Вона зумисне заговорила голосно до Катерини, йдучи проз його, а він все балакав. Нарешті, вона одчинила рояль і вдарила по клавішах веселого вальса, а Радюк тільки підійняв на кілька нот голос і не подивився навіть на рояль! Ольга почувала, що сльози підступають до її очей, що вона от-от заплаче. Од його краси вона ніби очамріла і вже хотіла спересердя стукнуть віком рояля, як Радюк встав разом з Дашковичем і підійшов до рояля. Тоді вона дужче й голосніше заграла. Її попросили заспівать.

— Чи не співаєте ви часом народних українських пісень? Я б дуже вас прохав заспівать якої-небудь української пісні! Я люблю всяку музику, але як тільки почую один акорд народної пісні, мелодичної й глибокої, то вся моя душа стривожиться до самого дна! Та мелодія, як огонь, проймає мене до самого серця, до душі. Я так і чую в тій пісні все горе українського народу, перебуте за тисячу год! — промовив Радюк до Дашковича.

Ольга подивилась на його і за все йому вибачила. Вона просила пробачення, що не вміє співать ні однісінької української пісні. Почавши тихо акомпанувать, вона заспівала французький романс, в котрому не було ні музики, ні мелодії. Романс був навіть чудний. Одначе Ольга мала дуже гарний голос і співала непогано. Всі хвалили її, хто щиро, а хто й не щиро. Тільки Радюк не похвалив, ще й сказав, що сільська українська пісня в десять раз краща й поетичніша од усяких романсів, і при тому згадав чудовий Галин голос й її пісні.

Деякі гості почали просить Катерину заспівати. Катерина одмагалась, одначе сіла й заспівала руський романс, трохи кращий од французького. Її голос і справді був ду-

же добрий, кращий, ніж в Ольги, одначе її менше хвалили й дякували.

Тим часом Радюк почав прощаться. Він попрощався з хазяїном і хазяйкою і потім підійшов до Ольги. Вона подивилась на його здивованими очима, бо не сподівалась, що він піде, ледве звернувши на неї ввагу. Радюк сміливо подав їй руку й глянув в лице. Тільки тепер вперше він дізнався, що з її лиця, гарного й молодого, дихнуло на його чимсь надзвичайно милим! Блискучі очі й свіжі уста вразили його так, що він не знав, що робити, зашамотався й знов вдруге навіщось потрусив її руку.

— Чого так хапаєтесь додому? — спитали його разом Степанида й Марта.

— Вибачайте! Не маю часу. Треба ще занести деякі книжки знайомим студентам в академію, потім забігти в університет, потім на своє житло, а звідтіль треба сьогодні бігти на Липки [65].

— Просимо не забувать нас! — промовили до його Дашкович і Степанида Сидорівна.

— І чого ти летиш? Хіба ж тут хата не тепла, люди не добрі, дівчата не гарні? — тихо шепотів Радюкові на вухо Кованько, осміхаючись якось своїми широкими зубами, а не губами.

А Радюк вже в одну мить опинився на вулиці, держачи під пахвою книжки. Він не йшов, а наче біг по тротуарі й трохи не штовхав прохожих. Він встиг занести книжки й в академію, забігав до двох знайомих товаришів, покинувши й їм кілька книжок, був в університеті, ще й встиг побігти того вечора на Липки! В його ногах неначе була якась сила, що давала їм легкість птичих крил, а в душі було стільки завзяття, що надавало йому жвавості й охоти.

Після виходу Радюка в залі Дашковича стало тихіше. Дашкович почав розмовлять з слов'янами про слов'янські краї. Ольга зосталась ніби сиротою, одійшла набік та все думала про молодого Радюка. Вона так надивилась на його вид, так наслухалась його голосу, що неначе й досі бачила його, чула його голос. Вона пригадувала, як він підійшов до рояля, як заговорив до неї і просив заспівать української пісні. «Але чому він не зостався? Чого він так швидко пішов?» — питала сама в себе Ольга й почувала, що сльози от-от підступлять до очей. Її красі кланявся ввесь інститут, за нею слідком бігали на балах, а Радюк наче через силу промовив до неї слово! Вона почувала, що от-от заплаче, вибігла з зали до своєї кімнати, впала на подушку й заплакала. Сльози першої чистої

любові полились з її очей. Вона більше й не виходила до гостей.

Катерина сиділа до кінця вечора й пішла додому з невеселою думкою. Її обминали молоді паничі, говорили з нею для звичайності й зараз оступались од неї. Вона похнюпилась і задумалась незгірше Ольги.

Пізно вернувшись додому й засвітивши світло, Радюк в одну мить роздягся і впав на постіль. Він ухопив у руки найближчу розгорнуту книжку й хотів читать, але його думка була чимсь стурбована, та ще й дуже. Його очі одірвались од книжки й подивились на скрипку. Тиша мертвої ночі запанувала в хаті. Йому на серці стало чогось легко й приємно, і йому здалось, ніби з скрипки полились чудові мелодії. Така радість здивувала його й присилувала пошукать причини. І одразу на його ніби глянули очі чорні, веселі й такі ясні, неначе з їх бризкав світ навкруги. Він впізнав ті очі, той погляд: то були Ольжині очі. Він з очима зараз пригадав її вид, гарний і веселий.

Помаривши хвилину, він знов узяв книжку в руки й хотів читати, але тільки очі його бігали по папері. Думка летіла десь далеко. На думку йшла пісня, на душі було весело. Якісь чудові мелодії намагались до його, якісь пишні картини розгортувались поміж рядками листків. Йому здавалось, що він бачить сцену, розкішно обставлену й освічену, що з тієї сцени ллються мелодії чудового дівочого голосу. Той голос здавався йому знайомий... неначе Галин... Він одвів очі од книжки, і перед його душею, неначе полум'ям, спахнула якась пишна квітка теплих країв; як полум'я, вона розгорнулась, зацвіла, запахла й обняла його душу й серце якимсь великим щастям. Та квітка — то було лице Ольги, котру він неначе бачив, ніби вона стояла перед ним і дивилась на його своїми блискучими очима; а кругом тих очей лилося проміння світу й тепла. Радюк заплющив очі, а та мрія все стояла перед ним, мов жива. Тоді він угадав, що в його душі починається щось велике, що повинно мати вплив на його життя. Він почував, що нове почуття міцно й швидко ніби пригорталось до його серця й гріло його новим надзвичайним вогнем.

Довго Радюк ходив по кімнаті та все думав та думав. Він узяв скрипку й почав грать, але мелодія музики тільки псувала ту високу мелодію, котрою була налита вся його душа. Од великої втоми він упав на ліжко й почав засипать. А та мрія все стояла перед ним і обсипала його, як те літнє гаряче сонце, теплим і ясним промінням. Він заснув і в сні все бачив той самий вид, і прокинувся вранці з першою думкою про той вид. І личко гарної хуторяноч-

ки, як зоря при сході сонця, потонуло в промінні нового світу, нової краси.

«Прощай, Галю! прощай, серце. Чи я ж винен, що серце моє не вольне? Хіба ж вольне сонце, як не світить і не гріє, коли треба, а сховається десь за чорні хмари і втрачає свою силу; то знов засвітить і заблищить, коли йому призначить закон натури?»

Не знаходячи причини навідаться до Дашковичів, він не пішов до їх того дня. Але другого дня й причина знайшлась: вийшла нова книжка журналу, де була нова повість, що наробила тоді такого галасу в громадянстві. Радюк ухопив книжку й прожогом побіг до Дашковичів. Новий світ в його серці так світив і грів! Він забажав, щоб той світ зостався в йому на все життя і не згасав до домовини! Його життя вже так добре складалось! Він був такий певний в своїй матеріальній фортуні. А яким щастям надарила його Ольга самими очами!

Тим часом у Дашковичів, після того вечора, як був у їх Радюк, була зовсім інша сцена. Вставши вранці другого дня, Ольга спитала в матері: «Чи не знаєте, мамо, якої української пісні? Ви б мене навчили?»

— А я оце тільки що хотіла тобі те саме казать. Чи бачила вчора, яка тепер наша молоднеча? Треба б тобі навчиться співать українських пісень. Тепер пішла така поведенція. Як підемо в магазини, то коли б не забуться купить будлі-який збірник українських пісень.

— Коли ж то ми підемо? Я б хотіла зараз вивчиться якої-небудь, хоч одної.

— Бач, як припало! — сказала Степанида Сидорівна, пригадавши гарного молодого Радюка. — Колись я співала й на гітарі грала, а тепер, мабуть, усе позабувала. А принеси лиш гітару! може, й згадаю дещо.

Ольга ледве знайшла десь закинуту гітару й принесла матері. На гітарі теліпалась одним одна струна. Треба було посилать в магазин за струнами. Ольгу брала нетерплячка: вона вже починала сердиться. Тимчасом, поки принесли струни, в світлицю вступила Марта Сидорівна з Катериною.

— Чи не пригадаєш, сестро, яких українських пісень? Моя Катерина оце причепилась, щоб я її вивчила, а я, як на тотеж, геть дочиста позабувала, — казала Марта Сидорівна.

Степанида Сидорівна тим часом начепила струни й почала незручними пальцями брать акорди й співать пісню. Вона почала кілька слів і спинилась, бо зовсім забула.

— Пригадай-бо й ти, сестро, слова! — попросила вона Марту Сидорівну.

Марта Сидорівна нагадала кілька куплетів, і вони вдвох почали співать в унісон «*Котилися вози з гори*». Їх голоси були такі сипкі й хрипкі, що молоді дочки почали сміятись.

— Чи не пам'ятаєте якої іншої? Ця дуже швидка, — сказала Ольга.

Марта й Степанида почали перебирать пісні, які пам'ятали, і знов затягли сипкими голосами. Їх голоси були такі, що Дашкович в своєму кабінеті, закопаний в Гегелеву філософію, вийшов до зали й спитав всмішки.

— Чи не налетіли часом в вікна галки? — сказав він, оглядаючи світлицю.

— Та це ми так співаємо пісень! — сказала Степанида Сидорівна, сміючись.

— А я думав, що ворони! Ой, не співайте лучче! Нехай вже дочки співають, — сказав професор і пішов знов до свого кабінету.

Одначе всі переспівані пісні не сподобались молодим паннам, бо всі були козачки до танців.

— *Як уміємо, так і піємо!* Коли цих не хочете вчиться, то де ж ми вам достанемо кращих? — сказала Степанида Сидорівна.

— Може, тато знає? — сказала Ольга і вже хотіла бігти до дверей.

— Мабуть, стільки, скільки й мама! — одказала їй Марта Сидорівна.

— А поклич, Ольго, куховарку! Вона часом співає дуже гарних пісень, — промовила Степанида.

Ольга, забувши на той час Турманшу й інститут, побігла в пекарню й прикликала куховарку, котра ввійшла в залу з позакачуваними рукавами і напеченим лицем.

— Ти, Палажко, співаєш дуже багато пісень. Заспівай нашим паннам якої-небудь гарної пісні! — промовила Степанида Сидорівна. — Вони хотять вивчиться.

— Оце! узяла б та отут і співала, неначе дурна дівка! — сказала Палажка, подумавши, що з неї глузують.

— Та ну-бо, не жартуй, коли тебе просять! — вже сердилась Степанида.

— Оце! їй-богу, якось ніяково! Якби пак в пекарні, то й співала б, — казала Палажка, затуляючись рукавом.

— Співай-бо, якої вмієш найкращої, — просила Ольга.

— Якої ж? Хіба оцієї: «Ой полину, полину — добувати талану!»

— Та не говори, а співай! Нам треба знать голос, — вже поважно казала Степанида.

Палажка мусила співать пісні, а Ольга записувала слова і вчила на фортеп'яні голос. Швидко потім обидві панни, підібравши акомпанемент, вчились співати пісню: «Ой полину, полину — добувати талану!» А тим часом в обох у їх була думка, що б то сказала начальниця інституту, якби вона досвідчилась, що вони вчаться мужицьких пісень од своєї куховарки!

Вже й пісня була готова. Ольга й Катерина швидко вивчили й співали її чисто по-українській, підбираючись під Палажчин спів. Другого дня Ольга тільки що встала вранці, зараз сіла за фортеп'ян і знов промовляла слова й голос тієї пісні.

Вона таки перемогла себе, бо вчила її для Радюка й думкою бажала, щоб він, а не хтось інший, її слухав. Вона його ждала, виглядала цілий день у вікно, не оступалась од вікна, оглядаючи кожного прохожого.

Надвечорі у вікні майнуло Радюкове лице. Ольга насилу всиділа на стільці. Вона бачила, як Радюк не то що увійшов, а ніби вскочив у хвіртку. Незчулась вона, як рипнули двері і Радюк вступив у світлицю й подав нову книжку журналу.

Мати зараз вийшла з кімнати, привіталась до Радюка дуже ласкаво, зараз навіть витягла з кабінету Дашковича й привела його в залу.

— Яка я рада, що ви принесли мені нову книжку! — промовила Ольга, і її очі так і сипали іскрами, так і світились промінням.

Радюк тепер тільки придивився добре до Ольжиного лиця, до очей, до брів. Лице було таке свіже й гарне, як та мрія, що так негадано ввечері ніби зацвіла квіткою й причарувала його серце і взрушила його душу.

«Боже мій! яка випещена краса! які чудові оксамитові брови, які променясті очі!» — подумав Радюк і почутив, що таких очей, такої краси лиця він ще не бачив. Розмовляючи з Радюком, Ольга бистро кидала на його очима, а потім помалу спускала їх додолу. Радюк ледве видержував магічну силу тих очей. А Ользі так хотілося сісти за рояль і заспівать української пісні! Вона встала, перейшла залу проз самий рояль, потім стала коло рояля, і поклавши два пальці на клавіші, зачепила дві струни, котрі стиха задзвеніли і поти дзвеніли, поки вона стояла й держала руку на клавішах.

— Заграйте, будьте ласкаві! — насмілився Радюк, нарешті, попросить її, і сам став коло рояля.

Ольга сіла, поклала руки на клавіші й задумалась. Вона вибирала п'єсу, і швидко смутна мелодія полилася по світлиці. Якби вона заграла веселої, то та мелодія не так би Радюкові вразила серце. Смутна музика навела на його багато дум, взрушила серце, повне кохання.

— Моя Ольга вивчила недавно нову пісню! — не втерпіла-таки сказать Степанида Сидорівна.

— Яку пісню? Може, яку українську? — спитав Радюк.

— Еге! — одказала вона.

— А заспівайте, коли ваша ласка! — почав просить Радюк дуже ласкавим голосом.

— Я ще добре не вивчила, — тихо промовила Ольга й почервоніла.

Ольга взяла хапком прелюдію й почала співати: «Ой полину, полину». Невважаючи на те, що в інституті вона не вчилась співать по-українській, вона перейняла щиро українську інтонацію, бо часто чула українські пісні од няньки й куховарки.

Вона співала дуже добре, тільки українські слова так перекручувала на руський лад, що Радюкові стало ніяково. Зате ж голос її, свіжий і молодий, промикувавсь з мелодією до самого серця молодого хлопця.

— Я назбирав багато пісень по селах і навіть завів вже в ноти. Я був би дуже щасливий, якби ви дали мені надію прийнять од мене послугу, взяти мої ноти. Там є чудові й оригінальні мелодії.

— Принесіть, коли ваша ласка. Я дуже люблю музику, і хоч добре ще не граю, але вчуся щодня, — промовила Ольга.

Тим часом Дашкович, послухавши пісні, згадав свої Сегединці й розпочав розмову з Радюком про народ і українську народність. Почувши те, Ольга злякалась: вона бачила, що батько одіб'є собі Радюка й не дасть і слова промовить до його. Степанида Сидорівна, назираючи збоку, як добра наглядачка, зараз постерегла це й почала вмикуваться в розмову, щоб зробить розмову загальною для всіх. Вона почала розмову про жіноче питання. Радюк так і вхопився за те питання. Він почав доказувать, що женщина повинна мати однакове право з чоловіками як на просвіту, так і на місце в соціальному житті, та усе обертався до Ольги, неначе там більше нікого й не було.

— Коли в нас дівчат не пускають в наші університети, то нехай заводять опрічні, жіноцькі, — так скінчив свою розмову Радюк. — У нас з женщиною обходяться по-варварській, поставили женщину дуже низько просвітою й

наукою, неначе засудили її зумисне на завсідню темноту й неволю.

— Ой ні, Павле Антоновичу! — обізвалась Ольга. — Хоч нас не пускають в університети, так нам не дуже й треба того! В нас є інститути. Ми й не хочемо ваших університетів, бо інститут все одно, що жіночий університет.

— Як так, то нічого й клопотаться, — одрубав Радюк.

— Таки справді! — казала далі Ольга, обороняючи честь свого інституту. — Хоч ваш університет і вищий, я те знаю, але і в нас наука неабияк стоїть! В нас читають лекції ваші ж університетські професори...

— Та воно так! читають, але трохи інакше.

— Хоч і трохи інакше, а все не далеко од університетського. Нам й Турман казала, що ми в інституті все одно, що в університеті. В нас тільки не достачає медицини та юриспруденції, а решта зовсім, як у вас!

— А то хіба ж не значна річ, медицина та право? Чом би пак жінкам не бути медиками й юристами?

— Навіщо? — спитала Ольга, котрій в інституті й на думку не спадало, що є на світі багато сирот і бідних дівчат, котрі були б раді шматкові хліба.

— Сказати правду, я вперше оце чую, що інститут все одно, що й університет, — сказав Радюк.

— Атож! Ви так і думайте! Ми всі такої думки. Всі наші інститутки так думали, — сказала Ольга, — нам і Турман так казала.

Радюка дуже вразила така висока думка в інституток про свій інститут, що вважали це питання за непотрібне, бо розв'язували його аж геть-то просто й немудро!

— Як на мене, то я зроду не схотіла б служить ні в канцелярії, ні в школі! — промовила Ольга, пригадуючи науку Турманші. Ользі здавалось, що кожна порядна панна повинна скінчить інститут, а потім вийти заміж за гарного й багатого жениха, а потім згорнуть руки й ні за що не думать.

Радюк почав прощаться й просив Ольгу швиденько прочитать новий журнал, бо ще багато читальників дожидає тієї книжки.

— Я дуже люблю ці книжки, але французькі романи багато цікавіші й кращі од цих. У нашої Турман була повнісінька шафа романів, та все золотообрізних! Хоч вона нам і забороняла читать їх, але ми вміли доставать з її шафки! — казала Ольга чваньковито. Радюк замовк і задумавсь.

— От якби ви достали нам французьких романів! — промовила Ольга до Радюка трохи згодом.

— Добре, достану.

— А я вас давно бачила! — промовила Ольга. — Тільки не знала, хто ви такий. Чи пам'ятаєте, як колись у Шато впав шар на публіку? Я тоді саме тікала по стільцях і якраз скочила проти вас. Чи не зачепила я тоді вас або чи не настоптала вам на ноги?

Ольга сміялась, і Радюк сміявся, згадуючи той випадок. Він був невимовно радий, що Ольга його примітила тоді й пам'ятала про його. Він догадувавсь, що Ольга вподобала його, і серце його дуже закидалось в молодих грудях.

І батько, і мати, і дочка — всі дуже ласкаво розпрощались з Радюком і просили не забувати їх і частіше одвідувать.

«Дуже молода й трохи чваньковита Ольга, — думав Радюк, вертаючись додому, — буду я приносить для неї наукові книжки, то, може, трохи розів'ю її. Вона має добрий природний розум, тільки мало має наукової просвіти і вже аж надто носиться з своїм інститутом, мов старець з мальованою торбою».

І Радюк думав, сидячи в своїй хаті, що було б дуже добре, якби його жінка була й гарна, до того ще й розумна і не цуралась наукової книжки, щоб з нею можна було поговорити про щось вище, ніж бали, танці та моди. Йому тепер здавалась будуща жінка якимсь товаришем студентом, розумним і просвіченим, котра стояла б з ним нарівні розумом, просвітою, а найбільше — поглядами й пересвідченнями.

«Вона буде такою! Вона має доволі розуму! А я її розів'ю, наведу її на розум! — так марив молодий хлопець в своїй тихій хатині. — Тепер підуть екзамени; мені буде ніколи. Я буду її забавлять тим часом французькими романами, коли вже вона має до їх великий потяг. А після екзаменів я буду давать їй легші критичні книжки на сьогочасні руські й заграничні повісті, потім принесу їй дещо наукове,поважніше. Я згодом колись доведу її своєю розмовою до пуття. Вона стане моїм товаришем і другом, рівним зо мною просвітою й любов'ю до рідного краю, до рідної мови».

Так думав Радюк, никаючи по своїй хатині од кутка до кутка, і перед його думкою пишалась, як весняна рожа, молода дівчина. Він і досі ніби чув її голос. Ті рідні, смутні й глибокі мелодії й тепер ще линули в його серці, бо їх співали чудові уста, за котрі він був би ладен оддати своє життя.

Другого дня він побіг до магазину, достав один французький роман, ледве діждався вечора, вхопив той роман,

узяв кілька українських пісень, заведених у ноти його ж рукою, і побіг до Дашковичів. Переступивши поріг, він почув у другій кімнаті знайомий хлопчачий голос й одразу впізнав голос Кованька, свого товариша. Кованько щось розказував голосно й весело, мішаючи слова пополовині з сміхом. В Радюка очі стали смутні. Він сливе вбіг у ту кімнату й побачив Кованька на софі поруч з Ольгою. Коло їх сиділа мати.

Радюк привітався до всіх і подав руку Ользі. Вона почервоніла.

— Я приніс вам роман, котрого ви, мабуть, ще не читали. А то і українські пісні! — промовив він і подав Ользі й роман, і пісні.

Радюкове око впало на стіл. На столі перед Ольгою лежала книжка якраз така завбільшки, як принесений роман. Він угадав, хто приніс той роман, і, по якимсь негаданим причинам, якраз той самий, що він тільки що подав Ользі!

— Трошки опізнився, бра! — промовив до його Кованько й показав свої лопатні з-під губів, сміючись якось ніби зубами. Радюк почервонів, потім зблід, потім знов почервонів. Мати все те бачила й почала розмову, щоб забавить молодих людей і одвести їх думки од тієї книжки. Але вона нічого не вдіяла: Радюк сидів мовчки, а Кованько все показував свої широкі зуби, трохи жовті коло ясен.

В Радюковому кружку товаришів один Кованько не згоджувався з гадками й мріями інших. Він мав звичай трохи сміяться над усім, за що розмовляли молоді студенти, зводив все поважне на легкий жарт, був зугарний у всьому зараз знайти комічне, смішне, повернувши його на якийсь смішний бік. Він був родом з самого Києва. Його батько був простий необтесаний купець, не дуже багатий; він мав свій завод мила й лойових свічок, мав свою крамницю.

Кованько з усіх сьогочасних ідей вхопився до самих практичних і матеріальних. Все, що було вище од практики, од користі, всі вищі ідеї він вважав за непотрібні, за пусті. Він зріс між середнім київським міщанством, де ще не втратилась народна мова й національність, але де не було тієї народної поезії, того пишного й симпатичного духу щиро народного, пісні й думи українського села. Кованько не пристав щирим серцем до народності й усе трохи глузував над тенденціями Радюка й інших товаришів, бо не втямив їх.

Вся цікавість Степанидиного язика нічого не вдіяла.

Радюк сидів мовчки. Кованько силкувався його зачепить і все говорив ніби сердито, навіть з злістю.

— Чи не проповідував пак вам Радюк яких-небудь дуже високих сьогочасних ідей? — спитав Кованько в Ольги, зачіпаючи Радюка.

— Ні, я не чула ніякого проповідування, — одказала Ольга й засміялась.

— Коли він вам не проповідував, то, певно, швидко почне проповідувать, щоб напутить вас. Я й знаю і вгадую, про що він буде проповідувать! А хочете, щоб я сказав?

— Про мене! хоч і скажіть, — промовила Ольга.

— Мені здається, лучче будлі-що проповідувать, ніж підіймать на сміх те, чого й сам добре не второпав, — сказав Радюк ніби до стіни або до дверей.

— Ну-бо! вставай і проповідуй! Ольга Василівна, мабуть, ніколи не чула в інституті таких апостолів.

— В нас, в інституті, ніяких апостолів не було! — одказала Ольга, сміючись.

Радюк ледве всидів. Він був сам не свій. Йому чогось здалося, що Кованько вже жених Ольжин і без сорому глузує над ним. Тим часом Ольга простягла руку до двох романів, що лежали рядком на столі, і взяла в руки той, що приніс Радюк. В Радюка ввесь смуток одійшов од серця, і надія знов засвітилась в його душі.

— Коли хочете, то я вам скажу, про що буде Павло Антонович вам проповідувать. Він казатиме вам, що вам треба служить в канцелярії або вчиться в університеті й зайнять потім кафедру; що вам треба співать сільських пісень, вбираться в плахту, треба вивчиться грати на лірі, котра повинна згодом стать на місце теперішніх фортеп'янів.

— О, вибачайте! Я нічого такого не чула од Павла Антоновича! — промовила Ольга.

— Потривайте, потривайте! Це ще не все! Радюк приноситиме вам юридичні книжки, філософію Гегеля, потім буде три дні й три ночі поспіль товмачить про баштанника Ониська й його поезію, а потім буде намоторювать вас, щоб ви самі вивчились писать українські вірші.

Ольга й її мати сміялись.

— Я ніколи не писала віршів і, певно, не буду. Що це ви верзете, Кириле Петровичу? — сказала Ольга, сміючись.

Радюк ледве міг усидіть на стільці. Передніше, в кружку своїх товаришів, він не дуже вважав на Кованькові жарти, бо мав їх за жарти молодого веселого хлопця, ладного

все життя і все обернути на жарт і на смішки, щоб тільки було з чого пореготаться. Але тепер, в домі поважного чоловіка й перед очима милої особи, йому ті жарти доходили до самого серця.

— Почекайте! Це ще й нічого б! Але потім Радюк буде намовлять вас одягтись в плахту, в мережану сорочку і взутись в червоні чоботи, бо він і сам одягається в свиту й кожух...

— Тобі й сорому нема! — тихо промовив Радюк. А Кованько, не вважаючи на те, знов протягував свою карикатуру. — Чи ви пак знаєте, що наші студенти тільки й думають, як вони житимуть в курінях на баштанах і як їх жінки носитимуть їм обіди з дому, як вони будуть орать однією рукою, а другою книжку держать, а третьою писати докторські дисертації...

— Бог зна що ви говорите! — сказала Степанида Сидорівна. Їй стало шкода Радюка, над котрим так глузував Кованько, бо вона постерігала причину того кепкування...

— Якби це ми були вдома, а не в гостях, то я б і тобі намалював твій ідеал і твоє ідеальне життя на заводі, — сказав Радюк, — та нехай навпісля. А твій ідеал вийшов би, мабуть, не такий поетичний, хоч, може, й достоту такий смішний.

Кованько замовк, неначе води в рот набрав. Щоб якнебудь перервать ту негарну розмову, мати попросила всіх до зали. Тільки що вони всі ввійшли в залу, Ольга одчинила рояль і, ні на кого не вважаючи, сміливо й голосно заспівала українську пісню: «Ой, полину, полину — добувати талану!» Та пісня була одповіддю й протестом проти Кованькових жартів. Кованько зараз зрозумів це, бо замовк і задумавсь. Його великі губи закрили зуби, а повні й довгі щоки аж одвисли вниз. Радюк наче ожив і повеселішав. Він зрозумів серцем, до чого стосувалась та пісня, про котру ніхто Ольги й не просив, про котру ніхто й не згадував.

Тим часом на голос пісні дочки вийшов з кабінету батько. Дашковичеве лице почало дуже старіться, і не так старітись, як в'янути й морхнуть од сидіння й безсонних ночів. Дашкович привітався до Радюка й до Кованька й розпочав розмову з Радюком, вважаючи на його, як розумнішого і більше нахильного до поважної розмови.

— Думаючи не раз про свій народ, я дійшов до такої гадки: щоб зрозуміть його світогляд і постерегти його будущі філософські принципи, треба роздивляться на наш народ не як на народ, одрізаний од сім'ї інших народів,

а доконче вкупі з іншими народами, котрі йому рідніші, котрі ближчі до нашого народу по прикметах плем'я, мови, віри і т. д., — так говорив Радюкові професор.

— А певно так! — ледве обізвавсь до його Радюк, а сам усе поглядав у той куток, де сиділа Ольга й Кованько.

— І я тепер маю думку роздивиться на світогляд цілого слов'янського плем'я і потім вже приступить і до свого народу.

— І я так думаю, — притакував Радюк, хоч він в той час нічого того не думав і навіть не второпав, за що говорив йому Дашкович. Він бачив, що Кованько сів близесенько коло Ольги, розказував щось смішне, бо й Ольга сміялась до його. А Дашкович, як на тотеж, все розвивав та розвивав перед ним свою теорію, радіючи, що знайшов вважливого слухача.

Радюк слухав, а його очі все тягло туди, де жартував Кованько, дуже радий, що Радюк попався Дашковичеві. Його очі роздвоювались, бо він все дививсь і на професора, і на білу Ольжину шию, де блищало проти світла прозоре вушко, де малювався її чистий профіль проти світла. Радюк вже й не слухав Дашковича. Кров кинулась йому до голови. Сам професор, запримітивши невважливість Радюка, перестав розмовлять.

Тільки що подали чай, як у залу одчинились двері і в світлицю увійшла Марта Сидорівна з дочкою. Вони обидві держали в руках якусь роботу й прийшли ніби на оденки, ненароком, по-сусідській. Але було не так: Марта Сидорівна, побачивши світло в вікнах зали, постерегла, що в Дашковичів є гості, і, взявши дочку, пішла з нею до сестри. Степанида Сидорівна зараз зрозуміла те, бо якось знехотя привіталась з сестрою й з небогою.

— Чи всі здорові? — спитала Марта.

— Як бачиш, усі! бо всі тут і сидимо. Хіба ти що чула? — одказала Степанида Сидорівна.

— Нічого не чула, але думаю: дай, піду побачусь!

— Спасибі, що не забуваєте нас, — одказала Степанида.

Катерина була убрана по-буденному, але дуже чисто. Вона зачесалась дуже гладко, і можна було примітить, що вона звернула ввагу на свій костюм, бо була убрана краще за Ольгу.

— Чи не думаєте куди на вечір? — спитала Степанида, поглядаючи на Катерину, котра навіть почепила дорогі золоті сережки.

— Думали зайти, та вже не підемо, тут зостанемось, — додала Марта Сидорівна.

Тієї розмови сестер, пересипаної попелом і сіллю, ніхто не чув, і розмова стала спільною й веселою. І Радюк, і Кованько залицялись до Ольги, до неї обертались з розмовою, до неї обертали жарти, а як не до неї, то до котрої-небудь матері. Катерина сиділа, мов сирота. Вона ждала хоч одного слова, хоч одного погляду очей, і ні один не подивився на неї, не заговорив до неї! Вона побачила Радюка, дуже гарного хлопця, і не могла надивитись на його, одірвати од його очей.

«Ану, буду примічать, чи подивиться він на мене хоч раз? Чи промовить він до мене хоч слово?» — подумала собі Катерина й почала слідком водить очима за кожним рушенням його очей.

Радюк говорив з Ольгою й не зводив з неї очей. Наговорившись з нею, він сів коло Степаниди Сидорівни й почав балакать з нею. Степанида Сидорівна ласкаво та облесливо розмовляла з ним. Потім Радюк почав балакать з Мартою Сидорівною, котра так само стала вся добром і ласкою. Катерина думала, що він от-от промовить до неї слівце, а він встав од стола й почав розмовлять з Дашковичем. Тоді вона почутила, що її здавило коло серця. Не тільки ласкавого слова, навіть погляду очей його вона не пригорнула до себе. Вона бачила, як його чудові очі майнули проз її лице; вона ловила його очі своїми очима, хотіла спинить їх на собі хоч на хвилину і побачила, що не мала тієї сили чарів.

«Не ласкава доля до мене, — ледве заворушилась в неї така думка. — А чи я ж не така інститутка, як і вона? А чи я ж не так граю й співаю, як і вона?» Катерина ледве задушила в собі неприязне почування до своєї щасливої сестри в первих, бо добре знала, що й сестра тут нічим не винна.

Тим часом Марта Сидорівна, не питаючись серця своєї дочки, думкою вже призначила Радюка Ользі, а для своєї Катерини рада була б узяти й не дуже гарного Кованька. Вона бачила, що од Катерини обидва паничі держаться осторонь, і промовила:

— Ви б, панни, або заграли, або заспівали нам, старим, а за вами, може б, заспівали й паничі. Ольго! ти ж хазяйка. Починай! А за тобою, може, й другі насміляться.

Ольга була весела. Вона тільки що наговорилась з милим, надивилась зблизька на очі, на брови, наслухалась досхочу його мелодичного голосу. Вона пурхнула до рояля й почала перебирать веселі вальси й мазурки, а потім, дивлячись просто Радюкові в очі, заспівала: «Ой полину, полину — добувати талану!»

Ольга ще трохи пофантазіровала і встала. Катерини ніхто не просив, і кілька хвилинок було в хаті зовсім тихо. Її мати трохи вже сама не попросила її сісти за рояль, як Кованько обернувся до Катерини й попросив її заграть.

Катерина встала й якось без енергії перейшла залу до рояля. В її тихій, длявій ході виявлялась й обида, і смуток. Вона сіла за рояль; смутний мінорний акорд сам підбіг під руки, і з-під її пальців полилась смутна мелодія, дуже не припадаюча до молодого віку. В тих мелодіях не чути було ні надії, ні любові, ні веселості.

— Яка гарна й смутна п'єса! — промовив Радюк, але не подивився на Катерину, та на Ольгу. То були перші слова Радюкові, що стосувались до Катерини. Вона почула, що ті слова вразили її в серце, але не щастям і надією, а ніби втратою надії. Катерина трохи не заплакала й почала ще виразніше виявлять в мелодіях своє невеселе почування. Її дума вся перелилась в мелодії. Вона, не спиняючись, перейшла на українську думку й почала грати з душею. Катерина почула, що вона плаче в мелодіях, хоч не плаче слізьми, і дала волю тим невидимим сльозам. Мелодії лилися, неначе сльози, то тихо, то разом заливали всю залу й сповняли її. В трелях, здавалось, ніби тремтіло її серце, в тихих місцях вона ніби замирала, і знов виявлялись голоси плакучі то на вищих нотах, то на низьких, котрі гули і все стихали та стихали. Катерина знала, що вперше на віку так грала, бо вперше на віку постерегла, що не дано їй щастя-долі на землі безневинно, що її обминула доля. Вперше на віку вона плакала молодою душею за втратою надії на вище щастя на землі — на любов.

Всі заслухались і ніби очамріли од музики, всі мовчали. Навіть Дашкович перестав філософствувать про слов'ян і промовив: «Як же гарно ти, Катерино, грала!» Катерина встала од рояля, тихою ходою одійшла й сіла коло матері. Вона сама засмутилась і всіх засмутила. Всі неначе щось думали й мовчали, бо не могли опам'ятаться од впливу тієї музичної думки, того плачу безталанної дівчини.

— Як ти засмутила нас своєю «Думкою»! — сказала Ольга, може, й не рада, що на її щасливе серце невесела мелодія навела смуток і скаламутила почування першого щасливого кохання.

Вже було пізно. Радюк почав прощаться, а за ним і Кованько. Марта Сидорівна з дочкою пішла додому слідком за ними. Ольга зосталась з матір'ю й довго дивилась на обидві книжки роману, що лежали рядочком на столі.

— Котру книжку будеш читати? — спитала мати дочку.

— Оцю! — сказала Ольга, осміхаючись, і прикрила рукою Радюкову книжку.

— І я так думала! Не знаю, як твій батько думає?

— Для батька, здається, за все це — байдуже! — сказала Ольга, сміючись.

Тимчасом, як Ольга сміялась, Катерині було зовсім не до сміху. Вона вернулась додому й довго думала, сидячи за своїм роялем. Її пальці самі почали ту «Думку», котру вона недавно грала. Ті самі мелодії викликали в її серці те ж саме почування, ті самі думи, тільки що передумані. Вона любила щиро і знала, що любить без надії, що для неї треба навік забуть того, кого вона так дуже й щиро покохала, навіки задавити в серці таке високе, таке миле щастя!

Довго грала Катерина, сидячи за роялем, і дала волю своїм сльозам. Батько її вже спав, мати вешталась у другій кімнаті. Вона одна на самоті награлась і наплакалась, бо не знала, чим вона винна, що доля не дала їй таких чорних брів, таких блискучих очей, які мала щаслива Ольга.

Тим часом почалися екзамени. Радюк думав, що його кохання буде заважать, і боявся, що не буде на екзаменах мати поспіху. Але він помиливсь. Ніколи він не почував в себе стільки завзяття, стільки охоти до науки!

Здавши дуже добре екзамени, Радюк думав зостаться в Києві при університеті. Але такого місця тоді не було. Радюк мусив напитувать собі місця в губернській канцелярії. Йому трапилось навіть добре місце; і в тій сфері його ждала непогана кар'єра.

Напитавши місце, Радюк зараз-таки написав до батька. Він писав, що дорога скатертю стелиться перед ним, що доля його збирає колоски на багатій ниві. Він згадував в листі й про Ольгу, хвалив її, не знаходив слів, щоб похвалити її. Лист дихав таким щастям і такою любов'ю, що батько сам ніби вдруге почав жити минувшим, а мати аж заплакала на радощах.

«Сподіваюся, тату, що моя Ольга вишиє мені навіть таку мережану сорочку, яку ви бачили колись на мені», — писав син до батька.

Маючи Ольгу за свою наречену, Радюк почав марить про те, щоб поділиться з нею добутим знанням. Перший час гарячого кохання вже минув. Йому здавалось, що любов, не сліпа, не животинна, а людська й розумна, повинна зміцниться чимсь трохи вищим, повинна одуховнитись однаковістю поглядів, пересвідченнів, рівністю обох в науці й розвиткові. Скінчивши свої справи, Радюк зайшов до Ольги, щоб одібрать од неї деякі свої книжки. Йому зда-

валось, що настав час однести для неї дещо краще од романів. Він одніс Ользі наукову книжку. Радюк просив перечитать її до того дня, в котрий мали збираться до Дашковича студенти на вечір.

Ольга розгорнула книжку й почала читати. Вона думала знайти там щось таке, що стосувалося б до її любові. Читаючи романи й повісті, вона все ставила себе на місце молодої героїні, а Радюк доконечне займав місце молодого щасливого героя в її думках. Вона думала знайти щось таке й в тій книжці. Дуже легка мова й поетичний колорит трохи втягував її в читання. Перегорнувши кілька листків, вона почала нудиться й згорнула книжку, позіхнувши двічі разом.

Настав вечір. Ольга знов розгорнула книжку й почала читати, але, не звикши до наукових книжок, вона швидко втомилась од напружування своєї голови. Та книжка пригадувала їй лекції, котрі огидли їй ще в інституті. Ольга позіхала, плющила очі так, що аж сльози виступили на її очах, і перестала розуміть, до чого все те стосувалось. А тим часом вона знала, що Радюк вже безпремінно заговорить з нею про те капосне писання. Пригадуючи те, що прочитала, вона ледве згадувала п'яте через десяте й кинула книжку на стіл.

— Що буде, то буде, а вдруге читать не буду! — промовила голосно Ольга, позіхнувши. Коли це в кімнату вбігла Катерина і вхопила ту книжку, що лежала напохваті.

— Що це ти читаєш? — спитала Катерина.

— Й сама не знаю, що читаю! Це мені накинув Радюк.

— Дай мені! і я прочитаю.

— Бери, голубко, читай, та й мені розкажеш і розтовмачиш, бо я стала така лінива, що аж сама собі дивуюсь, — сказала Ольга.

Катерина вхопила книжку й побігла додому. Вона зараз сіла й прочитала всю «од дошки до дошки».

Швидко настав і вечір у Дашковича. Студентів зібралося мало, що аж Ольгу дуже вразило те, що на той вечір зібралось дуже мало студентів, багато менше, ніж збиралось колись передніше. Дашкович тепер постарівся й дуже змінивсь. Він тепер зовсім звернув на іншу стежку й почав забувать свої Сегединці, свій народ, свою літературу й чогось вчепився до чистої науки та до слов'ян, неначе в їх було все щастя України, все щастя українського народу.

Тимчасом, як Дашкович балакав з студентами, котрі вже слухали його розмову більше якось офіціально, щоб не скривдить професора, Радюк пішов до Ольги й почав

розмовлять з нею за ту книжку. Ольга почервоніла, як мак, і все одбувалась загальними фразами, хвалила гарний стиль, поетичність писання, його правдивість і говорила все те, що може сказать кожний чоловік, не читавши книжки, але знаючи, за що там написано. Радюк догадавсь, що вона або зовсім не читала книжки, або тільки перегляділа. Ольга так нудилась од тієї розмови, що Радюк замовк і задумавсь. Тоді Катерина почала вмикуватися в їх розмову й заговорила дуже розумно. Радюк підвів на неї очі. Катерина побачила, що його очі заблищали, дивились на неї прихильно, і душа її взрушилась, як птиця, під його поглядом. Вона так близько сиділа коло його! Його очі так близько світились коло її очей! А Радюк знов одхиливсь од неї й почав безперестану верзти Ользі ту нісенітницю, в котрій так багато тями тільки для того, хто її говорить або слухає. Радюк почув, що сила тієї животинної любові, котрої він так не поважав, тепер задля його стала вище од усякої ідеальної, духовної, високої любові. Він почував, що в той час для його молодого серця сила чорних очей і свіжих уст була дужча од самої вищої просвіченої любові, хоч би вона була любов'ю янголів неба!

Тим часом між Дашковичем й одним палким чорнявим сербом почалась дуже цікава спотичка. Дашкович якось ненароком зачепив національну честь сербів: не похвалив Сербії. Опришкуватий серб так і спалахнув, як порох, і почав сливе репетувать.

— Ми не нікчемні! Ми не дурні, хоч ми й побиті ворогами! Ми не оступимось од своєї національності нізащо в світі! — репетував молодий палкий серб і схопився з місця.

Його очі ніби горіли; руки складались в кулаки. Він кричав та приступав все ближче до стола. Дашкович устав і собі й не знав, що й почать, викликавши таку мару.

— За честь свою, за честь свого народу й національності ми ладні тричі вмерти! Ми не попустимо, щоб з нас хтось кепкував і глузував! Ми ненавидимо наших ворогів турків за те, що вони гнітили нас і потоптали нас ногами! — аж верещав серб, і його здорові очища страшно блискали. Ввесь віковічний гніт, вся ненависність виявилась в тому дикому погляді його очей.

— Ой, я боюсь! Який він став страшний! — промовила Ольга до Радюка.

— Який він гарний! — скажіть лучче; дивіться, яким огнем блищать його очі; яка палка його розмова! яке завзяття, яка свіжа сила! Отакий не піддасться ворогам! — сказав Радюк.

В залі всі замовкли, тільки дзвенів голос палкого, аж трохи дикого серба. Професор стояв ні в сих ні в тих.

Тим часом Степанида Сидорівна, побачивши, що крикливий студент так присікався до її чоловіка, прожогом кинулась на поміч.

— Коли ви так поводитесь в моїм домі, то вибачайте на цім слові!

Степанида наступала на серба так суворо, з такими блискучими очима, що він втихомирився й почав оступаться назад. До неї на поміч прийшла і Марта Сидорівна.

Обидві сестри так присікались до молодого серба, що купа студентів кругом його так і розсипалась по залі, неначе од куль з рушниць та гармат.

Кованько торкнув ліктем Радюка й промовив: «От комедія! Ото є на що дивиться! Дивись, дивись, як той серб роз'ярився! А Дашкович! Їй-богу, в його душа тепер аж труситься. Славна комедія! Є чим натішиться. Їй-богу, часом за поганшу платять гроші».

— Кованьку! перестань-бо дуріть по-школярській! — сказав йому Радюк пошептом.

Радюк похопився одійти од Кованька, бо його брав острах, щоб він часом і справді не встругнув якоїсь школярської штуки.

Тим часом гості почали прощаться й вийшли з покоїв. Радюк зостався й довго ще балакав з Ольгою.

— Чи принести вам ще якихсь книжок? Тепер вийшли дуже гарні книжки по природних науках.

Ользі дуже хотілось сказати, щоб він більше не приносив їх, та вона того не сказала, і сам язик промовив, щоб він якнайшвидше приходив і приніс ті книжки.

Радюк попрощавсь і вийшов на вулицю. Надворі все дихало ніби маєм. Вода в Дніпрі лисніла проти зоряного неба. Надворі було поночі. Але за Дніпром на берегах горіло багаття й освічувало щогли байдаків: то білоруси варили вечерю. І на плотах по Дніпрі скрізь блищали вогні й одбивалися в тихій воді. Радюк вийшов до Владимирового пам'ятника, сів на східцях сходів і задумавсь. По другий бік тих сходів манячила чиясь темна постать в поставі задумливого чоловіка й гармонізувала з тишею. Тиха торжественна картина великої річки, освіченої вогнем багаття й зоряним, одкинутим в воді небом, навела на його багато дум. Будуще життя з Ольгою так манило його щастям! Здавалось йому тією, ніби й мертвою, річкою, де ніби й замерла вода з зорями, але в тій річці було стільки життя під тихим покривалом ночі! Стільки життя було

заховано од людського ока під темним небом, де в тиші й темряві стукотів пульс невичерпної сили природи!

Радюкові вперше прийшла думка об'явиться Ользі й заповістить її про свою любов. Він трохи страхавсь Кованька. Йому здавалось, що Кованько недурно топче стежку до Ольги.

Він і гадки й думки не мав, що Ольга не згодиться дать йому слово і що його мрії розлетяться марно, як туман од вітру.

Забравши деякі книжки з гарними малюнками, Радюк побіг до Дашковичів і застав дома саму матір. Батька й Ольги не було вдома, вони пішли на Хрещатик, на прогуляння. Покинувши книжки, Радюк побіг на Хрещатик, перебіг його од кінця до кінця, трохи не звалив з ніг кілька панів і дам і не знайшов Дашковича з дочкою. Вертаючись назад, він побачив чиєсь жовте лице. Між другими свіжими лицями те лице жовтіло, неначе стигла диня. Радюк впізнав Дашковича. Швидко він угледів і друге лице, молоде й свіже, як троянда: то була Ольга. Він привітався до їх, і всі троє пішли рядом. Радюк постеріг, що випала найлучча година об'явиться Ользі. Старий філософ не заважав нітрішки.

Вже наближався вечір, і народ цілою валкою прямував до Царського садка, де щовечора була гулянка. Осінь була тепла й суха, і всі неначе хапко хапались нагуляться перед холодами.

— Ходімо, тату, в Шато! — просила батька Ольга.

— Куди там мені, старому, дибать! Що я буду там робить?

— Будемо гулять. Ходім-бо, таточку. Ви трошки провітритесь і поздоровшаєте. Ми недовго там гулятимемо. Я покину й фейєрверки задля вас.

Старий Дашкович мусив йти в Шато на прогуляння. Вже музики грали, а публіка ворушилась по долині, як комашня. Тераса ресторану була обсипана людьми. Перебігши Шато, Ольга з Радюком пішла на гору на велику алею. Старий професор, слухняний, як дитина, мусив на старості літ лізти за ними на гору. Ольга не йшла, а бігцем бігла під гору, так що батько слідкував тільки очима за її рожевою сукнею й ледве встигав йти підтюпцем. Вони вийшли на велику алею; Дашкович так і впав на лавку, засапавшись.

— Ви сіли, а нам хочеться бігать! — сказала Ольга, сміючись.

— Про мене, серце, й бігай, тільки дай покій мені, старому, — сказав він, одмахуючись рукою.

Радюк пішов з Ольгою по алеї. Його душа була повна щастя, але непевність все-таки дуже тривожила його. Випадок був такий добрий, що луччого трудно було діждаться й сподіватись.

Вони перейшли алею, звернули набік і пішли доріжкою понад самими горами. Людей було все менше та менше. Якось знехотя вони обоє звернули з доріжки й стали над самою горою, котра була перерізана вузькою та глибокою долиною. По горі росли високі осокори та верби, а через вузеньку й глибоку долину було видко аж над самим Дніпром клапоть шосе, де манячили проїжджі й прохожі. Ольга не дивилась на Дніпро, на пишну задніпрянську картину, та все дивилась в той глибокий яр, де по шосі миготіли люди, маленькі, мов ляльки, де котились вози й стукотіння од коліс одбивалось луною в обидва боки того вузького яру.

Радюк мовчав, і Ольга мовчала. Її щоки аж пашіли. Вона очевидячки чогось ждала. Радюк оглянувся навкруги; по доріжці пленталась якась міщанка. На шпилях подекуди сиділи люди по двоє, по троє. Недалечко од їх внизу на одному шпилі стояв якийсь високий пан, мов та статуя, і дивився на Дніпро. Постаті на шосі все ворушились, ніби в вертепі кукли. Радюк думав об'явиться прямо й просто кількома словами і не знайшов тих простих кількох слів. Він почував, що його душа дуже стривожена, і ждав, поки вона трохи втихомириться. Він зирнув скоса на Ольжине лице; воно було рум'яне, але спокійне; очі були спущені на зелений яр, неначе в йому діялось якесь надзвичайне диво.

«Вона жде, вона жде!» — подумав він, і те слово сотню раз мигнуло в його думці. Він взявся рукою за груди й почув, що в грудях у його ще не все заспокоїлось. Серце тріпалось, як пташка в клітці. Він задумав почать яку-небудь розмову, доки стишиться в його душі.

— Здається, й осінь надворі, а зроду ніхто не дізнавсь би, що тепер осінь. Глянеш на небо, на Дніпро і подумаєш, що починається літо, — тихо промовив Радюк.

Ольга зиркнула на його своїми чудовими очима. І яка була краса в тих соромливих очах! В тих очах були ніби сльози, ніби мокра роса пригасила вогонь. Вона, певно, не того ждала од його й спустила очі.

Внизу Дніпро був заставлений байдаками й барками. При березі коло Подолу стояли рядками здорові дуби й берлинки, повні жовтих і червоних яблук, кавунів, груш. Кілька дубів і берлинок з кавунами простувало по Дніпрі до пристані, а на пристані, на соломі були накладені цілі

гори кавунів і яблук. Надворі було тихо; за Дніпром синів бір, котрий здавався ще синішим під промінням заходячого сонця. На тому темному фоні серед бору палало ніби полум'я: то сонце вдарило в усі шибки церкви далекого села.

— Чи то пожежа? — спитала Ольга.

— Ні! то сонце грає на вікнах сільської церкви, — сказав Радюк, і вони обоє знов замовкли.

На другому кінці бору три бані церкви, освічені сонцем, неначе три зорі висіли над чорним лісом, а там десь далеко сонце потрапило в шибки бідної рибалчиної хатини й зробило з тих тахлів щире золото, неначе хто повісив золоті щити серед темного бору. На річці внизу коливались тихо байдаки, а вище, коло Подолу, стояв ніби ліс щогл. Якийсь спокій був розлитий на світі. Природа ніби вже думала заснуть перед близькими холодами. І Ольга й Радюк задивились на ту картину. Вона їх заспокоїла.

— Як тиха картина осені, хазяйської й хазяйновитої осені, наводить на мене думку про щастя тихої сім'ї. І те щастя мені здається таке тихе, спокійне, але пишне й чудове, як ця тепла й овощна осінь, — промовив Радюк. Ольга подивилась на його очима й неначе чогось ждала.

— Ви любите осінь? — промовила вона. — А я найбільше люблю весну. Скільки раз я марила про ті острови Океанії, де вічно цвіте й не вмирає весна! Якби мене хто чудом переніс на ті острови! Таким чудом, про які розказує в казках Шехерезада.

— Хто її не любить, тієї весни, часу соловейків і квіток, але вона така коротка! А щаслива весна людини ще коротша, хоч пишніша од весни природи.

Ольга зітхнула, а Радюк задумавсь.

— От і моя весна, весна мого життя швидко мине, — знов почав говорить Радюк. — Я вже став міцно на дорозі життя, вже втягла мене в себе та безодня моря людського життя. Я почуваю, що мені час жить щастям ширшим і вищим од щастя молодої пори весни; я почуваю, що мені вже час жити життям сім'яка.

Радюків голос все тихішав і затрусивсь. Ольга слухала його, трошечки підвівши голову й очі.

— Ольго Василівно! ви знаєте, що я людина нового покоління і не вмію говорить компліментів, завірчуючи просту мисль в непрості слова. Я вам скажу просто й щиро: я вас люблю; я полюбив вас од того часу, як побачив вас. Мені здається, що я ні з ким не прожив би так щасливо в парі, як з вами. Скажіть мені щиро всю правду: чи любите ви мене? Чи підете ви за мене заміж? Я прошу

вашої руки, і коли ви дасте згоду, то я буду мать щастя просити руки вашої і в ваших батька й матері.

Радюк підвів очі. Ольга стояла перед ним червона й гарна, як квітка. Вона вперше почула од хлопця такі слова й вислухала ті слова не так спокійно й твердо, як вона собі уявляла. Ольга дивилась на його й мовчала.

— Дайте мені, Ольго Василівно, одповідь та просто й щиро, як я вас просто й щиро спитав!

—Я вас люблю. Я вас полюбила давно і полюбила, як нікого так не любила... Але кажу вам просто й щиро, що я ще й не думала про заміжнє життя.

Вона перервала свою розмову.

— Чом же ви не думали? Може, я вам не сподобавсь? — сказав Радюк, і в його ледве стало сили промовить ті слова. Він ждав, що Ольга не те скаже; він сподівавсь од неї згоди, а вона тим словом неначе громом вдарила його.

—Я побачила вас колись давно в Шато, як вам вже казала. Я вас ще тоді полюбила. Потім я почала вас забувать. Але як ви прийшли до нас на вечір, я трохи не зомліла, як угледіла вас несподівано. Я знов полюбила вас.

— А тепер знов забудете мене... — ледве спромігся вимовить Радюк. — А я вас люблю й ніколи не забуду, — знов сказав він і замовк, згорнувши руки на грудях.

— Дайте мені часу подумать! Я була така щаслива в батька! Я ще така молода! Мені так добре жилося на світі, що я не мала й гадки про життя окроми од батька й матері. Ми обоє молоді. Час наш не втече, як вода в Дніпрі. Дайте мені подумать, погадать, — сказала Ольга і вхопила його за руку, дуже здавила й потягла її до свого серця.

Її лице, гарне, як перша маківка на городі, потяглося слідком за рукою до його. Він подумав, як близько од його було щастя і як воно тепер стало од його далеко!

Тим часом на доріжці з'явилась якась немолода панія. Ольга швидко покинула Радюкову руку й оступилась трохи од його. Вони обоє чули, як панія наближалась, шелестіла одежею, як ступала ногами, чули кожний її ступінь. Ольга знов втупила очі в зелений глибокий яр, де дзюркотіла з гори вода, збігаючи ринвою між кущами та вербами під місток на шосі і в Дніпро. Вона ніби хотіла розпитать і вислухати пораду в тієї тихої води, котра одним одна подавала голос серед тиші природи. Вона знов дивилась, як по шосі внизу ніби пересовувались люди, мов ляльки в вертепнім театрі. А молодий Радюк все дививсь на чорний бір, де то спахало полум'я сонця на вікнах далекої церкви, то пригасало. Вже й та панія пішла собі давно,

й шелестіння її ходи давно затихло, а вони обоє все дивились та дивились, неначе хотіли випитать в природи собі пораду. Радюк бачив, як згасло полум'я на вікнах, як воно жевріло на хресті, потім зачепилось на кінчику хреста й тліло, наче жарина, ніби якесь огняне око того чорного бору. Він все дивився на його, доки воно погасло, і думав, чи не хоче Ольга йти заміж за Кованька? Чи не має вона кого іншого на приміті? І що станеться з ним, як вона одкинеться од його? І яка притичина могла б бути, коли вона любить його щиро, але про заміж і не думає.

Довго ще вони обоє стояли мовчки й думали. Ольга дивилась і нічого не бачила. На кілька год молодша за Радюка, вона була серцем на кілька год старша за його. Вона вже вміла одрізнять в своєму серці любов, а в своїй думці — заміжнє життя, і не могла вже йти тудою, куди повело б її серце. Вона сказала неправду, що не думала про заміжнє життя: вона давно думала і вже думала зовсім інакше. Не такого чоловіка для себе, який був молодий Радюк, вона часто уявляла собі в своїй дівочій кімнатці і навіть ще в інституті. Перед нею стояв тепер Радюк, правда, гарний, і молодий, і моторний, але не блискучий своїми чинами, своєю вартістю в громадянському житті.

На темний бір спала ще чорніша тінь. На небі блиснула зірка. Од Шато лились музичні мелодії; з-за дерева свиснула ракета, луснула й розсипалась м'ячиками всіх кольорів веселки. В Шато шуміла гулянка. Проз Радюка й Ольгу пройшло багацько людей, цілий веселий гурт. Кілька осіб пролетіло верхом на конях. Все те перервало думу молодої пари. Вони обоє оглянулись на людей і помаленьку, мовчки, разом пішли назад.

— Мабуть, батько турбується, дожидаючи нас, — тихо промовила Ольга.

— Мабуть, — одказав Радюк.

І мовчки вони йшли, мов тіні. Дашкович сидів на тій самій лавці, де вони його покинули. Вони прийшли й сіли поруч з ним, а він і не подивився на їх та все щось думав. Коло його так багато людей і сідало, і вставало, що він мав їх за якихсь сторонніх людей.

— Чи не час нам, тату, додому? — спитала Ольга в батька.

— О! чи ви вже тут? А я вас жду та жду.

— Ми вже давненько тут! Час нам додому. Мама нас, мабуть, давно жде.

І всі вони встали й пішли через Шато.

Публіки в Шато було повнісінько. Здається, весь Київ хапався вдихнуть в себе останній раз тепле повітря вми-

раючого літа. На згір'ї були наготовлені фейєрверки. Але Ольга й Радюк і не думали зоставаться. Вони перейшли через Шато й попростували до брами. Ні Ольга, ні Радюк, ні Дашкович не чули навіть тієї музики, що гриміла на весь садок, не бачили тих огнів, що горіли на пригорках. За брамою Ольга почала прощаться з Радюком.

— Одвідуйте ж нас якнайчастіше! Не забувайте нас! Приносьте мені книжок, коли ласка ваша, — просила Ольга Радюка, не випускаючи його руки з своєї.

— Буду приходить, коли ви дозволите, — промовив Радюк і пішов на Хрещатик длявою, тихою ходою.

Ольга пішла з батьком на Поділ і цілу дорогу коли б слово промовила до батька. Вона все думала за Радюка.

— Де це ви длялись? Пішли на Хрещатик, а досиділи трохи не до півночі! — такими словами стріла їх Степанида Сидорівна.

— Ми були в Царському садку, — промовила дочка.

— То це й ти волочився в Шато! — сміялась жінка з Дашковича.

— Та то нас затяг туди Радюк, і не так мене, як Ольгу.

— Радюк? А він був тут недавно й приніс тобі, Ольго, якісь книжки. То він таки знайшов вас? — спитала Степанида Сидорівна.

— Як пішла Ольга з Радюком, то я сидів, сидів, все передумав, та й то обридло сидячи, — сказав Дашкович.

— Чи не просив він часом твоєї руки? — спитала Степанида. Ольга вся почервоніла й зашамоталась. Вона нічого не сказала матері.

— Радюк давно до нас ходить; він, певно, хоче свататься. Як тобі здається, дочко? — питала мати.

— Не знаю, мамо, як мені здається. Я Радюка так мало знаю. Не знаю, якого він роду, які його батьки; не знаю, що він має, як він служить і де він служить.

— Коли ти не знаєш, то я все дочиста знаю! Він має батька й матір, має дві менші сестри. Вони люди не з великих панів, але доволі заможні, мають село Журбані...

— Чи багацько ж тих Журбанів? — перебила її Ольга.

— То таке село.

— А я думала, що то кілька сіл... а воно тільки одно! Чи багато ж він має доходу?

— Не багацько й не мало, а так саме добре для молодого урядовця на перший раз. Але він стоїть на добрій дорозі, — казала мати.

—Авжеж, він стоїть на добрій дорозі! — обізвався батько. — Розумнішої за його й пильнішої людини трудно

й знайти. Він не кидає науки, і я знаю, що він буде колись моїм товаришем на університетській кафедрі.

— То університетська кафедра, цебто, найвища для його кар'єра? — спитала Ольга, придивляючись до батька.

— Які ви, жінки, чудні! Чого ж вам більше треба? Людина розумна, не без пуття, любить науку, не гуляє, все читає, ще й тобі книжки приносить, любить свій народ. Він націонал, не говорун, не пройдисвіт якийсь...

Ольга витріщила очі на батька. Її інститутські погляди були такі не схожі з батьківськими, що вона аж здивувалась. Всі ті, по-батьківському, високі, прикмети були для неї доброго слова не варті. Вона дивилась на жовте, заниділе батькове лице, на його запалі щоки, на гострий ніс і сиве волосся і злякалась, думаючи, що колись такий достоту буде й її чоловік, що він на цілий вік закопається в кабінеті в книжки, як у домовину, й забуватиме на цілі дні за неї, молоду. Як батька, вона такого чоловіка шанувала й чтила, але як свого такого чоловіка — вона заздалегідь вже боялась.

— Чи можна ж його засобом держать по-людській жінку? — спитала в матері Ольга.

— А чому ж не можна? Само по собі, не можна розкошувать, а по-людській можна жить, і жити добре. Але він не сидітиме ж на одному місці!

Ольга пригадала собі урядницьких жінок, їх скупеньку одежу, їх небагату обставу, їх чоловіків над паперами в канцелярії й за картами ввечері. Все те зовсім не припадало їй до смаку.

А мати все хвалила Радюка, все говорила про його Журбані, не згадуючи про те, що на ті Журбані мали право ще дві Радюківни. Їй хотілось мерщій видать дочку заміж, поки не підросли менші дочки.

— Люди живуть і бідніше, і живуть же якось! — закінчила мати тими словами свою розмову.

— Люди живуть якось, а мені не хотілось би так жити! — тихо промовила Ольга й почала ходить по залі, згорнувши руки.

«Тільки й подобається мені в Радюкові, що його гарна врода: чудові очі та брови, свіже лице та його літа молоді, — думала Ольга, — яка його любов тепла, молода, пахуча! Як би я кохалась з ним!»

І вона уявляла себе з Радюком, ніби пару голубів, ніби пару тихих горличок, для котрих весь світ тільки в їх милуванні та цілуванні. Вона почала думать про себе, як про таку горличку, і сама з себе засміялась. Вона закинула голову на плечі й швидше почала ходить по залі. Чорні роз-

пущені коси впали на плечі й укрили їх зовсім. Ольга бачила себе всю в дзеркалі, що висіло якраз проти неї, і подумала: «Ні! я не голубка, не горличка. Мені не до вподоби життя тихої горлички! Таке життя не вдоволить мене; такого щастя буде мені мало».

І вона пригадала собі, як стояла недавно з Радюком над горою, пригадала його вид. Вона ніби бачила його всього в чорному, навіть в чорних рукавичках. Він здававсь їй таким не блискучим, таким темним, таким вченим, простим в словах! Його становище в суспільстві здавалось для неї таким нікчемним, незначним, що вона засоромилась і почервоніла, поставивши себе рядом з ним як його жінку! Вона ще вище підняла голову й дивилась на стелю. Чорні коси одхилились од плечей і гойдались на повітрі, як густе руно.

— Що ти, Ольго, все думаєш? — спитала мати, сидячи на софі й дивлячись на неї.

— То се, то те думаю, а більше нічого, — одказала Ольга.

— Ти щось бачила в садку? Щось таке чула, та не хочеш мені сказати? Еге, так?

— І не чула, й не бачила нічого такого! — промовила Ольга і знов задумалась.

Не такого мужа, як Радюк, звикла Ольга бачить в своїх мріях. Її інститутські мрії про послів і графів давно трохи простигли в звичайному житті, але все-таки вона хотіла буть жінкою чоловіка поважного і своїми достатками, і чинами. Вона собі уявляла мужа великим, здоровим, з блискучими еполетами, в орденах, ще й до того багатого. Таких людей вона не раз бачила і в інституті, і в житті. Вона пам'ятала ще, як бачила у Турман якогось генерала з Петербурга, повновидого, гарного, високого; на його грудях блищали хрести, на плечах сяли еполети. Вона пам'ятала й його веселу розмову, аристократичне горде лице. Ольга зрівняла з тим ідеалом Радюка, і який він здався маленький, низенький, вбогий і дуже просто убраний! Палка фантазія так ясно намалювала їй той контраст, що вона аж почервоніла, уявивши себе жінкою Радюка.

— Скажи-бо, Ольго, що ти думаєш? — чіплялась до неї мати, дивлячись, як її лице мінялось, то блідло, то червоніло, то нахилялось, то підіймалось угору.

— Оце причепились! Не скажу! — сказала Ольга і ще швидше почала никать од кутка до кутка, кидаючи очима на дзеркало, де було видно її всю.

«Не буду я жінкою Радюка!» — ніби голосно й ясно підказала їй неначе над самим вухом думка.

Їй чогось стало жаль Радюка... Вона любила його. Вона одразу пригадала його гарну вроду, його лице в той час, як держала його за руку. Скільки було любові в тих ясних очах!

«Навіщо я його стріла, навіщо я його полюбила? Нащо він сповнив моє серце коханням? Хоч би була я впала йому на груди, витягла з його уст перший букет молодої любові. Коли б не та капосна панія, що десь узялася на доріжці!»

Ольга вхопилась рукою за серце й почувала любов свіжу, як незірвана квітка, пахучу, як троянда, солодку, як пахощі білої лелії, і ледве вдержала сльози. Вона почула, що в її душі йде боротьба, що в неї не стає сили, що їй треба чиєїсь поради, і поради доброї, прихильної душі. І мати тут сиділа недалечко, але Ольга не сказала й слова матері й ніби впала на канапу коло дзеркала.

— Ольго! та скажи-бо, що з тобою діється? І, господи, яка ти потайна! Може, ти слаба, може, ти застудилась, — чіплялась до неї мати.

— Дайте, мамо, мені спокій! Я здоровісінька, як бачите! — сказала Ольга й почувала, що сльози от-от поллються з очей. Та вона здержала їх і не пустила й сльозинки!

— Ти така червона. Що з тобою? Та кажи-бо! Господи милосердний, що ти за людина!

І мати приклала долоню до лоба, потім побігла швиденько, принесла зібгану хустину, обмочену в одеколон, і хотіла вже обв'язать їй голову.

— Що це ви, мамо! Хочете лічить зовсім здорових людей? Я зовсім здорова, — сказала Ольга вже сердито і при тих словах встала й почала знов ходить по залі.

«Зовсім, бачу, вона така, яка була колись і я!» — подумала мати й вийшла з зали.

Ользі стало легше. Вона одчинила вікно й сперлась на лікті, поклавши лице на долоні.

Надворі було темно, аж чорно. Тільки все небо було засіяне зорями, густо-прегусто. На вулиці було тихо й мертво. Вечірня вогкість прохолодила її гаряче лице, але не зігнала важкої думи за свій давній ідеал наступаючого життя. Вона почувала, що не може піти слідком за своїм серцем так слухняно, як мала дитина.

«Підожду, подивлюсь! Час мій не минув. Я ще цвіту й довго цвістиму. А тим часом подумаю, поміркую!» — І Ольга пішла до дзеркала й глянула на себе. Вона побачила, що її краса саме розвилась, як пишна квітка; подивилась вона на своє гарненьке лице, червоне од дум і тривоги, глянула на свої очі, в котрих блищало стільки вогню; і вона

заспокоїлась та й вийшла до кімнати, гордо й високо піднявши голову.

Ступаючи через поріг, вона згадала про Радюка. «Які тепер думи мучать його? — подумала вона. — Мабуть, я зробила для його цю ніч дуже смутною. Мабуть, ця ніч буде для його ще темніша, ніж для мене».

Ользі стало жаль Радюка. В її серці знайшовся добрий, теплий закуточок для милого.

Ольга вгадала. Для Радюка та ніч була темніша од самого пекла й смутніша од самого горя. Як прийшов він додому, як сів, як ухопив голову в руки, то так і просидів всю ніченьку до самого світу. Він тільки не дійшов до одчаю через те, що знав, як Ольга його любить, він пам'ятав, як вона взяла його за руку і з яким коханням подивилась йому в очі! Всю її такою, в такій поставі, він бачив ніби перед собою до самого світу! Він ще не втратив надії.

XI

Дашкович на старість став зовсім не такий, як був колись передніше. Вже Сегединці не з'являлись йому в усій красі природи й національності. Він зовсім заплутався то в науці, то в слов'янському питанні. Він усе сидів і читав, навіть писав писання в великоруські журнали за ці справи. Але на пишні Сегединці не впала й крапля з тієї праці вченої людини. Він навіщось розносив по чужих огородах, по чужих нивах розсівав те сім'я науки, котре він був повинен посіяти на своїй убогій ниві, тільки що зораній й не политій... Дашкович вже став скоса поглядать на молодих людей.

Радюк знав про таку зміну з Дашковичем і дуже жалкував, що так марно загинув талант і просвіта вченого чоловіка, згинув надаремно для України й народу. Він ходив до Дашковича задля Ольги й дуже боявся потрапить на ті вечори, де вже з'являлись зовсім інші гості, більше старі, ніж молоді, як було давніше...

Радюк не був у Дашковичів довгенько. Він кілька раз вже збирався, зовсім налагоджувавсь, та в його не ставало сміливості. Йому хотілось, щоб Ольга добре за все передумала, перегадала; хотілось дати їй доволі часу. Він забув навіть про книжки. Ольга тепер здавалась йому таким божеством, таким щастям, для котрого він був ладен оддать своє життя. Ніколи вона ще не здавалась йому такою гарною, як у той вечір в Царському садку. Якби вона була бідна, якби вона була простою селянкою,

якби вона була без просвіти, — він взяв би її не думаючи, не гадаючи.

Нарешті Радюк насмілився піти до Дашковичів. Він був такий блідий; його очі так позападали, що Дашковичка спитала, чи не був він слабий? В залу вийшла Ольга. Радюк почув її ходу ще в другій кімнаті і так стривожився, що в його голові почало все ходить ходором.

«Яку звістку принесе мені вона?» — була перша думка в його, як тільки він почув Ольжину тиху ходу за дверима.

Ольга з'явилась в дверях, і якби в той час не було в залі Степаниди Сидорівни, він, може б, зараз спитав би її, яка в неї думка.

Ольга вийшла й привіталась. В її очах було знать задуму й журбу, щоки трохи зблідли. Радюкові здалось, що вона журилась, і йому стало дуже-дуже її жаль!

Всі почали розмовлять, але розмова якось не йшла. Мати постерігала, що між молодими щось таке було, що Радюк, мабуть, хоче свататься, і вона слідкувала за кожним його словом, не спускала з його очей.

І Радюк, і Ольга, може б, і дуже розговорились, якби вони були самі, але при Степаниді Сидорівні вони більш мовчали й думали.

— Ви на цей раз вибачте мені, Павле Антоновичу! Я ваших книжок і досі не читала. Все не випадало якось. Моя сестра Катерина охітніша за мене до читання книжок і забрала їх у мене.

— Ще буде для вас доволі часу на віку! Ще встигнете начитатись і наспіваться, — промовив Радюк та й замовк.

— Я й не граю і не співаю вже давненько, — знов ледве промовила Ольга та й замовкла.

— То, мабуть, тепер час такий. І я за що не візьмусь, то все в мене так і випадає з рук, — сказав Радюк.

Степанида Сидорівна насторочила вуха, почувши таку уривчасту й чудну розмову. Їй здалось, що Радюк от-от буде свататься! Вона стала до його дуже ласкава.

— Чи ви нездужали, що так зблідли? — спитала в його Степанида. — Ви б не дуже так засиджувались над тими книжками. Чи вже ж не доволі з вас і свого діла?

— Так чогось нездорово, та й годі! — насилу обізвався Радюк та й замовк.

Всі троє знов замовкли. Всі знали, що так робить не годиться, та все-таки всі довгенько мовчали.

«Та сватався б вже, та й годі! І чого він мовчить! Чи не сміє, чи що?» — думала про себе Степанида, і її вже брала злість, що Радюк і Ольга криються од неї, од матері!

А Радюкові так хотілось спитать в Ольги, як вона постановила, як вона надумалась і на чому стала? Але поруч з ним сиділа Степанида Сидорівна.

Ольга сиділа, спустивши очі додолу. Вона все думала, що Радюк для неї не партія, що він не підходить під її ідеал, котрий давненько склався в її голові. Але вона любила Радюка й хотіла протягти час, і як можна далі. Їй хотілось, щоб сам час розв'язав те трудне питання, бо сам час не раз розв'язує несподівано для людей часом і трудніші питання.

Якби не вийшов старий Дашкович, якби не подали зараз чаю, то, може б, вони просиділи мовчки ще довго. Старий батько побільшив компанію. Ольга й Радюк почутили, що їм стало легше на душі. Батько й мати були дуже ласкаві до Радюка. Мати панькалась коло його, тупцяла, просила зостаться ще довше. Радюк бачив, що старі держать за ним руку, та йому дуже хотілось, щоб і молода держала руку за ним.

Радюк розпрощався з усіма дуже ласкаво. Було знать по всьому, що старі вже або знали, або догадувались, що Радюк сватався. І Ольга випровадила його веселіше й ласкавіше, ніж зустріла. Вона просила його ходить в клуб, де їм можна було бачиться й розмовлять. Радюк пішов додому вже спокійніший, з більшою надією на своє щастя.

Тим часом трапилась несподівана річ. Радюкові принесли з пошти лист, а на листі зверху було написано батьковою рукою: «Дуже потрібне». В його затрусились руки; він розламав печать й роздер конверт. Лист був од батька, й дуже коротенький. Батько, знать, не мав часу розводиться і, як було колись в передніший час, наказати анекдотів. Він писав, щоб син як можна мерщій приїжджав в Журбані, бо мати заслабла несподівано.

Радюк ледве встиг побігти до Дашковичів, щоб попрощаться. Він розказав причину несподіваного од'їзду й побачив, що Ольга була стурбована й неначе зажурилась. Вона говорила мало, але була ввічлива, ласкава й щиро жалкувала, що стара мати занедужала. Радюк попросив у неї фотографічну карточку; вона вийняла з свого альбому останню карточку й оддала йому. Дашковичі дуже ласкаво попрощались з ним і просили не забувать їх, як він щасливо повернеться до Києва.

Не довідавшись ні про що од Ольги, смутний та журливий, Радюк покатав до Журбанів. Осінь була суха й погожа. Він не дуже довго забаривсь в дорозі й приїхав до батька дуже пізно, трохи не опівночі. Переступивши

батьківський поріг, він одразу засмутивсь: кругом дому і в домі було так тихо й мертво, що він подумав, чи не приїхав вже після похорону!

Вступивши в прихожу, він почув важкий дух лікарства й хатнього повітря. Назустріч йому вийшов батько в теплому халаті і в туфлях. Він ступав тихо, наче крадькома, обняв сина й гаряче, але тихісінько, не одриваючи губів, тричі поцілував його. Син повеселішав: мати була жива. На лиці в батька не було видно тривоги людини, котра тільки що оступилась од слабого без усякої надії на одужання. Він був по-давньому бадьористий і не засмучений.

— Як мати? — тихо спитав син. — Чи є надія на одужання?

— Слава богу, їй стало лучче. Буде жива. Вона тепер спить, — сказав старий Радюк на саме вухо синові.

Син скинув чоботи в прихожій. Йому подали черевики, і він поза батьком пішов до материної кімнати. В кімнаті в куточку на столі горіла лампа, прикрита абажуром. На ліжку лежала слаба й спала, важко дишучи. Її бліде й схудле лице здавалось ще блідішим од чорної коси, котра обвивала високий лоб. Чорні брови дуже виразно чорніли на її блідому, наче восковому, чолі в сутінку. Радючка була така бліда, так схудла, що син не міг вдержать сліз і заплакав.

Коло самого ліжка на стільці сиділа панія Висока. Вона, не встаючи, подала Радюкові руку й дуже здавила його за пальці. На панії Високій була ясно-зелена сукня, а шия була обмотана хусточкою ясного червоного кольору. Її жваве, веселе лице, моргаючі брови робили великий контраст з жовтим лицем недужої Радючки. Вона день і ніч доглядала слабої й не одходила од її постелі, подавала лікарство, поправляла постіль. Невважаючи на те, що була втомлена, в таку пізню добу, вона весело кинула очима на молодого Радюка; її брови неначе привітно заговорили. Говорить голосно вона не насмілилась, щоб не розбудить слабої, але її брала нетерплячка, і вона почала розмовлять на мигах, розказувала руками, бровами, показувала пальцями і так розказала без слів, як було важко для слабої, як стало їй легше, що батько й син не втерпіли й почали осміхаться. Старий Радюк не видержав і почав одказувать їй на мигах, киваючи ротом і руками. Покивавши й поморгавши, вони всі троє навшпиньки вийшли з кімнати, посадивши коло постелі стару бабу. Всі повеселішали, бо сподівались, що недужа одужає незабаром. Всі пішли на другий, далекий кінець дому й сіли за стіл вечерять.

— Спасибі тобі, сину, що ти приїхав! Мати так бажала тебе побачить, і тебе, і ту панну, що так тебе надить до себе, як ти писав до нас.

— Та панна ще не моя...

— А як вона сміє не буть вашою! — сказала панія Висока. — Я не знаю, чи є в світі така панна, щоб дала вам гарбуза!

— Бувають усякові панни, бо одним треба кохання, а другі часом і без того обходяться, — сказав тихо Радюк.

— Щоб без любові та йти заміж! Оцього вже я в голову собі не вбгаю! Як я йшла за свого капітана, то не дивилась на воли та на корови, а на його чорні брови.

— То на селах так буває, а в городах трохи інакше часом буває, — промовив молодий Радюк, — бо в городах нема волів, хоч корів є доволі.

Батько почав розказувать синові, як заслабла мати, як всі в домі поперелякувались, а панія Висока все попереджала його й перебивала розмову.

— Та цитьте-бо, паніє Висока! Нехай вже я розкажу!

— Бо ви не так розказуєте! Ще як я була в вас на усікновення чесної глави, то я вгадувала, що буде недобре.

— Ба ви на усікновення нічого не вгадували. Ви тоді плели щось таке, що й купи не держалось.

— Не говоріть-бо бог зна чого! Хіба ж не я казала вам, щоб ви добре гляділи Надежду Степанівну? Чи пам'ятаєте, як ви стояли отам за порогом, а я отутечки сиділа?

— Ага! тоді, як на нашому тину сорока сиділа! Пам'ятаю, тільки я вас тоді не слухав.

— То й не добре робите, коли мене не слухаєте! — казала панія Висока, пригладжуючи долонею свою голову й поправляючи хусточку на шиї.

Син придивився до батька й побачив, що він зовсім посивів. Його голова була біла, як крейда, а лице було свіже, як ягода. Важкі ночі коло постелі слабої зоставили тільки знак на чолі, бо чоло трохи пожовкло.

— Моя жінка багато молодша од мене. Я думав, що вона мене поховає, а трохи не вийшло навпаки.

— Та потривайте лишень! Може, вона ще й вас поховає. А бог зна, що буде далі, — казала панія Висока.

Швидко в домі стало тихо й мертво. Всі поснули, всі одпочивали, тільки Висока й одна баба сиділи коло слабої до самого світу. Панія Висока й не лягала, і не роздягалась.

— Знаєш що, сину! Не надівай ти українського убрання при матері й не розмовляй при ній по-українській. Вона

слаба, й дуже слаба. Не дратуй ти її! Потім, згодом, як вона одужає, роби, як собі схочеш, — казав батько вранці, стрівшись з сином. — Тепер ходиться за саме її животіння на світі.

— Коли ви так хочете, то й не буду одягаться в свиту.

— Вона все бідкалась та згадувала тебе, все боялась, що вмре, не побачивши тебе перед смертю, не побачивши твоєї молодої жінки. Вона все страхалась, щоб ти не злякав часом своєї Ольги мужичою свитою та вишиваною сорочкою; все просила мене написать тобі за це та все докоряла мені, чом я зачасу не зніс з двора опрічньої хати для челяді.

— Бідна хата й не знає, яку велику честь роблять їй, — сказав син тоном напівжартовливим, напівсмутним.

— Так, бач, сину, вже поведено наших жінок в школах. Що ж маємо робить!

Тим часом панія Висока вмила своє лице свіжою водою й вийшла до чаю, прибрана не в чіпок, а ніби в якусь здорову гірлянду. На тій гірлянді, чи на чіпкові, було намощено всяких квіток: і рожевих, і червоних. Ті квітки дуже не приставали до лиця, до заспаних, заснічених очей. Висока наливала чай і так багато говорила, що часом лила чай поза стаканами, сліпаючи заспаними очима.

— Бачте, Павле Антоновичу! смієтесь ви з мене, що я понеділкую, глузуєте з середи та з п'ятниці... Бачте! от і недобре виходить. От бог і карає коли не вас, то тих, що близькі до вас! — докоряла панія Макуха.

— Може, воно й так. А що ж то ви скажете, як я оце поїду до Києва та потягну гарбуза?

Тільки що вони випили чай, як слаба прокинулась і покликала до себе сина. Вона заплакала, як побачила його, все розпитувала про Ольгу, про її батьків; розпитувала, яке в неї лице, які очі, яка вона на вдачу. Син вийняв Ольжину карточку й показав матері. Панія Висока, як побачила карточку, то прожогом кинулась до неї й трохи не звалила з ніг старого Радюка.

— Чого це ви пхаєтесь? Оце які цікаві! Трохи не звалили мене з ніг, — сміявсь старий батько.

Мати роздивилась на карточку й перехрестила її. Ольжине лице здалось їй трохи гордим, хоч і дуже гарним.

— Дай боже, щоб я побачила своїх унуків! Але бог зна, чи доведеться побачить...

— Оце! Дасть бог, одужаєте й поздоровшаєте і довго-довго ще будете жити, — сказав син.

— Коли б пак була твоя правда, — одказала вона, поклавши свою жовту суху руку на синову голову. — Мені трохи вже й легше стало. А то вже думала, що не побачу тебе.

Покликавши молодого Радюка в кімнату, панія Висока сказала йому:

— А бачте, Павле Антоновичу! Чи пам'ятаєте, як ми їхали од Масюків, де ви покохали Галю вперше, як нас налякала вночі та недужа молодиця? Чи не казала ж я вам тоді, що буде вам якась притичина на вашій дорозі? Чи не правда ж моя? Чи вийшло що з того кохання? Бідна моя Галя! Як мені шкода її! — промовила Висока.

— Чи я ж тому винен, Ликеріє Петрівно? Ви доволі пожили на світі...

— От-таки й пожила доволі! Бог зна що вигадуєте! — промовила Висока.

— Але скажіть мені, хто може ручиться за своє серце, коли воно любить і ненавидить, кого схоче і коли схоче. Ви думаєте, що мені не шкода Галі?

Ликерія Петрівна тільки головою похитала й пішла до другої кімнати.

Того ж таки дня панія Висока од Радюків поїхала просто в Масюків хутір. Надворі вечоріло. На небі висіли важкі осінні хмари. Було сумно надворі, було сумно і в Масюковій хаті. Старі десь вештались коло хазяйства. Висока застала в кімнаті Галю саму. Вона сиділа коло вікна й читала «Кобзаря».

— Галю, серце моє, голубко моя! — сказала Ликерія Петрівна, обнімаючи й цілуючи її.

Галя дуже стривожилась і не насмілилась питать в Високої.

— Галю, моя дорога, моя безщасна! Не лякайтесь, бо, знать, така вже ваша доля! — знов промовила Висока і сіла коло Галі й обняла її обома руками за плечі. — Надежда Степанівна Радючка буде жива, але...

Галине серце вже підказало, яке нещастя жде її. Вона чула, що Радюк недавно приїжджав в Журбані, скінчивши курс, і... певно, не мав часу заїхати до неї... Вона випустила дорогу книжку з рук.

— Я оце просто до вас з Журбанів. З Києва приїхав Павло Антонович і привіз фотографічну карточку своєї нареченої. Вона зветься Ольга Дашковичівна. Вона дочка якогось вчителя чи професора. Я сама бачила ту карточку. Та Ольга дуже гарна з лиця, з тонким носиком, з повними губками, з цілою купою кучерів на голові. Нема що

й казать: городянка як слід! А погляд у неї якийсь гострий та гордий!

Ликерія Петрівна розказувала, а Галя наче зомлівала в її руках, як зірвана квітка, схилила голову й зблідла.

— Правда, Павло Антонович ще не заручився з нею, але, певно, її любить, бо навіщо б він привозив матері ту карточку?

Галя зомліла в руках Високої й заплющила очі.

— Боже мій милостивий! Що ж мені діяти! — крикнула Висока й зараз вхопила стакан з водою та й приснула водою на Галине лице. Галя опам'яталась.

— Нехай його бог судить! — тихо промовила вона. — А він же божився, а він же присягавсь, що мене любить!

І сльози так і залили її очі, її щоки. Всю хусточку вона змочила своїми слізьми. Панія Висока й сама заплакала, дивлячись на Галині сльози.

— Не плачте, Галю, серце моє, моя дорога! Я говорила з ним. Він хлопець дуже молодий. А молоде серце любить, кого схоче і коли само схоче. Поїхав далеко, не бачив вас і забув за вас. А там трапились інші карі очі, та й прощай, дівчино чорнобрива, бо я не твій, а ти не моя! як співають в пісні.

— Ох, Ликеріє Петрівно! чи я ж його не любила, чи я ж не була йому вірна. Я день і ніч пам'ятала за його, згадувала його рано й вечір, згадувала, як по садку гуляла, як квітки поливала, згадувала, як оту подаровану книжку читала.

— Ой бідна моя дівчино! Така вже, мабуть, наша жіноцька доля, щоб наше бідне серце боліло од горя. Ви думаєте, зо мною не було таке саме на віку? Ет!

Ликерія Петрівна хитнула головою й махнула рукою, втираючи сльози.

— Ой боже мій, яка ж я безщасна! — говорила Галя, неначе та горлиця сумно туркотала в зеленому гаю. — Було вийду ввечері в садочок, гляну на ясні зорі і зараз згадаю його ясні очі; чи гляну на повний місяць, то й згадаю його чудовий вид; гляну на зелений лист і чогось згадаю його кучері. Я бачила його і в синьому небі, й на зеленій землі, і в моїх квітках; чула його дух в повітрі, де тільки ходила з ним по садочку, де розмовляла з ним. А тепер він вже не мій! А як згадаю його голос, його милу розмову, його блискучі очі, то й тепер серце моє любить його і, мабуть, любитиме й повік. Бо де я стріну такого другого в наших хуторах! Ой боже мій, боже мій! за що ти покарав моє бідне серце?

І Галя знов заламала руки й заплакала.

— Галю моя дорога! Що ж маємо робить, коли наша доля така?

— Я або страчу розум, або серце моє розірветься од горя, — промовила Галя і якось разом вгамувалась і перестала плакать, аж Високій стало страшно. Щось небезпечне засвітилось в її очах.

— Я ту книжку, я ті його листи вкину в огонь або подеру на шматочки,— промовила вона,— але чим я втішу своє бідне серце? Нехай же все те зостанеться й нагадує мені про мою любов, про його зраду. Я була така щаслива тим коханням хоч раз на своєму віку.

Ликерія Петрівна сиділа й мовчала. Їй приємно було слухать про таку щиру, гарячу молоду любов.

— От ви й замовкли. Говоріть же мені про його: який він тепер, чи змінився на виду, чи все однаковий, як однакове повік пишне сонце на небі?

І панія Висока мусила розказувать їй за Радюка всевсе: як бачила його, коли приїхав, як засмутився, побачивши слабу матір, як плакав, як він навіть жалкував за Галею.

Галя слухала, плакала і втішала своє серце тією розмовою.

Прийшов Масюк і Масючка. Висока й їм розказала за Радюка, за Галине нещастя. Масючка почала й собі плакать, а Масюк дуже-дуже засмутився й не промовив і слова.

— То не він винен, то його горда мати винна. Вона до нас тільки раз і приїздила. Не такої треба їй невістки, як наша Галя, — говорила Масючка, втираючи сльози.

Поїхала Висока й зоставила смутну сім'ю в сльозах, в смутній хаті, в смутний, дощовий, осінній вечір.

Минула зима. Настала пишна зелена весна. Розвивсь садочок, зійшли квіточки в Галиному квітнику, зійшли й зацвіли червоні гвоздички. Галя поливала їх та все згадувала зрадливого, але милого для її серця. Вона любила ходить у садку до тієї вишні, де так поетично й несподівано стріла його й почула вперше його слово за кохання. Вона все співала ту пісню, що тоді співала:

Ой сама ж бо я, сама,
Як билинонька в полі;
Не дав мені господь
Ні щастя, ні долі.
Єсть у мене миленький,
Та далеко од мене;
Перечула через люди,
Що цурається мене.

Радючці стало лучче. Вона одужувала, тільки не швидко. Вже вона могла сидіти, вже могла розмовлять не втомлюючись. Павло Радюк зостався в Журбанях, доки мати зовсім одужала. В тиші, на селі, ходячи по хатах, гуляючи по садку, по степу, він усе думав про Ольгу. Не раз і не два він згадував і Галю Масюківну, згадував любов свою до неї. Але він часто забував навіть за матір: його думка все літала над Києвом, на знайомих місцях, над тими горами, де він гуляв з Ольгою, на тих алеях, де він ходив і розмовляв з нею.

Вертаючись назад до Києва по страшній грязюці, під осіннім холодним дощем, чого він не передумав, сидячи в закритому возі! Смутне небо порощило дрібним дощем. Степ здавався безкраїм морем під густим, як туман, дощем та хмарами. Він передумав усе своє будуще життя з Ольгою в парі, до самої старості, наче бачив своїх діток, що росли, вилися на колінах в Ольги, бачив Ольгу, щасливу й веселу, бачив свою тиху старість серед щасливої сім'ї. Все те він ніби бачив у своїй думці, доки перед вечором одного дня не побачив на високих горах Києва. Як забилось його серце, як він угледів високу лаврську дзвіницю з-за чорного бору!

Приїхавши пізненько, Радюк зараз убрався й пішов до Дашковичів. До його вийшов Дашкович і дуже ласкаво привітався з ним.

— А наші пішли оце в клуб. Сьогодні вечір з танцями. Пішла Ольга й Катерина, і Марта Сидорівна, і Степанида Сидорівна. Коли не хочете спать, то йдіть і ви туди ж таки. Як же здоров'я вашої матері?

— Спасибі вам! Мати моя вже зовсім одужала. А була вона дуже слаба. Всі думали, що вже не одужає.

— Слава богу, слава богу! Я дуже радий! А ми за вами все скучали та все вас згадували. І Ольга часто згадувала за вас.

— Згадувала? — не втерпів Радюк, щоб не спитать.

— О, згадувала! Ми всі вас згадували, ще й не раз.

— Може, й справді піду я в клуб. І погуляю, і з знайомими побачусь, — сказав Радюк і попрощався з Дашковичем.

Радюк поїхав додому, в одну мить убрався, причепурився і вже пізно приїхав на вечір. Він усе думав за Ольгу, як то вона його стріне, як його привітає.

Радюк увійшов у залу, де були танці, і потрапив саме на польку. Він став коло дверей, і перед його очима, мов вихор, миготіли пари одна за другою, неначе птиці шугали, обвіваючи його лице вітром. Він зараз угледів Ольгу.

Дожидаючи, поки скінчиться танець, Радюк притулився за товстою колоною, що кидала од себе широку тінь. Йому було видно всю здорову подовжасту залу.

Після всього того, що довелось Радюкові пережить, після темної кімнатки, де лежала його недужа мати, де тхнуло аптекою, після довгої дороги під осіннім небом і дощем він просто потрапив на веселий і людний вечір. Голосний оркестр, велика й світла зала, повна повбираних людей, веселі празникові лиця, галас, шум — все те так вразило його одразу, так засліпило, заглушило, що він мусив обпертись об колону головою й трохи оддихнуть.

Перед його очима, наче метелики, пролітали пари. Він минав їх очима й шукав Ольги. Коли це й вона пролетіла в парі з Кованьком і так швидко заховалась в гурті, як і з'явилась. Він побачив її чистий і рівний профіль і зрадів, як мала дитина. І знов Ольга пролетіла перед ним в парі з якимсь офіцером, поставним, огрядним, червоновидим, з гордими, аж надутими червоними губами. Радюк глянув на її вид і зауважив, що лице було щасливе й веселе; погляд її очей був недбайливий, веселий, байдужний.

Музики перестали грать, пари перестали танцювать, і всі розійшлись по залі, втираючи гарячі лиця хусточками.

Радюк не зводив очей з Ольги й кмітив за нею. Вона почала тихою ходою гулять по залі, а за нею цілою юрбою йшли паничі. Деякі заходили з одного боку, деякі — з другого, хапаючись одіпхнуть один одного, щоб зайняти місце поруч з Ольгою. Ольга була червона і втомлена; вона все обмахувала своє лице. Невважаючи на втому, на те, що її груди високо піднімались, вона сміялась, розмовляла, неначе кидала словами й очима на всі боки, звідкіль тільки чіплялись до неї хлопці. Радюк хотів впіймать на її лиці хоч крапельку задуми, хоч кришечку того смутку, що так давив його в грудях, і не знайшов його й сліду! Він бачив її не такою задуманою, як вона була недавно в час його останнього візиту. Радюк бачив уявки, що вона за ним і не журилась і, певно, й не думала про його. Ні на хвилину темна дума не набігла на її високе чоло, на веселі очі.

«Ой, коли б ти так за мною, як я за тобою!» —навернулись йому на думку слова пісні.

До Ольги очевидячки залицялись паничі. Вона подала покласти рукавички, і три душі кинулись до тієї штучки; вона впустила хусточку, і дві голові разом нахилились і стукнулись одна об другу.

— Як мені душно! — промовила Ольга, і паничі побігли до буфету. Хто ніс морожене, а хто лимонад. Ольга

взяла стакан лимонаду од того огрядного офіцера, котрий очевидячки попередив інших.

Ольга озирнулась, шукала стільця, і кілька душ кинулись за стільцем. Ольга сіла на тім стільці, що подав їй офіцер, трясучи еполетами й брязкаючи острогами. Він сів поруч з нею.

— Дякую вам за стілець! — промовила Ольга, і Радюк почув те слово, бо група посідала так недалечко од його, що було чуть розмову.

— Чи варто ж дякувать! Якби я міг, я б вам поставив отут трон, посадив би вас на троні, бо ви й сьогодні, і кожного вечора, ви цариця балів і вечорів! — казав огрядний офіцер, поглядаючи на Ольгу скоса й крутячи кудлаті вуса.

— Ви вмієте-таки жартувать! Онде цариця балів і сьогоднішнього вечора! — промовила Ольга, показуючи очима на одну дуже гарну й багато убрану купчиху.

— Ото в вас цариця! А в нас цариця повинна буть не така. Придивіться лишень, коли в тієї цариці не сиві коси, тільки почорнені.

Ольга засміялась дуже голосно.

— А коли б ви знали, яка та цариця розумна! — обізвався Кованько. — Вона й досі не вимовить слова «рекомендую», а все каже «рікіміндую» — по-міщанській.

Сам Кованько часом вимовляв те слово по-міщанській, як і та немолода київська бальна цариця, одначе він на те не вважав, ще й сміявся з неї.

— Зате та цариця вся в золоті! — сказала Ольга.

— І справді в золоті! неначе обкувала себе золотом, де тільки можна було обкувать. Зовсім неначе царська карета! — сміявся офіцер.

— А які в неї брови, які рум'янці! — говорила далі Ольга.

— А ви думаєте, що то її брови, її рум'янці! Я навіть знаю той магазин, де вона на сьогодні купила собі брови й рум'янці, — молов Кованько.

Ольга почала реготаться, а за нею й паничі, котрі чули той жарт.

— От ваші брови так не купить ні за які скарби світу! Ваш рум'янець — то рум'янець вранішньої зорі! — говорив компліменти офіцер.

Радюк чув ту розмову, і в його серці тьохнуло. Він бачив, як паничі збавляють душу молодої дівчини, — верзуть їй те, що не слід було б говорить.

— Ой Ольго Василівно! Ви були б окрасою наших петербурзьких салонів. Шкода, що ви мусите тут сидіти

в провінції! І хто тут вас цінуватиме й може цінувать? — молов компліменти облесливий офіцер.

— Я рада жить і на провінції... бо... бо що ж маю робити? Хочеш не хочеш, а мусиш.

— З вашим розумом, з вашою просвітою, з вашою красою... Хто тут по вас? З ким тут вам ділиться просвітою й розважаться вольними часами? — так усе хвалив її офіцер.

— Не все ж для вашої столиці. Не можна ж і од нас одбирать все краще, — обізвався один городянський «лев», встоюючи за честь провінції.

— Не забувайте, що й Київ столиця, хоч і дуже давня, — обізвався Кованько, — і Київ має право не все оддавать столиці півночі.

Оркестр подав сигнал до кадриля. Кавалери й дами заворушились, почали паруваться. Офіцер ухопив під руку Ольгу. Радюк одійшов од колони й пішов ходить кругом поза колонами. В однім місці він угледів Катерину Воздвиженську. Вона сиділа з матір'ю. Радюк не бачив її в танцях, бо її ніхто не запрошував до танців. Радюкові стало її шкода. Він сів коло неї й почав розмовлять з нею.

— Я прочитала ті книжки, що ви принесли кузині. Чудові книжки! Чи нема в вас ще таких? Я дуже люблю натуральну історію, — говорила Катерина.

Для Катерини неначе сонце зійшло, як Радюк сів коло неї. Ще ніколи кохана людина не сиділа коло неї так близько. Вона почувала всю силу краси й приємності й була вже й тим щаслива. Вона почала розумно говорить про те, що прочитала, і бачила, що Радюк її слухав вважливо, дивився прямо їй в очі. Можна було бачить, що та поважна розмова була цікава для неї. Сам Радюк бачив, що Катерина більше од Ольги підходила під його ідеал статковитої й розумної жінки, що вона послухала б його поради, не дала б своїй голові зарости бур'яном, як буває з жінками. Але як він подивився на її негарне лице, на її дуже негарні поморхлі губи, то мусив одвести свої очі од неї.

Катерина говорила ще довго, але Радюк її вже не слухав. Він усе дивився туди, де танцювала Ольга. Вона стояла проти його лицем і наближалась так, що він міг придивиться до лиця. Радюк бачив по її лиці, що танці й музики більше од усього цікавлять її. Вона все сміялась і жартувала з кавалером.

— Яка то дама танцює проти вашої кузини? — спитав Радюк у Катерини.

— То не дама, а панна, то класна інститутська дама, рідна сестра начальниці Турман.

«Не молода ж панна!» — подумав собі Радюк.

Тим часом Марта Сидорівна, побачивши, що Радюк присів коло її дочки, і собі примостилась коло його й ніби прилипла до його! Вона добре знала Ольгу, догадувалась, що Ольга не піде за його, і думала залучить його до своєї господи.

— Чи давно вернулись до Києва? Чи жива, чи здорова ваша мати? Ой, яка шкода, що ваша мати так несподівано занедужала! Ми вже бог зна що тут передумали, дожидаючи вас.

— Моя мама, слава богу, одужує, — сказав Радюк.

— А моя Катерина вже давно прочитала ті книжки, що ви принесли для Ольги. Така вже вдалась падковита до книжок, мабуть, у батька вдалась! Все читає та читає.

— От і читає! Хочеться вам мене хвалить, коли нема за що! — обізвалась Катерина.

— А хіба ж і ні? Скільки раз я тобі казала, щоб ти не читала пізно при світлі! А хіба ж ти мене коли послухала? Все читаєш та й читаєш, ще очі собі збавиш.

— І справді, таких паннів трудно знайти, як Катерина Степанівна, таких охочих до книжок, — прикинув слово Радюк.

— І помагать мені ні в чому не хоче, та все читає. Раз ми, полагодивши дім, опоряджували покої. А в нас дім багато більший і просторніший, ніж у Дашковичів, бо небіжчик мій батько більше таки нас любив, ніж Дашковичів, і нам одписав більший дім і флігель і більше грошей, ніж Дашковичам... Так моя Катерина все читає та читає та й помагать мені не хотіла. Все одмагалась, що їй ніколи.

Катерині стало ніяково. Вона почервоніла.

— От швидко будуть іменини моєї дочки. Ми дамо бал, як живі будемо до святої Катерини.

Кадриль кінчалась. Пари розходились. Радюк встав і хотів йти до Ольги. Марта Сидорівна все торочила йому про своє багатство, про свій дім, гудила свою небогу й свою сестру...

— Приходьте ж до нас на бал! приходьте просто, без візиту. Не забувайте святої Катерини! — гукала йому вслід Марта Сидорівна.

Радюк прийшов і спинивсь перед Ольгою так несподівано, що вона трохи аж кинулась. Він неначе якимись чарами виник просто з землі.

— Де це ви взялись, Павле Антоновичу? — аж плеснула в долоні Ольга.

— Як бачите, приїхав, — сказав Радюк, подаючи їй руку. Всі паничі скоса поглянули на Радюка. Він був кращий од усіх, як місяць між зорями. Огрядний офіцер настовбурчив чуба, та все крутив свої кудлаті вуса, та все надимав і копилив свої червоні і пухкі губи. Кованько насупився й мовчки поглядав на Радюка. Інші кавалери тільки очима лупали. А Ольга все говорила та говорила, бо в її серці ще не прохолола любов. Вона забула за інших паничів, встала й пішла з Радюком по залі. Огрядний офіцер все щипав вуса та все озирався скоса на той куток, куди пішла Ольга з Радюком.

Радюк почав розказувати за свою матір, розказував, яка вона була слаба, як бажала бачить його, бо думала, що вмре. Ольга слухала вважливо, але на її лиці не виявлялось ані крапельки спочування. З її лиця ні на хвилину не сходила та бальна, празникова веселість, яку він прикмітив на її лиці зараз при вході в залу. Він запримітив, що вона слухала більше з делікатності. Було знать по виду, що її серце не взрушилось.

Радюк почав і собі розважаться. Ольжина краса, як вода забування в Леті [66], все знесла, що тільки він мав смутного на серці. Він забув і свою недужу матір, і ввесь смуток довгої осінньої дороги. Музики, світло, блиск Ольжиних очей, мелодія її голосу — все те причаровувало його, присилувало його забуть всі тривоги, ввесь перебутий неспокій.

— Коли доля була до вас така ласкава, то забудьте ввесь смуток, і погуляймо в цей веселий час! — сказала Ольга.

Оркестр ударив веселу польку, і музика полилась по залі й ніби вдарила електричними течіями по молодих нервах, по молодих душах. З усіх кінців зали посипались на паркет пари.

— Прошу вас на польку! — сказала Ольга Радюкові сама, і навіть сама простягла до його руку й пішла з ним у танець.

Радюк забув усе на світі: і батька, й матір, і самого себе, не чув навіть музик. Він тільки бачив перед собою Ольгу, тільки почував її в своїх руках, і все ніби летів, неначе в Дантовому [67] танці блаженних душ на небі. Він був щасливий, що держав її в своїх руках, що її дихання обвівало його лице, що її очі так близько заглядали в його очі. Йому заманулось, щоб не було й кінця тому танцеві.

На радощах Радюк згадав про Катерину, згадав, як вона сама сиділа десь у куточку, побіг швиденько до неї і попросив у танець. Катерина вся проясніла; її лице неначе освітилось якимсь світлом. Негарний вид покращав од надії, в очах десь узявся блиск. Її душа глянула через убогі на красу очі і влила в їх ніби іскорку вогню.

Ольга танцювала більш од усіх. Її просили дуже часто, неначе передавали з рук у руки. Радюк просив її не танцювать так багато.

— Коли ж треба! коли ж конче треба! — казала йому Ольга. — Один тому буває час! Треба нагуляться, треба натанцюватись. Чи я ж мало насиділась у тому інституті? Принаймні буде чим споминать свою молодість.

І Ольга знов йшла у танець з самим-таки ж Радюком, котрий за хвилину перед тим так напутював Ольгу!

Оркестр замовк одразу, неначе на йому заразом порвались усі струни. Ольга впала на стілець і махала на себе хустинкою. Петербурзький офіцер почав з нею розмовлять, але вона так важко дихала, що не могла йому й слова одказать. Він мусив оступиться од неї.

Ольга одпочила, кивнула рукою до Радюка й пішла з ним ходить поза колонами, кругом зали.

В тіні колон Ольга дивилась на чудове Радюкове лице. Її очі стали блискать ніби промінням, і Радюк милувавсь тим промінням. Йому так забажалось сказать той комплімент, котрий він недавно чув, що якби він мав спроможність, то поставив би серед зали трон і посадив би на тому троні Ольгу не тільки як найкращу царицю всіх балів! та він того не сказав. Його розмова перейшла на поезію; він сипав поетичні слова й думки і, згадуючи, як Ольга співала українську пісню, він тихесенько заспівав: «Ой полину, полину — добувати талану».

Ще тихіше, ніби нишком, Ольга протягла далі голосом і словами ту саму пісню.

— Чи правда, Павле Антоновичу, як весело жить на світі щасливим людям! — сказала Ольга.

— Навіть весело жити й безщасним! Життя само по собі, вже тим, що воно життя, має в собі велику принаду, велике щастя. Чи пам'ятаєте ви пишні Шевченкові слова?

О боже мій милий!
Тяжко жить на світі, а хочеться жить;
Хочеться дивитись, як сонечко сяє,
Хочеться послухать, як море заграє.
Як пташка щебече, байрак гомонить.
Або чорнобрива в гаю заспіває...
О боже мій милий, як весело жить! [68]

Ольга зрозуміла душею поезію тих слів і задумалась. Вона втямила, що життя само в собі, тим що воно життя під синім небом, має в собі багато щастя для людини, та ще й молодої.

— Коли б ви побували на селі, ви б побачили й почули, як молоді дівчата в гарячі жнива працюють цілісінький день; а як прийдуть додому ввечері, то зараз ідуть на вулицю й співають там до півночі, наче пташки, неначе соловейки в садку, даючи звістку молодим хлопцям про свою любов. І часом соловейки замовкнуть в садках, а дівчата все співають та співають.

Радюк тими словами зачепив в своєму серці найтоншу, найслухнянішу струну: струну поезії народної, і його розбуркана душа неначе заграла й задзвеніла. Його любі ідеї злились з променястими Ольжиними очима. Його любов до Ольги злилась в один потік з любов'ю до рідного краю. Все те високо підняло й направило його душу. Радюк почав думать голосно, вважаючи, що Ольга згодиться з його думами. Він почав згадувать свої Журбані, свої рідні степи, пісні свого народу, почав малювать картини сільського життя. Він подивився на Ольгу. Ольга вже його не слухала. Вона була городянка й інститутка і його мрій та сільських картин не розуміла.

Ольга легенько позіхнула в вічі Радюкові. Та розмова, те поетичне натхнення народною поезією здалось їй таким чужим, таким незрозумілим! Їй здалося, що з веселої теплої зали її хтось вивів на мороз в одному тонісінькому бальному убранні... Її брала нудьга од тієї поезії.

— Чи не втомились ви? Сядьмо отут та спочиньмо, — сказав Радюк, думаючи, що Ольга позіхнула од утоми.

— Сядьмо! — сказала Ольга. — Чиї то такі поетичні вірші ви прочитали? — спитала вона так собі, аби щось сказать.

— То вірші нашого Кобзаря, Шевченка, коли читали або чули.

— Здається, щось чула... Здається, часом тато згадує оте ймення. Але, сказать по правді, сама не читала...

— Чи вже ж не читали? — спитав Радюк.

— Не читала, бо в нас в інституті я про такого поета й слова не чула. В нас розказували про всяких поетів, і руських, і німецьких, а про Шевченка я й слова не чула.

Радюк вже примітив, що Ольгу бере нудьга. Вона ждала од його веселої розмови, ждала компліментів. Поважна розмова навівала на неї дрімоту й нудьгу. Ольга замовкла й устала.

— Ольго Василівно! — аж ухопив він її за руку, ду-

маючи вдержати її.— Скажіть же мені про моє щастя? Чи пам'ятаєте той вечір, той незабутній для мене вечір, як я сказав вам про свою любов? Чи порадились ви з своїм серцем? Скажіть, будьте ласкаві, чого мені ждати і чого мені сподіватися?

Ольга, здається, не ждала так швидко почуть те наважливе слово. Вона хотіла протягти час, і протягти як можна далі, а молодого хлопця брала нетерплячка. Йому хотілося скінчить діло якнайшвидше.

— Ви ж добре знаєте мого батька-філософа! Яку ж пораду він мені дасть, коли він більше нічого не знає, тільки свій кабінет і своїх філософів? Мені не було навіть з ким порадиться.

— А ваша мати?

Ольга тільки рукою махнула.

— Мені зостається тільки самій з собою радиться! Я думала, сказати правду, і все думаю за вас, і люблю вас, як і любила. Але все-таки ні на чому не спинилась і не постановила, що стосується до вінчання.

Радюк втямив, що Ольга отягувалась. Він похилив голову й зажуривсь.

Ольга повернула просто до середини зали. Радюк пішов мовчки слідком за нею, нічого не допитавшись. Ольга мовчки перейшла всю залу, і Радюк перейшов поруч з нею. Оркестр заграв вальс; пари линули з усіх усюдів і знесли їх неначе водою на берег. Поставний офіцер запросив Ольгу в танець. А Радюк стояв збоку й дивився, як клекотіло в залі, як усі вертілись, крутились і все одпихали його далі набік.

Ольга прибігла до його, сама простягла до його руки, весело заговорила, наче защебетала. Він ухопив її й пішов у танець, знов щасливий тим, що Ольга його любить, як і передніше любила.

Після вальсу Радюк став побіч колони, згорнув руки й засмутивсь. А Ольгу знов обстали паничі. Він чув, як той самий вусатий офіцер молов компліменти, як Ольга сміялась... Він бачив, що Ользі подобаються компліменти і та юрба хлопців, їх тупцяння й їх підлесливість.

Де Пурверсе підступила до Ольги й спитала, з ким то вона гуляла за колонами. Ольга назвала Радюка.

— То це він? то це той? — спитала де Пурверсе з значною міною.

— Може, й той, — одказала їй Ольга.

— Познайомте ж мене з ним, коли це той! Ой, який «дуся»! Який він гарний! Які ви щасливі! — аж пищала стара панна.

Ольга привела її до Радюка й порекомендувала їх одно одному.

— Коли він у вас буде? Я б дуже бажала, щоб моя сестра Турман побачила твого нареченого! — сказала стара панна.

— В п'ятницю він буде в нас. Я була б дуже щаслива, якби дорога начальниця побачила його, оцінувала й дала мені пораду, — сказала Ольга.

— Добре! доконче приїдемо в п'ятницю.

І Ольга запросила до себе Радюка на п'ятницю.

— Приходьте ж до нас в п'ятницю! Та приходьте раніше й принесіть ту книжку, про котру ви мені недавно згадували, — просила Ольга Радюка.

Не діждавшись кінця вечора, Радюк попрощався з Ольгою й пішов додому. Цілу дорогу він все думав про Ольгу. Він побачив, що в той час, як він дививсь на Ольгу, на її гарне лице, в той час він нічого не думав і не гадав; був ладен оддати своє життя за її одно слово. Але як він зостававсь на самоті, тоді інші думки приходили йому в голову: він починав цінувать Ольгу як жінку, як свого будущого товариша на цілий вік. І він мусив признаться, що Ольга дуже легковажна і буде непосидящою жінкою, бо дуже любить бали й танці. Він досвідчивсь, що вона боялась серйозної книжки й поважної розмови, як злого духа, а національності й народності зовсім не розуміла. Інститут висушив в неї, неначе тропічна жара, все українське, національне й зробив її людиною без національності й безпринципною взагалі.

«Щось та єсть! Недурно вона все опинається з одповіддю! Мабуть, вона сама бачить, що я не підходжу під її погляди, під її вподобу. Недурно вона тікає од мене, як тільки я почну говорити щось путніше од компліментів»,— так думав Радюк, йдучи додому, і дуже-дуже задумавсь.

Другого дня після балу Ольга все передумувала, що бачила на балу, і кого бачила, і яких паничів, і яких дам, і як були убрані ті дами. Сидячи з Катериною вдвох, вона судила усіх дам, які тільки були на балу, судила їх ходу, розмову, попримічала, як кожна була убрана, і показала в тім таку прездорову пам'ять, котрою можна було б збагнуть всі дочиста дріб'язки всіх наук, які тільки є на світі, якби тільки та її цікавість була повернута на щось путніше. Побалакавши про всі стьожки й букети, про всі шпильки й брошки, які тільки вона бачила на інших дамах, Ольга почала розмовляти про паничів. Високий петербурзький офіцер по своїй постаті, своїм вмінням говорить компліменти найбільше підходив під Ольжин ідеал... В його

було щось аристократичне в гордому лиці. Вона згадувала й Радюка, але його поважна розмова, його ідеї, котрі все виникали в його розмові, так і повіяли на неї холодом. Вона аж плечима здвигнула, як згадала його вчені книжки, його вчену розмову.

— Тату! що то таке націонал?—спитала вона в батька за чаєм.

—А нащо тобі здався той націонал чи народовець? Чи не танцювала ти вчора такого танцю в клубі?

Ольга засміялась, а за нею засміялись і другі.

— Скажіть-бо! Чи вже ж то ви не знаєте, що то таке?

— Націонали й народовці — то тепер такі молоді люди, котрі говорять українською мовою, хотять, щоб і жінки й діти говорили тією мовою, хотять злитись з народом... просвічувать темний народ і піднімать його морально й матеріально.

— Щоб і жінка, й діти говорили тією мовою, що говорить наша куховарка? — спитала Ольга.

— Тією самою мовою, що говорить і наша куховарка, і ввесь наш народ, — сказав батько.

Ольга аж злякалась, подумавши, що Радюк присилує колись її і дітей говорить тією мовою, котрою в інституті ніхто не говорив.

— Ті народовці хотять зовсім злиться з народом... Колись, молодшим, і я мав такі ідеї в голові, але тепер, за старістю літ, якось всі ті примхи повискакували з голови.

XII

Радюк дождав п'ятниці й прийшов завчасу до Дашковичів. Його просила сама Ольга прийти завчасу, і він дуже хапавсь.

В Дашковича ще не було нікого. Ольга здалеки побачила в його під пахвою книжку, і вона аж злякалась. Так вона боялась наукових книжок!

— От вам і Шевченко! — сказав він весело, подаючи Ользі руку, а другою рукою — книжку.

— Дуже вам дякую, дуже дякую, що пам'ятаєте за мене! — сказала Ольга й просила його сісти на софі, а сама сіла коло його й почала перегортать листки «Кобзаря».

— Висока поезія! невмируща поезія! — говорив Радюк. — Як читаєш, то всю душу обіймає й виносить високо, до самого неба!Тут усе життя нашої України, нашого народу.

«Може, й усе, хто його зна!» — подумала Ольга, перегортаючи навіщось листки й дивлячись на Шевченків портрет.

— Чого це він убраний в мужицьку шапку? — спитала Ольга.

— Бо він був селянин: він змалку був пастухом в селі Керелівці, отут не дуже далеко од Києва.

— Скажіть, яке диво! І мужик написав оцю книжку?— спитала Ольга, не ймучи віри, щоб книжки були писані не аристократами.

— Як бачите, написав.

Радюк узяв «Кобзаря» й почав декламувать. Дашкович, почувши те, вийшов і почав слухать. Радюк читав дуже добре, з великим почуванням. Він читав «Думи», повні глибокого почування й суму. Ольга слухала й ледве розуміла, але не хотіла того сказать і мусила мовчки слухати.

— Божественна поезія! високі думи! — говорили разом Дашкович і Радюк, а Ольга дивувалась, чого це вони удвох аж репетують, неначе змовились.

Ольгу вже брала нудьга; вона хотіла говорити про що інше.

— От і ви, Ольго Василівно, будете говорить по-українській і не будете нехтувать мовою великого поета, як-от наші панії та городяни, і будете читати «Кобзаря».

— Нащо! Ніколи того не буде! — одрубала Ольга, згадавши, що в інституті не говорять такою мовою.

Радюк так і опустив руки, бо втямив добре, що вона дала йому одкоша різко й нагло. Книжка впала на софу й загорнулась. Радюкові здалось, що хтось вистрелив і влучив йому в самісіньку голову!

Радюк неначе бачив, що Ольга одсовувалась од його все далі, що вона оступилась од його десь далеко, і ніби якась чорна хмара поглинула її. Радюк ухопив себе за серце; він почував, що вже втрачає Ольгу навіки, і вже ніхто її не верне йому, хоч би то був сам янгол з неба або сатана з пекла.

А Ольга того навіть і не примічала. Вона й не знала, що вона вчинила, як вона запагубила всі надії, розвіяла всі мрії молодого хлопця.

Радюк мовчав і думав, а Ольга, нічого не примічаючи, почала показувать йому свій гарненький новенький альбом. Радюк розгорнув альбом і почав машинально перегортать товсті листки. На листках манячили групи інституток, товаришок Ольги, в білих хвартушках і нагрудниках. Всі вони були такі схожі одна на одну, як одна галка схожа на другу. Радюк почав дивиться на інші карточки,

Більша половина альбому була напхана карточками вчених. Там були навіть карточки ченців.

— Як би я хотіла побачить ваш альбом! — промовила Ольга.

— Мій альбом дуже не схожий на ваш і був би дуже невеселий задля вас. В йому на першому листку отой Кобзар в мужицькій шапці.

— Ха-ха! — засміялась Ольга, бо ті слова здались їй жартом.

Тим часом почали збираться на той слов'янський вечір гості. Радюк сидів і неначе нікого не бачив. Так йому було важко на душі! Йому дуже хотілось зостаться самому з своїми важкими думами.

Луччих студентів давно вже не було на тих вечорах. Часом ще заходили, по старій пам'яті, деякі недавно прибувші молоді болгари та серби.

Вже було пізно, як почали приїздить поважніші гості. На вулиці щось загуркотіло під самим домом. Всі сполохались.

— Турман приїхала! Турман, начальниця з інституту! — рознеслось скрізь по залі. Дашкович ухопив свічку, Дашковичка теж ухопила свічку, Ольга вхопила канделябр, Катерина вхопила другий, і всі побігли в коридор назустріч Турманші. Двері одчинились, і в залу ввійшла Турман. Вона була висока й суха, як кість! Довга одежа на їй метлялась, як на паліччях. Її лице було сухе й жовте, але вона гордовито йшла й високо підіймала голову. За нею йшла її сестра, літня дівуля, убрана в свіжий убір з претензією на молодість.

Всі в залі встали перед ними. Все зашуміло, а як вони сіли на канапі, поруч з хазяйкою, в залі разом стишилось, неначе всі готувались слухать якогось оракула.

Степанида Сидорівна підвела до Турманші Радюка й порекомендувала його. Він почував, що то велика честь задля його, бо Турманша осідлала сухого, як ключка, носа своїми окулярами, задерла голову й роздивлялась на його, наче на картину. А її сестра маркіза й собі осідлала таку саму провансальську ключку своїм пенсне й почала роздивляться на Радюка. Надивившись на його, вони засміялись дуже ввічливо. То був знак, що Радюк був вартий високої уваги. Одначе така висока честь дуже не сподобалась Радюкові. Він бачив, що його вивели на розглядини перед якимись маркізами.

Радюк мусив сісти перед столом проти Турманші. Попліч з ним сиділа Степанида Сидорівна, свята та божа; бо здавалось, що вона так і вскочила б в очі Турманші.

За матір'ю, неначе під крилом її, сиділа, пригорнувшись, Ольга.

Всі мовчали. Турманша все кашляла сухим модним кашлем і неначе казала: «Ой, рятуйте! От-от умру в цім поганенькім домку, між якимись поганенькими провінціалами».

Розпитавши одно другого про здоров'я, всі так і звернули на погоду. І Турманша, і філософ так розвивали ту тему, неначе в їй було спасіння цілої Європи. Розмова все обривалась. Маркізи неначе привезли з собою під полою нудьгу та й випустили там серед зали. Всі сиділи поважно, позгортавши руки, й мовчали. Дехто промовляв слівце, але воно якось зараз замирало.

Радюка брала досада, що якась стара ключка зігнала веселість і позатулювала всім роти. Він навіть розсердився й наважився розмовлять.

«Певно, щось невисоке, а любить бундючиться», —подумав Радюк і сміливо почав розпитувать Турманшу про інститут: чи багато там інституток, чи добре стоїть там наука, чи дорого коштує виховання кожної інститутки.

— О! в нас в інституті дуже дорого коштує виховання: трохи не півтисячі карбованців за душу. Наш інститут задля благородних і заможних.

— Ой, як дорого! На такі гроші можна б викохать п'ятеро дітей не дуже благородних, — сказав Радюк.

— Зате ж ми даємо інституткам все-все: і науку, і добру харч, і розкішну обставу. В нас наука трохи дорога, але ніхто нігде не знайде такої догоди, як у нас в інституті.

— А мені здається, що для науки й для людей було б лучче й догідніше, якби наука була не така дорога. Мені здається, що для науки не потрібно розкішної мебелі, розкішних зал, а потрібно чогось зовсім іншого, — сказав Радюк не дуже ласкавим тоном, бо він був злий на інститут за Ольгу. Радюк мав звичай прямо говорить правду й не притакувать нікому.

— Для простіших дітей, може, й не потрібно такої обстави й дорогого виховання, але благородних батьків діти зовсім що інше! — сказала Турман. — Що годиться для дітей бідного урядовця або там міщанина, те не годиться зовсім для дітей панів значніших і заможних.

Радюка почала брать злість. Він почервонів.

— Я сам людина середньої, навіть не самої нижчої верстви, але мені здається, що нам треба жінок не таких, котрі не хотять і за холодну воду взяться і вчились не

справдешньої науки, що розвиває паннів нарівні з нами. Мої товариші поженились на інститутках. Але я бачу, що просвіти в їх нема; ще й до того голови їх напхані рутиною та французькими романами.

Турман ще зроду не чула такої шорсткої розмови, бо звикла слухать тільки хвальбу своєму ділу. Такі речі здались їй дуже неделікатними. Вона замовкла й спустила очі додолу. Те ж саме зробила й її сестра. Обидві вони були дуже зобижені. Турман хотіла змінить розмову. Вона осідлала свою ключку й почала поглядать на Радюка.

— Вибачайте, що я вас спитаю... Ви часом не з черкесів? — спитала Турман в Радюка.

— Я полтавський черкес, — одказав Радюк, сміючись.

— Скажіть! А я мала вас за черкеса, дивлячись на ваш профіль. В мого дядька, римського посла, був один урядовець з черкесів, достоту такий, як ви! Я глянула на вас та й його згадала.

— Ні! не маю честі буть черкесом, — сказав Радюк, і знов усе повертав розмову на покинуту тему.

— Мені здається, що для жінок треба таких самих шкіл, як і для нас. Нам не треба таких жінок графинь! Нам не треба княгинь! Навіщо вони здалися нам? Чи для того, щоб вони тільки позіровали в театральних ложах і розсипали тисячі карбованців з нашої кишені? Женщина не квітка в теплиці, котрою ми тільки повинні тішиться! Женщина не зірка на небі, котру ми тільки повинні поетизувать, складати про неї вірші. І той не добрий чоловік, що сіє та плодить таких графинь та княгинь.

Радюк прийшов в пафос і заговорив по-своєму: і одкрито, і сміливо, не вважаючи ні на кого. В його очі блиснули, може, й так, як у черкеса. Турман і маркіза здивувались. Вони вперше на віку чули, що їм в вічі таке говорять. Хазяйка так само побачила, що діло діється дуже не по-інститутському, і почала заминать розмову.

— А я з вами не згоджуюсь, — промовила Степанида Сидорівна, — наша дорога мадам Турман так багато добра зробила задля наших дочок, що ваша думка та гадка про інститут зовсім нічого не варта. Ви розносите цивілізацію з центру на країну, — сказала вона, обертаючись до Турман і промовляючи слово в слово ті слова Турманші, котрі колись вона чула і котрі вона добре пам'ятала.

Турман так закашлялась, що вийняла хусточку й прикрила нею рот, неначе звідтіль от-от мала потекти кров потьоками.

«Це якийсь дракон революції! Це якийсь варвар країни!» — подумала Турманша й почала жалкувать за Оль-

гою. Щоб заспокоїть трохи Радюка й підійти під його погляд, Турман почала розказувать про петербурзьких вчених і поетів, неначебто вона й справді родалась з ними. Вона згадала про літературні вечори, про публічні лекції і вела розмову зовсім тогочасну й ніби ліберальну.

Гур! гур! гур! щось загуркотіло попід вікнами й стихло. То підкотилась карета під Дашковичів дім і стала. Всі в залі знов заворушились.

— Хто приїхав? Хто приїхав? — почулось в залі. — Ректор академії, єпископ! митрополит! — одказували деякі гості. Хазяїн ухопив свічку й пішов стрічать гостя аж до дверей. Воздвиженський забігав по залі, вхопив здорового канделябра й протовпом побіг і собі. Двері в залу одчинились, і туди ввійшов старий архімандрит. На його грудях залиснів архімандричий хрест, і потім заблищало його повне лице з чудовою довгою бородою. Зараз за ним увійшов у залу тодішній кафедральний протоєрей, тонкий, високий, кандибастий, з високою камилавкою на голові. Всі дами в залі встали, підійшли до архімандрита за благословенням і поцілували його в руку. Він сам підступив до Турманші й подав їй руку. Все в залі зашелестіло. Воздвиженський тупцяв коло його. Хазяїн попросив нових гостей до гостинної, далі за залою. Духовні особи пішли туди й посідали окроми од гостей і більше не виходили до зали, де панувала спокуса миру. Хазяйка взяла попід руки Турманшу й повела її до тієї самої гостинної. За нею побігла граціозно й маркіза, вдаючи з себе молоду лісову лань. Вся та компанія зашуміла шовком, пересунулась через залу й сховалась за другими дверима. В залі зосталась публіка молодша й нижча чинами, зостались самі «козлища».

Переходячи до гостинної, Турман почала шепотіть Ользі по-французькій.

— Mon enfant! * чи ти зовсім заручена з тим молодим красунем?

— Де там заручена! Він тільки залицяється до мене.

— І ти підеш за його? Він такий гарний, а твоє серце таке молоде.

— Я не думаю йти за його, хоч він і гарний, — сказала Ольга.

— Та він, надісь, революціонер, отой Радюк! Ой, воно щось дуже небезпечне! Він, певно, буде в тюрмі! Йому не минуть Сибіру! Хіба ж ти не чула, як він з дамами говорить?

---

* Моє дитя! (*франц.*) — *Ред.*

— Я за його не піду, — сказала Ольга. — Коли ви мені не радите, то й не піду.

— І добре зробиш! Чи тобі ж треба такої пари? Чи він же пара тобі, тобі, Ольго! Без чинів, без значного ймення і, мабуть, з порожніми кишенями! Тобі треба чималого пана з твоїм вихованням, з твоєю красою! Що тобі з його краси? Привчись стать вище од свого серця й пануй над серцем. Чуєш, Ольго! Тоді тільки ти пануватимеш над чоловіками. Тоді тільки ти будеш щаслива.

Так радила Турман Ользі, нишком шепочучи їй на вухо.

Гур, гур! знов загуркотіло під вікнами, і хазяїн вибіг з тієї ніби келії до зали стрічать гостя. В залу вступив якийсь предсідатель, зовсім лисий. В дверях зали неначе сходив повний місяць, зійшов і став серед зали. На грудях в його було начеплено багато хрестів. Під руку з ним йшла його жінка, товста, червона на вид, вся в оксамиті. Предсідатель наче потяг її через залу, як пара волів тягне копицю сіна на сіножаті. Дашкович привітав їх і повів у малу гостинну.

Ще загуркотіло кілька раз, ще вступило в залу кілька сивих голів, і всі вони переходили в гостинну. В залі зостався самий дріб'язок, панни та паничі.

Двері в ту гостинну, де сиділи «ізбранні», аж блищали од великого світла, хоч і в залі було не поночі. Серед горниці висіла блискуча люстра, на стінах горіли лампи, на столі стояв канделябр. Було знать, що хозяйка ждала в той вечір не простих гостей. Стіл аж вгинався під варенням, виноградом, кавунами, грушами й пляшками.

Вся гостинна в той час була дуже цікавою картиною. На канапі, на першому місці сиділа Турманша в дорогій турецькій шалі, і здавалось, що вона не сиділа, а стирчала своєю високою постаттю. Поруч з нею архімандрит з повним лицем і червоними вишневими губами. Побіч його сидів протоєрей з чорною бородою. Коло протоєрея сиділа лиса голова, вся блискуча, неначе виполірувана. За предсідателем сиділи тузи урядового кружка з сивими головами, а там далі сидів Воздвиженський, вже сивий, аж білий, а за ним жовтіло Дашковичеве лице з синіми попругами попід очима, і біліла його сива обстрижена голова. По другий бік стола сиділа хазяйка; коло неї зараз сиділа Пурверсе і ще кілька дам старих з сивими начосами на голові. Глянувши на той старечий збір, можна було подумать, що на його голови тільки що впав іній і потрусив усіх сивиною. Одна Ольга, притулившись на стільці за матір'ю, блищала, як алмаз, як зоря серед хмар-

ного неба. Всі старечі постаті здавались чорними хмарами врівні з її свіжим і гарним молодим лицем.

Всі вони розмовляли неголосно і все розмовляли про молодих, про нових людей, які тепер настали на світі.

Тим часом Кованько торкнув Радюка й сказав йому: «А ходім і ми в ту гостинну та послухаємо, за що то теревенять оті сиві голови та духовні персони!»

— А ходім, справді, та послухаємо, — сказав Радюк. Йому дуже хотілось зігнати злість на маркізах.

Обидва вони ввійшли в гостинну й сміливо сіли збоку на стільцях. Всі, побачивши те, аж одвернули носи набік.

Всі ті гості тільки що судили молодих людей і замовкли, побачивши Радюка й Кованька. Архімандрит і протоєрей навіть понадувались, що та молоднеча так сміливо сіла близько коло їх, трохи не рядом. А Турманша все блискала своїми запалими очима на Радюка. Вона була зла на того варвара за його розмову, не посмачену ані кришки компліментами й хвальбою.

— Настає якийсь дивний час! Варвари вже йдуть не од сходу сонця, не з Азії, а од заходу, з Парижа, — почав так протоєрей. — Ідуть і покладуть руїнами вже не твердині, не муровані стіни, а церкви й душі людей, всі постанови церкви й держави. Йдуть вони, — і потопчуть ногами сім'ю, власність, все святе, все велике, коло чого працювали віками великі народи, піклувалися генії, що возвістив сам бог з неба.

Радюк не стерпів такої думки. Він наважився не мовчать, а підвів голову й сказав різким голосом:

— А мені здається, що краще було б виступить проти ідей нашого часу з книжкою в руках і наукою. Ті варварські ідеї з Парижа йдуть не з Чінгісхановими татарами, не з військом, а з мирною зброєю, з наукою, з книжками. Коли ті ідеї пусті, нікчемні, — то чого їх страхаться й лякатись. Розбити їх, обсміять, та й годі!

— І ідеї нікчемні, і в нас люди-таки настали нікчемні, пусті, верхогляди, неслухняні,— сказав архімандрит.— Так і прийшлось одно до другого!

— Що правда, то правда! — обізвавсь Воздвиженський. — Які тепер стали студенти в університеті, та хоч би і в нас, в академії? В клас не ходять, до церкви не ходять, про богословію ніхто й не дбає. Кинулись на ті реальні науки й носяться з ними, як бог зна з чим! А ми вчились добре, любили науки, ми ходили до церкви і в клас, ми поважали старших і начальників. А тепер що? Йде студент проз професора, задере носа й шапки не здійме! От що!

— Нам нічого не треба з Європи, окрім залізних доріг та ще усяких потрібок для життя. За духовним хлібом нам нічого їздить в Європу! — обізвалась одна лиса голова.

— Ми вже зовсім стали європейцями, хоч і самі того не примічаємо. Тільки нам потрібний національний ґрунт, народ, наша мова, наша рідна поезія, — промовив Радюк.

— Якої вам мови ще треба? Нащо вам інша мова? Це ж недурно, що ви встоюєте за якусь мужичу мову. Це вже сепаратизм! — так репетували вони й не могли вгамуваться. Дашкович сидів і не промовив слова.

— От знайшли якусь нову, опрічну націю. От і знайшли якийсь опрічний народ! — репетували сиві голови. Воздвиженський встав і махав руками, неначе вітряк крилами. Ользі стало трохи страшно. А Кованько трохи не прискав од сміху та все торкав ліктем Радюка.

— От послухайте мене! — промовив Радюк. — Я був недавнечко на селі: бачив, яке життя нашого народу; бачив, які там порядки. Тепер в селах більше шинків, ніж шкіл. Ті школярі, що виходять з школи, і самі не тямлять, як себе цінувать, чи в шаг, чи в карбованець. Вони не поважають народу й своєї національності і самі не тямлять, що вони за люди! Не народ, а якусь збавлену череду писарів та панських лакеїв готує тепер народна школа на Україні. А голови обдурюють народ вкупі з писарями й жидами-шинкарями. Жиди поять народ, беруть в заставу часом останню одежину. Люди позичають гроші й дають за проценти своє поле на кілька год голові та багатирям. Це все я говорю про села. А що сказати про наші города? про порядки в городах?

Деякі схопились з місця й не дали й скінчить Радюкові.

Погаласувавши, посердившись, всі почали заспокоюваться. В залі стало знов тихо.

— Вибачайте мені! Але мені здається, що все те лихо йде од масонів, од масонських лож, — промовила Турманша, котра ще пам'ятала масонські ложі.

— Де там од масонів! Лучче скажіть — од спіритів! — сказав Радюк, котрого Кованько торкнув ліктем.

— Це все од масонів, од масонів! це не з Парижа, — сказала Турманша.

— Скрутить вас треба залізними обручами, щоб ви не вигадували нісенітниці. Лучче б ви не вчились, лучче б ви нічого не робили, били байдики, ніж мали б напхать в голови отих ідей! — репетував Воздвиженський,

—Чудно мені таке чуть од професора! — сказав Радюк.

Радюк утомився. В його аж голова заморочилась. Він встав з стільця, одійшов до вікна й обперся об одвірок. В його під самим вухом знадвору ревла страшна негода пізньої осені. Він прислухався, як вітер зміняв тони, неначе юрба голодних вовків: то свистів, то шипів гадиною, то вив звірюкою, то, зібравши всі сили, гув так, неначе силкувався перекинуть дім.

Ненароком він кинув очима на Ольгу. Вона сиділа між іншими, наче квітка в квітнику. Він втупив свої очі в її променисті очі. Йому так хотілось знайти в тих очах пораду, спокій! Ольга одвертала очі од його, і проміння її пишних очей минало його.

Радюк вийшов з гостинної в залу. Він згорнув руки й почав ходить по залі, доки трохи не втихомирилась його душа.

З гостинної вийшла Ольга. Їй осточортіло слухати старечу розмову й старечу лайку. Радюк пішов до неї назустріч і почав з нею ходить по залі.

— Чи чули ви, як тільки що говорили там, як карали нас, як топтали нас в грязь?

Ольга мовчала. Вона спустила очі додолу. Він ждав од неї хоч доброго слова, хоч одного ласкавого слова для себе. А вона мовчала й слова не промовила.

— Чи чули, як нас судили, обговорювали, як знущались над нами без усякої провини? За нами нема зерна неправди, а нас мають за бог зна кого, за якихсь ворогів всього святого. Чи вже ж ви, Ольго Василівно, не оступитесь за мене хоч одним словом?

Ольга ходила, все мовчала, все не підводила голови. Радюк хотів глянуть на її очі, прочитати в їх хоч тінь прихильності до своїх думок і не міг, бо не бачив тих очей.

— Чи вже ж ви, Ольго Василівно, встоюватимете за такі думки, за такі гадки, за які отам тільки що говорилось?

Ольга все мовчала й не підіймала навіть очей. Вона неначе чогось шукала на підлозі, так пильно втупила очі в її.

— Так ви встоюєте не за мене? Чи так? Так ви стоїте за їх?

Ольга мовчала й мовчки вийшла до другої кімнати.

«Коли б вона слово промовила, хоч яке-небудь слово!.. Так вона за їх, не за мене!» — подумав Радюк і пересвідчився, що втратив Ольгу навіки.

«Прощай же, моя любов! Прощай, моє щастя! Прощайте й ви, карі очі! Нащо ж ти, доле, дала нам спізнатись, коли не судила нам побратись!» — думав Радюк і почув серцем, що втратив велике щастя в житті; навіки марно згинула чиста, як світ зорі, його любов.

Радюк не сів, а впав на стілець. Його лице зблідло одразу, очі ніби туманом повились. Ольга вернулась з кімнати, тихо перейшла залу, навіть не глянувши на його, і сховалась за тими дверима, де було світло й видно, як удень. Радюкові здалось, що він бачить Ольгу, котра вернулась ніби з того світу. Вона була бліда. Ольга вийшла за двері й зачинила, і йому здалось, що для його зайшло навіки сонце та вже й не зійде вдруге.

«Прощай, моя любов! моя чиста, свята, занехаяна любов! Прощайте й ви, чорні брови й очі зоряні! Прощай, моє дороге щастя!»

Радюк вхопив шапку й похапцем побіг з зали. Його перепинила хазяйка.

— Куди це ви так зарані? Їй-богу, не пущу! І не думайте собі нічого! — говорила Степанида Сидорівна.

— Вибачайте мені, будьте ласкаві! Я трохи ніби слабий; мені недобре, — сказав він, і Степанида Сидорівна пойняла віри, бо його лице було бліде, наче мертве. Радюк бігцем побіг з Дашковичевого дому, навіть не оглянувсь.

Надворі схопивсь страшний вітер, налітав з-за Дніпра на київські гори, неначе кидалась та сікалась скажена татарська орда. Дерева коливались, гнулись, аж лущали та скрипіли. Радюк вискочив з гостинної й бігцем попростував до свого житла якось несвідомо, механічно. Він навіть не чув, як буря сатаніла, ревла та свистіла, трохи не звалювала його з ніг, і все гнався вулицями, доки не вскочив в свою кімнатку. Несподіване лихо неначе гналось за ним навздогінці, і він ніби втікав од його.

Він ускочив у свій покоїк, засвітив лампу, впав на ліжко, заплющив очі й одразу ніби замер. Ніякісінька думка не ворушилась в його голові. І тіло наче обважніло й здерев'яніло, і думки наче скам'яніли. Щось ніби дуже важке та завальне нагнітило його, душило безперестанку й не давало ніякого просвітку думкам.

Довго він лежав і не міг опам'ятатись. Минула година, минула й друга. Лампа ледве блимала на столі. Запаморочена голова каменем вдавила м'яку подушку, неначе пірнула в її. Вітер свистів та гув, стукотів, рвав віконниці ніби руками. Молодий хлопець од скорботи не чув того лютування бурі, не чув стукоту й гуркоту. Він задрімав

якоюсь важкою дрімотою. Йому здавалось, що він кудись йде в тумані, хоче вийти з його, силкується вийти, шукає стежки й сам не відає, куди йде і кудою йому вийти, никає, блукає навмання.

А туман клубками застеляє стежки, то розходиться поперед його, то знов густішає й знов спадає поперед його сивими завісами, стає стінами й застує йому тихий світ з неба. От туман ніби звився й піднявсь угору, і перед ним замиготіли ніби зорі на чорному небі... не зорі, а неначе світло в канделябрах, замигали чиїсь обличчя. І одразу блиснули чиїсь пишні, гострі очі, вигулькнуло чиєсь лице, свіже, неначе весняна перша троянда в зеленому листі.

Радюк зрадів. Він неначе почув солодкий дух майської троянди. Але туман знов насунувсь. І зникло те пишне радісне обличчя з осміхом на устах. І важка дрімота знов пойняла голову й думки... І знову в одну мить ніби піднялась завіса з туману. Блиснуло синє тропічне небо. Майнули пальмові гаї, якісь велетні-дерева саме в цвіту, білі квітки магнолії. Якісь дивні птиці, червоні, жовтогарячі, жовті, запурхали й закричали по тих деревах. На деревах теліпались здорові квітки ліан.

Од їх одразу вдарив важкий болотяний дух, неприємний, гидкий, ніби од якоїсь здохлятини та гнилятини. Ті важкі пахощі душили його, от-от мали задушити. Йому вже трудно було дихать. Він хотів втекти будлі-куди, будлі-де сховаться. А квітки наростали та ряснішали. Червона птиця несамовито крикнула, неначе навіжена.

Буря ірвонула віконницю, одчинила її, з усеї сили хрьопнула нею об стіну й страшно гуркнула.

Радюк опам'ятавсь і раптом скочив з ліжка. Важкий неприємний дух якоїсь гнилятини вчувавсь йому неначе в кімнаті, неначе занесений на нервах звідкільсь, од когось, од чогось. Він зирнув по хатині й прочумавсь.

Буря вила, неначе скажена. Віконниця билась об стіну, неначе підстрелена звірюка побивалась перед смертю. Щось дуже неприємне почувалось в серці. І він пригадав усе, пригадав вечір у Дашковича й Ольгу.

«Не варто залицяться до неї. Не піду я до Дашковичів ніколи. Розійшлися ми з нею, як туман по степу, як доріжки в лісі розходяться все далі й далі і ніколи не зійдуться докупи. Так і наші доріжки вже розійшлись і ніколи не зійдуться на великому битому шляху життя. Не бути нам в парі. Моє серце покохало не богиню краси й розуму, а якусь чудову статую. Вона тропічна болотяна пишна квітка, що тхне гнилятиною й багном».

І Радюк примітив, що пишна Ольжина краса неначе вже зблякла для його, вже не надила його серця чарами. Навіть сама згадка про Ольгу стала для його скривдженої душі вже неприємна. Світ її краси неначе почав згасать.

Важка й тяжка була та ніч для молодого палкого ідеаліста!

А в Дашковичевому домі вечір тягся своїм звичаєм, як і почавсь. Молоді гуляли, грали на фортеп'яні, старі грали в карти, а духовні особи сиділи та все судили й навіть лаяли молоде покоління. Вже пізно розійшлись і роз'їхались гості, і в покоях зостались тільки самі свої. Довідавшись, що Радюк пішов додому зарані й навіть не попрощався з нею, Ольга сиділа смутна й нічого не говорила. Катерина нічого не знала за розмову Радюка, і її брала зависність до Ольги.

— Ну, Радюк! ну, молоде покоління! — почав розмову Воздвиженський. — І нащо ви приймаєте його в свій дім? Чи то ж можна пускать його в покої! Та я б його витурлив з дому за самий двір! Ти, Катерино, береш од його й читаєш якісь там книжки. Щоб я тих книжок більш не бачив у тебе! Він понабиває вам голови таким сміттям, котрого потім і ладаном не викуриш.

— Бог з ними, з його книжками! Я давно його книжок не читаю й не читатиму. Нехай вже Ольга читає, — сказала Катерина з злістю, скосивши набік свій рот.

— Чого це ви, Степане Йвановичу, так нападаєтесь на Радюка! — почала оступаться Степанида Сидорівна. — Що ви в йому таке страшне запримітили? Ви хочете, щоб усі люди були на вас схожі, чи що?

— А ви, може, хочете видать за його свою дочку? Та борони вас боже! Чи вже ви хочете знатись з такою людиною, котру не сьогодні, так завтра заб'ють в кайдани та й укинуть в тюрму!

— Ох, мені лихо! — аж крикнула Степанида. — Та я такого зятя не хочу мать!

— Я б йому давно двері заперла, — сказала Марта Сидорівна.

— Чого ви так лякаєтесь! Він собі чоловік молодий, в йому ще грає молода дума, а постаріється, то й осяде трохи, як і я теперечки осів, — промовив Дашкович.

— Ну, ти вже й геть-то осів, наче стара хата, та ще й дуже зарані! — сказала Степанида Сидорівна. — Коли б ти не так рано осів, то, може, був би й здоровший і не такий жовтий, як віск. Подивись лиш тільки на себе в дзеркало! На що ти став схожий! Мене навіть бере острах за твоє животіння на світі. — Степанида Сидорівна говорила й ди-

вилась на чоловіка, піднімаючи лице вгору. Вона почала кахикать сухим кашлем і закутувалась в свою шаль зовсім так, як Турман.

— Чого це ти так кашляєш? Чи не застудилась часом? — спитав її Дашкович.

— Кахи-кахи! ні, не застудилась. То я кашляю, бо щось у горлі, неначе кішка лапкою, дряпає.

— Кахи-кахи! — почала кахикать сухим кашлем і Марта Сидорівна.

— Чого це ти кашляєш? Чи не сухоти часом тебе напали? — спитав Воздвиженський у своєї жінки, з острахом придивляючись до її лиця.

— Не знаю, може, й сухоти! — одказала йому Марта Сидорівна й почала загортаться в шаль зовсім так, як Турманша.

— Де це ви понабирались такого кашлю? Може, хто одчинив вікно ввечері? — бідкався Воздвиженський.

— Кахи-кахи! — знов аж закашлялась Степанида Сидорівна. Обидві дами були здоровісінькі й ситі, навіть гладкі. У Марти Сидорівни лице стало здорове, як кавун, а брови стали товсті, аж кудлаті. Її ситі руки неначе понабрякали од ситі. Марта й Степанида вже добре-таки гладшали обидві; товсті вола вже аж позвішувались вниз. Кахикаючи, вони аж двигтіли, а їх товсті щоки трусились, неначе по їх ходила дрібна хвиля. Ольга вгадала, де вони понабирались того кашлю, і скоса поглядала на обох, осміхаючись сама до себе.

Родичі попрощались і почали розходитись. Катерина ніби через силу подала Ользі руку. Її рот скривився дуже косо, а очі дивились в той час у куток до фортеп'яна. Вона пішла через залу, і здавалось, що її довга сукня засичала по підлозі.

— Кахи-кахи! — закашляла сухим кашлем Марта Сидорівна, цілуючись з сестрою й небогою.

— Кахи-кахи! — закашляла так само й Степанида Сидорівна, прощаючись з ними.

І обидві сестри, щільно закутавшись у шалі, якраз так, як Турман, розійшлись на обидва боки.

Зараз після того вечора, після тієї п'ятниці, в Києві скрізь в вищих гостинних загомоніли за Радюка, бо в той час і не було за що в Києві балакать. Радюк дався усім на зуби. Розказувала про його Турманша всім своїм знайомим; обносив його кафедральний протоєрей своїм знайомим; судила його лиса голова, одна сива голова, друга сива голова перед усіма знайомими. Такі слухи про Радюка пішли ще й далі. До вищої власті долетів один ано-

німний лист, потім другий і третій, чим Київ дуже славний. В тих листах обписували Радюка як небезпечну людину, як «недоброзамірного», котрий має на думці розмізчить церкву й державу, котрий заметився страшною пошестю з Парижа й Німеччини, котрого не можна пускать ні в школу, ні в канцелярію, і що його було б варто вкинуть в тюрму таки зараз. Його потріпували скрізь по багатих салонах. До Радюка почали чіпляться... Він просився на вищу службу, але його не прийняли. Радюк мусив покинуть Київ на який час і знайшов собі службу в Петербурзі, маючи надію вернуться в Київ.

Чимало минуло часу. Чимало втекло води у Дніпрі. Ольга швидко забула Радюка. Нові знайомі, усякі випадки знесли з її серця любов до Радюка. Вона почала зовсім забувать про його, і на його місце в Дашковичевій гостинній з'являлись вже нові особи... До Ольги присватувалось чимало женихів, але всі вони були й не дуже багаті, і не дуже гарні. Після Радюка навіть Кованько об'явився Ользі й просив її руки. Але якось в один день Ольга з матір'ю, йдучи проз його магазин, побачили, як він сам продавав лойові свічки, стоячи за прилавком. Другий раз вони поїхали до бані, а ту баню взяв на оренду Кованько, і, під впливом нових реальних ідей, часом сам стояв в конторці й продавав білети. Раз якось Ольга з матір'ю підступили до конторки за білетами і вгледіли там Кованька. Ольга трохи не згоріла од сорому й трохи не зомліла. Вона зараз після того написала до Кованька й дала йому гарбуза. Довго не траплявся їй такий жених, котрий підходив би й під її ідеал і припадав хоч трохи до вподоби.

Але раз якось влітку Ольга з матір'ю гуляла понад Дніпром на шосі. Після дощу на шосі не було ані порошиночки! Дніпро стояв тихий і ясний, як дзеркало. На крутих горах зеленіло дерево, не ворушачи ані листочком! Поділ дрімав і наче плавав на воді, одкидаючи в Дніпрі вершечки церков і дзвіниць. На горах коло Владимирового пам'ятника, в Царськім садку, на шосі скрізь сновигала публіка. Київ гуляв, дихав свіжим повітрям. Ольга зайшла з матір'ю по шосі далеченько. Вони обидві стали на місточку, поспирались на залізні штахети й дивились, як чудовий міст висів над водою й одбивався в воді, як пароход тихо коливався серед Дніпра. Проз їх проходило багато людей, пролітало по мосту багацько екіпажів, і всі пани й паничі задивлялись на Ольгу. В літній сірій сукні, повненьким своїм лицем, де блищали темні очі, не втративши ні крапельки свого світу й вогню, вона принаджувала очі всіх, граціозно спираючись на гратки одним лік-

тем і ставши боком до Дніпра так, щоб її бачили всі прохожі.

По шосі катав екіпаж, скільки було сили й прудкості в коней! Коні бігли, неначе поносили, порозкидавши голови на обидва боки й позгинавши дугами шиї. В екіпажі сидів військовий з полковницькими еполетами. Його повне лице було гордовите, і червоні губи надуті. З пихою кидав він очима на гуляючих дам, одкинувши назад голову. Ольга здалеки вгледіла його й повернулась вся до його. Вона його впізнала. А полковник, тільки що порівнявся з ними, зирнув за неї оком і торкнув погонича. Той осадив назад баскі коні; коні неначе сіли й спинились. Полковник зійшов з екіпажа й почав гулять. Він почав придивляться до Ольги. «Вона й не вона! — думав він, та все крутився то сюди, то туди. — Вона чи не вона та чорнява красуня! Здається, вона!» — думав він, та все гуляв, навіть став коло штахетів, сперся і все поглядав на Ольжин чудовий профіль, на червоні, як калина, губи.

Ольга глянула на огрядного полковника й зараз впізнала того знайомого офіцера, котрий колись у клубі романсував з нею й навіть ще тоді сподобався їй своєю сміливістю, компліментами, петербурзькою ріднею й гордим аристократичним видом. Вона сама зачепила його.

— Чи вже ж ви мене не впізнаєте? — сказала вона йому весело й ласкаво.

— Чи вже ж це ви, Ольго Василівно!

— Як бачите, я! Мабуть, я стала стара, коли ви мене не впізнали.

— Ой, які ви стали, які ви стали! — сказав він.

— Така стала, що ви насилу мене впізнали, — сказала, сміючись, Ольга.

— То прошу ж у вас дозволу бувать в гостях у ваших рідних.

— Коли ви того бажаєте, то я прошу вас од щирого серця, — сказала Ольга й порекомендувала його матері.

Полковник вже й не покинув Ольги. Він попросив їх у той екіпаж, в котрому сам сидів, і завіз їх до Дашковичевого дому.

Через місяць в тій самій церкві, де колись вінчалась Степанида й Марта, вінчалась Ольга з тим полковником. Всі люди говорили, що не бачили ще такої гарної молодої й такого одутловатого ситого бурбона. Вони вінчались на підмостках, обгороджених штахетами. Як ступив молодий, вже сивуватий, на ті підмостки, то вони аж задвигтіли й загули, так що всі осміхнулись.

Полковник завіз Ольгу десь далеко, одначе швидко

вернувся до тестя, бо, як потім виявилось, в його тільки й було добра, що еполети та полковницький мундир. Ту маєтність, про котру він колись торочив Ользі на балу, давно спродали за його давні офіцерські довги.

Радюк, послуживши кілька років в столиці, вернувсь в Київ. Начальство в Києві стало інше. Про Павла Антоновича Радюка вже забули. Він взявся за науку й почав готуватись до університетської кафедри. Час узяв своє. Він забув Ольгу. Цвіла вже не одна весна після його виїзду в столицю, і потроху гоїлось його серце. Зацвіли знов нові квітки весною в Києві, і знов зацвіло його серце, бо воно вже загоїлось і знов жадібно забажало кохання, бо воно було ще таке молоде, так хотіло любить!

Раз якось Радюк згадав про свою першу любов, про Галю Масюківну. Йому дуже заманулось побачить її. Він поїхав в Журбані до батька. Не сміючи їхать до Масюків, він заїхав до Ликерії Петрівни. Як же він здивувавсь, заставши там в гостях Галю! Вони подивились одно на одного й не знали, що й казать. Галя стояла серед світлиці, гарна, як і була передніше. Вона неначе трохи підросла, поповнішала, стала показніша й покращала: її лице стало повніше, очі горіли ще більшим блиском, але стали ніби смутні, задумані.

— Чи впізнаєте мене? — спитала вона Радюка, котрий все придивлявся до неї.

— Як же вас не впізнать! — сказав він і спустив очі додолу, неначе почував свою провину.

— Ви трошки змарніли, — сказала Висока до його.

— Бо я був дуже безщасний, Ликеріє Петрівно! А колись був дуже щасливий, як був молодшим.

— Знаємо, чули. Ми все знаємо. Недурно ви помарніли, — сказала Висока.

Галя трохи не заплакала й вийшла в квітник. Там вона вирвала й заклала за косу два гвоздички і ввійшла знов у хату. Радюк сидів і думав. Перша любов знов тихо заворушилась в його серці.

— Чи ви мені простите, що я був... був дуже безщасний? — спитав він у Галі.

Вона пальцем показала йому на два свіжі гвоздички в косі, свіжі, як її любов. «Чи пам'ятаєте ви два гвоздички?» — спитала вона в його.

— Пам'ятаю, пам'ятаю, — промовив Радюк, взявши її за руку, і од того часу він почав часто одвідувать Масюків.

Незабаром, через місяць, вони повінчались в журбанській церкві. Масючка й Масюк були дуже щасливі, а Ви-

сока й собі раділа Галиному щастю. Після весілля Радюк з Галею мав їхать до Києва. З ними забажали поїхати Масюки й панія Висока на прощу.

XIII

Саме в половині мая Павло Антонович Радюк з своєю молодою жінкою Галею налагодились їхати до Києва. Радюкові треба було напитувать собі скарбової служби або будлі-де шукать якогось не скарбового місця. Старий Масюк та Олександра Остапівна Масючка — Галині батьки — теж захотіли їхати вкупі з ними на прощу. Ликерія Петрівна Висока й собі пристала до їх, щоб одговіться в Києві в будлі-якому монастирі й поскидать з своєї душі усякі гріхи та провини київським ченцям в торби, як вона казала.

Радюк виїхав з Журбанів в дорогу на батьківських конях, заїхав до Масюків, перебув день, доки половили коні на степу та поприганяли додому, а на другий день дві повозки, навантажені усяким добром, рушили з двора й заїхали по дорозі до панії Високої. Там вони знов пересиділи півдня, доки половили коні в степу та поприганяли додому. В Ликерії Петрівни віз стояв в дворі вже напоготові, набентежений згорою. По обіді поїзд рушив степами, і другого дня ввечері на подвір'ї перед гостиницею Михайлівського монастиря спинились три хурі з полтавськими прочанами, неначе три хурі сіна або соломи, навантажені усяким добром зверхом.

Ще вдома усі постановили говіти в Михайлівському монастирі в святої Варвари й перебуть якийсь час в Михайлівській гостиниці, поблизу од церкви, доки Радюк знайде собі квартиру. Служники «слимаки» в чорних каптанах, в чорних гострих шапочках повибігали на ганок, щоб позносить з повозок усяку вантагу, і стояли, несамохіть повитріщавши з дива свої каламутні риб'ячі баньки на такі здоровецькі хури. І гарненька наточанка Радюкова, і стара, обплетена лозою,повозка панії Високої, й самі подорожні — все припало пилом сливе на палець. Подорожні високо стриміли на високих хурах, неначе сиділи на возах з снопами. Слимаки дивувались, як вони держались вгорі на хурах і не поскочувались додолу в дорозі та не розгубились по битих степових шляхах.

Щоб було догідніше сидіть на возі та щоб часом не скотиться додолу в дрімоті, панія Висока пообтикала свою повозку драницями навкруги себе. Коло тих драниць ви-

соко вгорі ззаду виглядали з-під килима три подушки, вистромивши гострі узирі на світ божий.

З-під подушок повисовувалось сіно, насунулось на подушки, почіплялось по драницях,повистромлювалось крізь лозини обплетеного задка. В драницях, в подушках та в сіні Ликерія Петрівна вгніздилась, неначе квочка в кудлатій обичайці.

Степові коні, звикші до запашного степового сіна, часом в Києві вередували й не їли лучаного київського сіна, що тхнуло осокою та мулом. Прочани поприв'язували вірьовками в'язки сіна на задках повозок і понабивали ним повозки в задках і передках. Усі повозки були високо вимощені й напхані в задках домашнім сіном.

З однієї хури неначе спустився з гори старий жвавий Масюк, плигнув на землю, простяг руки вгору, достав вгорі свою жінку й спустив її по згористій хурі додолу. Вона неначе на саночках спустилась згори додолу. Потім він побіг до воза панії Високої й знов здійняв руки вгору, неначе до неба. Панія Висока впала йому на руки й легенько скочила на землю, аж підскочила, мов резинова опука.

Позлазивши, усі мерщій рушили в гостиницю й зайняли три номері підряд, потім зараз вийшли надвір і звеліли розвантажувать вози. Погоничі позганяли зверху порох. Курява піднялась над возами, неначе серед степу на шляху. Поскидали з возів хвартухи та накриття й почали вивертать з хур усяку вантагу. На возах незабаром скоїлось таке, як на чардаках на пароходах, коли вони причалять до пристані й служники почнуть спорожнять їх позапорожнювані здоровецькі шлунки, викидаючи на чардак усякі закупки, мішки, клунки, кошики та жидівські бебехи. Погоничі й служники накинулись на хури, неначе татари на завойоване місто: стягали усякі мішки, клунки, кошики, торби й торбинки, килими, укривала й подушки. Позад возів на підтоках одв'язували мішки з оброком для коней та усякі чемодани, поприкручувані налигачами та ременяками з сириці. Радюк набрав усякого добра в придане, а Масюк та Ликерія Петрівна кожний раз виїжджали з дому в Київ на прощу, неначе перебирались на нову квартиру або на нове житло, тільки без мебелі та діжок.

Незабаром коло трьох повозок земля вкрилась усякими пакунками, неначе крамом на ярмарку, вивезеним на продаж.

— Ой, як же багацько понабирали усякого добра! — прохопивсь один слимак. — Чи ти ба!

— Понабирали, бо треба, моє серденько! В вас, в свя-

тому Києві, і льоду серед зими не достанеш, господи прости та одпусти! Запас, бач, біди не чинить, — говорила Ликерія Петрівна, стягаючи подушки з воза й кидаючи їх на руки погоничеві. — Як же пак не брати подушок, коли в вас в кімнатах стоять тільки голісінькі ліжка!

— Це правда! в нас подушок нема, і простирадел та укривал не «полагается». Навіть за гроші не достанете, бо їх не держимо. Подорожні самі возять свої подушки та усякі укривала, — сказав слимак.

— А як хто часом приїде без подушок? — спитала панія Висока. — Всі так і сплять, поклавши кулаки під голови?

— Так і сплять на кулаках або кладуть в голови хто штани, хто спідниці, а хто чоботи або калоші наспід, щоб було вище в голови, — обізвався слимак.

— Спасибі вашому батькові! Я не зугарна спать на чоботях та калошах. Спіть так ви самі, за монастирську покуту, а я інакше спокутую свої гріхи, — сказала панія Висока, витягаючи з задка перину.

— Невже, Ликеріє Петрівно, ви оце й перину приперли до Києва? — сказав Масюк.

— Атож! Ви не часто буваєте в Києві, то, мабуть, і позабували, яка тут в гостиницях догода. А я частенько-таки говію, то й стала досвідна. Було часом забудусь та не візьму з собою перинки, то ті каторжні повстяні матраци, неначе набиті жорствою або камінцями, так надушать мені боки, що ребра болять три дні ще після того, як вернусь додому. Я хотіла ще взять і здорову перину, та в віз не влізла. Так я оце вхопила та вкинула в віз маленьку: все якось буде догідніше, не так мулятиме в клуби.

— А ми з своєю старою по-козацькій: підмостимо степового сінця в'язку, то й не мулятиме в клуби, — сказав Масюк.

— Еге... за сінце спасибі! Це добро коняче, а не людське. Я без перини зроду-звіку не засну й до світу: все мені щось муляє та й муляє то в клуби, то в литки, навіть в п'яти. Я й на Дунай возила перину з собою за життя мого небіжчика. Він на сіні, а я таки на перинці, — говорила Ликерія Петрівна, передаючи усякі клумаки та зашиті зверху полотном кошики.

— Чого ж то ви понабирали так багато в тих клунках та кошиках? — спитавсь Радюк.

— Понабирала усякого добра, бо тут у Києві злидні на злиднях та дорожнеча така, що й не доступишся. Деруть, як з батька, — сказала Ликерія Петрівна. — Оце напхала мішок харчів для себе й погонича: і хліба й паля-

ниць, і хліба і до хліба, і сала й масла, і цибульки й ковбасок, і шинку, і чаю й сахару і напекла маторжеників та мнишиків.

— Ого-го! цілий ресторан привезли з Масюківки! — жартувала Галя. — То ми до вас в гості!

— Просимо, просимо! хоч щодня! Буде чим вас вітати, — сказала Ликерія Петрівна. — Он там в кошику й пляшка наливки, а друга — перцівки.

— Та й я, признаться, вставив в кошик пляшку перцівки, бо тут у Києві горілка кат зна яка! Але тільки так, що й моя стара не бачила. Це потаєнці од неї, бо, може, викинула б з кошика, щоб я не поїхав в Київ спасаться з пляшками.

— Отуди! А я думала, що ти не всунув в кошик цього добра, та й собі, потай од тебе, всунула пляшку настойки. В мене, бач, таки думка була за тебе й за зятя, — обізвалася Масючка й засміялась.

— Ну, то й гаразд зробили, бо дві пляшки якось лучче, ніж одна: не завадять нікому, — сказав Масюк.

— А я забрала й ложечки, і чайник, і блюдечка, і графин на воду, бо тутечки в їх в гостиниці все якеєсь нечисте та смердяче; заткнула в кошик на всякий випадок і дві столові ложки, — сказала Ликерія Петрівна.

— А то навіщо? — аж крикнув Радюк.

— Ат... так собі руки розхапались, то й хапали в дорогу, що налапали, що було напохваті. Може, тут десь в монастирі трапиться громадський обід, то підемо з своїми ложками обідать. Адже ж на громадський обід в нас ходять з своїми ложками, — жартувала Ликерія Петрівна.

— Може, ви, Ликеріє Петрівно, взяли рубель та качалку, та макогін? — сміявсь Масюк.

— Ну! рублем та качалкою нема чого качать в гостиниці. А що макогона, то шкода, що не взяла: стала б за пригінчого до тих голомшивих служників та поганяла б їх макогоном. Там такі убоїща, такі нерострорпи, що ні в чому тебе не послухають, самі хати не виметуть і навіть тобі віника не дадуть. Хоч спідницею вимітай номер! Я таки вкинула в свій дормез новий віник з нехворощі.

І Ликерія Петрівна справді десь налапала під козлами нового віника й кинула наймитові на руки, на перину.

— На та постав там у хаті в куточку коло груби, а потім, як нагодишся в хату, то виметеш діл, — сказала панія Висока. — Я ще в той віник і полиню вмішала.

— Навіщо? — сказав Радюк.

— Бо тутечки того паскудства, блошиць та бліх, така сила, що без віника й не засну.

— То ви його держите в руках, чи кладете його собі в голови, чи що? — спитав Масюк.

—Де там! Кладу віник з полинем на ніч собі в ноги. Не так каторжні блохи дошкуляють, бо не люблять духу нехворощі й полиню. Цим києм тільки й одіб'єшся од тих собак. Я людина-таки геть-то досвідна. Бувала в бувальцях, ходила в світи, була в походах з небіжчиком та вешталась понад Дунаєм і за Дунаєм по всіх усюдах. Недоброхіть якось наберешся досвіду в усьому.

— Ну, та й запопадна ж ви людина! — сказав Радюк.

— А ви ж як думали, — обізвалась Ликерія Петрівна. — Ви думали, що я сяк-так? по-паничівській: вхопив капелюш та паличку та й дав драла в дорогу до Києва? Я з віником і за Дунаєм скрізь їздила, не то що в Київ.

— Глядіть лишень, Ликеріє Петрівно, щоб часом люди не підняли вас на сміх, що ви їздите на прощу з макітрами, з глечиками, та ще й з своїми віниками, — говорив, регочучись, старий Масюк.

— Смійтесь, смійтесь! «З посміху люди бувають», як кажуть в приказці. Далека дорога — це не жарти.

— Левку! не забудься витягти, от тамечки в задку під сіном, сокиру, шнурки та паліччя! На возі сокири не кидай, бо ще хтось вночі поцупить та й на торжок однесе. Адже ж тут у Києві тих злодіїв та торбохватів, хоч греблю ними гати! — гукнула Ликерія Петрівна до свого наймита.

Левко витяг з воза сокиру, жменю конопель, добрий жмут мотузків, ще й чотири кілки.

— Навіщо ото ви взяли в Київ сокиру та набрали конопель та якогось кілля? — спитав Радюк з реготом.

— Та то Ликерія Петрівна хотіла в дорозі пуститься при нагоді на розбишацтво! — сміявсь Масюк.

— Еге! авжеж пак! А борони боже, часом серед степу трісне вісь або поламається загвіздок. От тоді хоч пальцем затикай вісь, замість загвіздка, та й держи колесо руками, щоб не спало. Де ж ви в степу знайдете не то кілка чи хворостину, а навіть стебло хмизу або дубчика? А коли вісь поламалась, то бери зараз дрючка з воза та й підправляй під вісь; бери коноплі, зсучи мотузка та й прив'язуй дрючка під підтоки, то все-таки якось доплугачишся до будлі-якого села або до корчми. Ой ви! вчені, та недрюковані! Ви подивіться під віз! — сказала панія Висока.

Радюк глянув під віз. Там і справді були прив'язані до підгерстя та до підтоків три чималі дрючки.

— Ото вам наука! Не їдь в степ без дрюка, — сказала Ликерія Петрівна.

— Ну, Ликеріє Петрівно! не дуже чваньтесь, бо і в мене в наточанці є й сокира, й мотузки, й сириця, ще й, коли хочете, позичу вам ухналів та цвяшків. Запас і справді біди не чинить, як кажуть в приказці, — обізвався Масюк.

Поскладавши усе добро на купи, усі рушили в гостиницю на другий поверх і зайняли три опрічні порожні номери підряд. Панія Висока та Масючка зійшли наниз командувать переносинами. Три наймити й два слимаки хапали усякі клунки, подушки та чемодани й перетаскували в номері. Переносини були довгі, аж обридли послушникам.

— Ой серце! боюся я за обрік, та за шорки й гнуздечки, та, сказати по щирій правді, й за коні, — бідкалась Ликерія Петрівна, — не дай господи, як у нас вночі злодії виведуть коні! Тут же брама роздзяплена сливе до світу! Як ми тоді в світі божому доберемось до Масюківки?

— Та чого ви лякаєтесь? Адже ж погоничі спатимуть на возах, коло коней, — сказала Галя.

— Вони-то спатимуть, а упряж тим часом слимаки поздіймають та і спродають на точку. Бо, як казав один католик, побувавши на прощі в лаврі: «Що свята лавра, то лавра, а що лаврикові — то превражі синове». Ой, треба б забрать у хату упряж! Та й за обрік я не безпечна. А оброку в мене сливинь повний мішок, — сказала Ликерія Петрівна.

І Ликерія Петрівна звеліла своєму наймитові принести в номер упряж та мішок оброку. Послушники зглянулись і пересміхались. Галя та Радюк плечима здвигнули, зирнувши одно на одного.

Господині заходились чепурить номері, стирали скрізь порох, обмітали павутиння, неначе мазальниці заходились мазать хати ік великодню на білому тижні. Вони порозпаковували чемодани, позастеляли ліжка, понакривали столи привезеними скатерками. Ликерія Петрівна загадала своєму наймитові чистенько повимітать сміття. Номері стали чисті і якось привітніші, Радюк та Галя зайняли опрічний номер.

Рядом з ними зайняли номер старі батьки, а постінь з ними оселилась Ликерія Петрівна з шорками, віжками та мішком оброку, засунутим під ліжко. Вона була дуже неймовірна й полохлива зроду і нікому не йняла віри.

Вже смерком послушник приніс здорового самовара й поставив його в Масюковому номері. До чаю в той номер зібравсь усей гурт.

Олександра Остапівна Масючка таки і в своєму кошику познаходила усякий посуд та паляниці й бублички.

Ликерія Петрівна нанесла до чаю й свого добра, прийшла в гості навіть з своїм сахаром, як ходять з своїм сахаром одна до одної старі удови «чиновниці», принесла навіть свою паляницю. Усі посідали за чай та закушували закусками з надзвичайним смаком після довгої важкої вандрівки. Усі були веселі, усі балакали й, здається, найменше думали за те, що вони спасенники в Києві й приїхали одговіться в монастирі.

— Ну, тепер, мої діточки, сідайте за стіл рядочком обоє проти мене, — говорила Масючка до Галі. — Нехай я хоч надивлюся на вас в останній раз.

Галя зачинила чемодан і сіла за стіл попліч з Радюком. Обоє вони були гарні й молоді, і не одна мати задивилась би на їх гарну вроду.

Мати пила чай і не могла очей одвести од дітей. Старий Масюк став веселіший і бадьористий та все поглядав на такого гарного зятя, якого він і не сподівавсь.

Він говорив, жартував, сміявсь з Ликерії Петрівни, зачіпав її смішками та жартами, випиваючи стакан за стаканом. В його обличчі, в жартах ніби проглянуло щось козацьке, отаманське, й сміливе, й жартовливе. Високе й широке чоло, здорові кудлаті довгі вуса, запалені щоки — все це так не приставало до куцого, обчиканого піджака, до білих комірчиків, до вузеньких рукавів. Козацький червоний кунтуш з вильотами на рукавах та золотими облямівками так і просився на його пишну постать, на його дужі широкі плечі! Він йому б приялич ував.

— Годі вже хлептать цей чай! Я вже нахлепталась його по шию, неначе гуска води на ставку, — сказала Ликерія Петрівна.

— Та й я вже налив ним душу вщерть! Годі вже! буде! Цур йому! Я вже ладен попоїсти всмак, — обізвався Масюк.

— Та й у мене чогось після дороги наче порожньо в шлунку, — сказав Радюк.

— Почекайте! Ось я зараз принесу вам свій, таки добре запорожнений мішок: принесу вам ковбасу на вечерю, бо коли б часом не обросла цвіллю за ніч. Нехай вона таки сьогодні дасть дуба отутечки в монастирі, — сказала Ликерія Петрівна, схопившись з стільця й виплигнувши одним скоком в двері.

Вона вернулась з паляницею й ковбасою, завинутою в папір та листя з хрону. Галя та Масючка переполоскали стакани і в одну мить прибрали з стола посуд. Галя

вийняла скатертину, розгорнула й застелила стіл. Незабаром на столі десь узялась печена курка й качка, масло, паляниці, мнишики. Ликерія Петрівна поклала ковбасу на тарілку. Десь у кошику й тарілка знайшлась. Масючка витягла з кошика пляшку перцівки. Десь узялись ножі й виделки, сільничка й чарки, неначе вони прилетіли з Масюківки слідом за шарабанами і впали на стіл.

— От якби цю ковбасу та присмажить ще на сковороді на салі! — сказав Радюк.

— Еге! Якби я оце дала її отим слимакам присмажить, то вони донесли б до печі тільки хіба половину, а з печі подали б на стіл самі вишкварки, та й то не всі. Полетіла б наша ковбаса аж під небеса, а не в наші роти, — говорила панія Висока.

Стіл аж захряс од усяких наїдків. Усі посідали навкруги стола за вечерею, неначе в себе вдома. Масюк випив чарку перцівки, скрививсь, аж вуса в його ніби скривились на круглому здоровому виду, а потім не то гикнув, не то крякнув і, наливши чарку, подав зятеві.

Радюк випив півчарки й не подужав більше: перцівка була вже геть-то пекуча.

— Та й годі? — крикнув батько.

— Та й годі! цур їй, пек їй! Попечу собі шлунки. Я не люблю такої дуже пекучої, та й загалом не люблю вживать горілки, — сказав Радюк. — Вино ще сяк-так, а горілка мені не до смаку.

— А я до цього торгу й пішки! Ото добре зробили, Іване Корнійовичу, що викрали в себе з дому оце гірке зілля! — сказала Ликерія Петрівна. — Попарю та погрію себе трохи після дороги.

І вона випила чарку перцівки до дна і не скривилась.

Усі кинулись на холодну ковбасу, і вона щезла в одну мить; потім почали наминать качку.

— Ну, та й добрі спасенниці з вас, як бачу! — жартував батько. — В одну мить запагубили ковбасу, ще й качку. Нехай господь прийме це за спасіння ваше.

— Та вже чи спасенниці, чи грішниці, а нехай вже господь простить мені на цей раз, бо я виголодалась в степах, як вовк, що три дні ходив на влови дурнички, — обізвалась Ликерія Петрівна.

Усі їли завзято після вандрівки.

Одна Масючка трошки закусила та й задумалась, дивлячись на дітей та милуючись ними.

Тільки тепер, трохи одпочивши од дороги та напившись чаю, вона примітила, що Галя вже не вдома, що тепер вона в чужій господі, в чужій хаті, десь далеко од рід-

ної оселі, од своєї господи; що Галя вже навіки вилинула з рідного гніздечка, вже вилинула й ніколи не вернеться до матері, ніколи, до самої смерті.

Мати задумалась і засмутилась. І не йшла їй на думку їжа, ні напитки, ні навіть веселі слова та весела жвава розмова. Вона неначе перестала чути й жарти, й смішки, не чула нічого, за що розмовляли за столом, неначе вона опинилась сама десь в самотині, неначе усі кудись повиходили з хати, десь подівались і покинули її саму з її сумними думками та скорботою на серці.

— Чом це ви, мамо, нічого не їсте? Дивіться, як ми тріскаємо! Ще поїмо все, а ви зостанетесь голодні, — сказала Галя з дитячим спочуванням до матері.

— Їж, серце, їж, а за мене не клопочись. Я вже теперечки піклуватимусь собою сама, бо тебе вже не буде в нашій хаті, — одповіла Олександра Остапівна й легенько зітхнула.

— Ой, їж, стара, бо незабаром і качка полине з стола в небеса, куди вже полетіла ковбаса, — жартував Масюк.

— Не бійсь! не ляжу спати голодна, — обізвалась Масючка і взяла при тих словах качину кульшу в руки.

Але їжа зовсім не йшла їй на думку. Вона поклала скибку паляниці на стіл, покинула й качину кульшу й знов задумалась, втупивши смутні очі в веселий вид своєї єдиниці. І знов їй здалось, неначе усі десь зникли з очей, повиходили з хати.

—Чи це ви, Олександро Остапівно, вже й зажурились? — крикнула Ликерія Петрівна. — Та так зарані! Передніше хоч одговійтесь, а тоді вже журитиметесь, скільки схочете, бо журиться та вдаватись в тугу — це один з семи смертельних гріхів.

— А ви й досі не забулись, скільки тих смертельних гріхів? — спитав Радюк.

— Авжеж, не забулась! Ще б пак забулась! Я не з роду забудьків. Як вивчила напам'ять в граматці усі гріхи, то й досі пам'ятаю од слова до слова, — сказала панія Висока.

— А я зроду забудливий і через це їх геть дочиста усі позабував, — сказав Радюк.

— Бо то ви. То-то й ба! В вас, в молодих, теперечки й граматка, і всі смертельні гріхи повиходили з моди, — говорила Ликерія Петрівна на здогад буряків, коли було треба моркви, — в вас все не по-давньому, а по-новому. Це якась погана поведенція пішла в вас.

— Та це ти, стара, вже, певно, почала спасатись. Еге, так? Згадала, мабуть, за столом, що приїхала в Київ не

ковбаси їсти та перцівку пити, а на прощу, щоб спасать душу. Може, ще тутечки й десь пристанеш до монастиря та й додому не вернешся? — жартував Масюк.

Але ті усі жарти одскакували од материного серця, як горох од стіни.

Вона нічого не їла й сиділа мовчки за столом.

Попоївши всмак, Галя й Ликерія Петрівна кинулись прибирать з стола. Віник панії Високої й справді став у пригоді.

Проворна Ликерія Петрівна побігла в свій номер, принесла віник і зараз замела крихти під столом.

— Тепер, любий зятю, навідаймось лишень до коней та оглядьмо, чи заклали за драбини сіно. Видаймо коням обрік та нагодуймо наймитів, — сказав Масюк.

— Потривайте лиш трошки! Ось і я піду з вами, бо я ж сама собі й офіцерша, й офіцер! — гукнула Ликерія Петрівна, ставлячи віник у куточок коло грубки. — Ось я зараз побіжу в свій номер та одсиплю в припіл оброку коням.

— Та нате вам оцей кошик на обрік! — сказала Галя. — Де ж таки в припіл!

— Є в мене й торбинка на обрік. Це я, бачте, жартую, — сказала панія Висока, вискакуючи з номера.

В номері зосталась мати з дочкою.

В хаті стало тихо, ще якось мертвіше й тихіше після жартів та гармидеру.

— Оце ти, моя дитино, тепер вже неначе одрізана скибка. Мені доведеться самій сумувати та смуткувати в своїх покоях, — сказала Олександра Остапівна до дочки.

— От і одкраяна скибка! Одкраяна, та не зовсім-таки навіки. І ту скибку ви вкинули не старцеві ж у торбу, — обізвалась Галя.

— Вкинула в торбу такому старцеві, якого дай боже усякому. Це правда, — сказала мати, — а все-таки він тебе одібрав од мене, неначе викрав з дому найдорожче добро. Буде мені сумно без тебе в хаті, — говорила мати крізь сльози й крадькома од дочки втерла сльозу.

— Не журіться, мамо! Ми з Павлом часто одвідуватимемо вас. Ще й остогиднемо, як присурганимось до вас та навеземо вам маленьких пискунів, — сказала Галя всмішки.

— Я забрала б твоїх писклят собі в хату та й не пустила б їх додому, бо й своїх пискунів в мене було не гурт-то, — сказала мати, оглядаючи й впорядковуючи поодчинені чемодани.

Незабаром в коридорі застукотіла неначе череда. Хазяїни вертались з Ликерією Петрівною, а за ними тупотіли наймити.

Масюк дав наймитам по чарці. Масючка покришила добру четвертину сала, одкраяла хліба й дала повечерять.

— Та глядіть мені шорок та віжок! Чуєте! підкладіть, про мене, собі під голови, щоб були вдома та не помандрували на точок.

Незабаром усі замовкли й почали позіхать. Усі якось ущухли одразу. Розмова якось не йшла.

— Час би хоч і спать. Дорога — не приятель, а ворог, хоч і не лютий: набила добре боки, — сказав Масюк, позіхаючи на два зводи.

І незабаром в номерах затихло. Радюк з Галею вийшли до свого номера. Масючці чогось здалось, що Галя пішла і вже більше до неї не вернеться. Вона тихенько заплакала. Якесь неприємне почуття, якась навіть досада на зятя заворушилась в душі в старої матері. Їй здалось, що зять одбив та одняв од неї дочку силоміць.

Світло погасло. Масюк як впав на ліжко, так одразу й захріп. Все по номерах затихло й замерло. Одна мати довго ще не спала та перекидалась з боку на бік. І жаль за дочкою, і хазяйські справи та клопоти, і Галине придане, ще не скуплене, — все це довго не давало їй спать.

«Чи не забулась я часом чогось для Галі в хуторі? Чи все плаття її позабирала? А чого то ще треба накупить в Києві для неї на нове хазяйство? ножів і тарілок, і мебіль, нові скатерті і...» — дума за думою находили й одходили, як хмара на небі. І вже перед світом стара мати заснула, спинившись думкою на скатерках, втомлена й дорогою, і смутком, і материнським почуванням своєї доброї м'якої вдачі, і своїм материнським клопотом.

Другого дня старі посхоплювались з постелі раненько. Мати збудила й Галю.

Вони понадівали чорне убрання й налагодились їхать в лавру, щоб натщесерце побувать в пещерах й вислухать службу божу, бо другого дня думали одговіться в Михайлівському монастирі. Усі похапцем вбирались та чепурились коло загидженого дзеркала, що показувало лице або навскоси, неначе звернуте з в'язів, або робило з лиця не то гарбуз, не то головку капусти.

— А чом же це, Павле Антоновичу, ви не хапаєтесь і не вбираєтесь в шори-вбори та в наритники? — спитала Ликерія Петрівна в Радюка.

— Я й не думаю натягать на себе шори та наритники, бо не поїду в лавру, — сказав Радюк.

— От і недурно ви позабували граматку і в граматці всі сім гріхів смертельних. Якби це ви поїхали в пещери, то, може б, і граматку пригадали, — сказала з легеньким докором панія Висока.

— Я й дома передивлюсь граматку й часловець, а сьогодні оце, напившись чаю, побіжу по місті напитувать та назнавати квартиру для себе, щоб ви й мама подивились і побачили Галине й моє нове житло.

— От і добре! про мене, нехай буде й так! Поведете мене та й мені покажете, які тут у Києві ті квартири та міські житла, — сказала панія Висока.

Випровадивши усіх, Радюк позамикав порожні номері, вскочив у свій номер і запер двері, роздягся в одну мить і знов впав на ліжко та й захріп під голосне цвірінькання горобців на липах, неначе під шум води на млинових лотоках та колесах. Він спав довго й міцно. Вже сонце високо підбилось вгору, вже й з церкви вийшли, а він розкошував у сні. Вставши і вмившись, він звелів подавать самовар, напивсь чаю, потім причепуривсь перед дзеркалом, трохи не плюнув на свою покривлену карикатуру в дзеркалі, ще й поплямовану мухами, забіг в станю подивиться, чи нагодовані його коні, і пішов по вулицях назнавать квартири.

Ранок був чудовий. В монастирських садках та в тополях за брамою щебетали, аж лящали пташки, неначе в гаю. Надворі була година. Було ясно й трохи душно.

Ранок був веселий, приємний. І в душі молодого Радюка була така сама препишна весна. На серці було весело й радісно. Він був щасливий, як тільки може буть щаслива молода людина, що добула свого щастя.

Вже сливе опівдні він вертавсь додому, поназнававши чимало невеличких квартир.

Він повернув убік, щоб обійти кругом монастиря поза стінами й прогуляться понад горами та глянуть на Дніпро.

Сонце обсипало золотим промінням білі доми та золотоверхі монастирі на Подолі, грало одлисками на гладенькому Дніпрі, лисніло десь далеко-далеко на островах та на далеких луках в озерцях, неначе в дзеркалах, що їх покидало недавнє повіддя.

Надзвичайна широчінь та далечінь картини несамохіть зворушила високі почування в серці, світлі ідеали в мрійній молодій душі. Думи та мрії замиготіли, неначе одлиск майського проміння на тихому, гладенькому Дніпрі.

«Простір без кінця, без краю, весь засипаний наче золотом, оповитий в легесенький майський вранішній туманець та опара з води! Й кінця йому не видно! І краю не

знать під блакитним майським небом! І нічого ясного, добре омежованого не вхопить в тому мряковитому просторі моє око. Невже й таке людське життя та й моє молоде життя в будущому часі? І сам добре його не вгадаю й не постережу. Як бажає серце прикласти до живого життя мої гуманні золоті мрії, справдить мої високі ідеали! Сипнув би на весь світ рясно та рясно думками, мріями, добром та щастям, як сипле оце золоте тепле сонце рясним золотим промінням на розлогі луки, на Дніпро».

І гострі темні очі його неначе пригасли, неначе припали росою, стали вогкі, мрійні й добрі.

І щасливій молодій душі забажалось зробить весь світ щасливим, та просвіченим, та заможним, та добрим і помирливим, щоб скрізь було щастя, радість, просвітність, гаразд, щоб нічого не було на світі ні темного, ні голодного, ні смутного та журливого.

«Але як? і чим? і де ті способи? і де ті прилади? Людське життя таке поплутане, позасукуване, позамотуване, таке мрякувате, неначе отой імлистий мрякуватий далекий вигляд за Дніпром. Он сумні бори позакутувані в імлу, як сумне людське горе! Он гаї та прилиски, ніби хижі звірі, одпочивають, притаївшись в імлі на засідках. А ондечки золотий веселий блиск на банях та хрестах в розкиданих по береговині селах. Он срібний блиск на озерцях та плесах скрізь промикується через імлу, неначе визирає щастя з туману людського важкого та сумного життя! Життя — це якась мрякувата безодня, поцяцькована подекуди й поплямована одлиском щастя та радощів. І як розплутать і постерегти ту плутанину живого суспільного життя й його давні пережитки? І скільки треба задля цього досвіду, науки, кмічення над живим життям!»

І в молодого Радюка аж голова похилилась, і гарні чорні брови аж насупились од великих гадок та думок.

«Занехаяв би оці важкі думи, як занехаяло їх вже багато моїх товаришів ще за школярською партою... але ці думки та гадки чогось не покидають мене, неначе поприростували до моєї голови. Та я й думки не маю кидать їх, бо їх люблю, живу й живлюсь ними, й животію ними».

Радюк встав і помаленьку йшов додому, думаючи свої думи.

— Добридень, Павле Антоновичу! — гукнув до його голос з тіні лип та молодих чинар на алеї.

Радюк аж кинувсь, аж жахнувсь. Несподіваний крик знайомого голосу під липами наче збудив його в сні. Він ніби прокинувсь і зиркнув очима. До його неначе закра-

давсь з-за недавно посаджених липок та чинар на самому краєчку гори молодий, високий та плечистий русявий панич в сірому літньому убранні, в вишиваній сорочці, в солом'яному брилі з широкими крисами, з тоненькою дорогою паличкою в руці. Він ще здалеки зняв бриля й вихав ним та махав на Радюка. Сонце розсипалось на його м'яких ясно-русявих, аж сріблистих, наче лляні пачоси, дрібненьких кучерях.

Височенький, повненький та широкий в плечах, він, одначе, на виду був трохи схожий на маленького делікатного хлопчика з рожевими повними устами, кругленькими ясними сірими очима, м'якими білястими кучерявими васильками на висках та рожевими маленькими вухами, що світились наскрізь на сонці.

— Дунін-Левченко! Лука Павлович! Їй-богу, він! Де це ти взявся? Виплигнув з-за липок, неначе сидів там на засідках. Аж мене злякав, — говорив Радюк, тричі цілуючись з Дуніним-Левченком.

— Де я взявся? І справді виплигнув з-за кущів до тебе, неначе заєць. Але де ти тут взявсь? — спитав Дунін-Левченко.

— Я оце оженивсь і приїхав з новою ріднею до Києва. Думаю тут оселиться та напитувать собі будлі-якого місця. А ти вже скінчив свої екзамени в університеті?

— Оце тільки що доконав-таки їх! Тепер я вольний козак і гуляю оце на вольній волі.

Радюк був на два курси старший од Дуніна-Левченка, але вони були великі приятелі, належались до одного товариства й мали однакові думки й пересвідчення як національні, так і загальні, хоч між ними й була різнація по вроді та вдачі. Радюк був жвавий, говорючий та палкий; Дунін-Левченко був непроворний, длявий, нешвидкий навіть в мові й важкий на ході. Він говорив помаленьку, не хапаючись, і навіть розтягував слова в розмові, неначе говорив з приспівуванням. Голос в його розмові був тихий та мелодичний, якийсь приємний. Вухо слухало його розмову, неначе якусь гарну мелодію.

— От і поздоровляю тебе од щирого серця! — крикнув Радюк і подав товаришеві руку.

Дунін-Левченко подякував, здіймаючи бриля і втираючи хусткою мокре чоло. Він був син дуже заможного дідича з Чернігівського Полісся з-за Десни, з давнього козацького значного роду. Його батько мав свій стародавній дім на Липках і завжди жив в Києві, бо його два сини вчились в школах. Влітку на вакації сім'я звичайно виїздила в свою маєтність за Десну, де в одному селі була

своя велика панська оселя, просторний дім, старий чудовий здоровий парк та широке давнє господарство. То була ще батьківщина й дідизна давнього козацького роду Дуніних-Левченків, вже сливе переполовинена останнім нащадком багатого роду.

— Що ж оце ти гадаєш та думаєш робить? — спитавсь Дунін-Левченко.

— По обіді піду назнавати та напитувать квартири, сякого-такого житла, бо вже ж я жінку маю, і оце зараз випровадив свою нову рідню на прощу в лавру, а сам гуляю та літаю мріями понад луками та дніпровими берегами. Мені є теперечки про що думати й гадать. Думки мої розкочуються, неначе розсипаний з решета горох. І трудно мені їх позбирать, — сказав Радюк, — мене тутечки в Києві усякі старосвітські лисини та старі панії псалтирниці вже обсудили, оббрехали, бо ти сам добре знаєш, що їм в Києві нема ж про що язиками в салонах клепать. А тут саме в добрий час неначе з піднебесся впали в очі наші вишивані сорочки та смушеві шапки. — І Радюк зареготавсь. Засміявсь і його молодий приятель.

— Коли тебе так вже тут обговорили, то їдь на село та заходжуйся коло хазяйської справи. Це теж праця, ще й не абияка! — сказав Дунін-Левченко.

— Поїхав би, та, коли сказати щиру правду, не маю до цієї справи хисту й потягу. Це, мабуть, така вже в мене природжена вдача. Я люблю, правда, сільське господарство, але більше з його поетичного боку, ніж з практичного, бо й сільське господарство має свій поетичний сутінок.

Я люблю їздить на поле тоді, як ниви зеленіють та хвилюються зеленими хвилями, неначе море, коли колоски черкаються об голову, об вуха, коли ниви поцяцьковані синіми волошками та червоними маківками, жайворонки висять в блакитному небі й дзвенять-дзвенять, неначе хтось в небі дзвенить срібними дзвониками. Я люблю їздить на поле в жнива, коли усе сливе село вибирається в поле.

Поле оживає, ворушиться живими людьми, мов стає живе. Люблю кмітить, як на постатях лягає жень кожного женця під серпами, неначе стерня застеляється жовтими хустками; як під косами лягають обважнілі од зерна колоски, як покоси вкривають рядочками жовту стерню. Люблю дивиться, як поле вкриється довгими стайками полукіпків, усякими п'ятками, недокладками та недобірками, як стайки стоять, наче стиснені, по горбах та сугорбах в одну суцільну масу або розходжуються по степах, не-

наче їх вкрили киргизькі силенні череди та ватаги. Люблю наглядать, як скриплять вози з снопами, а од їх несе духом материнки та усякого зілля.

— І я люблю це усе, — обізвавсь молоденький Дунін-Левченко. І він обернув очі до Радюка й осміхнувсь. І легенький сутінок сільської поезії проглянув через його ясні кругленькі очі, через червоні уста. То були ясні тихі очі поліщуків. Очі світились таким тихим, таким мрійним світом, неначе вони ще й теперечки бачили лісовиків з зеленими бородами та зеленооких русалок ясної місячної ночі; неначе сам молодий хлопець, як і його давні предки, на свої очі тільки що бачив, як русалки блукають понад берегами, і розумів, про що шумить ліс, за що говорять воли, за що шепочуть очерети та комиші в лугах.

— Практичний бік сільського господарства мені не до вподоби, — сказав Радюк, — разуразня тяганина, завсідній клопіт, завсідня купівля, продаж, усяка дрібна снасть: ті ярма, занози, підгерстя, підтоки, війя, лушні, ухналі, щаблі, стягели. Крий мати божа! Вони мене заморочили б на смерть, забили б мені памороки, запагубили б мої думи та мрії. Я більше почуваю в собі потяг до науки; мій розум все потягується до просвітності, — говорив Радюк.

— А в сільському хліборобському господарстві ці дріб'язкові речі, цей клопіт — неминучі. Хазяйським оком воли ситі, — говорив Дунін-Левченко, — та й падкуй коло цього! Та й піклуйсь усею тією дрібнотою щодня, щогодини.

— Як вовтузиться мій тесть Масюк, — сказав Радюк.

— Авжеж так! І я до цього нездатний. І мене більше цікавить здорова бібліотека мого тата й діда вольтеріянця. І з мого батька вийшов тільки сякий-такий хазяїн; але він все скуповує книжки в свою бібліотеку, виписує французькі та німецькі часописі та журнали, та перегортає, та перечитує їх. А коло хазяйства не дуже-то падкує. Скрізь недогляд. Економи, та усякі доглядачі, та пригоничі не дуже-то доглядають і крадуть, скільки влізе.

— Ото й з мене, мабуть, вийшов би такий достоту хазяїн, принаймні під старість, — сказав Радюк.

— Отак само й з мене! — обізвавсь Дунін-Левченко. — Я радий, що оце з шістдесятих років в нас розпочалась сяка-така просвітня ворушня в суспільстві. Оце для мене цікавіше, ніж усяке сільське господарство та хліборобство. Не хочеться мені закопувать себе на селі в глушині.

— Але ми оце маримо та перекидаємось мріями, неначе опуками, а вже час пізній. Наші, певно, швидко вер-

нуться з лаври, а в мене в кишені усі ключі од номерів, — сказав Радюк.

І він похапцем підвівсь і почимчикував просто по алеї. Його товариш, не звикший до швидкої ходи й трохи непроворний та длявий, ледве поспішав за ним, дріботячи своїми тоненькими та маленькими, як у панни, ніжками.

— Зайди до нас, коли маєш час! Познайомишся з моєю Галею, а що всього цікавіше, побачиш нашу приятельку й сусіду, панію Високу. Це таке диво, яке можна й за гроші показувать. Подумай тільки собі, що вона приїхала на прощу з периною й своїм віником, а свою упряж та мішок з оброком позабирала в свій номер і поховала під ліжко.

— Невже! — зареготавсь Дунін-Левченко на всю гору, так що аж спинивсь.

— Їй-богу, правду кажу! Оця надто практична людина не загине на селі! Кажуть, вона назгрібала незліченну силу грошей то з хліба, то з сього, то з того: то з курей та качок, то з повісом конопель, і держить їх в скрині чи в бодні в сувоях полотна, чи що, — сказав Радюк. — Ти зачепи зумисне її виразку й розтриюдь та роз'ятри трошки її; заговори ніби ненароком про Дарвіна [69] або Спенсера [70]. Але вона предобра й дуже статковита, статкує коло всього і в хаті, і на полі.

І Дунін-Левченко зайшов з Радюком на подвір'я. Радюк добре зробив, що похопився вернутись додому. В браму зараз-таки притюпали Масюкові коні, а за ними сунулась старомодна колісниця Ликерії Петрівни, але вже без драниць і без перини, обсмикана й очепурена.

Радюк порекомендував усім свого товариша. Старий Масюк запросив його до себе на чай. Усі полізли вгору по крутих заялозених сходах. Послушник зараз подав самовар.

Галя заходилась засипать чай та налагоджувать на стіл, скоса оглядаючи молодого гостя. Ликерія Петрівна побігла в свій номер, щоб причесатись та причепуриться. Але дзеркало показало їй не то мавпу, не то мартопляса, а більш якогось пелехатого велетенського павука в чепчику з людськими очима. Вона не потрапила й причепурить своєї голови й чепурилась навпомацки та полапки. Набравши на тарілку пиріжків та хрустів ради гостя, вона незабаром вступила до Масюків.

— А ви таки з хлібом-сіллю в гості! — крикнув Радюк.

— Атож! я людина поділшлива, я по-сільському, по-старосвітському! І в Києві я не ладна цураться своїх сільських звичок. Та й ви, паничу, певно, з наших сторін,

коли знаєтесь з нашим сусідом, — сказала Ликерія Петрівна, обертаючись до гостя, котрий одразу припав їй до вподоби.

— Ні! я з Чернігівщини. Але ми з Павлом Антоновичем сливинь товариші ще ззамолоду, коли й не змалку,— обізвавсь Дунін-Левченко до неї по-українській.

— Ото люблю, що ви говорите простою сільською мовою! Бо в мене якось язик у роті швидше повертається, коли говорю по-своєму, по-українському: якось нема мені спину та зачіпки, — сказала вона, вирячивши темні очки на біляве гостеве обличчя.

— Ой, наливай, дочко, хутчій отого зілля, бо я аж перепався, аж став тлінний од довгої служби! — сказав Масюк, спускаючись своєю завальною постаттю на хруський старий стілець.

— Зараз, тату, зараз! От почекайте, нехай трохи чайник постоїть на конфорці! — сказала Галя.

Усі дами були в чорному убранні, як личило спасенницям, і були схожі на черничок. Галя так само була убрана в чорне убрання, і її матовий білий вид та рожеві щоки визначались ще виразніше, ще ясніше. Серед дам, схожих на черниць, і сидячи попліч з здоровим, загорілим Масюком, Дунін-Левченко дуже якось видававсь між усіма й своїм ясно-сірим делікатним убранням, і білявою вродою, і білим делікатним обличчям. Для всіх він здававсь випещеним делікатним паненям, на котрого ніколи й вітер не віяв, і сонце не гріло.

«І де це Радюк назнав собі таку красуню, в якомусь закинутому хуторі, з такими пишними очима! — думав гість, дивлячись вважливим оком на Галю. — Яка рівна, струнка постать! Які пишні очі!»

Галя поналивала стакани чаєм і подала усім. Масючка накраяла паляниці й припрохувала гостя.

— Хоч я вже й давненько напивсь чаю, але пробігавсь по горах, набалакавсь та намарився з Павлом Антоновичем так, що аж у горлі посохло, аж чаю знов забажалось, — сказав гість,

— Ну, вже й правда, що в Києві тих гір, то й не полічить! Неначе кіп в жнива на полі, — сказав Масюк.

— Зате ж гарні поетичні гори! Київ закладали та будували, певно, якісь давні поети, коли обрали таке пишне поетичне місце, — сказав Радюк.

— Його закладав або якийсь великий поет, або сатана... знаєте, тоді, як він змагавсь з богом за землю та пірнув на дно безодні в морі, виніс в жмені землі та давай тріпать рукою та розкидати по рівній божій землі.

Отож, певно, з-під його пальців з долоні порснув пісок над Дніпром та й поставали оці кручі та яруги, — жартував Масюк.

— Може, вони й чортячі, але гарні! — сказав гість.

— Нечля вам, Іване Корнійовичу, таке говорити. Я б не дивувалась молодим: їм вже й господь простить, і люди вибачать. Де ж таки старій поважній людині таке теревенить про святий Київ, та ще й говіючи! Ой господи! З вами, бачу, не одговієшся, а тільки гріха наберешся, — репетувала панія Висока.

— А хіба ж вам не однаково, хто закладав Київ: чи поети, чи чорти? — жартував Радюк.

— Де ж таки однаково! Та хіба ж тому правда? — обізвалась Масючка.

— Їй-богу, правда! свята правда! Ось мене так судомить в ногах от тих гір, що ледве ступаю. Хіба ж таке судомління може буть од поетів або од святих? — дражнивсь Масюк, тереблячи на всі застави пироги з чаєм, аж його довгі вуса кивали кінцями, неначе сварились на Ликерію Петрівну.

— То вони, певно, начитались оце Дарвіна або Спенсера, що таке говорять про Київ, — обізвавсь гість і зирнув на Радюка.

— Атож! — аж крикнула панія Висока. — Це ті дві сатані, що їх так любить Павло Антонович.

— Ті дві сатані, що вам снились перед виїздом на прощу? — спитав Радюк.

— Атож! приснились, каторжні, обидва; ніби я стою коло ясел в своїй оборі десь вже смерком. А вони вдвох виходять з повітки, чорні, мохнаті та пелехаті, з рогами на головах, а волячі хвости аж волочаться по кізяках, неначе в собак, та просто до мене! та давай дуцать мене рогами. Я оступилась під загату, притулилась, голову ховаю під острішок. А острішок все росте вгору та вищає, а загата посовується та оступається позад мене. Вони, каторжні, кидаються на мене, як скажені собаки. Нема вже мені куди тікати й чим обороніться. А я ніби певно знаю, що вони потягнуть мене в пекло. Коли десь узявсь мій покійник капітан, біжить з дрючком в руках і подає його мені. Тоді я як телепну одного по рогах! Роги й поспадали. Я вперіщила по рогах і другого і тому позбивала роги. Тоді вони поставали шуті, неначе безрогі корови. А я їх все жену та жену, та й загнала в повітку. Загнала та й прокинулась.

— Слава вам, Ликеріє Петрівно! — говорив і разом реготавсь Радюк.

Дунін-Левченко й собі реготавсь без сорому, позираючи на Радюка.

— Коли загнали їх в повітку, то й позапрягаєте цю худобу в плуг, та ще й оратимете нею, — говорив Масюк.

— Дух святий при нас та при хаті! Щоб я чортами поле орала? Це вигадали! Одже ж з вами, їй-богу, нагрішиш повну хату, ще й кімнату. Ще добре, що перед сповіддю! — говорила Ликерія Петрівна вже з легенькою досадою в голосі, — а все то ви, Павле Антоновичу, таки винні були, що мені верзлось таке страховиння!

— Чому так? Я й сном і духом в цьому не винен.

— Бо як почали на виїзді на прощу торочить з своїми сусідами паничами про тих страшних заграничних вчених, як почали між собою змагаться та кричать, то вони мені обидва й приснились. Ще гаразд, що я не все второпала з вашої розмови. Але догадуюсь, що то було щось непутяще й ні до чого не годенне.

— Еге! Якби ви були все розчовпли, то були б досі вмерли. Й до Києва б не доїхали, — сказав Радюк.

— Якби небіжчик був не врятував вас з біди, то ви оце досі були б вже в пеклі. Ой, горе нам! — сказав Масюк з тонким натяканням на жарт і з богобоящою міною на виду.

— Жартуйте-бо, та й міру знайте! Од пекла борони боже всякого хрещеного й молитвеного раба божого, — сказала поважним тоном Ликерія Петрівна, збиваючись несамохіть на вислови знахурок.

— Чи ви пак, Ликеріє Петрівно, знаєте, що й я вже перечитала книжки цих двох страшних дідьків? — сказала Галя.

— Невже? Ой господи! Який тепер світ настав. Що ж то далі буде? — бідкалась панія Висока. — Це, певно, десь в Туреччині або в Німеччині вже народивсь антихрист.

— Ну, та й добрі пироги печуть там у вас на селах, Ликеріє Петрівно! — вихопивсь Дунін-Левченко, вкладаючи в копи вже третього пирога. — Істинно сільські! Смачні, аж запашні, й тривні. Певно, в вас дуже здатна та зручна куховарка.

— Та куховарка, що отут сидить з вами та чай п'є. Та то я пекла власними руками! — аж крикнула панія Висока якось трохи чванливо.

— Честь вам і велике спасибі! — сказав гість. — В нас так мені вже обридли ті кухарські солодкі та легесенькі, ніби повітряні пиріжки та кухарська одноманітна страва! Було прибіжимо з братом з гімназії, голодні, як вовки, з

дитячим апетитом. Так би нам хотілось тернуть борщу або чогось тривного! А мама все нам дає супчик та супчик та бульйончик, щоб ми пак росли делікатні та тоненькі.

— От я й рада, що наша Масюківна стала вам в догоді, — аж кричала од радощів Ликерія Петрівна, — от я вам зараз ще принесу тарілку! Ой, вікна треба помить! — крикнула вона й схопилась з стільця.

«Які вікна? Що це вона плете? — подумав гість. — Чи не божевільна вона?»

— Ой, вікна ж, моє ти лишенько! Чи ви бачите? Он, гляньте! Я й досі не придивилась, хапаючись. Це ж ще з самої зими, з осені в цих ледарів вікна не помиті! І мухи, й павуки, і голуби! Ще й неначе собаки махали та крутили хвостами, повмочуваними в грязь, та хвиськали в шибки! А двері тутечки? Ой ненько моя! Ото паскудство!

— Чи вікна та двері, чи пироги передніше? — говорив, регочучись, Радюк.

— Авжеж пироги, а потім вже вікна! Ось я зараз! — репетувала Ликерія Петрівна.

— Не треба, спасибі! — крикнув гість, схопився з місця і вхопив своєю білою делікатною рукою за її червону шорстку руку, привів і посадовив силоміць на стільці. — Не клопочіться й не турбуйтесь! Їй-богу, я вже наївсь по самісіньку шию, аж сить поклав на собі.

— Як наїлись, то я й рада од щирого серця, а як ні, то я винесу вам ще повнісінький кошик, — говорила Ликерія Петрівна.

— Не бігайте й не виносьте! Мені вже час додому, хоч мені й дуже приємно ще посидіть та побалакати. Напиши ж мені, будь ласка, за адрес свого нового житла! Дай знати поштою, де воно буде, то я й прибіжу до тебе. Не забувай, що незабаром день моїх іменин. Зберуться, зійдуться мої товариші та земляки. Посидимо, побалакаємо щиро й по душі. А ти знаєш, що без тебе в нас буде велика дірка за столом, як кажуть селюки.

Гість розпрощався з дуже делікатними поклонами, шаркнув дрібненькими ніжками перед Ликерією Петрівною, неначе перед молоденькою панною, подав руку, потрусив її за руку й подякував за пиріжки. Ликерія Петрівна аж почервоніла, од несподіванки навіщось дригнула назад маленькою ніжкою, ще й трошки присіла, неначе маленька школярка: вона, очевидячки, не знала, на яку й ступить, чи на праву, чи на ліву.

— Ну та й делікатний! Ну та й тендітний цей ваш товариш! — репетувала Ликерія Петрівна.

— Дуже вже переделікатнений! — обізвавсь Масюк.

— А які в його маленькі та м'якенькі ручки! Достоту, неначе в панни. А які дрібненькі та тоненькі ніжки! — репетувала Ликерія Петрівна.

— А ви й до ніжок придивились? Ну та й цікаве ж та кмітливе в вас очко! Вас треба стерегтись, та ще й дуже, — сміявсь Масюк.

— Коли воно якось само кидається в вічі! І ладна б не дивиться, та воно само чогось на тебе дивиться, неначе воно з очима, — сміялась Ликерія Петрівна.

— Та то його й брата переделікатнила й перетончила мама, — сказав Радюк. — Я її добре знаю, бо як я був ще хлопцем, в гімназії, то часто заходив у гості до його батька й до цих моїх товаришів. Його батько й тоді жив на Липках в своєму власному домі. Мати його дуже делікатна панія.

— Мабуть, така, як була небіжка ваша мати, бо на неї в інституті й справді ніколи, мабуть, і вітер не віяв, і сонце не гріло, — сказала Висока.

— Нехай над нею земля пером! — обізвалась стара Масючка й перехрестилась.

— А оцей білявий красунь, — говорив далі Радюк, — та його брат, як були в нижчих класах гімназії, ніколи не ходили пішки в гімназію. Їх возили в фаетоні з ліврейним лакеєм. Було його батько аж сердиться та каже: «Якось ніяково мені посилать в гімназію їх пішки, коли польські пани посилають своїх синів в гімназію в парних фаетонах, а багатші та знатніші — і в каретах. Будуть з нас сміяться, як з простих людей». Бо тоді в гімназію не приймали міщанських дітей, а тільки дворянських. Та вже після того згодом, як була знесена панщина і пустили в гімназію усяких міщанських та міських дітей усякої верстви, тоді вищезли коло гімназії ті карети й фаетони і лакеї в лівреях давніших польських панів.

— Певно, скрутніше трохи стало, то й шик увірвавсь, — сказав Масюк.

— Вже як підбільшали оті обидва Дунін-Левченкові хлопчики, то вони й самі побачили, що це якась дурість, зовсім ні до чого не придатна, й почали ходить пішки в гімназію.

XIV

Другого дня прочани одговілись в великій Михайлівській церкві на службі божій у святої Варвари і, вернувшись в гостиницю, пили чай з проскурками, котрі вони

подавали на часточку. Напившись чаю, вони розташувались за столом зовсім по-домашньому й почали їсти сніданок. Масючка, й Галя, і панія Висока були убрані в чорне убрання, в чорні чіпки з чорними стрічками. Тільки в Галі червоніла на шиї макова стрічечка та неначе горіли дві червоні кокарди з стрічечок, пришпилені на горсеті одна під одною.

— От, хвалить бога, ми й одговілись. А народу, а тих прочан яка була силенна сила ще й на пізній службі! Який натовп в церкві! Крий боже! — говорила Олександра Остапівна Масючка.

— Ви б вже поскидали оті чорні убрання, бо вже ж одговілись. А то як прийде хто до нас, то подумає, що потрапив не в Михайлівський, а в Флоровський[71] панянський монастир до черничок: ви, мамо, неначе флоровська ігуменя, а ти, Галю, неначе ігуменина келейниця, а ви, Ликеріє Петрівно, схожі на рясофорну хористку, — жартував і собі Радюк.

— Авжеж пак! На яку там рясофорну! Мабуть, більше скинулась на ту, що тягає на дзвіниці хвалу божу за хвіст, — сказала якось смиренно Ликерія Петрівна.

— От з вас істинно була б щира та богобояща черниця! — говорив з жартом Масюк.

— Ой, не грішіть! Ой, не вводьте мене в гріх та в спокусу хоч до вечора, хоч до першої зірки! Бо я ж тільки що одговілась. Нехай я буду присвячена хоч до вечора, — сказала Ликерія Петрівна.

— А після першої зірки вже й нічого? Можна грішить? — спитав Радюк.

— Після першої зірки мені байдуже! За всі голови!

— Ну, ми нагрішимо трохи швидше, ще до обіду, — жартував Масюк.

— Бог його святий знає! За людей, бачте, трудно ручитись, а за людський лихий язик і потім. Коли б мене хоч до вечора бог сподобив буть без гріха. Але за вами не втерпиш: якось-таки нагрішиш, як не ділом, то словом, — бідкалась Ликерія Петрівна з острахом за свою праведність.

— А чи багато ти, Павле, назнав квартир? — спиталась Галя.

— Ой, багатенько-таки. Оце, попоївши, ходім зараз. Буду потім вам показувать їх, а ти вибиратимеш, яка тобі буде уподобна, — сказав Радюк.

— Піду й я з вами! Подивлюсь, які кімнати в цих київських палацах, які там горниці всередині, які люди, — сказала Ликерія Петрівна.

— А ви ж недавнечко бідкались, що в вас ноги аж судомить од ходні по горах та бескетті, — сказав Масюк.

— Ат! нехай болять! Один тому час. Господи, як мені оце заманулось заглянуть в ті палаци, глянути, яка там обстава, які стільці й канапи, і чим вони пооббивані, і які по стінах шпалери! Їй-богу, побіжу з вами колядувать по тих палацах.

— Або старців водить по Києву, бо їх тут добра метка. Але ж беріть з собою записну книжечку в кишеню та все дочиста записуйте, а то позабуваєте та розгубите по вулицях і додому не донесете, — жартував Масюк.

— Не погублю! Не бійтесь! Все в голові додому принесу! В мене голова, як копа пшениці.

— Або як добрий винницький казан! Є куди убгать! — сміявсь Масюк.

— Ой, не спокушайте, бо нагрішу ще й до обіду! — крикнула Ликерія Петрівна.

— Йдіть та й нам порозказуєте за все! — говорила Масючка, лягаючи на ліжко. — А я оце ляжу та полежу. А як знайдете собі кубельце, то й я піду та подивлюсь на його, — говорила стара мати, налагоджуючись прилягти на ліжку.

І вони втрьох пішли оглядать порожні квартири. Масюк та Масючка полягали на ліжках, щоб трохи одпочить, довго балакали, потім почали дрімати та позіхать і трохи не поснули. Але пригадали, що після причастя гріх спати до вечора, знов повставали, знов балакали, а молоді та панія Висока не вертались. Вже і з півдня звернуло, вже їм і їсти схотілось, а тих все не було. Аж в найпізніші обіди вони вернулись засапані, потомлені, аж тлінні й голодні.

— А що? Найняли собі яке житло? — спитала Масючка.

— Та найняли, бодай тим житлам добра не було! — крикнула панія Висока і ніби впала на стілець. — Бачте, аж засапалась. А що вже гріхів набралась, то нехай мене бог і сохранить, і заступить! Набралась, неначе вівця реп'яхів в городі!

— Де ж ви вбрели там в ті лопухи чи реп'яхи? — спитав Масюк.

— Ще б пак не вбрести, коли тут у Києві в тих житлах реп'яхів по самий пояс! по самісіньку шию! Таки так, куди не ступи, то й реп'яхи! — говорила Ликерія Петрівна.

— Ну, не все ж таки ви ступали в колючки! І багато

цікавого бачили, і усяку мебіль, і дзеркала, і шпалери, і сукні, — сміялась Галя.

— Ой, бачила! це правда. Надивилась на все. Бачила такого багато, що буде що розказувать в селі цілий рік, — говорила Ликерія Петрівна.

— Яка ж там в тих покоях мебіль? Яка теперечки мода на мебіль, на покриття мебілі? — спиталась Масючка.

— Мебіль гарна, і шпалери гарні! Про це нема що й казать. Але які тут пани! які панії! Цур їм, пек їм! Хвалить бога, що мені не доведеться шукать квартири для себе. Ото приходимо ми в один чималий дім та й дзвонимо. Вибігає якась вертка горнична, крутить хвостом, показала нам квартирки в домі, а далі запрошує нас у покої. Увійшли ми в гостинну й стоїмо та ждемо. Я стою та й зо́рю по стінах, по мебілі. Гарно, як у віночку. Двоє дзеркал аж під стелю між двома вікнами! Мебіль, канапа, крісла, канапки, якісь круглі дзиглики — усе пооббиване шовком попелястого кольору з темними квіточками.

— Попелястого? Та воно ж негарно! Кат зна що! Неначе попелом посипано! — обізвалась Масючка.

— Неначе й кат зна що, але якось гарно! Їй-богу, непогано! Ждемо ми та ждемо. Ніхто не виходить. А я давай зиркать по покоях. Дивлюсь, аж в одному куточку на косинчику чи на поличці ніби образ. Я пішла та й роздивляюсь. Коли, серце, придивлюсь, аж то скляна картина, а на тій картині якийсь лицар та панна обнімаються. А за картиною стоїть маленька лампочка, щоб ввечері освітлювать ту картину ззаду! «Та то Фауст та Маргарита», — шепотить нишком мені Галя.— «То це в неї такі образи?» — шепочу я до своїх. Ото я заглянула через двері в спальню, а там ліжко, як цяцька, і скрізь повишивані гарусом килими і на підлозі, і на стіні, а в кутку на полиці знов той образ! але багато більший! І там цілується лицар з панною! А святих образів коли б вам хоч один, хоч би для людського ока! Ой, ця панія, певно, й сама ласа до тих лицарів та поцілунків! Я тоді з нудьги пішла до одного дзеркала та й заглянула в його. Мене геть чисто всю видно до самого долу; навіть мої черевики видно.

Дивлюсь, а я й справді в чорному скинулась на черницю. Тільки в дзеркалі я додивилась, що я й справді трохи якась куца; бо спідниця на мені трохи куца. Треба буде нижче спустить спідницю. Коли це двері рип! Входить панія, вже пристаркувата, але висока, здорова, та широка, та тілиста, аж огрядна.

Лице довге й повне, та горде. В руках у неї волочиться якесь шитво з квітками, неначе покрівець до церкви на аналой, а сама в ясно-сірій сукні. З погляду якась ніби витрішкувата, чи видроока, чи надута. В ясній сірій сукні вона чогось скинулась на мою сіру корову. Ще й навіщось надула здорові губища. Чисто тобі моя сіра стара корова! Я трохи не сказала: «Бицю, бицю! на хлібця!» Я одскочила од дзеркала. Ще добре, що не висолопила язика та не вищирила зубів, бо хотіла придивиться, котрий зуб у мене вчора вночі болів. А вона волоче те покривало аж по підлозі, а в другій руці держить голку та чогось прямує просто до мене; втупила в мене свої здорові баньки та й питає:

— В вас багато собак?

Я ж очі витріщила на неї з дива та й кажу:

— Вже чого, чого, а цього добра в мене доволі: аж п'ять!

— Аж п'ять! Невже аж п'ять? — крикнула вона й своє шиття спустила аж на саму підлогу.

— Аж п'ять, — кажу я, — одна на ланцюзі коло стані, а чотири бігає по дворі.

— То ви їх всіх приведете на моє подвір'я! То мені не можна буде й у свій двір вийти? — аж крикнула вона на мене.

— А то навіщо б я турлила оту собачу череду за сто верстов до Києва за возом, та ще й у ваш двір! — кажу я і почуваю, що вона мене вже сердить своїми гордовитими баньками та неввічливими словами.

— То ви, певно, приїхали з села? — питає вона.

— Атож! Авжеж з села, — кажу я, — я не тутешня.

— А дітей у вас, певно, з десятеро. Я не приймаю до себе на квартиру пожильців з дітьми. Діти кричать, верещать, пустують по дворі, лазять в мій садок, зривають вітки, крадуть овощі. А маленькі діти то плачуть, то ревуть, та не дають мені ні читать, ні до ладу вишивати, бо я все помиляюсь.

«Пху на тебе, сатано, — думаю я. — В тебе, бачу, й діти, й собаки, то все одно, неначе їх одна мати родила. Та в мене було всього одно дитинча, та й те померло». — «Ви, певно, думаєте, що це я наймаю квартиру?» — кажу я до неї.

— А хто ж з вас наймає? На вас же не написано, хто її наймає, — каже вона гордовито, — ходять, вирипують мені хату, а квартир не наймають.

— А в вас багато вже пискунів? — питає вона в Галі. Галя почервоніла, осміхнулась та й мовчить. А я таки не

втерпіла, бо вже почуваю, що мене й злість бере за те, що оця корова все якось нехтує мною. Вона не знає, що й я капітанша, може, і краща за неї, та й кажу: «Та вони оце тільки що побрались».

— Ну, коли так, то, може, ще ми поти будемо сватами, поки в вас не підуть діти. А як підуть діти, то я мушу вас вивести з квартири. В мене в домі дерев'яні перегородки меж кімнатами, то мені усе чуть. Взяли були в мене оце недавно квартирку отам за тією стіною два студенти. Та як почали співать вночі та ревти, неначе дві єрихонські труби[72], то я зараз-таки їх і попроганяла з двора, — каже вона. А що вже заправила за дві кімнатки з перегородкою, то неначе за батька.

— Та як вас на ймення та на прізвище? — питає вона. Як назвав себе Павло Антонович, то вона насупила брови й скривилась, неначе кислиці покуштувала.

— Та вона ж з бюрократії й, надісь, вона чула десь, як по салонах потріпують моє ймення, — сказав Радюк. — Ця мене й на квартиру не прийняла б.

— Прощайте й вибачайте, що потурбували вас дурно! — каже Павло Антонович та мерщій з покоїв, а ми з Галею й собі давай хутчій тікать. Од цієї вередливої панії й поли вріж та тікай! Така вона гордовита, та вередлива, та надута. Цур їй, пек їй!

— Гордовита, бо вона велика цяця: вона, бачте, генеральша, — сказав Радюк. — Вона була замужем за Рибачковим, котрий перед тим був у Києві предсідателем, а потім директором в банку та наудив рибки на сто тисяч усякими хабарами, за добрих давніх часів, ще й йому дали село, одняте в одного польського дідича, повстанця.

— Сто тисяч! Ой боже мій, як багато! Я б і не піднесла! — аж крикнула панія Висока.

— Виудив і ставок, і млинок, і вишневий садок, і дім. А тепер його удовиця сидить в норі та тільки ссе лапу, обмочену в зібраний мед, неначе ведмідь. Небіжчикові дала казна на виплат на сорок год конфісковане на Волині в польського повстанця дідича ще друге село. Теперечки в неї тільки й роботи, що з ранку до вечора вишиває подушки та килими, а ляже в постіль, то читає до світу французькі романи.

— А які ж іще ви бачили квартири? — спиталась стара Масючка.

— Ой серце! бачили ще багато, і багато гріха набрала на душу, — сказала Ликерія Петрівна. — Ото йдемо ми та зайшли в двір до якогось полковника Пришибитька. Огляділи передніше квартирку. Квартирка гарна й новенька

та чистенька. Павло Антонович і смикнув за дріт та й задзвонив. Нас впустив лакей з здоровими бурцями на щоках. Вони ж увійшли в прихожу поперед мене, а я зосталась позаду. Зачиняю двері та й думаю: «Не буду я витикаться наперед, щоб мене знов не прийняли за матір, бо я ж ще й досі навіть нігде на весіллі не материнувала». Аж вискакує з дверей той полковник Пришибитько в білому кітелі, і владимирський хрестик теліпається в петельці на грудях. Мабуть, він і спить в тих хрестиках.

Цей старий з такими кудлатими бурцями, неначе начіпляв на щоки клоччя, та сухий, та жовтий! Він чогось не до їх обертається, а просто до мене: витріщив злі очки, крутить ними, неначе хотів мене з'їсти або застрелить тими очками. А потім роззявляє вершу та й випинає губища, неначе трубу. Дививсь, дививсь він довгенько, а потім як криконе на мене: «Ти куди лізеш? Ви, чернички, усі дармоїдки. В мене на монастирі для дармоїдів нема нічого! Пішла геть! Геть, з двора, волоцюго!» Я розсердилась, аж нестямилась, визвірилась на його й собі та й кажу: «Я й сама ладна давать гроші на монастирі, а не од когось там брати. Не кричіть лишень так на мене, бо й я такий офіцер, як і ви, а може, ще й кращий од вас». Він витріщив дурні очі на мене та й придивляється: неначе шукає очима, чи й справді не блищать часом на мені на мундирі ґудзики. А потім якось-таки зараз схаменувсь: обертається до їх та й каже, та все сердито, неначе й їх лає: «Я цими дурощами, цими квартирами не піклуюсь. Нехай лиш моя жінка побалакає з вами». Обернувсь на цапиних ніжках та й пішов, неначе поніс на кілку свою лису, облізлу голову.

— Це справді вам трапилась притичина! Ото, скажіть, які бувають лайливі люди! Це ви на таківського наскочили, — сказала Масючка.

— Атож! Коли дивлюсь, аж в двері сунеться й шелестить шовковим подолом якась товстуля, неначе висока та здорова копиця сіна на степу, та така гладка, що й в шкуру не потовпиться. Стала в дверях та всі одчинені навстіж двері зайняла. На їй шовкова чорна сукня аж лиснить; на грудях золота брошка завбільшки як добрий кулак, ще й золотий ланцюжок теліпається до пояса, такий довгий, що ним можна й мого Рябка залигать. А воло таке вам товсте, неначе хто набрав повну хустку маку та й підв'язав їй під бороду! Очища чорні, здоровецькі, а бровища загнуті та аж кучеряві на кінчиках, неначе кучері в качура на хвості: так і знать, що вихрестка! Поклонилась нам ввічливенько та й запрошує в гостинну. Ми й

увійшли. Вона просить нас сідать і сама сідає. А в покоях гарно, прегарно! Мебіль оббита червоним плисом та м'якенька. Я сіла та так і пірнула в пружини! Їй-богу, трохи ніг не задерла вгору.

— Ото було б за що розказувать на селі, якби ця оказія трапилась з вами й справді! — сказав Масюк.

— Вони говорять за квартиру, а в мене очі зорять по покоях. В кутках стоять фікуси, листаті та високі, аж під стелю. Коли, серце, зирну я в куток, аж там за фікусами з-за листу виглядає якийсь здоровий чи ідол, чи якась людська подоба, зовсім тобі голісінька. Стоїть, як мати народила, той ідол, обпершись ліктем об стовпець, ще й черево виставив. Нате, мовляв, дивіться! Мені аж ніяково було дивиться. Я аж почервоніла, так засоромилась, та, щоб не дивиться на ту непотріб, повернулась на кріслі. Коли обертаюсь, аж під здоровецьким дзеркалом на мраморному столі стоять знов якісь три красуні, голісінькі, як мати народила, і пообнімались руками. Та вже й не додивилась добре, чи вони танцюють, чи хвицяють одна одну, достоту так, неначе три коняки в спасівку стулились головами та одмахуються од гедзів. А в дзеркалі одбивається ще три ідоли, такі самі достоту, ще й повернулись до моїх очей, вибачайте, задом, неначе виставили на показ усі сім смертельних гріхів з граматки. Вони розмовляють, а я вже не знаю, куди повертаться, та сиджу як неприкаяна, спустивши очі. А та господиня говоре та говоре, та таким тихим та приємним голосом. Мабуть, дуже добра людина.

Насмілилась я знов та й думаю: «Дай зиркну, чи не вгляджу й тутечки десь в закутку таких образів, як в переднішій господі, в Рибачкової». Шукала очима, зорила по кутках, по стінах, — нігде тобі нема і признаки образів, тільки каторжні ідолища тикають мені в очі свої розгорнуті граматки з смертельними гріхами.

Масюк зареготавсь на всю хату, Масючка й собі осміхнулась.

— Павло Антонович назвав себе на ймення. І ця чогось залупала очима, неначе щось пригадувала... але не скривилась так химерно, як Рибачкова. Мабуть, знають або і тут чули за Павла Антоновича, — сказала панія Висока.

— Мабуть, і ця чула за мене якісь дурні слихи, — сказав Радюк, — але їй за ці слихи, надісь, байдуже: тільки я пересвідчуюсь, що мене і судять, і гудять по салонах.

— А зате ж ми знайшли собі в того злого полковника та в доброї полковниці пречудову й недорогу квартирку, —

сказала Галя. — Ось, мамо, підете з нами та подивитесь.

— А я тільки гріха набралась по самісіньку шию, неначе вбрела десь ненароком в посів з гріхового насіння, — бідкалась Ликерія Петрівна. — Ще й сонечко не зайшло, як я спокутувала гріхи, а оце хоч іди до ченців та знов сповідайсь.

— То й висповідаєтесь, — сказав Радюк. — Гаразд, що недалечко ходить.

— А вже зроду-звіку не піду з вами оглядать київських жител. Набралась гріхів, як вівця реп'яхів. Буде мені втямки ця проща аж до нових віників, — аж до другої петрівки.

— Зате ж матимете за що розказувать знайомим сусідам аж до другої спасівки, — кепкував старий Масюк. — Настачите на всю околицю цікавих київських новинок.

— Але оце ми зробили добру промашку по Києві. Я виголодавсь, не знаю й як! Ходім оце усі обідать в ресторан! — сказав Радюк.

— Хіба мене понесете на руках, а сама я вже не спроможусь дійти, — сказала Ликерія Петрівна. — Сказать по правді, в мене от-от незабаром нарядяться пухирі або чиряки на підошвах.

— Та й ми не дійдемо. Ноги щемлять, неначе їх хто ломакою молотив. Ідіть, серце, собі вдвох з Галею, а ми пообідаємо вдома: є ще в нас чимало всякого поживку, є ще ціла шинка з плічка, — сказала стара мати.

— А я б оце напилась питного меду-липцю! Я таки зроду ласійка: люблю солоденьке, та добреньке, та смачненьке. Ой, смачний же тут отой питний мед! Од тієї балачки та лайки з усякими Пришибитьками в мене аж в пельці посохло.

— Та ходім, Ликеріє Петрівно! Я вам достану й питного меду, й вина! — сказав Радюк.

— Цур їм, тим ресторанам! Там мене обдеруть, як козу вовки. Тут у Києві за все плати окроми: і за простирадло окроми, і за подушку окроми, і за отой «самограй» окроми, і за якесь дране укривало окроми, і за свічку окроми, і за те, що сядеш і один ступінь ступиш, — окроми, — говорила Ликерія Петрівна.

— Та там же в ресторані не подаватимуть вам на стіл свічок та подушок, — зауважила Галя.

— Та то я, бачте, говорю проти того, що тутечки деруть за все, неначе діти з батька, — сказала Ликерія Петрівна.

Старі заходились коло плічка, а молоді пішли обідать в ресторан. Пообідавши всмак, вони пішли на прогуляння

в Царський садок, довго гуляли понад горами, милувались, виглядали на міст, на Дніпро, на Аскольдову могилу[73], що притулилась на терасі під горою в зеленому дереві. Старий город пишавсь на горі, неначе виставляв проти гарячого сонця на показ усю свою дивну красу. Ціла група монастирів і церков ніби з букетами золотоверхих бань, та баньок, та позолочених хрестів сяла та лисніла на майському сонці, оперезана зеленими алеями на краєчку гір. Пам'ятник святого Владимира неначе був намальований на оксамиті м'якого делікатного блакитного неба.

Картина була лиснюча, мигаюча, мрійна, неначе золотий зачарований вигляд у сні або в казці. І молодий Радюк, і Галя милувались на волі тим виглядом, милувались своїм коханням і були щасливі без кінця, без краю.

— Який дивний звідсіля Старий город! Неначе цю красу я бачу в сні, неначе слухаю чудову казку й бачу усі дива «Тисяча однієї ночі», — сказала Галя. — А все-таки як пригадаю, що мені вже не вертаться до нашої Масюківки, то мене бере жаль. Я б оце находилась тутечки, натішилась, намилувалась оцим усім та й до Масюківки ладна б вернуться хоч і зараз, в той неглибокий яр з вербами, на ті милі пригорки понад яром, в наш тихий, густий, та затишний, та запашний вишневий садочок.

І маленький сутіночок не то задуми, не то смутку промайнув по її виду, по її карих очах. Вона одвела очі од лиснючого та блискучого вигляду й неначе бачила спущеними додолу очима і той тихий довгий яр, і зелені верби на яру, і густий затишний та запашний вишневий садочок. Її душу поривала тиха поезія ярів та садків дужче, ніж блискуча краса Старого города.

— Ти, Галю, селючка зроду! Тим-то й пориває, й потягує твою поетичну душу той ярочок і той садочок. Забувай, серце, потроху той ярочок і вишневий садочок, бо ми мусимо з головою пірнуть в цьому, зверху тільки мрійному та лиснючому Вавілоні[74], в цій біганині та тяганині людського міського життя.

Галя похнюпилась, похилила голову й трохи не заплакала.

Вони вернулись додому й по дорозі купили для Ликерії Петрівни пляшку питного меду та пляшку вина. Ликерія Петрівна зараз налила стакан меду й дудлила, закинувши голову назад. Її куценькі товстенькі брови поїхали вгору й стали ще коротші, неначе на лобі хто посадив два гудзики.

— Ну, та й спасибі вам за цей гостинець! Оце ж я заходжусь п'янствувать серед святого монастиря, бо дуже ласа зроду до меду! — аж гукнула Ликерія Петрівна. — Я таки добра ласійка. Маю цей гріх на душі.

— А що! може, й ви признались на сповіді на духу, як одна молодиця, що, мовляв, годувала в святу п'ятницю на Параски[75] дитину молоком та забулась і ложку облизала, — жартував Радюк.

— Ви п'янствуйте собі на здоров'ячко, а нам же то завтра доведеться бігати по магазинах та скуповувать усяку всячину на нове Галине господарство: і мебіль, і самовар, і горшки, й миски, — клопоталась стара мати.

— І макогона, серце, не забувайте! Тут, певно, в цих киян не знайдете ні макогона, ні друшляка, ні ковганки, бо то не село. Жарти жартами, а я, їй-богу, трохи чи не правду кажу, що не знайдете ні товкача, ні ковганки, бо ці київські ледащиці не затовкують салом борщу, навіть і не заминають, і не засмажують засмажкою. Обідала я іноді в тих ресторанах. Борщ, серце, хоч свиням в корито або в помийницю! Пхе! — аж пхекала Ликерія Петрівна.

На другий день стара мати з Галею та Ликерією Петрівною цілісінький день вештались по магазинах та скуповували усяку всячину для молодих на нове господарство: і посуд, і мебіль, і куховарські знаряддя, і ліжка, і усякі укривала й простирадла, ще й набирали для Галі усяке убрання.

Ввечері стара мати лежала на ліжку аж бліда, аж тлінна, трохи не стогнала, така була втомлена од того клопоту та біганини. В неї судомило ноги і все тіло обважніло, неначе од якоїсь важкої хвороби.

Аж другого дня скінчилась та біганина. Аж перед вечором Олександра Остапівна й Галя вже зовсім скупились і поодвозили усі закупки на квартиру. З ними пішла дивиться на квартиру й Ликерія Петрівна. Стара мати загадала зятеві зараз-таки почіплять образи, а Галя почіпляла вишивані рушники й пообвішувала ними обидва образи, котрими старі її благословили, ще й лампадку почепила в кутку перед образами.

В матері чогось була думка, щоб часом вольнодумний зять не поставив в куточку іншого будлі-якого образа з іншого якогось культу або з культу Рибачкової обоженої Маргарити вкупі з Фаустом та з поцілунками. Ще раз мати окинула оком світлицю, чи все було гаразд, неначе вона сама налагодилась тутечки доживать віку; і всі вкупі вернулись в гостиницю, щоб перебуть вечір та останню

ніч. Стара мати й Ликерія Петрівна були такі потомлені, що ледве волокли ноги.

— Ой, коли б вже швидше тікать додому з цього Києва! — говорив старий батько. — Цей Київ втомить тебе, неначе лиха година.

А мати сиділа та журилась. Важка дума неначе похилила її голову трохи не на самі груди: завтра вранці треба було розпрощаться з дочкою.

Напились чаю мовчки, невесело. Усі були й потомлені, й змучені. Усі зарані розійшлись на спочинок, бо вранці треба було раненько вставать та виряджаться в дорогу. Усі спали міцним сном, потомлені клопотами. Одна Масючка спала тривожним легким сном, як людина ніби спить і неначе не спить і через сон почуває і втому та клопіт минувшого дня, і журбу, і жаль на серці. Рановранці усі заворушились в кімнатах, ще як почало зоряти й дніть. Почали лаштуваться, та виноситься, та вкладатись. Знов почалась довга без міри та клопітна біганина та тяганина.

Знов три наймити й послушники завешталась по коридорах, неначе посунулась весільна перезва. Напившись чаю та влаштувавши й навантаживши повозки, усі стали перед образами й почали хреститься та молитись на дорогу, щоб бог дав добру путь.

Стара мати, обернувшись до образів, плакала, неначе мала дитина. Галя й собі почала плакать. Мати вхопила дочку за голову, припала плечем до її плеча й нічого не говорила, тільки хлипала.

— Та не плачте-бо, а то ще й я оце заплачу! — крикнула Ликерія Петрівна. — Хіба ж ви оце таки справді навіки розлучаєтесь? Схочете, то через тиждень ізнов побачитесь.

— Прощай, дочко! Тепер в мене в покоях будуть без тебе й стіни німі, й вікна невидющі, — обізвалась мати.

— Ще що вигадайте! Не плачте, бо я ладна приїздить до вас хоч щодня на оденки, і з гребенем, із днищем, і з кужелем. Будемо балакать та якось себе розважимо, — пробувала розважать панія Висока жартами.

Але при останніх словах в неї затрусивсь голос, і вона ніби вже ковтала й слова, і жарти, неначе щось здавило її в горлі. І несподівано покотились по щоках сльози, неначе горошинки.

Поцілувавшись з Галею на прощання, вона не вдержалась і собі заплакала.

Усі повиходили на подвір'я смутні, аж сумні, і знов почали прощаться, готуючись сісти на повозки.

— Переїжджайте, зятю, до нас на прожиття та й будемо гуртом хазяйнувать, бо мені важко буде звикати без дочки в хаті, — сказала Масючка.

— Ох, мамо! Мені либонь швидше книжки або папери в руки, ніж сільське хазяйство. Надісь, поганий з мене був би хазяїн, — сказав зять.

— Це, бачте, так! — обізвавсь Масюк з повозки. — Хто усе з книжками носиться, з того не вийде добрий господар, а хто дуже добрий господар та піклується цією справою, той книжки і в руки не бере; в того книжок і заводу нема в домі. Беріться за що одно, але туди кладіть вже й усю свою душу! — гукав старий з воза в брамі, махаючи картузом на прощання.

«Це правда! Туди покладу всю свою душу, усі свої мрії, усі свої поривання, туди — в книжку, в науки, в просвітність рідного краю й темних мас!» — майнула думка в молодого зятя.

— Прощайте! Зоставайтесь здорові! — гукнув батько з воза в брамі. — Та коли приїдете до нас, то не забудьте привезти мені усяких українських книжок. Я тільки їх залюбки й читаю. Господи, споспішай і спострічай! Дай боже час добрий!

— Щасливої дороги! — гукав зять з двора.

XV

Другого дня перед вечором молодий хазяїн з своєю жінкою сиділи в світлиці за столом за чаєм. Чистенька невеличка світлиця аж лисніла в майському теплому світі, що лився через вікна й грав на чистій, недавно помальованій підлозі. Галя була зроду чепурна та чистючка, як і її мати. В покоях було гарно прибрано.

На двох образах в кутку Галя почіпляла повишивані взорцями рушники. Над столиком висіло чимале нове дзеркало, а коло його по обидва боки так само висіли на цвяшках чисті вишивані рушники й ніби ще більше звеселяли й так світлу та веселу горницю. Під дзеркалом лежали тільки що накуплені нові книжки: перший том Лассаля[76] на німецькій мові та інші наукові книжки, що їх Радюк купив для себе, й Шпільгагенове[77] «Лавами та рядками» та всякі Діккенсові[78] утвори, куплені для Галі, котрих вона ще не мала спроможності прочитать на селі.

— Я оце радий, що ти, Галю, вже перестала журиться та сумувать за своїми. Поживеш в Києві, то й звикнеш, —

сказав Павло Антонович, мостячись на стільці, ближче до самовара.

— Мушу звикать. Милі батько й мати, а милий ще миліший, як кажуть на селі. Оце й мені довелось в Києві звикать до того милого. Якби не ти, мій милий, я, здається, зроду-звіку не виїхала б з Масюківки, з батькової господи, не то що до Києва, а хоч і до Парижа. Мені наша Масюківка вдесятеро краща од Києва, не то що од Парижа, — говорила Галя, засипаючи чай в новісінький чайник.

— То ти, певно, по своїй вдачі вже призначена для села, бо ти там родилась, там і зросла. А тим часом тобі судилась інша доля: будеш зо мною вештаться по усяких містах; мусиш стать городянкою.

Галя поставила чайник на самовар і похилила голову. Перед нею ніби майнули якісь невидані інші міста в якомусь далекому краї, міста чужі, з іншими людьми, і вона на хвилину задумалась.

— От я вчора подав по міській пошті листа до Дуніна-Левченка, дав звістку про моє нове житло, то треба його й сподіваться. Цей прибіжить швидко. Чи є пак в нас що на закуску? — спитав Павло Антонович в Галі.

— Є ще цілісіньке плічко шинки. А за паляницями можна й послать, — сказала Галя.

Не встигли вони випить по стакану чаю, як у двері почувся крик.

Полковник стояв на порозі й чогось кричав на дворника.

— Вже наш полковник викотив свою гармату й гуркає на подвір'ї, — сказав Радюк, заглядаючи в вікно. — Цікаво знать, на кого це він націляється, щоб стрілять.

— Може, влучає в наші вікна? Може, це він якраз на нас хоче шпурлять кулями за якусь провину? — сказала Галя, оглянувшись до вікна.

— Хвалить бога, не на нас. Бог хранив якось! Це він стріляє на свого пришелепуватого дворника. А ондечки в хвіртку входить наш Дунін-Левченко. Одже ж якраз він потрапить під кулі!

— Ой, лишечко! Ще, борони боже, й поляже отам надворі під кулями! — бідкалась Галя жартовливо.

Незабаром в світлицю вступив Дунін-Левченко й поздоровкавсь.

Його попросили сідати за стіл.

— Що це в вас за хазяїн такий крикливий та галасливий? — спитав гість.

— Та це ми отут оселились і справді неначе під самою

твердинею та під рулками гармат, — сміявсь Радюк, — наш господар дуже опришкуватий та якийсь заводіяка: страх як любить стрілять! — сказав Радюк.

— Я боялась, що й ви так і покотитесь під його кулями, — сказала Галя, наливши стакан чаю й подаючи гостеві.

— В мене й не трудно влучить. Влучив би одразу, бо я не дуже-то швидкий: несплоха втік би й далеко б не забіг, — сказав гість, осміхаючись.

— От і спасибі тобі, Павле Антоновичу, що дав мені знать про своє житло. Мені доведеться частенько забігать до тебе, бо нам потрібна твоя голова.

— Ну, в мене не така ж завбільшки голова, як копа, як казала панія Висока про свою голову, — сміявсь Радюк.

— Чи така, чи не така завбільшки, як полукіпок, а все-таки голова. Будемо радиться гуртом, до якої праці нам ставать теперечки. Мої іменини післязавтра. Приходь, будь ласка, до нас, та побалакаємо, та порадимось. Ще й мій тато, й мати не виїхали. Мій тато тебе любить, питав про тебе. І мама до тебе прихильна. Приходь же, не забувайсь! Зійдеться, надісь, багато моїх товаришів та давніших знайомих. Побачимось й з ними, поки не розлізлись по світі, як руді миші.

— Добре! Прийду, але не сидітиму довго, бо моя жінка плакатиме тут без мене з нудьги.

— От таки й плакатиме! А може, й не плакатиме? Це ще вилами писано, — сказала Галя.

— Та, сказати правду, в Києві жінки не дуже-то плачуть та побиваються за своїми чоловіками, бо в містах чоловіки не дуже держаться хати, — сказав гість.

— А я, собі на лихо, селянка, а не городянка. В селах, бачте, трохи інші звичаї, ніж в містах. Я передпочуваю, що мені навіть буде трудно звикнуть до міста, призвичаїться до тутешніх людей та їх звичок, — сказала Галя.

— А вгадай, хто тільки що тобі кланявсь? — сказав гість.

— Тимошкевич? Мірошниченко? — спитав Радюк навмання.

— Кованько! веселий Кованько! Питав, де ти оселивсь, і казав, що зараз-таки до тебе зайде, — сказав гість.

— От і гаразд! Цей чолов'яга й справді веселий, приємний, але мені він припадав до вподоби колись передніше, а теперечки вже ні; колись подобавсь мені своїми жартами та безжурною вдачею, доки ми не поставили національної

справи на поважний науковий грунт. Він, здається, легковажна, легкодумна людина, хоч і приємна, бо весела та безжурна.

— Така, що ладна повернуть на жарти часом такі поважні речі, з котрими не личило б жартувать, — перебив його розмову гість.

— Еге ж! Ти добре вгадав. В Кованька ці веселощі та жарти, певно, од того, що він їсть та п'є добре і що в його шлунок швидко перетравлює усякий поживок. Та в його й кишені таки не порожні і голова не заснована клопотом та журбою, — сказав Радюк.

— Либонь воно так. Я в його не примічаю міцної підбійки в жартах та смішках, — сказав Дунін-Левченко, вперше на віку підводячи під критику свого знайомого.

— Яка там в його підбійка? Це в йому обрік грає, як кажуть на селі, то він і хвицає, і брикає, і реготить, — говорив Радюк.

Галя зареготалась, аж ложечку випустила з рук, уявляючи собі, як-то хвицає той брикливий Кованько, мов коняка.

— От і мені заманулось побачить на свої очі того вашого веселого знайомого, який він на стать та на масть, — сказала Галя, сміючись.

— То й побачиш незабаром. Цей швидко прибіжить до нас, — сказав Радюк. — Ще як ми були студентами, я його дуже любив за його веселу вдачу, але він часом було вже геть-то настирається з своїми жартами. Так було обридне та остогидне, що я часом був ладен тікать од його або запираться на замок. Оце часом було по обіді лежу собі на ліжку та одпочиваю, читаю якусь цікаву книжку. Він рип у хату! та й причепиться з жартами. Так і прилипне, як шевська смола!

— Кидай книжку та вставай! Ходім гулять на гору до Владимирового пам'ятника. Лежить оце м'яло, оцей лежень, неначе колода! Ходім! Вставай-бо, пічкуре! — було кричить він та реготить.

Мені не хочеться вставать, бо я ще не одпочив гаразд. Та й саме начитав цікаве місце. Він мені заважає, одриває мої напружені думки.

— Та одчепись собі! Дай хоч дочитаю до кінця монолог, — було кажу до його.

— Кидай ік дідьку ті монологи та ходім на Владимирову гору до пам'ятника; може, там побачимо який монолог з чорними очима та бровами, — репетує він і висмикує в мене з рук книжку та кидає її аж у другий куток так, що вона хурчить листками, мов горобець.

Я було серджусь та одмагаюсь. Він тоді хапає мене за ногу й смикає, а потім стягає з ліжка. Я хапаюсь за ліжко рукою. Він висмикує в мене з-під голови подушку й шпурляє нею в двері, а потім хапає мене за обидві ноги й цуприкує з усієї сили. А руки в його неначе залізні. Я пускаю руки, і він мене стягає додолу.

Бачу було, що мені непереливки, встаю й одягаюсь, бо знаю добре, що ця причепа, ця нахаба вже не одчепиться од мене сплоха, напосядеться на мене ще гірше і зробить-таки по-своєму. На його находила часом нудьга. А книжок він не любив читати, щоб читанням розважить себе та розігнати нудьгу. Тоді він починав жартувать з нудьги і тим, здається, розганяв її. Я було встаю й мушу одягаться та чепуриться, щоб вволить його дурну волю та йти з ним, куди потягне його пароксизм нудьги.

— Знаєш що? А ходім оце до Мірошниченка дражниться та сміятись з його. Певно, ота мацапура, оте вайло сидить та човпе, бо хоче буть магістром. Ходім та насміємось добре, натішимось, а тоді вже потягнемо й його з собою на прогуляння. Втрьох буде веселіше.

Я було вже йду з ним, куди він схоче, бо добре знав, що од його не одчепишся й не одхрестишся сплоха. Не войдуваться ж і не битись з ним. Йдемо ми сміятись з тієї мацапури. Приходимо до його, Мірошниченко кінчав вже тоді курс і лагодивсь держать екзамени. Він було повертає до нас свій вид, підводить темно-карі очі, тихі та спокійні, неначе в якогось буддійського святого. Кованько вбігав в хату з реготом та вскакував з криком.

— І сидить же собі оця буддійська мацапура над лекціями в такий погожий вечір! Одягайсь та ходім на Владимирську гору витріщать очі на паннів, — кричить Кованько.

Мірошниченко було втирить спокійні очі в Кованька й не обзивається й словом. Він і справді тоді був схожий на непорушну статую Будди[79], витесану з каменя. Кованько починав дратувать його.

— Ти хочеш буть магістром? Еге, хочеш? Признайсь по правді, — зачіпає було Кованько.

— Ну, нехай і хочу. Що тобі до того? — обзивавсь Мірошниченко, пронизуючи Кованька своїми сливинь чорними спокійними, але вже сердитими очима.

— Ти дурнісінько тільки сидиш та нидієш над отими шпаргалами. Ти ніколи не будеш магістром, — дражнив Кованько.

— А ти звідкіль це знаєш? Тобі святі сказали, чи що? — обзивавсь знехотя Мірошниченко.

— Мені це снилось у сні. А мої сни завсіди справджуються. Швидше я буду абіссінським царем або нубійським архієреєм, ніж ти будеш магістром. От побачиш. От поназдивишся.

— Ну, то й будь собі, чим там хочеш, чи нубійським архієреєм, чи абіссінським імператором, а мені дай покій, — говорив спокійним тоном Мірошниченко.

— Та, коли сказати правду, і ти сам швидше надінеш на голову якийсь нубійський тюрбан або якусь нубійську макітру, ніж магістерську тогу. І, по правді сказавши, тобі така макітра та чалма багато більше приялич увала б, ніж магістерство, — зачіпав Кованько.

— Нехай буде й так, а ти одчепись од мене, бо я діло роблю, — говорив Мірошниченко.

— Ба не одчеплюсь! Одягайсь та ходім втрьох гулять! Одягайся-таки зараз, бо мені хочеться на гору! — репетував Кованько.

І Кованько було хапає з реготом пісочницю й висипає ввесь пісок на Мірошниченкові лекції.

Мірошниченко було повертає спокійний погляд і пильно дивиться на купку піску на зшитку.

— Здурів, зовсім знавіснів, коли ще часом і зроду не був навіжений. В тебе тільки й одлички од дідька, що твоє людське ймення та обличчя, — було каже Мірошниченко.

— Та вставай та ходім з ним гуляти, бо ти ж добре тому відомий, що од його і не одчепишся, і ні на який спосіб не одкараскаєшся, — було кажу я.

— Це істинно чортяча спокуса, а не Кованько! — було каже Мірошниченко та встає з-за стола й одягається.

— А ба! таки стало по-моєму! Ходім же мерщій на гору. Ага! або зайдім ще до Шелеста: пожартуємо та подратуємось трохи з ним, — було каже Кованько.

— Ну, дай нам покій! Оце ж пак заходимось ходить по хатах з жартами, неначе колядники або якісь щедрівники. Ще часом достанемо десь замість коляди потиличника, — було кажу я до його.

— Це правда, що Кованько якийсь навіжений. Цікаво б подивиться на його, який він на масть, — сказала Галя.

— Побачиш незабаром, бо як перечує через когось, що я в Києві, то й зараз прибіжить, — сказав Радюк.

— Цей Кованько чогось вже й не припав мені до вподоби, хоч я його ще й не бачила в вічі.

— На його часом находить якийсь нервовий пароксизм жартів. Коли вже почне жартувать, то, певно, й сам вже

не вдержить себе й ніби не має сили накинуть на себе гнуздечку. Це все одно, що істеричний сміх, — сказав Дунін-Левченко.

— Одже ти чи не правду кажеш. Ще як був він в гімназії, то чіплявсь з жартами до своїх двох менших братів так, що вони його зненавиділи, й не говорили з ним, і не здоровкались з ним.

— Це, справді, якась проява, а не штукар! Я почуваю, що вже чогось не люблю цієї нахабної людини, — сказала Галя.

— А вже як розвеселиться та розрегочеться чого, то реготить та реготить, чи є чого, чи й нема, неначе з ним трапилась якась істерична хвороба. Я вважаю на ці пароксизми його смішків та жартів як на щось хоробливе, — сказав Дунін-Левченко.

— Між нашими усяковими штукарями буває велика різнація, бо вони не однакові, — сказав Радюк.

Не встиг він скінчить своєї розмови, як раптом одчинились двері і в кімнату неначе вплигнув Кованько. Він осміхавсь, піднявши високо вгору вуса й верхню повну рожеву губу. Широкі й подовжасті білі зуби виставились усі, ніби на показ, неначе він ніс їх на своєму виду попереду себе й показував усім, наче на показ. Галя тільки й примітила передніше, ніж самого гостя, ті широкі зуби, неначе лопатці.

— Вечір добрий, пане господарю! Не ждав, не сподівавсь? А ми й тут! Чи ви раді, чи не раді гостеві, а ми вже й тут! — говорив і сміявсь Кованько.

— Раді, раді! Просимо до чаю! Будь гостем в нашій господі! — просив Радюк. — А оце рекомендую тобі свою молоденьку жінку, хуторянку Ганну Йванівну Радючку.

— Чув, чув! Я все чую, бо мені бог таке чутке вушко дав зроду, — говорив Кованько, подаючи Галі руку, і здушив її за пальці так здорово, що вона трохи не крикнула й не підскочила.

— Я радий дуже радий з вами познайомиться, — промовив Кованько.

— І я рада бачить і знати товаришів мого чоловіка. Сідайте ж в нас!

— «Щоб старости сідали», як приказують в Масюківці, — сказав Радюк.

— Ну, трохи ще рано дбать за старостів! Треба підождать, доки трохи вияснится, — сказав Кованько, привітавшись до Дуніна-Левченка.

Галя почервоніла. Їй стало трохи соромно. Вона налила чаю й поставила перед гостем.

— Та як в вас тут гарненько в кімнатах! І рушники на образах, та ще як гарно повишивані. Це, певно, ви, Ганно Іванівно, навезли з села. Як веселенько од їх в кімнаті! — говорив Кованько.

— Атож! Навезла в Київ нашого хуторянського добра, — обізвалась Галя.

— Чом ж ви не натикали за образи чогось, вже й не знаю чого, бо я міська людина. Щось там на селах затикають за образи, чи зілля, чи якесь зело? — сказав Кованько.

— Може, васильки, гвоздики та чорнобривці? — сказала Галя.

— Так, так! Васильки та якісь гудзики, чи гвоздики. Я колись був на селі й заглядав в хати через поріг, то бачив за образами щось натикане таке кострубате, але що воно там натикано, то я гаразд не придививсь. чи пшениця, чи просо, чи морква, чи якісь будяки. Здається, стриміли там і будяки та якісь колючки, — говорив і реготавсь Кованько.

— Та то, певно, ви бачили за образами маковійове зілля: колючки — то сизі миколайки та петрові батоги, — сказала Галя.

— Певно, батоги, бо були довгі, аж теліпались по стіні, — говорив Кованько.

— Ну, ти вже справді наговорив три мішки гречаної вовни про свячене маковійове зілля. Ще добре, що тебе не чує наша сусіда, панія Висока. Вона б оце дала тобі джосу за свячене зілля та зело. Це ж для неї був би страшний лібералізм! — сказав Радюк.

— Я, сказати по правді, не тямлю смаку та поезії в цих свячених сільських зіллях та зелах та й поезії самого села, хоч і моя мати носить святить зілля на маковія [80], — сказав Кованько.

— Бо в вас, городян, нема вже народної сільської поезії. В вас це все вже видихалось, — сказав Радюк. — Ви не тямите справжньої поезії села, хоч і посилаєте святить зілля на маковія; ви вже потроху втрачуєте саме нюхало, що здатне зрозуміть дух сільської поезії, — сказав Радюк.

— Ви кажете, що не тямите поезії села, а я й сплю й бачу свою Масюківку. Приміла б, летіла туди оце таки зараз, і вже й не знаю, чи звикну я до вашого Києва, — сказала Галя.

— То тим, що ви зросли в селі, — говорив гість. — А я городянин з діда, й прадіда, й прапрадіда.

Кованько пив чай стакан за стаканом і тріскав паля-

ницю на весь рот, аж плямкав: очевидячки, він добре виголодавсь.

Галя прикмітила це, догадалась, що він голодний, пішла в комірчину й принесла на полумиску чималий шмат шинки та й поставила на столі, припрошуючи гостей закусить. Потім винесла пляшку червоного вина й поставила на столі.

— Оцю сільську поезію я люблю і вважаю на неї більше, ніж на усяке поетичне зілля. Страх як люблю сільську шинку, печену в житньому коржі! Люблю, що вона пахне колендрою, — говорив Кованько, одкраявши здоровий шмат.

Він заходивсь уплітать шинку на весь рот, на всі свої здорові зуби. Шинка зникла в здоровому роті, неначе він кидав її в вершу або в лантух. Білі здорові зуби терли м'ясо, аж шинка пищала в роті. Щось животинне було примітно в його здоровому апетиті, в завзятій праці пащекою та щелепами. Здавалось, ніби то вовк наминав вівцю.

Од цікавого Галиного очка не потаїлась ця животинна прикмета в гостя; вона цікаво кмітила, як Кованько неначе махав щелепами, та зубами, та широкими губищами.

— Чи ви напитали собі яку службу, чи й досі козакуєте та бурлакуєте? — спитав в Кованька Дунін-Левченко.

— Шукаю і вже неначебто й напитав, — говорив Кованько, не перестаючи махать зубами. — Обридло тинятись без роботи.

— Чи добре ж місце напитав собі? — спитав Радюк.

— Авжеж добре! Я не шукаю місця внизу, а прямо зверху: або столоначальника, або якогось директора, чи предсідателя, щоб, бач, швидше потрапить в губернатори, — говорив Кованько й разом з тим і їв, і сміявсь.

— Ну, це ти жартуєш. Не так-то швидко знайти й багато нижче місце, — сказав Радюк.

— Або таке місце, або ніякого! Я оце й молоду собі назнав. Візьму за нею прездоровий дім, пишно обставлений. На горищі стоїть казан з водою, а з казана вода проведена в крани і в пекарні, і в умивальні, і скрізь по дворі, і в станю, і в возовню, і в льох.

— Навіщо ж та вода в возовні та в льоху? — спитала Галя, сміючись.

— А щоб діжки та кадовби з варивом наливать! Хіба ж цього не потрібно?

— Та ти, певно, помилився! Мабуть, позабував. Певно, в тому домі вода тече не з горища, а з долу, як по долині на мочарах на Либеді, де в хатах вода тече з джерел, так

що в хаті буває на долівці криниця, а в сінях ставок; ще там і качки плавають та полощуться, — жартував Радюк.

— Овва! Візьму я такий дурний дім! Знайшов дурня. Це вже було б надто багато догоди в домі. А який екіпаж я беру! Які баскі коні беру в придане! То не ваші сільські доморослі шкапи свого хову, а заводського хову, — говорив Кованько.

— Ви й справді оце женитесь? — спитала Галя.

— Атож! Навіщо мені вас дурить чи ману пускати на людей? Я оце незабаром оженюсь, бо маю вже на приміті гарненьку дівчину.

— А та дівчина не піднесе вам часом печеного гарбуза? — спитав Дунін-Левченко.

— Я й гадки про гарбуза не маю, та ще й печеного! прийшов, побачив, побідив, — говорив Кованько.

— А хто ж твоя наречена, чи молода? Можна про це спитать? — говорив Радюк.

— Не скажу, нехай кортить! — потім скажу.

— Скажи по правді, чи ти справді вже знайшов місце, бо оце й мені доведеться десь його шукати, — сказав Радюк.

— Буцімбито так, що й знайшов, але як не посадовлять мене за столоначальника, то я на інше місце ще й не сяду. Я вже настоятель на одно таке місце, — говорив Кованько.

— Ну, в тебе правди ніколи не допитаєшся через твої жарти, — сказав Радюк. — В тебе правда все якось ніби повита туманом жартів чи нещирості, прикритої жартами.

— Ще що вигадай! Щирішої од мене людини й на світі не знайдеш. В мене що на умі, те й на язиці, як у п'яного, — сказав Кованько, кидаючи на стіл ніж та виделку й підвівши свої чималі веселі, трохи вирячені й блискучі, наче скляні очі.

Він одсунув набік чарку, вхопив стакан, налив до половини його вина й випив одразу, неначе нахильці.

— Оце я й пополуднував в вас. Буде, годі! Душа міру знає, — сказав Кованько, втираючи губи й вуса.

— Хоч і приємно мені в вас сидіть, але час мені додому, — сказав Дунін-Левченко, встаючи з стільця. — Та й гарно ж у вас в покоях! Чисто, недавно ремонтовано, побілено й помальовано. А в нас же то все запущено в домі, не білено й не мазано і нігде не помальовано. Мій тато чогось оце на старість зовсім якось осунувсь. Не забувайте ж, панове, що післязавтра мої іменини. Приходьте так надвечір, але не пізніться. Я певний, що назбирається моїх

товаришів чимало, бо вже багацько з їх повидержували екзамени. Приходьте й ви, Ганно Йванівно! Моя мама й сестра будуть вам раді.

— О, спасибі вам! Нехай вже іншим часом ми вдвох прийдемо до вас, бо, як я бачу, в вас буде тільки ваше паничівське товариство, — обізвалась Галя.

— Нам доведеться побалакать про дуже поважні справи, — сказав Радюк. — Час би вже нам заходжуваться коло роботи, коло практичного чогось. Вже в Петербурзі Костомаров[81] та Куліш[82] почали видавати для народу книжечки на українській мові, видали «метелики». Треба б нам побалакать, дещо обміркувать і взяться за цю справу без жартів і з завзяттям.

— То прийміть і мене до своєї спілки. Ти, Павле Антоновичу, писатимеш для народу «метелики», а я фельєтони, бо це теж «метелики». Ти по-сільській, а я вже по-своєму, по-міському. От і будемо в спілці та в супрязі для загальної праці.

— Ну, це не дуже гарний буде для нас спільник та супряжич, — сказав Радюк.

— Ще й який гарний спілець вийде з мене. От побачиш! От поназдивишся! — жартував Кованько.

— А з вас і справді вийшов би пречудовий фельєтоніст! — аж крикнув Дунін-Левченко. — Не забувайте ж і ви про мої іменини. Приносьте свої фельєтони,— просив на прощання Кованька Дунін-Левченко.

— Добре! Спасибі за пам'ять! Як не вмру до завтрього, то прийду.

— Тільки як йтимеш, то покинь дома свої фельєтони. Замкни їх у скриню на замок на два зводи, щоб часом не повтікали та не потяглись наслідці за тобою в гості на іменини, — жартував Радюк.

— Добре, добре! Але вже й мені час додому. Ходім разом! Прощайте! Бувайте здорові! Спасибі за шинку та за сільську колендру, — говорив Кованько, прощаючись з Галею.

І вони похапцем одяглись і вийшли.

— Та стережись там у дворі, щоб часом не вискочив з дверей наш полковник та не застрелив тебе з своєї гармати! А то ще твої фельєтони й ноги задеруть серед двора, — говорив Радюк.

— Ще побачимо, чий батько дужчий: чи його гармати, чи мої фельєтони, — кричав з двора Кованько. — Може, не мені, а йому доведеться задригати ногами од моїх фельєтонів, бо цей полковник обшахрував полк та з того й стулив собі оцей дім, та ще взяв багату викрестку, а вона

йому приліпила до дому ще й другий дім. Мене нехай стережеться та не дуже нехай влучає.

Радюк з Галею вернулись в кімнату Галя кинулась мити посуд та прибирать з стола недоїдки та недопитки, наче переїди після товаряки.

— Як же тобі здавсь мій веселий товариш? — спитав Радюк в жінки.

— Сказати по щирій правді, твій веселий товариш чомусь не припав мені до вподоби таки одразу, хоч він і веселий, і реготить, і смішить. Щось є в йому таке, що мені одразу не сподобалось.

— Товариші в нас його любили за веселу вдачу, хоч він і причепливий, та аж в'їдливий з своїми жартами, але не вважали на його як на поважну, статковиту людину, з котрою можна всмак побалакать про якісь поважні справи. Він просто ненавидить такі поважні питання й од їх позіхає без сорому або зараз глузує з їх, повернувши усю справу на жарти. Ти ж чула дещо з його поглядів.

— Це правда, — сказала Галя, — але як же то оті веселі жартовливі зуби перетерли таку поважну річ, як ота тверда наука, коли він скінчив курс?

— Ця псяюха талановита, хоч ніби легенька на вдачу, як пір'їна. Кованько з тих, що б'ють летючу й котючу опуку, як кажуть на селі. Здатність в його до наук здорова. Але він нездатний спиниться на чомусь одному, скласти собі якісь ясні міцні пересвідчення. Це людина, як бачиш, зовсім безпринципна. Це метелик, що весело пурхає на сонці.

— Але ж цей твій приятель, скільки я зауважила, неначе трохи брехливий, бо все щось плете, чого я гаразд не втямила. плеще щось схоже на сім мішків гречаної вовни.

— Твоя правда, але тільки трохи. Кованько в справді з тих штукарів, в котрих ніколи гаразд не допитаєшся правди, бо він все повертає на жарти, про що не спитай, і одбріхується, й прикриває правду, наче якоюсь мрякою з жартів. Але часом забудеться та й скине з свого язика ту мряку; якось ненароком ніби прохопиться та й скаже правду. Це буває з ним, коли він або дуже голодний, або трохи слабий, або роздратований і злий.

— Як слабий, то говорить правду? Це щось смішніше за самого Кованька, — сказала Галя й зареготалась на всю кімнату.

— Таки справді так! Як здоровий, то все бреше, а як слабий, то каже правду, бо тоді катма в його снаги до жартів: обрік в йому тоді не грає.

— По-моєму, нехай би він краще все нездужав та слабував, аби тільки казав правду, — сказала Галя й зареготалась на всю кімнату. — Я цій людині чомусь не йму віри. Коли б він часом не нашкодив або тобі, або іншим.

— Може, це тобі такі гадки підказує твоя жіноцька вдача, бо ваша вдача буває часом дуже чутка та почутлива і часом вгадує дещо наперед так само, як і далекосяглий розум.

Галя почала виносить посуд до другої кімнати та ховать його в шафу, а потім вийшла в пекарню до куховарки, щоб попіклуватись вечерею.

Радюк приліг на новенькій канапі, оббитій темно-пунсовою оббивкою, поклавши чорноволосу голову на вишивану подушку, і закурив папіросу. Надворі вже вечоріло. В кімнаті густішали тіні по кутках. Тільки червоне майське небо на заході неначе горіло й жевріло, як жар, і кидало гарячі жарові одлиски на чимале дзеркало та на вишивані рушники по обидва боки дзеркала. На ясній вишиваній подушці чорні кучеряві васильки в Радюка вилися наче молодим хмелем, але на його високім гладенькім, неначе виточенім з білого мрамору чолі над самісінькими бровами вперше виникли два тоненькі зморшки, — перша прикмета заклопотаної жонатої людини, неначе з їх визирав перший клопіт в житті людини, котрій треба думати, гадати вже не за себе одного.

Несподівані запросини Дуніна-Левченка до себе викликали в його голові думи. І пішли його думи за думами, неначе журавлі в небі повелись ключами, нешвидко, помаленьку, з журливим сутінком журавлиного вуркотання в літньому тихому небі.

«Треба буде сьогодні в товаристві зачепить питання про наші національні й просвітні справи. Як оці тіні закутали мою нову прибрану світлицю, так закутали ніби важкі чорні хмари Україну. Зібрались ті сумні хмари з усіх усюдів і давно вже заступили нам ясне прозоре небо і кинули тінь та мряку на рідний край. І хто розжене ті сумні хмари? І звідкіль поллється світ на наш край? Народні маси, тільки що визволені од панщини, темні і непросвітні. Просвічені верстви байдужні до долі рідного краю, позбивані з пантелику, а часом виявляють себе й шкідливими. Історія заплутала ще гірше ту плутанину. Сусідні народи нашкодили нам своїм безглуздим вмикуванням в наші справи та ще гірше поплутали їх...»

Радюк важко зітхнув. І його гострі, пронизуваті карі очі неначе припали росою. Він кинув думками в давню давнину, в далекі минувші часи, неначе хотів там вишукать

одповіді на свої журливі питання, перебіг думками давню історію й зауважив скрізь культурний широкий розвиток через просвіту, через знання науки.

«Це одно і єдине джерело, звідкіль поллється світ на Україну: просвітність та наука. Люди через те недобрі й лиходійні, що не тямлять нічого, нічого не знають про те, що вчиняють, казав ще Сократ. Як тільки в їх буде знання, вони втямлять, що то єсть добро, краса, правда й доброчинок. І вони тоді одвернуться од усього злочинного і привернуться до правди, краси, добра й доброчинку. Це свята правда! Усе лихо в світі сталось од нетямучості. Люди коять лихо знéзнавки. Знання й просвітність — це одні й єдині золоті ключі, котрими ми одчинимо світлий рай для нашого краю, рай, повний зелених садків, повний збитків усякого добра, повний щастя й радощів, де не буде ні старця, ні бідноти, де всім буде добре, скрізь буде мирнота й спокій, і не буде ні зависності, ні ненависності, не буде людей зависних, не буде ніякісінького ворогування, бо настане золотий час рівності, знання й просвітності».

І молодий красунь неначе потонув думками в тій золотій імлі наступаючих кращих часів, потонув думами в поезії мрій про будущий час. Світлі ідеали, світлі картини, одна краща й пишніша за другу, то з'являлись, то зникали перед ним.

Він опам'ятався й підвівсь. Час було виряджаться в гості до свого товариша. Причепурившись перед дзеркалом, він попрощавсь з Галею й вийшов з кімнати.

«От і загаявсь в мріях. Затого зовсім смеркне. Затого вечір буде. Хотілось би завидна дочвалать до іменинникового двора», — думав Радюк, хапаючись. І він хапком скочив на «дрожку» й ще завидна покатав в гості до товариша.

XVI

Здоровий дерев'яний дім Дуніна-Левченка був на Липках, де тоді проживали сливе винятково аристократичні сім'ї, усякі полтавські, чернігівські та здебільшого київські сполонізовані дідичі. Дім був стародавній, схожий на дідицькі будинки по селах в дідицьких багатих оселях. Стародавній сільський ганок з чотирма дерев'яними колонами виступав сходами на тротуар, а дім стояв трохи осторонь, одгороджений од улиці невисокими залізними штахетами, через котрі попід стінами манячили кущі троянд та жасмину.

Через одчинену хвіртку Радюк вгледів, що в садку манячили молоді товариші, й сам Дунін-Левченко стояв недалеко од хвіртки й махав до його брилем.

Прикатавши до брами, Радюк зліз, пішов у двір і зайшов у садок. В садку на лавках сиділо кілька душ молодих товаришів та студентів. Декотрі ходили парами по нечищених доріжках та зарослих травою стежечках. І двір, і садок були занехаяні, занедбані. Старі груші та яблуні буйно росли на волі, як хотіли, попереплутувались гіллям, вгніздились верхами одні над другими, тислись, зчіплювались, неначе вступали в бійку за своє місце. Клумби квіток позаростували лопухом, чорнобилем та кропивою. А з бур'яну виглядали квітки: лелії, розкішні рясні півонії. Довгі дерев'яні стані та возовні з галерейками та колонками зчорніли, перехнябились, аж повгинались. Покрівля на їх поросла зеленим мохом. Усе було пообдиране, зчорніле. На стінах дому щикотурка подекуди пообсипалась. Бляшана покрівля на домі скрізь повигорювала й зчорніла. Подвір'я заросло травою. Попід барканами росли зелені лопухи та кропива; вони постікали й збутлявіли в холодку. Десь вихопилась навіть собача бузина. Смерком вигляд здававсь ще сумніший.

«Одже ж син казав правду, що старий Дунін-Левченко все осовується та осовується, неначе історія давнього козацтва та його нащадків, сьогочасних українських дідичів», — подумав Радюк, озираючи подвір'я та поплутаний старий зарослий садок.

Радюк привітавсь до іменинника й тричі поцілувався з ним. Молоді гості повставали з лавок і попростували до гурту. Почалась розмова та привітання.

Всі поздоровляли Радюка з оженінням, бажали йому щастя-долі в новому житті. Ті, що поскінчували курс, були надзвичайно веселі та говорючі. Дехто розказував про свої вдатні чи не зовсім вдатні останні екзамени. Усім очевидячки було весело. Майське повітря ворушило й без того ворушливі молоді нерви. Весела голосна розмова, веселий нездержний регіт аж розлягавсь по старому садку.

— Але жарти жартами, а оце коли ми випадком зібрались, то при цій нагоді було б варто побалакать нам про щось поважніше, — сказав Радюк. — Ми ж оце незабаром розійдемось і розліземось по світі. А поки що поговорім, до якої праці нам ставати.

— Добре, добре! Тільки коли б часом не принесло Кованька, бо він не дасть нам поговорить до ладу про наші справи, — говорили молоді паничі.

З дому вийшов старий лакей і запросив усіх в покої на чай. Молодий Дунін-Левченко вхопив під руку Радюка й повів в покої. За ними юрбою, з вискоком, трохи не з вибриком, пішли молоді гості на парадовий прихід з улиці.

Старий лакей одчинив двері і впустив в покої цю веселу юрбу молоднечі. Вона одразу сповнила старі просторні, але мертві покої шумом та гамом. Дім і справді був старий і не лагоджений вже, може, кілька десятків років. В здоровій залі два кутки осіли. Підлога погнулась і пожолобилась. Вікна покривились набік, неначе нездужали й терпіли велику муку, аж скривились. Старомодна дорога, але важка й завальна мебіль стояла неначе на горбу й насторочилась бігти наниз, а по другий бік старомодний довгий та вузький фортеп'ян неначе опустив вниз довгого хвоста й заткнув його в куток. По закутках на шпалерах проглядали плями на стінах, неначе хто позапинав їх попід стелею географічними картами. Тільки дві гарні копії з портретів козацьких полковників, хазяїнових предків, були прикрасою в залі.

Весела компанія розсипалась по залі й неначе збудила й дрімаючу завальну мебіль, і старого недужого діда з хвостом, що вже вижив свій вік і смутно опустив свого хвоста в куток. Молодий хазяїн повів гостей в столову Вони перейшли через невеличку довгу кімнатку, схожу на коридор, з котрої через одчинені збоку двері здорової бібліотеки виглядали шафи з книжками, високі, аж до самої стелі.

Ввесь коридорчик і бібліотека були суспіль обставлені шафами. Дід молодого Дуніна-Левченка був вольтеріянець і ліберал, яких було багато в давнішний час на Україні.

Веселе товариство по дорозі добре нагукало здоровим мертвим шафам: і Вольтерові [83], і Дідро [84] та Жан-Жакові Руссо [85], і Бантиш-Каменському [86] та Георгієві Кониському, і іншим небіжчикам і вступило в просторну столову. В високій просторній столовій поосідали всі чотири кутки і підлога посередині так випнулась, неначе стала черевата. Серед столової, неначе десь на пригорку, стояв довгий стіл з самоваром. Стіл аж захряс під закусками та посудом. Коло самовара сиділа Юлія Кирилівна Дуніна-Левченкова й наливала чай. Побіч неї на широкому м'якому кріслі сидів хазяїн Платон Петрович Дунін-Левченко, а проти його сиділи три його сусіди, чернігівські дідичі, вже літні люди. Вони приїхали з села й прийшли на одвідини до свого земляка й приятеля.

Платон Петрович був вже пристаркуватий чоловік, високий на зріст, кандибастий, сухорлявий та смуглявий

з лиця, дуже добрий, тихий, довгобразий і ніби хамулуватий. Чорне довге волосся й здорові вуса вже ніби припали сніжком. Карі ясні, але тихі очі світились розумом.

Платон Петрович був освічений і начитаний, як і його батько, котрий, як вольтеріянець, сповняв свою бібліотеку утворами енциклопедистів. До панщанних кріпаків він був ласкавий, а до двірських слуг такий добрий, що на старості літ визволив їх на волю, навіть видавав пенсії грішми та харчами. Од батька до його перейшла, ніби в спадщину любов до книжок, до просвітності, навіть до штучності. Він все сповняв батківську сливе винятково французьку та німецьку бібліотеку новими книжками; любив українську історію, любив козацьку давнину. «Історію Русов» Кониського, українську історію Бантиш-Каменського та Маркевича[87] знав трохи не напам'ять. Але він був падковитий тільки до книжок, а хазяїн з його був непрактичний. Доми та забудування і в його селі, і в Києві стояли без лагодіння десятки років. Сам Платон Петрович почав вже слабувать. Як підросла дочка, він мав на думці вже продать свою батьківську оселю й струхлявілий дім на Липках, щоб не клопотаться лагодінням, і купить новий, гарненький, готовенький.

Хазяйка Юлія Кирилівна сиділа за здоровецьким самоваром, неначе за твердинею, й виглядала звідтіля. Щупленька, невеличка на зріст та утла, з ясними очками, вона була в ясному легенькому убранні і, неначе пташка, вгніздилась в гніздечку з кисії, та кружев, та білої ангорської пухкої шалі. Здалеки вона здавалась молоденькою блідою утлою панянкою. Було знать по її делікатному блідому й наче прозорому обличчю, по її тоненькій щупленькій постаті, що вона за ввесь інститутський час і справді випила добру порцію оцту, схламала потаєнці пудів зо два крейди, щоб буть блідою й делікатною, як тоді була мода.

Паничі підступили до господині, здоровкались з нею й поздоровляли з іменинником. Вона була привітна до всіх і ласкава. Добрість і тихість вдачі світилась в її ясних оченятах. Тільки Радюк запримітив, що вона якось не так ласкаво привіталась з ним, як було колись передніше.

— Поздоровляю вас! Ви, кажуть, вже оце оженились; привезли своє молоде подружжя в Київ? — сказала Дуніна-Левченко.

— Оженився, якось сподобав-таки господь! Тепер я неначе причалив до берега, — сказав Радюк.

— От і добре! Я дуже рада! — обізвалась хазяйка, але було знать по її очах, що вона не така рада, як було колись передніше торік і позаторік: в неї була думка залучить цього красуня до своєї молоденької доні, а теперечки ці надії пішли марно.

Старий хазяїн щиро привітавсь з молодими, підвів голову, випростав згорблений стан і неначе повеселішав. Він любив молодих студентів, любив слухать їх веселу й розумну розмову і сам тоді ніби оживав, якось ожвавлювавсь, ставав жвавіший, бадьористіший. Він був нахильний до принципіальної філософської розмови, котрої не люблять старі люди і котра так гарячить та запалює молодих.

— Сідайте ж, будьте ласкаві, коло нас, то, може, й ми помолодшаємо од вас, — припрохував Дунін-Левченко, показуючи рукою на стільці навкруги довгого стола, — та будьте в мене, як вдома в себе! Не церемоньтесь: пийте чай і закусюйте, що кому до смаку.

Молоді паничі обсіли стіл і зробили пошану наїдкам та закускам Юлії Кирилівни. Наганявшись та нагулявшись після нудних екзаменів, вони натрапили на добрий попас і полуднували, аж за вухами лящало. Старий лакей Гаврило ледве встигав подавать чай, неначе він десь по дорозі виливав стакани в бутлі або в барильця.

— Що, живий, здоровий ваш тато, Павле Антоновичу? — спитав хазяїн Радюка.

— Ще держиться до якогось там часу. Хазяйнує, бо оце мої дві сестрі вже вийшли з інституту та приїхали додому. Для їх треба ж дбать. За мене батькові байдуже, бо я й сам якось дам собі раду. Але йому треба дбать для сестер, то й мусить дбати та піклуватись господарством, — сказав Радюк.

— Ваш тато завжди був хазяйновитий, не такий, як я. От ніяким способом не зберусь полагодить своє житло: то нездужаю, то ніколи, а то просто-таки, мабуть, до того в мене хисту нема, — сказав Дунін-Левченко.

— Та якби ворухнулись добре, то звідки і той хист вигулькнув би. А то ви все за книжками та за газетами, — обізвавсь один вже літній гість дідич, що був однієї верстви на літа з хазяїном.

— Може, ви й правду кажете, але я до тієї тяганини таки, певно, зроду не дуже здатний. От тутечки мої сусіди, дідичі з Волині, поляки, може, тим і не хочуть знайомиться зо мною, що я живу не в аристократичних, а в старих трухлявих покоях. Все чогось одмикують од мене та цураються мене.

— Та й їх діти, сказати правду, і теперечки в університеті держать себе осторонь од нас, українців, чомусь не сходяться з нами й дражнять нас «культурниками», — сказав Радюк. — Прізвище, на наш погляд, зовсім-таки не погане для нас, але вони самі чомусь і гадки не мають за просвітність народу в тих краях, де вони тільки й животіють послуханням та працею нашого народу.

— А для нас, — сказав Дунін-Левченко, — і справді настав час заходжуватися коло просвітності рідного краю, а найбільше темного народу В Петербурзі Костомаров та Куліш вже заходились видавать «метелики» для читання народові. В Полтаві вже заходились коло недільних школ [88] для міщан, задумали заводить читальні, навіть народний театр.

— Я чув за ці недільні школи, — сказав старий Дунін-Левченко зовсім байдужим тоном, неначе мова мовилась про годину або негоду

— Чув і я, що там почали заводить школи недільні й вечірні, ще і в суботи для убогих євреїв, але докладно нічого про це не знаю і тямку про це не маю, бо мені ніхто не розказував за це докладно, — обізвавсь один з гостей, пристаркуватий чернігівський дідич з байдужністю.

Було знать, що ці нові питання не цікавили їх анітрошки. Ці пани були якісь пасивні й байдужні до тих тогочасних справ.

— А справді, треба б нам поговорить про ці національні й просвітні справи, щоб негайно ставать до праці, коли вже нас продражнили «культурниками» Може б, і ми вклали якусь лепту на користь рідного краю та нашого старого Києва, — сказав один з молодих гостей.

В прихожій задзеленькав дзвоник. Лакей длявою ходою почвалав одчинять двері. Розмова перетялась.

— Якогось гостя бог приніс, — сказав молодий Дунін-Левченко і побіг назустріч гостеві.

В далекій прихожій почувсь шум та тяганина роздягання. Застукотіли закаблуки. Голосний регіт залунав по здоровій порожній залі.

— Це прийшов Кованько! — промовив Радюк пошепки, і в його брови насупились. — Не дасть же він нам теперечки гаразд побалакать про наші поважні справи; буде тільки нам заважати й перебаранчать в роботі.

— Йому б тільки на Житньому базарі [89] витрішки продавати або дзвонить в дзвони, а не говорить про поважні справи, — обізвавсь один з молодих гостей.

— А я люблю Кованька за веселу вдачу. Трохи розважить нас: пожартує, порегочеться, то й мене якось

несамохіть візьмуть смішки, — сказала хазяйка, осміхаючись.

— Я от і не бачу його, а тільки уявляю собі його веселий вид, то мене вже сміх бере, — сказав старий Дунін-Левченко і вже справді сміявсь своїм тихим та добрим осміхом до старших гостей.

Приїжджі дідичі й собі осміхнулись. Дзвінкий, голосний голос десь далеко розлягавсь за бібліотекою, але його було чуть через два покої.

В дверях і справді з'явивсь Кованько й блищав ще в дверях своїми широкими випнутими наперед зубами. На здоровій голові довге волосся було не зачесане, навіть трохи розпатлане.

— Так і є! Он вже несе поперед себе наче наштрикнуті на вила зубища, неначе усім їх показує.

— Нічого — те, нічого! Побалакаєте іншим часом про свої справи. Час од вас не втече ж таки, як вода в Дніпрі, — говорив старий господар і сміявсь.

Слідом за Кованьком вступило в столову ще кілька молодих гостей в вишиваних сорочках, з червоними застіжками на грудях. Декотрі були в свитах з драпу. Один прийшов навіть в простій, щиро сільській товстій свиті, підперезаний червоним «одеським» поясом з довгими кінцями й торочками.

Веселий Кованьків голос очевидячки розворушив старих. Хазяйка висунулась з свого гніздечка й навіть встала назустріч Кованькові, тягнучи за собою ангорську шаль, неначе легенькі крила, щиро й з осміхом привіталась з ним і посадовила його поруч з собою. Старий господар підвівсь на недужих ногах і якось по-молодечому простяг до Кованька свою довгелецьку, сухорляву руку через стіл, через посуд і наїдки. Він пожвавішав, повеселішав, неначе вхопив іскру од веселого Кованька й підживив свої розторсані нерви, застояну кров.

Хазяїн попросив молодих гостей садовиться за стіл.

Стіснили стільці, зсунулись, зщулились і якось усі повсідались. Радюкові й справді не дали говорить далі про свої справи.

Знов почалось наливання чаю та подавання. Гаврило знов пішов вандрувать кругом стола. Гості пили чай, гомоніли, балакали голосно, реготались, аж одляски лунали по бібліотеці та побічних покоях. Нові гості кинулись на полудень, полуднували, дзенькали ножами, стукотіли об тарілки. В столову нові молоді гості знов неначе впустили з залу вихор, котрий вже в столовій був впав і почав стишуватися.

«Ну, таки принесло ледащо отого дзвонаря, оте брязкало! Забавлятиме старих хазяїнів, замовлятиме їм пристріт, неначе знахурка, і буде довго замовлять, а нам перебаранчатиме міркувать та розмовляти про текучі справи», — думав Радюк, мовчки поглядаючи скоса на Кованькові білі лопатні та на патлату голову.

Кованько пив чай хапком, з якоюсь жадобою, неначе його пекла надзвичайна печія або неначе він хапався кудись йти. Хазяйка заворушилась в своєму гнізді, сама накраяла для його паляниці, сама доставала тарілки з наїдками і присовувала до Кованька. Наче пташечка, вона заметушилась, якось затріпалась, неначе її ангорські крильця затріпались в пташиному кубельці або в ремезовому гніздечку-рукавиці.

— Полуднуйте, бо я бачу, що ви неначе виголодались, — припрохувала Юлія Кирилівна Кованька.

— Та я все голодний, признаться по правді. Стецько в «Сватанні на Гочарівці» [90] каже, що він так любить обідать, що обідав би цілісінький день з ранку до вечора. А я оце маю такий апетит, що ладен їсти хоч і цілісіньку ніч, — молов Кованько й розсмішив добру стареньку хазяйку.

— То й призволяйтесь на здоров'я! Але вам не доведеться полуднувать цілу ніч, бо мій кухар готує для вас добру вечерю, — говорила Дуніна-Левченкова й сміялась.

— І за полудень спасибі, і за вечерю заздалегідь дякую.

Одначе й другий вихор в столовій покрутивсь, повертівсь та й упав; нові гості напились чаю, набалакались донесхочу й ущухли. Хазяїн підвівся з крісла й попрохав гостей до залу, подибавши поперед їх своїми цибатими, але не дерзкими, неначе крихкими ногами. Гості рушили слідком за ним, розсипались по залі і посідали по завальних та важких канапах та кріслах. Хазяїн подав усім скриньки з тютюном та з сигарами, а сам підмостив подушку під спину й неначе пірнув в м'яку канапу. Коло його посідали поважні приїжджі гості й розпочали балачку про свої сільські хазяйські справи та про сусід.

Молоді розсипались по залі, як овечки в степу, і, накурившись, загомоніли про свої справи.

Радюк сів коло стола проти хазяїна. Декотрі гості попримощувались кругом стола на стільцях та усяких дзигликах з подушками. Дехто стояв коло вікон, спершись на одвірки. Вигляд в залі був чудернацький і загалом мальовничий, пістрявий й іскрявий. Між чорними сіртуками сіріли драпові тонкі свитки, червоніли мережки виши-

ваних сорочок, червоніли одеські червоногарячі та жовтогарячі пояси, манячили червоні стьожки застіжок. Коло канапи, побіч спанілого млявого хазяїна, манячила товста парубоцька свита. Густо спахували червоні огняні цятки на сигарах та папіросах. Очі ясніли й блищали од напружених думок, од сподівання ради за пекучі просвітні справи. Коло самого стола між двома дідичами манячила кудлата Кованькова голова. Кованько держав в роті претовсту папіросу, неначе заткнув в рот ковбасу. З тієї папіроси густий дим валував вгору під самісіньку стелю, неначе з цегельні.

В цьому ніби рябому та смугнастому й пістрявому товаристві були паничі з усяких мішаних сім'їв, було навіть три католики з київських та волинських молодих дідичів, котрі походили з давніх українських сполячених сім'їв. Вони поприставали до українців і стали до спільної праці, назвавши себе знов українцями. Таких українців тоді звали «українофілами». Решта католиків, товаришів молодого Дуніна-Левченка, як тільки вгледіли на йому червону застіжку й мережану сорочку, зараз перестали заходить до його й одкаснулись од його. Батьки й матері навіть забороняли їм мать знайомість з червоними стьожками та свитами. Це вже було перед самим польським повстанням [91] з початку шістдесятих років.

— Та за які то недільні чи якісь вечірні школи ви, Павле Антоновичу, були почали балакать? — спитав зацікавлений хазяїн.

— За школи та читання в неділі та в свята для міщан та міських слуг, читання лекцій по усяких науках або читання поетичних просвітніх утворів, — сказав Радюк. — Європа вийшла з темряви і дійшла до високої культурності через науки та просвітність. Нам треба хоч потроху доганять Європу, щоб не опиниться далеко позаду, і піднімать розвиток сільських і міських мас. Підніметься наука в народі, то це само по собі вже потягне за собою й промислівство, і ремество. Наука добере ключів до всякого замка й одчинить двері до світла, й добра, й добробуття в житті. Нам треба, що стосується до культури краю, закласти в Києві недільні школи й вечірні читання для старого й малого, щоб потроху сипать світло на темні маси. Подаймо прошення про дозвіл та й будемо по черзі ходить в ті школи та й читати. Може, в місті ще хтось знайдеться прихильний до цієї справи, то ми й тих залучимо й запросимо нам на підмогу.

— Добре, добре! — обізвалось багато голосів. — Ми усі ходитимемо й сіятимемо це насіння на користь масам.

— А хто ж вам платитиме за це гроші? Чи ви ходитимете дурнички? — одрубав Кованько. — Як дурнички, то од мене буде дзус!

Ця Кованькова вихватка здивувала усіх дуже неприємно. Усім здалось, що Кованько якось змилив, звернув навкоси з простого шляху в якесь багно. Усі зауважили вперше, що Кованько не має ніяких щирих пересвідченнів, нездатний по своїй вдачі до чогось путнього, що він коли не ледар, то просто необачний штукар і людина без принципів і без пуття і, може, буде згодом ще й шкодливий для справи.

— Авжеж дурнички! Ради ідеї, ради рідного краю, — сказав Радюк.

— Ну, за це спасибі! В мене не стане часу на це, бо в мене й без того праці по самісіньку шию коло моїх лазень. А батько старий, нічого не доглядить гаразд, — сказав Кованько.

Усі витріщили на Кованька очі з дива. Ніхто од його не сподівавсь цього. Така вихватка здивувала всіх.

— В Петербурзі почали видавать «метелики», книжечки для народу, але писати їх там нікому, — знов почав Радюк. — Тим часом од начальства з Петербурга доручено в Києві скласти й зготувать школьні українські книжки для народних шкіл на українській мові. Ми станемо й тут до помочі й зготуємо гуртом усі популярні книжки для народу на українській мові по всіх науках, як це зробили чехи, як це вже давненько зроблено в Англії. Поділім між собою усі науки та й понаписуємо коротенькі книжечки про кожну науку для народу. Розстараємось грошей, — тоді видамо книжечки для народу.

Піднявсь гомін та клекіт. Дехто почав робить цю діляницю складання книжечок між молодими. Почалось змагання, кому що брать, почалось навіть силування й накидання декому такої роботи. Одні намагались, другі одмагались. Хазяїн і старі дідичі слухали цю всю тяганину байдужно, пасивно, хоч і нічого не мали й нічого не говорили проти того. Їх очевидячки тільки цікавила новина цієї справи, й досі нечувана й небачена ними на віку.

— Що ж ти візьмеш? Яку науку береш собі для просвіти народу? — спитав молодий Дунін-Левченко в Кованька.

— Я візьму на себе анекдоти; візьму й ладен дати в цьому засвідчення на папері, бо я маю до цього хист, — поважно обізвавсь Кованько.

— Та, певно, фельєтони жартів? — додав Радюк.

— Атож! це саме личить мені, ще й дуже припало

мені до вподоби. Давайте й справді будемо смішить ваших сільських «хахлів та хахлушок», оті очіпки та очкури! Я понаписую їм таких фельєтонів, що ті очіпки та очкури, усякі дядьки та дядини аж за боки братимуться. Це буде найцікавіша книжка й найбільше матиме читальників.

Кованько, як і міщани та купчики в Києві, вже дуже зневажав селян, дражнив їх «хахлами», гордував ними й піднімав на смішки, як і міщани, ставлячи себе без міри вище од селян, одрізняючи себе од селян, як щось вже інше й без міри вище од селюків.

— А справді, ця книжка мала б найбільше читальників навіть в містах, — знехотя й несамохіть вискочило з уст в хазяїна. — Українські анекдоти — це цікава сила. Це наші народні «Декамерони» [92], тільки ще не позаписувані.

— Одже тобі все смішки та жарти,— обізвавсь Радюк,— може, ще скажеш, щоб тобі платили по три шаги од рядка за твої фельєтони та за декамерони?

— А чом би пак і ні! І то гроші! Знадобляться на тютюн! Я беру анекдоти й декамерони й переважу вас усіх: передніше од усіх вас вистараюсь на просвітника. От побачите! — говорив Кованько. — Я виграю, а ви програєте.

— Одже ж ти не тямиш гаразд ні нашої ідеї, ні сільської темноти та нужди. Ти тільки гальма для нас і в цей час, і гальмуватимеш нашого культурного воза й далі, бо усе якось вагаєшся та мотаєшся од берега до берега, ще, чого доброго, й сам підеш за водою, — сказав Радюк, вже роздратований і сердитий на Кованька.

— Ой, борони боже, щоб я пішов «за водою»! Я не хочу топиться в Дніпрі. Топись собі сам, коли твоя добра хіть.

— Ти, здається, з тих, що самі не підуть «за водою», але од нетямучості та так, з доброго дива, ладні пустить «за водою» народну просвіту й рідний край, ще й не скривляться, а будуть реготаться та скалить зуби на вітер, — сказав Радюк і одвернувсь од Кованька, насупивши брови. Гнів блиснув в його карих очах.

— Цього Кованька треба б вимкнуть зовсім з нашого кружка, — промовив стиха один студент.

— І варто за це надиматься та пиндючитись. Напиндючивсь, що, мабуть, аж язик свербить, щоб лаятись! А в мене оце свербить язик, щоб жартувати й сміяться, — жартував Кованько.

— То на цей час прикуси язика зубами або й одкуси: одначе добрі зуби маєш, — обізвавсь Радюк вже зовсім сердито. — Ти ніби оце бабляєшся в жартах, та ще й не дуже чепурно. Причепури лиш свого язика хоч трохи.

— А як же то я животітиму на світі без цього дурного органа? — жартував Кованько. — Тоді нас і справді не тільки євреї та панки, але й кури та горобці задзюбають.

— Ви, городяни, не тямите поезії села та народної поезії. В вас в місті є тільки поезія Житнього базару, усяких крамниць та поезія березових віників в лазні. Міщани, купці та прикажчики вже бундючаться перед селянами. В вас нема народу, а тільки «хохли, очіпки та хохлуші», — сказав Радюк.

— Та поезія «березової каші», цебто різок в усяких майстрів для своїх челядників, — сказав один молодий гість.

— Радюк правду каже: тут нема чого сердиться та бундючиться, — обізвавсь один молодий студент, київський дідич-католик, Перетяткевич. — Де вже де, а в нас, на Західній Україні, доконечно нам самим треба заходжуватись коло народної просвіти, бо в нас здебільшого дідичі, хоч і українці родом, але звуть себе поляками. Їх ідеали та мрії шугають не вдома, не на Україні, а десь інде, поза Україною. Ці дідичі та полупанки на Україні та в Галичині не дадуть і шага на народну просвіту.

— Це правда, але просвітність повинна бути загальною для всіх. Ще двісті років передніше в Києві Феофан Прокопович устами свого «Псалмисти, сиріч дяка» сказав, що вчити треба всіх загалом, чи міщан, чи мужичків, бо просвіта повинна буть загальна й для всіх приступна. Тільки потім, згодом в нас стало все занедбано. Тим-то нам треба завести суботні читання й для євреїв, — сказав Радюк.

— Та ці старомодні псалтирники й самі не підуть на твої читання, бо вважатимуть їх за трефні, некашрні, — сказав Кованько, не втерпівши з жартами, — вони матимуть гадку, що ти хочеш їх переманить до церкви.

— В містечках це може й буть, але в місті жиди трохи просвічені, то, певно, й підуть охоче. Не одбивать же нам їх од просвіти, — сказав молодий Дунін-Левченко.

— Та вони й самі ставлять себе окроми, самі одрізняються од нас, а не ми од їх, — сказав Кованько.

— Але просвіта колись згодом порозгороджує ті загати та опрічні загороди й залучить їх до спільної праці в українському суспільстві, — сказав Радюк.

— Ти, як я бачу, ідеаліст аж прозорий, аж світишся наскрізь, неначе ті Платонові [93] прозорі споконвічні ідеї, — сказав Кованько, — а я от стою коло реальної фабрицької праці, трусь коло усяких людей, то й не свічусь так наскрізь, як оце ти, Павле Антоновичу. Я людина досвідніша за тебе й знаю, що євреї та усякі панки, нібито поляки,

з-за своїх мурів та загат звуть наш народ «бидлом» та «гоями». Очевидячки, давня історія нічого не навчила їх і досі, — сказав Кованько.

— І це згодом згине й потроху вищезне з широкою просвітністю, — додав Радюк, — от тоді усе буде гаразд.

— А тим часом нам ще треба б попіклуваться етнографією, вивченням народу, бо ми його й досі гаразд не знаємо. Треба б завести історичний музей, бо тутечки ж в нас усей грунт навантажений і промкнутий історичною давниною, — додав молодий Дунін-Левченко, — студенти іншої віри продражнили нас «культурниками». Нехай буде так: ми ще од часів Нестора [94] були культурниками. А це зовсім-таки не вадить і нікому не заважає.

— Оце ти правду кажеш, — обізвавсь старий батько, — чого вже чого, а музея потрібно для Києва, — доконечно потрібно!

— Ще попросимо, щоб нам дозволили закласти народний театр, — сказав Радюк.

— Ого-го! Отут і я знадоблюсь! — крикнув Кованько. — Я дуже годенний до цього: і гратиму, й співатиму. Навіть винесу на сцену маковійове зілля, петрові батоги та миколайки. Ти, Павле Антоновичу, знов засвітивсь наскрізь, ніби ефір.

— Ти, Кованьку, таки й справді нерозсудлива людина: ти перебаранчаєш нам побалакать та поміркувати за наші справи, — сказав Радюк, — це виходить достоту так, як колись в давню давнину печерські ченці було наскладають собі вдень на якусь потрібку деревні на горі, а веселі, але вельми капосні чорти візьмуть та й поскидають вночі те колоддя з гори на берег Дніпра. Ми хочемо виносить деревню на гору для будування, а ти налагодивсь в жарти скидать вниз ту деревню.

Старий Дунін-Левченко зирнув на двері, чи не стоїть там його жінка, щоб часом не почула такого страшного лібералізму, бо вона дуже поважала маковійове зілля, багато більше, ніж народну мову, навіть народну поезію, хоч і пускала ще в горниці народну пісню, та й то більше народну музику без слів, більше усякі «Chansons sans paroles» *, народні-таки пісні, тільки навіщось без слів, бо дуже любила композиції на народні мотиви.

— Як розстараємось грошей, то закладемо в Києві музей, бо йому тут, в Києві, місце, — сказав один студент.

Молоді хлопці почали розвивать свої плани з великим завзяттям. То був час після знесення панщини, коли по-

* Пісні без слів *(франц.)*. — *Ред.*

чинались трохи вольніші часи, коли вперше з-за границі були пущені нові наукові книжки, і філософські, і найбільше по натуральній історії, дуже цікаві, а що перше за все, — нові, нечувані й небачені.

Український журнал «Основа»[95] зачепив національні питання, нагадав про занедбану українську літературу та мову. Нові й цікаві європейські наукові книжки розворушили в молодих нові думки та гадки. «Основа» ворухнула ідею народної просвіти.

Молоді паничі ще довго змагались, ділячи між собою читання в недільних школах та міркуючи, до кого б обернуться за підмогою. Нарешті, стали на тому, що Радюк та молодий Дунін-Левченко будуть од себе розпочинать та добувати дозволу на цю справу офіціальними стежками.

Радюк встав і почав прощатись. Він не схотів ждать вечері, щоб його молода жінка не нудилась дома в самотині. Попрощавшись з усіма, він не подав Кованькові руки й навіть не глянув на його, виходячи з покоїв. В серці в Кованька наклюнулось недобре почування помсти й навіть злостування.

Час був тоді й справді сприяючий просвітньому потягові молодих українців. Їм було дозволено завести недільні та вечірні школи для убогих городян, а про народний театр їм одповіли, що коли цього ще нема навіть в Англії, то і в нас воно не повинно буть. Знайшлось чимало охочих до читання лекцій для народу. І в Києві з'явились недільні школи. Заходились коло етнографії. Але це тяглось недовго...

Незабаром настав інший і гірший час. Усі ці добрі починання й заміри недоброхіть мусили зникнуть. За Радюка та Дуніна-Левченка, як ніби за небезпечних людей, знов затріщали по місті, неначе задзвонили в дзвони на гвалт. Їх знов почали обносити та обмовлять по київських салонах, що вони ладні запагубить когось і щось, що вони загалом люди небезпечні, необачні. Вишивані сорочки та смушеві шапки злякали місцевих бюрократів. Вони під тією національною покривкою бачили щось страшне, зовсім не ті просвітні й культурні потяги та заміри, що крились нею.

Раз Радюк йшов попід одним домом і в одчинені вікна почув, як осудливі панії потріпували його імення, судили й ганили його за напрямок. Він вернувсь додому і, не довго думаючи, зібравсь і переїхав на службу на Кавказ, де його принаймні ніхто не знав і не потріпував його доброї слави. Молодого Дуніна-Левченка теж вхопили на язики по салонах незгірше самого Радюка, що й він буцімто

ладен накоїть якогось лиха. Напосілись і на старого його батька за те, що він нібито розпустив сина, потурав йому.

Добре не втямлені просвітні свіжіші європейські ідеї, прикриті смушевими шапками, злякали київських бюрократів та псалтирниць, мабуть, так, як налякали європейських псалтирників Галілейові [96] гадки, що земля не стоїть, а крутиться кругом сонця.

XVII

Катерина Воздвиженська довго не виходила заміж. До неї ніхто й не присватувавсь. Воздвиженський затягав до себе своїх земляків, обіцяв їм протекцію, обіцяв велике придане, і всі знали, що в його є багато грошей і всякого добра, але ні один з їх не квапивсь свататься. Всі вже думали, що вона зостанеться панною. Марта Сидорівна вже бідкалась, бо в неї вже підбільшали й менші дочки. Воздвиженський вже хотів просити для неї будлі-де місця класної дами в інституті, до чого вона вже зовсім була придатна... Коли це несподівано Катерина вийшла заміж! В Кованька згоріли свічкарні, і він трохи не збанкротував. Він задумав поправить свою справу жінчиним приданим, пішов до Воздвиженських і посватав Катерину Ні Катерина, ні Кованько не вірили в свою любов, одначе охоче пішли обоє під вінець. Марта Сидорівна й Воздвиженський були дуже раді, що видали її заміж. Як молоді стояли під вінцем, то всі люди казали, що ніколи ще не бачили такої недоладної пари. Катерина все кривилась, перетягувала рот набік, а Кованько навіть під вінцем осміхався, поглядаючи скоса на свою молоду І під вінцем він показував свої великі зуби з жовтими плямами. В себе на весіллі він ледве промовив до Катерини кілька слів, а Катерина все поглядала на його злими очима, все навскоси перетягувала свій рот, неначе наважувалась от-от вилаять свого чоловіка за те, що він жениться тільки на її приданому. Всі гості стиха сміялись, всі шепотіли одно одному на вухо. Катерина водила очима по гостях і все те вгадувала. Вона була зла на гостей і була ладна повипихать їх усіх з зали. Всі вгадували, що й життя їх буде таке веселе, яке було веселе весілля. Кованько взяв в придане мурований на два етажі дім, хоч і без чопів для води в домі, в льоху та в стані. Він швидко забагатів.

А професор Дашкович все сидів та сидів в своїм кабінеті. Він розпочав велике писання про філософію Японії, Китаю й Індії, наче філософія китайського Конфуція [97] й Лао-Дзи [98] була цікавішою для його од рідного краю, од

України. Він закопався в науку, увійшов в неї попід руки, як печерський Іван многострадальний ввійшов в землю, і вже був готовий з головою ввійти в неї і вмерти навіки для України й свого народу.

Почувши, що його престарезний батько вже вмер в Сегединцях, Дашкович звелів зробить залізну плиту на його могилу й поїхав в Сегединці, щоб сповнить останню повинність сина. Він приїхав в Сегединці й звелів їхати просто до того місця, де був батьківський дім. Як же він здивувався, не знайшовши й сліду батьківського дому, неначе він після смерті старого й собі провалився крізь землю!

— Чи тут жив ваш покійний священик? — спитав він у якогось чоловіка.

— Тут, — сказав чоловік.

— А де ж його дім?

— А отам стояв колись, то оце його недавно розваляли, бо він і сам завалився.

Дашкович встав з воза і пішов шукать в огороді сліду батьківського дому. Він ледве знайшов в кропиві та в чорнобилі купу цегли, де колись стояла батьківська піч. З-під його ніг пурхнула курка з гнізда. Він побачив її гніздо, повне яєць. Він ступив на цеглу, звідтіль майнула зелена ящірка й пошилась поміж калачиками й шпоришем. На місці дому розрісся листатий лопух, на лопусі позасновували листя павуки. Поміж цеглою грілись на сонці ящірки. Все заросло, все заснувалось непереможною силою живої природи й довгого часу. Нігде не було видно й сліду комори, загороди, клуні, повіток, неначе на тому місці ніхто ніколи не жив і не селився. Тільки купа глини й цегли до котрого часу назначала місце, де колись жила сім'я Дашковича, де він зріс. Все було застелено зеленим килимом дикої природи.

Дашковичеві стало шкода рідного кубла, де він зріс, де він бігав дрібними ногами. Він зітхнув і задумався. Сповнивши, що було треба, він вертався з важкою думою в голові з кладовища з молодим священиком, котрий вже збудував новий дім і на новому місці. Дашковичеве старе вухо вразила мелодія української пісні. Він почув і аж затрусивсь. Пісня дійшла до самого дна душі, де ще лежали дитячі згадки. Він почутив, що його серце оживає, і все минувше життя на селі, в рідній сім'ї, між своїм народом, життя в пишних Сегединцях так і встало перед його душею. Він слухав пісню й прислухавсь. Його вухо силкувалось вловить милі, дорогі слова рідної пісні, повної поезії. В його навіть знов з'явилась думка записать ті слова. Голос все наближався та наближавсь, а старе серце все

оживало та оживало... Коли це за тином він почув другу, іншу пісню. Коло садка йшов парубчак і затяг солдатської пісні. Пісня була така гидка, така сороміцька, така погана! Мова пісні була великорусько-солдатська й така покалічена, так перемішана з українською, що Дашкович аж зітхнув.

Дашкович, повечерявши в молодого священика, ліг спать і довго не міг заснути од тяжких нових дум. Тільки що він задрімав, як його вразила страшна картина, котру він неначе бачив своїми живими очима. Він бачив, неначе його батьківський дім стояв у садку й несподівано почав входить у землю і ввійшов зовсім, так що й сліду його не стало; потім почала входить в землю церква. Він бачив, як вона ввійшла по вікна, як було ще видно бані, потім хрести, потім вона зовсім пірнула в якусь безодню. Озираючись на всі боки, він побачив, що ціла гора з другою церквою, з хатами, з садками, з людьми рушилась з місця й почала входить в землю. Дашкович хотів крикнуть, та од переляку в його не стало голосу. Гора все входила та входила й зовсім потонула під землею. За тією горою потонула друга гора з хатами й людьми, за нею третя рушилась з лісами, а там все село почало валитись, входить в землю. Обидва ставки розлились і залили все те місце, де були колись Сегединці. Дашкович побачив одно безкрає чорне море, без кінця, без берегів. Він тільки стояв на купі цегли з рідного дому й оглядавсь навкруги. Вода підливала ту цеглу, одривала її; потроху земля одвалювалась, і він почав тонуть. Вода підходила вже йому до пояса, до плечей, до рота й полилася в рот.

Дашкович почав кричать крізь сон. Його збудили, кров кинулась йому в голову: його душило в грудях, душило коло серця. Він насилу одійшов і опам'ятавсь.

«Чудний і страшний сон! — думав Дашкович. — Це не сон, а мої тривожні думи заворушились... Каламутне море заливає Україну, і вона завалюється в його... А я й сам незчувся, як тонув у тому морі і... втопив свою Ольгу й усіх своїх дітей: одбив їх од свого народу, не передав навіть їм рідної мови, не передав їм симпатій до рідного краю, до народу. Я заблудивсь в дорозі й своїх дітей завів в якісь нетрі та пущі...»

Од ляку й тривоги старий нервовий заниділий Дашкович аж заслаб і мусив пролежать кілька день в Сегединцях, а потім згодом, трохи подужчавши, вернувсь додому в Київ.

1871 року

БАБА ПАРАСКА ТА БАБА ПАЛАЖКА

Оповідання

I

НЕ МОЖНА БАБІ ПАРАСЦІ ВДЕРЖАТЬСЯ НА СЕЛІ

Ой, люди добрі! що мені на світі божому робить? Не можна, не можна за лихими сусідами на селі вдержатись. Хоч зараз спродуйся, пакуйся — та й вибирайсь на кубанські степи! Дав же мені господь сусід — нічого казать! Але ніхто мені так не допік аж до живих печінок, як та капосна баба Палажка Солов'їха. Та що й говорить? Хіба ж ви її не знаєте? Чи є ж така — не то що на селі, але й в цілому світі? Боже мій! Так уже її обминаю, обходжу десятою вулицею; отже ж зачепить! Якби я під землею лежала, вона б мене, капосна, і там знайшла б. А я, собі на лихо, вдалась добра. І, господи! я б її довіку не зачепила, якби вона мене не зачіпала. Ще, на біду, й чоловік мій, Омелько, вдався вже геть-то гнучкий, як батіг з клоччя. Та що й говорить! Од такої баби, як Палажка, не тільки я з Омельком, але навіть дві люті собаки не одгризлись би. На моє безголов'я й хати наші на однім кутку, через улицю, і поле наше поруч.

Оце що божого дня міряє Палажка свою різу як не хворостиною, то поясом, таки вдвох із своїм чоловіком, Соловейком. Міряє, міряє, а піде жати, то й вріжеться на ступінь або й на два в чужу різу. Хіба ж раз люди одбирали снопи з її різи! А це сього року, мабуть, зовсім здурілa: захопила мою різу та й вижала аж півкопи. Виходжу я з серпом на своє поле, дивлюсь, аж полукіпок вже стоїть! Скинула я пояс, переміряла свою різу — моя різа, а полукіпок стоїть, як стіжок. «Ой ти, боже мій! — крикнула я до Соловейків. — Хто оце крав моє жито?»

А Палажка до мене: «Не кричи, бо я помилилась: думала, що моя різа; або заплати мені за півкопи грішми, або дай сніп».

«А не діждеш ти, щоб я тобі гроші платила або злодієві хліб давала. Хіба в мене рук нема? Хіба в мене чоловіка нема? Була б і сама з Омельком вижала. Не дам, — кажу, — тобі, заслиняній, ані снопа жита». Чую, вже моя

Палазя хвалиться всім на кутку: «Оце помилилась, не переміряла добре різи та й нажала дурнісінько отій грапині півкопи жита»

Ото другого дня виходжу я жать на свою різу. Коли дивлюсь, а Солов'їха вже й зайняла постать саме коло моєї різи. І вона жне, і дочка її, дівка, жне, і чоловік її з пасинком коло неї жне (бо вона вже за другим чоловіком), вже й не знаю, як вона сподобалась тому Соловейкові! Ой господи! Як говорить, то тільки плює словами, а не говорить: пху, пху, пху! так і обплює свою погану морду. А як іде, то запаска на ній так і розійдеться спереду на обидва боки, аж об землю черкається; волоче по землі, неначе прибита гуска крила.

От вони жнуть, а я йду та й наскочила на них. Іду я така сердита та й слова до них не промовила. А Солов'їха до мене: «Чого це ти, грапине, не скажеш мені й «боже поможи?» Нажала тобі дурнісінько півкопи жита, а ти й добридень не скажеш!» Я плюнула та й стала поруч із Соловейками жати, та все мовчу. А Палажка знов до мене: «Грапине, грапине! Та хоч обізвись до мене».

Я взяла та й зайняла постать серед різи; думаю: цур тобі, пек тобі! лучче я одступлюсь од тебе. А вона надійшла до моєї різи, та знов гукає до мене: «Грапине, грапине! Попова сучко! Хіба ж я не знаю, що ти вже ходила до попа на Соловейків брехати, бодай тобі добра не було! Нажала я тобі, грапине, дурнісінько півкопи... Грапине, грапине! Та хоч обізвись до мене».

«Ой боже мій! Не лиха ж оце людина!» — думаю я, та все мовчу, аж зуби зціпила. Взяла я одступилась на самісінький край різи. А Соловейко не втерпів та й каже дівці: «Ти б узяла грудку землі та заткнула своїй матері рота». В мене трохи сльози не закапали з очей, коли вже Соловейко за мною оступається. Я не втерпіла: підвелась і тільки що роззявила рота, щоб крикнути на Солов'їху, та й покотилась в рів, бо саме коло нашої різи був глибокий рівчак з маленькою криничкою. Покотилась я в рів, а кісточка в нозі хрусь! Зломила ж оце я, думаю, ногу! От тепер, думаю, якби прибігла Солов'їха, то побила б голову серпом зверху. Напилась я з криниці води та насилу рачки вилізла з рову. Іду я по різі та шкутильгаю. А Солов'їха вже й рота роззявила: «О, ба, грапине! Покарав тебе господь! Бодай була й другу ногу зломила!» Я таки й додому не дійшла; один чоловік, спасибі йому, привіз мене. Другого дня, як ішла на поле, то вже рисувала через дві різи: як своє лихо, так Соловейків обминала, щоб тільки не було між нами тієї гризоти, тієї змажки та лайки.

Зве мене Палажка поповою сучкою, а сама побігла скаржитись до попа на свого чоловіка та на пасинка. Прийшла, впала навколішки, згорнула руки на грудях та й нявкає, наче свята та божа: «Оце побили мене чоловік із пасинком... так побили, так понівечили, що й господи! А все то через ту Параску, що все підмовляє мого пасинка і чоловіка. Пасинок скинув з мене очіпок та тягав двома руками за коси, а чоловік третьою рукою скуб за коси, а четвертою бив. Так мене побили, так покалічили!»

Еге! хіба ж я не бачила й не знаю, як воно було? Хоч я трохи й сліпа на одно око, але добре бачу, де що діється і як діється. Сидів пасинок на призьбі, а вона з сіней штурх його рогачем у спину! Він не втерпів та й зачепив якось очіпок. А вона тоді як визвіриться на свого чоловіка: «Ти, сякий-такий сину! Чом ти не зв'яжеш рук своєму синові? Чом ти не проженеш його з дому? Ой, люта ж я, люта! Бий мене, ой, бий же мене!» Та все підставляє йому щелепи. Соловейко не втерпів, бо вже і в його терпець увірвався — та лусь її в щелепи, а вона, як стояла, так і покотилась по картоплі. Качається, качається та голосить і кочергу в руках держить; всю картоплю витолочила. Соловейко знов вискочив із хати, зняв руки до бога та й каже: «Господи милосердний! Або мене прийми до себе, або нехай вона згине!» А чим тут чоловік та пасинок винні? То вона одна винна. А ще каже, що її за коси скубли три руці, неначе в неї на голові копиця сіна або куделя вовни... Та в неї, поганої, не гурт-то було волосся, як вона й дівкою була! Було заплете ті косенята, достоту так, неначе кішка позасмоктує, та й вертить лисою, зализаною головою перед хлопцями. А тепер у неї голова лиса, неначе облизаний макогін! Хіба б на три руці стало по одній волосині.

Свята вона та божа! До церкви ходить, богу молиться, ще й других навчає. Прийде до церкви, простелить хусточку та й б'є поклони в хусточку певно, щоб не замазати свого лоба. А виходить з церкви, то згорне хусточку — мабуть, щоб зібрати свої поклони в хусточку та сховати в скриню. Оце як хоче який хлопець втікать з церкви, то вона його хіп за потилицю! та назад; а як котра дівка стоїть та не хреститься, то вона стулить їй пальці та й перехрестить: «Он дивись, де святі окони! Отуди кланяйся й хрестись!» А як іде пасинкова жінка до церкви, то вона розставить руки поперед неї та й заступить їй дорогу: «Не пущу! Не підеш до церкви: нема в тебе дітей, нема тобі божого благословення!» А вийде до жінок, то вже й чваниться: «Щоб то я до служби божої топила й варила, як

другі жінки! Чи то ж так годиться? Хоч я й нагрішу за цілий тиждень, зате ж одмолюсь, як прийде свята неділенька!»

Знаємо, яка вона свята! Кожного року йде в Київ говіти на великдень; щороку їсть паску на печерях... Йде в печери до Києва, то ходить по кутку, кланяється, з усіма прощається: «Простіть, Христа ради, в чому я винна!» А йде з Києва, то ще за селом роззявить рота, ладна всіх поїсти; ще за селом аж язика висолопить — та вже ладна лаятись. А вже де обід, де хрестини — вона й там, хоч і не прохана! Сяде на покуті, неначе вона голова в селі, розпустить язика, роззявить чорного рота та й навчає:

«Трапезуйте, люди добрі, трапезуйте! Бо це трапеза не людська, а божа: що наварили, те треба все дочиста виїсти. Трапезуйте, люди добрі!»

А я сиджу мов дурна; не можна мені за нею і словом похопиться. Вона старша, та й годі, неначе її хто настановив навчати громадян. Сидить вона мені от тут у печінках. Я ж кажу: хоч зараз пакуйся та й мандруй на кубанські степи!

Або оце, хіба ж не кумедія? Раз мій рябий підсвинок уліз у Соловейків город, а мене тоді, на біду, не було дома. Приходжу я додому — дивлюсь, а мій підсвинок висить на тину, прив'язаний за задні ноги, та ракотицями дереться об хворост. Я — до його, а Солов'їха вже й вибігла з хати на поріг. Як роззявить рота, як покаже залізні зуби!

І сяка-така, бодай твоє порося вовки з'їли, і бодай ти вечора не діждала, як твій підсвинок поїв мою цибулю».

А бий тебе сила божа! Ще не чула, одколи живу на світі, щоб свині цибулю їли! Глянула я на свій город, а моєї цибулі — коли б тобі стебло: чисто всю вирвала Солов'їха, вже й жидам продала. Я кинулась до неї, а вона стоїть на порозі та сичить, як гадюка: «Ой, люта ж я, люта! Не підступай, бо голову провалю кочергою, та й на Сибір піду: і я пропаду, але й ти пропадеш!»

І цур тобі, і пек тобі, осина тобі на тебе й на твого батька, з твоєю цибулею! Не втерпіла-таки я, пішла до попа та дійсно все дочиста розказала про Солов'їху. Од того часу, коли не вийду на город до криниці по воду, вона вже й вибігає на поріг, вже й верещить: «Попова сучко! на, цю-цю! гуджа! ксс, ксс! гуджа! попова сучко!»

Сама вона попова сучка, бо як поб'є Соловейко, то вона зараз і біжить до попа жалітись. І сестра її була така відьма, як і вона. Хіба не знаємо, як Василь Лобань піймав її вночі під коровою та живцем виколов око залізя-

кою? І тітка її була відьма, і завод їх такий поганий; та й сам чоловік її злодій! Хіба ж давно витрусили в його клуні в засторонку копу чужої пшениці, що перевіз уночі з чужого поля? І брат Соловейків злодій: украв сивого вола в Кайдаша та й загнав на злодійський ярмарок у Жашків! Еге! Адже ж Палажчина мати була родима відьма. Розказують, що ніколи зроду було не піде купатися з дівчатами, а все залізе в лози та й купається сама. Але раз дівчата засіли та й підгляділи, що в неї ззаду хвіст, хоч і невеличкий — завбільшки і завтовшки як два пальці. Вона вміла і клубком качатися під ноги, доїла молоко просто зі стріхи, ніколи зроду не клала горсток навхрест, як мочила коноплі. Їй-богу, боюся жить на однім кутку з Палажкою. Не буду я Параска, коли вона не зведе мене зо світу, а як не мене, то мого Омелька. Хоч продавай хату й грунт та перебирайся на другий куток! Не можна, не можна ж мені через ту Солов'їху на кутку вдержатись! Піду в волость, попрошу громаду, щоб дали мені поле, — про мене, й на десять верстов од Соловейкової різи. А як ні, — то хоч зараз спродуй воли, хату й грунт, пакуйся, та й на кубанські степи!

І як мені вдержаться на селі, коли вже мій небіж Тиміш, мабуть, зовсім з'їхав з глузду та й оженився з Палажчиною дочкою Мотрею! От тепер маю сваху — саму сатану! Просить мене небіж на весілля, і Палажчина доня принесла шишку: просить на весілля. І хотілось мені піти, але я таки не пішла; я знала, яка б мені честь була на тому весіллі: Солов'їха дала б мені отруту або дання в горілці. Мій навіжений небіж, мабуть, щоб піддобритись до тещі, третього дня по весіллі забрав музики, забрав свою рідню та й потягся до Палажки просить її до себе в гості. Потяг-таки Тиміш і мене; піду, думаю, подивлюсь, як будуть вести відьму попід руки та ще й з музиками. Прийшла я та й не йду в хату: стою собі надворі. Коли дивлюсь, виходять музики з сіней, гуркотить решето, бряжчать цимбали, а за музиками два чоловіки ведуть попід руки Палажку. Вона пишається та величається, як собака в човні, розчепірила лікті, задерла пику вгору, закотила очі під лоб, а запаска так і роз'їхалась на обидва боки, аж кінці черкаються об землю, ще й сорочка біліє. Як угляділа я таку мару, та, їй-богу, не втерпіла: «Та підтягни, — кажу, — запаску хоч на цей раз! Зглянься на свою честь. Тебе ж ведуть попід руки, мов яку цяцю!» Вона тільки їсть мене очима та синіє. Ведуть її через село. Музики грають, собаки брешуть, а я за нею назирці до небожевих воріт та спересердя як гукону: «Одчиняй, небоже,

ворота, бо ведуть в твій двір саму сатану!» Палажка все мовчить, тільки синіє. Тільки що увійшла в хату, як заверещить, як засичить! І музик стало не чуть. Я слухала, слухала, а далі вхопила дзеркальце та тиць їй під самісінький ніс: «Подивись лишень, — кажу, — на свою морду, яка вона стала од злості синя, як буз!» — та мерщій з хати. Знов розсердилась на мене Палажка. А що я таке їй заподіяла? Сказала правду в вічі, та й то жартуючи.

Але раз трохи не сталося диво: я трохи не помирилася з Палажкою. Стрічаю я Солов'їху; йде вона з церкви — така свята та божа, згорнула руки, губи тісно стулила, аж ніби запишалась. «Добридень тобі, Парасю!» — промовила до мене Солов'їха, аж губи облизала. А я, з того дива, до неї на сміх і собі тихеньким голоском кажу: «Доброго здоров'ячка, Палазю!» — «З недількою святою будьте здоровенькі!» — промовила вона ще солодше й уклонилась. «Спасибі, будьте й ви здорові, Палазю», — промовила я та й собі підсолодила голос, не знаючи, до чого-то воно йдеться. «Чи з церкви йдете, Парасю?» — спитала вона, наче на сміх, бо я йшла проти неї. — «Ні, серце Палазю! Нехай уже ходить до церкви той, хто присвятився, а ми люди грішні!» — «І чого б пак нам гніватись? Я оце стояла в церкві та все за те думала. Правда моя, Парасю?» — промовила вона наче з медом та маком. — «Авжеж, Палазю, ваша правда, бо у вас неправди й заводу нема!» — кажу я.

«Простіть мені; чого нам свариться?» — каже вона, аж плаче. «Про мене, — кажу. — Якби мене ніхто не зачіпав, я б довіку нікого й пальцем не зачепила». — «Прощайте, Парасю!» — нявкнула вона. «Прощайте, Палазю!» — промовила й я тоненько та любенько. Понявкали, понявкали солодким голосочком та й розійшлись.

Того ж таки дня, ввечері, йду я до куми сукупними городами та бур'янами, йду та думаю то се, то те. Виходжу стежкою на крутий горбок — зирк! Назустріч мені з-за горбика — Палажка: так і висунулась, неначе козак з маку. Стала, як стовп, чорного рота роззявила, неначе її хто віжками спинив. Бий тебе сила божа! Я аж злякалась, аж назад одхилилась. Стали ми обидві, як укопані, та й стоїмо, дивимось одна на другу, неначе зроду не бачились. Вона мені перша не каже «добривечір», і я їй не кажу: нехай таки вона буде менша, нехай таки моє буде зверху! Жду я, що вона от-от промовить до мене: недурно ж нявкала так любенько вранці. А вона мовчить та витріщає на мене баньки. Дивлюся я — вона вже мене їсть очима; чую я — вже й мене бере злість. Стояли ми, стояли, дивилися одна

на одну, надивились, кивнули головами: я плюнула на один бік, а вона на другий — та й розійшлися з того горбика. «От тобі — Палазя й Парася! — думаю я. — Помирились так, що миру не стало й до вечора. Треба, щоб у лісі щось дуже велике здохло, щоб ми помирились!»

А це знов розсердилась Палажка на мене, що я пожартувала з нею; та й то не я, а моя сусіда Левадиха вигадала той жарт. Надворі була страшна спека; в хаті душно, а я думаю: піду ж та зварю вечерю на городі коло криниці, поки син та невістка вернуться з поля. Взяла я таган, казанок, набрала трісок та сухого хмизу й хамла. Прийшла до криниці, коли зирк! На цямрині стоїть залізне відро. Подивилась я, — відро Палажчине: я його зараз впізнала, бо знаю всі відра на кутку. Це ж, думаю, Палажка ходить до моєї криниці по воду, бо Соловейко саме тоді чистив свою криницю. А тут прийшла по воду моя сусіда, стара Левадиха. «Хто це забув відро?» — питає вона в мене. «Та хто ж, — кажу, — Палажка! Хіба ж ти не бачиш, що відро неначе погризене зубами. Мабуть, їй не було кого гризти, то, надісь, од злості погризла свої відра. Ну, та й хазяйка! Добре, що не забулась отут коло криниці своєї голови». Взяла я те відро та й кинула в кропиву: нехай, думаю, Палажка трохи пожалить литки, як буде доставати відро. Ото розклала я під вербами багаття, поставила таган, почепила казанок. Сидимо собі з Левадихою та балакаємо то про се, то про те. А Левадиха каже: «А давай пожартуємо трохи з Палажкою! Облиймо бісову бабу холодною водою, як вона прибіжить за відром: може, не буде така палка та лиха». Левадиха сердилась тоді на Палажку за те, що Палажка давала їй дулі, та ще й при громаді. «Скупаємо ж ми тебе, щоб знала, як мені дулі сукать!» — каже Левадиха. Тільки що вона це сказала, аж Палажка лізе через перелаз. Ми з Левадихою шусть у коноплі! та й присіли. А Палажка присурганилась до криниці, глянула на цямрини, заглянула в криницю та й бубонить сама до себе: «Де ж це ділося моє відро?» Вона туди круть, сюди верть, блиснула маленькими чорними очима по коноплях, по бур'янах. А очки так і блищать од злості, наче в гадюки, неначе з їх іскри сипляться. А далі вгляділа відро та й полізла в кропиву. Кропива жалить її в литки, в руки, а вона чухає литки та лає кропиву. Взяла вона відро, шелепається до криниці по кропиві та таки й мене не забула: «Це, мабуть, — каже вона голосно, — ота іродова душа, Параска, закинула моє відро в кропиву!» Мабуть, догадувалась, що я тут недалечко. Я насилу всиділа в коноплях, трохи не вискочила, та мене вже Левадиха

придержала за спідницю. «Їй-богу, — кажу до Левадихи, — нарву кропиви, та простягнімо Палажку коло криниці, та даймо їй доброї прочуханки та пам'ятного, щоб не забувала відер».

Дивимось ми, Палажка тричі перехрестилась, щось прошептала — вже й не знаю, чи молилась, чи відьмила, — витягла відро з водою і тільки що поставила на цямрині, а ми з конопель та до неї. Левадиха вхопила її за плечі, бо дужча од мене. «Держи ж, — кажу, — та добре, бо буде пручатись!» Я вхопила відро з водою та й линула їй передніше межи очі: «Оце, — кажу, — тобі од очей, щоб очиці не боліли!» Линула вдруге на самісіньку голову: «А це, — кажу, — тобі од голови, щоб не була така дурна!» А потім линула раз на потилицю, а другий за пазуху. А вона стоїть, як дурна вівця, та тільки: ух! ух! ух! ух! «Ухай, — кажу, — серце, ухай на здоров'ячко. Водиця холодненька, як з льодом. Це од пристріту дуже добре».

Скупали ми її та й регочемось обидві. А з неї вода аж дзюрчить: і з запаски, і з підтички. Кляне вона нас, і слів не добере: «Бодай вас свята земля поглинула живцем! Бодай вас чорти на тім світі облили гарячою смолою!» А я кажу: «Поки нас чорти обіллють, а ми тебе вже й облили».

Взяла Палажка порожнє відро та й потяглася додому. А Левадиха кричить: «Здорова зноси та в краще вберись! Це ми тебе скупали, щоб вночі блохи не кусали». Після того Палажка і не говорить зі мною, і не дивиться на мене, а як коли стрінеться зо мною на вулиці, то обминає мене попід самісінькими тинами. Хіба ж вона дитина? Не знає, що то були жарти? А як парубки колись її пхнули з греблі в ставок, ще як вона була дівкою, то вона й не сердилась. Три роки після того все хвалилась: «Оце мене дурні парубки скупали в ставку в квітках та в стрічках та в червоних чоботях». А як я з Левадихою трохи покропила водою, то вона вже і губи надула.

Коли б я пак була хоч трохи зла, хоч на десяту частку мала такі залізні зуби, як у Солов'їхи, може б, я ще й одбилась та одгризлась од неї! А то я жінка зовсім плоха, ще й недобачаю на одно око. Якби пак у мене такий язик та така вдача, як у Солов'їхи, я б дала собі ради. Та й чоловік мій, як з клоччя батіг, сказати правду. Оце крикну на його: «Та піди-бо, та прочитай молитву Солов'їсі! Хіба ж ти не бачиш, що вона мене їсть, як іржа залізо, що вона на мене кричить, тільки вийду на город до криниці: «попова сучка та попова сучка!», неначе мені піп таке ймення дав!» Омелько почухає потилицю, та й не посміє

через Соловейків перелаз перелізти. Вже що б не говорила Солов'їха про свою добрість, скільки б не ходила до Києва молитись, а я все-таки добріша од неї. Я б нікого й пальцем не зачепила, аби мене ніхто не зачіпав.

Тільки я й согрішила раз на віку, як у корчмі пробила дякові голову залізною кочергою... Я спокутувала свій великий гріх, і одхрестилась, і одмолилась. А все-таки не я була винна, а сам дяк; і не так дяк, як та дячиха. А Солов'їха і свого носа туди таки втирила: без неї, бачте, ніде вода не освятиться. Яка ж погана наша дячиха! Я вродилась і охрестилась, а такої поганої не бачила! Вже баба Солов'їха багато краща од неї, хоч і в Солов'їхи ніс, як за сім гривень сокира. А дячиха ж чорна-чорна, хоч чіпляй на спину веретена та решета та садови в циганське шатро; ніс, як ключка; очі витрішкуваті, як у сови; брови, як пацюки; як говорить, то сопе, наче ковальський міх, а морда неначе сажею обмазана. Куди вже дякова чорна сучка з білими бровами багато краща. А до мого чоловіка все вишкіряє ті зубища, де не встріне. Певне, нагляділа його очі карі, темні, як терен. Було ззамолоду як поведе ними та моргне чорними бровами, то я аж умліваю. Та цур йому! Що я згадую? Ще добре, що не чує Солов'їха, а то б зараз рознесла по всьому селі...

Раз тягнеться мій Омелько шляхом попід городами, а дячиха ходить по своєму городі та й зачепила його: сперлась на тин та й вишкірила до його свої білі циганські зубища. Я беру воду з криниці та все дочиста бачу з-за куща калини. Дивлюсь: мій капосний Омелько задивився на неї та й собі показує їй зуби, ще й почав любенько балакати з нею. Вже й не знаю, де в його та мова взялася? Як до мене говорить, то тягне ті слова з рота, неначе з-під землі викопує, а до дячихи десь слова взялися! Терпіла я, терпіла, та таки не втерпіла; бур'янами та поза коноплями прийшла до їх близенько та й упала в гущавину, аж вуха пожалила собі кропивою. Дивлюся я, а дячиха до Омелька: гі, гі, гі! та все показує Омелькові зуби. Мій Омелько й собі раденький, що дурненький, та все до неї через тин: гі, гі, гі! і собі показує зуби. Дивлюся я, що то з того буде? Вони мене не бачать, а мені їх обох видно, як на долоні. Мій же Омелько такий гарний, чорнобровий, хоч уже й немолодий; оце як засміється до тієї циганки, то й зморшки на лиці порозтягуються. А вона стоїть напнута білою хусточкою: морда наче сажею обмазана, а зубища проти сонця тільки — блись, блись! Вже, сказати правду, й я немолода, але ж і дячиха красуня — нічого сказати! Знайшов же красу мій Омелько! Коли я дивлюсь, мій Омель-

ко приступає ближче та морг на неї бровами, а далі морг вусом... Я догадалась, до чого воно йдеться. «А... ти, старе луб'я!» — думаю я, та й не втерпіла: встала з бур'яну й руки згорнула. Коли — зиркі з другого боку, з конопель підводиться дяк, неначе стовп. Стоїмо ми вчотирьох та очима лупаємо. Дячиха ні в сих ні в тих, поздоровкалась зо мною, а далі з дяком. А Омелько все чогось шукає та шукає попід тином очима. Бачить дячиха, що прошпетилась: повернулась до мене спиною, вирвала лопушину та й потягла спідницю просто по грядках, ще й прохолоджує пику лопушиною, неначе і справді яка панія. Я показала Омелькові кулака та мерщій пішла мовчки до криниці; вхопила відра, однесла швиденько до хати. А думка моя й очі мої все летять назирці за Омельком. Дивлюся я: Омелько вже балакає з дяком, а далі обидва рушили з місця та й пішли мовчки до шинку. Я за ними та крадькома — шусть у шинк! та й притаїлася за дверима. Слухаю я, вони посідали за столом та мовчки почали горілку пить. Глянула я через щілину: Омелько п'є та супиться, аж зморшки понабігали йому на лобі, а в дяка зуби й губи трусяться, чарка так і задзвеніла, як черкнулась об його зуби. Коли це як схопиться дяк з місця, як ухопить мого Омелька за чуприну! Так і зчепились обидва, мов півні. Я кинулась між їх, щоб розборонити, вхопила залізну кочергу та й торкнула помаленьку дяка по голові. Їй-богу моєму, що тільки торкнула! Вже й не знаю, як той череп увігнувся! Мабуть, біс батька зна який череп на дяковій голові. Не встигла я озирнутись, аж і Палажка Солов'їха стоїть тут коло дверей, неначе з стіни зійшла. Я спересердя — пху їй у вічі! Бо знала, що вона рознесе зараз по селі, як сорока на хвості. Ще я не встигла додому дійти, а вже мене люди перестрічають та розпитують про дяка та про Омелька. От виріс язик у роті — довший, ніж у корови! І де вона, в гаспида, взялась у корчмі? І хто її кликав? От уже й справді — де не посій, то вродиться Солов'їха! Зазнала я таки і того гласного суду! Розсипала я на його чимало карбованчиків, ще й мусила свій гріх у церкві спокутувати. А Солов'їха і тут навчає: «Кайся, сестро Параско, кайся! піди в лавру та одмолись за свій гріх...» Не було в мене тоді в руках залізної кочерги! Їй-богу, що не побоялася б тоді й гріха. Коли б ще Солов'їсі прийшлось покуштувати того суду, щоб знала, як підсвинків на тину чіпляти та чужу цибулю красти серед дня. Я ж кажу: не можна мені з Солов'їхою на однім кутку жити! Хоч сьогодні пакуйся та й гайда на кубанські степи! Оце піду, нападу на свого Омелька — нехай продає воли, землю й хату, бо

далі не видержу. Такі капосні люди на кутку, що мені не можна зроду-звіку на селі вдержаться: хоч і сьогодні гайда на кубанські степи!

1873 року, 10 червця

II

БЛАГОСЛОВІТЬ БАБІ ПАЛАЖЦІ СКОРОПОСТИЖНО ВМЕРТИ

Люди добрі! Що мені на світі божому робить! Не можна мені через бабу Параску не то що на селі вдержаться — не можна мені через неї на світі жити: набріхує на мене, судить мене по селі й по хуторах; як скажена собака бігає по дворах, по хатах та вигадує на мене таке, що й купи не держиться. Що божого дня бігає до попа, до дяка й до проскурниці; в попа вже її садовлять на стільцях, горілкою частують, а мене і в сіни не пускають. Господи милостивий та милосердний! і що я людям заподіяла? Сиджу собі в хаті тишком-нишком та богу молюся. Моя стежка тільки од хати та до церкви. Я ніколи не зачепила малої дитини, за всіх молюся богу, ще й Параску, стару суку, поминаю в молитвах. А вона за те підняла на мене всю громаду; якби могла, — здається, нацькувала б мене всіма собаками на селі. Тепер всі люди на селі чогось визвірились на мене: вже не просять мене на обіди трапезувати, навіть не здоровкаються зо мною. Збунтувала проти мене ввесь мій рід; намовила мого чоловіка, й пасинка, і його жінку, і мою дочку, що держить Тиміш, її небіж, навіть мого сина, малого хлопця. Вся рідня мене кляне, товче, як жиди Гамана. Вже насилу душа моя держиться в тілі. Я не знаю, що вже далі буде. Не можна мені не то що на селі вдержатись — не можна мені вже на світі жити. Люди добрі! благословіть мені скоропостижно вмерти! Нехай мій гріх впаде на Парасчину душу!

Чого тільки вона на мене не понабріхувала! Я сяка й така, і носата, і губата, і горлата, і задрипана, і лиса, ще й до того відьма. Боже мій! тільки до тебе здіймаю руки. Я собі молюся богу, а Параска бреше по селі, що я роблю чари. Чи в неділю, чи в свято йду до церкви та гляну, що в мене нечисті руки, то й зайду до криниці й помию собі руки й ноги. А Параска бреше, що я коло криниці набираю землі, нашіптую та роблю чари. Як виходжу з хати по воду, то беру відра на плечі та й починаю на сінешньому порозі: «Мья-ца-й сина», йдучи стежкою, перемолюсь

і «Оче наш, оже єси...», і «Око на небесі, око на землі...», і «Ізбави нас од лукавого святого...» А прийду до криниці, то якраз домолюся до «Прийдімо поклонімося», та стану навколішки коло криниці, та й кладу поклони на чотири вугли. А Параска плеще громаді, що я буцімто відьмила, кругом криниці лазила навколішки, ще й била лобом поклони в колючки. Якби я справді була відьма, я б перше за все показала тобі, Парасю, свої чари коло твоїх воріт, а не коло криниці. Я собі, як виходжу з церкви, перецілую всі святі окони та й виходжу позад усіх, бо не хапаюсь поперед усіх людей, як дурна Параска, що біжить з церкви, мов та вівця, поперед малих хлопців. Як вийду з церкви, вдарю перед порогом поклона та й двері поцілую, а вийду на цвинтар, то й стіну проти престола поцілую. А Параска усім бреше, що я відьма, бо замки в церкві цілую! Це чиста сатана, не при людях згадуючи! Не можна мені через неї як слід, по божому закону і богу помолиться. І покійна моя мати були такі богомільні: цілували в церкві двері й стіни. Мабуть, Параска через те й мою матір зве відьмою. Оббрехала мене на все село, а тепер мене і малі діти дражнять відьмою, а сусіди поробили нові двері в хлівах, ще й замками замикають на ніч корови. Отакий сором на старість, як бачите, з доброго дива!

Хоч і не годиться себе хвалить, але скажу, що я скрізь на селі трапезую й обществую через те, що їм паску щороку в Києві в лаврі. Так уже мені бог дав. Мабуть, Параска хоче, щоб і я заглядала в церкву тільки на різдво та на великдень, як вона заглядає. Прийде раз на рік до церкви, стане в цвинтарі та й заглядає в церкву через поріг: мов той дідько, боїться ладану та хреста. Ще й піп не поблагословить людям іти з церкви, а вона зараз так і попре з цвинтаря, аж намітка на їй метляється! Я вже догадуюсь, чого вона боїться ладану та хреста: спитайте тільки мене. Хіба ж не знаємо, що Параска почала бодню з салом на петрівчане пущення, а на Петра вже зосталось тільки півбодні! Не святі ж з неба приходили те сало їсти: сама тріскала цілу петрівку скоромне, аж їй було завадило, ще й своїх синів годувала. Мій хлопець цілий піст носив в поле в торбині хліб та цибулю, а її сини носили сало, ще й мого хлопця оскоромили. Я своїм носом чула, що з її вивода цілу петрівку на все село смерділо вишкварками. Я вже знаю, до чого воно йдеться! Недурно ж вона каже, що я в церкві цілуюся з дошками... Я сливе все своє добро порозносила по монастирях, а чи бачив хто, щоб Параска коли в церкві обмінила свічку, подала на часточку, або найняла окахвист, або справила панахиду за

свою небіжку матір, щоб чорти на тім світі не смалили її на огні, бо вона була таки справдешня відьма. Я ладна заприсягтись і землі з'їсти, що Параска, коли не пристала на нову віру до штундів, та незабаром пристане, ще й свого дурного чоловіка потягне за собою. Недурно ж вона заглядає в церкву через поріг, мов собака через ворота, та й разу свого лоба не перехрестить; я вже знаю, з ким вона накладає. Я чула, що її сини вже зовсім пристали до штундів. Коли б її взяли в Київ та посадили на покуту в монастир, та ще саме в жнива! Або нехай лучче заправторять її на Сибір, щоб і дух її не смердів у нашому селі. Вже вона не одмолиться і не одхреститься: вхопить нечистий її душу ще до смерті. Нехай же чорти обсмалять її на тім світі, як кабана, щоб не брехала на мене. Побачить вона! згадає тоді мене, як чорти витоплять з неї те сало, що придбала в піст. Але оцього я вже ніяк не стерплю: набрехала Параска, що в мене голова лиса. Це ж вона пече мене в самі печінки! Я не дівка тепер, не свічу волосом проти праведного сонця; мені й тих кіс не треба, що й теперечки маю аж до пояса. Але навіщо брехать, що я й дівкою була лиса! Чи вона ж забула, як я колись, ще за панщини, вибігала на лан до пана позивати свого чоловіка за те, що він мені вирвав коси? Всі люди на лану бачили, як я показувала панові свої синяки, як скидала очіпок і навитягала з кіс дві добрі жмені волосся. Всі люди бачили, що я не з вівці ж його тягла, а з своєї голови. Мабуть, тільки Парасці повилазили баньки, бо не втерпіла: зараз-таки прибігла і почала брехати тому пикатому битливому панові, що я те волосся сім рік збирала з гребінця, ще й половину жидівського з містечка принесла; а як у моєї дочки була облізла голова, то я буцімто і те позбирала та підмостила під очіпок. Так набрехала на мене панові, що той червономордий пан побив мені спину, ще й з лану прогнав.

Каже вона, що я й дівкою була задрипана, а за те забула, що я багато од неї молодша. Я ще на припічку кашу їла та гусенята пасла, а вона вже ганяла по вулицях та по досвітках за хлопцями, аж тини тріщали. Я стала дівкою, а вона ще світила волоссям, трохи не посивіла на пні. До мене-то, ніде правди діти, йшли старости, так що в м'ясниці й двері не зачинялись. Я одіслала з гарбузом двадцять пар старостів, а до неї ніхто з старостами і через поріг не заглядав, доки не піддурила Омелька; та й той узяв її, мабуть, через те, що в його й тепер не всі вдома, а ззамолоду зовсім-таки не було однієї клепки в голові. Сама вона блудниця зроду, як і мати її була. А ще на ме-

не кричить, що я байстрюка привела. Вона не знає, що я за того байстрюка і одпросилась, і одмолилась: виходила по монастирях та по церквах, з'їла з тридцять пасок в Києві. Коли мене брав Соловейко, то знав, кого брав. Тільки одна Параска коле мені очі тим байстрюком, де мене вглядить. Так вже мені допекла, так настирилась, що хоч з мосту та в воду. Нема мені де сховатись од неї, як од мух у спасівку, хоч лягай в домовину. Оце піду до священика та скажу: батюшко! не можна мені через Параску довше на світі жити; благословіть мені хоч зараз скоропостижно вмерти! Я запишу все своє добро на сорокоуст, щоб бог простив мені гріх, та й поблагословіть мені з моста та в воду!

Коли б Параска брехала на мене по селі, та хоч мого роду не зачіпала. А то збунтовала проти мене всю мою родину: і мого чоловіка, і пасинка, і пасинкову жінку, навіть моє чадо, мою заміжню дочку, ще й мого сина, хлопця — хоч зараз кидай хату! То було ніколи й не загляне в нашу хату, обминає наш двір десятою вулицею; перестала брати воду з криниці на нашому городі; а це колись одного дня, ні сіло ні впало, Параска рип нашими сінешніми дверима! Як стояла я в сінях коло діжки з водою, та так і охолола; держала в руках кухоль з водою та й впустила додолу. А вона, як собака через тин, так і плигнула проз мене через поріг, та в пасинкову противну хату; мені й добридень не сказала, тільки блиснула на мене здоровими вовчими сірими очима. Вскочила вона в пасинкову хату та й дверима гуркнула, аж мені в голові гуркнуло. «На свою голову гуркай! — крикнула я на всі сіни. — Бодай ти своєю головою наклала!» Стою я коло діжки, як стіна, а вона там за дверима цмокається та дзигорить, наче сорок сорок на тину. Моя душа вже чує, що Параска говорить з пасинком про мене, бо я в неї сиджу на язиці день і ніч. Я таки не втерпіла: одхилила трошечки двері та й заглянула в хату. Дивлюся я, Параска сидить за столом на покуті й обществує; її гладке, аж пухле, лице лиснить проти вікна, якраз так, як лисніла морда в нашого старого пана. Та й гладка ж морда стала в Параски — як той здоровий гарбуз на баштані! та така пухка, що якби ткнув пальцем, то, здається, палець так би й загруз, як у кабанячому здорі. На голову начепила нову квітчасту хустку з червоними торочками, ще й в добре намисто вбралась. Убралася, неначе дурна дівка на весілля. Вже б давно час їй дбати на смерть: готувати ладан, намітку та воскові свічки, а вона в червоне намисто вбирається! Я й молодша од Параски, а вже сховала в скрині собі на смерть і намітку, й

сорочку, і гроші на похорон, на свічки, на подзвінне, на корогви, на євангелію та на мари, — бодай вже на марах винесли або мене, або її, бо ми ніколи не помиримось! Дивлюся я через двері, — стіл застеляний скатеркою, на столі пляшка й чарка і полумисок з солоними огірками, а другий — з печеним курчам. Коли я придивлюся, аж поруч з Параскою сидить мій Соловейко! Як побачила я свого чоловіка коло Параски, то трохи не зомліла. Сидить за столом і пасинкова жінка, а пасинок походжає по хаті, заклавши руки по-панськи, вибачайте, за чорт зна що. Зняла я руки до бога та вже й діла не роблю. Сиділи вони та пили, поки сонечко геть-геть підбилось вгору. Тільки що Параску виперло з хати, а я в хату до пасинка. Дивлюся, од курчати тільки кісточки валяються під столом, пляшка порожня, а на столі валяються недоїдки з хліба, ще й гадючі Парасчині зуби видко на святому хлібі. «Добридень! — кажу я до пасинка. — Пили, їли з моїми ворогами, а матері й не попросили!» Та давай докоряти своєму чоловікові: «Нащо ти пускаєш ту зміюку в нашу хату, через наш поріг? Хіба ж ти не знаєш, що вона ладна мені очі видерти своїми пазурами?» Говорю я стиха до чоловіка та все наближаюся до його. А він мене як пхне, то я аж на лаву сіла, наче мене зумисне хто посадив. «То це ти мене пхаєш через мого ворога?» — промовила я стиха, та налапала на лаві ножа, та й кажу: «Не бий мене за Параску, бо пожбурю оцим ножем тобі в вічі!» А він як скочить до мене, як ударить мене по щоці, а щока так і зайнялася огнем та й посиніла, як буз. Я вхопила з стола полумисок з огріками та йому межи очі полумиском, а він тоді давай мене молотити. Господи, візьми мою душу до себе в рай! Скинув з мене очіпок, розчіпчив мене, вхопив за косу з одного боку, а пасинок з другого: трохи не розірвали мені голови. Я тоді кричу до невістки: «Оборони мене, сяка-така дочко, бо мене вб'ють!» А вона стоїть коло помийниці та на кутні сміється. Вирвалась я, вибігла з хати, хапком наділа дорогою очіпок та й пішла плачучи до дочки. Коли одчиняю двері, аж у дочки на лаві, як той гарбуз, знов блищить пухка Парасчина тварюка. Я хрьоп дверима! Та на двір, сіла на призьбі та й сиджу. Сиджу та й думаю: це не Параска, це вже, надісь, смерть моя слідком ходить за мною. Вийшла дочка та й просить мене в хату, а я кажу: «Прожени передніше оту суку ломакою з хати, бо як гляну на її одутловате лице, то мені стає нудно!» Коли чую, Параска виперлась з хати в задвіркові сінешні двері на город; я тоді — в другі, та й увійшла в хату. Ввійшла я в хату та таки не втерпіла: накрила дочку

мокрим рядном. А дочка слухала, слухала, та як визвіриться на мене, а за нею й чоловік її почав оступаться за свою жінку. Як причепились до мене, як приперли мене до дверей, то я ледве втекла з хати. Приходжу я плачучи додому та з жалю розказую про своє лихо малому синові, бо вже нема мені до кого прихилитись. А воно, погане, як криконе на мене: «Бо ви, мамо, самі винні, що вас усі товчуть, як жиди Гамана!» Боже мій єдиний! І цей блазень забиває мені баки. Проклята Параска направила всіх дітей проти мене. Світе мій ясний! не хочу на тобі більше жити. Нехай мене лучче понесуть на марах, ніж я маю поневірятись та терпіти од своїх дітей, од своєї рідні!

Прийшла я додому, хотіла молиться богу, а мене і злість, і жаль бере: не йде молитва на серце. Сіла я, підперла голову рукою та й плачу, аж у хату входить мій Соловейко. Я тоді до його: «Коли твій син робить мені лихо, то вижени його з противної хати; або його вижени, або я піду світ за очі». Він до мене і не обізветься: мовчить, запекла душа, наче води в рот набрав. «Коли ж ти не хочеш говорити зо мною, думаю я, то я й сама доберу способу викишкать з хати твій поганий плід». Соловейко з хати, а я за сокиру та прожогом в пасинкову хату. Пасинка не було дома, тільки в хаті була його жінка. Я спересердя кинулась до печі, та давай рубати піч; розваляла їм комин, і черінь, і припічок: нехай собі вибираються, про мене, хоч на вигон. Розвалявши піч, побила кочергою горшки на полиці, а далі давай різати пасинкові курчата: половину поварила, половину попекла, пообідала собі та й кажу пасинкові: «Оце ж тобі московська закуція, щоб ти вибирався з хати хоч під три чорти або й далі!» Як наробить він галасу, а за ним його жінка, а за нею й мій чоловік! А я собі походжаю по хаті та облизуюсь після смачного обіду. «Били ви мене, за те ж і вас побила лиха година», — кажу я та вхопила святий образ під пахву під свиту, підмостила під очіпок повиривані коси та до священика. Впала я перед ним навколішки, показала свої виразки, зняла очіпок, навитягала з кіс дві жмені волосся. Витягаю ті чисниці та пасма з своєї голови та й розказую: оце вискуб з мене чоловік, а це пасинок, а це невістка — оце все Парасчине діло. Од попа побігла в управу до волосного. Тільки що надходжу до управи, а звідтіля Параска з порожніми відрами, та й перейшла мені зумисне дорогу. Біжить, проклята, прудка, як коза, а порожні відра цок та цок об коромисло. «Переходь, — кажу, — переходь дорогу! Ноги тобі покорчить, бо я йду з святим образом під пахвою: не заподієш мені лиха, чарівнице!» Говорю я до неї, а в душі

в мене тьохкає, бо я бачила, що Параска була в волості, а де вона помаже язиком, там і святі образи не поможуть. Приходжу я до волості, і сама хрещусь, і образ хрещу. В волості повно людей. Волосний, таки мій кум, судить людей, а десятник, москаль, куняє на лаві. Стою я коло порога, застоюю черги, а мій кум гляне на мене скоса, наче п'ятака дасть, та все судить других, а про мене байдуже. «Що це таке? — думаю я.— Я ж, здається, скрізь на селі обществую, і в тебе ж недавно трапезувала й на покуті сиділа, а ти мене наче не бачиш». Перехрестила я під свитою святого Миколая, вийшла сміливо серед хати та й кажу до волосного: «Добридень вам! Од которого це часу ви мене ніби не бачите? Я вже обтерла ваші пороги, на дверях стоячи». Як скочить з місця волосний, як криконе на десятника: «Запри її, сяку-таку, в холодну на три дні та здери з неї чотири карбованці за розвалену піч та п'ятого за горшки та курчата!» Я тоді до його стиха: «Потривай-бо, куме, кричи, та знай, на кого ти кричиш! Я ж і в тебе на покуті сиділа...» Він не дав мені далі й слова промовити. Як торсоне мене за спину, а десятник з другого боку в плечі кулаком, та й випхнули мене за поріг. Бере мене москаль за плечі та й тягне в холодну. Я бачу, що непереливки, та давай і собі кричати на десятника: «Ти, сякий-такий сину! чи давно ж ти постягав у мене з жердки вінки цибулі, повисмикував з-під стріхи свячене маковійове зілля, ще й узяв сніп маку на причілку? Я ж тобі й слова лихого не промовила!» А він як пхне мене в холодну, я так і впала на солому, ще й образ впустила додолу. Боже мій! що це таке діється на світі? Мене усе село поважає, передо мною сам дяк знімає шапку, а вони мене закидають у свинюшник з барлогом. Я схопилася та давай спересердя стукати в двері. Стукаю в двері та кричу; коли схаменуся, аж я стукаю не кулаком, а святим образом. Чи з переляку, чи вже й не знаю од чого, стукала я образом, доки образ не розскочився пополовині. Як глянула я на свій гріх, та трохи не зомліла. Поцілувала святого Миколая та давай тоді лупити ногами в двері. Трохи дверей не висадила, а таки свого добулася; мусили мене випустити. Прибігла я додому як несамовита, коли гляну в скриню, аж проклятий москалюга заграбував мого добра в скрині на десять карбованців: і нову плахту, і запаску, і намітку, що держала на смерть, ще й сувій полотна! Пропало моє добро, ще й новісіньку сокиру Соловейкові вищербила. Ой господи! це вже, мабуть, швидко страшний суд буде, що таке лихо діється на світі. Б'ють мене, молотять, місять, рвуть на мені коси, наче на святій Варварі. Я вже тепер великомучениця, та й

годі. Коли б уже господь милосердний прийняв мою душу до себе. І де та смерть моя забарилася? Якби я не знала, що мене поховають на собачому кладовищі, я б давно сама собі смерть заподіяла. Але вже довше не видержу: не можна мені через людей віку дожити. Буде вже з мене синяків! Тепер я і справді лиса, бо обірвали мені на голові все волосся. Ще й гріх прийняла на душу: як гляну я на святого Миколая, на ту розколину через самісіньку борідку, то й думаю, що мені, за мої гріхи, зостається тільки скоропостижно вмерти. Нехай уже Параска живе на світі, а мені нема місця на землі; мені вже дорога просто до бога.

«Оженю я свого сина Петра, — кажу до свого чоловіка, — я вже стара, не здужаю робити, та й ти вже старий, нехай за нас роблять діти, а ми вже будемо одпочивати; мій син ще зовсім хлопець: тільки що минув йому вісімнадцятий рік, а я візьму невістку старшу за його, то вона працюватиме за себе й за мене». Ото й причепилась я до хлопця: оженись та й оженись. Він мене й послухав: взяв Олену, старшу за себе. Невістка, правда, спочатку мене слухала, а далі як розібралась, то неначе сказилась. Я посилаю її в поле, сама порядкую в хаті, а невістка каже, що я нічого не роблю, та давай мені докоряти: «Оце, — каже, — вивернусь і собі, мамо, рядом з вами у садку та спатиму до вечора». Я давай навчати невістку: «То ти, вража дочко, таке матері говориш? Мій син ще в'юноща, а в тебе вже коси посивіли; ти здорова, як корова, то й повинна робити за себе й за матір». Як визвіриться вона на мене, а син за нею! Я розсердилась, та як держала кочергу в руках, махнула, щоб од неї одбитись, та якось і зачепила невістку по руці. А вона каже: «Тепер же, мамо, коли ви мені поперебивали руки, то їдьте самі на поле з Петром, бо я не поїду». Воли вже стоять запряжені, стоять та й стоять, а невістка сидить собі, згорнувши руки. Стало мені шкода худоби; поїду, думаю, на цей раз на поле та покажу синові й невістці, як стара мати працює. Сіли ми з сином на віз. Син поганяє та мовчить, а я все його навчаю та навчаю. Виїхали ми за царину. Син все мовчить, як німий, коли б словом до мене обізвався, а я все навчаю, як діти повинні слухати матері, як бог повелів в святих заповідях шанувати і чтити батька й матір. За возом йдуть на поле дівчата та хлопці, а я і їм розказую про сина та невістку, щоб і їх, дурних, навчити, як треба шанувати своїх рожденників, бо й вони ще дурні в'юнощі. Коли це мій син як криконе, мов скажений: «Мовчіть, мамо, бо, їй-богу, скочу з воза та й вернусь додому». Я розгнівалась та й

кажу: «Коли ти мене гніваєш та не слухаєш, то ти не мій син, а бісів син, а твоя жінка не моя невістка, а чортова дочка». Виїхали ми вже на поле, а я все-таки не мовчу та навчаю, бо я ж мати, маю право. Мій син як схопиться з воза, як криконе: «Вставайте, мамо, та йдіть собі додому, а я сам поїду в поле». Я собі сиджу та й кажу: «Не діждеш ти, вражий сину, щоб стара мати слухала блазня; в тебе ще на губах молоко не обсохло». Син ухопився за полудрабок та давай перекидати воза. «Потривай, — кажу. — Я докажу тобі, що я старша!» Та й вчепилась руками й ногами в полудрабок, та якось і вдержалась. Він зайшов з другого боку та знов перекидає воза. А я вчепилась в другий полудрабок та таки вдержалась. Торсає він воза, аж в мене кістки торохтять. Він кинувся до волів, випряг воли з ярма та й погнав додому. Я сиджу на возі та й зняла руки до бога: «Ой боже мій милостивий! Спасе мій! Богородице діво, радуйся! Отче наш, батьку наш! Що ж це далі буде на світі, коли син знущається над матір'ю. Мабуть, увечері буде страшний суд». Сиджу я на возі та од сліз уже й полудрабків не бачу. А тут, на сором мені, люди йдуть на поле, та ще юрбами, неначе їх сатана нагнав зумисне, щоб подивитись на мій сором. Пройшла й Параска з граблями та сміється, ще й докладає: «Поганяй, бабо, та держи цабе, бо перекинешся!» Вивіз мене лукавий син, неначе на сміх людям, та й покинув серед шляху, як ту старчиху за цариною. Встала я з воза та й думаю: «Коли син покинув воза серед шляху, то покину й я» — та взяла торбу з хлібом, та й собі вернулась додому. Годуй дітей, піклуйся коло їх, навчай з ранку до вечора, а вони кажуть, що я їх лаю з ранку до вечора.

«Потривайте ж, — думаю я, — коли ви вивезли матір за царину на сміх людям та й покинули на великому трахту на розпутті, де ховають вішальників та шибеників, то й я покину вас». Я пожалілась своєму Соловейкові, а він все оступається за дітьми, та ще й вилаяв мене.

«Постривай же ти, Соловейку! — думаю я. — Я ж тобі оддячу ще й на цім світі, коли ти тягнеш руку за Параскою та за моїм лихим родом. Коли ви всі мене товчете, як макогін макітру, як рубель качалку, покину я свого чоловіка, свій поганий рід, своє село та піду в світ по монастирях». Вхопила я торбу з сухарями, вдарила три поклони перед образами та й кажу до чоловіка й до рідні: «Прощайте навіки! тільки ви мене й бачили. Я за вас молилась богу, а тепер піду в Київ та прокляну вас, і Параску, і все село». Поклонилась їм сливе до землі та й махнула з дво-

ру, і хліб незжатий покинула на полі. Вийшла на гору за царину та й не оглянулась: не жаль мені села, хоч би його й свята земля поглинула. Пішла я в Київ, одговілась: пішла до Почаєва — одговілась, знов вернулась до Києва та по тижню сиділа в кожному монастирі; з Києва потяглася понад Дніпром лугами та дібровами в Іржищівський монастир на храм, а потім в Корсунський, а з Корсунського в Богуславський на одпуст, а звідтіль в Лебединський панянський знов на храм. Йду собі лугами, берегами та зеленими лісами. Надворі літечко, ясно й тепло, як в вусі; скрізь пташки щебечуть. Прийду в монастир — народу сила, дзвони дзвонять, наче музики грають. Скрізь мене приймають та вітають, як божу странницю. Як згадаю було, що моя рідня за мною плаче, то мені аж на серці весело; а раз аж сама трохи заплакала, так розжалобилась! «Нехай же, — думаю, — тепер мій чоловік попосоває горшками в печі, коли злигався з моїми ворогами».

Ходила я по монастирях та по церквах до холодів, доки не обносилася. Чую, вже моя душа зовсім прохолола; на серці стало, як надворі після покрови. Я й повернула тоді до свого села. Приходжу я до свого двора. Як угляділа мене моя рідня, то так і повибігала вся з хати. Невістка вибігла, одчиняє мені ворота; мій Соловейко кинувся до мене та давай плакати, пасинок плаче, син плаче, невістка плаче: кажуть, думали, що вже й на світі нема. Йду я в хату, собаки спинаються на мене та, ій-богу, лижуть мені руки. Прийшла я в хату, сіла під образами на покуті, роздаю всім кипарисові хрестики та пляшечки з почаївською водою. Невістка застелила стіл білою скатеркою, поклала на столі хліб та сіль, бігає по хаті, як курка з яйцем; я всім розказую про святі монастирі. Тепер я бачу, що знов обществую, та й давай усіх навчати: «Бачте! плачете за мною, а лихо робите; сьогодні садовите мене за тесові столи, а завтра, мабуть, знов будете мене за коси скубти, а мого лютого ворога, Параску, за столи садити. Люди облесливі, як ті собаки: і хвостом крутять, і зуби вишкіряють!» Чую я, почали благовістить на вечерню, бо тоді була субота. Наділа я білу сорочку, завертіла голову наміткою та й іду собі через город до церкви. Тільки що вийшла на город, коли гляну — аж Параска бере воду з моєї криниці. Глянула на мене, та як роззявить свою вершу, як гавкне на ввесь город: «Чи вже знов оце приблудилась до села, приблудо, волоцюго! Я думала, що вже й ворон твоїх кісток сюди не занесе, що вже тебе й на світі нема, та оце беру воду з твоєї криниці. Чи й за границею тягалася, волоцюго, чи тільки по Одесі старців водила?»

Як побачила я Параску, та й нестямилась; як кольнула мене колька в печінки, та од того часу коле мене та й коле. Вже й свячені миколайки пила, вже й маковійовим зіллям підкурювалась — нічогісінько не помагає. Од того часу, як тільки де побачу Параску, то мене зараз кольки колють і в грудях, і в животі, і в печінках, так що й дихати не можна. Мабуть, то не Параска брала воду з криниці: то нагла смерть моя стояла коло криниці, бо мені разом світ замакітрився, а Параска зникла — не знаю, де й ділась, ніби в криницю шубовснула. Од того часу я вже ледве дишу, ледве ходжу: штрикає мене колька день і ніч. Не можна мені довше на світі жить. Про мене, нехай майстри й сьогодні роблять домовину. Я вже не живу, а тільки мучуся, стогну та тихо молюся: «Ослаби, остави! одпусти, прости й припусти: присунься й одсунься; прикотись і за село поза цариною покотись, однині й довіку!» Благословіть мені наглою смертю вмерти!

1874 року

МИКОЛА ДЖЕРЯ

Повість

Присвячується М. В. Лисенкові[1]

I

Широкою долиною між двома рядками розложистих гір тихо тече по Васильківщині невеличка річка Раставиця. Серед долини зеленіють розкішні густі та високі верби, там ніби потонуло в вербах село Вербівка. Між вербами дуже виразно й ясно блищить проти сонця висока біла церква з трьома банями, а коло неї невеличка дзвіниця неначе заплуталась в зеленому гіллі старих груш. Подекуди з-поміж верб та садків виринають білі хати та чорніють покрівлі високих клунь.

По обидва береги Раставиці через усю Вербівку стеляться сукупні городи та левади, не одгороджені тинами. Один город одділяється од другого тільки рядком верб або межами. Понад самим берегом в'ється в траві стежка через усе село. Підеш тією стежкою, глянеш кругом себе, і скрізь бачиш зелене-зелене море верб, садків, конопель, соняшників, кукурудзи та густої осоки.

От стеляться розложисті, як скатерть, зелені левади. Густа, як руно, трава й дрібненька, тонісінька осока доходить до самої води. Подекуди по жовто-зеленій скатерті розкидані темно-зелені кущі верболозу, то кругленькі, наче м'ячики, то гостроверхі, неначе топольки. Між м'якими зеленими, ніби оксамитовими, берегами в'ється гадюкою Раставиця, неначе передражнює здорові річки, як часом маленькі діти передражнюють старших. А там далі вона повилась між високими вербами та лозами, що обступили її стіною з обох боків. Он верби одступились од берега і розсипались купами на зеленій траві. Скрізь по обидва боки Раставиці на покаті стеляться чудові городи, жовтіють тисячі соняшників, що ніби поспинались та заглядають поверх бадилля кукурудзи на річку; там далі набігли над річку високі коноплі і залили берег своїм гострим важким духом. В одному місці розрослись чималі вишняки, а далі од берега, коло самих хат, ростуть дикі груші та яблуні, розкидавши своє широке гілля понад соняшниками; а ондечки серед одного города вгніздилась прездо-

рова, стара, широка та гілляста дика груша, розклала своє гілля трохи не при землі на буряки та картоплю. Соняшники заплутались своїми жовтими головами в гілля.

Серед села Раставиця входить в широкий ставок. Кругом ставка знов осокори та верби: то стоять рівною стіною, то збились ніби в прездоровий круглий стовп, то пішли берегом, наче вирізаною зверху в зубчики оборкою. На ставу ніби плаває маленький острівець з високими старими тополями та осокорами. На греблі знов у два рядки видивляються в воді дуже старі, товсті, дуплинасті верби, вкриваючи гіллям здоровий панський питель. Нижче од ставка Раставиця знов повилася між зеленими левадами та вербами, а далі сховалась в дубовий ліс та й утекла в Рось.

Усі вулиці в Вербівці ніби зумисне обсаджені високими вербами: то поросли вербові кілки тинів. Усе село наче в розкішних алеях. Як залле Вербівку літнє палке сонце, як засипле її зверху золотом та сріблом сонячне марево, то вся кучерява долина здається залитою буйними зеленими морськими хвилями, що десь набігли з моря, й залили, й затопили долину, й скам'яніли, піднявшись високо вгору. Дивишся й не надивишся, дишеш і не надишешся тим чистим гарячим та пахучим повітрям.

В кінці села, коло самої Раставиці, стояла хата старого Петра Джері. Невеличка хата насилу світилась білими стінами через густий рядок верб. Коло хати ріс невеликий старий садочок. Вербовий частокіл до самого берега прийнявся й пустив од себе широке гілля; вербові кілки, колись густо повтикані в землю, стали високими вербами. Навіть вербова кошара й вербовий хлів вже прийнялись на вогкій землі й були напоготові розростись гілляками.

Була неділя. Сонце скотилось на захід. Починало вечоріть. За Джериною хатою, під старою грушею, на зеленій траві спав молодий парубок, підклавши під голову білу свиту. Чорна смушева шапка скотилась з голови на траву. Парубок підклав одну руку під голову, а другу одкинув на траву. Чорне волосся на голові, чорні рівні брови дуже виразно блищали на білій свиті. Запалене лице було гарне, але дуже молоде. Червоний пояс обвивавсь, наче гадюка, кругом тонкого стану. То був Джерин син Микола. Гаряче сонце заглянуло під грушу, обсипало вогнем білу сорочку, чорняве лице. Микола почутив, як сонце припекло в щоку, перекинувся на бік, лупнув очима і знов їх заплющив.

Чує він крізь легкий сон, що якась дівчина співає тонким голосом пісню. Та пісня здалась йому крізь сон

якимсь дивом. Йому здалося, що він не спить і дивиться вгору на гілля. Зелений лист на груші став скляний. Він бачить через листя синє небо, бачить, як проміння сонця наскрізь пронизує кожний листок, як тихий вітер має листом. Лист черкається об лист і тихо дзвенить. Він чує, ніби той голос, та пісня ллється на його зверху, з того листя; йому здається, що співає кожний листок, вимовляє навіть слова, і ті слова, той голос тихесенько сиплються йому на лице, на руки й на груди, на саме серце. Він роздивляється на той дивний лист і примічає на самісінькому вершечку груші якусь дивну птицю з золотим та срібним пір'ям. Птиця розпустила широкі крила, розпустила розкішний, як у павича, хвіст, та все співала, та все спускалась нижче по гіллі. З золотих крил посипались огняні іскри, впали на ярий кришталевий лист, і лист ще краще задзвенів і заспівав вкупі з птицею. Птиця спускалась усе нижче та нижче. Миколі заманулось її впіймать... Він простяг руки, а іскряна птиця знов пурхнула вгору на самий вершечок, тільки іскри посипались на траву, на його руки, на щоки і запекли.

Микола прокинувсь, — і все диво хто його зна де й ділось. Перед ним блищала зелена левада, мліла проти сонця чиста вода в Раставиці, а по другий бік річки в березі стояла якась кругловида дівчина, брала воду й співала пісні.

Микола вгледів її тонкий стан, сорочку з товстого полотна, червоне намисто на шиї; вгледів її лице з чорними бровами. Дівчина витягла відро води коромислом, вхопила другим кінцем коромисла друге відро, жваво й проворно кинула коромисло на плече й пішла на згористий берег між рідкими вишнями.

Ще раз обернулась вона, зирнула на річку, на його, і він ще раз побачив її кругле лице, тонкий рівний ніс, чорні брови та чорні товсті дві косі на голові. Вона все співала та співала, доки не сховалась на леваді в вербах.

Микола пізнавав дівчину й не впізнав: вона була не вербівська. Він глянув на той камінь, де вона стояла, і знов неначе побачив той гнучкий стан, те гарне, хоч і запалене на сонці, лице.

«Що це за дівчина? Де вона взялася в нашому селі?» — думав молодий Джеря, надіваючи шапку і перекидаючи свиту через плече. Він пішов до хати, а та пісня, а ті чорні брови не сходили в його з думки.

Молодий Джеря перейшов невеличкий садок і поза хатою повернув на двір. На призьбі сиділа його мати, Маруся Джериха, вже немолода молодиця, бліда, з темними

очима, з сухорлявим лицем. На Джерисі була спідниця з темної пістрі та сорочка з товстого полотна; в неї голова була заверчена наміткою. Намітка світилась, і через неї було видно високий очіпок з червоними лапатими квітками на жовтогарячому полі. Жовті старі чоботи були почернені по самі кісточки і тільки халяви ще жовтіли. Чорні брови здалеки дуже виразно чорніли під білим пружком намітки. Поруч з Джерихою сиділи чотири молодиці, позав'язувані здоровими хустками на високих очіпках.

Старий Джеря в одній сорочці стояв коло воріт, спершись на тин, і розмовляв з якимсь чоловіком. Молодиці розмовляли та цокотіли, як птиці на дереві. Джериха розказувала десятий раз, як її син тієї неділі перший раз читав апостола[2] в церкві, як розгортав книжку, і як вийшов серед церкви, і як став, і як переступав з однієї ноги на другу, як засоромився і почервонів. Вона очевидячки була така рада, що в неї невеличкі темні й ясні очі так і крутились на всі боки.

— Господи! скільки я переносила дякові курей, скільки однесла полотна, яєць, грошей! А все-таки мій Микола вивчився читать, дякувати господові милосердному. Як заспіває мій Микола в церкві, то я й сама не своя. Б'ю поклони та молюся та хрещусь... А це недавно я вже казала своєму старому, чи не час би оженить сина. Я вже старіюсь, час би взять собі невісточку в хату, та не знаю, до кого б оце старостів слати.

Молодиці перебрали язиком усіх дівчат на селі, пересудили й багатих, і бідних, та й спинились на одній; то була Варка, дочка одного вербівського багатиря, молода й моторна дівчина.

Джериха не вважала, що Варка була багатирка, а її син був убогий. Вона знала, що всі дівчата водили очима слідком за Миколою, а як він йшов вулицею, то вибігали дивитись на його, аж перелази тріщали.

Сонце било промінням з-за причілка. Половина двора була вкрита ясним червоним світом, половина лежала в тіні. Микола вийшов з вишника і попрямував до хати.

— За вовка промовка, а вовк і в хату! — промовила мати, вгледівши сина. — А ми, сину, оце розмовляли за тебе, бодай не вадило, коли не чув.

— Про що ж ви розмовляли, мамо? — спитав син.

— А про те, що тебе час оженить! — сказала мати. І молодиці знов почали вихвалювать Варку на всі боки.

— Хваліть, та глядіть, щоб часом не перехвалили на один бік, — промовив Микола й почув, що в його душі лу-

ная пісня незнайомої дівчини, а перед очима мріє кругле молоде лице з чорними бровами.

В той час на вулиці між вербами затупотів кінь. З-за верби висунулась кінська голова, а за нею зачорніла висока шапка, зачервоніло повне лице з довгими чорними кудлатими вусами. Над ворітьми блиснули вирячкуваті неласкаві сірі очі. То був осавула. Він їздив по кутку й загадував на панщину.

— Завтра чоловіки з косами на лан косити овес, а молодиці з серпами панське жито жать! — закричав осавула над самою головою в Джері, не знявши шапки й не поздоровкавшись з людьми.

Кінь з осавулою посунувся далі проз ворота і сховався за вербами. Всі в дворі замовкли. Ніхто до осавули не привітався, не кивнув навіть головою. Микола тихо промовив: «А бодай тобі заціпило! Кричить мов скажений, наче нам позакладало вуха!»

Осавули голос дав знать, що свято скінчилось. Молодиці встали з призьби, розпрощались і пішли з двору. Джериха встала й собі пішла в хату. Слідком за нею пішов і син.

Джериха скинула намітку й почала її згортувать, а згорнувши намітку, помогла синові складать білу празникову свиту дрібними фалдами.

Світ вечірнього сонця заглянув в причілкове вікно і позолотив білу скатерть на столі, білу стіну з понамальовуваними червоними та синіми квітками в зеленому листі. Ті здорові квітки були багато кращі од квіток, що малюють по стінах дівчата: їх малював Микола. Скраю на полиці, рядом з горшками, стояла дощечка з невеличким млиновим колесом та ступами. Микола зробив ту цяцьку кіскою. Робота була така гарна, така чиста, колесо було так штучно зроблене, наче його зробив справжній майстер. Рядом з колесом лежали на полиці Миколині книжки: граматка, часловець та товстий псалтир [3].

Микола вчився читати з великою охотою, прочитав од дошки до дошки ввесь часловець і псалтир; і не раз в неділю або в свято батько й мати загадували йому читати десятий раз той самий псалтир, самі сиділи мовчки, згорнувши руки, зітхали, ніби й справді розуміли. Вони тільки знали, що там написано все по-божому, а що й до чого написано, того й сам Микола не тямив.

Ховаючи в скриню празникову одежу, мати знов почала мову про багатирку Варку.

— Пошлемо, сину, восени старостів до Варки. В її батька є воли й корови, а в Варки чорні брови. Чого ж

тобі більше треба? Варка привезе до нас у хату не порожню скриню. Чи так, сину?

— Може, мамо, так, а може, й ні. Хто його зна, як воно буде.

— Чому ж ні? Чим же Варка тобі не до пари?

— Тим, мамо, що я її не хочу сватать.

— Та чому ж не хочеш? Вона ж, хвалить бога, дівка здорова, робоча: буде нам поміч давати.

— Одчепіться, мамо, з тією Варкою. Варка та й Варка, неначе більше дівчат нема на селі.

— Оце, який ти! Неначе мати тобі бажає лиха.

Миколу взяла досада, що мати хвалить Варку, а не ту дівчину, що недавно брала воду в березі.

— А кого ж ти думаєш сватать? Може, яку убогу? Про мене, бери й убогу; але тим не здобрієш, бо й ми убогі.

Джериха сховала празникову одежу в скриню, затопила в печі й заходилась варить вечерю. Микола зняв з полиці скрипку і почав натягать струни. Ще малим хлопцем він зробив маленьку скрипочку й сам вивчився грати козачка. Тепер він уже став музикою, купив собі недорогу скрипку, підслухав усяких пісень у других музик і часто грав до танців дівчатам та хлопцям.

Микола направив струни, повів смичком — і жалібна пісня розляглася по хаті. Він почав веселого козачка, а сам смичок знов повернув на жалібну думу. Мати слухала, слухала та й сама зажурилась.

— Не грай, сину, такої жалібної! В мене аж сльози навертаються на очі, — сказала Джериха.

В хату ввійшов старий Джеря, високий, тонкий, з сивуватими довгими вусами, з нужденним блідим лицем та смутними очима. Тяжка праця дуже зарані зігнула його стан. Глибокі зморшки на щоках, на лобі, поморщена темна потилиця од гарячого сонця, грубі руки — все це ніби казало, що йому важко жилося на світі. На його пальцях, навіть на долонях, шкура так поморщилась та порепалась, ніби потріскалась на жару. На лівій руці всі пальці трусились безперестану навіть тоді, як він спав. Скільки він вижав, перемолотив та перевіяв тими руками хліба на панщині за свій довгий вік!

Сонце тихо сідало за селом. Сім'я сіла вечеряти коло порога надворі. Батько й мати все говорили синові, що восени треба їм шукать невістки, що вони стали старі, а панщина важка, податі великі.

Після вечері Микола взяв свиту й ліг спати на току, на соломі, але його не брав сон. Він лежав лицем просто

неба й дививсь на темне небо, засіяне зорями, ніби чорне поле пшеницею. Вечір був темний, теплий та тихий. Кругом стояли верби, груші та вишні, мов вироблені з каменя, а над вербами розстелялось глибоке темне небо. Густо-прегусто висипали зорі на небі. Микола не міг одірвать очей од неба, водив очима за зірками, придивлявся до густої Квочки, до Воза, до Волосожара, і йому здавалось, що небо — то якась здорова дивна книга, а зірки — то якісь дивні слова, та тільки він не має хисту їх прочитать. Він вглядів дві ясні зірки вкупі, і йому здалось, що одна зірка — то його доля, а друга зірка — то доля тієї дівчини, що перед вечором брала в березі воду.

За річкою заспівали на вулиці дівчата. Микола схопився, накинув свиту на один рукав, побіг до річки, перейшов через хисткий місток з двох обтесаних деревин, покладених на перехрестях з дрючків, з поренчатами по один бік, і пішов на вигін, де під вербами збиралася вулиця.

Дівчата й хлопці тільки що збирались, неначе птиці злітались. Микола вгледів під вербами ніби білі плями: то біліли на дівчатах сорочки. Він попрямував до дівчат. Незнайомої дівчини не було між ними. Він тільки почув, що дівчата реготались, пригадували якесь чудне дівчаче ймення і не пригадали.

— На нашому кутку в Кавунів найнялася з присілка якась дівчина, та так чудно її звуть на ймення, що, їйбогу, ніяк не второпаю! Пригадую, пригадую, та ніяк не пригадаю! — говорила одна дівчина до другої.

— Може, вийде на вулицю, то й сама пригадає, — обізвавсь один парубок.

Микола догадавсь, що мова мовилась, мабуть, про нову дівчину на селі, і почав ждать. Довго співали дівчата, довго гуляли хлопці, невважаючи на те що другого дня треба було рано вставать, ще й на панщину йти, а дівчина з чудним йменням все не виходила. Дівчата зачіпали Миколу, жартуючи, а він усе стояв похнюпившись. Вже й вулиця розлетілась, як і злетілась, а дівчина не виходила. Тихою ходою смутний Микола подибав додому; він вернувся на тік і заснув міцним, здоровим, молодим сном, забувши й дівчат, і всі зорі на небі.

Другого дня зійшло сонце, а Микола з батьком та матір'ю вже й пообідали. Батько з грабками пішов косить панський овес, а мати пішла на панський лан пшеницю жати. Микола, вкинувши в торбину шматок хліба на полудень, пішов на панський лан понад річкою. Поперед його йшла купа дівчат з серпами. Дівчата вгледіли на леваді

кущ калини. На калині вже червоніли кетяги ягід. Дівчата кинулись до куща, одломили по маленькій гілці червоної калини з зеленим листям і позаквітчували собі голови. Вони страхались, щоб часом хто не вгледів, як вони ламали чужу калину. З-за верби вийшов Микола, і всі дівчата, наче сполохані птиці, знялися й побігли, аж калину погубили по траві.

Микола догнав дівчат на перелазі й зараз впізнав ту дівчину, що брала воду в березі: впізнав її гнучкий, тонкий стан, чорні брови, широкий лоб, кругле лице і дві товсті коси кругом голови, за котрими горіли на сонці червоні ягоди калини між зеленим листом.

Він тепер придививсь, що в неї були темні, як терен, очі і довгі-довгі чорні вії. Вона глянула на його й опустила вії на щоки; вії зачорніли на молодих щоках, як шовк. На дівчині була дуже бідна одежа: рукави на сорочці були ледве поцяцьковані попівкою та маленькими блідими зірочками.

Ту дівчину звали Нимидорою. Піп був сердитий на її неслухняного батька й надавав його дітям таких іменнів, що всі люди на селі ніяк не могли убгати їх собі в голову, а баба-повитуха ніколи не могла донести в своїй голові того ймення додому і губила його на поповому порозі.

Тій дівчині піп дав ймення Минодора, а люди на селі звали її Нимидорою.

Як тільки Микола пристав до дівчат, всі дівчата заразом так і заспівали пісні, мов пташки весною. Разом з дівчатами заспівала й Нимидора. Микола впізнав її тонкий голос і чогось пригадав свій сон під грушею. На його серце полилася така радість, таке щастя, що він не бачив стежки під своїми ногами. Йому здалося, що разом з Нимидорою заспівала калина, заспівало синє небо.

Дівчата наздогнали ще одну юрбу женців, повернули з левади на шлях, зайняли постать на панському лану. Микола став жать на своїй постаті поруч з Нимидорою.

Сонце високо підбилось вгору; надворі стало душно. Микола з Нимидорою врізався в високе густе жито, як у ліс, і почав з нею розмовлять; він признавсь, що бачив її вчора ввечері в березі, і почав розпитувать, звідкіль вона прийшла в Вербівку і де вона стала в найми. Ласкавий голос молодого хлопця промовляв до неї, ніби голос рідної матері. Вона й сама незчулась, як одразу розказала йому про все своє життя.

— Я родом з присілка Скрипчинців, — промовила Нимидора. — Моя мати вмерла й покинула мене маленькою. Я й не пам'ятаю своєї матері; але як почну думати та на-

гадувать, то мені здається, що моя мати була висока та чорнява, гарна з лиця, краща од усіх молодиць, скільки я бачила їх на світі, в доброму намисті, в червоній з торочками хустці на голові та жовтих сап'янцях. І тепер, де вгляджу високу чорняву молодицю в червоній хустці та жовтих чоботях, то мені здається, ніби я побачила рідну матір. Як була я малою, то мені було не раз сниться, що моя мати чеше мені коси, вплітає червоні кісники, вбирає мене в квітки та в стрічки, голубить та жалує мене. Мій батько жив недовго й покинув мене сиротою. Мене взяв до себе дядько.

Я жила в дядька, доки підросла. Дядина моя була для мене дуже люта. Вона своїх дітей жалувала, давала їм гостинці, а мене все обминала. Оце було її діти пустують, вона на їх сердиться, а на мені згонить злість. Вона мене й лаяла гірше, і била гірше, ніж своїх дітей. До своїх дітей було ледве доторкнеться долонею, а мене так лусне, що я не знала, де й дітись. Ніколи я не носила нової одежі, ніколи я не мала нових кісників, нової спідничини; латана сорочка все було світиться на моїх плечах. Я було дивлюсь, як дядина голубить своїх дітей, та все думаю про свою матір: якби була жива моя мати, вона б мене пожалувала й гостинця мені принесла б, і вишила б мені квітками сорочку, і накупила б мені стрічок та квіток. Було ляжу спати, плачу та думаю про свою матір, то мені й сниться моя мати такою, як я собі її пригадувала.

Підросла я; мене один чоловік найняв за няньку за три копи грошей та за сорочку на рік. Господи! як я помордувалась з його малими дітьми. Було хазяйка посадить мені на руки опецькувату дитину, а я ще й сама опецьок, сливинь дитина! трохи не підвередилась тими дітьми. Хазяїни підуть на поле, а мене покинуть дома з дітьми. Дивлюся я, чужі діти бігають, гуляють в ціці-баби, в хрещика, купаються, а мені не можна й одступать од дітей. Господи, як мені хотілось погуляти та побігать! Якби була жива моя мати, і я гуляла б з дітьми. «Ой мамо моя, доле моя! Нащо ж ти мене такою малою покинула?» — було думаю я. Я ввесь свій дитячий і дівчачий вік поневірялась в чужій хаті, у чужих людей і не зазнала ласкавого слова.

Стала я дівкою й найнялася за наймичку в одного багатого чоловіка. Хазяїни були люди добрі, та не було мені вільного часу ні поспівать, ні потанцювати, ні сорочок хмелем повишивать. Од ранку до вечора робота та робота, а прийде ніч, упадеш на голу лаву та й заснеш як мерт-

ва. Тільки почне на світ благословиться, хазяйка сама лежить, а мене будить корову доїти та до череди гнать. Було вийду на подвір'я з дійницею; соловейки щебечуть, аж садки розлягаються; небо ледве починає червоніть. Я сяду доїти корову, а мені здається, що я стою коло припічка; в печі палає полум'я, а я висовую горщик з печі. Дою корову й сплю. Якби була жива моя ненька, вона б не будила мене вдосвіта з теплої постелі.

Нимидора замовкла й схаменулась. Їй стало чудно, що вона розказує за себе хлопцеві, котрого побачила вперше; але як глянула вона на його чорні очі, то їй знов схотілось говорити про свою лиху долю.

— Яка ти, дівчино, безталанна! — тихо промовив Микола. — Чи довго ж ти служила в того чоловіка?

Ласкавий голос зачепив Нимидору за саму душу. «Ой, гарні ж, козаче, і твої карі очі, гарні й твої чорні брови! Вони випитають в мене всю щиру правду!» — подумала Нимидора та й знов почала розказувать.

— Три роки поспіль служила я в того багатого чоловіка, ще й на весіллі в його старшої дочки за дружку була.

— От, мабуть, надавали всякого добра дочці? — промовив Микола.

— Що надавали, то надавали! Батько поїхав на ярмарок і купив скриню на коліщатах, здорову, гарну, зелену, з великими червоними квітками. «Господи! — подумала я. — Ото якби мені така скриня!» Мати справила дочці червоні чоботи, купила шість разків доброго різаного намиста з срібним дукачем. Цілу пилипівку ми пряли на скатерті та на рушники. Настала весна. Ми пішли на леваду білить скатерті та рушники. Вмочаю я рушники, розстелюю на зеленій траві, а в мене з очей капають сльози. «Коли ж я собі, — думаю, — напряду на рушники, та ще й квітками повишиваю». Чужа мати, чуже щастя тільки жалю мені завдавало.

Нимидора заговорила про рушники, про весілля, схаменулась і почервоніла, як польова маківка. «Ой господи! Що це я верзу парубкові про своє весілля!» — подумала вона; але глянула вона на Миколу, і його чорні брови знов виманили у неї усю щиру правду.

— Сиджу я під вербою, стережу рушники та крадькома од хазяйки вишиваю хмелем собі сорочку; а на вербі сіла зозуля й почала кувать. «Не куй, сива зозуле, не кажи мені багато літ жити! — промовила я. — Нащо мені молоді літа та вік довгий, коли я проживу його в наймах». Зозуля пурхнула з верби, а з-за верби гукнула хазяйка

й почала мене лаять, що я не гляджу хазяйського діла, а роблю свою роботу.

В Нимидори закапали сльози на сніп жита, на перевесло, і ті сльози наче вогнем впали на Миколину душу. «Серце, козаче! — подумала Нимидора. — Твоє ласкаве слово, твої карі очі чогось ніби стають мені за матір, за брата, за все, за все, що було мені на світі найлюбіше, наймиліше». Нимидорі здалося, що їй стало легше на гарячому сонці чуже жито жати на одній постаті поруч з Миколою: неначе з неба повіяло тихим холодком зеленого гаю.

— Чи добре ж тобі, Нимидоро, тепер у Кавунів? — спитав Микола.

— Де вже воно буде добре в наймах! Кавун чоловік добрий, та зате Кавуниха дуже лиха; гризе мене, як іржа залізо. Як тільки Кавун ласкаво заговорить до мене, то Кавуниха зараз загне мені в батька-матір. І я боюсь його ласкавого слова, як огню.

Микола зарані нажав копу жита й почав жати для Нимидори. Він врізався в жито далеко од женців і все кидав жмені жита на Нимидорині купки. Він забув на той час, що те жито було чуже.

Женці вернулися з поля, вернувся й Микола. Джериха наварила на вечерю кулешу. Сім'я сіла вечерять мовчки; важка праця одняла од усіх розмову; мати й батько вже не згадували про Варку, а Микола все думав про Кавунову наймичку Нимидору.

— Коли б ви, мамо, знали, як чудно звуть Кавунову наймичку, — обізвавсь Микола.

— А як же її звуть? — знехотя спитала мати.

— Нимидора, — сказав Микола. — Сьогодні вона з нами жала жито на лану.

— І справді чудно; я б не хотіла, щоб мою невістку так чудно звали, — сказала мати так собі, навмання.

Син зморщив губи, насупив брови й скрививсь.

— Чи вийдеш в суботу на вулицю? — спитав другого дня Микола в Нимидори на лану.

— Рада б вийти, та Кавуниха не пустить, — сказала Нимидора.

— Та ти не питай її; хоч вистав вікно, а на вулицю виходь.

— Може, й вийду... побачу... — сказала Нимидора.

В суботу ввечері Нимидора помила миски й ложки, змила добре мителем з лугу голову, трохи прибралась і ждала, поки поснуть хазяїни. Вона лежала на лаві коло вікна й зумисне трохи одхилила кватирку. Надворі вже

зовсім потемніло. В хаті стало чорно, наче хто позатуляв вікна й пообкладав стіни чорним сукном. В вікно блиснули зірки. Нимидора не спала: сон десь далеко утік од неї й пішов на очерета та болота. В неї щоки палали вогнем, а серце кидалось швидко, а душа холола од страху. В одсунуту кватирку було чуть дівочі співи на вулиці. Коли це за двором хтось свиснув раз, потім другий і третій, Нимидора тихесенько встала. В неї руки трусились; вона ледве налапала коло сінешніх дверей засов, одсунула його й одхилила двері. Двері тихо рипнули.

— Хто там? — закричала спросоння Кавуниха та й знов захропла на всю хату.

Нимидора як стояла, так і скам'яніла. Вона прислухалась, що Кавуниха захропла й засвистіла носом, ще трохи одхилила двері, ледве просунулась і побігла за двір. Там її ждав Микола. Вона з розгону наткнулась на його й стиха крикнула.

— Спить Кавуниха? — спитав Микола.

— Спить, аж носом свистить, — сказала Нимидора. І вони обоє пішли на вулицю, де виспівували дівчата. Тепер Нимидорі здалось, що вона пурхнула на якийсь широкий без краю степ, в синє небо і летить на волі, і сама не знає куди. Їй так стало легко, гарно, наче вона вдруге на світ народилась, наче її рідна мати встала з домовини й принесла для неї з того світу нове щастя.

Довго співали дівчата й хлопці. Нимидора попрощалась з Миколою, повернула до Кавунів, і знов наче перед нею стало пекло, куди їй треба було вертаться.

Прийшла вона до хати, хотіла одчинить двері, — двері не одчинялись: Кавуниха прокинулась, вийшла надвір, догадалась, що Нимидора на вулиці, і засунула двері засовом.

Нимидора сіла на призьбі й заплакала, потім подумала, встала й пішла на причілок. Там був приставлений на горище товстий дрючок, по котрому кури лазили на сідало. Нимидора, обпираючись об стіну руками, полізла на горище по дрючку. Дрючок зігнувся й трохи не переломивсь. Легко й прудко, як та коза, вона вхопилась за кінець сволока, вискочила на сволок і крадькома полізла на горище. Одна курка крикнула спросоння. Нимидора спустила ногу на драбину й налапала ногою купу колючок. Кавуниха обвішала всі щаблі колючками. Нимидора поколола собі руки й ноги і почала злізать в сіни по дверях. Вона стала великими пальцями на вершок дверей, налапала ногою клямку, легесенько скочила на землю, вбігла в хату, впала на лавку й заснула, навіть не дрімавши.

В неділю вдосвіта Кавун встав, вийшов в сіни, глянув на драбину, обквітчану колючками, й крикнув на всі сіни, аж Кавуниха і Нимидора прокинулись.

— На бісового батька ти оце заквітчала колючками драбину, неначе молоду до вінця! — гукнув він до жінки.

— Чого це ти розносився з чортами до служби? Перехрести лиш перше лоба. Хіба не чуєш, що до церкви дзвонять, — обізвалась з хати Кавуниха.

Нимидора вхопила кухоль з водою та швиденько дала драла надвір умиватись.

— На те заквітчала драбину, щоб твоя наймичка не бігала до хлопців на вулицю! — промовила Кавуниха.

— А хоч би й побігла на вулицю! Аби діло робила! Хіба ж і ти дівкою не бігала на вулицю?

— А не бігала.

— Авжеж не бігала. Як той чорт, плигала через тини та через перелази.

— Я була хазяйська дочка, а Нимидора наймичка. Коли найнялася, то нехай держиться хати, а то яка з неї буде робота вдень? Кунятиме над роботою цілий день.

— Чи вже ж ти оце вночі бігала з заступом за колючками?

— А хоч би й бігала, що тобі до того? Чого це ти все оступаєшся за неї, наче вона твоя жінка? Я понабиваю на щаблях голок та шпильок, не то що колючок навішаю.

Кавун замовк, Кавуниха зціпила зуби та все скоса поглядала на Нимидору, не говорячи до неї й слова.

— Не можна мені до тебе на вулицю виходить, — казала Нимидора Миколі в неділю ввечері.

— Буду слать до тебе старостів, коли так; одначе батько й мати хочуть цієї осені мене оженить.

Нимидора почервоніла й трохи не зомліла. Вона почала готувать рушники й одклала зайві гроші на скриню.

Настала осінь. Пан оповістив, щоб весілля справляли на селі заразом в одну неділю, а хто опізниться, то буде справлять другий раз, через місяць. Старий Джеря й Джериха знов почали вговорювать сина женитись цієї осені й слать старостів до багатирки Варки.

— Не хочу я сватать Варки, — сказав Микола, — бо маю собі дівчину на приміті.

— Кого ж ти, сину, маєш на приміті? — спитала мати.

— Нимидору, Кавунову наймичку.

— Яку це Нимидору? Вона не вербівська? — сказав батько.

— Вона, тату, з присілка, сирота, і вже давно служить у Кавунів.

— Як же ми будемо брать в свою хату невістку, коли ми про неї нічого й не чули? — аж крикнула Джериха бідкаючись. — Може, вона якась приблуда, бурлачка. Чи то мало тепер вештається по сахарнях тих бурлак?

Син почервонів і розсердився.

— Ви, мамо, може, й не знаєте, а я її добре знаю: кращої од неї дівчини нема на всьому селі.

— Ой господи милосердний! — крикнула Джериха й руки опустила, згадавши, що багатирка Варка не буде її невісткою. — Так, сину, не можна свататься. Як же таки можна, не спитавшись броду, та в воду!

— Про мене, мамо, спитайте броду, — не будете жалкувать на Нимидору: вона дівчина здорова, робоча, бо цілий вік була в наймах, а в наймах не можна сидіть, згорнувши руки. Її дядько живе в присілку Скрипчинцях.

Батько слухав мовчки й згодом промовив:

— Коли ти хочеш її сватать, то ми передніше про неї розпитаємо в добрих людей та порадимось, а там, про мене, й сватай, коли вона здорова й не ледащиця.

Сталось так, як бажав син: перед покровою він заслав до Нимидори старостів. Одного дня старости обміняли хліб, а другого дня Нимидора й рушники подавала.

Перед покровою Джеря з сином пішов до скрипчинського пана просити, щоб він згодився пустить Нимидору з Скрипчинців. В Скрипчинцях був свій пан, та ще й небагатий; він мав тільки один присілок і з великою неохотою пускав дівчат заміж у чужі села. Джеря просив, благав, але все те нічого не помогло. Пан сказав, що пустить Нимидору тільки тоді, як з Вербівки яка-небудь дівка вийде заміж у Скрипчинці. Микола вийшов од пана ні живий ні мертвий; він пішов додому, не промовивши ні одного слова, ходив цілий день, опустивши голову. Якби міг, він, здається, задушив би пана своїми руками.

Вже прийшла осінь. На селі почались весілля. В церкві вінчалось разом десять пар молодих. Нимидора стояла в церкві, а в неї сльози текли по лиці та крапали на намисто.

На Миколине щастя, один скрипчинський парубок посватав вербівську дівчину. Скрипчинський пан згодився одпустить Нимидору. Вся сім'я в Джериній хаті наче ожила. Джериха готувалась до весілля. Нимидора наче знов на світ народилась.

Старий Петро Джеря вдягся в нову свиту, заткнув за пазуху пляшку горілки, взяв хліб під пахву й пішов з одним старостою до батюшки годить вінчання.

Батюшка у Вербівці був молодий і вже нагнав плату за треби вдвоє.

Джеря прийшов, поцілував батюшку в руку, поклав на стіл хліб, поставив пляшку горілки й почав питать в батюшки, скільки він схоче за вінчання.

— Як даси п'ять карбованців, то повінчаю сина, — сказав батюшка.

— Батюшко! І помилуйте, й пожалуйте! Я чоловік убогий. Де мені в світі взяти п'ять карбованців? Нехай буде три карбованці.

— Не можна, тепер і для нас час трудний. Все подорожчало, — сказав батюшка.

— Змилосердіться, батюшко! Їй-богу, не можу заплатить так багато. Нехай вже буде ні по-моєму, ні по-вашому: нехай буде чотири карбованці.

— Нема що й говорить. Бери могорич та йди собі додому.

Джеря взяв могорич і хліб та й пішов з хати. Він постояв у сінях, поговорив нишком з старостою та й знов вернувся в хату.

— Ну, що скажеш, Петре? — обізвався батюшка з другої кімнати.

— І помилуйте, і пожалуйте! Треба грошей і на весілля, і на подушне. Їй-богу, багато для мене! Нехай буде чотири карбованці. Це вже й бог так велів.

Батюшка подумав, подумав і згодився.

— Давай могорич, — сказав він, — давай і гроші.

Джеря закотив полу свити, засунув руку в кишеню, витяг звідтіль білу хусточку з червоними пружками, вив'язав з узла карбованці і поклав на стіл. Потім він налив чарку горілки й почастував батюшку. Батюшка випив сам і налив по чарці Джері і старості. Вони випили, довго приказуючи до чарки, попрощались і пішли додому.

Нимидора подякувала Петрові Кавунові й пішла в присілок до дядька, бо в дядька мали справлять весілля.

Старий Джеря й собі готувався до весілля. Він купив десять відер горілки: вісім відер взяв у жида за готові гроші, а дві відрі узяв наборг. Микола просив батька одіслать кілька відер до Нимидориного дядька; він добре знав, що у Нимидори нема грошей і що її дядько не покладе й шага на весілля.

В неділю після вінчання йшла з церкви Нимидора в квітках, в стрічках, з вишиваним рушником у руці, весела й щаслива. Кругом неї вились дружки і співали весільних пісень. Просто з церкви вона пішла з дружками до батюшки, до пана, а потім до Джері. Як угледіла її Дже-

риха, як побачила її рум'яне лице, високий зріст, то забула навіть на той час про багатирку Варку. Після обіду в Нимидориного дядька на застеленому столі стояло сосновe гільце, обквітчане колосками вівса, калиною та барвінком. На столі лежав здоровий коровай, обтиканий голубами, позолоченими сухозліткою; кругом короваю лежали шишки. На посаді сиділа Нимидора, спустивши очі додолу, а кругом стола сиділи дружки й співали весільних пісень. В хаті було повнісінько людей. Діти стояли на лавах, на полу, навіть на припічку. Дружки співали, а Нимидора плакала. Вона згадала свою небіжку-матір: «Якби була жива моя мати, в мене коровай був би біліший, і рушники були б не такі прості, й одежа на мені була б не така дешева. Не так виряджала б мене з дому мати, як виряджає дядина».

Перед вечором прийшов молодий з боярами, свашками та світилками. Нимидорі стало веселіше, але її думка все літала коло материної могили. Ввечері дружки почали розплітать Нимидорі косу й заспівали сирітських пісень: як дочка ніби розмовляє з небіжкою-матір'ю, просить матір встати з домовини та подивиться на свою дитину, а мати одказує, що земля надавила їй груди, що вона вже не встане з домовини, а тільки набіжить над селом білою хмаркою, впаде дрібним дощем, гляне з високого неба на свою дорогу дочку. Нимидора почала прощатись з дядьком та з дядиною, згадала свою матір, згадала своє сирітство, свій важкий молодий вік у наймах, і так заплакала, що за слізьми й світу не бачила.

Ввечері смерком одвезли молоду в Вербівку. Як переїжджала молода через вербівську греблю, хлопці наставили кулів, наклали соломи й запалили. На других кутках, де справляли чимало весіллів, так само йшла перезва, і скрізь по селі палало полум'я. Усе село ніби палало в час перезви, бо все село гуляло на вессіллі. В близьких селах думали, що в Вербівці пожежа.

Другого дня, в понеділок, не було й панщини. Все село гуляло на весіллях. На Нимидору наділи Миколину шапку, шапку оповили довгою червоною двойчастою стрічкою, повели молодих до священика скривать. За молодими йшли музики, за музиками товпились натовпом чоловіки та молодиці. Ввесь батющин двір був сповнений народом, бо в той час заразом привели скривать усіх молодих з села. В кожному кутку двора грали музики, танцювали молодиці, доки не вивели з покоїв молодих. Потім приданки заспівали, музики заграли. Народ рушив з двору. Піднявся такий галас, що вже не можна було розібрать, де спі-

вають, а де грають. Тільки решета гули та бряжчали серед галасу й гаму, та вискакували з шуму дуже тонкі жіночі голоси. За двором народ розсипався на всі кутки понад Раставицею, і музики й співи молодиць почали одрізнятись одні од других. І ще довго потім було чуть музики та співи між вербами та поміж хатами.

В Джериній хаті цілий день грали музики, цілий день пили та закусювали. Випили всю горілку, та ще й не стало; виїли цілу діжечку солоних огірків, цілу діжечку кислої капусти, поїли ввесь хліб, всі паляниці. Старий Джеря витрусив усі кишені, ще й у шинок на заставу одніс свій кожух.

Ввечері попід дворами їздив осавула на коні і загадував усім на панщину до току. Крик осавули дав знати людям, що весілля скінчилось. Всі почали розходитись, Джерина хата спорожнилась.

Ввечері в Джериній хаті ледве блимав каганець. Джериха й Нимидора кинулись прибирать в хаті й перемивати посуд. Весільний час одразу вийшов у всіх з голови. Джеря й Джериха поміркували, скільки-то вони витратили грошей на весілля. Треба було заплатить жидові, оплатить подушне, нашаткувать другу діжку капусти. Грошей не було ні копійки.

— А що, стара, будемо робить? Чим будемо робити оплать? — промовив батько.

— Змолотимо та продамо половину хліба. Цього року, хвалить бога, хліб вродив дуже добре.

— А як не стане хліба, що будемо їсти? — спитав батько.

— То заробимо, хіба ж не маємо рук, чи що? — обізвався син.

— А коли ж то ми його заробимо? Хіба за тією панщиною похопишся заробить? — сказав батько.

— Бодай ту панщину дідько забрав собі до пекла! — промовив син з злістю.

Мати знов згадала про багатирку Варку, згадала дуже легку Нимидорину скриню й скоса зирнула на Нимидору. Нимидора поралась в чужій хаті проворно, та якось незручно. В високому очіпку, в квітчастій здоровій хустці на голові, вона стала молодицею ще вища й показніша. Її чимале лице неначе побільшало; чорні брови були ніби намальовані на широкому чолі. В тихої та доброї свекрухи десь узялися гостренькі пазури та й висунулись, наче з м'яких котячих лапок.

Задумався батько, тяжко зітхнувши, задумався й молодий Микола, засмутилась і мати. Тільки Нимидора була

щаслива: вона ніби знайшла свою рідну матір, свого батька, хату, бо для неї вже не треба було більше поневіряться в наймах у чужих людей.

— Лягаймо, невістко, спати, бо завтра треба вдосвіта вставать та на панщину поспішать, — сказала мати, стоячи перед образами і починаючи хреститься та молитись.

II

Другого дня тільки що зійшло сонце, а Джерина сім'я вже й пообідала, й вийшла на панщину; батько з сином пішли на панський тік молотить, а мати з невісткою пішли панські коноплі тіпать.

Тік був, як звичайно на селах на Україні, за панським садком в кінці села і вганявся далеко в поле під гору, обкопаний ровом, обсаджений високими розкішними тополями та осокорами. Ввесь тік, більше як на півверстви, був заставлений скиртами: десять довгих-предовгих скирт пшениці стояло вподовж току; десять менших скирт жита стояло впоперек; скирти ярини, довгелецькі ожереди соломи тулились по закутках, неначе дрібні вівці між здоровим товаром.

День був ясний, сонячний та теплий. Починалось бабине літо. Надворі стояла суша. Небо синіло, як літом. Сонце ходило на небі низько, але ще добре припікало косим промінням. Тихий вітер ледве ворушився. Над полем миготіло марево.

Половина листя на вербах вже пожовкла, але на тополях, на осокорах лист зеленів, ніби влітку. Якби не жовте листя в садках, то можна було б подумать, що надворі не бабине, а справдішнє літо. Тільки зелена низька озимина навкруги току нагадувала про осінь. Надворі летіло павутиння. Все синє небо було ніби засноване білим, як пух, легким, як шовкові нитки, павутинням. Проти сонця павутиння лисніло, наче легка літня біла хмара порвалася на небі, розпалась на нитки, на тонкі пасма та й полетіла на землю. Павутиння летіло пучками, нитками, ніби клубочками, починками, то гнулося великими дугами, то місцями стояло просто, рівними, як очерет, стеблами. Воно обснувало тополі, верби, стіжки, тини; маяло на вершечках садків, метлялось коло хрестів та бань на церкві і знов летіло та летіло; хто його зна, де воно й бралося.

Чоловіки стояли рядками на скиртах, хапали снопи з

довгої верстви й скидали додолу на тік і снопи, й розв'язь.

На току гуменний одлічував снопи для кожного молотника. Довгими рядками стояли молотники на току, наче закопані по пояс в жовтій соломі, і махали ціпами. Ціпи блискали на сонці. Курява стояла над током, неначе починалась пожежа на току.

Микола молотив поруч з батьком.

— А що, музико, вигравай ціпом після свого весілля! — жартували чоловіки з Миколою.

Микола глянув на незліченні скирти, задумавсь і спитав у батька:

— Нащо то одному чоловікові так багато хліба? Господи! Чи вже ж він поїсть оце все?

— Ти б, сину, мовчав. Дивись, он недалеко стоїть гуменний; він почує та ще й панові за це викаже. Це ж відомий на селі викажчик.

— Коли б нам, тату, хоч десяту частку однієї скирти! Ото ми були б щасливі! — знов промовив Микола.

— Ой сину, мовчи лишень! Борони боже, як пан довідається про твої слова.

Микола замовк, а його думка не замовкла. Як він був парубком, такі думки і в голову йому не приходили; тепер він мав жінку, і як йому бажалось, щоб Нимидора була щаслива, щоб і він був щасливий і заможний та робив сам на себе, а не на чужих багатющих людей.

Зараз за током, коло самого панського садка молодиці на сонці били на бительнях і тіпали коноплі. Між ними Микола впізнав Нимидору, впізнав її по високому зросту, по новій квітчастій хустці на голові. Йому заманулось піти до неї, хоч ласкаве слово промовить, хоч подивиться на неї, та гуменний стовбичив над душею. Ондечки виїхав і сам пан Бжозовський на коні, в чоботях з блискучими довгими халявами, з батогом у руці, в чорному картузі на голові.

— Коли ми, тату, перемолотимо оці скирти? — знов спитав Микола.

— А тоді, як помремо, — сумно одказав батько, — а як ці змолотимо, то бог уродить другі, може, ще довші.

Микола задумавсь і з усієї сили так уперіщив снопа, що рипиця луснула і бич одскочив.

— Ану, синку, ціпом батька по лисині, — загукали молотники, сміючись.

Старий Джеря й Микола ледве встигли змолотить свою частку до вечора. Ввечері Нимидора з Джерихою принесли в ряднах одважене панське прядиво. Кожній мо-

лодиці, дівчині, навіть дівчинці пани накидали прясти на зиму по два півмітки. Як не ставало прядива, то молодиці мусили докладати свого.

В довгі зимові вечори та вдосвіта в Джериній хаті палали тріски та трусок на припічку в челюстях. Коло печі Джериха та Нимидора сиділи й пряли панське прядиво. Микола стояв коло лежанки й м'яв ногами коноплі. Порох од конопель, од мичок тягся в комин, наче дим. Молода Нимидора пряла й співала. Вона була зовсім щаслива: теперечки вона вже не наймичка, живе в своїй хаті. Пісня сама наверталась їй на думку.

Микола кинув коноплі, сів на лаві і задумавсь. Він думав про те, нащо його Нимидора повинна прясти не собі й йому на сорочки взимку, а комусь іншому...

Минула зима. Настало літо, настали й жнива. Почалась спека. Жито, пшениця й овес — все разом поспіло й присохло. Люди вкрили панський лан і хапали панське жито, а людське стояло на пні. На панському лану вже стояли полукіпки довгими стайками; на людському полі не видно було ні снопа.

Микола з батьком одбули три дні панщини, на четвертий пішли жати своє жито, невважаючи на те що осавула звечора знов загадував на панщину, на згінні дні; ті згінні дні, що вся громада повинна була одроблять — то за чередника, то за титаря, котрі були вольні од панщини, то за якийсь, вигаданий паном, шарварок, — пан одкладав на жнива, коли було й без того багацько роботи. Людське жито вже сипалось, а осавула все загадував на панщину на панський лан, щоб хапать своє жито та пшеницю.

Микола, замість панського лану, вийшов на своє поле; він стрівся з людьми і тих намовив жати своє жито. Тільки що вони зайняли постаті, од панського лану на коні вже катав конем до них осавула.

— Чому ви не йдете на лан, сякі-такі? — крикнув осавула.

Всі мовчали; Микола обізвався:

— А тим, що ми вже одробили панщину, — сказав він.

— А згінні дні хіба забув? — знов крикнув осавула і знов налаяв Миколу.

— Згінні дні одробимо восени; он подивись лиш! Наше жито вже сиплеться; через день, через два воно вже вклякне! — промовив Микола.

Всі женці стояли мовчки; в їх руках наче заклякли жмені жита та серпи; всі поглядали то на осавулу, то на Миколу.

Осавула замахнувсь на Миколу нагайкою. Микола одскочив у жито, піднявши серп угору. Осавула круто повернув коня й покатав на панський лан.

— Боже мій милосердний! — промовив старий Джеря. — Що ж оце ми наробили? Буде ж тепер нам!

Декотрі чоловіки дов'язували снопи, декотрі рушили до панського лану Коли це на полі з'явився, ніби птиця, панський баский кінь; на коні сидів пан Бжозовський і лупив коня батогом. Осавула ледве встигав бігти за ним і немилосердно толочив жито.

Всі люди стояли як укопані, познімавши шапки. Бжозовський прикатав, крикнув як несамовитий на людей, кинувся до Миколи й почав періщить його батогом. Всі люди позабирали клунки з хлібом і поплентались на панський лан. Пан звелів привести їх усіх увечері на економію. На економії їх усіх вибили різками, вибили й Миколу, вибили навіть старого Джерю перед його очима.

Микола вийшов за панський двір і люто показав кулак, обернувшись до панського двора; старий Джеря йшов, низько похнюпивши голову. Обидва вони мовчки пішли додому. Дома вони розказали за все Джерисі й Нимидорі. Мати й невістка почали плакати.

Пишно викотився повний місяць з-за гори й освітив ясним світом Вербівку. Всі верби було видно, як удень. Надворі стало ясно, хоч голки визбируй. Сім'я повечеряла й сиділа мовчки на призьбі.

— Ходімо, Нимидоро, жито жать! — промовив Микола. — А ви, тату й мамо, лягайте спати. Як пропаде жито, що ми будемо зимою їсти?

Нимидора встала, знайшла серпи, і вони обоє рушили на поле. Все поле жовтіло проти місяця, як удень. Все тіло в Миколи боліло й щеміло, боліла й душа його, але він мусив гнути спину. Нимидора кинулась на жито з серпом, як огонь на суху солому, і так працювала, так швидко жала, як огонь швидко їсть суху солому.

Високо покотивсь місяць на небі. Микола з Нимидорою склали два полукіпки жита й вернулись в село.

Од того часу пан мав на прикметі Миколу й звав його бунтарем. Осавула не раз кричав на Миколу що він бунтує всю громаду в селі. Сам Микола дуже змінився: бувши парубком, він сміливо дивився всім в очі, був веселий, говорючий, любив часом пожартувать; тепер він похнюпив голову, рідко сміявся, перестав жартувать, а часом було як кине на кого жартовливим словом, то ніби вогнем впече. Він зненавидів свого пана.

Панський хліб був вже вижатий. Все поле було вкрите копами та стайками, як небо зорями, а людський хліб стояв, похилився і навіть вже сипавсь.

Зібрав Джеря свій хліб, половину склав у стіжок, а половину змолотив на харч. Прийшов шинкар за грішми. Джеря мусив везти хліб на базар, продати і заплатить жидові гроші та викупить кожуха. А тут треба було годувать панські качки. Весною на економії пан роздав на кожну хату по двадцять качиних яєць, а восени кожна молодиця повинна була принести на економію двадцять качок. На качку давали з економії по гарцеві зерна, але качка за літо здохла б, а не прохарчувалась би тим гарцем. Люди мусили годувать качок своєю пашнею.

Настала осінь. Нимидора почіпляла за ніжки на коромисло десять пар качок і однесла на економію.

Восени Нимидора мала вже дочку. Пішла баба-бранка до батюшки по молитву.

— Яке ймення дав батюшка? — спитала Нимидора в баби. — Може, й моїй дочці дав таке чудне ймення, як мені?

— Ні, дав ймення Любка, — сказала баба.

Третього дня породілля вже встала з постелі й поралась коло хати. Старий Джеря й Микола були на панщині. Проз двір їхав конем осавула, заглянув у двір і вгледів на дворі Нимидору. Він зскочив з коня і вбіг у двір.

— А чом ти, суча дочко, оце й досі не виходиш на панщину? — крикнув осавула й ударив Нимидору нагайкою по спині.

Нимидора крикнула й залилась слізьми.

— В мене родилось дитинча; ще ж сьогодні тільки третій день, — ледве промовила вона крізь сльози.

Осавула схаменувсь і крикнув:

— Гляди ж мені, щоб завтра вийшла на леваду обшморгувать буряки-висадки!

Породіллям пани давали тільки три дні вольного часу на одужання, а четвертого дня вже гнали їх на панщину до легшої роботи.

Ввечері прийшов Микола. Нимидора показала йому синяк на спині. В Миколи запеклось серце, а в душі заворушилась думка помститись за себе, за батька, за Нимидору.

А тут саме настав час платить подушне. Батько з сином думав, думав, де б то взяти грошей, і надумав продати кабана, що годували к різдву. Продали кабана, а самі зостались без сала й цілі м'ясниці їли пісний борщ та пісну кашу, неначе в піст.

Настав великий піст. Одного вечора старий Джеря прийшов з панського току та й звалився: в його нічого не боліло, але уся його сила хто його зна де й ділась! Тонка шия стала ще тонша; сухе лице стало ще сухіше, очі позападали дуже глибоко, а обидві руки по самі кісточки так трусились, що він не міг нічого держать в руках. Важка робота виссала в його сливе усю кров. Він лежав на печі та все дивився на стелю, широко розплющивши очі. Пролежав він тиждень, навіть не стогнав, і лице в його стало ніби припадать землею.

Микола пішов до батюшки й просив його висповідать старого батька. Батюшка прийшов, висповідав Петра, побачив, що він захляв, і звелів йому їсти в піст скоромне.

— Батюшко, хіба ж у мене душі нема, щоб я в піст їв скоромне! — промовив Джеря тихим хрипким голосом.

— То їж, Петре, хоч кашу з молоком; слабому бог простить, і я тобі прощаю, — промовив молодий священик.

— Не буду, батюшко, їсти: гріха боюся. Я чоловік старий, не сьогодні-завтра вмру. Та й де того молока дістать? Ми вже так вихарчувались, що їмо самий хліб та цибулю, та й хліба до нового не стане. Треба хлять, хоч і не хочеш.

— Про мене, як знаєш, а я тобі раджу й дозволяю їсти скоромне, бо ти, діду, охляв і захляв.

Петро тільки рукою махнув.

В чистий четвер Джеря вмер, та все наказуючи синові не зачіпать осавули, не зачіпати пана та робить мовчки панщину.

— Ти, сину, нічого не вдієш, а собі лиха накоїш. Пан оддасть тебе в москалі, — промовив Джеря та й умер, побитий лихою годиною. Важка праця виссала з його усю силу. Вся його сила пішла на чужу користь, в чужу кишеню, — на дорогі оксамитові сукні, на золоті сережки панії Бжозовській, на дорогі наїдки та напитки, на дорогі панські примхи та витребеньки.

В велику п'ятницю поховали старого Джерю. Сім'я їла паску з слізьми. Микола ще більше зажуривсь, бо за помершого батька треба було платить подушне як за живого, доки не вийде нова ревізія.

Настала пишна та тепла весна. Зеленіли верби в березі, зазеленіла трава на левадах. Джерин садок заквітчався білим цвітом. Все цвіло та зеленіло, тільки Микола ходив сумний та невеселий.

Був тихий весняний вечір. Нимидора поливала розсаду на грядках; Микола носив воду з Раставиці. Нимидора

розцвілась, як повна троянда. На зелених грядках, на зеленій леваді, проти ясно-зеленого листя верб, її брови чорніли, як чорнобривці. Вона була весела й співала. Микола стояв над відрами, похнюпивши голову. В лузі десь далеко кувала зозуля.

— Чого це ти розспівалась, неначе дівка? — ледве промовив Микола. — Ти співаєш веселої пісні та ще більше мені жалю завдаєш.

— Це я згадала, як колись в наймах крадькома вишивала сорочку та кляла зозулю; а тепер слухаю, як кує зозуля, та так мені забажалось, щоб вона накувала мені багато год життя. Як гляну я навкруги на цей зелений город, що оце засіяла, та як згадаю, що я тепер хазяйка, то мені аж веселої пісні хочеться співать.

— Співай, жінко, жалібної, то мені, може, буде легше, — промовив сумно Микола. — Чогось мені так важко на серці, така в мене журба, що я й не знаю, де й дітись!

— А чого ж оце тебе журба бере?

— А тим, що нам так погано жити на світі. Вмер батько... і за мертвого плати подушне, і за живих плати подушне. Я вже не знаю, чим винна та душа, що за неї треба щороку платить подушне.

— Дасть бог, вродить хліб, то й заплатимо.

— Нехай же передніше вродить; а коли вродить, то чи дасть пан завчасу його зібрать та звозити в тік.

Нимидора перестала веселої пісні співать, забрала відра, і вони обоє мовчки пішли до хати.

Микола ввійшов у хату, сів за столом, підпер голову долонею та все думав. Мати з Нимидорою порались у хаті, готували вечерю, а він усе сидів і слова не промовив. Нимидора розказала матері за розмову з ним на городі.

— Чого ти, сину, журишся? Дасть бог хліб, то ми якось-таки оплатимось. Ти б, сину, пішов до Києва, поки не настала робота в полі, та помолився богу. Може б, нам господь послав талан та добрий врожай на полі, — вговорювала мати сина.

Микола сидів і слова не промовив. Його довгий чорний вус спустився вниз, неначе п'явка; густі брови були насуплені. Микола мовчки вийшов у садок і пішов через садок на леваду. Сонце сідало за вербами, наче гасло, а в його на серці неначе гадина сиділа та все ссала та ссала за саму душу. Він усе думав, нащо то бог так вчинив, що недобре розділив долю між людьми: одним дав панство й степи, й лани, а другим дав важку працю, бідність

та трохи не торби. Він вернувсь до хати, згорнувши руки на грудях.

— То як же, сину, чи підеш до Києва? Як підеш на прощу, то я насушу тобі сухарів на дорогу, — говорила до його мати, вештаючись коло хати.

— Не піду, мамо, до Києва, не хочу молитись та дурно богові пороги оббивати. Коли є той бог на світі, то він бог панський, а не мужицький, бо все добро оддає панам, а нам не дає нічого, — сумно промовив Микола.

— Свят, свят, свят! Господи милосердний! Що це ти верзеш? Схаменись лишень та подумай, що ти бовкнув? Тим-то нам господь долі не дає, що ми таке верземо та богу не молимось! — промовила Джериха та й перехрестилась.

Микола ввійшов у хату, достав з полиці псалтир, розгорнув і почав читати. Псалтир здався йому темнішим од темної ночі: він не знайшов у йому поради й одповіді на свою важку думу, згорнув його і мовчки поклав на полицю.

Од того часу Микола почав часто задумуватись. Мати чіплялась до його, питала в його, що в його болить, і вже хотіла йти на пораду до знахурки.

— Ні! Вже, мамо, не поможуть мені знахурки, — одказував він матері. Тільки Нимидора своїми піснями, веселими словами та чорними бровами трохи розважала його.

Настали жнива. Хліб не дуже вродив. Пан почав знову одлічувать згінні дні та шарварки саме в жнива, а не восени. Микола намовляв людей не йти на ті згінні дні та мерщій хапати свій хліб з поля. Осавула розказав панові, що Микола Джеря знов бунтує народ. Бжозовський нахвалявся оддать Миколу в москалі. Та звістка дійшла до Джерихи.

— Сину, не зачіпай лиш ти осавули, не дражни пана! — благала мати Миколу. — Ти знаєш, що ми панщанні люди: пан зробить з нами, що схоче, і вволить свою волю.

— Як же його не зачіпать, коли він ніби знущається над нами. Я б радніший мовчати, але ми пухнемо з голоду, а він такий гладкий, що в свою шкуру не потовпиться.

— А що ми робитимемо, як він оддасть тебе в москалі? — сказала мати.

— Не діжде він того! — крикнув Микола, і його очі заблищали, неначе хто кинув двома іскрами, як у того вовка.

Микола вже був не молодий хлопець, а чоловік з дов-

гими вусами, з міцним станом, широкими плечами та міцними руками.

Мати замовкла. Нимидора почала плакати. Миколу взяв за серце не жаль, а взяла злість. Він вийшов у садок, сперся на тин і довго стояв, поки не прохололи його голова й груди.

Одбули люди панщину, одбули вже й згінні дні, а все-таки не вижали панської пшениці до решти. Пшениця в пана вродила, як ліс, густа, як щіт. Бжозовський зібрав людей і оповістив, що дасть жати за сніп, але давав дуже малий сніп. Микола не втерпів і вихопився перед паном з словом, що люди підуть жати до графа. За ним обізвався й Петро Кавун, а далі ще кілька чоловіків.

Бжозовський спахнув: його червоне повне лице стало ще червоніше, сірі очі аж налились кров'ю. Він зненавидів Миколу, бо вгадував в його гордих, сміливих карих очах велику ненависність до себе. Ту злість примічав він навіть в його довгих чорних вусах, в міцно стиснених губах, в твердому неласкавому голосі. Він затупотів ногами на одному місці й крикнув:

— То ти смієш мені цвікать в вічі? То ти смієш мені підбивать народ? Та я зараз дам знать становому й накличу повне село москалів. Я вас поб'ю московськими руками й оддам усіх бунтарів-хазяїнів у москалі! Я вас на Сибір запровторю! — крикнув Бжозовський несамовито та все тупотів ногами на одному місці.

Пан прогнав Миколу й Кавуна з-перед очей, одначе поступився громаді більшим снопом. Він боявсь, щоб часом люди і справді не пішли на графський лан на заробітки.

Прийшов осавула й запер Джерю, Кавуна і ще чотири чоловіки в холодну на висідку. В пана була думка й справді оддать Джерю й Кавуна в москалі.

Посиділи вони взаперті день, а другого дня їх випустили, бо треба було панську пшеницю дожинать. Пішов Микола з чоловіками додому та, йдучи, нишком змовлявся з ними. Вони знали вдачу свого пана і постановили втікать з села на далекі сахарні, поки мине некрутчина.

Тим часом трапилась несподівана подія. Осавулину жінку давно дражнили на селі злодійкою, і хазяйки нічого не клали напохваті, де вертілась осавулиха. В Кавунихи раз пропав шматок полотна, що білився на леваді. Вона впізнала своє полотно на сорочці в осавулиного хлопця, та тільки поклала честь на собі, — не хотіла чіплятись.

Саме тоді Кавун заколов кабана. Осавулиха навіда-

лась до Кавуна в хату і вхопила під полу два шматки сала. Проворна Кавуниха зараз постерегла, глянувши на купу сала на столі, прожогом побігла слідком за осавулихою, витрусила своє сало й наробила галасу на ввесь куток. Збіглися люди. Прибіг і Микола і почав кричать, що злодійку треба повести по селі з музиками. Микола порізав шматки сала на четвертини, понизав їх на мотузок і почепив осавулисі на шию. Баби вхопили осавулиху попід руки та й повели по селі. Микола йшов попереду й грав на скрипці. Кавуниха грала рублем на качалці. Осавулиха йшла і не знала, де діти очі од сорому. Діти юрбою бігли слідком; люди вибігали з дворів дивиться на ту комедію.

Осавула, довідавшись про цей Миколин та Кавунів вчинок, спересердя пішов до пана й розказав, що молотники крадуть з панського току жито; поробили собі здорові кишені і щовечора насипають повні кишені пашні, вертаючись додому. Він понабріхував на всіх тих, що водили по селі його жінку, а найбільше на Джерю та на Кавуна.

По селі пішла про це чутка. Всі люди загомоніли, що осавула гріха не боїться: сам бреше, і ще й виказує панові, як люди крадуть панську пашню. Микола з товаришами засів на засідки на леваді між вербами; і саме тоді, як осавула вертався од пана, вони вискочили з-за кущів, простягли осавулу й дали йому півсотні добрих київ.

— Оце тобі за пана, а це — за панію, а це — за панщину, — приказував Микола, — адже ж пан не шкодує сіна своїм волам, ще й брагою їх поїть, а ми так само панські, робимо панові, як воли, він нас не частує брагою, а різками. Панське добро — то й наше добро, бо то наша праця, а земля божа, — говорив Микола, луплячи осавулу палицею.

— Оце тобі за те, щоб ти пам'ятав, що виказувать панам на людей гріх, бо ми не крали в пана, а своє брали й вертали собі, — приказували чоловіки та все гнались за осавулою навздогінці, та все лупили його по спині палицями.

Осавула так боявся того гріха, що признавсь навіть в йому на сповіді батюшці; але все-таки пішов до пана й розказав, хто його попобив палицями. Пан постановив оддать Миколу, Кавуна і їх однодумців в москалі, та ще як можна швидше.

Пішла чутка про некрутчину. В Скрипчинцях вже ловили некрутів і забивали в колодки. Микола й Кавун з товаришами постановили того-таки вечора тікати на сахарні в Стеблів, у Канівщину.

Настав темний осінній вечір. Все небо було засноване хмарами. Надворі було поночі, як у погребі. Джеря повечеряв з Нимидорою та з матір'ю, сів коло стола і задумавсь. Мати полізла на піч і незабаром заснула. Нимидора розклала в челюстях огонь і сіла коло припічка прясти. Червоний світ миготів по білих стінах, по молодому Нимидориному лиці. Мичка на гребені світилась наскрізь. Гребінь чорнів зубцями проти вогню. Микола сидів кінець стола й не зводив з Нимидори очей. Його темні смутні очі блищали в темряві. В його на душі було так важко, так тяжко, що й Нимидорині брови не могли його розважить. Микола сидів, одягнутий в свиту.

— Чом це ти, Миколо, не роздягаєшся? — спитала в його Нимидора.

— Кидай, Нимидоро, прясти. Йди сядь коло мене, я щось маю тобі казать, — промовив Джеря дуже тихо, щоб не збудить матері.

Нимидора поклала гребінь на днище й сіла коло його.

— Скажу тобі, моє серце, що на душі маю: я тебе, молоду, цього вечора покинуть думаю. Я задумав цієї ночі втікать з села з Кавуном та ще з чотирма чоловіками.

Нимидорі неначе хто гострим ножем штрикнув у серце. Вона охолола, отерпла, зблідла й сиділа мов нежива.

— Не бійсь, Нимидоро, й не журись. Пан хоче нас оддать в москалі; як він нам обголить лоби, то ми тоді пропащі навіки; а тим часом ми втечемо на сахарні, перебудемо цей важкий час та й знов повертаємось. Може, воно якось перетреться, перемнеться та й так минеться.

— Ой, не кидай мене, моє серце, бо я пропаду! — несамовито крикнула Нимидора на всю хату неначе не своїм голосом.

— Цить! не кричи й не тужи! Ти збудиш матір: ви наробите галасу, тоді я пропащий.

Нимидора підвелась з лави і знов упала на лаву мов нежива.

— Я не навіки тебе покидаю; я зароблю грошей і знов вернуся.

— Коли покидаєш мене, то бодай ти покинув хліб їсти й воду пити! — промовила Нимидора без сліз, наче простогнала.

— Не проклинай мене, і не лай, і не плач! Ти думаєш, мені легко тебе покидать? Доле моя, щастя моє! — неначе простогнав Микола, вхопивши Нимидору в обнімок і сам залився сльозами, як мала дитина. — Піду з села, бо тяжко мені жити; піду в ліси, піду в степи, піду в пущі й на гострі скелі, а панщини таки робить не буду і в москалі не

піду. Піду втоплюсь, об камінь розіб'юся! Нехай звірі розшарпають моє тіло, а я все-таки втечу. Все одно мені пропадать! — сказав Микола.

— Що ж я буду в світі божому діяти сама з малою дитиною? — промовила Нимидора й почала гірко плакати. Вона тужила й голосила голосно, як тужать по мертвому, і аж побивалась на лаві.

— Не плач, Нимидоро! В мене серце запеклось і без твоїх сліз. Мене нужда ізсушила, ізв'ялила, як холодний вітер билину в полі. Моє серце наскрізь ножем пробите. Знайди мені сорочки, знайди харч та й бувай здорова! Як не вмру, повернуся, і повернусь не вдень, а вночі застукаю в кватирку, а ти одчиняй двері.

— Пропаща я навіки! Боже милосердний! За що ж ти нас так тяжко караєш? Коли ж тебе дожидать додому?

— «Тоді жди мене в гості, як виросте в тебе у світлиці трава на помості», — одказав Микола словами пісні, — а ти не ламай рук, не суши очей та доглядай матері й дитини. Як не вмру, то вернуся, не де дінусь.

Нимидора кинулась до колиски й схилилась, і ніби впала на дитину.

— Серце моє, дитино моя! Ти й не знаєш, що зостаєшся сиротою! — плакала Нимидора, задавлюючи хрипкий голос у грудях.

— Нимидоро, годі голосить та плакати! Мене ждуть люди. Давай мерщій сорочки, давай харч та виряджай мене в далеку дорогу.

— Не йди! переночуй хоч одну ніченьку дома!

— Не можна. Ми змовились; мене ждуть люди. Завтра мене заб'ють в кайдани, тоді я пропащий навіки.

— Бодай всі наші сльози впали на того, хто нас розлучає! Лучче я була б маленькою пропала, лучче б поневірялась довіку в наймах, ніж маю терпіти таке горе! — промовила Нимидора і почала шукать сорочки в скрині й складати їх у мішок. Микола вдягся в кожух, надів шапку, кинув у мішок скрипку, поклонився до матері, поцілував дитину і блідий, як смерть, сумний, як осіння ніч, вийшов з хати. Нимидора вийшла слідком за ним.

— Прощайте, рідні пороги, де походжали мої ноги! Прощай, Нимидоро! Згадуй мене, моє серце, вірними словами та дрібними сльозами, а я тебе, доки живий буду, довіку не забуду.

Надворі було поночі. Ніч була темна, але тиха. Усе небо було вкрите густими хмарами, неначе чорною ріллею. Нимидора випровадила Миколу за ворота і насилу дійшла до хати.

Микола пішов на вигон, де стояли старі верби: там його ждав Кавун і чотири чоловіки, що налагодились потаєнці втікать на сахарні.

Нимидора вбігла в хату, впала на лаву, схилилась на стіл, голова упала на руки, і довго-довго плакала і побивалась. Гарячі сльози обливали її руки, лились на стіл, як кринична вода ллється з джерела на траву. Вже тріски на припічку погоріли, і тільки одна головешка жевріла в попелі, мигогучи синім одлиском. Вже в хаті стало поночі, а Нимидора все плакала. Вона виплакала всі сльози, а сон утік од неї десь далеко в поле.

Коли це одразу в хаті стало видно, як удень. Стіни, піч, лежанка, колиска, образи — все ніби облилося кров'ю. Червоний світ миготів ніби хвильками й брижжами по стінах, трусивсь, переливався з стін на стелю, на жердку з одежею.

Нимидора схопилась з місця і глянула на вікна. Три вікна були ніби завішані знадвору червоними кривавими хустками. Нимидорі здалося, що вона збожеволіла. Одначе вона кинулась до колиски, вхопила за бильця колиску з дитиною і рвонула її так, що всі вірвечки порвалися, крикнула не своїм голосом і вибігла надвір. Слідком за нею вибігла стара перелякана Джериха.

Надворі було видно, як удень: було видно все дерево в садку, всі верби, кожну гілляку, кожний збляклий жовтий листок, що теліпався на гіллі.

Увесь двір, садок, хата — все було залите червоним світом, ніби кров'ю.

Нимидорі здалося, що горить її хата, що вона вже уся палає полум'ям, що горить садок, горять верби, горить комора. Їй здалося, що горить усе небо, що запалилась уся земля під її ногами.

— Рятуйте, хто в бога вірує! — крикнула Нимидора. — Рятуйте дитину, рятуйте Миколу! Мамо! рятуйте Миколу, бо він пропаде з тілом і душею.

— Бог з тобою, дочко! Це ж не ми горимо; це пожежа десь далеко на селі, — обізвалась мати, поправляючи хустку на голові.

На селі гавкали собаки, співали півні. Десь далеко було чути шум, та гам, неначе під землею. Всі люди на кутку спали. Нігде не видно було ні живої душі.

— Мамо, рятуйте Миколу! — знов закричала Нимидора, пригортаючи колиску до грудей.

— Де ж Микола? — спитала мати.

— Помандрував, покинув нас! — крикнула Нимидора.

— Коли? — спитала мати.

— Оце тільки що розпрощався зо мною і вас не звелів будить та й пішов у мандрівку кудись.

— Боже мій, світе мій! Чом же ти мене не збудила?

— Я світу за слізьми не бачила, я про вас і забула.

Стара мати заголосила на ввесь двір, а за нею й Нимидора, вертаючись у хату з колискою.

— Що ж ми тепер в світі божому будемо діять та робити без хазяїна? — насилу промовила мати крізь сльози.

Нимидора тільки голосила без сліз: в неї сліз не стало.

А тим часом Микола з товаришами мандрував з села, та не шляхом, а просто через поле межами. Вони всі йшли мовчки, притаївши дух і не оглядаючись. Вже вони вийшли на гору, вже одійшли далеченько од села і дійшли до лісу. Коли це одразу перед їх очима освітився ліс легеньким червонуватим світом. В селі бевкнув дзвін на гвалт і жалібно розлився його гук по полі, попід лісом. Всі вони разом обернулись назад.

Панський тік по другий бік села було видно ввесь, як удень. По самому краю од поля горів довгий ожеред соломи. Над ожередом стояло полум'я, неначе кучерява вогняна квітка, однизу вузенька, вгорі широка з позакручуваними листками. Полум'я стояло рівно, наче свічка палала. Надворі було тихо й поночі. Кучерявий дим йшов просто вгору до самих хмар. Рядом з ожередом вже займався довгий стіжок нового жита, а серед рядка стіжків знов спахнула вогняна квітка, лизнула тричі огняним язиком вгору і запалала рівним кучерявим полум'ям. Після того запалали всі стіжки суспіль, що стояли рядом до самого поля. З десять скирт хліба палало заразом, наче десять ставників горіло, а од їх піднімався густий дим, то чорний, як смола, то білий, як осінній туман. Вгорі дим зливався докупи в один страшний стовп та все йшов угору до самих хмар. Все чорне небо вгорі заблищало вогнем, замиготіло рівними хвилями, неначе кліпало якимсь страшним оком, кидаючи кров'яний світ на село, на ставок, на річку, на греблю, на верби, на широку долину. Кругом неба однизу стояла чорна, як земля, смуга, неначе огняне небо було підперезане оксамитовим поясом. Світ був такий ясний, що тополі на окопі кругом току було видно, як удень. На тополях половина листя була зелена, а половина жовта. Зелений лист проти вогню був ніби обмочений в густу запечену кров; жовте листя стало рожевим, неначе хто його облив вишневим соком. Чорні стовбури тополь чорніли проти вогню, ніби виковані з заліза. Все село було видко, як на долоні, з усіма білими хатами, з клунями, з церквою, з садками й вербами. Ввесь широкий ставок був

ніби залитий кров'ю. Раставиця крутилась на левадах, ніби вогняна гадюка, що сипле іскрами, а в кров'яному ставку одбивались чорні стовбури осокорів, чорне безлисте гілля верб, неначе в прозору кров хтось накидав чорного дроту та залізних стовпів.

Дзвін сумно бевкав на гвалт. Пан вискочив з двору на коні, а за ним козаки. Осавула покатав конем по селі будити людей, зганяв їх гасити пожежу. Загавкали й завили на селі собаки, завешталась люди, і всі побігли до току. Чоловіки з сокирами, молодиці й дівчата з відрами, діти з порожніми руками обстали лавою огняний тік, пороззявлявши рота й стоячи на одному місці. Одна баба з ляку чогось прибігла з кочергою і стояла з нею, неначе донський козак з списом. Пан кричав, осавула верещав, економ репетував, скакаючи скрізь на конях та зганяючи народ. Народ і собі кричав, та все стояв на одному місці. Кілька десятків чоловіка розкидали стіжок і кидали снопи за окіп на поле. Двоє барил з водою стояло коло стіжка. Люди нащось лили воду відрами в огонь, неначе грались в якоїсь іграшки.

А полум'я йшло далі в осередок току, до клуні. Другий рядок старих скирт чорнів проти вогню, неначе якісь здорові й довгі чорні звірі стояли рядками коло полум'я. Зайнялись і ті старі скирти, і неначе з землі виник одразу другий ряд огнених кучерявих квіток. Огонь лився далі, мов хвиля на воді; можна було бачити очима, як він посовувавсь по стіжках. Вже зайнялась довга здорова клуня. Купа чорного диму вихопилась з-під її високої покрівлі, прорвалась і валувала вгору, ніби вище од самих хмар. За димом палахнуло полум'я й обхопило клуню в одну мить з усіх боків. Почали летіть ніби пучками й фонтанами іскри. Шматки кулів летіли вгору й горіли, розсипались на повітрі й трусили іскрами додолу на поле. З полум'я з осередку несподівано схопився вихор, неначе клуня роззявила рота, позіхнула й засопла на всю пельку. Вихор закрутив вогнем. З огню почало викидать цілі снопи й шпурляло їх угору, як кидають подавальники вилами снопи на стіжок.

Сполохані горобці та голуби вилітали з соломи та з стіжків, піднімались угору, чорніли в диму, наче хто кидав грудками, а потім займались вгорі на вогні, тріпали вогняними крильцями й падали ніби кулями й грудками в огонь, неначе зверху крапав іскряний дощ.

Весь тік палав до останнього стіжка. Навкруги окопів тополі посохли і незабаром запалали, неначе рядки ставників. Швидко дим став менший і біліший. Де були стіж-

ки, там лежали й жевріли купи вогняної мерви. Тополі жевріли, неначе хто позабивав розпечені в огні червоні залізні кілки. Небо миготіло слабкіше й тихіше. Червоне кружало серед неба поменшало, а оксамитовий чорний пояс внизу над землею все ширшав, доки не піднявся до самої середини неба.

Шість чоловіка стояли під лісом, поглядали на пожежу, цмокали ротами та все казали, що хтось зумисне підпалив тік...

— Отак і треба нашому панові! — гомоніли чоловіки. — Добрий заробіток матиме пан на хлібі цього року.

— Цей хліб згорить, а на прийдешній рік знов у його буде повний тік хліба, — промовив Джеря.

— І хто його підпалив? — питав наче сам у себе Кавун. — А дивіться лишень, чи не літає чия душа в полум'ї? Як літає, ми впізнаємо, чия то душа, й знатимемо, хто оце підпалив тік.

— Дурна була б душа: полізла б в огонь! Хіба для неї не лучче сидіть дома та не рипаться, — обізвався Микола, а сам шукав очима своєї оселі; вгледів купу верб коло своєї хати, що біліла проти вогню, і все дивився на ті верби, під котрими він зріс, під котрими покинув свою хату, свою матір, жінку, дитину, покинув половину свого серця.

— Цур їй, цій пожежі! Кидаймо та ходім просто лісом, поки пан нам присвічує, — промовив Микола, останній раз глянувши на свої верби і вхопившись руками коло серця.

Шість чоловіка ввійшли в ліс. Червоний світ блищав по товстих дубах, по старих липах. Дерево чорніло, як залізні стовпи, і тільки білі берези ясно й виразно лисніли, неначе обшиті полотном та облиті рожевим соком. Вони ввійшли в темну чорну долину і неначе одразу пірнули під землю.

Тим часом в Джериній хаті ще довго голосила стара мати з Нимидорою. Каганець блимав коло комина, неначе старець блимав сліпими очима. Нимидора впала на лаву і вже не плакала, а тільки стогнала, ніби через сон. В неї голова ніби горіла вогнем; бліде лице стало червоне. Мати сиділа кінець стола та тільки дивилась на неї. Нимидорі здалось, що вона горить на панському току в полум'ї, що коло неї Микола і небіжчик старий Джеря молотять огняні снопи; з снопів сипляться не зерна, а іскри і падають на її лице, на груди, на очі. Нимидорі здалось, що вони самі неначе пороблені з розпеченого червоного заліза, світяться наскрізь, пашать вогнем та все б'ють червоними залізними ціпами по вогняних снопах.

— Мамо! чи ви бачите, які стали Микола та батько? Он подивіться! Вони з червоного гарячого заліза... А які в їх очі! Боже мій! в їх не очі, а жарини горять в ямках! Нащо вони молотять той огонь! Невже ж пани будуть їсти пшеничні іскри, що летять з тих снопів?

— Що ти говориш, дочко? Схаменись! Перехрестись та помолись богу! — промовила Джериха і почала будить Нимидору та торсать її за плечі. Нимидора не могла опам'ятаться й була гаряча, як огонь. Джериха достала орданської свяченої води, помочила Нимидорі голову й груди, очі й щоки.

— Мамо! — обізвалась нишком Нимидора, підвівшись з постелі. — Чи чуєте? Хтось стукає в кватирочку... Чуєте? Це він, це він вернувся, мій голуб сизий.

Нимидора схопилась з лави й кинулась до вікна. Ніч була темна. Вікна чорніли, неначе позавішувані чорним сукном.

— Мамо, гляньте, як видно надворі! Я бачу ввесь двір і садок. Мамо! Микола приїхав на білому коні! Он подивіться! Та такий гарний та ясний, як сонце, а на йому золота одежа та червоний пояс.

Нимидора вхопила Джериху за руку й повела її силою до вікна.

— Дочко моя, серце моє! Що ти говориш? Що з тобою? — говорила Джериха та все хрестила Нимидору, хрестила вікна, хрестилась сама. Їй здалось, що до Нимидори вже літає перелесник.

— Ненько моя! Боже мій!.. Микола стає вогнем, піднімається й летить угору! Боже мій! він полетів до неба і вже не вернеться до мене! Пропаща я навіки! — крикнула несамовито Нимидора чудним голосом і впала знов на лаву, як камінь. Джериха перелякалась і не знала, що робить. До самого світу вона хрестилась та молилась, поки Нимидора заснула важким, тяжким сном.

III

Микола з товаришами помандрував на сахарні в Канівщину, в Стеблів. Він ішов не великим битим шляхом, а через малі села понад Россю, невеликими дорогами, щоб не стрінуться з вербівськими людьми або й з своїм паном.

В Стеблеві, де кінчається містечко, де Рось вириваеться з тісних берегів, обставлених скелями, є дуже гарне місце. Там Рось минає чималий скелистий острів Замок і знов зливається з своєю Самовілкою. Зараз за тим островом скелисті високі береги оступаються од річки, подають-

ся трохи набік, а там далі каміння ховається під землею, гори розступаються півкругом, і по рівному полю в'ється річка по зелених луках та левадах. Там недалечко од острова над самою Россю лежить неначе здоровий кам'яний звір з чистого каміння, на котрому стирчить ніби здорова кам'яна шерсть то ножами, то стовпчиками, то ніби пилками із здоровими зубцями. Усе це ніби накидано зверху на подовжасту купу скель, а на самому кінці тієї купи стримить високий, як стовп, камінь на вісім сажнів, зверху товщий, неначе на стовп хтось насадив здорову голову. Не стає тільки очей та носа, щоб той камінь був схожий на давнього ідола. Той стовп стримить, неначе ріг кам'яного величезного звіра.

На острові під кам'яною стіною притулився здоровий питель на два етажі і трохи не достав покрівлею до верха скелі. Коло самого питля з берега на острів висів перекинутий мішок з поренчатами. Місток висить високо над Россю, прикований залізяками до скель на обох берегах Росі. Під ним шумить і б'ється об каміння біла водяна хвиля. Просто по Росі вгору видно високі скелисті покручені береги, а там далі над самою скелею, що зветься Спас, стоїть церква серед зеленого дерева, котру видко наче через кам'яні ворота.

В тому місці, нижче од Замка, під самою скелею стояла фабрика, здорова, біла, висока, з високим чорним стовпом, котрий виганявся трохи вище од скелі. Нижче од фабрики, на рівнині, між зеленими вербами, біліли рядки німецьких мурованих домків, з білими стінами на причілках до самого верху покрівлі. Веселі домки тонули в вербах. Між домками вештаються німці; німкені в червоних сукнях брали воду з криниці; коло їх вешталися німченята в узесеньких штанцях. Там жили всі німецькі майстри й директор сахарні.

Микола й його товариші прийшли в контору, де сиділи директор та писарі. В здорових просторних покоях скрізь по закутках були пороблені з дроту ніби клітки, а в тих клітках сиділи писарі. Коло одного стола сидів директор, високий, поставний білявий німець з довгими вусами та сірими очима. Він не спитав вербівців про пашпорти, не спитав навіть, звідкіля вони родом, і тільки позаписував їх ймення й прізвища. Микола назвав себе Іваном Гриценком, Кавун назвав себе Панасенком. Директор поклав їм плату по три карбованці на місяць на панських харчах і звелів йти до сахарні.

В сахарні другий німець, машиніст, поставив їх коло машин на роботу. Кругом їх кипіли здорові казани з ма-

лясом, стукотіли, гуркотіли колеса, дрижали здорові ремінні паси, перекинуті од низу через стелю на верхній етаж. Бідні хлібороби озирались на всі боки на ті страшні, здорові, лапаті машини, не знали, як повернуться, як ступить. Їм здалось, що їх завели в якесь страшне пекло.

Настала ніч, а їм здавалось, що з-за машин от-от вискочать дідьки й потягнуть їх під ті машини з страшними зубцями. Німець все показував їм, як ходить коло машини, і вони насилу оговтались, насилу призвичаїлись до обстави, до нової роботи.

Опівночі, сливе перед світом, задзвонили в дзвоник, й інші робітники стали на їх місце, а вони пішли до казарми на ночівку. То була нічна зміна.

Між білими, чистими німецькими домками, між зеленими вербами чорніли дві довгі казарми для бурлак. Казарми були довгі, обідрані, з оббитими дощем стінами. Можна було подумать, що то кошари для овець, а не хати для людей. На кінці кожної казарми в кутку стояли здорові казани, замуровані в цегляну піч, де варили бурлакам їсти.

Минув рік після того, як вербівці втекли з Вербівки. Була неділя. В селі почали благовістить на службу, і дзвін голосно гув понад Россю, між скелями. В казармі коло довгого стола стояли й сиділи бурлаки. Між ними був і Микола Джеря. Він так помарнів і змінився на обличчі, що його трудно було впізнать. Блискучі карі очі наче погасли, лице постарілось, рум'янець пропав, лоб став жовтий, як віск, шия поморхла. Тільки здорові жилаві руки з довгими пальцями та довгі вуса нагадували про давнього Миколу Джерю. На Миколі була чорна, мов земля, сорочка, подерта свита, старі шкарбани з дірками, звідкіль виглядали солом'яні устілки. Волосся на головах у бурлак було закудлане, мов у непросипленних п'яниць.

Поруч з Миколою сиділи за столом бурлаки в таких чорних сорочках і з такими невмитими видами, з такими бруснатими щоками, а такими кудлатими головами, що й дивиться було страшно. Одні бурлаки грали в карти, такі засмальцьовані, що на них ледве червоніли безталанні королі й короліви, замазані нечупарними бурлацькими руками. На столі стояла горілка: декотрі бурлаки пили могорич і частували бурлачок. Микола грав на скрипці. Одна молодиця з темного кутка загомоніла й почала його лаять за те, що він грає до служби божої.

Через усю казарму попід стіною стояли неприбрані полки, на полах валялась солома й потерть. На тих полах покотом спали бурлаки й бурлачки, розкидавши на барлозі

драні свитки й кожухи. Одна чепурна молодиця в білій сорочці замітала казарму і згортувала з полів барліг. П'яні бурлаки затягли пісні; Микола приграваз їм на скрипці.

— Господи! нема вам ні празника, ні неділі! — гукнула богобояща молодиця з другого кутка. — Чи не чуєте, що до церкви дзвонять?

— Дзвонять, бо їх на панщину не гонять! — обізвавсь приказкою Микола і задзвонив на скрипці так, що трохи струни не порвались.

В казарму вбіг Кавун і крикнув до Миколи:

— Тікаймо, бра! тікаймо! Я йшов з міста коло корчми і бачив свого пана Бжозовського.

— Невже? — аж крикнув Микола і так шпурнув скрипку на стіл, що вона загула ніби не своїм голосом.

— Їй-богу, бачив! Нехай мене святий хрест поб'є, коли брешу!

Вербівці покидали карти на стіл і пороззявляли роти.

— Мабуть, довідався, що ми тутечки на фабриці, та це приїхав по наші душі, — сказав Микола. — Але чорта лисого забере звідсіля до себе в Вербівку, а не нас.

— Знайшов дурнів! Так оце живцем і дамося йому в руки, — обізвався один бурлака.

— Де ж ти його бачив? — спитав Джеря в Кавуна.

— Сидів в заїзді коло вікна й люльку курив. Я зараз впізнав його руду голову й червону пику та й дав драла за жидівські хати через тини, — сказав Кавун.

— В котрому вікні він сидів? — знов спитав Микола.

— В самому крайньому, що зараз од угла з причілка, — сказав Кавун.

Микола подумав, встав, покликав Кавуна і вербівських бурлак надвір і нишком промовив: «Знаєте що, хлопці? Давайте провчимо вражого пана, щоб не квапився ганяться за бурлаками!»

— Як же ми його провчимо? — спитали бурлаки.

— Нападемо вночі на станцію, видеремо вікно, вліземо в кімнату та дамо йому стільки стусанів і різок, скільки він колись надавав нам на економії.

— Добре, їй-богу, добре! Даймо йому доброї прочуханки, щоб пам'ятав до нових віників, — загукали бурлаки.

Бурлаки вернулись до казарми, позабирали свої клунки, тихенько один за одним втекли з казарми і поховались у скелях між густими лозами. Вони поклали клунки під голови і полягали спати.

Пан Бжозовський і справді довідався од людей, що бували по ярмарках, про вербівських утікачів. Микола пока-

зав дорогу іншим, і слідком за ним багато людей повтікало на стеблівські заводи. Бжозовський приїхав в Стеблів, пішов на справу до стеблівського пана і полаявся з ним за те, що він приймає до себе на фабрики без пашпортів його панщанних людей. Бжозовський задумав другого дня з сільською поліцією половить своїх кріпаків і вернути додому.

Надворі смеркало й сутеніло. Микола з товаришами спав в лозах, готуючись в далеку дорогу. В пізню добу він побудив товаришів; всі вони рушили з ліз і потяглися на місто до корчми. Ніч була темна, тільки на небі ясно блищали зорі. Надворі було холодненько, як буває весною. Бурлаки прийшли на місто. В одній жидівській хаті ще блищало світло. Бурлаки посиділи на призьбі коло однієї жидівської хати, поки не погасло світло, і крадькома через тини та городи прийшли до заїзду. В заїзді все спало. Скрізь було тихо й мертво. Кавун показав бурлакам те вікно, де Бжозовський сидів удень з люлькою в зубах. Вікно виходило не на вулицю, а на подвір'я. Бурлаки обійшли кругом заїзду, підійшли під вікно і почали прислухуватись. Крізь вікно було чути, як Бжозовський сопів та хріп на всю кімнату.

— Починаймо! — зашепотів Микола і почав одколупувать ножем вікно. Другі бурлаки помагали йому. Поганенькі рами й завіски швидко подалися під дужими руками, мов тонке павутиння. Микола вийняв і виставив вікно, поставив його коло стіни і поліз у кімнату. За ним слідком полізли другі бурлаки.

Як той звір кидається на товаряку, так кинувся Микола на Бжозовського ліжко і налапав панові ноги. Пан схопивсь, з переляку втратив голос і не міг навіть крикнуть: як блискавка, мигнула в його голові думка про Миколу й вербівських бурлак. Микола однією рукою вхопив пана за ногу, а другою почав давать стусани в груди. В хаті було поночі, як у льоху. Бжозовський звився, як уж, та й шугнув просто в двері, як сполоханий півень. Бурлаки не знали, де двері, і тільки крутились по хаті. Пан перебіг прихожу, де спав осавула, і побоявся бігти надвір: в його була думка, що коло дверей засіли на варті і стережуть його другі бурлаки. Бжозовський налапав сінешні двері і в одну мить кинувся по дверях на горище. В сінях, на його щастя, не було стелі. Він видряпався по дверях на горище й кинувся бігти. Одначе бігти не було куди: він вдарився лобом об крокву і поколов собі лице куликом. Од переляку на його лобі виступив холодний піт. Він присів у самісінькому куточку під покрівлею.

Тим часом бурлаки розсипались по двох темних кімнатах, лапали руками по всіх закутках, лазили під ліжка і не знайшли пана. Микола був лютий, як звір, і посатанів.

— Доставай сірників! Світи світло! — шепотів він сливе нишком бурлакам. — Будемо гамселить при світлі... що бог дасть!

Кавун дістав з кишені сірники, тернув сірником об стіну. Огонь спахнув — і бурлаки тільки вгледіли порожне ліжко, а в прихожій вербівського осавулу долі. Осавула лежав на спині і спав міцним сном, аж рота роззявив і вищирив зуби. Бурлаки без сорому засвітили свічку, миттю кинулись на осавулу і почали його лупцювать кулаками. Кавун накинув йому на голову свиту, ще й сам сів зверху. Переляканий осавула тільки харчав під Кавуном.

Бжозовський, сидячи на горищі, почув те страшне харчання. Один бурлака вгледів одчинені двері, догадавсь, де подівся Бжозовський, і почав дертись по дверях на горище. Бжозовський схопився з місця, між латами продер кулики, видерся на покрівлю і стрибнув з стріхи додолу. Під стріхою стояв воловий віз. Він потрапив на віз, страшенно обідрав собі литку об полудрабок, скочив з воза й побіг через двір. Перескочивши в город через тин, він присів під тином і боявся бігти далі. Йому здавалось, що бурлак, повний двір, повний город, що вони позасідали на засідки скрізь попід вікнами, попід стайнею, поза тинами. Йому здавалось, що от-от знов на його спину плигне Джеря і почне лупцювать його в груди кулаками.

— Тікаймо звідціль, браття! — промовив Микола. — Тікаймо! Вислизнув жмикрут з наших рук! Не животіти теперечки нам на світі.

Один бурлака схопив з стола золотий годинник і хотів сховати його в кишеню.

— Не зачіпай! Це наша кров! — крикнув Микола несамовито, видер з рук годинник і брязнув ним об поміст з усієї сили. Годинник дзенькнув і розбився на дріб'язки. Микола вискочив через вікно надвір; за ним почали плигать другі бурлаки. Світло погасло. Пан бачив, як блиснуло світло, як бурлаки стрибали з вікна надвір, і з переляку дременув просто через грядки, нахиляючись при самій землі. Його ноги грузли в м'яких грядках. Грудки землі летіли на всі боки. Молода кукурудза лущала під ногами. Бжозовський вбіг у молодий бур'ян і приліг у йому на саму землю.

Бурлаки зникли. Надворі стало тихо. Тільки осавула в хаті охав та стогнав.

Довго Бжозовський лежав у бур'яні та прислухавсь. Він втратив памороки і тільки тоді опам'ятався, як почув, що в його все тіло труситься од холоду, а зуби аж цокотять.

На селі десь далеко заспівав півень. Той півень неначе розігнав дідьків для Бжозовського. Він набрався сміливості, підвівся, глянув на небо і побачив, що забіг таки далеченько. Грудки муляли в босі ноги, а холодна земля обсипала ноги, наче сніг Він прийшов до заїзду, побудив жидів і звелів погоничеві зараз запрягать коні. Осавула ледве ворушився од стусанів.

Пан ще вдосвіта рушив в дорогу з Стеблева. А тим часом бурлаки були вже далеко од Стеблева. Йдучи шляхом темної ночі, вони все бідкались, що їм не спосудилось добре оддячить своєму панові. Вони брались не на північ, де було так само багато сахарень, а на південь. Туди їх тягло почування волі на степах; туди, далеко на степи, їх надила якась невідома сила, на ті шляхи, на ті степи, де колись ховалась воля українського народу, невважаючи на другу пащеку страшного степового звіра — татар. Та й цей степовий звір, мабуть, не був такий страшний, як свій небезпечний звір домашній, котрий катував їх і знущався над ними без жалю.

В той час Бжозовський вертався до Вербівки. Четвірня добрих коней несла легенький фаетон ніби на руках. Осавула ледве поспішав за ним маленькою бідкою. Бжозовський згадував про бурлак, про Джерю, і вся кров кидалась йому в голову, заливала його очі. Він почував на своїх грудях бурлацький кулак, і йому здавалось, що саме в тому місці пекло його ніби вогнем. Він пригадував, як втікав через горище, як скакав з покрівлі на землю, як лежав у бур'яні, і ввесь його шляхетський гонор піднявся з самого дна, кипів, клекотів у його душі. Він догадувавсь, що й погонич, певно, знає про те діло, знає й осавула, знає й увесь Стеблів, знатиме й уся Вербівка і всі пани-сусіди. Од помсти він усе штовхав погонича кулаком у спину, як тільки той не потрапляв на добру дорогу, як тільки фаетон нахилявся набік. Погонич од злості передавав ті стусани коням, лупцював їх немилосердно гарапником попід черево, а коні передавали злість панському фаетонові, хвицали по йому задніми копитами й трохи не поносили.

Вже свінуло надворі, вже й зійшло сонце, а бурлаки йшли й не спочивали. Вони поминули багато сіл, багато сахарень та суконних фабрик, ніде не спочивали і не ставали. Їм усе здавалось, що Бжозовський буде гнаться за

ними. Опівдні вони звернули в лісок, з'їли по шматку хліба, напились з кринички погожої води і помандрували далі. Ввечері з'явилось на долині велике містечко з двома білими мурованими церквами. За містечком осторонь стояли здорові сахарні з високим чорним стовпом. Вітер повівав од заводів, і далеко на полі було чути препаскудний противний сморід од перепалених кісток, од гнилого малясу.

Сонце сіло за горою. Череда йшла в містечко. Потомлені бурлаки ввійшли в містечко. То була Черкащина.

— Ставаймо тут на роботу в сахарні, — промовив Джеря. — Ми зайшли вже далеко од Вербівки. Тут не знайде нас пан.

— Де пристанемо, там і на роботу станемо, — сказав Кавун. — Сахарень є доволі; ми вже поминули їх по дорозі більше десяти. Про мене, зоставаймось тут. Але треба нам десь переночувать.

— Просімся на ніч до людей: може, нас будлі-де й пустять, — промовив Джеря.

Бурлаки сіли на окопі коло царини, трохи одпочили, з'їли по шматку хліба та по цибулі і ввійшли в містечко.

— Чи будемо проситись до багатих, чи до бідних? — обізвався один бурлака.

— Спробуємо передніше до багатих, — сказав Микола.

Бурлаки повернули до великої хати і ввійшли у двір. На просторному дворі мекали вівці, стояли потомлені воли. Молодиця доїла корову. Старий чоловік порався в загороді.

— Добривечір вам! З понеділком будьте здорові! — сказали бурлаки до хазяїна, піднявши трошечки шапки. — Будьте ласкаві, пустіть, переночувать!

— А хто ж ви такі; звідкіля бог несе? — спитав хазяїн.

— Ми йдемо здалека на заробітки й хочемо стати на роботу в сахарні, — сказали бурлаки.

Хазяїн бистро кинув на їх оком і задумався. Перед ним стояли люди в чорних, як сажа, сорочках, з бруснатими щоками й підборіддями, в старих драних свитках, в старих дірявих брилях, з червоними очима.

— То ви б то бурлаки, чи що? — спитав їх хазяїн згорда.

Бурлаки трохи помовчали, а Микола промовив:

— Та еге ж! Не з добра стали бурлакувать...

— Коло нашої хати великий шлях; а великий шлях несе всякого народу, — і доброго й лихого. Шукайте собі,

люди добрі, пристановища деінде, — промовив хазяїн і кинувся до роботи.

Бурлаки мовчки повернули з двора, а Микола не стерпів і промовив:

— Та й ми такі хазяїни, як і ти, чоловіче, та тільки лиха доля погнала нас з дому.

Бурлаки пішли до другої хати, далі до третьої: їх ніде не пускали на ніч. Коло самої церкви вони зайшли до одної убогої молодиці й почали проситись переночувать в клуні.

— Я б вас пустила, та мого хазяїна нема дома. Я не знаю... я б рада й пустить, та... — говорила молодиця, запикуючись.

Бурлаки розказали про все своє горе, розказали, як вони втекли з села од пана, як бідували, як набрались лиха, і розжалобили добру молодицю. Вона пустила їх на ніч у клуню, ще й наварила на вечерю кулешу. Бурлаки покотом полягали на соломі й спали як убиті. А добра молодиця, вернувшись до хати, як почала думать та гадать, то з переляку поховала в скриню всю одежу, яка висіла на жердці, підперла двері кочергою й рогачем і довго не спала, та все думала за бурлак.

Другого дня, тільки що свінуло, молодиця встала й почала оглядать хату і все, що було в хаті: подивилась на скриню, заглянула в скриню — все добро було ціле. Вона перехрестилась і вийшла надвір. Бурлаки покотом спали на соломі як побиті. Молодиця затопила в печі й почала варить обід. Бурлаки встали, повмивались, помолились богу до схід сонця, подякували молодиці й пішли до сахарень.

IV

Сахарні стояли за великим ставком, захищені глибоким ровом і обгороджені стіною. Шлях вився до великої мурованої брами; коло брами стояла сторожка для вартового, помальована білими й чорними смугами, як малюють скарбові сторожки для москалів. Бурлаки ввійшли в браму і побачили цілий невеличкий городок. Перед ними була зовсім міська вулиця з мостовою, з тротуарами. По обидва боки стояли невеликі муровані домки з здоровими вікнами; коло їх зеленіли садочки. То були житла для німців та для писарів. На другій вулиці стояв чималий дім директора рафинаду. Там була навіть школа, тільки не для просвіти народу, а задля того, щоб вивчить хлопців на писарів для фабрицьких канцелярій. В кінці вули-

ці стояв високий будинок; то був театр — панська примха, для розваги офіціалістів, їх дочок і синів та писарів, а під ним були крамниці з усяким крамом. Далі йшли довгі магазини, а серед майдану стояла прездорова сахарня, з одного боку на чотири поверхи, з другого на п'ять. Коло самого ставка стояв рафинад та костопальні з високими чорними стовпами. За сахарнею здоровий двір був закиданий сажнями дров; звідтіль тяглась залізна дорога до заводів. Серед того двора між сажнями дров стояла парова машина; там різали колодки на дрова, складали дрова на вагони і везли їх просто до парових машин на заводи.

По всьому дворі й по тому місті сновигали позамазувані робітники, в чорних сорочках, з чорними видами. Скрізь було чути гук, шум, гам, свист. Машини в заводах стукотіли та гуркотіли, аж стіни гули й трусились. З високих виводів завжди валували стовпи чорного, смердючого диму.

Бурлаки дійшли до сахарні й почали розпитувать, хто приймає людей на роботу. Робітники показали їм на один дім, де жив посесор тих заводів.

Посесор був еврей, Абрам Мойсейович Бродовський. Всі заводи належались до одного дуже багатого пана, котрий жив за границею й рідко приїздив на заводи. Єврейське господарство вже далося взнаки людям і кидалось в вічі. Огорожа місцями лежала на землі, по двору стояли гнилі калюжі; будинки були облуплені, вікна в хатах були повибивані; подекуди ціле стадо кіз гуляло по садочках і гризло дерево.

В той час як вербівські бурлаки розмовляли з робітниками, надійшов сам посесор. То був товстий, здоровий жид, з рудою бородою, з сірими очима, в чорній оксамитовій жилетці. На жилетці теліпався важкий золотий ланцюжок з печаткою і всякими цяцьками; на товстих куцих пальцях блищали важкі золоті персні з дорогими блискучими камінцями. Комірчики й сорочка, чорний блискучий галстук на шиї були засмальцьовані, аж блищали проти сонця. Чорний довгий сюртук, вишневий оксамитовий картуз на потилиці давали йому дуже характерний вид. Невважаючи на його багате вбрання, на золото, од його тхнуло чимсь. Бурлаки впізнали той дух під багатою одежею, як вовки впізнають вовчий дух у вовчій шкурі.

— Чого вам треба? — спитав у бурлак Бродовський.

Всі робітники поздіймали перед ним шапки. Вербівські бурлаки не зняли шапок, не поклонились, тільки згорда поглядали на його, неначе вони були хазяїнами в сахарні, а Бродовський був наймитом.

— Ми хочемо стать на роботу в сахарні, — обізвався Микола згорда.

— Ну, коли хочете, то ставайте, — сказав Бродовський.

— А хіба ти приймаєш тут на роботу? — спитав Микола якось з осміхом і гордо.

Бродовський зобидився. Всі робітники осміхнулись.

— Коли хочеш ставать на роботу в мене, то не тикай на мене! Ну, що це таке з цими мужиками! Я тут хазяїн. Хіба ти не знаєш, чи що?

— Авжеж не знаю! Хто тебе знає, що ти таке, — сказав Микола якось сердито, як звичайно селяни говорять.

— Чого ти кричиш на мене! Ну, я з тобою свиней не пас! Ну, коли хочеш в мене служить, то не тикай на мене, бо я тут пан, — промовив уже сердито Бродовський.

Микола трохи не загнув Бродовському в батька-матір і насилу вдержав язика; одначе він уже зумисне поминав те капосне «ви». Він усе-таки бачив перед собою жида, хоч і багатого.

Бродовський, взявши в посесію сахарні, довго морочивсь, поки привчив людей казати йому «ви», а хто на його тикав, тому він довго не видавав плати за роботу. Одні захожі бурлаки довго не гнулись, та все тикали на його, на дітей, навіть на його жінку, хоч вона зовсім була схожа на паню.

Бурлаки згодились з Бродовським по три карбованці на місяць на його харчах і пішли до казарм.

— Чи не комедія, вражого сина, з жидом! — сказав Микола. — Служили панам, а це вже довелось служить жидам. Покуштуємо ще жидівського хліба, який він на смак.

Бурлаки ввійшли в казарми. Казарми, довгі без міри, були ще поганші, ніж на стеблівській сахарні. В хаті було повно барлогу, як у свинюшниках; там стояв якийсь чад од мархотки, од гнилої соломи, од нечистої одежі, от кислого борщу, од бурлацьких онуч.

На заводах задзвонили в дзвоник. Густими рядками потяглися люди з заводів. Одні пішли в містечко; за всі дні найняті робітники пішли на обід в казарми.

Бурлаки посідали обідать. Кухарі насипали з великих казанів у миски борщ. Той борщ був такий смачний, що вербівські бурлаки, виголодавшись після дороги, через велику силу набивали ним пельку. В борщі була сама за себе бутвина та квас; подекуди тільки плавали таргани замість м'яса. Після борщу подали кашу. Каша була з тухлого пшона, а старе сало тхнуло лоєм. Хліб був чорний, як свята земля.

— Ото каша! — промовив Микола. — І в Вербівці бідував, а такого добра не їв. Чи й сам пан жид їсть таку кашу?

— Поживеш, чоловіче, покуштуєш ще й кращої каші,— обізвався один бурлака.

Дзвоник задзвонив, і всі бурлаки знов пішли на роботу. В казармах зостались самі вербівці, зостались і задумались. Кожний згадував за свою хату, за свою жінку, своїх дітей. Микола сидів і журивсь.

— Чи доведеться нам коли вернуться додому? — спитав Кавун наче сам у себе.

— Як ухопить нашого пана, то, може, й повертаємось, — промовив Микола.

— А коли ж то його вхопить, коли він здоровий, як віл, — знов обізвався Кавун і похилив на стіл свою русяву голову, своє довгообразе лице з тонким рівним носом і з довгими вусами.

— Та й смердить же наша хата! — сказав Микола і вийшов надвір. За ним вийшли і другі вербівці.

Казарми стояли над самим ставком. Ставок був здоровий і далеко розлився в поле між двома невисокими горами. За ставком, од самого берега йшов на гору старий ліс високою рівною стіною, переходив гору й ховався в долині, за горою. Половина лісу вже пішла на сахарні, а друга половина, наче по шнурку обрубана, стояла в пишній красі, ніби хтось зумисне насадив його стіною до самого ставу. Товсті граби, берести, дуби, кленки стояли, ніби густо наставлені стовпи, з зеленою покрівлею зверху. Круглі зелені широкі верхів'я вкривали ліс зверху, ніби зеленими шатрами. А там далеко на яру блищав ставок, зеленіли береги; а далі в воді стояв стінами густий темнозелений оситняг. Його тоненькі гнучкі стебла здалеки були схожі на купи павутиння. Він одбивавсь у воді ще тоншим, ще ніжнішим, неначе під водою плавав зелений пух.

Бурлаки хотіли скупатись, але глянули в воду і побачили, що вода була густа й смердюча. Дохла риба плавала коло берегів: в ставок випустили маляс і зробили з його смердюче багно; ставна вода була гнила.

Вербівці стали на роботу в сахарні. Ця робота була для їх легша од роботи на полі, але зате нудніша. На полі, на чистому повітрі було якось веселіше й охотніше робить, ніж коло машини, між стінами, на помості, слизькому й липкому од розлитого смердючого малясу.

Минув місяць. Бурлаки пішли до посесора за грішми. Бродовський сам одлічував плату робітникам, невважаю-

чи на те що був дуже багатий: він був з простих євреїв.

Микола стрів на подвір'ї Бродовського жінку. Вона була убрана зовсім по-панській, але її лице, її нечепурна одежа, чорний поділ спідниці і розкудлане волосся на голові — все це показувало, що вона не панія.

— А де твій чоловік? — спитав Микола в посесорші.

— Що ти, свиню! Ну! Чого ти на мене тикаєш? Я тобі не дам грошей за місяць. Ніяк не привчимо цих хамул, як треба розмовлять з панами.

— Авжеж пак! Хіба я дурно робив місяць, — сказав Микола. Бродовська пішла жалітись на бурлак до свого чоловіка.

Бродовський вилаяв бурлак, одлічив і видав гроші і вилічив за всі дні, коли бурлаки були слабі й не були на роботі. Бурлакам довелось забрати не всю свою місячну плату.

— Ну, не забагатіємо в цього пана! — промовили бурлаки, вийшовши з двора.

Бродовський поставив шинок коло самих заводів, хоч усі шинки в містечку були закуплені в дідича таки Бродовським. Бурлаки в шинку оддавали Бродовському назад за його горілку зароблені в його гроші.

Була неділя. Бурлаки просто од посесора потяглися до шинку і з горя пропили трохи не всі свої гроші. Микола пив чарку за чаркою; жид наливав та все не доливав на палець, бо з тих недоливків зоставались у його в кишені сотні карбованців. Коло шинку сиділи музики і грали; бурлачки танцювали з бурлаками. Микола на той час забув і Вербівку, і Нимидору, і свою хату, і свого страшного пана; запив все своє горе і вже жив у якомусь іншому світі, веселому, гулячому, — неначе він знов удруге парубкував.

— Грайте, музики! буду танцювать! — крикнув Микола, піднявши рукою високо шапку вгору.

Музики заграли, і Микола пішов садить гопака. Той гопак був страшний; здавалось, ніби сам сатана вирвався з пекла на волю. Його темні очі ніби горіли, як жарини, а волосся розпатлалось; бліде лице почорніло і неначе посатаніло. То був не молодий Микола з тонким станом, з парубочим веселим лицем; то був бурлака, що був ладен пити й гулять хоч весь день.

— Грайте дрібніше, бо морду поб'ю! — крикнув Микола несамовито і потяг одну бурлачку у танець. Він так обкрутив її кругом себе, що на бідній бурлачці затріщала свита, і вона ледве вирвалась з його рук.

До пізньої ночі грали музики; до пізньої ночі пили й

танцювали бурлаки, доки не витрусили з кишені усіх зароблених грошей.

Настала зима. Бурлаки стали на роботу в Бродовського на цілу зиму. Посесор так харчував бурлак, що в великий піст в його казармах почався помірок. Заслабла одна молодиця і вмерла наглою смертю; потім заслаб один чоловік і не діждав до вечора. Другого дня знов заслабло кілька чоловік. Бродовський, взявши в посесію сахарні в одного великого пана дідича, одразу заплатив багацько грошей і через це мусив позичить чимало грошей в заможного купця в Лебедині, Шмуля Каплуна. Шмуль згодився позичить, але вимовив таке завсідне право, щоб його зять харчував робітників в сахарнях за три карбованці от душі, аж доки посесор виплатить усю позичку. Шмулів зять закупив на харчування бурлак багато тарані за дуже малу плату. Тараня була дуже давня, лежана, трухла й гнилувата. Од неї бурлаки зараз почали слабіть, а потім по бурлаках пішов такий помірок, що за його пішла чутка по околиці та й скрізь. Робітників умирало багато.

Посесор, вважаючи на себе як на пана, задер вгору кирпу проти попа. Він звелів самим бурлакам ховать мерців. Піп, не довго думавши, дав звістку благочинному. Почалось діло. Тоді посесор побачив, що накоїв лиха, ледве загасив діло сотнями карбованців. Він скуб себе за пейси, за бороду і мусив платить попові давню плату за фабрицьку парафію.

А тим часом пошесть пішла по всіх казармах. Люди не переставали слабіть і вмирати. Між бурлаками почалася тривога: одні казали, що пани насипали зумисне в криниці отрути, другі казали, що посесор годує людей собачим м'ясом. Пішов по казармах гомін, клекіт. Микола правував над усіма, давав привід, кричав на ввесь двір, що жиди наслали пошесть на людей. Ватага бурлак знялася, пішла до посесора й побила йому вікна. Посесор тим часом з жінкою й дітьми утік в містечко і пересидів лиху годину, доки бурлаки не втихомирились. Тим часом він дав знати в стан. Становий набіг на заводи з москалями, з доктором та з попом. Доктор заглядав у криниці, куштував воду, ходив по заводах, по казармах, ходив чогось понад ставком, по двору, заглядав у пекарні, в казани, заспокоював бурлак; але сам боявся покуштувать бурлацького борщу з гнилою таранею, з додатком пацюків для присмаки. Він звелів обчистить і вимазати казарми, але, невважаючи на те, бурлаки почали потроху втікать з заводів. Наші вербівські бурлаки ждали тільки, доки трохи протряхне надворі. Вони задумали тікать далі, на херсон-

ські степи. А тим часом несподівано заслаб Кавун. Він довго не признававсь, що він слабий, насилу волочив ноги, а все-таки ходив на роботу. Він боявсь лазарету, як пекла, бо з того лазарету мало хто вертався до казарм.

Одного вечора Кавун звалився з ніг; його перевезли в лазарет. Ні один вербівець не впізнав би тепер Кавуна, колись здорового, кремезного, широкоплечого чоловіка, з довгообразим лицем та рум'яними щоками.

Кавун лежав на голому полу, прикрившись старою свитою, і стогнав. Смутно блищав вечір у вікно, і жовте, як віск, Кавунове лице ледве було видно проти вікна. Щоки його позападали, рум'янець зник, ніс загострився; темні очі стали якісь ніби втомлені й дивились непорушно на стіну, неначе на тій стіні Кавун читав своє гірке життя. Микола сидів коло його й думав думу, похиливши на груди голову. Інші вербівці стояли коло полу, бо слідком за Миколою й Кавуном почало прибувать на заводи багато вербівських людей. Не один десяток уже втік з Вербівки од пана Бжозовського.

Кавун стогнав та все не зводив очей з білої стіни, на котрій став у закутку широкий темний вечірній дід. На замазаній стіні темніли чорні плями, місцями червоніла цегла з-під обколупаної глини. Минула година, і Кавун все дивився очима на ту стіну і не міг опам'ятатись: перед ним ніби манячили то милі, то страшні картини на тій стіні. От зазеленіла вербами Вербівка, вся облита гарячим сонцем, зазеленіла його левада над Раставицею; забіліли стіни його хати, і він засміявся тонкими смажними губами. Потім перед його очима усі верби ніби спалахнули страшним огнем; небо вкрилось хмарами; день змінився на ніч... Верби стали стіжками на панському току, і чорне небо замиготіло страшним полум'ям; весь тік, вся Вербівка вже ніби палала перед його очима. Горіла його хата; йому здалось, що в хаті його жінка з дітьми, що вони от-от згорять в тому страшному вогні.

— Рятуйте жінку, дітей! Хто в бога вірує! — крикнув Кавун. — Миколо! Нимидоро! Рятуйте моїх дітей!

Нимидорине ймення неначе ножем укололо Миколу в саме серце, і гаряча сльоза скотилась з його очей.

І здалося Кавунові, що горить його двір, палає його клуня, горить земля під його ногами, горить і клекотить вода в ставку. Йому гаряче й боляче: його душить у горлі дим, а жаль за жінкою, за дітьми давить слізьми його горло... от-от задавить його на смерть...

Він придивляється, а з полум'я витикаються скелі, витикаються скелисті береги понад Россю, червоні, ніби роз-

печене червоне залізо. Перед ним, неначе з землі, одразу висовується високий, як стовп, камінь, весь червоний, як жар, а на тому камені стоїть Бжозовський. На Бжозовському палає одежа, палає волосся на голові; з його ллється потьоками кров по гарячому камені.

— Ага! А що! Піймавсь! І ти в пеклі! А добре тобі в тому полум'ї! — простогнав Кавун, і перед його очима камінь з паном пішов під землю, а на тому місці закрутились фабрицькі колеса, замахала, наче крилами, парова машина, заклекотіли казани з малясом, а між тими колесами закрутились чорні дідьки з рогами, з хвостами, з цапиними бородами, з огняними висолопленими язиками. Між ними знов закрутився пан, закрутивсь осавула, жидшинкар, закрутився Бродовський. Та вся ватага танцювала, плигала, бігала, верещала й стукотіла. Чорти перекидались машинами, машини махали головами, хвостами, а з тих машин летіли на всі боки сахарні білі голови і били Кавуна по голові, неначе хто безперестану бив його в тім'я залізним обухом.

— За що ви мене б'єте? За що катуєте? — знов несамовито крикнув Кавун на всю казарму й ніби прокинувсь; через його очі знов зирнув розум. Кавун затих, глянув на Миколу, на вербівців.

— Чи впізнаєш мене, Петре? — промовив до Кавуна Джеря.

— Впізнаю, — насилу вимовив Кавун.

— Чи не покликать попа, щоб тебе висповідав? — обізвався один бурлака.

— І вже! Дай мені спокій. Вже смерть моя за плечима, — сказав Кавун. — Мабуть, я вже не встану. Брати-товариші! Коли хто вернеться додому, накажіть моїй жінці, нехай не журиться, не плаче, та нехай доводить до розуму дітей.

— Щоб вийшли здатні до панської роботи... — сумно промовив Микола.

— Не думав я, бувши хазяїном, що мені доведеться помирати на чужій стороні, в цьому лазареті, — неначе нишком промовив Кавун. — Ой боже мій милосердний! За що ж ти мене так тяжко караєш? Бодай все моє горе, всі мої сльози впали на того душу, хто мене пустив по світі бурлакою.

Кавун заплакав, але в його вже сліз не було: його сльози висохли, бо вже його життя висохло до решти, до останньої краплі.

— Хоч поховайте мене по-людському закону. Нехай посесор не викидає мене на смітник, як викидав других

бурлак. Я ж працював на його душу; він здер з мене моє грішне тіло, а пан виссав мою кров. Простіть, брати-товариші! Може, я в чому перед ким винен... Може, я був винен перед громадою, перед вербівцями. Скажіть їм, щоб простили мені, бурлаці. Як вернетесь в Вербівку, то кланяйтесь жінці та скажіть, нехай мене не жде й не сподівається в гості.

Сумно було в лазареті. Надворі поночіло. Петро вмер на чужині між чужими людьми. Бурлаки сиділи й стояли кругом його, мов кам'яні. Кожний думав про себе, про свою долю.

«Що ж далі буде з нами?» — думав кожний бурлака. «Що ж буде далі зо мною? — думав Микола. — Невже ж колись і Нимидора почує про мою смерть на чужині?»

Микола почутив, що на його голові волосся піднімається вгору. І ніколи йому так не хотілось вернуться у свою хату, до своєї Нимидори; йому забажалось хоч побачитися та поговорити на одну хвилину, — та пан був живий. Втікачі недавно принесли звістку, що у Вербівці все було так, як і передніше, що пан розпитує скрізь по сахарнях та шукає Джері, щоб на йому зігнать свою злість.

Після Кавунової смерті в посесора зостались його гроші за цілий місяць. Як настав обліч, вербівці почали нагадувать за ті гроші. Микола просив Бродовського оддать ті гроші йому до рук; він думав передать їх в церкву на помин душі небіжчика.

— Авжеж! Так оце й дам бурлаці в руки чужі гроші! — сказав Бродовський. — Знаю я, в яку церкву ти однесеш гроші: ти їх проп'єш у шинку, бо ти ж напропали гуляєш.

— Не проп'ю, а оддам у церкву, — сказав твердим голосом Микола.

— Я й сам оддам на церкву, — сказав хазяїн.

— Чи бог же прийме з ваших рук ті гроші за душу небіжчика?

— Що ти мені допікаєш отими дурощами! Я тебе поведу в поліцію до станового.

— Може, оддасте в москалі? — вже грубо промовив Микола.

Бродовський зверетенився й почервонів.

— Чого ти чіпляєшся? Я й твоїх грошей не оддам, ще й напишу панові, що ти служиш в моїй сахарні.

При цих словах в Миколи очі заблищали. Він ледве вдержався, щоб не луснуть Бродовського, і тільки приступив до посесора ближче на ступінь.

— Гвалт! То ти мене смієш лаять? Ти думаєш, я не знаю, звідкіля ти? — крикнув Бродовський.

— А хіба не варт лаять? Хіба ми не знаємо, як ви не додаєте грошей, годуєте нас собачим м'ясом або здохлятиною та пацюками? Знаємо, як ви приймаєте буряки од мужиків. Панські буряки важите, а мужичих і не важите, а приймаєте навмання, як собі хочете, а потім платите, скільки схочете. Знаємо вас!

І Микола неначе загарчав, ледве здержуючи голос і лайку в горлі.

Бродовський, одначе, стерпів бурлацьку щирість і навіть лайку; він боявся порозганять бурлак з заводів. З робітниками було тоді дуже трудно. З містечка люди йшли на роботу з великою неохотою, і тільки важка нужда гнала бідних на роботу до Бродовського.

Надворі стало тепліше. Бурлаки почали змовляться, щоб утікать од Бродовського, і радились, куди тікати. Пішов гомін по казармах. Одні хотіли йти на заводи, другі раяли йти на заробітки на степи або на Басарабію.

— Вже мені осточортіло тинятись по сахарнях, — промовив Микола. — Ходім, бра, ще на степи. Адже ж і наші вербівці не раз ходили на заробітки на степи і в Одес. Декотрі поприносили додому чимало грошей.

— Коли на степи, то й на степи, — загомоніли вербівці.

Їм хотілось вибратись на поле, на степ. Всі вони позвикали робить влітку на полі, на вольному повітрі; всі любили хліборобство. До вербівців пристало ще кілька бурлак, і, як тільки надворі потеплішало, бурлаки накупили харчі, забрали клунки на плечі й помандрували на широкі херсонські степи.

— От тобі й Абрам Мойсейович! Зоставайся з своїм скарбом! — промовив Микола до бурлак, виходячи на сході сонця з сахарні.

Бурлаки вийшли на гору, глянули з гори на сахарні, і їм стало веселіше на душі. Після смердючої казарми, після смороду од гнилого малясу, од горілих кісток, од диму й чаду на сахарнях світ божий наче сміявся до їх зеленою весняною травою, синім небом та чистим польовим повітрям. Бурлаки йшли та йшли, минали здорові села, хутори, минали багато сахарень, минали ліси й яри. В селах часом їх пускали люди на ніч, але частіше їм доводилось ночувать надворі під корчмами або в корчмах. Вже вони минули Чигиринщину. Лісів стало менше, тільки по долинах траплялися невеликі байраки. Гори й долини зрівнювались. Села траплялись все рідше, а далі перед ними розіслався широкий степ, широкий на всі боки,

скільки можна було скинуть оком. Вони йшли день, йшли два, і не бачили ні одного села, ні одного хутора по дорозі. Молода трава ясно блищала на весняному сонці. Між травою купами жовтіли круглі квітки кульбаби, синів ранній степовий сон. Птиці крутились в небі й щебетали в широкому просторі. На бурлак повіяла широким крилом золота воля, воля од усякого лиха, од усякого безталання, од страху перед паном, перед панщиною та некрутчиною.

— Господи, як тут просторно, як тут широко! — промовив Микола. — От би де сховатись у будлі-якому яру або в балці од усіх наших ворогів.

— Тут уже нас не впіймає Бжозовський і не присилує робить панщину, — обізвались бурлаки.

Бурлаки звернули в яр на одпочинок. В тому яру вилась невеличка течія і ховалась далеко-далеко, між спадистими горбами. Понад потоком зеленіли густі очерети, скільки можна було осягти оком. Подекуди між очеретом та оситнягом блищали невеличкі плеса, чисті й ясні, як дзеркало, а кругом їх стояв рівною стіною густий оситняг. Надворі вечоріло. На заході небо почервоніло й запалало вогнем, розкидані легенькі хмарки, ніби гурток лебедів, і степ, і очерет облились рожевим світом.

Бурлаки посідали над водою, намочили житні сухарі й почали вечерять. Вони були потомлені, аж тлінні. Ніхто з їх і слова не промовляв. Велика тиша, рожевий світ по зеленому степу засмутив і без того смутні їх душі.

Сонце сіло. Почало смеркать. Микола назгрібав торішнього сухого очерету, сухої осоки й розпалив багаття. Бурлаки полягали навкруги на свитках і дрімали. На далекому плесі кахкала дика качка, зашелестіла в оситнягу, збила крилами воду й перенеслась над огнем, неначе грудка чорної ріллі. Крик замер, і ввесь степ знов ніби замер у сні.

Бурлаки почули легкий шелест в оситнягу недалеко од багаття: щось ішло і прямувало до їх. Хода була людська. Трава шелестіла під ногами, людина ввійшла в ясний кружок, розкинутий червонуватим огнем. Заблищала червонуватим світом чиясь голова, а далі заманячило лице з чорними вусами. Просто до вогню ішов якийсь чоловік в чорній старій свиті, в драній шапці, з торбиною на плечах.

— Добривечір вам, люди добрі! — промовив чоловік. — Чи приймете до себе на ніч?

— Доброго здоров'я! — тихо й знехотя обізвались бурлаки, повернувши до того чоловіка голови. — Сідай, чоловіче, коло багаття та грійся, коли хочеш. Ми й самі думаємо ночувать отутечки просто неба на землі.

Чоловік сів на порожньому місці коло вогню й поклав торбину коло себе. Огонь блиснув на його лице і проти вогню заблищали його чорні швидкі очі й забігали разом по всіх бурлаках, неначе він дививсь заразом кожному в очі. Кирпатий, круглий, як картопля, ніс, коротке лице, чорні брови й блискучі, круглі, як терен, очі, гостре маленьке підборіддя, — все в йому виявляло чоловіка швидкого, проворного, навіть хижого. Його голова, прикрита чорною драною шапкою, нагадувала нічну хижу птицю з коротким дзьобом, з круглими очима. Бурлаки мовчали й курили люльки, поглядаючи скоса на якогось зайду.

— Звідкіля вас бог несе? — спитав чоловік, витягаючи з гамана люльку й набиваючи її тютюном.

— Здалека, чоловіче, — промовив Микола.

— А куди вас бог несе? — знов спитав чоловік, запаливши люльку і потягнувши з неї дим так здорово, що тютюн затріщав і запалахкотів.

— І самі не знаємо, чоловіче, — обізвався один бурлака. — Ми йдемо на заробітки.

— Певно, повтікали од панів? — спитав чоловік.

— Може, й повтікали; хто його зна... — насилу промовив Микола, не виймаючи люльки з губів.

— Та й я втік од свого пана, і вже блукаю не один рік по цих степах. Я знаю тут усякі місця. Коли приймете мене до своєї ватаги, то я вам на степах скрізь дорогу покажу і, може, стану вам в пригоді.

Бурлаки дивились на чоловіка і мовчали. Швидка розмова, швидкі очі, проворні руки, проворні рушення — все те було не підхоже до якогось віковічного хлібороба-кріпака.

— Куди ж ви прямуєте? Чи в Крим, чи на Дін, чи на Басарабію? — знов спитав їх чоловік лепетливим язиком.

— Сказать по правді, чоловіче, ми й самі ще добре не знаємо, де знайдемо пришиб.

— Я був по всіх усюдах в цих краях, був і в Криму, був в забродських ватагах на Дніпрі й на Дністрі, служив і в панів, а тепер думаю простувать на Басарабію.

— Чому ж доконешне на Басарабію? — спитали бурлаки.

— Та тим, що тут в степах уже розплодилась сила станових, вже геть-то почали чіплятись до бурлак за пашпорти, а на Басарабії не гурт-то питають про пашпорти. Коли хочете, то ходім на Басарабію на заробітки.

Бурлаки зглянулись і все подивлялись на проворного бродягу, все чогось не йняли йому віри.

— Ви погане місце вибрали: тут трохи вогко, а там далі над річкою сухіше. Я ці всі місця добре знаю.

Бурлаки мовчки курили та все поглядали на свої клунки.

— Просимо вечерять! — промовив чоловік, виймаючи з торби окраєць хліба, сіль та цибулю.

— Вечеряй на здоров'я! — промовили бурлаки.

Полягали бурлаки кругом багаття, підмостивши клунки під голови, і почали дрімать. Декотрі, одначе, поприв'язували клунки до рук мотузками й довго не спали, доки незнайомий чоловік не впав на траву, як куля, і не захріп на ввесь яр.

Другого дня вдосвіта бурлаки повставали, полапали клунки: все було на своєму місці. Вони повмивались коло плеса, помолились богу і збудили незнайомого чоловіка. Він схопивсь ніби опечений, протер очі, позіхнув і пішов вмиватись, навіть не перехрестившись.

— Мене звуть Андрій Корчака. Коли хочете послухать моєї ради, то рушаймо на Басарабію. На степах тутечки вештається багато панів; ще якраз колись натрапимо на своїх.

— А що, браття! Чи не послухать нам цієї ради? — спитав Микола в своїх товаришів. — Хіба ж нам ще не остогидли ті пани?

— Як на Басарабію, то й на Басарабію, аби тільки зайти як можна далі, — обізвались бурлаки.

Всі рушили за ватажком Андрієм Корчакою.

Йшли вони день і ввечері добились до степової корчми. Корчма була збудована з сірого піскуватого каменя й стояла необмазана. В корчмі сиділи жиди, держали горілку й закуску і за все брали чималі гроші. В корчмі служила за наймичку стара баба, бурлачка з Подільської губернії. Кругом корчми слалося на всі боки рівне поле. Бурлаки випили по чарці горілки, з'їли по шматку хліба з цибулею і переночували під корчмою. Вони розпитали в жидів, чи не можна де в близькому селі стать на роботу на тиждень або на два. В їх було обмаль грошей, а до Басарабії ще було далеко. Жид справив їх на село Колонтаївку, де в пана на ціле літо наймались строкові бурлаки.

В невеличкому яру перед їх очима розкинулась Колонтаївка. Село було степове; на яру й попід горбами стояли маленькі хатки-мазанки з невеличкими вікнами; коло хат стирчали хліви з високого очерету, вкриті зверху очеретом. Скот заганяли в загороди, тільки обкопані ровом, а замість тину за ровом лежали купи гною або стояли сті-

ни, — так само з очерету. Ніде не видно було ні комор, ні високих клунь. Хліб складали в стіжки й молотили на току проти неба або гарманували кіньми та волами, перетираючи розкидані снопи важкою колодою, причепленою до коней. На цілому селі не видно було ні одного дерева, навіть верби. То було село зовсім солом'яне та очеретяне. Вся Колонтаївка рябіла й чорніла серед степу чорними покрівлями хат, жовтіла очеретяними тинами та високими окопами. Все було сіре, невеселе, тільки кругом панської білої мурованої хати росли густі зелені акації та абрикоси. За селом на горбу стояли три низенькі вітряки з шістьма крилами.

— Та й погані тут села! Не доведи господи жить в такому селі! — казали бурлаки.

— Ця Колонтаївка не схожа на нашу Вербівку, — промовив Микола.

Бурлаки ввійшли в село і побачили, що в людей дуже багато овець та товару, що люди в тих степах не так бідують, як їм здавалось. Вони пристали до корчми, розпитали про пана і пішли до панського двору. Пан хотів умовиться з ними на ціле літо, до покрови; але бурлаки згодились стати на роботу тільки на недовгий час, щоб заробить трохи грошей на дорогу. Їм так допекли пани, що вони були ладні втекти од їх як можна далі, хоч на край світу.

Заробивши трохи грошей, бурлаки пішли далі до Дністра. Андрій Корчака, мов степовий вовк, зміряв ті степи вздовж і впоперек; він вже брався до Дністровського лиману, до Чорного моря, де були рибальські ватаги.

Багато степових херсонських сіл поминули бурлаки. Вони бачили села й степові, голі й опалені гарячим сонцем; бачили села понад невеличкими степовими річечками, де вже зеленіли верби, садочки і навіть виноградники; бачили здорові багаті німецькі колонії з довгими рівними вулицями, з домами на два поверхи серед зелених садків та виноградників.

V

Одного дня бурлаки примітили серед рівного степу високу синю смугу; то був високий басарабський берег по той бік Дністровського лиману. Та синя смуга все наближалась до їх, ніби висовувалась з-під землі. Вже було видко гори, вкриті лісом, а між горами глибокі долини та яри. Вже на горах забілів Акерман [4] з церквами та садками. Бурлаки зійшли на крутий берег над лиманом і стали

над кручею: перед ними заблищав широкий лиман. Сонце високо стояло на небі. Хоч була рання весна, але надворі було вже гаряче, як серед літа. З лиману повіяло холодком. Картина за лиманом була дуже пишна. Гори неначе поламались та порепались балками до самого долу. І гори і круті балки зеленіли свіжою весняною травою. Акерман був розкинутий на горах і ніби виставив напоказ проти сонця свої біленькі хати, закидані садками та виноградниками. Над самим лиманом стояла давня Генуезька твердиня з високими, довгими, темними стінами з визубнями й зазубнями зверху. Поверх стін, порослих зеленим бадиллям, стриміли високі башти. Муровані стіни з баштами ніби виходили просто з води, а в воді одбивались такі самі стіни й башти, неначе хотіли впасти в глибоку синю безодню. На горах біліли й блищали бані церков, шпичасті верхи дзвіниць. Увесь височенький зелений берег з садками, церквами одбивався в воді, як в дзеркалі, а над горами синіло, мов густа синька, пишне південне гаряче небо. Дністро вливався в закруглений лиман, неначе вилазив з зелених густих очеретів та ситників, що звуться там чагарями. Зелені, як пух, чагарі тяглись по обидва боки Дністра й понад лиманом широкою смугою. Між ними подекуди блищали озера, а над озерами й чагарями високо піднімались гори, вкриті лісами. Блискучий лиман розливавсь вшир на вісім верстов, мов розтоплене скло. Той край за лиманом здавався зеленим раєм після рівного нудного порожнього степу.

— Потривайте ж, хлопці, — сказав швидкий Корчака, — хоч за лиманом край трохи вольніший, але й туди вдень не можна їхать, бо й там є станові. Треба діждатись ночі. Лягаймо спати, бо цієї ночі буде нам багато роботи. Та готуйте гроші, коли хочете приписаться до будлі-якого села.

Наші бурлаки знайшли глибоку балку, пополуднували і полягали спати. Ввечері, як почало смеркать, Корчака побудив бурлак, і вони всі пішли до перевозу, де стояли човни.

На Басарабії не було такої панщини, як на Україні. Люди одробляли панам за поле, але пани не мали права продавати й купувать людей. Басарабські пани з великою охотою приймали на свої землі українських утікачів, бо в їх було землі багацько, а людей мало. Сюди втікали за часів панщини українці з Поділля, з Київщини, з Херсонщини і навіть з-за Дніпра, з Полтавщини. Вони оселялись в Акерманщині, в Бендерщині і навіть між молдаванами скрізь по Басарабії. В Акерманщині всі нові села ділились

на посади; в кожному посаді був пристав, цебто поліція, й староста з писарем, замість волосного голови. Народ приписувавсь в міщани, бо в Акерманщині панщанних селян не було. Пристави, як і всяка поліція, таки добре обдирали українських бурлак, котрі хотіли оселитись в акерманських посадах.

Корчака переговорив з перевожчиком, сторгувавсь за перевоз і за справу, щоб перевожчик пішов до пристава і вмовивсь з ним, скільки він візьме за те, що припише до посаду бурлак. Бурлаки сіли в човни і перепливли через лиман. Вони пристали проти села Кривди.

Бурлаки зостались коло човна, а перевожчик побіг на гору в Кривду, де жив посадський пристав, вмовився з приставом, вернувсь і сказав, щоб бурлаки готували по п'ятнадцять карбованців за припис до кривдянського посаду. Перевожчик повів бурлак до пристава. Пристав не спитав їх, звідкіль вони і хто вони, і позаписував їх міщанами в посад Кривду. Декотрі бурлаки не мали так багато грошей; вони обіцяли принести гроші в поліцію, як тільки встигнуть заробити.

В тому посаді і в церковних метриках, і в посадських, і поліцейських книгах були позаписувані якісь невмирущі люди: вони ніколи не вмирали, бо на їх місце зараз записували нових українських утікачів і давали їм прізвища записаних в книгах небіжчиків. Якийсь Петро Перебендя, по тих книгах, жив уже більше як сто год; Гнат Швидкий з жінкою Оришкою жили сто двадцять год, а Іван Посмітюх вже прожив півтораста год, та ще з п'ятьма синами і трьома братами. Пристав записав Миколу батьком — Іваном Посмітюхом, а других бурлак позаписував його братами та синами. Корчака, чи тепер Олекса Посмітюха, був на літа старший од Миколи, а тепер доводився йому сином. Подававши ймення усім новонародженим, пристав забрав гроші з бурлак і видав їм пашпорти.

— Та й дорого ж бере цей басарабський піп за хрестини, — промовив Микола, виходячи з бурлаками та з перевожчиком надвір.

— Цей ще не дорогий! Бували й дорожчі, — сказав перевожчик.

— Та як звуть вас, мої дітоньки? — жартував Микола. — Коли б не позабуватись та часом не вбрехаться.

Вся новохрещена бурлацька сім'я Посмітюх пригадувала й силкувалась запам'ятать гаразд свої нові ймення.

— Тепер ідіть до попа на похрестини, нехай він подивиться на своїх нових парафіян, — сказав перевожчик і повів їх до попа.

— Чи й цей піп заправить за похрестини по стільки карбованців, скільки узяв той? — спитав Микола. — Як тільки й цей заправить таку дорогу плату, то хоч давай драла назад в Вербівку робить панщину.

— Воля, бач, дорога річ; за неї варт дорого заплатить, — сказав перевожчик і привів їх до попа.

Піп прийняв з великою охотою в свою парафію нових людей, позаписував їх Посмітюхами і не взяв за те ні шага. Його парафія розростувалась українськими втікачами.

— Тепер поздоровляю вас з новим щастям, новим здоров'ям, панове Посмітюхи; а ти, тату, поведи мене в шинок і справ хрестини, — сказав перевожчик.

Вони пішли в шинок, випили дві кварти горілки, а другого дня той самий перевожчик повів їх до лиману, де коло чагарів одна рибальська ватага ловила рибу.

Над самим лиманом, на зеленій траві, між двома високими стінами молодого очерету, висіли чорні неводи на підтечах, повбиваних в землю. Довгі без кінця мережі моталися на легкому вітрі, неначе жмути чорних шнурків, вимочених в смолі. Од кілка до кілка висіли разками здорові поплавки, що звуться галаганами, пороблені з легкого сухого дерева. Здалеки здавалось, ніби то стояли рідкі тини з тоненького хмизу або тонісінькі штахети, обтикані зверху якимись цяцьками. Серед того павутиння неводів чорнів кухарський курінь: він був круглий, з низькими очеретяними стінками і дверцями, тільки без покрівлі. Серед його стояли дві чорні задимлені сохи з розсішками з бантиною зверху. На цій перекладині висіли казани; під казанами горів огонь, і густий дим клубами валував вгору. В диму чорніли сохи, ніби шибениця. В тому кухарському курені стояли столи, де кухар розкладав сиру рибу. В казанах варилась риба. В курені тхнуло риб'ячою сирістю од луски.

Коло кухарського куреня стояв здоровий курінь з очерету для цілої ватаги. Там стояли шаплики, барильця, діжки з пшоном, горохом, кукурудзою та квасолею, лежали харч та одежа. Там ночував отаман і вся забродська ватага.

Кухар порався коло казанів. Забродчики лагодили неводи. Коло куреня стояв отаман, Іван Ковбаненко; він був сам і хазяїном, і отаманом ватаги. Отаман був чоловік невисокий, але дуже широкий в плечах, з великою головою, з здоровими чорними вусами, з запаленим лицем і чорними блискучими очима. На йому була проста одежа: широкі крамні сині штани, біла сорочка й чорна смушева шапка. Тільки червоногарячий гарний одеський пояс од-

різняв його од простих рибалок, а гордий, сміливий вид і темні розумні очі виявляли щось хазяйське, отаманське. Він курив люльку, пускаючи дим одним кінцем рота.

— Ми шукаємо роботи і хочемо пристать до вашої ватаги, — промовив Микола до отамана, поздоровкавшись.

Отаман тільки помаленьку кивнув головою, не виймаючи люльки з рота, кинув гордим оком по всіх бурлаках, скоса глянув на дрібненького Корчаку з прудкими злодійськими очима і промовив:

— Приставайте, коли хочете. Половина наловленої риби буде моя, а половина ваша. Неводи мої, а харч будемо платить по половині, а коли схочете випить, то горілка буде ваша. Чи пристаєте на те? — спитав отаман, окинувши оком молодих, здорових бурлак.

— Чом же й не пристать! Не ми заводили ці звичаї, не нам їх і виводить, — промовив швидкий Корчака.

Отаман не спитав їх, звідкіль вони і що вони за люди. Декотрі його забродчики мали пашпорти, а декотрі ніколи зроду їх не мали, тільки бачили в других.

— Сідайте, хлопці, просто неба на землі, — сказав отаман, — зараз будете обідать, а по обіді й до роботи.

Бурлаки склали свої клунки в курені, понабивали люльки, посідали на траві й почали курить.

— А що, хлопці! Коли хочете заробить обід, то сідайте чистить рибу, бо цієї, що в казанах, на всіх не настачить, — промовив кухар.

Отаман підняв циновку з одного шаплика, де було повно річаної і морської риби, подавав вербівцям ножі, і вони почали зшкрібать луску з риби. Бурлаки ледве совали руками. Кухар і отаман мовчки осміхались; осміхались і проворні забродчики, дивлячись на хамулуватих неповертайлів-хліборобів.

Кухар вкинув в окріп рибу й підкинув у вогонь очерету. Огонь запалав і затріщав. Риба швидко закипіла. Тим часом він повитягав з казана здоровим, як тарілка, ополоником зварену рибу і склав її в стябло, чи здоровий коряк, в котрому навіть держално було видовбане. Стябло було здорове, як ночви. Кухар зробив з юшки густий росіл, облив ним рибу і зцідив росіл через видовбане держално. Отаман і всі рибалки сіли на маленьких дзигликах кругом низенького стола, що був тільки по коліна. Кухар поставив на стіл стябло з рибою, а потім насипав у миску юшки й накраяв хліба. Голодні бурлаки уплітали свіжу щуку, осетрину й білугу на всі заставки. Од того часу, як вони втекли з Вербівки, вони й разу не обідали так тривко й смачно. Вони ніби набирались нової сили.

— Тепер, хлопці, справивши вхідчини, ставайте до роботи, — промовив отаман, готуючи човна.

Всі рибалки почали знімать здоровий невід і складали на човен.

В лимані ловилась риба більше дністрова, річана або ставна, ніж морська, але часом траплялись здорові осетри й білуги. Отаман возив рибу в Акерман і продавав її свіжою на базарі. На лимані не солили риби в бочках на просіл.

Отаман з своєю ватагою постояв на лимані з тиждень і почав збиратись додому. Настав час ловить рибу в морі. Рибалки поскладали на здоровий човен неводи, забрали шаплики, харч і одежу, сіли в човен і попливли до Акермана. В Акермані отаман пішов з рибалками в поліцію, узяв пашпорт на ціле літо й дав присягу, що він не зачепить того добра, що викине море на берег, і зараз передасть на кордон.

Рибалки попливли човном далі по лиману, знайшли пришиб і спинились коло одного великого посаду чи села. Отаман покинув коло човна одного рибалку, а сам з ватагою пішов додому через село. Це була Акерманщина.

Село було довге й здорове. Через усе село йшла широка вулиця і тяглася трохи не до самого Акермана. Вона вся була обсаджена акаціями, неначе Вербівка вербами. Село було українське. В йому, як і в самому Акермані, що став уже зовсім українським городом, були люди з усіх українських губерній. Усе село було залите абрикосовими та черешневими садками і зеленіло, як гай. Поза хатами тяглися виноградники на всі боки, скільки можна було скинуть оком. А там, за селом, на широкому полі ледве піднімалась зелена, як пух, кукурудза, розстелялось широке молоде листя тютюну, а там далі розстелився широкий, рівний, як діл, степ, ввесь зелений, ввесь укритий то виноградом, то пшеницею, то кукурудзою, то зеленою травою. Надворі ще була весна, а висока трава в степу була вже готова під косу. Край був багатий та пишний, як рай.

Отаманова хата стояла за посадом, на хуторі. Хата була чимала, з піскуватого каменя, з великими вікнами на чотири шибки. Ковбаненко будував її, дивлячись на хати в швейцарській колонії Шабі, що була недалеко од села в степу. Кругом хати зеленів здоровий виноградник; поміж виноградом по межах довгими рядками росли абрикоси та черешні. Кругом хати росли старі велетенські волоські горіхи. Молоде пагоння на горіхах на гарячому сонці вже повиганялось на сажень вгору, ніби сходило на дріжджах. Вся оселя зеленіла й пахла, ніби квітник. Ака-

ції стояли саме в цвіту, заквітчані безліччю білих китиць. Вони були схожі на здорові срібні канделябри. Гаряче повітря було повне гострих пахощів акацій і розливало якусь розкіш на ввесь двір.

З хати вибігла отаманова жінка, українська молодиця, вже немолода, але проворна, рівна й висока, в синьому керсеті, зав'язана по-полтавській, низенько, чорною хусткою з червоними квіточками. Отаман Ковбаненко зайшов в Акерманщину з жінкою з-за Дніпра, з Полтавщини.

За матір'ю вибігла з хати молода дівчина: то була отаманова дочка Мокрина. Мокрина була тонка й висока, як тополя, з тонким рівним станом, з маленькими й тонкими ніжками, з маленькими руками, які має полтавське жіноцтво. В Мокрини лице було довгасте, з тонкими пружками. Тонкі чорні брови чорніли, як шовкові шнурочки; блискучі карі очі чорніли, як терен; невеликі повні губи червоніли, як вишня в зеленому листі; на щоках до самих висків грав рум'янець. Од її молодого лиця ніби пашіло здоров'ям; од щік, од очей неначе одганялось огнем, неначе вона тільки що стояла коло печі, коло полум'я. Якимсь степовим здоров'ям ніби пашіло все її лице, а легкий стан, тонка шия, тонкі руки гнулися, як степова гнучка билина на вітрі. Чорні товсті коси лисніли на голові проти вечірнього сонця, а червоне намисто на синьому керсеті ніби ще більше додавало вогню й рум'янцю її палкому видові й постаті.

Мокрина стояла проти сонця під волоським горіхом і роздивлялась на рибалок. Вона вгледіла Миколу, і її лице одразу почервоніло, мов польовий мак. Вона знялась з місця і, як птиця, полинула в хату.

Тим часом хазяйка винесла рибалкам вечерю. Сонце тільки що сіло, а рибалки вже полягали покотом під волоськими горіхами. Завтра вони мали виряджатись на ціле літо на море.

Другого дня світом вже був готовий обід. Рибалки пообідали надворі, потім поскладали на віз здорові мережі й посуд, набрали харчі, прив'язали до воза собаку, на возі посадили півня й ввійшли в світлицю, щоб сповнить звичай вихідчин.

Світлиця була чиста й просторна. Перед образами горіла лампа і коливались голуби та писанки на нитках, приліплених воском до стелі. Стіл був застелений білою скатертею, а на столі лежав хліб з дрібком солі зверху. Отаман виніс з кімнати здорову пляшку горілки, настояної на жовтому корінні, і поставив на стіл. Рибалки обстали стіл навкруги. Двадцять чоловіка товпились в світлиці,

неначе колядники на різдво. Отаман налив чарку горілки, перехрестивсь і почав приказувати:

— Даруй же нам, боже, повні мережі всякої риби! Щоб до нас спливалась риба з усього Чорного моря та просто в наші мережі та єрики. Пошли нам, боже, щастя й здоров'я! Дай боже, щоб ми живі повертались до господи та не потопились у морі!

— Дай боже! — промовили рибалки.

Отаман почастував жінку й почав частувать рибалок. Потім він зняв з стіни образ, поклав на столі, перехрестивсь, поцілував образ і хліб; за ним приступили усі рибалки по черзі і знаменувались до образа й до хліба. Отаман мовчки сів за столом на покуті, всі рибалки посідали на лавках і навіть долі, кому не стало місця. Всі посідали й замовкли, неначе завмерли. Тільки було чуть, як мухи шелестіли в сухих торішніх васильках за образами. Отаман потім встав, за ним заразом лавою піднялись усі рибалки. Отаман узяв образ і хліб з сіллю і вийшов у двір, за ним вийшли всі рибалки. Образ і хліб сховали на возі. Довгий німецький віз з шинами на ободах рушив з двора, а за ним пішли рибалки з хазяйкою. Вихідчини скінчились.

Рибалки приїхали на лиман, спустили човна на воду, поскладали усю рибальську снасть, здорові мережі й посуд і сіли самі двома рядками. Отаман став коло демена й почав правувать здоровим деменом. Демено повернулось, неначе здорова морська риба, збило хвилю і легенько повернуло човна од берега. Рибалки вдарили по воді плиском бабайками, і здоровий човен полинув по лимані, неначе птиця по небу, тільки покинув за собою довгий слід хвиль та брижів.

— Через тиждень виїжджай до нас та вивозь нам харчі! — гукнув з човна отаман до хазяйки. — Наші курені стоятимуть на старому місці, на пересипі.

Хазяйка довго стояла, дивлячись на човен, де далеко блищала біла сорочка на отаманові, неначе він стояв витесаний з білого каменя. Потім молодиця повернула коні на гору й неначе сховалась і зникла десь в степу.

Рибалки допливли до Цареградського гирла, минули єрики, що промикувались через косу в озеро, і пристали в самому гирлі до кордону. Там отаман показав вартовим урядовцям пашпорт, і ватагу пропустили в море. Човен повернув за гострий ріг піскуватої коси і вступив в Чорне море, пливучи попід низьким берегом. Через кілька верстов рибалки пристали до берега і позносили мережі, не-

води й посуд на плисковату піскувату пересип. Пересип була дуже плисковата й слалася, неначе біла стрічка, понад морем, одділяючи здорове солоне озеро од моря і од лиману. Те озеро було колись затокою моря; морська хвиля насипала вузьку пересип і неначе греблею одділила здорове, на верстов двадцять, озеро од моря та од лиману. Крутий далекий берег озера, що, мабуть, був колись берегом моря, стояв в тумані, неначе стіна, вкритий зеленою травою; під ним зеленіли очерети та оситняги, скільки можна було скинуть оком.

Картина навкруги була дуже оригінальна. Продовжасте озеро на двадцять верстов вганялося в степ і блищало між крутими берегами, неначе вкрите легким прозорим покривалом з туману. Місцями кругом озера, а найбільше коло білої пересипі, ніби тонули в зеленій воді високі, густі, як ліс, очерети та оситняги, а за пересип'ю синіло Чорне море, піднімалося все вгору, зливалось далеко з туманом на небі, з золотим світом сонця, стояло ніби сумна далека чорна гора і неначе було напоготові шубовснуть всією товщею і залити білу пересип, і озеро, і зелені очерети, і широкий степ. І море, і озеро, і синій, високий його берег, і широкий степ — все було залите гарячим маревом і прикрите таким легким сивим туманом, що всі сутінки, всі кольори ніби зливались докупи. Тільки зверху ясно синіло пишне, кругле, лиснюче небо. В небі крутились білі мартини й чайки, а здорові білі з червоними носами баби, неначе лебеді, вкривали купами й море, й береги.

Через узьку пересип скрізь були прокопані єрики, цебто канави, кудою ціле літо йшла дрібна кефаль з моря в озеро жирувать на плавнях, а восени верталась знов у море. Коло єриків зеленів очерет та оситняг, і, наче кров, червонів ситий соковитий солонець. Отаман вибрав місце коло одного єрика, де пісок заріс зеленою листатою чаполоттю та червоним солонцем і, звелів ставить там курінь.

Рибалки набрали сухого очерету, збудували дуже довгий отаманський курінь, загородили загороду для кухаря, на кухарський курінь, закопали в пісок палі, примостили зверху балку й повішали казани. Потім вони забили дві палі з бантиною для кодол, а декотрі рибалки поставили для себе маленькі очеретяні ятки, в котрих можна було тільки сидіти або лежать; потім викопали кабицю, чи піч, для казана з смолою, котрою мазали мережі; поставили мечет, цебто піч для хліба. Це все становище з куренями, очеретяними ятками, з мечетом, з кабицею, з кодільнею, з кухарським куренем загалом звалося куренем. Часом один

хазяїн мав два або й три таких курені і настановляв на кожний курінь опрічного отамана.

Хазяїн позабивав рядками підтечі для мережі та неводів. Коса вкривалась ятками, ніби хатами. Собаку пустили на волю, а півня прив'язали в опрічному маленькому курені. На мертвій тихій пересипі завешталась рибалки; заблищав огонь під казанами, засинів густий дим з мечета та з кабиці. Заворушилось людське життя на мертвому березі.

Надвечори отаман загадав готувать здорову мережу. Забродчики підходили до його рядком, і він складав їм на спину й плечі полотнища мережі. Один одходив, приходив другий, і незабаром потяглось рядком до моря десять чоловіка, несучи довгу мережу на плечах. В березі отаман здіймав мережу з кожного рибалки і складав її на човен.

Сонце сіло. Надворі почало смеркать. Море почорніло, тільки біліла пересип, неначе довгий клапоть білого полотна. Мартини часто й густо припадали зверху до води; крячки стрілами падали на воду і хапали рибу: то був знак, що риби напливло до берега доволі.

Настала ніч. Надворі стало тихо, як у хаті, тільки море лащилось до берега легесенькою хвилею і ледве шелестіло на піску. Отаман став на демені в човні, коло його ніг лежала кодола, скручена кружалом, неначе гадюка, з залізною кішкою на кінці, котра була прив'язана до одного кінця мережі. На березі зостався крилаш, чи помагач отаманів, і більша половина рибалок. З отаманом сів в човні кодільничий та кілька рибалок.

Отаман одіпхнув човна в море й повернув демено. Крилаш держав на березі один кінець кодоли, прив'язаної до мережі. З човна почали викидать мережу, заходячи далеко в море півкругом. Важка мережа тонула в воді, тільки зверху вискакували бульки та блищав довгий рядок здорових білих дерев'яних галаганів, неначе разок намиста.

Важкий човен помаленьку й дляво сунувся по воді. Бабайки тихо ворушились в кочетах. Рибалки мовчки курили люльки. На березі блищав огонь в люльках у рибалок, неначе жар у печі; на морі ясно палахкотіла отаманська люлька, неначе сунулась над водою червона зірка Волосожар.

Отаман обплив далеко півкругом і пристав до берега. Кодільничий вхопив решту кружала кодоли і з усієї сили швиргонув її з човна на берег. Кодола свиснула і розкрутилась, мов чорна гадина. Кінець упав на пісок і зачепився

залізною кішкою. Вся кодола голосно ляснула по воді й потонула.

Тим часом сходив повний місяць, неначе виринав з чорної хвилі. Маленька червона стежка заблищала десь далеко на морі під самим місяцем, неначе за сотню верстов. Місяць тихо крадькома викотивсь увесь на небо, неначе через велику силу виліз з води. Море заблищало, і вже виразно було видко під місяцем блискучу воду й довгу червону смугу на воді.

Отаман причалив човна до берега, скочив на берег, замочивши ноги, вхопив за кодолу й гукнув голосно: «Тягніть разом!»

В кожного забродчика була дерев'яна ляма. Вона обіймала широкою плисковатою дерев'яною дугою стан, а її кінці були стягнуті спереду ремінцями; ремінці застібались дерев'яною цуркою; до ремінців коло пояса були прив'язані ремінні паски з дерев'яними довбишками на кінці. Ці ремінні паски з довбишками на кінці звуться живцями. Забродчики закидали на товсту кодолу свої живці; живці обвивались, кругом кодоли, як гадюки, і ніби всисались в неї, мов п'явки, а довбишки не давали їм розкручуватись.

Половина забродчиків впилася живцями в кодолу з одного боку мережі, а друга половина — в другу кодолу по другий бік. Рибалки тягли кодоли, ступаючи на кілька ступенів задом уперед і з усієї сили обпираючись станом об дерев'яні лями. Як тільки мережа наближалась до берега, ті, що стояли на кінці кодоли, розкручували перебучавілі од води живці, перебігали ближче до берега і знов впивались п'явками в мокру кодолу, що набрякла в воді й стала товща.

Місяць піднявся вгору і сипнув промінням на море. Усе море скрізь чорніло, ніби пооране поле, і тільки блищало широким кружалом ясне плесо проти самого місяця. На морі картина була сумна, ніби пекельна: зате ж біла пересип, білий берег так блищав проти місяця, неначе од його лився білий світ на саме море.

За кодолами з моря виникли й посунулись на берег довгі клячі і потягли за собою чорну обсмолену мережу. З води полізли ніби два чорні тини з мережі. На товстих шнурках теліпались чорні раки, неначе здорові чорні павуки; подекуди блищав білий дрібний баламут, чи скумбрія, зачепившись за шнурки жабрами, ніби хто обтикав мережу срібними ножами. Далеко на берег полізла мережа двома кінцями, а за нею з'явилась, вилізши з води, широка матня, ніби якийсь морський звір висунув з-під

води голову і тулуб. Поперед матні котились цілі покоси морської трави камки. Трава позбивалась докупи, ніби клубки чорних стрічок. Вдень був низовий вітер і нагнав з моря багато камки; горішній вітер завсіди зносить камку в море.

— Беріть підсаки! Виливайте рибу! — гукнув отаман і за тими словами вскочив у воду та й придавив ногами низ мережі, щоб риба не пустилась на хитрощі та не вискакувала попід мережею.

Забродчики покидали кодоли, позабирали підсаки й кинулись до матні. Вся матня була ніби жива. Вона ворушилась, підскакувала, брьохалась та піднімалась, ніби людські груди од дихання й зітхання, то знов тонула в воду. Рибалки почали забирать рибу підсаками і кидали далеко на пісок. Дрібний білий баламут тріпався й побивався цілими копицями, неначе з-під землі вискакував цілий фонтан перлин, неначе бризкала з-під землі кришталева вода й одбивала в собі проміння місяця. Кругла камбала побивалась, ніби на піску підскакували срібні здорові тарілки. На пісок полетів здоровий осетр і почав гнуть спину підковою, копирсаючи й розкидаючи хвостом навкруги пісок. Разом з піском летіли на всі боки баламути. Потім посипались з матні на берег здорові лакерди, плисковаті палажки, заблищали морські півні з червоними перами, залисніли червоно-золоті москалики. Між рибою біліло, як холодець, серце, тобто медуза. Ввесь берег ніби ворушився проти місяця. Здавалось, що самий пісок ожив і підскакував, бризкав з-під землі фонтанами.

Матню витягли на самий берег: там дуже борсався дельфін, чи морська свиня. Вона була така здорова, що забродчики не могли її витягти живою і почали лупить по голові довбишками. Дельфін зомлів, і його викинули на берег, мов чорну копицю. Морський кіт гострим хвостом порізав одну підсаку й обшмульгав одному рибалці ногу.

— Добра тоня! Нема де правди діть! — крикнули рибалки. — Пане отамане, справляй могорич!

Перша тоня була вся отаманська. Та тоня, що її тягли недалечко од куреня, цебто од дому, звалась домахою. Це було таке її назвище.

Кухар набрав риби в ночви і поніс до кухарського куреня готувать вечерю. Рибу позбирали в здорові шаплики й цебрики, і всі рибалки пішли на пересип до куреня пити могорич та вечерять.

Високо летіло полум'я під казанами, аж лизало язиком бантину. Сухий очерет тріщав і бризкав іскрами; дим ва-

лував клубками вгору. Риба кипіла в казані, а кругом казана на дзигликах сиділи рибалки й сушили на собі коло вогню мокрі сорочки. З сорочок йшла пара. Тим часом отаман частував рибалок горілкою. Чарка переходила з рук у руки. Кухар мішав огонь довгим покрасичем. Огонь палав. Як вечеря була готова, кухар швидко поставив перед забродчиками стябла з свіжою рибою й налив у миску «сторчака», цебто юшки.

Рибалки вечеряли коло багаття. На фоні чорної ночі всі вони так біліли проти вогню, ніби вогонь пронизував їх наскрізь, ніби вони були вилиті з білого прозорого скла.

Рибалки були веселі, жартували, дражнили один одного прізвищами. Одного рибалку з таким здоровим носом, як цибуля, продражнили Цибулею, другого — Перепелицею, третього — Задерихвостом. Інших дражнили так, що й казать не годиться. Один Микола сидів смутний, похиливши свою чорноволосу голову. Життя у забродській ватазі здавалось йому луччим, ніж на сахарнях, ніж у Вербівці в лихого пана. Отаман був чоловік свій, не пан. Їжі, поживку було доволі, та тільки дума про Нимидору не виходила в його з голови. «І що вона пороблює, безщасна, з малою дитиною, з старою матір'ю? Чи жива вона, чи здорова? Чи вернеться він коли-небудь до неї, чи побачиться коли з нею на цім світі?»

Край неба викотилась, ніби з моря виплила, блискуча вранішня зоря, а за нею почало червоніти небо. Море стояло тихе і гладеньке, як скло. Рибалки розійшлись по куренях спати. Декотрі попадали на землі коло багаття і захропли, аж пісок задвигтів під ними.

Через кілька день отаманова жінка та дочка вивезли возом харч для забродчиків. До отаманового хутора було недалеко навпростець, по пересипі та поза озером.

Мокрина знімала хліб з воза й клала на простелене на траві рядно. Її чорні коси лисніли на сонці, мов чорні лиснючі гадюки, а червоне намисто ще побільшувало рум'янець на її щоках. Легкий стан гнувся, як тополя на вітрі, тоді як вона доставала хліб з воза і клала його на рядно.

— Позабирай у віз рибу та вези у місто на продаж, — промовив отаман до жінки. — А ти, Мокрино, зоставайся на хазяйстві.

— А хіба ж я не втраплю до города, чи що? — промовила Мокрина весело і дуже сміливо. — Нехай мати хазяйнують дома, а я трохи проїжджусь у город. Оце хочу набрать собі на новий керсет в крамниці.

— Про мене, їдь, — сказав батько. Він знав, що дочка поставить на своєму, коли того схоче, і не сперечався.

Мокрина поскладала на рядні хліб і зирнула на рибалок очима, неначе блискавкою. Вона вгледіла Миколу, і все її лице до самих брів ніби зайнялося. Микола поздоровшав на чистому морському повітрі й покращав. Чорні брови, чорні вуса запалили серце молодої дівчини. Мокрина не бачила на своєму віку такого гарного бадьористого чоловіка, таких чорних брів, таких блискучих карих очей.

Микола глянув на її молоде лице й чогось пригадав собі Нимидору. Він неначе побачив її тутечки на степу, побачив ніби її всю до самих маленьких пружків лиця: побачив повний вид, чорні брови, навіть велику хустку на голові й червоне намисто на шиї з дукачем. Серед фабрицьких машин, серед фабрицького галасу він був почав її трохи забувать, але тут край широкого моря, на вольному степу, на чистому повітрі в його серці знов прокинулось давнє щастя й навернуло сльози на очі.

«Дівчино-горлице! Коли б ти знала, якого жалю ти мені завдала!» — подумав Микола, глянувши на Мокрину.

Мокрина забрала рибу, проворно скочила на візок, мов степова коза, і поїхала додому понад озером. Микола довго дивився слідком за нею, як синів оддалеки на возі її керсет і чорніли коси на голові проти вечірнього сонця.

Сонце впало в степ за очеретом і погасло, а з лиману викотився червоний місяць і пустив на воду широку іскряну стежку. Надворі темнішало. Ввесь степ, і лиман, і озеро, і море — все закуталось в якийсь чарівний тихий світ, повилось прозорим сизим туманом. Широкий простір, широкий без краю вигляд навів на Миколу важкі думи. Огонь під казаном палав; дим білів клубками проти місяця. Стовпи з бантиною чорніли в диму. Забродчики жартували, сміялись, а Миколі було не до сміху, не до жартів. «Чи не вернутись би до Вербівки та забрати в степи жінку, й матір, і дочку?» — не раз думав та гадав він; але як згадав, скільки він пройшов того степу, скільки поминув сіл, містечок, ярів та лісів, як згадав свого пана, то й махнув рукою.

Рибалки продражнили Миколу Смутком.

Настало душне, гаряче літо. Риби ловилось все менше та менше. Отаманська дочка частіше та частіше навідувалась на берег, та все трохи ніби чіплялась до Миколи. Це залицяння усім кинулось в очі, навіть батькові,

VI

Як минуло літо, отаман почав ділитись заробітком: взяв собі половину, а другу оддав грішми забродчикам. Влов був дуже добрий. Рибалки заробили чимало грошей і задумали погулять. Вони всею ватагою пішли в Акерман, посправляли собі нові свитки, а декотрі пошили сині суконні жупани, покупили ясні червоні одеські пояси, нові смушеві шапки; потім найняли музики і з музиками, з церемонією перейшли город і пристали коло одного шинку. Повбирані в нову одежу, попідперезувані червоними поясами, вони гордо й пишно йшли по вулиці на гарячому сонці, понадівавши шапки набакир. Їх червоні широкі пояси червоніли на сонці, як жар, а довгі кінці поясів з торочками теліпались аж нижче од колін.

Рибалки посідали цілою ватагою на лавках коло столів і почали частувать один одного горілкою. Музики грали. Рибалки весело гомоніли. Після закуски вони почали кружлять пиво. Забродчики з близьких сіл пили менше, але бурлаки й приблуди та усякі пройдисвіти не вважали ні на що й розсипали гроші, як полову. Декотрі почали танцювати. Микола сидів мовчки та тяг з пляшки пиво.

— Гей, Смутку! годі тобі смуткувать; йди лишень танцювати! — гукнув Задерихвіст і поцуприкував Миколу за рукав свити з усієї сили.

— Ти думаєш, що я не вмію гулять! — сумно обізвався Микола. — Брешеш, вражий сину! Ще й тебе навчу цього дива.

— Ба, брешеш, не навчиш! Щоб Задерихвоста хтось вчив пити й гулять! О, брешеш, сучий сину, не докажеш! — промовив Задерихвіст, вже трохи п'яний.

— А як докажу, що буде? — промовив Микола.

— Куплю пляшку дорогого вина. Ти думаєш, мені шкода грошей? Пху! от що мені гроші! Мені гроші — полова! — кричав палкий бурлака.

— Ану, задирай лиш хвоста вгору! — крикнув уже зовсім п'яний Цибуля. — Побачим, чи вмієш гедзкаться.

Задерихвіст почав і справді гедзкаться: пішов такого тропака, наче й справді його гедзі кусали і в спину, і в п'яти, і в підошви. Він кидав ногами, викручував п'ятами, аж земля летіла музикам у вічі; згодом зачепив чоботом стола, і пляшки посипались додолу. Поли синього короткого жупана метлялись та крутились, ніби крила вітряка, а червоний пояс миготів на сонці, неначе зайнявся й палав.

Микола не втерпів і почав проти Задерихвоста садить гопака; за Миколою пішов у танець Цибуля, за Цибулею

Перепелиця, за Перепелицею Макогін, а далі вискочив з-за стола Свербигуз. Половина ватаги пішла у танець, і, здавалось, ніби ватага вітряків схопилась з місця й затанцювала й замахала крилами. Махали руки, дригали ноги, метлялись поли синіх жупанів, чорних свиток; між тим усім блискали довгі кінці червоних поясів. Задерихвіст перев'язав чорну шапку червоним поясом, Цибуля причепив до пояса велику шовкову хустку, Микола зняв шапку й вихав нею над головою.

— Шинкарю! давай лишень сюди дорогого вина! — крикнув Задерихвіст, сідаючи на лаву. — Нема більше моці; Микола виграв!

Жид виніс пляшку дорогого вина. Бурлака витяг з гамана гроші і шпурнув жидові на стіл.

— Наливай! Задерихвіст гуляє! Бурлака п'є, бо гроші є! Пий, гуляй, не жалуй грошей.

Жид не сердився й наливав вино в чарки, сховавши в кишеню гроші.

— Ти думаєш, що й ми не куштували ніколи дорогого вина! — гукнув Корчака. — Давай ще дорожчого, того, що п'ють найбільші пани.

Жид виніс поганшого вина й здер більші гроші з бурлак.

Настав вечір, і п'яні рибалки ще довго танцювали, співали та пили. Декотрі позвалювались і лежали коло шинку в просі. Корчака розсипав усі гроші й почав пити набор; за ним почали пить набор і другі бурлаки. Опівночі все затихло і вгамувалось. Ватага лежала покотом на землі й хропла на ввесь майдан; тільки два забродчики, побравшись попід руки, довго швендяли по майдані та все приказували: «І цур йому, пек йому! Ходім, бра, в солому. Держи цабе, то якраз потрапимо в ворота до клуні. Бери цабе! та не пхайся-бо. Он! ондечки стоїть ожеред соломи!» І вони, замість соломи, звалились у бур'ян, попадали лицем в кропиву й поснули як вбиті серед майдану.

Другого дня забродчики почали похмеляться. Декотрі хазяїни розійшлись додому, але бурлаки ще довго гуляли й тільки на третій день вернулись на роботу, покинувши багато грошей у шинкаря.

Тим часом Корчака з двома вербівськими бурлаками зостався в городі, зовсім розпивсь, розледащів і мусив заставить в жида новий жупан і нові чоботи. Він зострівся з давніми товаришами-бродягами і обікрав з ними одну жидівку: забрав з скрині срібні ложки, котрі лежали в неї в заставі, забрав шабаскові ліхтарі, ще й украв з десяток карбованців. Злодії перепродували ложки й ліхтарі одно-

му жидові, а тим часом набігла поліція й половила їх з ложками й з ліхтарями. Їх повели в поліцію. Саме в той час Мокрина з матір'ю продавала на базарі рибу, бачила всю ту комедію й прочула, що становий готується тієї ночі набігти з десяцькими на батькову ватагу й половить усіх бурлак. Вона покинула матір на базарі, пішки майнула до рибальських куренів і розказала про все батькові й Миколі.

— Ховайтесь, де хто знає! — промовив отаман. — Про мене — в степи, про мене — в комиші, про мене — на море, бо буде біда. Пересидьте якийсь час та й знов вертайтесь на роботу, як минеться оце лихо.

Бурлаки розбіглись в очерети, як курчата в бур'ян од шуліки.

— Сідай, Миколо, в човен та тікай на море; закинь там кішку та й стій, доки я дам тобі знати з берега, бо в очеретах небезпечно ховаться, — пошепки сказала Мокрина Миколі. — Я запалю вночі на березі багаття і, як буду підкидать вгору головешки, тоді вертайся.

Микола кинувся до малого човна й став човном на морі за кілька верстов од берега. Він бачив звідтіль, що люди на березі заворушились, мов комашня, і припав ниць на дно човна: то набігла на курінь поліція.

День був гарячий. Сонце сипало полум'ям з високого неба. Микола зоглядівся, що в його не було ні шматка хліба, ні краплі води. Йому схотілось їсти, а потім пить: в його посохло в горлі, в роті. Вода кругом човна ще більше дражнила його; печія й смага ще гірше пекла його в грудях, у горлі. Він ждав вечора, як свого щастя, поглядав на сонце, а сонце ніби стояло на одному місці й не ворушилось. Перед ним стояв дужкою рівний берег, а за ним на синьому морі плив здоровий корабель, розпустивши всі свої білі вітрила. Гордо й пишно, як білий лебідь, ледве сунувся корабель по воді. Пишні вітрила понадимались і біліли проти сонця, ніби виткані з дорогого лебединого пуху, перемішаного з сріблом.

В одному місці, де небо сходилось з морем, де білів легенький туман, з'явилась чорна пляма. Та пляма все більшала швидко і все наближалась, неначе сунулась морем якась темна копиця, котра ніби росла й ширшала. Микола почув, що тихе море задвигтіло під човном, неначе хтось торкнув море з дна. Темна копиця стала ніби здоровою скиртою, та все сунулась до берега. Тоненький край її заблищав проти сонця, неначе срібна каблучка. Білі вітрила на кораблі стали проти неї ще біліші й блищали, неначе проти чорного поораного поля. На небі раптом зашуміло

й загуло, неначе сосновий ліс на вітрі, а чорна хмара так швидко росла й бігла, що можна було слідкувать за нею очима. Море почорніло під нею, і вона в одну мить неначе поглинула корабля. З моря набігла хвиля з білими густими гребенями і почала ніби танцювать кругом човна.

Микола був вперше на морі. Його тверда душа трохи сполохалась, але його горе було важче од тієї хвилі. Він сидів на човні й сумно дивився на того звіра, що набігав на його.

В море впало кілька здорових важких крапель дощу, а за ними разом несподівано загув страшний вітер, кинув човен вгору, як трісочку. Посипався, як з решета, наглий краплистий дощ, а далі полив як із відра. Море застогнало й загуло, як сосновий бір в час бурі. Берег закутався в туман та в дощ. Сонце зайшло за хмари. Все змішалось в одну мить і злилось докупи: і земля, й море. На морі стало поночі, і тільки вітер свистів, шипів та ревів, як звір.

Вода почала заливать човен. Високі білі гребені бились об дошки, підскакували вгору, перелітали через човен. Микола почав виливати воду з човна пригорщами.

А в той час на березі в курені сиділа Мокрина і дивилась на страшне море. У неї на душі похололо. Вона плакала, як мала дитина, і не зводила очей з того місця, де стояв на морі човен, доки небо одразу вияснилось, доки перестав вітер в одну мить, неначе втік з моря на степи, щоб нагулятись ще на степах досхочу на роздоллі.

Надворі разом стишилось. Швидко море з берега заблищало, все вкрите білими гребенями по зеленій воді, як буває сінокіс вкритий довгими покосами. Сонце ясно блищало з-за хмари; небо над морем стало сизе, і на тому сизому небі заблищала пишна веселка. Вона обперлася одним дуже широким кінцем об море, а другим потяглася далеко за озеро, за плавні в рівний широкий степ. Червоні, жовтогарячі й жовті веселчані смуги були такі ярі, неначе горіли тихим полум'ям, а через широкий край веселки, розстелений, як павичовий хвіст, по морі, було ясно видко зелене море, білі гребені на хвилях, пофарбовані то червоним, то жовтим, то синім кольором веселки. Веселка захопила й корабель з його мокрими вітрилами і неначе вкрила його якоюсь пишною дорогою тканкою.

Мокрина нагледіла чорну цятку між білими хвилями і зраділа, як мала дитина. Вона ждала вечора і задумала, потаєнці од батька, одвезти Миколі хліба й води.

Тим часом до куреня вернувся становий з десяцькими. Вони дурнісінько блукали в очеретах та в оситнягах, не знайшли бурлак і тільки змокли до самих сорочок. Ста-

новий поїхав в місто й поставив на варті десяцьких на всю ніч, обіцяючи навідатись з міста другого дня.

Надворі почало смеркать. Мокрина взяла тикву з водою, хліб і вареної риби і пішла буцімто додому, а тим часом вона зайшла далеко-далеко за крутий берег, знайшла легенький човник, сіла в його і почала ждать, поки зійде місяць. Вона боялась поминути в темряві Миколин човен і виплисти далеко в море.

Зійшов червоний місяць. Мокрина вхопила весло і полинула на море.

Микола ввесь мокрий сидів на човні, мов дерев'яний. Він несподівано угледів, що до його наближається човник. Йому здалося, що то за ним гониться десяцький, і він підняв уже важке весло, щоб телепнуть його по голові, як трапиться між ними спотичка на воді, але запримітив, що в човні сидить дівчина. Червонуватий світ заблищав на її виду, на синьому керсеті, на білих рукавах.

—Це я! — тихо промовила Мокрина, і її легенький човник стикнувся з Миколиним човном і стукнув, ударившись об Миколин човен.

Микола не йняв віри своїм очам: але чорні брови ясно чорніли на дівочому лобі, а рум'янець на щоках було знать навіть при місяці.

— Десяцькі зостались коло куреня на варті на цілу ніч. Я знала, що в тебе нема ні шматка, ні скибки хліба, і оце привезла тобі хліба, води й риби.

І з тими словами вона поставила в Миколин човен тикву з водою, поклала хліб та рибу.

— Спасибі тобі, Мокрино! Яка добра в тебе душа! Чи пак батько знає, що ти тут? — спитав Микола.

— Ні, не знає й не знатиме, бо я йому за це не скажу. Хіба ти скажеш...

— Навіщо мені казать... — непривітно промовив Микола.

— Як ти не скажеш, то я сама не признаюсь, хоч би мене батько замордував і вбив. Для мене нема й не буде ніякої притичини, щоб одвідать тебе й нагодувати.

Микола догадавсь, що смілива Мокрина привезла йому харчі неспроста, і не знав, що й казать Мокрині.

— Чи вже ж ти не боялась сама плисти човном вночі? — спитав Микола.

— Не боялась, бо знала, що тебе знайду. А з тобою мені не страшно. Чого ти такий смутний?

— Нема чого мені веселим бути.

— Ти, певно, покинув батька-матір десь далеко. Тобі жалко за своєю стороною, шкода батьків.

— Мій батько вмер, — тихо обізвався Микола.

Мокрина не насмілилась більше його розпитувать і промовила:

— Знаєш що, Миколо! Я тебе проведу в озеро через єрик в очерети. Там тобі буде безпечніше пересидіть лиху годину. Висмикни кішку та рушаймо в дорогу.

— А ти ж не наведеш на мене десяцьких? — з острахом спитав Микола.

Мокрина спахнула якось уся, усім тілом. Вона палко промовила:

— Не на те я тебе люблю, щоб виказувать або видати десяцьким.

Миколі стало ніяково, стало й жаль бідної дівчини, жаль її чорних брів і рум'янцю. Він трохи не вимовивсь, що він жонатий, але як глянув на пишні дівочі брови, на молоде палке лице, на хисткий стан, то його слово несамохіть задержалось на язиці. Мокрина сиділа з ним поруч. Їх човни черкались боками. Він почував огонь од її гарячого лиця, і краса степової дівчини причарувала його на той час при ясному місяцеві, ніби краса русалки.

Мокрина погнала свій човник до берега. Човен, як качур, полинув по воді. Микола поплив слідком за нею.

Вона повернула човен в один єрик, прокопаний в озеро, і вони попливли по озеру. Швидко зашелестів об човен густий оситняг, і Мокрина погнала човна між двома рядками оситнягу, ніби по канаві. Чисте, незаросле місце то зужувалось, то місцями розходилось, ніби озерце, то йшло між очеретами, неначе широка річка, потім знову зужувалось, крутилось на всі боки, а далі човен заплив в таке вузьке місце, що ледве сунувся між двома стінами високого, як ліс, очерету. Мокрина спинила човна.

— Сиди ж тутечки, Миколо, та жди мене. В це місце не потрапить сам батько, не то що пришелепуватий отой становий. Я буду привозить тобі харч і чисту воду, доки мине лихо.

Мокрина повернула свого човника назад.

— Прощай, Миколо! — промовила вона. Микола подав їй руку на прощання. Мокрина потяглася за його рукою, обвела свої гарячі, голі по лікті руки кругом його шиї і впилась в його губи своїми повними, як вишня, гарячими, як жар, губами.

— Прощай, Миколо! Я тебе люблю й любити буду, хоч маю й пропасти. На добраніч! — промовила Мокрина, і Микола тільки тоді опам'ятався, як зашелестів десь гнучкий очерет.

— Боже мій, що зо мною діється? Нимидоро, моя голубко, моя безталанна ластівко! Чи вже ж оце я тебе мушу навік забути?..

Місяць високо викотивсь на небо, як здорове кружало, і заглянув в човен через високий очерет. Микола сидів немов дерев'яний, схиливши голову. Здавалось, що він був такий мертвий, як і той очерет, що понависав своїми китицями над його човном. Перед ним лежав цілісінький хліб і стояла непочата вода в тикві. Увесь той день здавався йому якимсь дивним сном, і в тому сні ніби випливала з моря зеленоока красуня русалка, причарувала його чорними бровами, поцілувала і знов впірнула в воду на морське дно, попікши його душу ласкою, пишними очима та гарячими поцілунками й обнімками.

Довго сидів Микола, похиливши голову, та думав про Нимидору. Вже перед світом він наламав очерету, накидав у човен, напився води, повечеряв і ліг спати. І йому все привиджувалось широке море, вкрите білими хвилями й брижами; снилась ясна веселка на морі, а по тій веселці наче сходила до його Нимидора ніби по східцях, в стрічках та квітках, в червоних чоботях, в намисті та зеленій керсетці. Там, де веселка падала кінцем на море, там плавала Мокрина з зеленими кісьми з осоки і ніби ждала Нимидору, щоб потягти в страшне клекочуче хвилями море.

Мокрина опівночі вернулась до куреня. Батько вже куняв.

— Де це ти була так довго? — спитав в Мокрини батько.

— Поралась коло куреня та, вертаючись од криниці з водою, заблудила й довго блукала скрізь. Я вже сама не знаю, як я не потрапила на дорогу. Мабуть, мене нечистий водив.

— Мабуть, і справді нечистий водив тебе до півночі,— обізвався батько. — Гляди лишень, Мокрино, другий раз не барись так довго.

Другого дня вранці Мокрина пішла додому, а ввечері знов прийшла до куреня, взяла хліба, риби й води і знов ввечері попливла човном у плавні, де сидів Микола.

— Чи й досі десяцькі стережуть? — спитав Микола в Мокрини.

— І тепер ночують коло куренів, ще й вранці навідувався скажений становий. Сиди, Миколо, нишком, доки вони поїдуть.

Мокрина знов промовляла до Миколи ласкавими словами, а Микола смутно обзивався до неї. Йому було й

жалко молодої палкої дівчини, було жаль і гарячого кохання; але в його ніяк не повертався язик признатись Мокрині або хоч натякнути, що він жонатий і вже має дочку.

Мокрина знов пізно вернулась до куреня, знов сердився та лаяв її батько.

— Ти, Мокрино, неспроста приходиш пізно додому. Як мені й завтра опізнишся, то я на тобі поб'ю ломаку. Чи чуєш?

— Та вже ж чую: не позакладало мені вух, — обізвалась Мокрина, розсердившись.

— І де ти бродиш? Де ти волочишся? — спитав сердито батько.

— Я не бродила й не волочилася, а тільки одвезла човном в комиші бурлакам харчі та води. Хіба буде добре, як вони згинуть од голоду.

— Чи всім возила харч, чи тільки одному? — спитав понуро батько.

— Та Миколі, коли сказати щиро по правді, — сміливо одказала Мокрина, неначе одрубала.

— Хіба ж ти не знаєш, що він не парубок, що він жонатий? — сказав батько.

— А хоч би й жонатий, що мені до того, — ледве промовила Мокрина, ніби для неї було байдуже за це: але вона почувала, що в її серце ніби шпигнуло ножем. Вона ледве встояла на ногах, вийшла надвір і залилась слізьми. І жаль, і горе, і кохання — все заразом піднялось в її душі й неначе затопило всю її душу слізьми, як повіддя весною затоплює береги.

Тим часом десяцькі, нічого не діждавшись і ні за що не дізнавшись, поїхали додому. Мокрина насилу діждала вечора і, нікого, по своєму звичаю, не питаючись, побігла до човна і попливла до Миколи.

Микола вгледів її заплакані червоні очі і дуже здивувався.

— Чого це ти, Мокрино, плакала? Може, яке лихо трапилось? — спитав він.

Мокрина нічого не сказала на одповідь і тільки заридала. І сором, і горе було знать на її молодому лиці. Вона почервоніла, як намисто на її шиї, та все плакала. Микола був такий ласкавий до неї, так гарно дивився на неї! Вона і в голові не покладала, що він її не любить.

— Миколо! чи то правду казав мені батько, що ти жонатий?

Микола вмить все постеріг, і йому стало дуже шкода дівчини.

— Коли тому правда, — сказала Мокрина, сміливо підвівши голову, — то забудь свою жінку, забудь для мене, бо як не забудеш її, то я сама собі смерть заподію: я повішуся або втоплюсь, я запагублю сама себе; і сама не знаю, що я собі заподію, тільки не перестану тебе любити, поки й мого віку. Без тебе я не житиму, а тільки нидітиму. Я занидію і вмру без тебе.

Мокрина яро й якось дико блискала карими очима, але після тих слів похилилась на край човна, мов гнучка очеретина, і заридала голосно, як плачуть малі діти. Микола бачив її маленькі руки з тонкими пальцями, що вп'ялися в криси човна, бачив тонку шию, де червоніли разки доброго намиста.

— Не плач, Мокрино! Що ж маємо робить? Знать, така вже божа воля.

Микола сидів мовчки, а Мокрина не підводила голови і тихо хлипала. Весь дівоцький сором вернувся до неї. Їй сором було підвести очі й глянути Миколі в вічі.

В очереті стало тихо, як у хаті. Водяна курочка випливла з очерету і крутилась по воді трохи не коло самого човна. Дика качка вилась над плавнями, ляскала крильцями і впала в очерет коло самого човна, але злякалась, закахкала на все горло, наче крикнула з переляку, затріпала крилами і знов пурхнула між очеретом, наробивши шелесту.

Мокрина насилу підвелась, посиділа, затуливши очі рукавом, а далі промовила, наче нічого між ними й не було:

— Бери весло та правуй за мною. Тепер тобі можна вернутись до куреня: вартові зникли, од'їхали од куреня.

Мокрина сіла на човні, вхопила весло, одіпхнула ним полеглий очерет і посунула вперед свого човна. Микола поплив за нею. Вони пливли між очеретами, через озеро, і Мокрина не обернулась до Миколи, не заговорила з ним, не подивилась на його. Її міцна душа задавила в собі всі сльози, та не задавила свого безталанного кохання.

Мокрина знову пізно вернулась додому, батько знов накрив її мокрим рядном.

— І де ти в іродового батька волочишся! — з гнівом крикнув батько. — І чого ти ото ходиш до бурлаки?

— Ходжу тим, що його люблю. Лайте мене, бийте мене, а я все-таки його любитиму.

— Пху на твого дурного батька, на твою дурну матір! — крикнув батько, несподівано вилаявши самого себе й свою жінку. — Он до тебе восени прийдуть старости. Ґотуй рушники.

— Як прийдуть, то й назад підуть, — сказала Мокрина і пішла на город.

Розпуджені поліцією бурлаки знову збіглись до куреня, знов почали ловить рибу. Починалась тепла тиха осінь. Забродчики попрочищали єрики, повикидали пісок і почали ловить кефаль. Пожирувавши на плавнях, кефаль вже почала вертатись в озера в море. Забродчики ловили її в єриках, заставляючи єрики очеретяними тинками.

Робота на чистому повітрі, на вольному морі здалась вербівцям багато легшою, ніж робота в сахарнях. Вони стали здоровші, веселіші, проворніші. Декотрі жонаті вербівці позабували своїх жінок і через десяток років поженились вдруге, заробили грошей, побудували собі вальковані хати й розпочали хазяйство. Акерманщина почала вкриватись українськими селами з садками й виноградниками.

Два вербівські бурлаки збудували коло отаманського хутора дві землянки і, поженившись, завели господарство. Потім десь узявся басарабський жид і поставив на городі вітряк. Над озером зачиналось українське село. Вербівці на сміх назвали село Вербівочкою, хоч у ньому не було вербової й гілки.

Микола вже зібрав грошей і хотів і собі ставить землянку. Йому так огидло бурлакувать, так забажалось осістись і оселиться на одному місці. Але в його все була думка вернутися коли-небудь додому, до жінки, до дочки. Та думка одбивала в його охоту завести оселю в далекій стороні й знов пхнула його в бурлацтво.

Раз восени, перед самою покровою, Микола сидів увечері над лиманом і одпочивав після роботи. Рибалки вже полягали спать. Микола взяв скрипку й розважав себе, граючи ті пісні, що Нимидора любила співать. Його думки літали далеко-далеко, понад Вербівкою, коло свого садка, коло свого двору, коло Нимидори. Коли це позад його щось зашелестіло; він оглянувся: то була Мокрина. Проти заходу блищали її темні очі, червоніло намисто на шиї. Вона стояла, підперши щоку долонею, й слухала його пісню.

— Грай, а я послухаю, — тихо промовила вона, — я вже давненько стою та слухаю.

— Мокрино! йди додому. Твій батько буде сердитись на тебе й на мене. Скаже, що я тебе зводжу з розуму, збиваю з пантелику.

— Про мене, нехай сердиться: за всі голови! Байдуже мені! Що ж маю робить, коли ти знехотя мене зводиш з розуму.

— Схаменись, Мокрино! Ти думаєш, що ти мене не зводиш з розуму? Та що ж маю робить, коли моя така доля.

Микола несамохіть задививсь на її тонкі брови, що чорніли, як шовкові шнурки; милувавсь її гарячим личком. На його дихнуло знов жаром тих гарячих уст, що були вп'ялися в його тоді, як він ховавсь в очеретах. Мокрина чарувала його тим огнем.

— Миколо, мій голубе сизий! — сказала Мокрина. — Чи зоря світає на небі, чи сонце грає, чи ніч вкриває землю, — думка про тебе тліє в моєму серці. Я вночі сплю, і як ти мені приснишся, то душа моя аж звеселиться й заграє, як ластівка на сонці. Прокинуся, тебе нема, — і моє серце знов замирає. Я нігде не знайду собі поради. Чи місяць світить, чи сонце гріє, на моєму серденьку туга та печаль.

— Не дражни мене, дівчино, своїм щебетанням; не запагублюй надаремно мого віку, бо я й без того безщасний.

— Миколо, забудь свою жінку! Ти ніколи вже не вернешся додому; ти за неї забудеш. А коли ти мене любиш, то я піду за тобою хоч за синє море. Я ладна втекти звідсіля з тобою хоч і зараз.

— Чи добре ж воно буде? Чи годиться ж мені кривдить твого батька й матір?

— Нащо мені батько й мати, коли я тебе люблю? Очі твої карі, біда мені з вами! Як я на вас гляну, то й плакать перестану. Нащо ж ти запалив мою душу карими очима? — промовила Мокрина жалібно, обертаючись до Миколи і ламаючи руки. — Прийми, море, моє грішне тіло!

Мокрина кинулась до моря, неначе прудка коза. Миколу взяв жаль. Він побіг за нею назирці, вхопив її за руку.

— Подумай, дівчино, непоміркована й нерозсудлива, що ти робиш?

— Радніша б я думать, та вже й думок не маю; радніша б плакати, та вже висохли всі мої сльози.

— Голубко Мокрино! — промовив Микола, взявши її за руки. — Потривай! не губи своєї душі й краси. Я ж ніде не дінусь: буду тут служить. А хто знає, що далі буде, що потім трапиться з тобою.

Мокрина ніби знов ожила. Вона впала на Миколине плече й заплакала; заплакала тихими, як літня роса, слізьми.

Пізньою добою Мокрина вернулась на хутір, забувши сором, забувши за батька й матір і за все на світі. В її

серці наче почала розвиваться весняна рожа й сповнила всю душу пахощами. Вона стала спокійніша. Ніхто не чув од неї ні пісні, ні жарту, ні веселого слова. Вона все сподівалась чогось, мала надію.

Микола довго стояв над морем. Хвиля тихо черкалась об берег і шелестіла, неначе ліс на тихому вітрі. Він заслухавсь, і йому здалося, ніби шелестять верби над Раставицею, над тією хатою, де спочивала Нимидора. А з його думки не сходило червоне личко Мокрини, її гарячі сльози і палке молоде кохання. Він дуже задумався, аж засмутився. Його душа заколивалась, як хисткий човен на хвилястому морі, та не надовго: міцна вдача перемогла це взрушення, перемогла серце і таки поставила на своєму.

Отаман полюбив Миколу й настановив його за крилаша, цебто за свого помічника; Микола з двома кодільничими глядів кодол, порядкував і правував усіма, як отамана не було дома. В добрі роки він чимало заробляв грошей, але багато їх зоставалось в шинках, а найбільше тоді, як усі забродчики гуляли гуртом в місті напропалу.

А Мокрина все виходила до Миколи вечорами, все дивилась на його чорні брови та карі очі. Вона все ждала й сподівалась чогось.

VII

Другого дня після того, як Микола покинув Нимидору і пішов на заробітки, Нимидора мусила йти на панщину. Вона йшла на панщину — плакала, йшла з панщини — так само плакала. Настав вечір, і Нимидорі здалося, що вже минув рік, як Микола покинув її. Вона лягла спати на лаві коло кватирки і все слухала, чи не вернеться Микола, чи не постукає у кватирку. Тільки що стара Джериха задрімала на печі, Нимидора спросоння схопилась з постелі й закричала на всю хату: «Мамо! вставайте, Микола прийшов!»

Мати схопилась з печі, бо їй здалося, що знов щось страшне діється на селі.

— Де Микола? Що ти кажеш, Нимидоро? — спитала перелякана мати.

— Хіба ж ви,мамо, не чули? Микола постукав у кватирку; я йому одчинила двері. Він увійшов у хату, обняв мене, поцілував та й знов пішов. Мамо, він десь ховається у дворі.

Стара мати вигорнула з печі жарину, притулила до жарини скалку, роздмухала жар, запалила скалку й засвітила каганець. Нимидора стояла серед хати з дикими очима, з червоним, як жар, лицем.

— Може, тобі щось приснилось? або щось привиділось? може, тобі, дочко, так здалося? Чи вже ж пак він вернувся? Адже ж його пан зараз оддав би в москалі.

— Мамо, Микола в дворі. Ходім у двір, він десь ховається, — сказала Нимидора, — я літала слідом за ним по степах зозулею, а як він сів спочивать, я стала криницею. Він напився води; він плакав за мною, і його сльози впали на моє лице. Я вернулась з ним додому. Мамо, Микола ховається надворі.

Перелякана мати вийшла надвір· з нею вийшла й Нимидора. Надворі було поночі; була темна ніч. Нігде не було чути навіть шелесту верб на городі.

— Нимидоро, голубко! лягай спати та перестань думать про Миколу! — сказала мати, а в неї самої ноги і руки трусились.

Минув день. Нимидора не переставала плакати. Настав вечір, і Нимидорі знов здалось, ніби Микола увійшов у ворота, перейшов двір і пішов у садок. Вона вибігла в двір. Мати догнала її й привела в хату.

— Мамо, я бачила Миколу. Він розмовляв зо мною в садку пишком і пішов через леваду в верби, ще й мене за собою манив.

Мати перелякалась: вона подумала, що Нимидора притужила Миколу і що до неї літає перелесник.

Тим часом по всьому селі пішла чутка, що до Нимидори літає перелесник. Одна баба розказувала, що бачила на свої очі, як огняний змій упав у вивід над Джериною хатою. Молодиці балакали, тяжко зітхали й нараяли матері повезти Нимидору в монастир, до одного ченця. Про того ченця скрізь по селах пішла слава, що він вичитує екзордію й виганяє з людей нечисту силу.

Стара Джериха вийняла з скрині сувій полотна, взяла карбованця грошей, найняла в сусіда конячку й повезла Нимидору в монастир.

Нимидора сиділа на возі бліда, як смерть, і навіть не знала, що з нею робили.

В суботу надвечори вони приїхали в монастир і пішли до старого ченця, отця Зенона. Ченця не було вдома. Його знайшли десь між скелями та лозами над Россю, де він трохи не втопився. Вся одежа на йому по пояс була мокра. Люди розказували, що нечиста сила мстилась над отцем Зеноном, завела його в річку, і якби не трапились

люди та не витягли його, то нечиста сила була б його втопила.

А тим часом діло було зовсім не так. Отець Зенон, як завсіди, пішов до шинку, добре впився і замість монастиря повернув між скелі та й шубовснув просто в Рось. Люди витягли його з води і мокрого привели в монастир. Він того дня не міг вичитувати екзордії й навіть не ходив до церкви на вечерню.

В неділю вранці отець Зенон проспався й прочумавсь, і до його почали приводить божевільних. Один божевільний чоловік усе хрестився й безперестанку кричав: «Господи милостивий! Візьми мене до себе!» Якась молода молодиця, свіжа й рум'яна, збожеволіла з журби та горя, бо перепечалилась. Вона безперестанку розказувала тими самими словами, як її коханого Петра взяли в москалі, як обголили лоба. Другу молодицю впіймали аж на дзвіниці, де вона задзвонила в усі дзвони; її привели в келію до ченця, вона кляла його в батька, в матір і несамовито кричала диким голосом, плювала на образи й на хрест.

Отець Зенон, низенький і товстий, як печериця, з товстими навислими бровами, все моргав за кожним словом та вичитував над Нимидорою екзордію. Нимидора вважливо слухала; вона сама пойняла віри в тому, що в їй й справді сидить нечистий дух.

Оддавши ченцеві сувій полотна й карбованця, стара Джериха з Нимидорою пішли до церкви на службу, висповідались і одговілись. Нимидора вийшла з церкви спокійніша. Гарна півча в церкві, гарні образи, сила прочан — все те трохи її розважило й заспокоїло. Вона вернулась з матір'ю додому спокійніша, ніби й справді позбулась в монастирі нечистої сили.

Зосталась Нимидора ніби удовою. Взимку вона з свекрухою пряла панське прядиво, а влітку ходила на панщину. Вона оддала своє поле одному чоловікові наспіл за другу скибу. Минув рік, минув другий, про Миколу не було ні чутки, ні вістки. Нимидора розпитувала про його на ярмарках, ходила по сахарнях: ніхто не бачив і не чув про Миколу. Вже поросли верби й вишні, посаджені Миколою над Раставицею, а Микола не приходив. Нимидора ніби одійшла, але все журилась та все співала, сидячи зимою за гребенем, про милого, як він збився з дороги, вертаючись додому, як він «до іншої залицявся й од милої одцурався».

Десять год після того жила стара Джериха й на одинадцятому вмерла. Нимидора плакала за нею, як за рідною матір'ю. Поки була жива Миколина мати, Нимидора

ніби почувала його дух у хаті; тепер у неї зосталась одна втіха — дочка Любка.

Любка росла, як у садку вишня. Вона була дуже схожа з лиця на Нимидору; в неї були такі темні очі, такі чорні тонкі брови на широкому лобі, такі довгі коси. Нимидора жалувала її, пестила й не давала робить важкої роботи. Любці минуло десять год, а Нимидора вже складала в скриню придане, вже пряла на рушники й готувала хустки.

— Дочко моя, сядь у вишневому садочку та вишивай рушники! Нехай я одна зазнаю горя. Коли б хоч ти була щасливіша од мене!

Любка співала, мов соловейко в гаю, та вишивала великий рушник хмелем та зірками. Нимидора неначе вдруге переживала свій вік в своїй Любці.

Хто давно знав Нимидору, той тепер не впізнав би її, така вона стала бліда та худа; повні щоки висохли й позападали; блиск в очах погас; тільки один рівний стан не зігнувся навіть од важкої роботи. Нимидору ізсушила, ізв'ялила нужда, як холодний вітер зелену билину. Лиха недоля ізстарила її завчасу. Минула половина її літ, а вже здавалось, що Нимидора доживає свій вік.

Любка виросла й стала дівкою, гарною на все село. Нимидора заквітчувала її, милувала, як рожу в садочку. Тільки що минуло їй шістнадцять год, а до неї хлопці стали слать старостів. Любку посватав гарний парубок, Олекса Чабаненко. Нимидора справила сирітське весілля без батька й прийняла зятя в прийми в свою хату.

Після Любчиного весілля Нимидорі нічого більше не зоставалось на світі і ніщо її не цікавило. Вона почала думать про свою смерть, наготувала собі сорочку й намітку, придбала грошей на похорон, на подзвінне, на євангелію. Кожної неділі, кожного празника вона ходила до церкви й на службу, і на вечерню. Щороку вона ходила до Києва в лавру на прощу та все молилась за Миколу по київських монастирях, щоб він був живий та здоровий та вернувся додому хоч перед її смертю.

Минуло два десятки год од того часу, як пішов в світи Микола; вже пішов третій десяток, і Нимидора вже почала забувать його. Вона почала забувать його вид, його очі, голос. Його вид манячив перед нею вже неначе в тумані. Нимидора почала слабувать й старітись, і знов їй забажалось побачить Миколу. Вона хотіла побачить його хоч перед смертю.

— Невже ж оце я вмру й не побачу його перед смертю? — сказала Нимидора дочці.

І вона знов почала думати про його, сидячи за гребенем коло печі, думала про його, стоячи в темній церкві на вечерні, та все просила в бога, як останньої ласки, попрощатись з ним перед смертю.

Настала весна. Нимидора пішла до Києва, одговілась і вернулась додому. В неї все не виходив з думки Микола. Вона шукала його між богомольцями в лаврі, розпитувала в людей з далеких країв і нічого не допиталась. Микола почав їй сниться...

Раз Нимидорі приснилось, що вона жне з Миколою пшеницю на своєму полі. Надворі місячна ніч. Один повний місяць стоїть серед неба, а другий сходить з-за лісу, червоний, як жар, та здоровий, як віко од діжі. Микола жне поперед неї, а вона поспішає за ним, та ніяк не дожене його. Коли підведеться вона, аж надворі вже день. Одно сонце серед неба, а друге тільки що сходить в червоних хмарах. Сниться їй, що вона молода дівчина, в квітках та стрічках, підперезана вишиваним рушником, убрана, як до вінця. Микола жне поперед неї, увігнався в високу, як гай, пшеницю, жне й не розхиляється, тільки блищить проти сонця його золотий серп. Вона бачить, що Микола молодий, з чорними кучерями на голові, в білій сорочці, підперезаний червоним поясом. Їй дуже хочеться подивитись на його лице, а він не обертається. Пшениця валиться йому на плече; з колосків бризкає золоте зерно, сиплеться на чорні кучері, на білу сорочку і падає додолу. Потім одразу з колосків посипались іскри й обсипали його білу сорочку. Микола обернувся до неї й глянув на неї. Вона побачила його молоде лице, чорні брови, ясні очі й зраділа.

Нимидора прокинулась і почувала, що її душа розтривожилась. Вона почала хреститись та молитись і знов задрімала.

І здається їй, що вона в Києві в лаврі, на вечерні на страстях. Лавра повнісінька людей. Всі люди стоять з свічками в руках. Уся церква в свічках, од низу до самого верху, а десь зверху, з високої бані, ллються голоси такі гарні, що їй здалось, ніби вона в раю. Коли оглянеться вона назад, аж коло неї стоїть Микола, сивий, як голуб, з сивими вусами, тільки брови чорніють, як шнурки. В його лице нужденне, сухе, поморщене. Він бере її за руку, і вони вдвох з свічками в руках йдуть до стіни. Стіна розступилась перед ними. Микола веде її в печери, а за ними річкою ллється народ з свічками в руках. Нимидора оглядається назад, аж увесь народ зник, і вони вдвох з свічками йдуть все глибше та глибше вузенькими печера-

ми. По обидва боки стоять домовини, а в тих домовинах лежать живі мощі з довгими сивими бородами, з чорними бровами і блискучими очима. Нимидорі стало страшно, а Микола все далі, все глибше веде її за руку. В одній домовині вона вгледіла отця Зенона, котрий читав над нею екзордію. Він усе моргав товстими сивими короткими бровами. Вже вони поминули всі мощі, минули мощі, що стояли закопані в землю по пояс; вже в них свічки погасли, а вони все йдуть глибше та глибше. Дивиться Нимидора, аж перед ними заблищав червоний світ; їй здається, що вона з Миколою вже на тім світі.

Узенька печера розступилась, і перед нею стала страшна здорова печера. Зверху понависало здорове каміння, розпечене й червоне, як гаряче залізо. Під однією скелею стояло смоляне озеро. Воно кипіло, як окріп в чавуні, клекотіло, билося в ключі під розпеченою скелею. Серед того озера стояв по пояс в смолі пан Бжозовський, ввесь чорний та обсмалений. На його голові чорніло волосся, і вся на йому шкура порепалась. Рогаті й хвостаті чорти висіли скрізь по камінні, неначе кажанки, і поливали Бжозовського зверху гарячою смолою. Нимидора подивилась на Миколу й побачила його старе, як у діда, поморщене лице, все облите пекельним червоним світом. Їй стало дуже страшно. Од духоти, од чаду вона не могла дихать і... прокинулась.

Прокинулась вона, встала й почала класти поклони перед образами за Миколу.

— Цього року я вмру. Мені снився цієї ночі мій чоловік, та так страшно, що й сказати не можна, — говорила вранці дітям Нимидора, розказуючи сни.

— Та то, мамо, ви думаєте за батька, то він вам і сниться, — сказала Любка.

— Ні, дочко, моя смерть вже в мене за плечима. Так мені оце стало важко, що вже не стає духу й дихать. Це вже моя смерть тисне мене в грудях. Коли б вернувся твій батько хоч перед смертю.

Через тиждень Нимидорі знов приснився сон, ніби вона блукає з Миколою вночі по якомусь широкому степу. Все небо вкрите чорними хмарами. Надворі душно, як у пеклі, а на всьому небі блискає страшна блискавка й гримить грім безперестанку, неначе в горобину ніч. По один бік блисне блискавка червоним світом, і вона бачить Миколине лице все червоне, неначе з розпеченого заліза; з другого боку мигне зелена блискавка, і Миколине лице стає зелене, неначе в утопленика; то знов мигне вогонь ясний, як світ сонця, і перед нею майне молоде, пишне

парубоче Миколине лице з рум'яними щоками, з чорними бровами. Нимидорі стало страшно. По всьому небі наче літають огненні змії; все небо ніби тріскається од верху до самого низу і вздовж, і впоперек; а навкруги широкий без кінця степ: ніде не видно ні деревця, ні хатини. Коли це одразу перед ними зашуміла по камінні річка. Небо посередині проломилось, і звідтіль зійшло сонце серед неба. Вона побачила за річкою на горі пишний садок, де між зеленими яблунями росло дерево з золотими яблуками, де на дереві шугали й співали райські птиці в золотому пір'ї, з золотими вінцями на головах, з павиними довгими хвостами. Вода шумить між камінням, підкидає вгору хвилі, а з каменя на камінь лежать хисткі кладочки. Микола пішов уперед і повів її за руку. Вона глянула наниз на страшний шум, і в неї голова заморочилась. Загримів страшний грім. Сонце впало з неба в річку. А блискавка все бігає по небі. Нимидора прокинулась і вся трусилась, ніби в пропасниці.

— Дочко моя, знов мені снився твій батько і так страшно!.. — казала Нимидора дочці, і од того часу вона стала журиться і вдалась в сум та тугу.

Тим часом в народі пішла чутка, пішла й покотилась по селах, як грім по небу: то була чутка про волю. Народ зашумів, як бір в негоду. Встала, ніби з домовини, чутка про козаччину. В Васильківщині й Канівщині схопився бунт, як пожежа серед ночі. Народ піднявся й пішов ватагами од села до села, ніби хотів знайти скоріше волю. Всі записувались в козаки, бо говорили, хто запишеться в козаки, той не робитиме панщини. Десь узялась звістка, що воля вже прийшла од царя, та її ховають од народу попи, бо держать руку за панами. Народ почав приставати до попів, щоб вони читали народові волю, почали знущатись над ними, мучити їх.

Та чутка, як хвиля на морі, звідкільсь пішла скрізь і дійшла й до Вербівки. Народ загомонів по ярмарках і розвозив гомін по селах. Нимидора повеселішала. Вона думала, що от-от Микола почує про волю й, може, вернеться в Вербівку.

— Господи, коли б мені пожити на світі хоч рік. Я знаю, що Микола вернеться, почувши про волю, і попрощається зо мною на цім світі за свою провину, — говорила Нимидора.

Цвіли садки і одцвітались, а Микола не вертався. Вже зелене жито почало половіть, а його не було. Нимидора почала слабувать і залежуватись. Настала петрівка. Нимидора насилу одговілась. Вже її насилу носили ноги. Во-

на зсохла, зв'яла: лице поморщилось і потемніло; тільки темні очі блищали між жовтими зморшками.

Раз Нимидора сиділа коло вікна й дивилась в одчинену кватирку. В садку зеленіли вишні й груші, щебетали соловейки, а в далекому лузі між вербами кувала зозуля. Коли це проз самий її вид пурхнула в кватирку ластівка, покрутилась у хаті кругом стін, сіла на образ, пощебетала, знялась, знов пурхнула назад в кватирку і сховалась в вишнях.

— Це вже моя смерть приходила по мене! Це недурно прилетіла в хату ластівка, — сказала Нимидора дочці.

Через тиждень Нимидора лягла і більше вже не вставала. Її здавило в грудях, і в неї не стало духу дихать. Вона все прислухалась, чи не йде Микола. Посилала Любку за двір виглядать та все тривожилась, як собаки гавкали надворі.

— Піди, дочко, одчиняй ворота; батько прийшов, щоб попрощаться за свій гріх. Щось застугоніло коло воріт, — казала ніби через сон Нимидора, ледве розплющуючи вії й віка.

Любка виходила на подвір'я і знов верталась до хати. Нимидора насилу зводила дух.

— Любко, чи не прийшов батько? Мені здається, що я чула його голос за вікном, — сказала, як через сон, Нимидора.

— Ні, мамо! бог з вами. То соловейки щебечуть в садку, — промовила Любка.

— Якби він прийшов, мені була б, може, полегкість, — сказала вона.

Нимидора не побачила Миколи й перед смертю. Вона вмерла безталанною, як і родилась безталанною. Сусіди завертіли їй голову наміткою й поклали на лаві. Нимидора лежала жовта, як віск. Сусіди входили й виходили, а Любка голосила над матір'ю, припавши до неї. Вона так гарно плакала, що всі молодиці в хаті плакали вкупі з нею.

— Ненько моя, голубко моя! Нащо ж ти мене так рано покидаєш? Чи я ж тебе не любила, чи я тобі не годила? Чи я рано не вставала, чи я тебе не доглядала, що ти мене навіки покидаєш?

Ненько моя, ластівко моя! Десь ти багато горя зазнала, десь ти багато сліз вилила, що не схотіла на цім світі жити, та полинула, як сива зозуля, в далеку сторононьку. Коли ж тебе, моя матінко, дожидать в гості? Чи глибокими снігами, чи зеленими лугами, чи білими вишневими садками?

Матусю моя, лебідонько моя! Звідкіль тебе ждати, звідкіль виглядать? Чи з заходу, чи з сходу, чи з-за синього моря, чи з широкого степу? Чи прибудеш до мене, моя матінко, бистрою річкою, чи буйним вітром, чи дрібним дощем, чи білою хмарою; чи прилинеш до мене сивою зозулею та закуєш в вишневому садочку?

Ненько моя, ластівочко, золоте насіннячко! Де ж тебе посію, моя матінко рідна? Чи в синьому небі, чи в зеленому лузі, чи в вишневому садочку? Чи зійдеш ти зіркою на небі, чи розів'єшся повною рожею в садочку?

Всі молодиці плакали й казали, що ніхто в цілому селі не вміє так гарно голосить, як молода Любка.

Поховали Нимидору на кладовищі рядом з її тещею і тестем. Любка посадила край могили вербу, а її чоловік поставив невеличкого хреста. Всі люди в селі жалкували за Нимидорою і просили бога, щоб її хоч по смерті було й легко лежати та землю держать, бо на цьому світі її життя було важче од сирої землі.

VIII

Микола все служив забродчиком в Ковбаненковій ватазі. Мокрина довго любила його та все давала гарбузи своїм женихам. Батько лаяв її, мати плакала, вмовляла, та нічого не вдіяла. Мокрина вийшла заміж аж через кілька год, тоді, як прохололо її серце, і Микола покинув Ковбаненка.

Раз Микола полаявся і трохи не побився з отаманом. Почалась весна. Забродчики з отаманом збиралися плисти на море ловити рибу. Вони поскладали неводи на віз і вийшли з села цілою ватагою. Першу весняну «красну» тоню, по давньому звичаю, взяв собі отаман усю. Тоня вдалась і справді красна: невід був повнісінький баламутів, осетрів, білуги, лакерд та морських півнів. Рибалки насилу виволокли її на берег.

Отаман вивіз забродчикам могорич. Могорич був скупенький. Забродчики неначе ковтнули муху і почали підіймать отамана на сміх.

Красна тоня вдалась добра; але того літа риба ловилась дуже погано. Забродчики розділили восени дохід і насилу заробили по двадцять карбованців. Отаман їх трохи й до того обдурив: не дав всієї їх частки. Вони пішли в місто пити могорич, і їм не стало за що не тільки похмелитись, але навіть впитись.

Другого дня ввечері вони вернулись до отаманської хати дуже лихі. Отаманша винесла на вечерю черствого хліба і вчорашньої смаженої риби, котру в інший час вона викидала качкам як непридатний для людей поживок.

— Чи вже ж, пане отамане, в тебе не знайшлося кращої риби нам на вечерю? — спитав сердитий Микола. — Чи вже ж за ту красну тоню ми ще будемо їсти позаторішній хліб? Самі спожили свіженьку й гарячу рибку, а ви, мовляв, їжте й холодну й нетривну.

— А де ж я візьму свіжої? — сказав отаман. — Не вередуйте лишень та викиньте з голови оту дурість! Чи ви показились, чи збожеволіли сьогодні?

— А ми ж десь узяли красну тоню, котра одна була варта нашої праці за ціле літо.

— Оце! Як коржа, так коржа! Як спечемо, то й дамо! — сказав насмішкувато отаман і тими словами роздратував Миколу.

Микола схопився з місця і крикнув:

— Давай, отамане, добру вечерю, а то полатаю боки оцим києм. Це справді знайшовся гарний давалець: роботи дає багато, а харч дає видавцем. Знайдемо кращих, здатливіших од тебе наймачів.

— Ти, Миколо, бунтуєш мені усіх забродчиків, бо їх намовляєш. Для таких намовників на змагання та колотнечу в мене нема місця. Одчепись од мене із своєю намогою, напитуй собі деінде хазяїна.

Микола вхопив в руки дрючка й кинувся до отамана. Отаман вхопив за кінець дрючка й потяг до себе. Між ними почалася тяганина, трохи не бійка.

— Пусти! — кричав Микола, посатанівши од злості.

— Ба, не пущу! Яке право ти маєш зо мною биться, — кричав отаман, — ти мені не пригонич і не хазяїн. Тут моя воля волить.

— Ти думаєш, як ти отаман, то й велике цабе? Били ми й не таких панів, як ти! — крикнув Микола з злістю й смикнув з рук дрючка так, що обшмульгав отаманові руки.

Отаман кинувся навтікача. Надворі наймит гарманував пшеницею, тягаючи волами колодку чи вал по розкиданих і розв'язаних снопах. Отаман перескочив через вал, через розв'язь і побіг поза волами. Микола зачепився ногою за вал, дав сторчака в пшеницю і тільки через це не достав отамана дрючком по спині. Отаман побіг кругом хати, а Микола погнався за ним навздогінці. Отаман вскочив у сіни й запер двері засовом.

— Не виходь же з хати, бо вб'ю! — гукав Микола, гуркаючи кулаком у двері та торгаючи двері за клямку.

Отаман знав Миколині норови і справді заперся в хаті та й не виходив, доки Микола не ліг спати.

Микола вдосвіта забрав свої манатки й пристав до другої ватаги.

Отаманові було шкода Миколи. Він служив йому дуже добре, працював і падкував щиро коло роботи, помагав навіть в господарстві й був добрим крилашем. На другу весну він пішов до Миколи, перепросив його гарненько; і вони помирились і запили сварку й мир могоричем. Микола знов вернувся до Ковбаненкового куреня.

Довго служив Микола в забродській ватазі й заробив чимало грошей. Він поставив собі землянку, почав навіть хазяйнувати, але йому було тяжко й смутно жить самому, і він пристав до товариства.

Тим часом з Вербівки все втікали люди од лихого пана Бжозовського. Багато їх тинялось по сахарнях, багато пішло на заробітки до Одеси. Буваючи в Одесі, Микола стрічався з вербівцями і затягав їх до Ковбаненкової ватаги. Він розпитував про Нимидору, про свій грунт, про матір, а врешті й про пана Бжозовського. Він добре знав, що вертаться до Вербівки не можна, доки животітиме старий пан. Тим часом Бжозовський багато втратив своїх панщанних людей і почав їздить скрізь по сахарнях та зганяти їх додому. Чимало людей половив він і вернув до Вербівки, та ніде не знаходив Джері.

Він пам'ятав його кулаки, і на його грудях і досі ніби вогнем пекло те місце, до його вдарила мужича рука.

В той час в Акермані настав становий, родом з Київщини, знайомий і навіть приятель Бжозовського. Перебираючись з місця на місце, він забрів аж на Басарабію і досвідчивсь, що в забродських ватагах багато вербівських втікачів. Становий налетів несподівано з поліцією й на Ковбаненків курінь, похапав багато вербівців і між ними й Миколу. Їх усіх позабивали в кайдани й посадили в тюрму. Становий зараз дав знати Бжозовському. Бжозовський, маючи діло в Одесі, поїхав до Одеси, а потім і до Акермана. В його душа стрепенулась од пихи. Він був ладен втратить пів-Вербівки, аби тільки помститись над Миколою. Бжозовський поїхав до Акермана і подав прошення в суд. Одначе йому не видали підданих без суду.

Довго сиділи в тюрмі рибалки, доки їх покликали на суд. Бжозовський ждав тиждень, ждав другий, а суду не було. Вже минув місяць. Бжозовський витратив багато грошей, проживаючи в Акермані, а суду все-таки не було. Бжозовському здалося з нудьги, що і його посадили в тюрму на висідку, як і його підданих. Нарешті його по-

кликали в суд. Два москалі з рушницями на плечах привели на суд десять вербівців. Вони вгледіли свого пана й поопускали голови. Один Микола сміливо дивився на пана своїми темними пронизуватими очима. Бжозовський, вже зовсім сивий, витріщив на нього свої здорові очі й, здається, був ладен з'їсти Миколу очима.

Перед судом стояло десять чоловік бурлак. То не були ті обідрані, замлілі, миршаві бурлаки, які пробувають по українських сахарнях. Перед судом стояли здорові високі люди, повбирані в гарну одежу. Між усіма бурлаками визначався Микола своїм зростом, своїм рівним станом і гордим, сміливим поглядом. Його не зігнула недоля й тяжка неволя. Його брови і вуса чорніли, а голова вже ніби снігом припала. Виски й тім'я ще чорніли й лисніли, і тільки ніби білим пилом припали, а сивина обхопила його голову, ніби білим вінком, як буває у чорнявих людей з цупким густим волоссям. Він став високий та поставний чолов'яга з дужими руками, з широким станом. На його міцних руках було видно ніби дротяні напружені жили. З-під густих низьких брів блищали невеликі темні горді очі. Вид в його був сміливий. Чорні довгі вуса висіли, як дві гадюки. Вид його був одкритий, неначе випнутий. Ні один пружок лиця не ховався десь всередину; тільки очі лежали глибоко в ямках, ніби поховались десь під бровами, й виглядали звідтіль і розумно, й хитро, й сміливо, й гордо, та все дивились скоса в бік, ніби казали, що вони нікому не ймуть віри. Інші бурлаки, побачивши свого пана, стояли похнюпившись. Здавалось, ніби вони побачили свою смерть, що підняла над їх головами залізну замашну косу.

— Як вас звуть? — спитав суддя в Миколи.

— Я Іван Посмітюх, — промовив Джеря неохоче низьким голосом, ніби з домовини.

— Він зветься Микола Джеря! — крикнув Бжозовський, не втерпівши, і заблищав своїми сірими круглими витрішкуватими очима.

— Якого ти вероісповеданія? — питав далі суддя по-великоруській.

— Басарабського, — сказав Микола, не зрозумівши слів судді й думаючи, що він його питає про губерню.

— Я не про те питаю. До якої церкви ти ходиш? — питав далі суддя.

— Часом ходжу до кривдянської, а часом до акерманської, як трапиться.

— Та не про те мова мовиться. Якої ти віри? — питав суддя вже сердито.

— Якої ж я віри... християнської, такої, як і люди, — сказав Микола.

Суддя розсердився й почав кричать.

— Звідкіль ти родом? Де жив твій батько і як твій батько звався?

— Я таки тутешній з діда й з прадіда. Я родом з Кривди. Батько мій звався Посмітюх, і діда люди дражнили Посмітюхом.

— Він родом з Вербівки, з Київської губернії, — обізвався пан, дивуючись з Джериних слів.

— Я в Вербівці зроду й не був і навіть не знаю, де вона знаходиться і до якого пана належиться, — тихо обізвався Микола.

— Ти втік з Вербівки вже тому буде більше як двадцять год, — сказав пан.

— Може, хтось коли і втікав, тільки не я, — гордовито сказав Микола, — я не волоцюга й не пройдисвіт.

Суддя розсердився, покинув питать Миколу й обернувся до інших бурлак.

— А вас як звуть? — спитав він у другого чоловіка.

— Я Грицько Посмітюх.

— Ви не родич Іванові Посмітюсі?

— Я його син, — сказав бурлака дуже тихо, спустивши зовсім очі додолу. Йому очевидячки ніяково було брехати, та недоля силувала до того.

— А вас як звуть? — обернувся суддя до третього бурлаки.

— Я Карпо Посмітюх, — обізвався чоловік несміливо.

— Ви не доводитесь родичем цим двом Посмітюхам? — спитав суддя.

— Я Іванів брат, — неначе крізь сон промовив чоловік, зовсім похиливши голову, бо він був записаний в Кривді Миколиним братом.

Суддя спитав четвертого чоловіка, а далі п'ятого. І ті назвали себе синами Миколи Джері.

— Та й багацько ж у вас, чоловіче, синів, та ще й немолодих! —промовив суддя, сміючись, і з ним разом зареготались усі судчики.

Пан тільки витріщав очі на ту комедію і не знав, чи ті люди жартували, чи зовсім подуріли.

Другі бурлаки звали себе усякими прізвищами, якими їх позаписували в акерманських селах, але не тими, що їх звали у Вербівці. Пан насилу постеріг ту штуку.

Суддя заглянув у пашпорти. В пашпортах були такі самі прізвища, якими бурлаки себе назвали. Він звелів

одвести бурлак до тюрми, а на суд привести того старосту й писаря, що видавали пашпорти. Суддя знав, як робилось таке діло в Акерманщині, і тільки реготавсь.

Знов москалі одвели бурлак в тюрму. Їм забажалось лучче йти на Сибір, ніж вертаться у Вербівку до пана. Вони знали, що пан не дурно приїхав і дурно не поїде додому. Бжозовський знов мусив ждати кінця того суду і вже не радий був, що виїхав з дому. Він тільки тішив себе тією думкою, що дасть Миколі кілька сотень різок, помститься над ним і оддасть його в москалі.

В той час, як бурлаки досиджували свій час у тюрмі, сталось велике й несподіване для бурлак діло. Прийшла народна воля, і панщина навіки загинула. Чутка про ту волю ще не дійшла в акерманський закуток, не дійшла до тієї тюрми, де поневірялись і нудьгували бурлаки. Але пан Бжозовський почув про те діло і ніяк не йняв тому віри.

Знов одчинились двері в тюрмі; знов москалі повели бурлак на суд. На суді вже стояв і староста й писар з Кривди. Там вже був і пан Бжозовський.

А тим часом прийшла оповістка про визволення селян од панщини. Про це вже оповістили в церквах тієї неділі. Суддя бачив, що бурлацьке діло розв'язувалось тепер зовсім інакше. Бурлаки стояли ніби під шибеницею. Суддя вийняв лист про волю й голосно прочитав його. Бурлаки нічогісінько не втямили через ту мову.

— Чи зрозуміло для вас, за що я прочитав? — спитав він у бурлак.

— Ні, пане! — обізвались вони.

Суддя почав товмачить їм, що вони од того дня вже вольні, не панщанні, а коли хочуть мати поле, то щоб хутчій вертались не до Кривди, а до своєї господи, звідкіль вони повтікали. Бурлаки стояли ні живі, ні мертві; одначе ні один з них не йняв судді віри, і кожний мав на думці, що їх хитро дурять.

— Ну признавайтесь тепер, чи ви справді Посмітюхи? — жартував суддя. — Ви тепер не панщанні, а вольні, і вертайтесь, коли схочете, й додому.

Бурлакам здалось, що суддя підходить тільки до них штуками, щоб допитаться, хто вони такі.

— Ні пане! Ми таки Посмітюхи з батьків, з дідів, з прадідів! — сказав Микола.

— А як я дам вам пашпорти на волю і звелю вам йти до господи, ще й панщини не робить.

— Воля наша! Ми таки кривдянські. Посмітюхи з дідів і прадідів, — знов сказав Микола. — Наша батьківщина й дідизна, і наша держава в Кривді.

Суддя махнув рукою, а пан Бжозовський стояв тепер ні в сих ні в тих, як стояли нещасні бурлаки з початку суду.

Бурлаки тільки тоді пойняли віри, як од їх оступились москалі з рушницями, як їх випустили і справді на село.

Тільки тоді вони ніби на світ народились.

— От теперечки ми вже й справді не Посмітюхи, — промовив Микола, — доведеться знов вихрещуваться наново на старі прізвища, та не знаю, в кого й де вихрещуватись.

— Мабуть, у Вербівці, як казав суддя, — говорили бурлаки.

Пан Бжозовський мусив тьопаться назад до Вербівки, а бурлаки почали й собі лаштуваться в далеку дорогу. Вони поспродували, що мали, зібрали грошей, діждали теплих днів і весною розпрощались з отаманом та й рушили в далеку дорогу. Тільки позоставались ті, що поженились вдруге при живих жінках.

В той час в Кривді і в інших акерманських селах, по книжках, померла велика сила народу. Помер і невмирущий Посмітюх з усіма синами, братами й з небожами, та ще й в один день, а Кишинівська консисторія, роздивляючись книги, перелякалась од такої страшної пошесті та помірку в Акермані і в цілій Басарабії. Пішла навіть чутка, що знов прокинулась на Басарабії бендерська чума.

Знов перед бурлаками розіслався скатертею широкий степ; знов пішли вони знайомими шляхами. Вони ніби не йшли, а, здавалось, самі ноги несли їх додому. В кожного на душі була думка то за матір, то за жінку та дітей. Їм усім здавалось, що вони не жили, а тільки животіли на чужині, тиняючись в наймах по усяких місцях.

— Чи застанемо живими своїх? — несамохіть вимовився Микола; і ніхто не обізвався на його слова. Кожному було радісно, але над тією радістю в кожного на душі ніби лежав важкий камінь.

Багацько сіл, багато міст на Україні минули бурлаки; багато неділь налічили вони в дорозі, доки прибились до Вербівки. Садки цвіли й одцвіталисъ, жито в полі знялося руном і пішло вгору, а вони все йшли та йшли, доки одного дня надвечір перед ними розіслалась на долині Вербівка. Всі бурлаки стали на горі й довго дивились на рідне село. Вербівка зеленіла своїми вербами, садками, огородиною. Кожний шукав очима своєї оселі й хати; в кожного сльози навертались на очі. Вербівка дуже змінилась. Село розрослось понад Раставицею. На низині в одному місці ніби виріс край села новий куток.

Бурлаки спустились з гори й увійшли в село. З ними стрічались люди, та все незнайомі, та все ніби чужі.

— Чи є тут у вас на селі Джерина хата? — спитав Микола в одного парубка.

— Нема в нас такої хати. Була, кажуть, Джерина хата, а тепер вона вже Чабаненкова, бо баба Нимидора Джериха видала дочку за Чабаненка.

— Чи жива ще Нимидора Джериха? — спитав Микола, і в його затрусився голос, а з голосом затріпотіла уся душа.

— Того року вмерла; і недовго нездужала, — сказав парубок.

Микола тільки й примітив, що Вербівка закрутилась перед ним; була зелена, потім стала жовта, а потім ніби вкрилась туманом, а потім він вже й не бачив її за слізьми, неначе над селом схопилися хмари і залили дощем усе село. Микола пішов знайомою греблею. Верби по обидва боки греблі стали такі товсті, що їх трудно було обхопить вдвох. Він повернув переулком і вгледів свою оселю.

— Що ж тепер я знайду на своїй оселі? — міркував Микола, підходячи до воріт.

Микола прийшов до воріт і сперся на них, похиливши сиву голову та оглядаючи подвір'я. Де колись стояла повітка, там тепер давні вербові кілки стали товстими та здоровими вербами. Хата осіла й трохи перехнябилась набік, на причілок. Вікна покосились, двері понижчали й трохи ввійшли в землю. Тільки стіни біліли, як і колись давно. Старе дерево в садку посохло, а на його місце повиганялись молоді буйні яблуні та вишні.

Микола перейшов двір, рипнув сінешніми дверима і ввійшов у хату. Молода молодиця поралась коло печі, а якийсь молодий чоловік стояв коло стола. Молодиця була ніби рідна Нимидорина сестра: така вона була схожа на Нимидору. В неї достоту були такі чорні брови, такі темні очі; тільки вид у неї був худіший, і вона була тоненька й утла, ніби захарчована ще змалку. Миколі здалось, що то була Нимидора в той час, як він ще сватав її й залицявся до неї.

— Добривечір вам! — промовив Микола, дивлячись на хазяїна й на хазяйку заплаканими очима.

— Доброго здоров'я! — обізвалась Любка й широкими очима глянула на Миколу.

Її широко розкриті темні очі, її голос, вид — все так нагадувало Нимидору, ніби на його через ті очі глянула Нимидорина душа, через той голос заговорила до його сама Нимидора з того світу. Микола не вдержавсь, поці-

лував Любку й заплакав. Вся його тверда, міцна душа розтопилась, як віск на гарячому вогні, й розплилась слізьми.

— Не впізнаєш батька, бо зроду його не бачила! — насилу вимовив Микола. — А де ж твоя мати?

Любка догадалась, хто прийшов до неї в хату. Вона засмутилась, здивувалась, не знала, що й казать, і тільки мовчки стояла коло печі. Одначе в її серці не заворушилось ні крихти дитячого жалю, жалю дочки за батьком. Перед нею стояв зовсім чужий для неї чоловік. Для неї навіть було чудно, що він називав себе її батьком. Їй усе здавалось, що батько давно вмер і лежить похований в землі. В її серці все якось помішалось, скаламутилось, так що вона не знала, чи радіть, чи плакати?

—Чи давно вмерла мати, Любко?

— Торік у петрівку, — насилу промовила Любка, — мати ждала вас та все посилала мене виглядать.

— Та й не діждалась! Така вже наша доля! — промовив Микола. — Ти вже, Любко, вийшла заміж; а я тебе покинув ще в колисці.

— Ми недавно побрались, — сказала Любка, показуючи на чоловіка.

— А хата стала ще нижча; мабуть, осіла. І образи ті самі, — промовив Микола, — перед ними молилась твоя мати. Чи ви вже вольні?

— Вже, хвалить бога, не робимо панщини, — обізвався Любчин чоловік, — ще оремо передніше поле, а це кажуть, що приїдуть наділять нас землею на виплат, чи що.

— Якби не та панщина, може, й мати ваша була б жива, і я не тинявся б у світах більше двадцяти год. Чи давно померла моя стара мати?

— Бабуся вмерли давно: ще я була дівчиною, — промовила Любка.

— Чи добре ж вам жилось без мене? — спитав Джеря.

— Ет! яке там добро! Бідували та побивались з матір'ю до останнього часу, — сказала Любка. — Якби не така важка робота, то, може, мати й тепер були б живі. Сідайте, будьте ласкаві! — сказала Любка і хотіла назвать Джерю татом, але язик сам задержав на кінчику те слово.

Джеря мовчки вийшов з хати, перейшов двір, пішов у садок, а далі пішов на город, на леваду понад річкою. Високо й густо розрісся вишник, що він насадив, неначе зелене гніздо; через його навіть не промикувавсь промінь сонця. Верби коло тину стали дуплинасті і взялися порохнею. Микола шукав очима тієї старої гіллястої груші, з-під котрої він вперше побачив Нимидору, як вона брала

з Раставиці воду. Груші вже не було й сліду. Микола ледве налапав ногами в кропиві сухий спорохнявілий пеньок. Од його не пішло ні одного паростка. Микола пригадав собі той пишний вечір, пригадав той дивний сон, що колись снився йому, як він спав під грушею, те кришталеве листя, ту дивну жар-птицю, що ніби співала Нимидориним голосом.

Любка повела батька на кладовище й показала йому могилу над Нимидорою. Кладовище було обкопане глибоким ровом. На окопі росла густа дереза. З одного боку по окопі росли високі верби. Сонце тільки що сіло за горою і його останнє рожеве проміння гасло на самих вершечках верб. Любка показала Джері Нимидорину могилу під вербами. Могила вже заросла травою. Микола зняв шапку, перехрестився й похилив голову, держачи обома руками шапку перед собою. Любка плакала. З Миколиних очей покотились дві здорові сльози і впали у траву.

Надворі було тихо, як у хаті. В тій тиші ніби було чуть, як смерть витала над кладовищем. Микола довго стояв і думав, а потім тихо промовив, махнувши рукою:

— Все померло, й сліду не зосталось. Марно перегоріло й перетліло моє життя, і тепер зостався тільки попіл, доки його не поглине свята земля.

Одначе Микола помиливсь: з його не швидко став попіл. Він і сам недобачав, що в йому ще тліє великий жар, як після спалених дубових дров. Під сивим волоссям затаїлась міцна запекла й правдива душа.

З кладовища Микола пішов до священика й найняв панахиду за Нимидору. Любка пішла додому, увійшла в хату, зглянулась з чоловіком і перекинулась кількома словами.

— Це батько твій прийшов? — промовив чоловік.

— Здається, батько, бо дуже плаче за матір'ю, — промовила Любка.

— Де ж це ходив твій батько так довго? Мабуть, десь бурлакував? — спитав чоловік.

— Бог його знає, де він ходив, покинувши нас. А що вже мати наплакалась та набралась лиха, то, мабуть, нікому не доводилось так бідувать, як матері.

— Та, мабуть, батько не од добра втікав. Адже ж і Кавун утік: повтікали й інші наші вербівці, — промовив чоловік.

Микола зостався жить при своїй дочці. Дітям спочатку було дуже чудно. Любка першої ночі таки добре боялась: для неї все здавалось, що до їх притарабанився волоцюга і може ще й лиха накоїть у хаті. Вона насилу звикла зва-

ти Миколу батьком. Він так і зостався для неї чужісіньким чоловіком за все його життя.

Микола пішов по селі, познаходив старих знайомих людей, своїх перевесників, почав про все розпитувать, а далі зайшов з ними до шинку та поставив їм з горя такого могорича, що й сам з ними звалився під лавку й проспав там п'яний цілу ніч.

— Оце як я здорово запив своє бурлацтво! — казав Микола, встаючи вранці з-під лавки. — Не я п'ю, горе п'є та мої нещадимі злидні. Не сприяла мені доля за ввесь мій вік.

Цілий тиждень Микола запивав своє гірке бурлацтво і приходив додому п'яний. Дочка й зять зглядались між собою й мусили мовчать. Зять пам'ятав, що живе в тестя у приймах і що він настоятель на Джерине поле й грунт.

— Не сердьтесь, діти! — казав до їх Джеря. — Проп'ю свою біду та й закаюсь пити, поки й мого життя.

Зять мусив змовчувать: робив усяку угоду Джері, бо він був у приймах і постерігав, що Джеря п'є з горя.

Микола й справді швидко закаявся пити, за свої гроші купив конячку з візком і почав хазяйнувать. Його вдача, як велика річка після весни, почала входить в свої береги; але часом вряди-годи знов несподівано виходила з берегів і розливалась бурлацтвом, доки зовсім вгамувалась на старість. Тим часом на селі завелись нові порядки; вже завели волость, і громада обрала за голову одного багатого чоловіка й поклала йому плату на рік двісті карбованців. Голова зараз почув, де раки зимують, і почав з писарем потроху обкрадать громадський скарб, встоював за свій багатий рід і всі громадські повинності скидав на вбогих хазяїнів.

Раз якось голова послав до Миколи десяцького, щоб він дав свого коня під станового. Микола знав, що коні самого голови і його багатої рідні стоять дома в повітках.

— Нехай голова дає свої коні або пошле до своєї рідні, — сердито одказав Джеря.

Голова послав до Миколи десяцького вдруге. Микола дав коня, але зараз пішов до шинку, де було чимало громадян, і почав нарікать на голову за те, що він усю громадську вагу скидає на бідніших хазяїнів, а собі вже поставив нову хату з світлицею та з кімнатою, наче збудував панську економію.

— Голова краде наші гроші, а ми мовчимо. Він швидко переведе наші коні й худобу, а ми нібито повинні йому на все настачать. Хіба таки в нас на селі й людей нема. Даймо чередникові сто карбованців, то він буде таким самим

головою, ще й спасибі скаже! Скиньмо його, іродового сина! Нехай знає, що громада великий чоловік.

— То й скиньмо! Правду ти, Миколо, кажеш! Чи вже ж таки в нас на селі вартого чоловіка не знайдеться. Оберім ще вбогого. Бачили вже багатих в головах, побачимо й бідних!

Старий, аж трухлявий, корчмар, той самий, що колись брав у заставу одежу старого Джері, як Микола женився, налив Миколі півкварти горілки й трохи не долив.

— Чом же ти не доливаєш, вражий сину! — крикнув Микола на жида. — Ти думаєш, що я не знаю, скільки ти заробляєш на тих недоливках?

— А скільки я заробляю на тих недоливках? — спитав старий шинкар. — Бодай мені бог не долив стільки віку, скільки я тобі не доливаю.

— Довелось би тобі давно загинуть, — сміявся Микола. — Ти не доливаєш на сто карбованців на рік!

— Ой вай! Куди ж пак! — на сто карбованців! Якби тому була правда, я б досі був багатим купцем.

— Давай ще півкварти! — крикнув Микола.

Шинкар налив півкварти й не долив на цілий палець. Він бачив, що Микола вже був трохи напідпитку. Для п'яних він не тільки не доливав, а ще й води підливав.

— Доливай-бо! Не жартуй лиш зо мною! — крикнув Микола.

— Ну! як доливай? Хіба я не долив? — промовив жид і долив ще дві краплі для людського ока.

Микола вхопив кварту й пожбурив нею на шинкаря. Горілка потекла йому по лиці й по бороді. Шинкар прискав, як кіт, понюхавши перцю.

— Потривай же ти! Не будеш ти сидіть в наших шинках. Ти думаєш, ми не знаємо, скільки відер горілки ти дав на могорич голові, писареві та його рідні. Скинемо ми й тебе з парафії, як і голову. Сам сяду в громадському шинку, а тебе не пущу.

— Хто тобі забороняє? Сідай, про мене, сам, ще й дочку свою посади, — почав шинкар.

Громада зібралась у волость і загула, як бджоли в улику. Багатого голову скинули й обрали за голову чередника. Всі громадські шинки поднімали од жидів і оддали двом чоловікам, таки вербівським.

Тим часом почали наділять селян землею. Пан забрав собі кращі землі по долині, над річкою, а половина села мусила брати землю на шпилях понад крутими балками. Одна така гора припала й Джері і його зятеві. Та гора була така крута, що у великі дощі рілля скочувалась з во-

дою униз, а воли ледве тягли плуга по косогору. Опріч того, під панські землі одійшов ліс, а в тому лісі були людські садки. Ті садки належались до хазяїнів споконвіку. Вони росли по балці серед густого лісу. Там був і садок Джерин; там стояла з давніх давен пасіка його батька.

— Панове громадо! — казав Джеря людям. — Пан хоче нас скривдить, та ми того не попустим. За що ми будемо платить такі скажені гроші? Чи вже ж за ті лисі гори! Як собі пан схоче, а я не хочу брать того поля, не буду навіть цього літа сіяти на йому хліба; а хто посіє хліб, той буде зрадник громаді.

—То й не сіймо! — гукнула громада. — А хто почне орать, то ми полатаємо киями боки. Треба подавать лист на пана і за поле, і за наші батьківські садки.

— Авжеж треба! Минулась панщина; а тепер і ми пани, і свого докажемо, — напутював людей Микола.

Громада й справді того року не орала й не сіяла хліба на тому полі, вгорі над балкою.

Тим часом пан поїхав до міста і пожалівся, ніби Джеря бунтує громаду. Мировий посередник потяг руку за паном і Миколу з кількома ватажками та приводцями зв'язали, одвели до міста й посадили в тюрму на висидку.

— От тобі й воля! — сказав Джеря. — От тобі й вернувся до господи. І нащо було вертатись у цей проклятий край! Будь він тричі проклят од бога і од людей!

Половина села не орала й не сіяла того року. Пан не згоджувавсь брать назад того поля. Так воно й стояло ціле літо толокою.

Тим часом і по других селах люди не хотіли брать поля; і в других селах давали їм землю неродючу. З столиці прислали повірочну комісію. Комісія розібрала діло вербівських селян і звеліла наділить їх кращою землею. Їм повертали навіть ті хутори й садки в лісах, що польські пани ще передніше од їх поднімали. Джерю випустили з тюрми на волю. Пан зненавидів його й не знав, як його викишкать з села, а Джеря обходив панський двір десятою вулицею й зарікся навіть зароблять хліб на панському полі. Од того часу Джеря, як тільки було почує дзвоник станового або справника, то зараз тікає з села на хутір, у ліс.

І до кінця свого життя Джеря йшов проти панів та жидів: так вони багато нашкодили йому й скривдили його, занапастили його вік.

Чи вивозив він на ярмарок картоплю, цибулю, капусту або огірки, він ніколи не продавав панам, одказував їм грубо, сердито, з великою злістю, мало не проганяв їх од воза. Жиди підпоювали декотрих громадян, підбивали їх

оддати їм громадські шинки, та нічого не вдіяли. Джеря підбив громаду подати губернаторові лист, щоб жидів зовсім виселити з села.

В Вербівці настав молодий піп і почав брати велику плату за треби. Джеря перестав ходити до церкви, і як було вгледить попа, то зараз хапається за свою кишеню. Вряди-годи, одначе, Микола молився богу в пасіці, хрестячись та кланяючись до схід сонця.

На старості літ Джеря любив довгими зимніми вечорами розказувать дочці й онукам, де він бував, що він бачив, в яких краях ходив, з якими людьми зострічався. Діти слухали й засипали коло його й на його руках.

Настали інші часи, настали інші люди. Джеря тільки згадував, як колись він жав з Нимидорою вночі при місяці, як людський хліб стояв незжатий, гнувся додолу й висипавсь, а люди на панщині хапали серпами панський хліб. Тепер стало діло наперевертъ: на людському полі стояли полукіпки, а панський хліб стояв незжатий. Пани, в важку для селян годину, почали наймать зимою «строкових» на жнив'яний час за нікчемну плату й накладали велику пеню на того, хто пропускав в жнива дні. Стала знов маленька панщина: це тоді завелись в польських панів відомі «порції».

Джеря вговорював людей не ставать на ті «порції», а сам перебравсь на все літо в свій хуторець. Він був за пасічника і в інших пасіках, котрі стояли сливе суспіль по садках поблизу од його пасіки.

Був пишний тихий літній вечір. Сонце стояло на заході. Старий Джеря сидів у своїй пасіці коло курева з своїми малими онуками. Невеличка пасіка стояла в балці на косогорі в садочку, а насупроти неї, по другий бік балки, стояла крута гора, як стіна, вся зверху вкрита густим лісом, а внизу густою ліщиною.

Коло пасіки суспіль росли на балці старі садки, а між ними подекуди стояли здорові старі дуби з густим темним листом, ніби скелі. Балка, вкрита садками, вилась попід горою і ховалась далеко-далеко в старому липовому лісі. В садках було ще знать окопи та ями, зарослі терном та ліщиною: то було померше село, може, ще старіше, ніж була Вербівка, може, знесене татарським або польським мечем та вогнем.

Невеличка Джерина пасіка була обгороджена низьким тином і обставлена од півночі очеретом. Коло очеретяної стіни притулився курінь. Попід уликами вилися прочищені стежки, а серед пасіки стояв важкий низенький хрест, з двома дощечками, прибитими зверху на обидва кінці пере-

хрестя. Серед хреста було видно образ Зосими й Савватія. Під хрестом стояло корито з водою для бжіл, потрушеною стеблами соломи.

Коло пасіки росли яблуні й груші, посхилявши густе гілля в пасіку над уликами. За пасікою зеленів маленький баштан. Довге гарбузиння вилізло на курінь і почіплялось по тину. На самому курені вгніздився здоровецький гарбуз, неначе виліз, щоб погріти своє біле черево на сонці. В одному кутку коло хвіртки тліло курево, і легенький димок вився вгору й ховався в густому гіллі старої груші. Джеря сидів на пеньку коло вогню і держав на руках маленького замурзаного онучка. Коло його сиділо дві дівчинки-унучки, а старший хлопець з батогом в руках стояв проти діда й не зводив з його очей. Джеря був сивий, аж білий. Густі сиві брови низько понависали й закривали очі, а з-під їх і тепер блищали темні, як терен, очі. Довгі сиві вуса спускались вниз, а голова біліла, наче вишневий цвіт. Його вид і тепер був сміливий і гордовитий.

Любка принесла дідові харч в клунку і стояла під гіллям груші, схиливши голову і підперши щоку долонею. Дід дав онукам по огірку і все розказував їм про далекий край, про Чорне море, про лиман. Діти слухали неначе якусь дивну казку та все розпитували діда про морську чудну та страшну рибу та про море. Мала дитина заснула на його руках.

А в пасіці гули в уликах бджоли густим глухим гуком, неначе вони були закопані десь під землею. В вічках подекуди ліниво лазило кілька бджіл. Дві-три бджоли сновигали ліниво понад хрестом, та й ті незабаром ніби падали в вічка. В пасіці пахло медом, пахло молодою травою та польовими квітками. Серед пасіки десь взялася кавуняча огудина, сплелась з бадилиною, березкою та з широким листом огірків і побігла до одного вулика довгою зеленою стежкою. Між уликами зеленіла трава, синіли сині дзвоники, показуючи свої ясні осередочки; під тином червоніла, ніби кров'яні краплі, червона смілка, ріс жовтий кущик дроку. Косе проміння промкнулось під яблунями та важкими дубами й ніби запалило зелену траву, улики, зелене листя на грушах, ще й облило сивого діда червонястим світом.

Вже сонце зайшло, вже ніби дрімота розлилась над густими садками, над густим лісом, а дід усе розказував, а діти все слухали, а бджоли гули, неначе гула гучними струнами кобза, приграваючи до чудової казки-пісні пасічника Миколи Джері.

1876 року, 1 генваря.

НА КОЖУМ'ЯКАХ

Міщанська комедія на 5 дій

ДІЙОВІ ОСОБИ

Сидір Свиридович Рябко, київський міщанин, має крамницю на Подолі.
Євдокія Корніївна, його жінка.
Євфросина, їх дочка.
Горпина Корніївна Скавичиха, сестра Євдокії Корніївни, перекупка, вдова; перепродує яблука.
Оленка, її дочка.
Свирид Іванович Гострохвостий, цилюрник.
Настя, Ольга, Варвара — Євфросинині приятельки, панни.
Химка, Рябкова наймичка.
Педоря, Горпинина поденщиця.
Марта, бублейниця.
Орина, башмачниця.
Меронія, Магдалина — печерські міщанки, були послушницями.
1-й митрополичий бас.
2-й митрополичий бас.
Берко й Волько, жиди, процентщики.
Міщанки, шафери, міщани та катеринщик.

Дія діється у Києві, на Кожум'яках[1].
Гострохвостий та Євфросина трохи закидають по-руській.

ДІЯ ПЕРША

Світлиця Сидора Свиридовича Рябка з міщанською обставою. Одні двері — в кімнату, другі — в пекарню. Дія діється в неділю по обіді.

ВИХІД 1

Євдокія Корніївна сама.

Євдокія Корніївна *(сидить коло стола і позіхає)*. Сидоре Свиридовичу! Сидоре Свиридовичу! Чи ти оце й досі спиш? Вставай вже, бо швидко до церкви задзвонять на вечерню. Ходи сюди та посидь коло мене. Нудьга мене бере, Сидоре Свиридовичу! чи ти чуєш?

Сидір Свиридович *(обзивається з кімнати)*. Чи то ти мене кличеш, Явдоню? Ось зараз вийду, моя голубко, тільки трохи прочумаюсь та потягнуся разів зо два. Вже й скучила за мною! *(Виходить з кімнати і сідає коло жінки.)*

ВИХІД 2

Євдокія Корніївна і Сидір Свиридович.

Євдокія Корніївна. Авжеж скучила.

Сидір Свиридович. Бо давно пак бачились: як у горосі та й досі...

Євдокія Корніївна. Я тут сиділа, сиділа, вже все передумала, вже й богу молилась.

Сидір Свиридович. Скучила, старенька, за мною, як голубка за голубом? Га? А ми таки, Явдоню, прожили вік, як ті голуб'ята в парці. Як я тебе не бачу, то й сум мене бере!

Євдокія Корніївна. Добрий сум! Пішов собі в кімнату та й хропе, аж кімната дрижить, а я тут сама сиджу. Нема до кого й слова промовити.

Сидір Свиридович. А чи пам'ятаєш, Явдоню, як я присватувався до тебе! Як тоді вертівся коло тебе!

Євдокія Корніївна. Ще б пак не пам'ятала! На всі Кожум'яки не було тоді такого вертуна, як ти.

Сидір Свиридович. А чи пам'ятаєш, як я тупцяв кругом тебе. Я до неї і звідтіль, і звідсіль, а вона тільки було спідню губу копилить.

Євдокія Корніївна. Що копилила, то копилила, бо знала навіщо. А правда, я тоді таки добре виварила тобі воду, аж чуб був мокрий.

Сидір Свиридович. Ой ви, жіночки ви капосні! До смерті згадуєте, як водили нас. Але таки довуркотався. Гулю, гулю, моя старесенька!

Євдокія Корніївна. Коли б ти тільки не був трохи вередливий... я б з тобою зовсім щасливо дожила віку.

Сидір Свиридович. Якби пак я взяв за тобою те придане, що обіцяв твій покійний батько, то, може б, і не був такий вередливий.

Євдокія Корніївна. І годі вже тобі згадувати.

Сидір Свиридович. А якби, стара, оце було твоє придане, то наша дочка мала б тепер зайву сотеньку карбованчиків собі на придане. А нашій Євфросині треба багато грошей: вони в нас не прості, вчені: не дурно ж вчились аж три місяці в пансіоні.

Євдокія Корніївна. Авжеж! Що вже викохали доню, то викохали на всі Кожум'яки. Та вже, сказати правду, час би їй і заміж іти.

Сидір Свиридович. Авжеж час. Але що ж то за доню ми викохали! На всі Кожум'яки!

Євдокія Корніївна. І на всю Глибочицю[2]. Що сказати правду, коли нікого нема в хаті, то наша Євфросина така гарна, як я колись була: в неї якраз такі карі очі, такі чорні брови, як у мене. В неї ввесь хист мій!

Сидір Свиридович. Авжеж гарна: все гарне, тільки в неї ніс такий... трохи ніби довгий чи гострий... трохи такий як у чорногуза. Ой, коли б не почула! *(Оглядається.)*

Євдокія Корніївна. От і вигадуєш, старий, таке, що ні до бога, ні до людей. Який же в неї ніс?

Сидір Свиридович. Такий достоту, як і в тебе! Як ми бралися, то я тебе дуже кохав, дуже кохав, але через твій ніс, старенька, я загаявся з сватанням, може, на місяців зо три або й чотири. Тепер можна все сказати.

Євдокія Корніївна *(сердиться)*. Оцього я вже не люблю! Оце вже ти вередуєш. Який же в мене ніс? Здається, такий, як і в усіх людей. Коли вже на правду пішло, то й я признаюсь, що й твоя верхня губа тоді була не дуже тоненька: таки така, як німецька ковбаса. Признатись, і я довго думала, поки тебе полюбила.

Сидір Свиридович. А все-таки полюбила! І я тебе полюбив, хоч твоїм носом хоч у дерево стукай.

Євдокія Корніївна. І що ти верзеш? От уже не люблю. *(Одвертає лице.)*

Сидір Свиридович. Коли правду сказати, то наша Євфросина не така гарна, як розумна. От уже що розумна, то розумна, ще й до того вчена. Куди вже, стара, нам з тобою рівнятись до неї. Вже й не знаю, в кого вона вдалась розумом: в мене неабиякий розум, і в тебе не гурт було розуму й замолоду, а на старість і той, що був, не знаю, де дівся.

Євдокія Корніївна. То це вже я й дурна стала? Оцього я вже не знесу!

Сидір Свиридович. Цить, цить, старенька! Я тільки кажу, що Євфросина далеко розумніша од тебе.

Євдокія Корніївна. Авжеж розумнішої од неї нема на всі Кожум'яки і на всю Глибочицю; тільки вона якась гостра, палка, як огонь.

Сидір Свиридович. От уже твоя сестра Горпина, так так, що розум. Як пустить язика, то він у неї, як млинове колесо, тільки дрррр... Меле разом і шеретує. А ти мнеш, мнеш тим язиком... Так ним м'яла, і як ми бралися.

Євдокія Корніївна. Що це з тобою сьогодня сталося! Та нащо ж ти мене брав, коли в мене і ніс, як у чорногуза, і язик, як колода, і розум десь дівся?

Сидір Свиридович. На те брав, що було треба... бо полюбив тебе, моя старенька.

Євдокія Корніївна. Як же ти мене полюбив, коли я була погана? Оце справді штука!

Сидір Свиридович. Та бач, стара, молодий хлопець часом неначе здуріє. І я, мабуть, тоді...

Євдокія Корніївна *(встає)*. Оцього я вже не знесу! Це вже мене до сліз доводить! І така, і сяка, і носата, і мизата, і дурна, і без'язика. *(Плаксиво.)* Ти забув, що я твоя жінка?

Сидір Свиридович. То я жартую! Та схаменись! Я вередую; ще не прочумався.

Євдокія Корніївна. Доки ти мене дражнитимеш, мов собаку!

Сидір Свиридович. Цить, цить, голубочко! Їйбогу, я не хотів того сказати. Якось само на язик лізе. Що це таке зо мною? Пху на тебе, сатано!

Євдокія Корніївна. Постій! Прийде сестра, то я пожаліюсь.

Сидір Свиридович. Ой лишечко! Що хоч роби мені, тільки не кажи Горпині.

ВИХІД 3

Євдокія Корніївна, Сидір Свиридович і Горпина. Горпина вбігає в хату з порожнім кошиком на руці.

Горпина. Добривечір вам у вашу хату! *(Кидає до порога кошик і розлягається на стільці.)* Оце втомилась! Бігала, бігала, як той хорт, за зайцями, доки не випродала усіх яблук; а це думаю: давай забіжу до Рябка та ковтну чарку горілки.

Сидір Свиридович. До якого Рябка? В мене був собака Рябко, та я давно прогнав його з двору, що так погано дражнили.

Горпина. Хіба ж вас не Рябком дражнили та й тепер дражнять на Кожум'яках? Куди ж пак! Запаніли наші!

Сидір Свиридович. А хоч би трохи й запаніли? Та й дочку ж маємо вчену: вчилась у пансіоні аж три місяці. Треба вам якось краще нас величати.

Горпина. Чули ми вже цієї, чули. Давай лиш, сестро, чарку горілки, або чаю, або чого-небудь, бо в мене пелька засохла од біганини. Людям неділя, а мені все будень. Химко! Химко! роздимай там мерщій самограй, чи самовар!

ВИХІД 4

Євдокія Корніївна, Сидір Свиридович, Горпина й Химка.

Химка (*виглядає з пекарні в двері*). Зараз, зараз! Роздимала, роздимала хвартухом, так нічого не помагає.

Горпина. Дми, про мене, хоч халявою, та давай швидше самовар. Чи є в твоїх хазяїнів горілка?

Химка. А хіба ж я лазила по хазяйських шахвах? В шинку, знаю добре, що є.

Горпина. То ке сюди на стіл цілий шинк.

Сидір Свиридович. Ого-го! Ще й жида впрете сюди на стіл з шинком.

Химка. Цій тітці все жарти. (*Виходить.*)

ВИХІД 5

Євдокія Корніївна, Сидір Свиридович і Горпина.

Горпина. Потривай, Химко, побалакаємо!

Сидір Свиридович. Ой, не кричіть так здорово, Горпино Корніївно!

Горпина. А хіба в мене горло куповане? Ба буду оце вуркотати, так як ви удвох! Чого це ти, Явдохо, надулась, наче той індик перед смертю?

Сидір Свиридович. Явдохо... Знайшла Явдоху! Скажіть іще Вівде. Коли б іще дочка не навернулась.

Горпина. Євфросина таки мене не дуже любить, спасибі їй. Де ж пак: вона вчена, а Скавичиха яблука перепродує. Так що ж, що тітка перекупка! Свій хліб їм, не крадений.

Євдокія Корніївна. Воно, бач, сестро, не те.

Горпина. Не те; а чоловіка скубеш за чуприну, як і я свого покійного Скавику скубла. Ви своїй Євфросині не дуже потурайте, бо вона з великого розуму та в голову заходить. Якби моя дочка Оленка так коверзувала, то я б їй, псяюсі, так наклепала потилицю отим кошиком, що вона пам'ятала б до нових віників.

Сидір Свиридович. Ви, Горпино Корніївно, що інше.

Горпина. Я що інше? А що ж я таке? Га? Хіба не знаємо, які великі пани були Рябки? Ажеж старий Рябко, ваш батько, м'яв шкури і хліб з того їв. Я торгую яблуками і хліб з того їм, і нікого не боюсь, і докажу на всі Кожум'яки, що нікого не боюсь, навіть вашої великорозумної Євфросини. (*Присікується до Рябка і б'є кулак об кулак.*)

Сидір Свиридович. Свят, свят, свят! Братська чудовна богородице! заступи й помилуй. *(Оступається й хреститься.)*

Горпина. Чого ви одхрещуєтесь од мене? В мене нема на голові чортячих рогів.

Сидір Свиридович. А хто ж заглядав під ваш очіпок? А може, й є?

Горпина. А як я скину хустку та покажу?

Євдокія Корніївна. І годі, сестро, годі. Хіба ж ти не знаєш, що мій старий вередує?

Горпина. Скубла вас жінка, та чортзна по-колишньому.

Сидір Свиридович. Меле, меле, шеретує. *(Приспівує.)*

Горпина *(приспівує)*. Шеретує, обернеться й поцілує. Та ке лиш по чарці! Чого це ти, Явдохо, напундючилась? Сидить, як та копиця в дощову годину на полі.

Євдокія Корніївна. Еге! тут як почав вигадувати на мене, що...

Сидір Свиридович. Цить, цить, цить! *(Затуляє рота Євдокії Корніївні.)* Ніяк не вдержить свого язика! Ще й дочці розкаже. Ой, які ж слизькі язики у тих жінок: в однієї гострий як бритва, а у другої слизький: так і лізе сам з рота. *(Показує.)*

Горпина. Та кажи-бо, що твій чоловік вигадував!

Сидір Свиридович. Ой, цить, не кажи!

Горпина. Та кажи-бо, коли нагадала; не дратуйся. Кажи, бо вилаю.

Сидір Свиридович. Не кажи, бо з хати втечу.

Євдокія Корніївна. Та то ми, сестро, оце радились, за кого б нам свою дочку віддати заміж. Перебирали усі Кожум'яки, та й не знайшли ні одного панича дочці до пари.

Горпина. Куди ж пак! Тисячі та сотні ніколи в дівках не посивіють. Не бійся! Повиходять швиденько. От уже нам, бідним, зовсім друге діло, хоч моя Оленка красуня не то що на всі Кожум'яки, а може, й на ввесь Київ.

Євдокія Корніївна. Та й наша Євфросина не то що на ввесь Київ, а може, й за Київ. А що вже розумна і вчена, як баришня, то нігде правди діти, хоч, може, матері не приходиться своєї дочки хвалити.

Горпина. Тільки дуже звикла верховодити, тим, бач, що великорозумна. Якби моя Оленка так верховодила в хаті, то я б їй патли обскубла.

Дзвонять до церкви.

Сидір Свиридович. Чи це вже й до вечерні дзвонять? Піду ж я поможу дякові співати. *(Встає.)*

Горпина. Вже таки й поможете дякові. Сідайте, та лучче побалакаємо. Нехай там сам дяк курникає.

Євдокія Корніївна. Я оце все про свою дочку. Вже б, здається, і час заміж, та все якісь недоладні люди трапляються: то негарні, то без грошей, хоч і гарні, то не дуже розумні. Зовсім не до пари моїй Євфросині.

Горпина. О, Євфросина таки вередлива. Недурно вона так дере носа передо мною, неначе я їй не тітка.

Євдокія Корніївна. Тут, сестро, почав до нас ходити один молодий панич, та не скажу, як звуть.

Горпина. Про мене, не кажи. Мені не йти за його заміж.

Євдокія Корніївна. Гарний, хоч з лиця води напийся, ще й до того розумний. Як почне говорити з Євфросиною, та так говорить розумно, що я слухаю, слухаю і нічогісінько не розберу. От уже вдався розумний, як наша Євфросина.

Сидір Свиридович. Що вже розумний, то розумний, бо набрався розуму од розумних людей: він знається не тільки з семінарськими асами, але навіть з митрополичими.

Горпина. Та хто ж це такий? Та скажи-бо, сестро!

Євдокія Корніївна. Не скажу, нехай кортить.

Знов дзвонять до церкви.

Сидір Свиридович. Ой, уже вдруге дзвонять! Їй-богу, втеряю вечерню. *(Бере шапку і йде. Горпина його доганяє й тягне до стола.)*

Горпина. І годі вам, годі. От уже наспіваєте! Шипить, як старий гусак, а йому здається, що він співає.

Євдокія Корніївна. Та не слухай, сестро! Ото в дяка добра табака, якась не проста, заморська, то він біжить нюхнути з дякової табатирки.

Горпина. Знайшов добро. Сідайте-бо, та побалакаємо, та вип'ємо по чарці. *(Тягне його й садовить.)*

Сидір Свиридович. Ото дав господь ручки! Аж мої кістки тріщать.

Горпина. Химко!

Входить Химка.

ВИХІД 6

Ті самі й Химка.

Горпина. Побіжи, Химко, в церкву до дяка, нехай дяк дасть хазяїнові на один нюх табаки.

Химка. Чого? Табаки? Хіба ж я дурна, щоб за чортзна-чим бігала, та ще й до церкви! Вже ці тітка вигадають! *(Виходить.)*

ВИХІД 7

Ті самі без Химки і Євфросина.

Євфросина *(входить в світлицю. Побачивши Горпину, йде до неї і гордо вітається)*. Добривечір, тітко! Це ви до нас в гості?

Горпина. Авжеж бачите, небого! В гості прийшла.

Євфросина. Ходила оце гуляти та купила щось задля вас, мамо.

Євдокія Корніївна. Що ж ти купила? Чи не черевики?

Горпина. Певно, купила матері московську бурульку.

Євфросина *(розвірчує папір й виймає чіпок з червоними стрічками)*. Ось що я вам, мамо, купила. *(Хоче надіти матері на голову; мати одхиляється.)*

Євдокія Корніївна. Що се ти, дочко! Схаменися! Чи годиться ж мені на старість убиратися в чіпок, та ще з червоними стрічками?

Горпина. Авжеж! Воно якраз пристане до сивої коси.

Євфросина. Скиньте, мамо, оту міщанську хустку з ріжками та вберіться в чепчик.

Євдокія Корніївна. Ходила з ріжками замолоду, ходитиму й на старості літ.

Євфросина. Ви бачите, мамо, що в нас почали бувати не прості люди. Їй-богу, візьму ножниці та постинаю ті капосні ріжки вам і тітці.

Горпина. Отак пак! На здоров'ячко матері. Ріжте, небого, матері, а тітки не зачіпайте.

Євфросина. От уже кожум'яцька простота! Що ж то скажуть мої товаришки, що вчилися зо мною в мадами у пансіоні, як часом котра ненароком загляне до нас? *(Тихо.)* Що то скаже він, як прийде та знов побачить на матері оті ріжки? Він же сміявся з тих ріжків мені в вічі!

Горпина. А дайте, небого, я приберуся в той очіпок хоч на час. *(Надіває чепчик перед дзеркалом, вертить головою й пританцьовує.)* А що? Чи не пані ж з мене вийшла? Дивіться, Сидоре Свиридовичу, чи не пристали ж оці червонясті стрічки мені до лиця?

Сидір Свиридович. Хоч сьогодня заміж, їй же богу, хоч сьогодня.

Горпина. А брови як чорніють при цих капосних стрічках. Бий тебе коцюба! На двадцять років помолодшала. Тепер я неначе і кругом пані. Загляну хоч у вікно, може, на мене задивиться який кожум'яцький прудивус. *(Заглядає в вікно.)* Ото шкода! Нікогісінько нема на улиці, тільки дурна телиця витріщила на мене очі. Химко! Химко!

Входить Химка.

ВИХІД 8

Ті самі й Химка.

Горпина. Химко! Подивись ти на мене, чи гарно мені в цих стрічках?

Химка. Авжеж гарно. *(Тихо.)* Господи прости, як та потороча. *(Голосно.)* Вже, господи, що не вигадають оця тітка, то все півтора людського. *(Сміється.)* Нема часу дивитись.

Горпина. І цур йому! Нагрішила повнісіньку хату, хоч зараз іди до попа та й сповідайся.

Химка виходить.

ВИХІД 9

Ті самі без Химки.

Сидір Свиридович. Вам би, сестро, і справді треба щодня сповідатись.

Євфросина. Дайте лишень сюди чіпок, бо в вас руки в гнилих яблуках, щоб часом не помазали.

Горпина. В гнилих яблуках... Цілували мої руки кращі уста, ніж ті, що ваші ручки будуть цілувати.

Сидір Свиридович. Меле, меле, шеретує! *(Приспівує.)*

Євфросина. Ой господи, яка кумпанія! *(Тихо.)* Що, як він навернеться в хату та побачить оцю всю комедію?

Горпина. Вже яка є кумпанія, така й буде. Ви вже нас не перевчите. Підіть лишень, небого, в пекарню та подивіться, чи не закипів самовар, та напійте тітку чаєм.

Євфросина. Авжеж, і з місця не рушу. Заходжусь оце бігати до пекарні!

Горпина. А я, бувши вашою матір'ю, послала б вас до пекарні, щоб ви халявою самовар роздували.

Євфросина. Пхе! Пхе! Ви, тітко, чортзна-що верзете. Вчіть уже свою Оленку, а я й без вас доволі вчилась.

Горпина. Знаємо вашу науку! Вчились три неділі, а набрались у мадами хванаберії на тридцять добрих років. Прощайте! *(Виходить.)*

Сидір Свиридович. Гур-гур-гур! Бери, Сидоре Свиридовичу, шапку та тікай до церкви. Ой, хочеться шохнути тієї американської табаки! Коли б застати хоч на шапкобрання, щоб дяк не втік з церкви. *(Виходить.)*

ВИХІД 10

Євдокія Корніївна і Євфросина.

Євдокія Корніївна. Одже ж ти, серце, розсердила тітку; ще й не прийде до нас в гості.

Євфросина. Коли ж тітка вже геть-то простий чоловік.

Євдокія Корніївна. Та годі, годі, не сердься! *(Йде і сідає коло Євфросини.)*

Євфросина. Дайте, мамо, мені спокій! *(Одхиляє голову.)* Ще попсуєте мені на голові коафюру. *(Оступається.)* Сьогодня забіжать до мене в гості мої приятельки. Ви б, мамо, побігли в пекарню та наготували, чого там треба.

Євдокія Корніївна. Та йду, йду! Чого ти сердишся! *(Виходить до пекарні.)*

ВИХІД 11

Євфросина, Настя, Ольга і Варвара.

Настя, Ольга і Варвара *(входять в хату)*. Добривечір, Євфросино! Чи жива, чи здорова!

Євфросина *(плеще в долоні)*. От і баришні йдуть! Доброго здоров'ячка! Насилу вас діждалась. *(Цілується з усіма)*. Буде оце з ким хоч поговорити. Ще добре, що тітку оце з хати виперла. Прийшла, накричала повну хату, засмерділа гнилими яблуками світлицю, ще й вилаяла мене на всі боки.

Настя, Ольга і Варвара. Ха-ха-ха!

Настя. Слава тобі, господи, що в мене таких тіток нема.

Ольга. В мене таких тіток нема, але зате моя мати зовсім така, як твоя тітка Горпина.

Настя. Чого це ти, Євфросино, так убралась, як на великдень? Певно, когось ждеш у гості? Га? Скажи-бо, скажи! Признайся.

Євфросина. Може, жду, а може, й ні. Там-то мені великий клопіт. Хто схоче, прийде, а хто не схоче, то, про мене, як схоче.

Ольга. Це в тебе, Євфросино, нове плаття, та ще й шовкове.

ВИХІД 12

Ті самі та Євдокія Корніївна.

Євдокія Корніївна *(з порога)*. Авжеж шовкове, та ще й дороге: по три карбованці платила за аршин. *(Входить.)* Здорові були! *(Цілується зо всіма)*, А ваші матері живі, здорові?

Настя, Ольга, Варвара. Живі й здорові і вам кланяються. А вас як бог милує?

Євдокія Корніївна. Та волочуся до котрого часу. Це ми справили Євфросині одно шовкове плаття, а оце думаємо ще й друге справити, бо...

Євфросина. Годі вже, мамо, хвалитись. Вже й знайшли, чим хвалитись; неначе справді яке диво шовкове плаття.

Євдокія Корніївна. Та ще оце ми купили Євфросині нові золоті сережки та золоті... як-бо їх... каблучки на руки... їй-богу, забула. Ось покажи-бо, Євфросино! Там такі, так і сяють на всю хату.

Євфросина *(сердито)*. Ет, вигадали! Знайшли, чим хвалитись.

Настя, Ольга, Варвара. Ой, покажи! покажи-бо, Євфросино, нехай ми подивимось. Покажи, серце!

Євфросина. Нехай перегодя. Мене не дуже кортить: я звикла до того. Ідіть, мамо, в пекарню та зготуйте нам закуску.

Євдокія Корніївна. Піду, піду! За всі голови. *(Виходить.)*

ВИХІД 13

Євфросина, Настя, Ольга і Варвара.

Настя *(лапає пальцями Євфросинине плаття)*. Яке ж гарне твоє плаття! Ото якби собі таке справити. Та яке широке та добряще! А як шелестить! А перейди, Євфросино, через хату.

Євфросина гордо переходить через хату і зумисне шелестить хвостом.

Варвара. Ой, як же шелестить! Шелесь-шелесь! Неначе листя на вітрі. А який хвіст! Здається, увесь шелест на хвості.

ВИХІД 14

Ті самі й Оленка.

Оленка *(входить)*. Добривечір! З неділею будьте здорові!

Всі. Доброго здоров'я! Спасибі, будь і ти здорова.

Оленка. Моя мати лягли спочивати та й кажуть: піди до Євфросини та погуляй трошки. А я оце — й прийшла.

Євфросина. Сідай, Оленко!

Оленка. Це в тебе, Євфросино, нове плаття? Та яке гарне, як золото.

Євфросина. Мабуть; чи подобається тобі хоч трохи?

Оленка. Де вже пак не подобається! Мені такого й до смерті не носити. Ох! *(Зітхає.)*

Євфросина. А може, посватає хтось багатий, то й носитимеш.

Настя, Ольга, Варвара. Покажи-бо, Євфросинко, золоті сережки та браслети, покажи!

Євфросина. Та вже нігде дітись: треба показати. *(Йде в кімнату й виносить сережки й браслет.)*

Всі. Ой, гарні ж! Аж блищать, аж горять! Так і сяють на всю хату.

ВИХІД 15

Ті самі й Євдокія Корніївна.

Євдокія Корніївна *(вбігає з пекарні прожогом)*. Аж тридцять карбованців заплатила своїми руками! Надінь, Євфросинко, то й я подивлюсь.

Євфросина. Таки не втерпіли, прибігли: ще й Химку сюди приведіть. Підіть-бо, мамо, в пекарню, а то Химка там все перепалить та переварить.

Євдокія Корніївна. Піду, піду. *(Виходить.)*

Євфросина надіває перед дзеркалом сережки й браслет.

Всі. Ой, як блищать! А повернись, Євфросинко!

Оленка. Яка ти стала гарна в сережках! Вдвоє покращала.

ВИХІД 16

Євфросина, Настя, Ольга, Варвара і Оленка.

Оленка. Дай мені, Євфросино, в руки браслет: ще зроду в руках не держала золота.

Євфросина. Ти, Оленко, як мала дитина. На, про мене, й подерж, та тільки не впусти, бо ще й розіб'єш.

Оленка *(бере браслет і приміряє на руку)*. Одже й до моєї руки пристає; їй-богу, пристає. І моя рука не дуже чорна для золота.

Варвара. Якби пак було, то й пристало б.

Оленка. Та горенько, що нема.

Євфросина. Та не держи-бо так близько коло рота: на золото не можна дихати, бо стемніє. Дай лишень сюди! *(Бере й надіває на руку.)*

Оленка. Ой, як же на тобі блищить золото! Неначе на образі.

Варвара. Як ти, Євфросино, сьогодня розкішно вбрала голову!

Оленка. Які в тебе, Євфросино, стали тепер великі коси. Як ви були бідніші, то в мене були довші коси, ніж у тебе, а як ви розбагатіли, то в тебе аж утроє більші коси виросли.

Євфросина і всі три приятельки сміються.

Євфросина. От вже кожум'яцька простота! Чи вже ж ти думаєш, що у всіх паннів на голові свої коси?

Оленка. Невже ж чужі?

Ольга. А чом же не вбратись і в чужі коси, аби було гарно?

Оленка. А я все було дивуюсь, чого в тих багатих паннів такі здоровецькі косища, неначе в кожної куделя на голові або повісмо конопель.

Євфросина. Купи, Оленко, й собі таке повісмо та почепи на голову. Побачиш, як покращаєш.

Настя. Недурно ти, Євфросино, так сьогодня прибралась. Еге? Когось ждеш?

Євфросина. Може, кого й жду, та не скажу кого.

Настя. А я вгадаю, хоч ти й не скажеш.

Євфросина. Ба не вгадаєш!

Настя. Ба вгадаю.

Євфросина. Ба не вгадаєш.

Настя. Бодай я завтрішнього дня не діждала, коли не вгадаю.

Євфросина. Ану скажи, як починається його прозвище.

Настя. Го...

Євфросина. А далі?

Настя. Гострохво...

Євфросина. А далі?

Настя. Гострохво...

Євфросина. Попала пальцем в самісіньке небо.

Настя. Знаю я його! Бігає за баришнями як несамовитий.

ВИХІД 17

Ті самі й Свирид Іванович Гострохвостий.

Гострохвостий входить в шляпі, в рукавичках і з паличкою. Шляпа на голові набакир. Він усе тре руки — показує рукавички.

Євфросина *(тихо)*. Як б'ється моє серце! Боже мій!

Гострохвостий *(кланяється)*. Мій найнижчий поклін тому, хто в сьому дому, а поперед усього вам, Євфросино Сидоровно. *(Подає Євфросині руку.)* Хоч я не знаю, кого я тут бачу і з ким буду розмовляти, але в домі такої баришні, як Євфросина Сидоровна, я сподіваюсь, що познакомлюсь не аби з ким. Рікіміндуйте мене, прошу вас. *(Здіймає дуже помаленьку рукавички, щоб показати їх.)*

Євфросина. Се мої близькі приятельки і сусіди.

Настя. Мені здається, що ми таки не зовсім незнакомі... Мені здається, що ми вже десь бачились.

Гострохвостий. Може, може... В мене так багацько знакомих баришень по всьому Києву, що й на два вози не забереш. Може, я й забувся. Рікіміндуюсь вам: Свирид Іванович Гострохвостий. *(Тихо.)* З цією не варт би й знакомитись, як я придивився при світлі: ніс, як цибуля, а очі, як у сови. *(До Ольги й Варвари.)* Рікіміндуюсь і вам. Свирид Іванович Гострохвостий. *(Побачивши Оленку, питає в Євфросини.)* А це ж хто такий?

Євфросина. Та це моя родичка... живе тут недалечко з матір'ю; торгують яблуками. Вбогі люди.

Гострохвостий *(придивляється до Оленки. Тихо)*. Яка ж вона гарна оця кожум'яцька міщаночка! Такої й на Хрещатику, і в Липках чорта з два знайдеш. *(До Євфросини голосно.)* Прошу вас, порікіміндуйте мене своїй родичці. Для вас, Євфросино Сидоровно, я готовий познакомитись з вашими родичами, хоч би і в десятому коліні, хоч би вони й яблуками та медяниками торгували.

Євфросина *(тихо)*. Ат... простенька собі дівчина... Зовсім не нам рівня.

Гострохвостий *(до Оленки)*. Свирид Іванович Гострохвостий з своєю особою! *(Подає Оленці руку; Оленка не бере й соромиться.)* Не соромтесь-бо, подайте мені свою білу ручку.

Оленка одвертає лице і ледве простягає йому руку.

Будьте ж сміливіші!

Оленка. От і знайшли білу руку. Нема моїм рукам од чого біліти.

Гострохвостий. То купіть рукавички.

Оленка. Я зроду не носила рукавичок. Далася я вам на сміх!

Євфросина і приятельки осміхаються.

Гострохвостий *(тихо)*. Яка ж гарна ця міщаночка! Які в неї очки, брівки, як шнурочки, щічки, як палянички. Якби довідатись, хоч де вона живе.

Оленка. Як вас чудно прозивають.

Гострохвостий. Може, й чудно. Всяково буває. Буває й чудніше.

ВИХІД 18

Ті самі й Євдокія Корніївна.

Євдокія Корніївна *(виходить з пекарні)*. Добривечір вам, Свириде Йвановичу! Оце я почула ваш голос, та й не видержала: прийшла послухати вас, хоч у мене діла, аж голова біла. Сідайте, будьте ласкаві, і я хоч на час сяду та послухаю вас. Оце шкода, що нема мого старого. Він вас усе згадує. От би наслухався. *(Сідає.)* Ото моя Євфросина та й мій старий все кажуть, що нема в світі нічого кращого й луччого, як розумні і вчені люди.

Гострохвостий. Авжеж так; що правда, то правда. Як чоловік підійметься розумом вгору аж вище од лаврської дзвіниці та гляне звідтіль на людей, то люди здаються такі маленькі, такі маленькі, як пацюки. А вже ваші Кожум'яки здаються звідтіля смердячим болотом, в котрому повивертали боки проти сонця товсті свині.

Євфросина. О, що правда, то правда! Як я вийшла з пансіону, то мені здається, що я стою на Щекавиці або на Андріївській горі та все дивлюсь на людей зверху.

Євдокія Корніївна. Ото скажіть! Страх, та й годі! Ото шкода, що нема мого старого; от наслухався б.

ВИХІД 19

Ті самі й Сидір Свиридович.

Сидір Свиридович *(входить)*. Е! Та се в мене гості! Добривечір вам! Спасибі, спасибі, що мене не забуваєте.

Гості. Доброго здоров'я, Сидоре Свиридовичу!

Сидір Свиридович. Та ще й ви, Свириде Йвановичу, в мене в гостях. *(Цілується з Гострохвостим.)* Оце шкода, що я загаявся з дяком. Але ж у дяка табака! Що за табака! *(Нюхає пучки.)* Ще й досі пучка пахне. Сідайте ж, гості, в мене та й мене просіть сісти, бо я оце втомився. *(Сідає; всі сідають.)*

Євфросина. Мамо, чи швидко в нас буде готова вечеря? Час би давати що-небудь на закуску.

Євдокія Корніївна. Зараз, зараз, моє серце! Що за розумну дочку маю! *(Виходить.)*

Сидір Свиридович. Скажіть же нам, Свириде Йвановичу, що-небудь розумне. Ви ж там ведете кумпанію з ученими людьми на тих розумних кутках нашого Києва. Скажіть ви мені, чи не чули ви там од вчених людей, чого-то тепер на світі стала така дорожнеча?

Євфросина. А тим усе дороге, що тепер люди стали багато їсти. Наша Химка як почне лупити, то за один раз укладе в копи з борщем цілий хліб. Якби пак усі вчились в пансіоні та їли так, як наша мадам їла і як нас годувала — всього по кришечці, щоб тільки язичком лизнути, тоді було б усе дешево.

Сидір Свиридович. Та як же його грішним людям одним духом жити, коли не наїстись або й не випити гаразд.

Гострохвостий. Одно те, як кажуть Євфросина Сидоровна, а друге те, що людей стало на світі дуже багато. Тепер хоч би й нашого брата цилюрника так розплодилось, що й не потовпишся. Якби половина людей вимерла, то знов би на світі все подешевшало.

Сидір Свиридович. Чи вже ж? Стара! Де це вона пішла! Кинь там своє куховарство та йди слухати!

Євфросина здіймає з руки і знов надіва браслет; грається ним і показує Гострохвостому.

Гострохвостий *(тихо)*. Чи не багата ж оця Євфросина! Грається золотом, неначе я бритвами. *(Голосно.)* Що то добре бути вченим! Я вчених людей і вас, Євфросино Сидоровно, ставлю без міри високо. *(Тихо.)* Євфросина, одна Євфросина достойна бути моєю жінкою; Євфросина, а більше ніхто! Але ж ота Оленка! Що за цяця, що за краса! То ж квітка, а не дівчина! Коли б з нею хоч побалакати на самоті, хоч зблизька надивитись на ті пишні очі! Треба її десь підстерегти. Але сватати буду Євфросину. Старий і стара держатимуть руку за мною. Напустив я їм в вічі туману.

Завіса падає.

ДІЯ ДРУГА

По обидва боки сцени гори: Кисилівка і Старогородська. На Кисилівці сидить подольський хор шевців, на другій горі сидять старогородські шевці і співають. Вечір. Місяць високо на небі.

ВИХІД 1

Подольський і старогородський хор міщан.

Подольський шевський хор *(співає)*.

Не щебечи, соловейку,
На зорі раненько.
Не щебечи, малесенький,
Під вікном близенько.

Старогородський хор *(хоче перекричати і починає на половині куплета, як перший хор ще не скінчує).*

Твоя пісня дуже гарна,
Ти гарно співаєш;
Ти щасливо спарувався,
Ще й гніздечко маєш.

Подольський хор *(ще голосніше, аж дереться).*

А я бідний, безталанний,
Без пари, без хати!
Не досталось мені в світі
Весело співати.

Старогородський хор *(ще голосніше).*

Мені пугач знадобився;
Стогне, не співає...
Нехай стогне, нехай стогне
І смерть возвіщає.

Голос з 1-го хору. А в нас баси кращі; а в вас баси, як побиті горшки.

Голос з 2-го хору. Брешете! В нас кращі баси!

Голос з 1-го хору. Брешіть самі, старогородські шевці. В нас на Подолі у коров кращі баси, ніж у вас.

Голос з 2-го хору. Брешете, як ми шевці! Між нами нема ні однісінького шевця. Ви самі шевці!

Голос з 1-го хору. У вас баси, як старі циганські решета. У флоровських черниць багато кращі баси, ніж у вас!

Голос з 2-го хору. У нас корови співають такими басами, як ви, кожум'яцькі шевці.

Голос з 1-го хору. Бий їх, старогородських шевців! *(Кидають грудками. З другого хору кидаються так само.)* Бий їх, щоб і не наближались до нас. *(Збігають з гори і нападають. Б'ються і пхаються. 2-й хор розбігається.)* Ганяй їх! Бий їх! От такого перцю дали! Будуть вони пам'ятати нас до нових віників.

Голос з 1-го хору. Повтікали старогородські шевці, мабуть, до чорта в зуби. Коли б тобі один. Неначе чортяка похапала. А ще казали, що в їх баси кращі. Та в нас баси такі, що і в семінарії таких не знайдеш!

2-й голос. А який тепер хор найкращий? Чи семінарський, чи братський, чи бурсацький?

3-й голос. Я кажу семінарський.

4-й голос. А я кажу бурсацький.

1-й голос. А я кажу братський.

5-й голос. А я кажу архієрейський.

2-й голос. А я кажу митрополичий.

3-й голос. Ба семінарський.

1-й голос. Ба братський.

3-й голос. Ба брешеш.

1-й голос. Ба не брешу.

3-й голос. Ба брешеш-бо.

1-й голос. Та бреши сам. Хто бреше, тому легше. А хто не йме віри, тому в спині діри!

3-й голос. В семінарськім хорі сам Тарас як попре горою: го-го-го! *(Показує голосом.)* А Кирило! як ревне низом *(показує)*... гурр! го! го! го! Або Орест як суне октавою *(пускає октаву)*... рррр... гурррр! аж хори дрижать.

1-й швець. А вгадайте, хто найрозумніший в Києві: чи семінарист, чи академіст, чи університант?

2-й швець. Я кажу семінарист.

1-й швець. Я кажу академіст.

3-й швець. А я кажу університант.

Всі до 3-го шевця. О! цей тягне за старогородськими шевцями. Бий його!

3-й швець. Ба справді університант.

1-й швець. Я кажу академіст.

2-й швець. Ба ні; найрозумніший семінарист: семінариста ніхто на словах не переможе. І баси найкращі в семінарії.

1-й швець. Семінарист то бурсак.

2-й швець. Ба брешеш! Семінарист найрозумніший.

1-й швець. Ось тобі за те! *(Дає стусана.)*

2-й швець. Ось тобі здачі!

4-й швець. А хто між нашими найрозумніший?

Всі. Гострохвостий! Гострохвостий! Про це нічого й голову ламати. Свирид Іванович Гострохвостий! Він знається з семінарськими і митрополичими басами. Він найрозумніший на всі Кожум'яки, бо так набрався розуму, що як начне говорити, то ніхто нічого не второпає.

Гострохвостий виходить і проходжується на сцені.

Всі *(до його)*. Свириде Йвановичу! Свириде Йвановичу! А хто найрозумніший: чи семінарист, чи академіст, чи університант?

ВИХІД 2

Ті самі і Гострохвостий.

Гострохвостий (*авторитетно*). Ви й того не тямите? Авжеж семінарист, бо в семінаристів найкращі баси. Та що з такими дурнями, як ви, й говорити!

4-й швець. Яка ж у вас, Свириде Йвановичу, чудова жилетка, які рябі штани! Як зветься ця матерія?

Гострохвостий. Жилетка з физіческої матерії, а штани з матерії моральної.

3-й хлопець. Яка гарна матерія! ряба-ряба, як зозуля. Як мені хазяїн дасть гроші, то собі пошию физіческий сіртук.

4-й хлопець. А я б собі пошив такі самі моральні штани, як у Свирида Йвановича.

3-й хлопець. Один Гострохвостий скаже, де найлуччі баси.

Всі. Свириде Йвановичу! Свириде Йвановичу! Ось ходіть до нас: про щось маємо вас спитати.

Гострохвостий. Питайте, то й скажемо.

Всі. У якому хорі тепер найкращі баси?

1-й швець. Еге у братському?

Гострохвостий. Може, у братському, а може, й ні.

3-й швець. А правда, тепер у семінарському найкращі баси?

Гострохвостий. В братському тепер баси заснаділи, а в михайловському неначе галушками подавились. Найдужчі баси в семінарії. Там один Орест стане за десять братських басів.

3-й голос. Ага! А що! Чи не моя правда вийшла? Там один Тарас як ревне. Недавно він був у гостях в мого хазяїна і так співав, що наш хазяїн трохи не здурів, аж на стіну ліз.

Гострохвостий. А все-таки найкращий тепер бас у міщанському хорі. У Йоньки Шелихвіста така басюра, що ні одна бочка з ним не справиться.

Всі до 3-го хлопця. А ба, й ти вбрехався, а ба, вбрехався! А що!

Голоси з гори. Свириде Йвановичу! А йдіть до нас співати.

Гострохвостий. Куди ж пак! Так і полечу оце на гору людям на сміх! Не знав, з ким заходити у патьохи! Отут треба постояти, підождати, чи не побачу Оленки. Сюдою дівчата ходять по воду, сюди виходять пісень послухати. Коли б вдалося хоч натішитись до заручин з

Євфросиною, бо як заручуся, то тоді годі тобі, Свириде Йвановичу, до дівчат липнути! Євфросина, здається, вхопить мене в свої пазури; але ж ті пазури в золоті! А тут доконче треба поправити свої діла, бо лусне цилюрня незабаром. Старого Рябка струсну, то так і посипляться карбованці. Тоді я позакидаю свої бритви ік чортовому батькові через голову в Дніпро та й буду купцем. Але ж Оленка, серце моє, любка моя! Коли б хоч углядіти, хоч подивитись! *(Ходить взад і вперед.)*

Хор *(співає)*.

Вийду на поле, гляну на море,
Сама ж я бачу, що мені горе;
Сама ж я бачу, чого я плачу...
А ще милого хоч раз побачу.
Буду стояти на цім камені,
А чи не вийде милий до мене;
Буду терпіти велику муку,
А чи не скаже: дай мені руку!

ВИХІД 3

Свирид Іванович Гострохвостий і Оленка.

Через сцену переходять дівчата з відрами; деякі зостаються й слухають хор, балакаючи. З гори сходять кілька хлопців і пристають до їх. Оленка виходить з відрами і стає.

Оленка. Як гарно співають хлопці! Стану та послухаю хоч на часок. За тими яблуками, за тією біганиною нема мені цілісінький день просвітку. Може, й Гострохвостий там сидить на горі та співає? Боже мій милий! Нащо ж я його полюбила, коли я знаю, що він на мене й не гляне, й слова до мене не промовить!

Гострохвостий *(вглядівши Оленку)*. Вона йде з відрами! Вона! *(Підходить.)* Добривечір вам, Оленко! *(Скидає шляпу, кланяється і подає руку.)*

Оленка *(засоромившись)*. Доброго здоров'я! *(Подає йому руку.)* Ой, не давіть так здорово! Ой, як ви мене злякали, що я й нестямилась! *(Важко дише. Тихо.)* Боже мій! Серце моє трохи не вискочить з грудей.

Гострохвостий. Може, ви втомились, несучи відра? Дайте, я вам трошки піднесу. *(Хоче взяти відра.)*

Оленка. Що це ви? Чи то можна, щоб ви несли відра?

Гострохвостий. Нічого; тут ніхто не бачить. Для вас я готовий не тільки що відра нести, для вас я переніс би усю криницю до вашої хати.

Оленка *(спокійно)*. Не треба мені вашої помочі. Донесу й сама, як здужатиму...

Гострохвостий. Для вас, для вас я готовий ціле Дніпро перенести у вашу хату.

Оленка. Перенесіть для своєї Євфросини. Таких помагачів мені не треба. *(Одходить з відрами.)*

Гострохвостий *(доганяє й бере її за руку)*. Коли б ви знали...

Оленка. Я нічого не знаю. *(Одпихає його руку.)* Йдіть собі до своєї Євфросини або до тих баришень, що були в гостях у Євфросини, а мене, бідної, не зачіпайте.

Гострохвостий. Ті всі баришні не варті однієї вашої брови. Ви найкраща панна на всі Кожум'яки. Вам нема тут рівні на цілий Київ.

Оленка. Яка я панна! От Євфросина, то панна: вона убирається в шовкові сукні; їй мати купила золоті сережки; в неї на голові півпуда кіс. Ото так панна! Ви з мене смієтесь. Йдіть собі до Євфросини.

Гострохвостий. Коли б ви знали, які ви гарні, яке у вас гарне личко, які очки *(заглядає)*, то ви б не говорили того. Правда, вам ніхто не казав в вічі, що ви гарні?

Оленка. Може, ваша й правда, але ви будете сватати Євфросину.

Гострохвостий. І хто вам наговорив оце? Божусь вам і присягаюсь перед братською чудовною богородицею, що се все брехня. Бодай я покалічився і навіть зарізався своїми ж бритвами, коли цьому правда. Я вас, Оленко моя дорога, люблю і більше нікого не буду любити!

Оленка *(тихо)*. Боже мій! А що, як він правду каже? Я аж умліваю. *(Голосно.)* Не так ви увивались коло Євфросини, не так ви говорили до неї, щоб я вам пойняла віри. Ви зо мною говорите просто, а з Євфросиною говорили по-вченому, бо ви її любите.

Гострохвостий. Але ж божуся вам, присягаюсь! Нехай мене святий хрест поб'є, нехай мене покарає братська богородиця! Ще не вірите?

Оленка мовчить і задумується.

Нехай мене оця сира земля поглине! Бодай я втопився в канаві, в оцім болоті! Ще не вірите?

Оленка думає.

Нехай мене кожум'яцькі собаки загризуть! Щоб я до своєї хати не дійшов, щоб моя цилюрня згоріла цієї ночі, коли я брешу, коли я вас не люблю! Ще не вірите?

Оленка *(тихо до себе)*. Боже мій, який він гарний! Я ще зроду не бачила нікого такого гарного, одколи бі-

гаю з кошиком по Києву. Серце моє, серце моє бідне! Не вдержишся ти в грудях.

Гострохвостий. Ще не вірите?

Оленка. Я рада б вірити, та ви дуже розумні, як усі кажуть, а я дуже бідна й проста. Коли б я була багата, я б вам повірила.

Гострохвостий. Навіщо вам те дороге убрання, коли ваші очі, ваші брови красять вас лучче од Євфросининих золотих сережок. Виходьте до мене тихенько од матері сюди хоч щовечора. Добре?

Оленка. Як моя мати довідаються про те, битимуть ломакою так, що я не потраплю, куди втікати.

Гострохвостий. То скажіть своїй матері, що я буду сватати вас, що я буду женитись із вами. *(Тихо.)* Ой, страшна ж її мати! Ще як попаде мене в свої лапи, то витрясе з мене душу. *(Оглядається на всі боки.)*

Оленка. Чи вже ж тому правда? Хіба ж я вам рівня?

Гострохвостий. Оленко моя! Серце моє! *(Обнімає її.)* Я впаду отут серед шляху перед тобою на коліна, бо я люблю тебе.

Оленка *(кладе йому руки на плечі і припадає на плече)*. Свириде Йвановичу! Я люблю вас, як ще нікого так не любила.

ВИХІД 4

Оленка, Свирид Іванович і Горпина Корніївна.

Горпина *(шукає когось і придивляється до Оленки і Гострохвостого)*. Невже ж се моя Оленка обнімається і цілується з якимсь волоцюгою! Бач, де вона! А я її жду та жду! *(До Оленки)*. Чи се ж тобі не стид та не сором обніматись з хлопцями? Та це Свирид Іванович! Та це Гострохвостий! То це той великорозумний, що дурить отого старого дурного Рябка та й його великорозумну Євфросину! От так-так! Сього я од вас уже не сподівалась! *(Кидається до Оленки.)* Чого ти тут стоїш із ним серед улиці? *(Присікується.)* А ти, поганко! Та в тебе ж ще на губах молоко не обсохло, а тобі вже з хлопцями цілуватись!

Гострохвостий. От і не обсохло. Зовсім вже обсохло!

Горпина *(соваючи кулак під самий ніс Оленці)*. Постривай же ти, погана дівчино! Я тобі дома обірву оті патли на голові! Бери відра! Йди додому та зараз лягай спати. Щоб і твого духу тут ніколи не було! Щоб твоя нога тут не була! *(Пхає Оленку; Оленка одходить з відрами й плаче.)*

ВИХІД 5

Горпина й Гострохвостий.

Гострохвостий. Мені здається, що пхати й бити дочку свою вам зовсім не приходиться...

Горпина. Цить, бо я тобі очі видеру! *(Показує нігті.)* Нащо ви зводите мою дитину з пуття? Га? Він думає, як убрався у рукавички та в шляпу, то вже має право знущатись над нами, бідними! То це ті великорозумні, що говорять по-написаному? Ти думаєш, що я така дурна, як Рябко, як Євфросина! Я за свою дочку готова очі видерти, готова тут галасу наробити на всю улицю!

Гострохвостий. Горпино Корніївно! Бога ради, не кричіть та послухайте, що я маю казати. *(Тихо.)* Оця горлата баба наробить такого крику, що й Євфросина почує. *(Голосно.)* Горпино Корніївно! Се! Се!.. От послухайте мене! *(Хоче утекти.)*

Горпина *(доганяє, хапає його обома руками і кричить)*. Не пущу! Не втечеш! У мене одна дитина, як одно сонце на небі! Не пущу! Дай мені одвіт, нащо ти зводиш з розуму мою Оленку, коли сватаєш Євфросину? Нащо вам здалася моя Оленка? *(Гострохвостий пручається. Горпина кричить.)* Не пручайтесь, не пущу! Гвалт! Гвалт! Поліція! Поліція! Квартальний!

Гострохвостий. Ой, пропав я! Їй-богу, репетує бісова баба так, що розбудить всю улицю. *(Голосно.)* Горпино Корніївно! бога ради, не кричіть! Я чесний чоловік! Я зроблю все, що ви скажете!

Горпина *(кричить ще дужче)*. Поліція! В поліцію його! Я знаю вас, паничиків! Знаю, як ви обдурюєте та з ума зводите бідних дівчат. Ой, боже! Певно, вже моя Оленка не вперве вибігла до сього проклятого брехуна, що вміє тільки по-письменному брехати. Ой, згубив же він мою єдину дитину! *(Плаче.)*

Гострохвостий. Їй же богу, вперве! Клянусь вам, божусь вам і присягаюсь, Горпино Корніївно, що вперве! Ви думаєте, що і в мене таки душі немає, що в мене бога нема? Нехай мене покарають всі печерські святі, нехай мене покриє лаврський великий дзвін, коли я брешу!

Горпина. Докажи! Докажи! Бо я не вірю твоєму одному слову. В твоїх словах нема правди. Твої слова — гнилі яблука! Божися! Присягайся! Іди до церкви, присягни перед богом!

Гострохвостий. Я ще ж таки, борони боже, не вбив чоловіка, щоб йти серед ночі до церкви присягати.

Горпина. Божися, присягайся, бо ти згубив мою дитину. Їж святу землю, то я повірю. На, їж! *(Бере жменю землі.)*

Гострохвостий *(сміється)*. Хіба я вовк, щоб їв землю.

Горпина. Їж! На, їж, то повірю.

Гострохвостий *(регочеться)*. Чи ви, Горпино Корніївно, при своєму умі? Батькові своєму понесіть, нехай покуштує, яка земля на смак.

Горпина. То він ще глузує над нами, бідними сиротами! Зводить з ума мою Оленку, ще й знущається над нами! Поліція! Поліція! В поліцію його, сибірного! В тюрму! В Сибір його! Там йому місце!

Гострохвостий *(тихо)*. От здуріла баба зовсім. Наробить мені шкандалу на всі Кожум'яки, не можна буде завтра й очей людям показати. *(Голосно.)* Не кричіть, бо...

Горпина. Що бо? Га? Що то за бо?.. Кричу, бо маю право! Поліція! Квартальний! Десяцький! Сюди! В'яжіть його, беріть його!

ВИХІД 6

Горпина, Гострохвостий й Оленка.

Оленка вертається, ставить відра, прожогом вибігає на сцену, ридає і кидається до матері.

Оленка. Мамо! Не зачіпайте, бо я люблю його! Свирид Йванович любить мене. Мамо! Прошу вас, благаю, не зачіпайте!

Горпина. Щоб я його так пустила, піймавши на гарячому місці? Нізащо в світі! Нізащо! Не була б я Горпина Скавичиха, щоб я таки не постановила на своєму. Коли зачіпаєш, то зачіпай чесно, не безчесть мене й моєї дочки, бо ми тобі не іграшка.

Гострохвостий. Ви на мене, Горпино Корніївно, і се й те, і сяк і так, і сякий і такий, а ви не знаєте, що я хочу сватати Оленку?

Горпина. Дуріть уже дурного Рябка та великорозумну мою небогу Євфросину, а нас, убогих, не піддурите.

Гострохвостий. Їй-богу, правду говорю вам... Ви мені не вірите? Ви думаєте, що я нечесно жартую з Оленкою? Вірте мені, я чоловік чесний. І божусь і присягаюсь, що не піддурюю. Бодай я завтрішнього дня не діждав, бодай я завтра повісився на своїх ремінних пасах, в своїй хаті, коли ви мені не вірите. Щоб я вас піддурював? Я ходжу до Рябка так, як ходять знакомі до знакомих, а женитись не женюсь. Горпино Корніївно! Чи можна ж рівняти Оленку до Євфросини? Подумайте ви.

Горпина. О, вже що правда, то правда. Моя Оленка... *(До Оленки.)* Геть одійди... *(До Гострохвостого.)* Як гляну на базарі на свою Оленку, то нема кращої од неї не то що між нашими міщанками, але між тими баринями, що вештаються по базарі. Таки така гарна, хоч води з лиця напийся! І біс її зна, в кого вона вдалась.

Гострохвостий. Авжеж не в вас... В неї голосок, як у флоровських черничок, а в вас такий бас, як у нашім шевськім хорі у Йоньки Шелихвоста, їй-богу!

Горпина. Ну й прирівняв.

Гострохвостий. Так я незабаром до вас і на заручини.

Горпина. Про мене, й просимо; тільки, здається, у вас ні за собою, ні перед собою... так, як і в нас. Тільки й добра, що бритви та язик у роті, як бритва.

Гострохвостий. Не думайте так, Горпино Корніївно! В мене, ви самі знаєте, і Оленка знає, своя цилюрня...

Горпина. Мабуть, тільки що цилюрня. Та вже бог із вами. Коли вам моя Оленка сподобалася, то й приходьте до мене в гості. В мене швидко будуть гості, бо я в четвер іменинниця; обіцялись і напрошувались таки самі мої куми з Кожум'як, з Старого Києва і навіть Печерська. Для кумів я вже не пожалію хліба-солі.

Гострохвостий. То буде пир на ввесь мир.

Горпина. Хоч не на ввесь мир, та все-таки буде пир. Приходьте, може, й погодимось, коли у вас язик не такий, як ваші бритви.

Гострохвостий. Добре-добре. *(Тихо.)* Яка ж краса Оленчина. Для її краси варт навіть пану Гострохвостому оці відра занести до хати. *(Голосно.)* Візьму ж я відра, щоб вам, Оленко, було додому йти легенько. *(Бере відра на плечі і крекче. Тихо.)* Ой, обшмульгаю ж я собі плечі! Се надибав лихо кожум'яцьке! Коли б ще яка чортяка не вгляділа та не розбрехала на ввесь Подол, коли ще сама Скавичиха завтра не розбреше на ввесь Київ.

Пісню на горі ледве чуть.

Хлопче молодче, який ти ледащо,
Задумав женитись, сам не знаєш нащо;
Будеш гірко плакать, долю проклинати, } *bis*
І кулаками сльози утирати!

Пісня замирає.

Горпина. От таки й Горпина Скавичиха діждалась, що її дочці Оленці такі паничі носять відра з водою!

Завіса падає.

ДІЯ ТРЕТЯ

Просторна Горпинина хата. Збоку — двері в пекарню. Коло груби завішені пічурки; в одній пічурці — здорова макітра з пирогами, в другій пічурці — пляшки з настойками. День.

ВИХІД 1

Гострохвостий.

Гострохвостий *(входить)*. Нема нікого. Що це за диво! Де се вони подівались? А казала вчора Скавичиха, що в неї буде пир на ввесь мир... Може, збрехала? Але ж я носом чую десь смачні пироги. *(Ходить по хаті й нюхає.)* Їй же богу, десь пироги пахнуть, та ще й недалечко. *(Нюхає кругом стін.)* От уже наділив мене бог своїми дарами: окрім розуму доброго, маю до того доброго носа. Ой, пироги пахнуть, та не знаю де! *(Знаходить пічурку, одслоняє заслонку.)* Ось де вони! Повнісінька макітра! Що бог дасть, а вже попробую: не видержу! *(Хапає два пироги в обидві руки і їсть. З пекарні чуть голос Педорі.)*

ВИХІД 2

Гострохвостий і Педоря.

Педоря *(з пекарні)*. А хто там? А кота! А тпрус, псявіро! Простягає пироги. *(Вбігає і розставляє руки.)*

Гострохвостий. Ти б сказала: кицю, кицю! На тобі пиріжка! А то прискаєш, аж губи бренькають, неначе струни.

Педоря. Що це ви робите? Кого вам треба? Хто ви такий?

Гострохвостий *(запихаючись пирогами)*. Потривай, бо пельку заткнув начинкою... А як тебе звуть?

Педоря. Кого вам треба? Хто ви такий?

Гострохвостий. А як тебе звуть?

Педоря. Як крупи деруть. *(Видирає з рук пирога.)* Оце лишенько! Було шістдесят пирогів. Сама хазяйка полічила. Скажуть, що я поїла... *(Кричить у вікно.)* Тітко Горпино, тітко! Було шістдесят пирогів, а теперечки тільки п'ятдесят вісім. Не я винна! Щось вшелепалось у хату та й узяло два пироги. *(Гострохвостий бере знов два пироги. Педоря кидається до його, однімає макітру.)* Оце якась московська пеня вшелепалась у хату! Геть же! Не беріть, бо пироги лічені! Тітко Горпино! Вже тільки п'ятдесят шість...

Гострохвостий. Та цить! Як-бо тебе звуть? *(Моргає й женихається.)*

Педоря. Та Педоря! Одчепіться од мене та не зачіпайте пирогів.

Гострохвостий. Негарно тебе звуть, а молодиця з тебе непогана! А признайся, чи багато тітка Горпина понапікала та понаварювала?

Педоря. А вам нащо?

Гострохвостий. На те, що треба. Чи й запіканка й варенуха є? Га? Чи не ковтнути трохи, га?

Педоря. Оце вже й біс його видав так робити. Щось улізло у хату, поїло пироги, ще й горілку вип'є, а на моїй шиї все те окошиться. Тітко Горпино! Та йдіть-бо сюди!

Гострохвостий *(п'є горілку нахильці з пляшки)*. Та потривай! Не кричи! Я сам признаюсь. Я свій чоловік в сім дому.

Педоря. Та й своїм не припадає горшки дерти. Поліз по горшках, наче котяка. *(Виходить.)*

ВИХІД 3

Горпина й Гострохвостий.

Горпина *(входить)*. Хто тут уліз у хату? Чого це Педоря репетує? Чи це ви, Свириде Івановичу?

Гострохвостий. Це я, мамо! Добридень вам в вашій господі. Поздоровляю вас з сьогоднішнім днем, з святими вашими іменинами та й з пирогами. *(Кидається до Горпини й цілується з нею.)* Дай вам господи щастя, й здоров'я, й чого ви тільки просите в бога!

Горпина. Та годі, годі! Як була я молодиця, цілували мене в лиця, а тепер... Але ж гарний оцей вражий панич! Як мед з маком! А я вже вас і не сподівалась; думала, що випустила вас з рук, так і навіки втеряла.

Гострохвостий. Погано робили, коли так думали. А я покинув своє діло, а до вас таки приблудився, ще й пирогів ваших покуштував. Тут ваша Педоря незгірше вас, трохи мені не провалила ганчіркою голови!

Горпина. О, Педоря зубата! Сідайте ж, будьте ласкаві, коли ви зайшли до мене та ще й з доброю думкою, та побалакаємо любенько.

Гострохвостий. А от я й прийшов. А ви ж мені вчора не вірили, як я божився, як я присягався! Ви думали, що я похожий на других наших паничів. Ні, Горпино Корніївно! Свирид Йванович не з таківських. Не на те в мене розуму багато в голові, щоб дурити дівчат.

Горпина. То було вчора, а це сьогодня. Коли так, то вибачайте мені, старій бабі. Я, бачте, чула, як ви увивались коло моєї небоги Євфросини, та вже собі інакше міркувала...

Гострохвостий. Горпино Корніївно! Хіба ж я сліпий? Хіба ж мені баньки більма засліпили? Хіба ж я не бачу, що таке Євфросина, а що таке Оленка? Гай, гай, милий боже! Вже б говорив хтось другий, а не ви, Горпино Корніївно!

Горпина. Коли вже ви прийшли до мене з чесним словом, то й мені нічого таїтись перед вами. Якби я була паничем, я б обминала Євфросину десятою улицею. Дарма, що вона мені доводиться небога. Тільки я в хату до їх, вона вже задере до стелі носа та й нюхає сволоки *(передразнює)*, взявшись у боки: «Тітко! Од вас гнилицями тхне». Куди ж пак, який делікатний носичок причепив господь до пики!

Гострохвостий. О, що носичок, то носичок! Певно, не такий, як у Оленки.

Горпина. Такі носички, як у Євфросини, тільки коло байдаків. Мабуть, у тих паничів баньки на потилиці, що не бачать її носичка. Якби я оцими своїми руками взяла Євфросину, я б їй утерла того носа! Я б її приборкала.

Гострохвостий. Вірю вам, вірю, Горпино Корніївно! *(Тихо.)* Чи не бісової ж п'яти баба! А що, як Євфросина скинулась на цю свою тіточку! Але ж розум, але ж панський тон, але ж золото, золото! Ой-ой-ой, мій милий боже! *(Зітхає. Голосно.)* А я прийшов до вас, Горпино Корніївно...

Горпина. Щоб пирогів наїстись?

Гострохвостий. Борони боже! Що це з вами! Я прийшов сватати Оленку, коли буде ласка ваша. Я знаю, що Оленка не спротивиться.

Горпина. Оленка не спротивиться, а я то, може, спротивлюсь, бо маю свої норови й примхи.

Гострохвостий. То одженіть їх чи свяченою водою, чи кропилом або чим там треба.

Горпина. Еге! Бабські норови не чоловічі: не сплоха одженеш і кочергою, не то що кадилом. Чи не дурите ви нас, паничу?

Гострохвостий. Ой Горпино Корніївно, Горпино Корніївно! Чи вже ж вам од бога не гріх? Чи вже ж ви мені й досі не ймете віри? Але ж ваша дочка Оленка... то ж краса на ввесь Київ. *(Тихо.)* Коли б прийшла, хоч подивився б на ті оченята!

Горпина. Мою Оленку не гріх хвалити своїй матері. Тільки, бачте, раз те, що тепер паничі дурять молодих наших міщанок, а друге те, що в вас, здається, ні перед собою, ні за собою! Еге так?

Гострохвостий. А чи ви ж лазили в мої кишені? А що, як там так і забряжчать карбованці?

Горпина. Карбованці чи забряжчать, чи ні, а п'ятаки, може, й забряжчать.

ВИХІД 4

Гострохвостий, Горпина і Оленка.

Горпина. Де це ти в гаспида так барилась? Ти не знаєш, що тебе тут дуже треба.

Гострохвостий *(йде назустріч Оленці)*. Мій вам низенький поклін і шанування! Де се ви так забарились? *(Подає Оленці руку.)*

Оленка. Добридень вам.

Гострохвостий. Доброго здоров'ячка, доброго здоров'ячка. Вся моя душа стрепенулась, як зачув я ваш янгольський голосок. Мені здається, що я слухаю найкращих дискантів у концерті у семінарії, як зачую ваш голосок.

Горпина. Та й уміє ж тобі прикласти й приказати — незгірше, як наша Євфросина. Ще й недавно познакомились з Євфросиною, а вже перейняли од неї язичка...

Гострохвостий. То ще невідомо, хто од кого перейняв язичка. *(Гордо.)* Вміємо ми говорити й без вашої Євфросинки. Ми не ходимо по хатах позичати розуму та язика. Маємо доволі й свого.

Оленка. Авжеж. Вже ви, мамо, наговорите на вербі груші, а на осиці кислиці.

Горпина. А це що? Це так матері? Це вже й ти, мабуть, учора позичила язичка у Євфросини? Гляди лишень мені! Ще ти в моїй господі; я ще тобі втру носа...

Гострохвостий. Не встигнете, Горпино Корніївно, втерти носа, бо я прийшов до вас, Оленко, не з порожнім ротом, не з пустими словами, а з словом розумним і вченим. Ви мені не йняли віри вчора ввечері, а от я і справдив своє слово; бо моє слово, слово Свирида Йвановича, не те, що слово якогось там Йоньки або Йваньки. Я прийшов до вас свататись.

Оленка. То ви покинете Євфросину?

Гострохвостий. Нехай вона сниться кому іншому, тільки не мені. *(Бере Оленку за руку.)* Я тільки вас ніколи не покину. *(Тихо.)* Коли б чорт виніс оцю бабу з хати хоч на часок. Коли б хоч обняти її. Які ж у неї очі! Так і печуть, так і голять, як аглицькі бритви. Хоч трохи пограюсь з гарною дівчиною.

Оленка. А я думала, що ви глузуєте з мене.

Гострохвостий. Борони боже! Чи то можна? Я без вас не можу жити. Лучче нехай мене винесуть на Щекавику, ніж я маю жити без вас.

Оленка. Ой, яка я щаслива! Я ніколи не була така щаслива в матері.

Горпина. Оце! А чого ж тобі ще треба було в матері? Оце так! Ще не встигла винести ноги за мій поріг, а вже нахваляється.

Гострохвостий. Хоч не винесла ноги за поріг, та швидко зовсім винесе.

Горпина. Куди ж пак! Стане великою панею!

Гострохвостий. А чом би пак і не панею? Та я вберу Оленку так, що їй позавидує не тільки що Євфросина, але найбагатіша купчиха! Я почеплю їй на голову такого капелюха з білими стрічками, таку коафюру, що вам і не снилося ніколи.

Оленка. Лучче з червоними стрічками. Яка там краса в білих стрічках: і сорочка біла, і капелюш білий, і стрічки білі.

Гострохвостий. І ваше личко біле. А яку я вам стругну сукню! З чистого шовку!

Оленка. Я про шовкові сукні ніколи й не думала! Вони мені ніколи й не снились!

Гострохвостий. Я вам куплю золоті сережки! Я вам ушкварю такі сережки, що перед ними і Євфросинині потемніють.

Оленка. Я вже звикла думати, що мені не доведеться носити золотих сережок. Мати не справляють і не пускають заробити...

Горпина. Як це ти говориш з матір'ю? Крутить язиком, неначе в пансійоні вчилась. Та я тобі...

Оленка. Е, годі, мамо!

Горпина. Цить, бо я тебе отим кошиком! Не пущу я тебе більше до Євфросинки. Накадила вона тебе своїм ладаном.

Гострохвостий. Не сердьтесь, Горпино Корніївно! Не сердьтесь!..

Горпина. Цур тобі, пек тобі! Ти неначе собачої блекоти наїлась. *(Виходить.)*

ВИХІД 5

Гострохвостий і Оленка.

Гострохвостий *(бере Оленку за руку)*. Оленко! Щастя моє! Чи будете любити мене, виходити до мене щовечора? Бо я без вас не можу жити, не можу дихати, як

не бачитиму ваших очей щовечора, як не держатиму вас за оці ручки щодня, щогодини!

Оленка. Втечу од матері, а таки буду виходити до вас. Вже мені так осточортіло бігати по городу з тими кошиками, так гризе мене мати, що мені й світ немилий. Люди гуляють в неділю, в празник, а мені нема ні празника, ні неділі.

Гострохвостий. Дайте, Оленко, ради дня вашого сватання поговоримо про що веселіше. Оленко! Серце моє! Як я вас люблю! Дайте надивитись на ваші брівки, на ваше личко...

Оленка. Як гляну я на ваші очі, забуваю все своє горе! Я неначе знов народилась на світ божий! Яка я тепер щаслива, яка щаслива! Як мені легко на душі! Я неначе вперше на віку одпочила од роботи. *(Схиляється на плече Гострохвостому.)*

Гострохвостий. *(тихо сам до себе)*. Яка тепла в неї душа! Що то якби до сієї душі, до сього личка та Євфросинине золото, та Євфросинину крамницю з крамом, та Євфросинин розум, та Євфросинині кучері! Тут моє кохання... та... *(Голосно.)* Красо моя! Серце моє! *(Обнімає Оленку.)*

ВИХІД 6

Гострохвостий, Оленка й Горпина.

Горпина *(входить)*. Готуй лишень, Оленко, обід, бо вже куми йдуть справляти день мого святого янгола.

Гострохвостий *(заглядає в вікно)*. Йдуть! Мабуть, сам бог їх несе на повітрі на крилах. Та й чимала ж череда суне!

Горпина. Мене бог не скривдив кумами. Хвалити бога, не цураються мене, простої, мого хліба й солі.

Гострохвостий. Я й сам не люблю тих, що цураються хліба й солі; я так не люблю таких гордих людей, що їм голови постинав би.

ВИХІД 7

Ті самі, гості й Педоря.

В хату входять міщанки; деякі з кошиками, деякі убрані в празникову одежу.

Міщанки. Добридень вам, Горпино Корніївно! З днем вашого янгола поздоровляємо вас! Дай вам боже, чого ви тільки забажаєте собі з неба! А вашій дочці пошли боже гарного жениха.

Оленка й Гострохвостий осміхаються.

Горпина. Сідайте ж, щоб старости сідали в мене.

Деякі сідають.

Гострохвостий *(до гостей)*. Ой кумки мої, голубки мої, цокотушки мої! От пиріжки, так пиріжки у Горпини Корніївни! Недурно вас тут повнісінька хата! Знаєте й ви, де раки зимують!

Одна міщанка. Та й чи не жартливий же з біса оцей язикатий панич, та ще й гарний! Не зачіпайте нас, бо як причепимось усі, то мусите нам ставити могорича!

Гострохвостий. А зачіпайте мене! Я дуже люблю, як молодиці мене зачіпають... але тільки молоді, чорнобриві, такі, що тільки моргни, та й... гм...

Міщанки. Хи-хи-хи! Оцей панич наговорить три мішки гречаної вовни! Хи-хи-хи! Весела мати родила вас, веселий і син вдався.

Горпина *(до гостей, що стоять)*. Але чого ж оце ви стоїте? Сідайте ж у мене, будьте ласкаві. Сідайте, кумо! Сідайте, свахо! Сідайте, кумасю! Прошу покірно, кумко!

Гострохвостий. Та й кумів же в вас. Мабуть, ви перехрестили ввесь Київ.

Горпина *(кричить у двері)*. Педоре! Педоре! А внось сюди столи! Розставляй столи, та серед хати, щоб нам було просторніше балакати й пити.

Гострохвостий. От і я поможу. *(Біжить і з Педорею вносять один стіл, потім другий і ставлять їх серед хати)*. Та повертайся, Педоре, так прудко, як я! Насилу волоче ноги!

Педоря. За вами похопишся! Не всім такі ніжки мати, які бог дав цапові.

Гострохвостий. Але в цій хаті язики! Зібрались з усіх Кожум'яків.

Одна міщанка. Ще й з Либеді прибули на поміч, хи-хи-хи!

Горпина. Чого це ти, Оленко, стоїш, неначе привезена невістка! Застеляй столи та подавай пляшки та чарки. Вже мої кумочки та й заскучали.

Гострохвостий. Ой-ой! *(Зітхає.)* Ще й як заскучали без чарочки!

Горпина. Як я буду йти заміж, то візьму вас собі за свата.

Гострохвостий. Еге! Добре! За сваху! А я вам подам решетом води, як ви будете сидіти на посаді.

Горпина *(вдаривши кулак об кулак)*. Одже ж ніяк не переговориш оцього панича, ій-богу, не переговориш.

Гострохвостий. То покличте на поміч з десять кумів, то, може, й переговорите. Педоре! А де ж пироги! Ке сюди пироги! Та чи всі, бо я й знаю, скільки їх усіх у макітрі: п'ятдесят, ще й шість.

Міщанки. Ха-ха-ха! Їй-богу, знає, скільки пирогів у макітрі!

Педоря. Та тут панич лазили, як кіт, по горшках.

Горпина. Геть собі, йди до печі. Ще й вона! Вип'ємо ж по чарці за живих й за мертвих! *(Наливає й п'є.)* Щоб живим жити й не вмирати, а помершим, коли померли... ет... *(махає порожньою чаркою).*

Гострохвостий. Бодай не встали...

Всі. Ой, хто видав так говорити! Це з великого розуму та в голову заходите! Оце так!

Горпина. Глядіть лишень, ви, великорозумні! Говоріть, та не проговорюйтесь! Мертві лежать на Щекавиці та нікому не шкодять, а живі часом дуже й дуже шкодять.

Гострохвостий *(наливає чарку).* Про мене, вип'ємо й за здоров'я мертвих. Пошли, боже, з неба, чого нам треба! Помершим чарка, а нам горілка! *(Випиває.)*

Горпина ходить кругом стола і наливає всім. Міщанки випивають і приказують.

Одна міщанка. Даруй же, господи, цей празник проводити, будущого року діждати.

Друга міщанка. Щоб ми діждали в доброму здоров'ї пити за куму й на будущий рік, як тепер п'ємо живенькі та здоровенькі.

Гострохвостий *(наливає й приказує до чарки).* А звідкіль ти? — З Ромна! — А білет є? — Нема. — В тюрму шельму! *(Разом вливає чарку в рот. До однієї міщанки.)* Чого ж ви сидите та не кидаєте в тюрму безбілетних бродяг?

Міщанка. Я не лихого роду.

ВИХІД 8

Ті самі й бублейниця Марта.

Марта *(входить з кошиком на руці).* Добридень вам, Горпино Корніївно! Ой, вибачайте мені, кумцю-голубцю! Бігала з бубликами та трохи не пробігала ваших святих іменин. Насилу згадала!

Гострохвостий. А таки не пробігала, згадала.

Бублейниця. Авжеж! Чи то можна поминути хату моєї дорогої кумоньки. *(Цілується тричі з Горпиною.)* Поздоровляю ж вас, моє серце, з вашими іменинами. Дай вам боже з неба, чого вам треба, чого тільки ви просите

в бога. Добридень вам, Оленко! *(Цілується.)* Добридень вам, сусідки! *(Цілується з гістьми.)*

Гострохвостий. А зо мною і не можна цілуватись? Коли цілуєтесь, то цілуйтесь зо всіма підряд.

Бублейниця. Хіба ж ви кума, щоб з вами цілуватись? А я оце забігала до сусіди та випила по чарці, а це з гостей та знов у гості!

Горпина. То й добре! Сідайте ж, будьте ласкаві!

Бублейниця. Еге! Де вже там сидіти! Мені аж танцювати хочеться, так весело було в сусіди!

Всі. То й танцюй, а ми подивимось!

Бублейниця *(приспівує)*.

Уберусь я, молоденька, в новенькі сап'янці,
Та винесу бублички на базар уранці.
Бублички гарячі,
Бублички свіжі,
Бублички з маком,
Бублички з таком,
Бублички з яйцями!

Горпина *(з чаркою)*. От люблю за веселий звичай! От люблю! *(Цілується.)* Сідайте ж.

ВИХІД 9

Ті самі й башмачниця.

Башмачниця Орина *(входить з кошиком)*. Добридень вам, імениннице! Поздоровляю з іменинами! А я оце йду в лавку з черевиками та згадала, що в сій хаті сьогодня горілочку п'ють, та й забігла на часок. Нате й мене, нате й мій глек на капусту!

Горпина. Спасибі, моє серце! Спасибі, що згадала мене, стареньку куму.

Гострохвостий. Іще кума! Мабуть, у вас на всім світі нема людей, та все куми. Вашими кумами можна на Дніпрі греблю загатити й Чорторию закидати.

Горпина. А бодай вам язик усох, не казавши лихого слова.

Гострохвостий. Нехай всохне; чорт його бери!

Башмачниця. Ой, як у вас весело та людно!

(Співає.)

Дивітеся, чоловіки,
Які в мене черевики.
Це ж мені панотець покупив,
Щоб хороший молодець полюбив.
А панчохи паніматка дала,
Щоб я гарна молодичка була.

Гоп, чук, чуки, чуки!
Гарні в мене черевики,
Бо я панського роду,
Не ходила боса зроду!

Полюбив мене дяк
Чорти батька зна як!
Купив мені черевички,
Закаблучки не так.
Черевички невеличкі,
За цілого п'ятака,
А щоб же я, молоденька,
Вибивала тропака.

Гоп, чук, чуки, чуки!
Гарні в мене черевики,
Бо я панського роду,
Не ходила боса зроду!

(Пританцьовує.)

Горпина. Ой веселі ж мої іменини! *(Бере чарку в руки.)* Даруй же, боже, щоб мої іменини щороку були такі веселі. Кумо Меропіє, чом ти не п'єш? Вже й видно, що печерська кума, бо вся в чорному, мов черниця. Чи не присвятили тебе печерські ченці? Випий-бо, кумцю!

Меропія *(бере чарку й одходить на перед сцени. Тихо)*. Ой лишечко моє! Ой гріх мій! Як же тут на Подолі грішно живуть! Що ж то скаже отець Модестій, як, борони боже, довідається про це гріховне гульбище?

Горпина. Випивай-бо, кумо Меропіє! Не шепоти так довго над чаркою, бо чарку нетерплячка бере: хоче в другі руки.

Меропія. Ой, боюся гріха! Спокушають мене куми.

Горпина. А ви, кумочко Магдалино, чого сумуєте? Чи не скучили за своїм Печерським? Випийте, прошу вас. *(Подає чарку.)*

Магдалина *(виходить на перед сцени з другого боку)*. Ой боже мій! Согрішила я, багато нагрішила!.. Що ж то скаже преподобний отець Пахомій, як довідається про се гріховне зборище!

Меропія *(тихо)*. Що ж то скаже отець Модестій! Та він же накладе на мене покуту на місяць, як тільки признаюсь! Хіба не признаюсь: сама закаюсь пити...

Магдалина *(тихо)*. Ой отче Пахоміє! Помолись за мене, грішну, бо не видержу. Куми спокушають, як ті чорти. Вип'ю та й признаюсь Пахомію. Що бог дасть, те й буде.

Горпина. Та пийте-бо, ви, черниці печерські! Що ви там нашіптуєте?

Меропія й Магдалина. Та вже нігде дітись! Треба випити.

Горпина *(тягне набік бублейницю)*. Чи знаєте, серце кумасю, що я сьогодня два празники справляю: іменини й заручини. Отой красунь, то жених моєї Оленки. Тільки, серце кумо, не кажіть нікому, бо, може, ще з того сватання весілля не буде. *(Цілується.)*

Бублейниця. Нікому, нікому й слова не скажу. Хіба ж я дурна чи навісна! Борони боже!

Горпина одходить. Бублейниця кличе башмачницю набік.

Бублейниця *(тихо)*. Чи ти знаєш новину? Оцей гарний та язикатий панич сьогодня заручився з Оленкою. Тільки нікому, нікому не кажи. Борони тебе боже! Такий приказ, бач.

Башмачниця. Не скажу, не скажу нікому. Побий мене хрест святий, коли скажу. *(Башмачниця кличе Магдалину.)* Ой, серце кумо, що я чула!

Магдалина. А що? Скажи, кумо, скажи!

Башмачниця. Оцей панич сьогодня заручився з Оленкою, тільки нікому не кажи, щоб ніхто не знав. Чуєш?

Магдалина. Оце! Чи я дурна, чи я мала, щоб рознесла, як сорока на хвості? Тільки ти та я знатимемо, а більш ніхто, ані душа. *(Кличе Меропію.)* Чи ви, кумо, знаєте, за що це ми п'ємо могорич?

Меропія. Мабуть, за душу покійного Скавики Горпина справляє поминки.

Магдалина. Де там поминки! Отой панич посватав сьогодня Оленку.

Меропія. Ой господи! А я думала, що це разом з іменинами й поминки, бо як прийшла в хату, то ніби ладаном запахло.

Магдалина. Та то, кумо, од вашої одежі пахне ладаном на всю хату; нікому ж не кажіть.

Меропія *(сумно)*. Про мене там! За всі голови! Байдуже мені! *(Меропія шепче на вухо сусіді, сусіда другій кумі і т. д.)*

Горпина. Що це ми сидимо, пхаємось коло стола, наче овечки! Сядьмо, куми, долі!

Бублейниця. І я затого не всиджу на стільці, аж коливаюсь. Педоре! Давай килима! Сядьмо, куми, долі на килимі, щоб було не високо падати, бо Меропія вже коливається, як жид з богоміллям коло вікна.

Педоря стелить килим долі. Бублейниця бере стільчик, ставить серед килима.

Бублейниця. Ви, свята іменинице, сідайте посередині на стільчику, а ми сядемо долі кругом вас.

Горпину садовлять на стільчику. Всі сідають кругом неї. Гострохвостий скидає сюртука й собі сідає.

Бублейниця. Ви, Горпино Корніївно, наше сонце, а ми ваші ясні зорі.

Гострохвостий. Бувають усякі зорі. Ясні зорі, та не всі.

Всі. Ви, іменинице, наше ясне сонце, а ми ваші зорі.

Гострохвостий. А мене ж куди приткнете? Нехай я буду хоч місяцем.

Всі. Вам на небі нема місця.

Гострохвостий. Ой не вгадали! Не вам те знати!

Горпина *(з чаркою в руці)*. Куми мої, любі мої! Заспівайте мені, прославте мене, свою куму, Горпину Скавичиху. Нехай я трохи заплачу.

Всі *(співають)*.

І лід тріщить, і комар пищить,
А то кум до куми порося тащить.
Кумцю, голубцю! Звари мені порося,
Звари мені порося, щоб і юшка була!
І юшечка, і петрушечка.
Кума моя, люба моя, моя душечка!

Горпина. Ой, не співайте, не завдавайте жалю, бо я вже плачу. *(Втирає сльози)*. Так мене розжалобили, так розжалобили! *(Тягне Меропію до себе й цілує її.)* Спасибі вам, що ви мене не забуваєте та не цураєтесь мого хліба-солі. Поки жива на світі, не забуду вас; буду за вас щоранку, щовечора молитись богу, подам за вас часточку в Братському монастирі.

Меропія. Помоліться, Горпино Корніївно, за мене, грішницю; вже ж я сьогодня так нагрішила, так нагрішила *(складає руки до бога)*, що не знаю, чи й простить мені отець Модестій.

Гострохвостий. І за мене не забудьте подати часточку, бо й я так нагрішив, так нагрішив! Не знаю, чи простить мене... гм... не знаю, й хто там прощає.

Горпина. А хто видав передражнювати? Хто видав кривитись? Глядіть лишень, бо я вас так поскубу за чуба!

Гострохвостий. То й скубіть, та скубіть добре, бо є за віщо поскубти. Патли добрі.

Горпина. Розтривожили ви мене піснями. Плачу я, що мене моя рідня цурається, небога Євфросинка мене

цурається; не бажають вони мені щастя-долі, коли не прийшли покуштувати моєї хліба-солі. Ой господи! Ота мені Євфросинка... Та що й казати... коли вона мені небога. Гріх мені осуждати, та ще й свою родину.

Меропія й Магдалина. Ой господи! Який-то тепер світ настав: брат встає на брата, сестра на сестру.

Горпина. Небога Євфросинка на рідну тітку. Нехай уже бог скарає її за мене, смиренну рабу божу.

Всі. Нехай уже її господь покарає, коли вона така.

Горпина. Нехай її курка вбрикне. Вона мені не небога, а я їй не тітка однині і довіку. Анахтема! Анахтема! Анахтема!

Всі. Анахтема! Анахтема! Анахтема!

Горпина. Оце згадала таке смутне та й засмутилася!

Бублейниця. І треба було згадувати в такий день! Коли б у мене така небога, то я б на неї пху! Та й годі.

Горпина. То й я на неї пху!

Всі. Пху-пху-пху! на неї, сатану, та й будьмо знов веселі. Цур їй, пек їй, коли вона одцуралась од роду.

Бублейниця. Є і в мене, признатись, така родичка, та... не хочеться тільки розказувати, та ще й при людях. А!.. аж язик свербить...

Всі. Та кажи, кажи! Нащо жалувати таких псяюх.

Бублейниця. Та розказала б, та, як-то кажуть, стіни слухають.

Гострохвостий. Педоре! Візьми кочергу та повигонь стіни з хати.

Башмачниця. Я вже знаю, про кого мова мовиться. Це в наше вікно камінь ударив.

Бублейниця. Не знаю, може, в ваше. На злодієві шапка горить. Що ж робити, коли ваш рід такий удався, бо то з вашого кодла.

Башмачниця. З нашого кодла? А яке ж наше кодло? *(Схвачується з місця.)*

Бублейниця. Та таке ж...

Башмачниця. Та яке ж? Кажи!

Бублейниця. Не чіпляйся, Орино, бо й скажу. Так і крикну на всю хату. *(Встає з місця.)*

Башмачниця. Про мене, крикни не то що на всю хату, і на всю улицю, бо я тебе не боюсь, бо я тебе не злякаюсь.

Бублейниця. Ба злякаєшся, як скажу, бо вже твій рід отут мені сидить у печінках. То ваше кодло! Такі ви всі, не тільки ваша Степанидка.

Башмачниця. То ми всі такі? То й я така?

Бублейниця. Та й ти така. І твоя мати була така!

Башмачниця. Та й моя мати була така? Яка ж була моя мати?

Бублейниця. Хіба ж не знаємо, яка була твоя мати? Та твою ж матір били жиди на улиці патинками по морді. Твоя мати в острозі сиділа.

Башмачниця *(кидається до бублейниці)*. Мою матір жиди били патинками? Моя мати в острозі сиділа? Хто бачив? Хто докаже?

Бублейниця. Я докажу!

Башмачниця. Ба не докажеш!

Бублейниця. Ба докажу!

Башмачниця. Ба брешеш, не докажеш.

Бублейниця *(наближається)*. Ба не брешу, бо докажу! Бреши сама з собаками.

Башмачниця. Ой, люди добрі! Хто чув, хто бачив, щоб моя мати сиділа в острозі? *(Підходить до кожної міщанки й питає.)* Ти бачила, як сиділа моя мати в острозі?

Міщанка. Ні.

Башмачниця *(до другої міщанки)*. А ти докажеш?

Міщанка. Ні!

Башмачниця *(до третьої)*. А ти докажеш?

Міщанка. Ні, не докажу!

Башмачниця *(до Горпини)*. А ви докажете?

Горпина. Ні, не докажу!

Башмачниця *(питає усіх і обертається до бублейниці з кулаками)*. Що ж ти мені кажеш, що моя мати сиділа в острозі, коли ніхто не докаже? Що ж ти, сяка-така, обговорюєш мою матір і всю нашу рідню?

Бублейниця. Присягаюсь і божусь, падаю на коліна до братської богородиці *(падає на коліна)*, що твоя мати сиділа в острозі, що твою матір били жиди патинками по морді.

Башмачниця. Падаю на коліна *(стає на коліна)*, присягаюсь і божусь, що ти брешеш, що ти набрехала на мою матір. Брешеш, брешеш, брешеш, сибірна!

Тим часом Гострохвостий виходить з хати і приводить катеринщика. Катеринка грає й перебиває лайку.

Всі. Де це музики взялися? Хто це найняв?

Гострохвостий. Це я, це я найняв, щоб Горпині Корніївні веселіші були іменини. Як маємо лаятись, давайте лучче гуляти!

Всі *(схвачуються)*. Давайте лучче гуляти або танцювати!

Горпина. Авжеж танцювати веселіше, ніж лаятись. Розступіться, куми мої милі! Горпина Корніївна гуляє.

Всі розступаються на обидва боки. Бублейниця й башмачниця розходяться на обидва боки й показують одна другій кулаки.

Горпина *(розставивши руки)*. Дайте місце, кумки мої, голубки мої! Горпина Скавичиха гуляє! *(Починає танцювати з башмачницею.)*

Магдалина *(підіймає руки вгору)*. Ой, що ж то скаже завтра отець Пахомій!

Меропія *(з другого боку, спереду сцени)*. Ой, що ж то завтра скаже отець Модестій!

В танець виступають декотрі міщанки, Гострохвостий в одній сорочці садить гопака.

Завіса падає.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Світлиця Рябкова. Сидір Свиридович сидить коло стола й позіхає, хрестячи за кожним разом рота. Вечір.

ВИХІД 1

Сидір Свиридович і Євдокія Корніївна.

Сидір Свиридович *(позіхає й хрестить рота)*. Ой господи, помилуй мене, грішного раба свого! *(Знов позіхає й хрестить рота.)* Пху, чого це я так позіхаю?

Євдокія Корніївна *(позіхає й хрестить рота)*. Оце! Ти позіхаєш, а я за тобою!

Сидір Свиридович *(позіхає й хрестить рота)*. Пху, на тебе, сатано! Позіхнув так, що трохи не роздерся.

Євдокія Корніївна *(позіхає й хрестить рота)*. Пху! Не позіхай-бо, бо й я рот собі роздеру.

Сидір Свиридович. Оце, не позіхай та не позіхай, бо й вона позіхає!

Євдокія Корніївна. То затуляв би рота, а то так негарно дивитись... що й...

Сидір Свиридович. А ти думаєш, що мені гарно дивитись, як ти роззявиш свою вершу?

Євдокія Корніївна. От і вершу... З которого це часу стала верша з мого рота?

Сидір Свиридович. Та хіба ж вже й не час! Що то ті жінки за мудрий народ! До смерті збирала б губи на оборочку.

Євдокія Корніївна. Пху! Пху! Аж треба одплюнутись, таке верзеш. Чи не вередуєш ти оце знов?

Сидір Свиридович. Нечиста його мати знає, може, й вередую. Здається, хочеться чи чаю, чи горілки.

Євдокія Корніївна. Про мене, пий чай, тільки не пий горілки, бо Євфросина буде сердитись, як побачить,

Сидір Свиридович. Ой, не пити мені хочеться; здається — їсти, та не знаю, чи солодкого, чи кислого; чи хвигів, чи солоних огірків? Як тобі здається?

Євдокія Корніївна. А як же мені про те знати? Хіба в мене твій рот?

Сидір Свиридович. Що б ти тепер їла, чи солодке, чи кисле? Чи хвиги, чи солоні огірки?

Євдокія Корніївна. Я б їла хвиги.

Сидір Свиридович. Чортзна-чого їй хочеться. Хвигів схотілось, наче малій дитині.

Євдокія Корніївна. Чи то ж мені? Та то ж тобі!

ВИХІД 2

Ті самі й башмачниця.

Башмачниця *(вбігає з кошиком)*. Добривечір вам, Сидоре Свиридовичу, і вам, Євдокіє Корніївно! Як же вам можна не бути на іменинах у Горпини Корніївни!

Сидір Свиридович. Як же піти, коли Євфросина шапку сховала! Якби пак увечері, то можна б і без шапки, а то вдень.

Євдокія Корніївна. Схаменись, старий! Що ти верзеш? Не пішли, бо чогось послабли усі.

Сидір Свиридович. Еге! Чогось справді у нас роти послабли: й самі не розберуть, чого хотять. *(Позіхає.)* Ой, це неспроста щось.

Башмачниця. Мабуть, наслано. Було й мені таке торік після іменин Горпини Корніївни. Цілий день так позіхала, що мусила кликати шептуху.

Євдокія Корніївна. Сідайте ж та розкажіть, як там було в сестри? Що їли, що пили, хто був, хто що робив?

Башмачниця. Були на обіді пироги, була локшина з гускою, печена курка, печене порося, шулики, ще й катеринка на закуску. Так нагулялись, так натанцювались! Але не сяду, бо забігла до вас по дорозі. Там був і Гострохвостий: таки добре витрусив кишені на горілку та на музики. Чи ви знаєте, що Оленка вже засватана за Гострохвостого?

Євдокія Корніївна. Чи вже ж? За Гострохвостого?

Сидір Свиридович. Брехня!

Башмачниця. Вибачайте-бо, Сидоре Свиридовичу: хто бреше, тому легше. Пропили ми навіки Оленку! Гострохвостий найняв катеринку та аж сіртука й жилетку скинув, так вибивав тропака. Ой боже мій, як коліна й литки

болять, наче хто ломакою побив! Прощайте, серце! *(Цілується з хазяйкою.)* Та нікому, та нікому, нікому не кажіть, бо такий приказ. Я оце тільки вам і кажу. *(Виходить і на порозі збігається з бублейницею.)* Об лишенько! Оце трохи з ніг не звалила! *(Виходить.)*

ВИХІД 3

Євдокія Корніївна, Сидір Свиридович і бублейниця.

Бублейниця. Бий тебе сила божа! Трохи мені носа не розбила своєю мордою. Добривечір вам, кумо! *(Цілується.)* Чи живі, чи здорові? А вас не було на іменинах у Горпини Корніївни, а ми пили сватання! Чи ви знаєте, що Оленка засватана за Гострохвостого, тільки нікому, нікому не кажіть, бо такий приказ, щоб ніхто не знав. Прощайте! Так загулялась, так загулялась, аж очіпок з голови злазить. *(Поправляє очіпок і виходить. На порозі збігається з Меропією.)* Ой! Оце! Аж забилась об вас!

ВИХІД 4

Євдокія Корніївна, Сидір Свиридович і Меропія.

Меропія. Оце! Аж тім'ям об двері вдарилась. *(Входить.)* Господи, Ісусе Христе, сине божий, помилуй нас!

Сидір Свиридович *(басом)*. А-мі-нь.

Меропія. Добривечір вам! Як вас господь милує?

Євдокія Корніївна. Вашими молитвами ще ворушимось до котрого часу. Сідайте, прошу вас!

Меропія. Спасибі вам, ніколи. Далеко дибати додому. Коли б ви, Євдокіє Корніївно, знали, як я сьогодня нагрішила у Горпини Корніївни; так нагрішила, що насилу несу свої прегрішення на Печерське.

Сидір Свиридович. То вкиньте ту в'язку гріхів у канаву, нехай там потоне у бездні. Чи варто ж нести таку нечисть аж на Печерське!

Меропія. Якби ж пак можна було... Так нас приймала Горпина Корніївна, так частувала, так припрошувала, що я одмагалась, одмагалась та й... *(Маха руками.)*

Сидір Свиридович. Та й нагрішили повне сито й решето.

Меропія. Та ще й як приймала нас! Бо Оленку засватали. Гострохвостий засватався. Гарного зятя матиме Горпина Корніївна! *(Заточується.)* Прощайте! Зоставайтесь собі дома. *(Виходить і не потрапляє в двері та в вікно, підійма ногу.)* Оце як високо поробили пороги! *(Знаходить двері й виходить.)*

ВИХІД 5

Сидір Свиридович і Євдокія Корніївна.

Сидір Свиридович *(вдаривши об поли руками)*. От тобі й жених! Коли не брешуть оці сороки.

Євдокія Корніївна *(вдаривши об поли руками)*. От тобі й Гострохвостий! Та, мабуть, і не брешуть, бо аж втрьох одно говорили.

Сидір Свиридович. Авжеж утрьох трудно брехати, не те що одному. От тобі втеряли розумного чоловіка! Де ж тепер достанеш такого розумного зятя?

Євдокія Корніївна *(з плачем, взявшись за голову)*. Ой бідна моя голівонька! Що ж то станеться з нашою Євфросинкою? Де ж тепер у світі знайти такого жениха для нашої Євфросини?

Сидір Свиридович хапається за голову. Обоє бігають по хаті.

ВИХІД 6

Сидір Свиридович, Євдокія Корніївна і Євфросина.

Євфросина *(виходить з кімнати)*. Що це з вами сталося? Чого це ви так бідкаєтесь?

Сидір Свиридович. Де ж пак не бідкатись?

Євдокія Корніївна. Де ж пак не бідкатись! Коли б ти знала... та не хочу казати... Кажи вже ти! *(До Сидора Свиридовича.)*

Сидір Свиридович. Кажи вже ти, бо в мене язик став, як колода: ніяк не повернеться.

Євфросина. Кажіть-бо, не мучте мене! Яке там нещастя сталося? Певно, щось таке, що доброго слова не варто.

Сидір Свиридович. Де ж там не варто, коли варто. Ой боже мій!

Євдокія Корніївна. Тут забігали до нас аж три куми Горпини Корніївни та казали, що на іменинах у Горпини Корніївни був Гострохвостий...

Євфросина. Був Гострохвостий! А як він смів там бути, не спитавшись мене? Потривай же, мосьє Гострохвостий! Я ж тобі виварю воду!

Сидір Свиридович. Еге, вивариш воду, коли він уже посватав Оленку.

Євфросина. Оленку? Посватав Гострохвостий? Ха! Ха! Ха! Оцьому диву я ніколи не пойму віри! Ха! Ха! Ха! Ха!

Сидір Свиридович. Добре ха-ха-ха, коли вже й могорич пили, а може, вже й заручини були. Тут аж три

сороки прилітали та брехали... трохи не побились отам, на порозі.

Євфросина. Коли б сюди прилетіло сто сорок і сто ворон з ними, то я б не пойняла їм віри. Гострохвостий і Оленка! Гострохвостий посватав Оленку! Ха! Ха! Ха! *(Істерично регочеться.)*

Сидір Свиридович. Ха! Ха! Ха! А справді, трохи смішно!

Євдокія Корніївна. Євфросинко! Як ти страшно смієшся! Боже мій! Перестань! Не смійся! А ти, старий, чого скалиш зуби? На кутні засмієшся! Не смійся!

Сидір Свиридович. Не смійся, коли смішно. Ха-ха-ха! *(Сміється.)*

Євфросина. Ха-ха-ха! От би послухати, як Гострохвостий говорив там з Оленкою! І об чім він говорив з нею? А вона, мабуть, тільки очима кліпала, слухаючи його. Ха-ха-ха! Неправда тому, неправда! *(Падає на канапу й задумується.)* А що як правда! Оленка гарна... А що як правда! Не дурно він тоді так поглядав на Оленку, так чіплявся до неї. Вже він не дурно забрів до тітки в гості. Постій же, мосьє Гострохвостий! Попаду я тебе на свої зуби!

Сидір Свиридович. Не журися, серце Євфросино! Хоч Гострохвостий і гарний, і розумний, кат його не взяв, але не тільки світу, що в вікні.

Євфросина. Ой боже мій, ще й допікають.

Євдокія Корніївна і Сидір Свиридович. Оце, боже мій!

Євфросина *(встає й ходить по хаті)*. Ой, не допікайте мені, дайте мені спокій, йдіть собі до кімнати.

Євдокія Корніївна виходить у пекарню,
Сидір Свиридович виходить до кімнати.

ВИХІД 7

Євфросина сама. Ходить по кімнаті й думає.

Євфросина. Чи вже оце Оленка причарувала його своїми чорними очима? Вже не розумом, не язиком вона приворожила його... Чи вже ж у неї очі темніші, брови чорніші, лице біліше, ніж у мене? *(Дивиться в дзеркало.)* Оленка гарна, нігде правди діти: брови, як оксамит, як шовкові шнурочки, очі блискучі... Ой серце моє, серце моє! Нащо ж він приворожив моє серце своїми чорними кучерями, тими карими очима, тими розумними солодкими словами... *(Падає на канапу й плаче. Схоплюється з канапи.)* Покинув мене для простої міщанки, для перекупки, для дочки Горпини Скавичихи. Постій же ти, Свириде Йва-

новичу! Не подарую тобі цього! Вмру — не подарую! *(Бігає по хаті.)* Я тобі оддячу, не тепер, то в четвер. Я тобі докажу, хто я і що я! Я тобі докажу, що я — Євфросина Рябкова, а не якась Оленка Скавичівна. *(Бігає по хаті.)*

ВИХІД 8

Євфросина і Євдокія Корніївна.

Євдокія Корніївна *(виглядає з пекарні)*. Євфросино! Євфросинко! Гострохвостий йде! Їй-богу, йде! Химка прийшла з льоху та й бачила, що він ввійшов у нашу хвіртку. *(Виходить.)*

ВИХІД 9

Євфросина сама.

Євфросина. Іде! *(Тривожно.)* Що ж мені робити, як із ним говорити! Чи стоячи, чи сидячи, чи лежачи? Ага!! Прийму я його лежачи, як прийняла колись наша мадам у пансіоні свого вусатого копитана. Я, на моє щастя, все чисто бачила у дірочку. Він прийшов, а вона вхопила книжку, лягла собі на дивані та й читає, та й читає, і не дивиться на його. Потривай же, мосьє Гострохвостий! Виварю я тобі воду. *(Хапає книжку й лягає на дивані.)*

ВИХІД 10

Євфросина й Гострохвостий.

Гострохвостий. Добривечір, Євфросино Сидоровно!

Євфросина мовчить і читає.

Гострохвостий. Добривечір вам! Низенько кланяюсь вам, Євфросино Сидоровно, аж до сирої землі! Що це ви читаєте? Певно, щось дуже, дуже цікаве, коли й не можете одірватись. *(Сідає коло Євфросини й заглядає у книжку.)* Єруслан Лазаревич! Мабуть, дуже вчена, дуже розумна книжка, коли ви не можете одірватись! *(Заглядає в книжку.)* Дуже вчена, дуже ласа річ! *(Встає й ходить по хаті.)* Як же ваше здоров'я, ваше драгоцінне здоров'я, Євфросино Сидоровно!

Євфросина мовчить і перегортує листки.

Гострохвостий *(знов сідає й заглядає в книжку)*. «Прекрасный Еруслан Лазаревич»... Дуже вчена річ. *(Встає й заглядає в кімнату, в пекарню й кашляє. Тихо.)* Е! Щось тут та є! Читає та читає, й слова не промовить до мене! Чи не знає вона, що я оце гуляв у Горпини та й дурив стару відьму, ніби я хочу сватати Оленку? Але хто ж оце приніс сюди звістку? Не сама ж Горпина або соро-

ка на хвості! *(Голосно.)* Євфросино Сидоровно! Чи не сердитесь ви чого на мене? Чи не обидив я вас чим, бувши у вас в гостях?

Євфросина схоплюється й ходить по хаті. Гострохвостий встає, падає на канапу й затуляє очі руками.

Євфросина. Химко! Химко! Йди сюди та накури в хаті пахощами, бо так і тхне на всю хату гнилими кислицями, неначе тітка Горпина тільки що вийшла з хати. Пхе! Пхе!

Гострохвостий *(встає й ходить слідком за Євфросиною)*. Вам щось наговорили на мене, просто таки набрехали на мене. Правда, Євфросино Сидоровно? Клянуся вам, божуся; не вірте тому: все те брехня.

Євфросина. Рада б не вірити, та треба вірити.

Гострохвостий. Ви заговорили до мене! Який я щасливий, що почув ваш срібний голосочок, Євфросино Сидоровно! За одно ласкаве слово дякую вам. *(Кланяється.)*

Євфросина. Не дякуйте, бо нема за віщо. Мені не дуже потрібно вашої дяки. Обійдемось.

Гострохвостий. Ой Євфросино Сидоровно! Я б оддав половину свого віку, щоб тільки знати, за що ви караєте мене так тяжко! *(Сідає на стільці й затуляє очі долонями.)*

Євфросина. Отак. Виплачтесь на похмілля. В Оленки пили, а до мене прийшли похмелятись.

Гострохвостий. Хто вам набрехав, що я пив у Горпини Корніївни?

Євфросина. Мені ніхто не брехав, ми з таківських, що все знаємо. Пхе! Як од вас тхне на всю хату; зовсім так, як од моєї тітки Горпини. *(Одмахується хусточкою.)* Химко! Химко! Давай сюди курева.

ВИХІД 11

Ті самі й Химка.

Химка *(дме в покришку)*. Оце схотілося вам того курева! Кахи! Кахи! Таке добре, аж у горлі душить! *(Тихо.)* Це все примхи! Хочеться їй цього курева, неначе велика пані! *(Голосно.)* Чи годі, чи ще?

Євфросина. Кури ще, поки не викуриш злого духа.

Химка. Та вже так накадила, що всі чорти повтікали б з хати, якби тільки були, не проти ночі згадуючи.

Євфросина. Коли не всіх викурила, то викуриш, може, хоч одного. Пхе! Пхе! Насилу перемогло тітчин дух.

Химка виходить.

ВИХІД 12

Євфросина й Гострохвостий.

Євфросина. Чи добре ж вам там гулялось, Свириде Йвановичу? Мабуть, було що їсти, пити й по колінця в вівсі бродити.

Гострохвостий. Ат, мусив зайти, коли стара затягла. Посидів трохи, побалакав... Та хіба ж ви не знаєте, яке там балакання. Міщанки попились, почали співати, потім почали плакати, потім почали лаятись. Насилу-силу втік та оце прийшов до вас, щоб одвести трохи душу.

Євфросина. Сюди б то принесли свою душу... А може, ви покинули свою душу в тітки?

Гострохвостий. Ви жартуєте, Євфросино Сидоровно. Їй-богу, жартуєте. Я своєї душі не покину будлі-де. Хіба покинув би її там, де буде ваша душа, Євфросино Сидоровно, там — і більше нігде.

Євфросина. Чи гарно прибралася Оленка на той бал? Мабуть, наділа шовкову сукню, убралася в золото та в срібло, натягла кринолін отакелецький *(показує)*, розпустила коафюру на голові, як гору. Ото шкода, що мені не довелось подивитись на Оленчин убір.

Гострохвостий. Що це ви, Євфросино Сидорівно! Хіба ж ви не знаєте Оленки! Їй-богу, жартуєте! Хе-хе-хе!

Євфросина *(з злістю)*. Але правда, що вона гарна? Яке в неї біле личко, неначе хто обсипав борошном. Які в неї блискучі великі очі. А брови! Чи правда моя, Свириде Йвановичу?

Гострохвостий *(важко зітхає. Тихо)*. Ой правда, правда! Де вже не правда! Ой очі, очі! А щічки! *(Голосно.)* Як ви гостро жартуєте, Євфросино Сидоровно. Але Оленка зовсім не така, як ви малюєте; то ваш язик такий гарний, що з-під нього виходить якось все гарно. Ой Євфросино Сидоровно! *(Встає й наближається до неї.)* Як послухаю вашої розмови, то аж поздоровшаю.

Євфросина. Одначе слухали цілий день, аж сіртук і жилетку скинули з себе... Химко! Курева! Аж катеринку на радощах мусили найняти, аж піввідра сивухи мусили купити. Химко! Курева! Ха-ха-ха!

Гострохвостий *(тихо)*. Чи не бісові п'яні міщанки! Певно, вже котрась забігала сюди і все дочиста розбрехала. *(Голосно.)* Цьому всьому неправда! Вам хтось набрехав, щоб нас посварити, щоб нас розвести. Я вам докажу, що я тут ні в чому не винен...

Євфросина. Куди ж пак! Докажу, що ні в чому не винен! Ха-ха-ха! Химко! Давай курева!

Гострохвостий. Не вірте!

Євфросина. Вірю!

Гострохвостий. Ба не вірте!

Євфросина. Ба вірю! Бо як ви були в нас, то говорили до мене облесливими словами, а очима поглядали скоса на Оленку. Я все постерегла. Я постерегла, що нема правди на вашому язиці. *(Бігає по хаті.)*

Гострохвостий *(слідком за нею)*. Ба не постерегли, бо я на Оленку не дивився скоса. Я на вас дивився й хочу дивитись, і більш ні на кого.

Євфросина. Я серджусь на вас! Я палаю огнем! Ой гаряче мені, ой душно мені! Води! Води!

Гострохвостий. Боже мій! Бодай покорчило язики тим проклятим брехухам, що набрехали на мене та розтривожили вас. *(Бере пляшку з водою, наливає води.)*

Євфросина. Не дам над собою кепкувати. Ви думаєте, що мені треба вас, що в мене в паничах недостача? Та я вийду на ганок та тільки свисну, то назбігається їх повнісінький двір. Євфросина Сидоровна не на те вчилась в пансійоні, щоб дати водити себе за ніс. Ой душно мені! Ой горю, ой палаю! *(Бігає по хаті.)*

Євдокія Корніївна і Сидір Свиридович вбігають в хату.

ВИХІД 13

Євфросина й Гострохвостий, Євдокія Корніївна і Сидір Свиридович.

Євдокія Корніївна. Євфросино! Що це з тобою? Чого тобі душно?

Сидір Свиридович. Що тут за галас? Хто тут наробив галасу?

Євдокія Корніївна. Що тут таке діється, що аж до крику доходить? Що з тобою, Євфросино? Чого це ти така червона? Чого це ти так страшно розгорілася?

Сидір Свиридович. Така червона, як жар. Борони боже чого! Що це з вами, Євфросино Сидоровно?

Євфросина. Чого вам треба? Що вам до того, чого я розчервонілась? Дайте мені покій!

Сидір Свиридович. Де вже, дайте покій. Люди молоді. Борони боже чого: до напасті недалеко.

Євфросина. Ви, тату, йшли б собі в кімнату спочивати; нащо вам знати, чого я розгорілась? Ви нас не розумієте, то й не питайте.

Сидір Свиридович. То й не питатиму, а то швидко старий стану.

Євфросина. Йшли б, мамо, в пекарню!

Сидір Свиридович. Ходім, стара! Це, бач, у них не по-нашому: не так, як колись у нас було; пам'ятаєш? Це в них по-модному, по-теперішньому. *(Позіхає.)* От як світ міняється, та й мода міняється. *(Виходить до кімнати. Євдокія Корніївна виходить в пекарню.)*

ВИХІД 14

Євфросина й Гострохвостий.

Гострохвостий. Заспокойтесь, Євфросино Сидоровно! Прошу вас, благаю, заспокойтесь! *(Тихо.)* Оце біда! Ще як розсердиться та прожене мене з хати, то прощавайте мої надії на Рябкове срібло-золото! Ох! А тут Волько та Берко пристають з векселями за довги. *(Голосно.)* Сядьте та поговоримо тихенько та любенько.

Євфросина. Про мене... говоріть що хочете, бо я втомилась. *(Сідає на канапі.)*

Гострохвостий. Чи вже ж ви, Євфросино Сидоровно, думаєте, що я й справді люблю Оленку? Чи можна ж мені, Свиридові Йвановичу, любити міщаночку, що з кошиком ганяє по городу та кричить: «Сюди яблучок, сюди солодких». Пхе! Цього ніколи, ніколи не може бути.

Євфросина. Мені здається, що не може.

Гострохвостий. А чи правда ж тому, щоб я таку дівчину взяв собі за жінку? Чи такої мені треба жінки! Я знаюсь з неабиякими людьми. В мене бувають вчені люди, в мене бувають усі митрополичі баси.

Євфросина. І справді!

Гострохвостий. Побий мене хрест святий, коли брешу; до мене ходить в гості сам Тарас, семінарський соліст. Часом до півночі гуляємо та співаємо. Ну, скажіть же, чи можна ж мені мати таку жінку, як Оленка? Чи вона ж дотепна поговорити з ученими людьми, прийняти їх? Мені треба такої жінки, як ви, Євфросино Сидоровно!

З дверей кімнати виглядає голова Рябкова, з дверей пекарні висовується голова Євдокії Корніївни, а з-за неї виглядає Химка, спявшись навшпиньки. Рябко, вглядівши жінчину й Химчину голови, мотає головою й киває рукою, щоб вони поховались. Жінка свариться на його.

Євфросина. Тільки такої, як я? Спасибі вам за честь, коли ви так думаєте; ми не гонимось за такою честю.

Гострохвостий. Ви мене не розумієте, Євфросино Сидоровно! Я не хотів би іншої жінки, окрім вас. Ви — й більше ніхто! Або ви, або ніхто!

Євфросина *(тихо)*. Чом же це він не стає передо мною навколішки, як той вусатий копитан перед мадамою?

Гострохвостий. Ви не вірите? *(Приступає.)* Ви не вірите? Так знайте ж, що я більше нікого не любив, не люблю й не любитиму, окрім вас. Як побачив я вашу, таку заввишки, як дзвіниця, коафюру на голові, то трохи не вмер на місці. Як почув я вашу вчену розмову, то й поклав, що для моєї компанії треба такої жінки, як ви.

Євфросина *(тихо)*. Оце мені трохи подобається. *(Голосно.)* Може... не знаю. *(Кокетливо.)*

З дверей знов виглядають голови Сидора Свиридовича й Євдокії Корніївни. Вони обоє сваряться одне на другого й кивають головами.

Гострохвостий *(падає навколішки перед Євфросиною)*. Євфросино Сидоровно! Без вас мені не жити на світі! Якби я так часто ходив до Братського монастиря, як часто ходжу попід вашими вікнами, я б давно уже присвятився. Вірте мені, що говорю правду!

Євфросина. Якби пак можна було заглянути в вашу душу та подивитись в ваше серце!

Гострохвостий. То там ви побачили б, що золотими слов'янськими буквами написано: Євфросина Сидоровна Рябкова. Ой, якби золотий ключ од вашого серця та лежав в моєї душі в кишені, який би я був щасливий! А! Я б щогодини одмикав би ваше серце та все дивився на його! Я б не їв, я б не пив, я б не курив три дні, тиждень, та все заглядав би в ваше серце. Євфросино Сидоровно! Що ж ви скажете? *(Бере її за руку.)*

З-за дверей Рябко і його жінка радісно кивають одно другому.

Євфросина. Я... я... дайте мені трохи подумати! *(Затуляє очі й лоб долонею.)* Я так стривожена, так стривожена; так якось все сталось несподівано, негадано! Я... Я даю вам свою руку *(подає руку)*, але треба попереду спитати батька-матері! Вибачайте мені, що я вас на часочок покину. *(Виходить у кімнату. Мати йде з пекарні слідком за нею в кімнату.)*

ВИХІД 15

Гострохвостий сам.

Гострохвостий. Ну, випав деньок мені сьогодні! Якби два такі деньки, то хоч і на Щекавику. Так Євфросина моя! Яку ж жінку матиму тепер! Ффф! Висока, та широка, та на голові півпуда кіс! Кругом пані! А шлейф! А розуму, а розуму! От тепер, Свириде Йвановичу, гуляй на всі застави! Гроші є, лавка є, ще й до того жінка пані! А Оленка... Та що мені Оленка? Знайдемо десять таких

Оленок, аби тільки охота. Не перший і не останній Свирид Йванович дурить жінок та дівчат.

ВИХІД 16

Гострохвостий, Євфросина, Євдокія Корніївна, Сидір Свиридович.

Євфросина, Євдокія Корніївна і Сидір Свиридович виходять. Сидір Свиридович все нюхає табаку й прикашлює.

Гострохвостий. Сидоре Свиридовичу і ви, Євдокіє Корніївно! Я переговорив з вашою розумною дочкою Євфросиною Сидоровною про одну дуже важну річ, про котру ви вже, певно, знаєте. Я хочу женитись з Євфросиною Сидоровною, і вона вже дала мені своє слово, а тепер прошу й вас, як батька й матір, чи згодитесь ви на те?

Сидір Свиридович. Як моя дочка Євфросина Сидоровна так хотять, то нам, старим, нічого перечити.

Євдокія Корніївна. Еге... нічого перечити. Я ж кажу, нічого перечити.

Сидір Свиридович. Тільки, тільки... мені казала звісна на ввесь Печерськ брехуха Меропія і цілосвітня брехуха башмачниця і підбрехачка бублейниця... ніби ви посватали Оленку: так нам якось ніяково одбивати жениха од Оленки.

Гострохвостий. Сидоре Свиридовичу і ви, Євдокіє Корніївно! Ви самі сказали, що то за люди Меропія, башмачниця й бублейниця. Може, я вам не до вподоби, а ви тільки Оленкою хочете мене одіпхнути?

Сидір Свиридович і Євдокія Корніївна. Борони боже! Чи то можна? Чи то можна? Ми кращого жениха не хочемо для Євфросини, як ви, Свириде Йвановичу.

Гострохвостий. Коли так, то кланяюсь вам низенько і дякую вам за ваше слово. *(Цілується тричі з Сидором Свиридовичем і Євдокією Корніївною.)* Об інших річах я пришлю сватів поговорити хоч би й завтра.

Сидір Свиридович. Хоч і сьогодня! Я не ворог своїй дочці. Що в мене в скрині, то все Євфросинине.

Євдокія Корніївна. Все Євфросинине: аж чотири шовкові сукні, та ще й дорогі: по три карбованці за аршин сама платила; п'ять пар черевиків на таких високих закаблучках...

Євфросина. Годі вам, мамо!

Євдокія Корніївна. Що правда, то не гріх.

Гострохвостий *(тихо)*. Одначе з тих закаблуків та черевиків мало користі! *(Голосно.)* Придбали ви своїй дочці, мабуть, дещо й лучче од черевиків.

Євдокія Корніївна. Чого в моєї Євфросини тільки нема! Одного золота накупили...

Євфросина. Годі-бо, мамо! Є ж охота розказувати!

Сидір Свиридович. Про мене, хоч і до заручин. За мною діло не стало. Тільки, мабуть, у нашої Євфросини й золотого персня нема. Вона така молоденька! Об тім ще й не думала й не гадала.

Євдокія Корніївна. Де там нема! Ще позаторік купила.

Сидір Свиридович. Коли є персні, то й поміняйтесь, діти, нехай ми, старі, на старості літ натішимось вами.

Євдокія Корніївна виносить з кімнати перстень і надіває Євфросині на палець; Гострохвостий і Євфросина міняються перснями.

Сидір Свиридович. Коли так добре склалося діло, то й за могорич. Покликати б, стара, сестру Горпину.

Гострохвостий *(як опечений)*. Ой, не треба! Вони з Оленкою тепер натомились: мабуть, вже сплять.

Євфросина. Неначе зроду не бачили тітки! Сказати правду всім у вічі, мені б не хотілось, щоб моя тітка була на моїм весіллі. Вона тут нашуробурить так, що мені буде сором перед моїми пансіонськими подругами.

Гострохвостий. Який у вас великий розум, Євфросино Сидоровно! Я тільки стою та дивуюсь, витріщивши очі. Отак і мені здається, як вам. Чи не можна б було нам повінчатись хоч би і сієї неділі, щоб Скавичиха і не прочула про те?

Сидір Свиридович. Трохи буде швидко. Та треба ж і дочці сукню білу пошити.

Євдокія Корніївна. Вже готова й сукня, й білі черевички купила я сама. Тільки взяти в лавці білі трясучки на голову та дещо до сукні попришпилювати, та хоч і завтра до вінця.

Гострохвостий. Ото й добре! То й повінчаємось у неділю.

Всі. Хоч і в неділю. Нічого нам одкладати.

Завіса падає.

ДІЯ П'ЯТА

Двір Рябка; на дворі стоїть хата з ганком; направо — баркан з брамою і хвірткою, наліво, під гору — сад, обгороджений тином. Далеко видно гори, на горах Андріївська церква, Десятинна, Софійський собор. Сонце на заході.

ВИХІД 1

Химка сама.

Химка *(замітає двір мітлою)*. Другим людям неділя, а тобі нема ні празника, ні неділі в сих хазяїнів. Вони весілля справляють, а ти мети двір у неділю, ще й піском посипай, ще й зеленою травою потруси, бо бач велика пані поїде вінчатись. Знаємо, з яких ви панів. І я була б такою самою панею, якби був живий мій чоловік.

ВИХІД 2

Химка й Сидір Свиридович.

Сидір Свиридович. Химко! Піймай собаку та прив'яжи на ланцюг, щоб часом не кинулась на кого та не обірвала якій-небудь панні весільної сукні. *(Входить у хату.)*

Химка. Хіба в мене собачі ноги, щоб я за собаками бігала?

ВИХІД 3

Настя, Ольга й Варвара.

Настя входить в хвіртку і йде до ганку. За нею входять Ольга й Варвара, убрані по-весільному.

Ольга і Варвара *(до Насті)*. Добривечір тобі! Потривай лиш! Як ми разом з'їхались, неначе змовились.

Настя *(стає серед двора)*. Доброго здоров'ячка, мої дорогі. *(Цілується з обома.)*

Ольга *(до Насті)*. Як же ти гарно убралась! Зовсім, як до вінця. Яка гарна матерія! *(Лапає.)* А почому аршин?

Настя. Трошки дорога матерія: по два карбованці платила.

Варвара *(тихо)*. Одже й збрехала; я вже знаю, що платила по півтора карбованці.

Ольга *(до Насті)*. Для твоєї сукні коли б не одкинувся Гострохвостий од своєї Євфросини.

Варвара. Я б на його місці одкинулась од неї й без того.

Настя. Вже й бере! І де в його ті очі були? Хіба ж у нас нема кращих паннів. Сам як чорнобривець, а бере сову.

Варвара. Вже й бере! Ніс, як карлючка! *(Сміється.)*

Ольга. Очі, як цибуля. *(Сміється.)*

Настя. Одначе чого ж ми тут стоїмо? Ходімо в хату.

Всі три. Ходімо! Ходімо! *(Йдуть у хату.)*

ВИХІД 4

В хвіртку входять два митрополичі баси в сіртуках.

1-й бас. Та цей дом мені по знаку. Я тут був з Кирилом та Тарасом.

2-й бас. Чи добре ж приймали?

1-й бас. О, ще й як добре! Хазяїн і хазяйка дуже люблять пісні і трохи нас на руках не носили. Та тут ми гуртом уклали в копи мало не дві відрі горілки. Он де Гострохвостий надибав собі дівчину! Ой братику, та тут нас жде велика випивка. Спасибі Гострохвостому, що попросив нас на весілля. За те ж я йому так одкатаю апостола, що церква буде дрижати!

2-й бас. Піддам і я басом жару. Ну вип'ємо ж цього вечора!

1-й бас. О, що вип'ємо, то вип'ємо! От буде лахва!

ВИХІД 5

Ті самі і Гострохвостий з двома шаферами.

Гострохвостий *(до басів)*. Здрастуйте! Як живете, як двигаєтесь!

Баси. Вашими молитвами помаленьку живемо! Цей двір нам трошки по знаку. Добрі люди живуть в цім дворі і, здається, не вбогі.

Гострохвостий. О, не вбогі.

Шафери. Авжеж не вбогі. Рябкова лавка швидко перейде на першу улицю на Подолі.

Баси *(до Гострохвостого)*. Наберете в кишені всякого добра?

Гострохвостий *(гордо)*. Авжеж наберемо: не в дурнів удались.

Всі. От щасливий чоловік. Багатому чорт дітей колише.

Всі йдуть до хати. Гострохвостий зостається й виглядає в хвіртку.

Гострохвостий. Ой боже мій! Аж трушусь. А що, як почує та й прибіжить скажена Скавичиха! Ой-ой-ой! Душа моя тривожиться. *(Зітхає і йде в ганок. Йому назустріч виходить Сидір Свиридович, обнімає його й цілується.)*

ВИХІД 6

Гострохвостий, Сидір Свиридович, шафери й два баси.

Сидір Свиридович. От тепер ви вже наш. Вже нас ніхто не розлучить. Будьте ж щасливі в новій жизні. Вас жде Євфросина. Прошу до хати. Поблагословимо вас, та, про мене, й до вінця. Здрастуйте. *(Здоровкається з паничами. Всі входять у хату. Сидір Свиридович з сіней.)* Химко! Йди, голубко, одчиняй ворота, та широко-широко.

Химка виходить, одчиняє ворота. В ворота заглядають погоничі й міщанки. Химка вертається в хату.

З хати на ганок виходять шафери з образами й свічками, сходять по східцях і стають по обидва боки ганку; за ними виходить один бас і несе хліб-сіль, за басом виходить другий бас, Гострохвостий і Євфросина, Сидір Свиридович, Євдокія Корніївна, убрана в чудний старомодний чепчик, дружки, кілька міщанок і Химка. Євдокія Корніївна і міщанки плачуть і втирають очі хусточками.

ВИХІД 7

Гострохвостий, Євфросина, Сидір Свиридович, Євдокія Корніївна, шафери, дружки, митрополичі баси, міщанки й Химка.

Гострохвостий *(до одного баса)*. Гукніть, будьте ласкаві, щоб звощики під'їхали під самі ворота.

1-й бас *(вибігає за ворота й гукає)*. Гей, звощики! Сідайте на козла та подавайте коні, бо вже молоді йдуть. *(Вертається.)*

Євдокія Корніївна *(плачучи)*. Ніхто не знає, одна мати знає, як тяжко видавати заміж одним одну дочку. Була, жила в хаті, а завтра хто його зна де й ділась. Ні до кого буде й слова промовити. Так, неначе й не було в мене дочки.

Сидір Свиридович. Не плач, стара! Не тепер, то в четвер, а все-таки дівчат не мине те лихо. Треба ж колись оддати дочку.

Гострохвостий *(тихо)*. Нема Скавичихи на весіллі. Слава ж тобі, господи! Збувся я клопоту.

Сидір Свиридович *(бере хліб і сіль)*. Ще раз благословляю вас святим хлібом перед вінцем. Даруй же вам, боже, щастя й здоров'я і добра повну хату!

ВИХІД 8

Ті самі й Горпина Корніївна.

Горпина Корніївна *(прожогом вбігає в ворота, розпихаючи людей, і кидається з плачем і з криком до ганку)*. Стій, брате! Стій, не благослови!

Гострохвостий *(тихо, ламаючи руки)*. Боже мій! Нещастя моє! Скавичиха прибігла і все розкаже! Який шкандал! Який шкандал!

Горпина Корніївна. Так оце у вас крадене весілля, ховане вінчання! Так оце ви недурно справляєте весілля крадькома од своєї сестри! Ви мене не просили на весілля, а я перечула через людей та й сама прийшла. Ви хотіли вкрасти мого зятя, жениха моєї Оленки, та не вкрадете! Я вам докажу, що не вкрадете!

Сидір Свиридович і Євдокія Корніївна. Сестро! Бога ради, не кричи! Бога ради, не роби сорому! Дивись, люди дивляться в ворота.

Горпина Корніївна. Нехай збігаються з усіх Кожум'яків, нехай збігаються з усього Києва! Нехай дивляться на моє горе! Люди добрі! Дивіться на мене, дивіться на оцього шибеника *(показує на Гострохвостого)*, що манив мою дочку, дурив моє дитя. Дивіться на сестру, що хотіла вкрасти в мене зятя!

Шафери *(кричать)*. Зачиняй ворота, виганяй людей з двору! *(Біжать, виганяють людей за ворота і зачиняють ворота.)*

Горпина Корніївна. Ти, Свириде Йвановичу, покинув мою дитину і береш носату багачку!!!

Євфросина й дружки. Ой, який страм! Який шкандал!

Горпина Корніївна. Не пущу до вінця! Стій! Не підеш вінчатись! Не пущу! *(Розставляє руки перед ганком.)* Не пущу без суда! Під суд його, в поліцію, в тюрму! Дай попереду одвіт за моє дитя!

Євдокія Корніївна *(сходить з ганку)*. Сестро! Горпино Корніївно! Не безчесть нас, не губи моєї Євфросини! Голубко сестро!

Горпина Корніївна. Сестро! В тебе дочка, і в мене дочка! Нехай я буду сяка й така, і проста, і п'яниця, нехай я буду ликом шита, а все-таки я мати своїй Оленці. Не дам знущатись над моєю дитиною! *(До Гострохвостого.)* Нащо ти дурив моє дитя? Нащо ти топтав до неї стежку, нащо заручався, коли ти не думав її брати?

Гострохвостий. Горпино Корніївно! Я вам не дозволю так говорити на мене публічно, перед людьми!

Горпина Корніївна. Я не буду й просити в тебе дозволу. Я перед цілим світом буду кричати, буду плакати, буду голосити, бо я мати своїй дочці. Як тобі не робити страму, коли ти пройдисвіт, цілосвітній брехун, поганець, сибірний!

Гострохвостий *(сходить з ганку)*. Я такого шкандалу не попущу, не прощу ніколи. Мене та лаяти публічно! Наробити такого шкандалу на цілий Київ! Мені, Свиридові Йвановичу Гострохвостому, наговорити такого чортóвиння? Брешеш, стара! Вона з ума зійшла! Візьміть її та одвезіть в Кирилівське і запріть трьома замками. Це сумасшедша женщина. Нічого нам звертати увагу на дурну бабу!

Горпина Корніївна. Я сумасшедша! Мене одвезти в Кирилівське? Мене, Горпину Корніївну Скавичиху, чесну хазяйку й матір, одвезти в Кирилівське й заперти трьома замками! Не діждеш, поганий.

Гострохвостий. Цитьте, бо своїми руками одвезу в Кирилівське, а таки сьогодні звінчаюсь.

Горпина Корніївна. Не діждеш ти, ні твій поганий батько, ні твоя дурна мати. А вінчатись не будеш! Не пущу!

Євдокія Корніївна й Сидір Свиридович плачуть.

Євфросина. Ой, який страм, який шкандал! Не видержу далі! *(Збігає з ганку.)* Не видержу більше! Тітко! Ви ж оце мене обидили, острамили на всю губернію на всю мою жизнь! Хоч за границю тікай! Я вас випхну з двора оцими своїми руками!

Горпина Корніївна. Ану, ну! Приступи до мене. *(Показує кулаки.)* Побачимо, чий батько дужчий! А вінчатись все-таки не будете! Побіжу слідком за вашим возом в церкву, нароблю галасу в церкві при всіх людях, при всьому хрещеному мирові. Не пущу вінчатись! Не пущу попа в ризи! *(Розставляє руки перед молодими.)*

Всі. Ой боже мій, яке нещастя! Ой, який шкандал!

Горпина Корніївна. Побий вас сила небесна, скарай вас братська богородице на душі й на тілі, на ваших унуках і правнуках! *(Плаче.)* Дочко моя! Оленко моя! Я ж тобою втішалася, як весняною квіткою! Я ж думала, що вже прийшло до тебе твоє щастя, що я вже спокійна ляжу в домовину і не покину тебе на сміх поганцям. Ой, сирітство наше гірке! Нема в нас батька, нема нас кому оборонити! *(Дуже плаче.)*

ВИХІД 9

Ті самі й Оленка.

Оленка *(вбігає в двір через хвіртку і прожогом кидається до Гострохвостого)*. Милий мій! Любий мій, серце моє! Чи вже ж правда, що ти покинув мене? Чи вже ж ти з іншою йдеш вінчатись? Я не вірю!

Горпина Корніївна. Коли не ймеш віри, то подивись! Оце тобі твій Свирид Йванович.

Оленка *(дивиться мовчки на церемонію і кидається до Гострохвостого)*. То ти йдеш вінчатись з іншою? Скажи ж мені сам, бо я не вірю рідній матері. Скажи! Еге не скажеш?

Гострохвостий *(тихо)*. Боже мій милосердний! Що тут їй казати? Оце попався! *(Голосно.)* Що ж маю робити, коли так діло само склалося.

Оленка. Чи вже ж я тебе втеряю навіки? Я ж тебе люблю, несамовито люблю, люблю й не соромлюсь говорити перед людьми. Я люблю тебе і вмру за тобою! *(Кидається Гострохвостому на шию. Він одпихає її.)*

Горпина Корніївна *(кидається до Оленки)*. Безстидниця! Нема тобі сорому перед матір'ю, перед людьми, перед богом! Ти б постидалася праведного сонця, що не зайшло ще й дивиться на тебе.

Оленка. Ти мене одпихаєш, Свириде Йвановичу! Я собі смерть заподію. Дай виплакати всі свої сльози, бо мене сльози душать, давлять, хапають за груди, йдуть у горло, давлять, як гарячий камінь. *(Хватається за груди й кричить.)* Ой, душить мене гаряче залізо в грудях... Ой!.. Рятуйте!.. ой!.. поможіть... хтось ухопив мене за горло. *(Ледве дише.)* Ой, умру... мамо! Серце! Рятуйте, бо вмираю! *(Падає на землю.)*

Всі паничі кидаються до Оленки, виносять на ганок і садовлять на стільці. Дружки піддержують її.

Горпина Корніївна *(кидається до дочки)*. Вбили моє дитя, вбили мою Оленку! Бодай ти була маленькою вмерла, ніж мала терпіти таку напасть од своєї рідні! Серце моє, дитя моє! *(Плаче.)*

Всі. Ой боже, яке нещастя! Що то з того буде? Що то з того буде?

Євдокія Корніївна *(плаче)*. О боже мій милостивий! Десь покарав нас милосердний господь, вже й не знаю за віщо! І хто ж його знав, що в вас було сватання, а не жарти! Якби не Сидір Свиридович, я б з роду не пристала на те сватання. А то Сидір Свиридович носився з

Свиридом Йвановичем, як з писаною торбою, доки доносився до такого лиха... *(Втирає сльози.)*

Сидір Свиридович. Еге, носився, доки не доносився. Сама цяцькалась с Гострохвостим, не знала, де й посадити, чим приймати, а тепер назад наші! А хто ж, як не ти, сиділа цілий вечір, роззявивши рота, та слухала теревені Гострохвостого?

Євдокія Корніївна. Я слухала теревені Гострохвостого, ще й рота роззявляла?.. Цього я вже не знесу, та ще й при людях. Тепер повертай своїм розумом, коли набрався його од Гострохвостого.

Гострохвостий. Що це за напасть! Говорять про мене при мені, неначебто я десь за Андріївською горою або за Дніпром.

Сидір Свиридович. Годі тобі, Євдокіє Корніївно, допікати мені до живого серця! Сама трохи не вішалась на шию Гострохвостому разом з дочкою, а тепер я ще й винен.

Євдокія Корніївна. А це що далі буде! Так розходився, так розходився, що вже й не знаю, що далі буде. Все я винна, а не він. Виплутуйся собі і дочку виплутуй, я готова і в хату йти.

Сидір Свиридович. Добре, їй-богу, добре! А як і я піду в хату за тобою, то що буде?

Євдокія Корніївна. А хіба ж я знаю, що буде! Були надворі, а то будемо в хаті, от що буде! Ти в нас хазяїн, ти в нас голова: роби як знаєш.

Сидір Свиридович. Я, бач, голова, а ти що ж? Не хвіст же?

Гострохвостий. Сидоре Свиридовичу! Коли почали діло, то треба якось кінчати. Прибігла одна баба й держить нас усіх отут, неначе привела з собою військо!

Сидір Свиридович. Не баба прибігла, а наша сестра! Говоріть, та й міру знайте. Йти нам не можна, бо та одна баба нас не пускає. Робіть як самі знаєте.

Гострохвостий. Я кажу йти.

Горпина Корніївна. Ба не підеш, бо не пущу!

Гострохвостий. Я кажу йти!

Сидір Свиридович. А я кажу ні!

Євдокія Корніївна. Коли ти кажеш ні, то й я кажу ні, бо ти в домі голова.

Сидір Свиридович. Коли ви, Свириде Йвановичу, так погано зробили, так обезчестили нашу сестру й небогу, то я не хочу мати такого зятя.

Євдокія Корніївна. Еге, і я не хочу мати такого зятя.

Сидір Свиридович. Сестра й небога будуть до

смерті на нас нарікати; скажуть, що ми згубили Оленку; вони люди бідні, вони сироти.

Гострохвостий. Чи це ви правду говорите, чи вередуєте?

Сидір Свиридович. Я зроду не жартував і не вередував.

Гострохвостий. Може, це жарти, Сидоре Свиридовичу? Ми ж, здається, вийшли з хати до вінчання?

Сидір Свиридович. То й вернемось у хату, так як і вийшли. Коли зачепили Оленку, то йдіть з нею й вінчатись.

Євдокія Корніївна. Еге ж, йдіть з нею й вінчатись.

Гострохвостий. Я? Вінчатись з Оленкою? Я, Свирид Йванович, матиму жінку Оленку?

Горпина Корніївна. Бач, як потріпує Оленку! Чи так же ти говорив у мене в хаті і на улиці, як я піймала тебе коло своєї Оленки? А ти ж божився, а ти ж присягався!

Гострохвостий. Та що тут балакати! Коли Євфросина Сидоровна того хоче, то нічого й балакати. Ми й обминемо Скавичиху, а церков доволі скрізь по Києву! Знайдемо церкву!

Сидір Свиридович. А ми то що ж таке? А моя жінка що ж таке? За се я готовий розсердитись, готовий накричати повний двір, готовий і не знаю що зробити!

Євдокія Корніївна. І я готова розсердитись, готова накричати повний двір. Що це таке? Говорив розумно, а це вже говорить таке, що й купи не держиться!

Сидір Свиридович і Євдокія Корніївна. Беріть Оленку та йдіть до вінця, а Євфросини ми не пустимо.

Горпина Корніївна. Щоб я з ним тепер пустила до вінця Оленку? Борони боже! Про мене, нехай іде в Флоровський монастир.

Оленка *(прислухається, встає і кидається до Євфросини)*. Ти вкрала в мене жениха, ти одбила од мене моє щастя своїм золотом, своїми шовковими сукнями! Яка ж ти мені сестра? *(Плаче.)*

Євфросина. Оленко! Ти з ума зійшла, опам'ятайся, що ти говориш, та ще й при людях! Я твоя сестра, а не твій ворог. Ти тепер сама не своя, та й сама не знаєш, що говориш.

Оленка *(плаче)*. Боже мій, боже мій! Як він божився, як присягався! Де ж та правда в світі? Як він мене любив, як милувався мною!

Дружки беруть Оленку під руки, одводять її на ганок і садовлять на стільці.

Гострохвостий. Євфросино Сидоровно! Довго ми будемо слухати оці бабські теревені?

Євфросина. Свириде Йвановичу! Я до сього часу винуватила свою тітку. Мені все здавалось, що тітка й Оленка тільки хотіли одбити од мене вас і пригорнути до себе. Мені здавалось, що тітка затягувала вас до себе, до своєї дочки.

Горпина Корніївна. А нехай він сказиться! Затягла б оце собі біду в хату!

Євфросина. Мені здавалося, що тільки Оленка вас любить, а не ви Оленку; але ви любили Оленку, може, й тепер любите.

Оленка *(прислухається, встає з стільця й кричить).* Ой, як він мене любив! Згадай, як ти милувався моїми очима, як ти цілував мої брови! *(Ридає й падає на стілець.)*

Євфросина. Так он куди тягло вас, Свириде Йвановичу, ваше серце! Так он де були всі ваші думки, як ви ходили до мене, як говорили зо мною! *(Кидається до Гострохвостого.)* Нащо ви зачіпали мене, коли мали іншу на умі? Я цього вам не прощу! *(Бігає по сцені.)* Я цього не знесу, не прощу во віки віков! Я вам докажу, що я неабияка міщанка, з которою можна все витворяти. Я вам не перекупка, не яблушниця, котрій можна в вічі наплювати. Я наплюю вам в вічі. Пху-пху-пху! *(Плює в вічі Гострохвостому.)* Вон з мого двору, щоб і нога твоя тут не була од сього часу і довіку!

Сидір Свиридович *(приступає до Гострохвостого).* Вон! Вон з мого двору! Що і слід ваш тут не смердів!

Євдокія Корніївна. Вон з нашого двору! Вон! Не треба нам такого зятя!

Горпина Корніївна. Еге, вон, вон з двору! В тюрму його, в москалі! Обголить йому лоба та в арештанти! В Сибір його, в каторжну роботу!

Гострохвостий. Що це таке з вами? Цілували мене, а тепер плюєте на мене, виганяєте з двору. Що мені Рябко та Скавичиха? Та я вам зробив велику честь, що переступив ваш поріг, що їв вашу погану стряпанину!

Євдокія Корніївна. Моя погана стряпанина!

Горпина Корніївна. Моя погана стряпанина!

Євдокія Корніївна. Мою стряпанину їли не такі пани, як ви, та й ті хвалили! Мої паляниці хоч вези за границю! Оце дожилась! Погана моя стряпанина!

Гострохвостий. Не вартий ваш хліб, щоб Свирид Йванович душив ним своє горло.

Євдокія Корніївна й Горпина Корніївна. Пху на тебе, сатано! Острамив нас на ввесь куток.

Гострохвостий. Тичуть мені за жінку якусь яблушницю, якусь міщанку, якусь Оленку... Що мені Кожум'яки? Нащо мені здалися оці кожум'яцькі шевці? Завтра піду на Липки й посватаю разом десять Євфросин, кругом обкованих золотом; завтра поїду вінчатись отут попід вашим двором, щоб заздрість скрутила вас оттак! Оттак!

Сидір Свиридович, Євдокія Корніївна, Горпина Корніївна і Євфросина. Вон з двору! Вон з двору! Щоб твого й духу не чуть було! Щоб твій слід не смердів на нашому подвір'ї. *(Приступають все ближче до Гострохвостого, він оступається до хвіртки.)*

Гострохвостий *(трохи подається назад до хвіртки)*. Чого ви приступаєте до мене? Ви думаєте, що я вас боюсь? Я зараз приведу сюди роту москалів, візьму силою Євфросину й повінчаюсь.

Євфросина. Мене візьме з москалями! Мене москалі поведуть в церкву до вінця? Ой, люта ж я, люта! *(Бігає по сцені.)* Я думала, що він чоловік розумний і благородний, а він швець, а він прахвост!

Гострохвостий. Я швець? Якби на вас не дівочий убір, я б вам дав знати шевця!

Євфросина. То він сміє таке на мене говорити! Вон!

Гострохвостий *(тихо)*. А сто чортів на його голову! Пропало золото й срібло! Завтра спродають мою цилюрню! Ой, біда, біда! Йди, Свириде Йвановичу, додому та знов шкреби свинячі рила. *(Тяжко зітхає.)*

Всі. Вон з двору! Вон з двору! Щоб і дух твій тут не смердів, а то киями будемо ганяти!

ВИХІД 10

Ті самі й Берко та Волько.

Берко й Волько входять з векселями.

Берко *(до молодих)*. Поздоровляю вас з вінчанням. Дай вам боже, щоб ви жили довго, та грошей багато нажили, та щороку мені довги платили.

Волько *(кланяється Євфросині)*. Поздоровляю вас з молодим мужем. Чи не заплатите ви за свого мужа довгів? Ми маємо його векселі, а він казав, що ви після весілля зараз заплатите.

Берко. Вони казали, що ви все заплатите, бо ми вже ходимо до їх, ходимо, та й ходимо, та й ходимо.

Волько. Щодня ходимо, і вранці, і ввечері ходимо, а він не платить. Каже, жінка заплатить. Ви багаті,

Євфросина. Яка жінка? Ми ще не вінчались і не будемо вінчатись.

Берко. Ой гвулт!

Волько. Ой вей мір! Що це буде! Ой гвулт! *(Хапається за пейси.)*

Сидір Свиридович. О! Бач, стара! Бач, куди б наші гроші пішли.

Євфросина. Та, хвалить бога, не підуть.

Берко. Ой гвулт! Тателе! Мамеле! *(Кричить.)*

Волько. А гіра шварц ур! Ми його в суд, в тюрму! *(До Гострохвостого.)* Давайте гроші! Нащо нам ці векселі?

Берко. Ми продамо його цилюрню! Ходім в суд!

Гострохвостий. От тобі й кожум'яцька багата молода. По губах текло, та в рот не попало.

Берко й Волько *(приступають до Гострохвостого)*. Ходім в суд позиватись. Ви нас дурили.

Гострохвостий хоче втекти, жиди його ловлять за руки й ведуть з двора.

Берко й Волько *(кричать)*. Гвулт! В суд його! Гвулт! *(Виходять з Гострохвостим.)*

Євфросина, Сидір Свиридович, Євдокія Корніївна та Горпина. Отуди тобі дорога!

ВИХІД 11

Ті самі без Гострохвостого, Волька та Берка.

1-й бас. От тобі й на! То це нам не прийдеться й випити.

2-й бас. Авжеж не прийдеться, коли молодий втік з двору.

1-й бас. В мене аж слинка котиться.

Ольга. Ой, який же шкандал вийшов! *(Тихо.)* Дурно плаття шила!

Сидір Свиридович. Чого ж оце ми стоїмо та святу землю топчемо? Ходімо до хати! *(До гостей.)* Прошу покірно до хати, та хоч вип'ємо по чарці. Одначе готувались к весіллю.

Митрополичі баси й шафери. Ото розумна річ, бо в нас аж горло пересохло, дивлячись на цю кожум'яцьку комедію.

Всі йдуть у хату.

Завіса падає.

Кінець

ПРИМІТКИ

До першого тому творів І. С. Нечуя-Левицького в двох томах увійшли ранні прозові твори письменника «Дві московки» (1868), «Рибалка Панас Круть» (1868), «Хмари» (1874), «Баба Параска та баба Палажка» (1874—1875), «Микола Джеря» (1878) та п'єса «На Кожум'яках» (1875).

Принцип розташування творів жанрово-хронологічний.

Тексти друкуються за останніми прижиттєвими виданнями за сучасним правописом із збереженням усіх лексичних, фразеологічних та характерних морфологічних особливостей мови письменника.

За сучасним правописом, зокрема, подається написання прикметників *на зелені траві, на сирі землі,* прислівників *вільніще, скоріще, тихіще,* дієслів *журисся, наплачесся, насмієсся,* дієприкметників *причепляні, похиляні,* чергування приголосних у коренях слів *похожали, посажу, обквіччане, приїзджає.*

За сучасними нормами подається також пунктуація.

Авторські описки та друкарські помилки виправлено беззастережно.

Оскільки мова І. С. Нечуя-Левицького «се переважно буденна мова українського простолюддя, проста, без сліду афектації, але проте багата, колоритна і повна тої природної грації, якою вона визначається в устах людей з багатим життєвим досвідом» *(Франко І.* Твори. В 50-ти т. К., 1982, т. 35, с. 376), у виданні зберігається написання слів, яке письменник послідовно проводив у своїх творах і яке можна вважати мовною нормою для І. С. Нечуя-Левицького: *якийся, нігде, жартовливий, жадний, промислівство, сіртук, горідчик, охітніше, ремество, кольор, юмор, достав* та ін.

Зберігається також написання іншомовних слів, характерне для того часу: *мебіль, камода, по шосі* тощо та типові для мови І. С. Нечуя-Левицького лексичні й морфологічні особливості: *у його, з їх, по-людській, по-українській, дві відрі, дві слові, ночів, весіллів, дляво, хирний, некрути, вечірок, не гурт-то, завсігди, життя, доконешне, поведенція, єдиник, розстулився* та ін.

Переклади іноземних текстів даються в підрядкових виносках з ремаркою *«Ред.»* і позначені зірочками. Імена, назви й вирази, що коментуються, в тексті позначаються суцільною цифровою нумерацією в межах твору.

У кінці книги подаються пояснення малозрозумілих сучасному читачеві слів і виразів.

ПОВІСТІ ТА ОПОВІДАННЯ

ДВІ МОСКОВКИ

Повість

Вперше надруковано в журн. «Правда», Львів, 1868, № 8—13.

У відділі рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка АН УРСР (далі — ІЛ) зберігаються список, зроблений українським літературознавцем, редактором журналу «Зоря» В. Лукичем (ф. 61, № 301) та список російською мовою, переписаний невідомою рукою (ф. 11, № 1).

Повість «Дві московки» створена І. С. Нечуєм-Левицьким у 1865 р., про що свідчить його лист до українського письменника О. Кониського від 1 травня 1876 р.: «Скінчив я курс академії, і нас розписали на місця в семінарії... Я поїхав в Полтаву і зайняв уряд на 250 карбованців на рік. Там я написав «Дві московки...» *(Нечуй-Левицький І. С.* Зібр. творів. У 10-ти т. К., 1968, т. 10, с. 269) *.

У цьому ж листі І. С. Нечуй-Левицький пише: «Перші повісті: «Дві московки», «Рибалка» й «Причепа» були напечатані в «Правді» 1868 року...— все під псевдонімом «Іван Нечуй». Потім вийшли в Галичині «Повісті, ч. 1. Івана Нечуя» 1872 року, напечатані у Львові» (т. 10, с. 261—262).

І. С. Нечуй-Левицький мав намір опублікувати «Дві московки» в Києві. В листі до видатного вченого-філолога П. Житецького від 25 грудня 1880 р. він писав: «1876 року весною петербурзький цензор Сціпурський розрішив мені друкувати дві повісті, надруковані вже у Львові: «Дві московки» та «Причепу». Я в іюні одніс їх сам у типографію Фріца для печаті, як прийшла заборона друкувати без дозволу Главного управления» (т. 10, с. 281).

Тричі (1877, 1880 і 1881 рр.) І. С. Нечуй-Левицький звертався до Головного управління в справах друку з проханням дозволити видати повість. Та лише в 1881 р. він дістав дозвіл з умовою, щоб повість друкувалася загальноприйнятим російським правописом. 1882 р. повість вийшла окремим виданням.

У 1886 р. серед інших творів І. С. Нечуй-Левицький вдруге надіслав повість на цензурний розгляд. Дозвіл було дано з такою ж умовою, як і минулого разу, але цензор зробив купюру — викреслив передостанній абзац. «Йшли горожани — жартували, йшли жиди — плювали, йшли москалі — сміялися. Якась пані пролетіла на двох конях, як на двох зміюках, вгніздилась сама одна на цілий віз. Одвернула вона й закрила своє лице».

Готуючи повість для нових видань, І. С. Нечуй-Левицький продовжував роботу над текстом. Особливо помітно це у виданнях 1872 і 1887 рр. У 1872 р. письменник скоротив багатослівні описи, діалоги, монологи, які були перенасичені фольклорно-пісенними деталями. У виданні 1887 р. письменник зробив мовностилістичну правку: зняв окремі слова й вирази, замінив їх новими, точнішими, виразнішими, переробив цілі речення.

Повість «Дві московки» була високо оцінена в літературних колах. Відзначалось, що молодий письменник ввів в українську літературу нові оригінальні типи, нову манеру відтворення дійсності. Зокрема Панас Мирний у листі до І. Нечуя-Левицького у грудні 1904 р. писав: «...У часи молодого смутку та часом гіркої туги довелося мені дві невеличких книжечки добути. То були твої «Рибалка Панас

---

* Далі вказуватиметься том і сторінка даного видання. — *Ред.*

Круть» та «Дві московки...» Наче хто бризнув цілющою водою на моє серце і занімив болячі виразки, що в йому нили! Наче ясне сонце, роздерши чорні хмари, виприснуло на волю і залило увесь світ своїм яскравим сяєвом, освічуючи непримітну серед людського життя стежечку і вказуючи мені на неї як на той шлях, яким треба простувати, щоб знайти задля себе і втіху, і корисну роботу» (*Мирний Панас.* Зібр. творів. У 7-ми т. К., 1971, т. 7, с. 515—516).

Подається за вид.: Повісті Івана Левицького. Дві московки. Повість, вид. 2. К., 1887, з відновленням цензурної купюри за виданням 1882 р.

[1] Друга пречиста — церковне християнське свято (8 вересня за ст. ст.), за евангельською легендою, день народження богородиці.

[2] Зелені святки (тройця) — церковне християнське свято на честь трійці, відзначалося на п'ятдесятий день після великодня.

[3] Середохрестя (середопістя) — четвертий тиждень великого посту.

[4] Царський сад — тепер Першотравневий парк у Києві. Закладений 1743 р. за проектом В. В. Растреллі на основі старовинного Регулярного саду (заснованого Петром І). У 1763 р. в парку висаджено плодові дерева, збудовано оранжереї. Територія, де тепер розташований стадіон «Динамо», називалась «Долиною троянд».

[5] Старий Київ — мається на увазі історична частина Києва, розташована на Київському плато. Старий Київ займав територію, обмежену вулицею Ярославів вал, Львівською площею, схилами гір та вулицями Великою Житомирською та Десятинною, далі вулицями Челюскінців, Паторжинського, Свердлова. Початок його формування належить до часів виникнення городища Кия (кінець V — початок VI ст.).

[6] Софія — йдеться про визначну пам'ятку архітектури Київської Русі Софійський собор у Києві. Збудований 1037 р. за часів Ярослава Мудрого. З 1934 р. територія Софійського собору оголошена державним заповідником.

[7] Михайлівське — Михайлівський Золотоверхий собор, споруджений у 1108—1113 рр. на території Михайлівського Золотоверхого монастиря внуком Ярослава Мудрого київським князем Святополком Ізяславичем. У 1240 р. його пограбували і частково зруйнували орди хана Батия. Пізніше відбудовувався, зазнав архітектурних змін. Не зберігся. Частина фресок і мозаїк знаходиться в Софійському соборі, Третьяковській галереї і Російському музеї в Ленінграді.

РИБАЛКА ПАНАС КРУТЬ

Оповідання

Вперше під назвою «Гориславська ніч, або Рибалка Панас Круть» надруковано в журн. «Правда», Львів, 1868, № 23—26.

В ІЛ (ф. 61, № 307) зберігається список оповідання, зроблений В. Лукичем.

Оповідання було написане в Каліші 1866 р. Про це Нечуй-Левицький сповіщає у листі до О. Кониського від 1 травня 1876 р.: «В Полтаві я написав «Дві московки», в Каліші «Рибалку...» (т. 10, с. 270).

У виданні «Повісті Івана Нечуя», Львів, 1872, т. 1, оповідання опубліковане під назвою «Рибалка Панас Круть», після чого назва залишилась донині.

За життя письменника оповідання часто передруковувалось окремим виданням (1869, 1874, 1903, 1913 рр.). Воно входило також до всіх збірок творів І. С. Нечуя-Левицького, а саме: 1872, 1899, 1909 рр.

«Перші мої повісті: «Дві московки», «Рибалка Панас Круть» і «Причепа»,— писав І. С. Нечуй-Левицький,— печатались у львівському журналі «Правда» починаючи з 1868 року. Потім я видав їх в Львові осібною книжкою під заголовком «Повісті Івана Нечуя», часть І (1872 г.). З цих повістей «Рибалка» був переложений на руський язик і напечатаний в «Киевлянине», а потом в каком-то сборнике (в пользу голодающих самарцев что-ли. По поводу чего и был помещен отзыв о «Рыбалке» в «Вечерней газете» за 1875 г...)» (т. 10, с. 276).

Оповідання «Рибалка Панас Круть» — перший твір І. С. Нечуя-Левицького, перекладений російською мовою і надрукований в «Киевлянине» (1874, № 8—10).

У примітці від редакції «Киевлянина» дана висока оцінка творчості молодого письменника: «Пропонуємо читачам оповідання талановитого, але, на жаль, маловідомого ще малоруського письменника — добродія Левицького. Маловідомого, тому що він пише не російською, а малоросійською мовою, малозрозумілою російській читаючій публіці, під псевдонімом (Нечуй). Перші його твори, що носять на собі відбиток безсумнівного таланту, друкувались за кордоном». Тут же висловлювалось бажання, щоб письменник писав російською мовою. 1885 р. оповідання було надруковане в журналі «Swjat illestrowany» польською мовою.

Готуючи твір до перевидання, Нечуй-Левицький викреслював або замінював окремі слова, речення, скорочував деякі надто багатослівні описи, виправляв описки й друкарські помилки.

Найбільше змін було внесено в текст, який увійшов до другого видання т. І творів І. С. Нечуя-Левицького (*Нечуй-Левицький Іван.* Повісті й оповідання, вид. 2. К., 1909, т. 1).

Подається за вид.: *Нечуй-Левицький Іван.* Повісті й оповідання, вид. 2. К., 1909, т. 1.

[1] ...на Дмитра...— в день легендарного євангельського «святого» Дмитра Солунського (26 жовтня за ст. ст.).

ХМАРИ

Вперше надруковано у вид.: Повісті Івана Левицького. К., 1874. Згодом повість передруковувалася в зібраннях творів письменника.

Автограф повного тексту «Хмар» не зберігся. В ІЛ (ф. 11, № 4, ф. 61, № 310) є лише чорновий рукопис кількох розділів (41 аркуш) із другої частини, датований «1871-го року 24-го мая. Седлець», та рукопис трьох останніх розділів, дописаних автором пізніше. На обкладинці рукопису назва «Чорні хмари», яка у прижиттєвих виданнях не повторювалася.

Творча історія повісті «Хмари» заплутана й за браком матеріалів досі ще не в усьому з'ясована. Встановлення основного тексту твору, який би повністю виражав волю автора, є справою дуже складною, з багатьох поглядів проблематичною.

Початок роботи І. С. Нечуя-Левицького над твором орієнтовно можна віднести до початку 70-х років. Довгий час його літературна робота була «законспірована». В «Життєписі» письменник згадує: «...почавши писати свої повісті в той час, коли була заборонена українська література, я нікому не говорив про це: об тім навіть не знали ті товариші, що жили зо мною на одній квартирі; не знав батько...» (т. 10, с. 17). У 1873 р. у журналі «Правда», № 3—9, був надрукований уривок твору під заголовком «Новий чоловік». У примітці редакції вказувалося: «На сім кінчиться оповідання «Новий чо-

ловік», котре властиве єсть тільки частиною (хотя й само для себе певну цілість становить) більшої повісті нашого автора під титулом «Чорні хмари». Ся повість має бути на широкі розміри написана, і, проте, годі її помістити в «Правді». Всі, котрі її читали, годяться на те, що інші її частини еще далеко кращі суть від тої частини, котру ми подали нашим в[исоко] п[оважаним] читателям, і що тая повість еще значно вище стоїть від «Причепи».

Цього ж року уривок «Новий чоловік» та оповідання «Запорожці» були видані накладом львівської «Правди» окремою книгою.

Перше видання повісті «Хмари» вийшло в Києві 1874 р. у зібранні «Повісті Івана Левицького», куди, крім «Хмар», увійшли оповідання «Не можна бабі Парасці вдержаться на селі» і казка «Запорожці».

У повісті зроблено багато цензурних купюр, особливо у перших розділах. Цензура викреслила всі місця, де в негативному плані змальовано духовенство, церкву, русифікаторську політику царизму. Було вилучено цілий уривок — розповідь про складання екзаменів студентами Київської духовної академії.

Цей уривок письменник послав до львівської «Правди». У липневому номері журналу за 1874 р. його було надруковано під назвою «Екзамен».

Майже через дев'ять років у журналі «Зоря» (1883, № 7—15) І. С. Нечуй-Левицький надрукував ще один великий уривок під заголовком «Воздвиженський і Дашкович».

Це фактично дуже скорочений журнальний варіант повісті (тут було залишено лише основний сюжетний каркас твору, опущено другорядні сюжетні лінії й пейзажні описи).

1890 р. у Львові у додатку до газети «Діло» повість була надрукована другим виданням як 35-й том «Бібліотеки найзнаменитших повістей».

Друге видання значно відрізнялося від першого. Листи до редактора газети «Діло» І. Белея (23 січня, 21 лютого, 12 березня, 24 березня 1890 р. та ін.) засвідчують незвичайну ретельність, з якою Нечуй-Левицький ставився до перевидання повісті. Автор невтомно працював над текстом. Він дещо вилучив, зробив ряд доповнень, додав, зокрема, уривок «Екзамен», який закреслив цензор у першому виданні. Але й після виходу в світ другого видання Нечуй-Левицький продовжував роботу над текстом твору. Він підготував до друку том повістей та оповідань, куди включив і «Хмари».

У листі до редактора «Літературно-наукового вісника» від 14 січня 1899 р. письменник писав: «Оце гадаю подати до цензури «Старосвітських батюшок», а потім — «Хмари» як 3-й та 4 томи... Не знаю, якої-то мені заспівають?» (т. 10, с. 355).

1900 р. Нечуй-Левицький надіслав до цензури рукопис під назвою «Повісті та оповідання. Іван Левицький. Том III. Хмари». Цензура поставилась до повісті прискіпливо і досить правильно визначила її основну ідею. Цензор наголосив на тому, що повість має яскраво виражене тенденційне забарвлення, що твір політично небезпечний, що автор устами героя та його однодумців проповідує народництво в українофільському дусі, закликає до роботи на ниві освіти українського народу, до видання українських книжок-«метеликів», засуджує національний гніт. Він цитував «найнебезпечніші» місця, зокрема слова, в яких розкривається символічна назва повісті.

У заключній частині цензорського висновку відзначено: «Зважаючи на безліч подібного роду тенденційних вихваток та загального українофільського спрямування повісті, цензор не визнає за можливе дозволити її до друку» («Зоря», 1928, № 9, с. 20). У Петербурзі з цим

висновком погодилися. Санкт-Петербурзький цензурний комітет заборонив друкування повісті.

«Ще мені горе! — писав І. С. Нечуй-Левицький 11 грудня 1900 р.— Цензура не пропустила мого III-го тома, себто «Хмар»...

За III-й том,— продовжував він,— я подав прошення міністрові внутріш[ніх] справ. Не знаю, що з того вийде...» (т. 10, с. 370).

У «прошенії» від 12 листопада 1900 р. І. С. Нечуй-Левицький писав: «В месяце июле настоящего 1900 года был представлен мною киевскому отдельному цензору III-й том полного собрания моих малороссийских произведений для разрешения к печати вторым изданием, первое издание которого было напечатано еще в 1874 году под заглавием «Хмари». В октябре настоящего года III-й том моих сочинений был возвращен киевскому отдельному цензору с запрещением к печатанию его вторым изданием.

Честь имею покорнейше просить Ваше высокопревосходительство дозволить мне напечатать второе издание III-го тома моих сочинений и не лишать меня литературного заработка, имеющего в настоящее время очень большое значение для меня при моем скудном учительском пенсионе» («Зоря», 1928, № 9, с. 21).

Головне управління в справах друку повідомило письменника, що міністр внутрішніх справ визнав заборону друкування повісті «Хмари» правильною.

Сподіваючись все-таки надрукувати повість, І. С. Нечуй-Левицький продовжував працювати над твором. У кінці 90-х років він дописав три нові розділи.

«Молоді просили мене дописати повість і ясніше й виразніше показати напрямки шестидесятих років у нашому суспільстві,— писав І. С. Нечуй-Левицький.— Я й дописав і при тій нагоді обмалював докладніше декотрі другорядні типи, як-от Масюків, пані Високу, полтавську хуторянку, та ледащо-штукаря Кованька, цієї веселої жартовливої людини, але в суті безпринципної й нетямущої в ідеях вже через свою природжену вдачу людини, що ладна повсякчас перебігати з табору до табору і зміняти свої легковажні погляди, ще й піднімати на сміх поважні речі й високі погляди через свою розумову нікчемність...

Теперечки треба б десь примостити ці три главі в печаті, щоб вони не занапастились. Попросіть, будьте ласкаві, чи не згодиться Белей перепустити їх через фельєтони «Діла»? Щоб вони збереглись для наступаючих дальших виданнів» (т. 10, с. 370).

Але ці розділи не були опубліковані.

5 грудня 1901 р. Нечуй-Левицький у листі до українського археолога С. Л. Мишковського (Дроздова) зазначав: «Позаторік подав я «Хмари» в цензуру, і їх цензура не пустила 2-м виданням, може, через три нові главі, дописані на кінці, а може, й не через це. Оце маю на думці послати в цензуру знов...» (т. 10, с. 389—390).

1902 р. в антології «Вік» (т. 2) було надруковано уривок під заголовком «На баштані. З повісті «Хмари», 1904 р. Нечуй-Левицький мав намір надрукувати названі три останні розділи у «Літературно-науковому віснику».

У листі до редактора журналу 21 січня 1904 р. він писав: «Чи не помістили б ви, добродію, мою дописку до «Хмар» в «Літературно-н[ауковому] вістнику»? (Усього 10 писаних аркушів). Десь воно блукає в молодих — і чистова й чорняк... Боюсь, щоб не запропастилось навіки, бо мені шкода своєї праці» (т. 10, с. 408). Але й тут вони не були надруковані.

Цього ж року Українсько-руська видавнича спілка, громадська видавнича організація, що видавала й популяризувала кращі твори

світової літератури, поширювала передові суспільні й наукові погляди, надрукувала повість, додавши нові розділи. Нечуй-Левицький був незадоволений першим київським виданням «Хмар» і намагався покращити, виправити недогляди. З цього приводу він писав до редактора спілки 31 травня 1904 р.: «Коли спілка має на думці видати «Хмари», то ось ще дописки, які приписані до видання в Росії... Держіться видання Белеєвого. В йому і для його я повикидав дещо зайве. По йому й друкуйте, повставлявши оці уставки всередині. В київському виданні 1874 р. сила друк[арських] помилок...» (т. 10, с. 413, 416).

Він просить виправити кінцівку повісті: «...На самісінькому кінці, після слів, «Єго збудили (решту кінця 2 стрічки викинути, ст. 335). Кров кинулась йому в голову: його душило в грудях, душило коло серця. Він насилу одійшов і опам'ятався.

«Чудний і страшний сон! — думав Дашкович.— Це не сон, а мої стривожені думи заворушились. Велике каламутне море заливає Україну, і вона завалюється в море. А я й сам незчувся, як тонув у тому морі і... втопив свою Ольгу й усіх своїх дітей; одбив їх од свого народу, не передав навіть їм рідної мови, не передав прихильності до рідного краю, до народу. Я заблудився в дорозі і своїх дітей завів в якісь нетрі та пущі...»

Од переляку, од тривоги старий нервовий Дашкович заслаб і мусив пролежати кільки день в Сегединцях, і, одужавши, вернувсь додому в Київ».

На сторінці 324 після слів: «Радюк бігцем побіг з Дашковичевого дому, навіть не оглянувсь» І. С. Нечуй-Левицький просить вставити розповідь про страждання Радюка після розриву з Ольгою Дашкович і такий пейзаж:

«Надворі розходивсь страшний вітер, налітав з-за Дніпра на київські гори, неначе кидалась та сікалась скажена татарська орда. Дерева коливались, гнулись, аж лущали та скрипіли. Радюк вискочив з горниці і бігцем попрямував до свого житла якось несвідомо, механічно. Він навіть не чув, як буря сатаніла, ревла та свистіла, трохи не звалювала його з ніг, і все гнався улицями, доки не вскочив в свою кімнату. Несподіване лихо неначе гналось за ним навздогінці, і він ніби втікав од його, якмога швидше, щоб принаймні знайти собі тихий захист, такий закуточок, де б йому можна було сховатись з своїми важкими думами і тихцем перетерпіти муки серця.

Він ускочив у свій покоїк, засвітив лампу, впав на ліжко, заплющив очі і одразу ніби замер. Ніякісінька думка не ворушилась в його голові. І тіло обважніло і неначе задеревеніло, і думки наче скаменіли. Щось ніби дуже важке та завальне нагнітило його, душило безперестанку і не давало ніякого просвітку думам.

Довго він лежав і не міг опам'ятатись. Минула година, минула й друга. Лампа ледве блимала на столі. Запаморочена голова каменем вдавила м'яку подушку, неначе пірнула в неї. Вітер свистів та гув, рвав віконниці та стукотів, неначе руками. Молодий хлопець од скорботи й жалю не чув того лютування скаженої бурі, не чув стукоту й гуркоту. Він задрімав якоюсь важкою дрімотою, важчою за самий сон. Трохи згодом його думки, неясні та невиразні, помаленьку заворушились в голові, як поплутане павутиння, неначе перед його очима заворушивсь туман. І з того туману виринули чиїсь види, якісь гаразд неомежовані обличчя. Йому здавалось, що він кудись йде в тому тумані, хоче вийти з його, силкується вийти, шукає стежки, никає, блукає навмання та все десь плутається в тумані, неначе в павутинні.

А туман клубками та хвилями все застеляє стежку, то розходиться поперед його, то знов густішає і знов спадає перед його сивими завісами, стає стінами і застує йому тихий світ з неба. От ту-

ман ніби звивсь і піднявсь вгору, і тепер ним замиготіли ніби зорі на чорному небі... не зорі, а неначе світло в канделябрах, замигали чиїсь обличчя. І одразу блиснули чиїсь пишні гострі очі, вигулькнуло чиєсь лице, свіже-свіже, неначе перша троянда в зеленому листі.

Радюк зрадів. Він неначе почував солодкий дух майської троянди. Але туман знов насунувсь. І зникло те пишне обличчя з осміхом на рожевих устах... І важка дрімота знов пройняла голову й думки... І знов в одну мить ніби піднялась завіса з легенького туману. Блиснуло синє-синє тропічне небо. Майнули пальмові гаї, якісь дивні велетні дерева саме в цвіту, білі квітки магнолій. Якісь дивні птиці, червоні, жовтогарячі й жовті запурхали по тих деревах. Вони миготіли, стогнали, свистіли, неначе вітер завивав в гаях. І Радюк не міг видержати їх страшного крику та свисту, оступивсь і плутавсь у якихсь пущах. Впав промінь з неба. І перед очима заясніла якась пишна долина. На долині мочари; на мочарах на здвижі виганялись ліани з гарячого багна, хапались за гілки дерев, за стовбурі пальм, обвивали їх гадюками до самого вершечка, і спускались униз, і колибались. А на їх теліпались пишні здорові квітки, неначе повироблювані з білого та жовтого воску, з червоними осередками.

Артистична вдача потягла Радюка до тих гарних квіток. Він наближавсь, втирав в їх очі, милувався ними. Але од їх одразу вдарив важкий болотяний дух, неприємний, гидкий, неначе од трухлятини й гнилятини. Ті важкі пахощі душили його, от-от мали задушити. Йому вже трудно було дихати. Він хотів будлі-куди втекти, будлі-де сховатись од того важкого духу. А квітки все наростали, все рясніщали. Червона птиця крикнула мов навіжена...

Буря ірвонула віконницю, одчинила її і з усієї сили хрьопнула нею об стіну і страшенно гуркнула.

Радюк опам'ятавсь і раптом скочив з ліжка. Важкий неприємний дух якоїсь порохні та гнилятини почувавсь йому неначе в кімнаті, ніби занесений на нервах звідкільсь, од когось, од чогось. Він зирнув по кімнаті й прочумавсь.

Буря вила надворі, неначе скаженіла. Віконниця билась об стіну, неначе підстрелена звірюка побивалась перед смертю. Щось дуже неприємне вертілось в Радюка на думці, щось незвичайно важке та гірке почувалось в серці. «Що ж таке оце скоїлось? Чого ж мені так важко на серці? Чого мені так гірко на душі?» — думав молодий хлопець, прочумуючись.

І він одразу опам'ятавсь. Свідомість вернулась до його. Він пригадав вечір в гостях напередодні, пригадав Ольгу, згадав її вразливі, насмішкуваті слова.

«Не топтати мені до неї стежки. Та й не піду я до неї ніколи. Розійшлися ми, як туман по степу, як доріжки в лісі розбігаються все далі та далі, і ніколи не зійдуться наші доріжки докупи, і не вийдуть на великий шлях людського життя. Не бути нам в парі. Моє серце покохало не богиню, а якусь чудову статую, котра не тільки не назначує собою якоїсь богині, але навіть не має в собі таки нічогісінько вищого, ідеального. Вона тропічна болотяна пишна квітка, що тхне гнилятиною та порохнею».

І важка, тяжка була та ніч для молодого палкого ідеаліста!»

Автор пропонує виправити в нових розділах ім'я та по-батькові Масючки. «В моїй дописці, посланій вам, стара Масючка зветься Олександра *Степанівна,* а в повісті — вона *Остапівна.* Треба змінити в дописці на *Остапівну»* (с. 416). Він просить також замінити слова «жизнь», «язык» на «життя», «мова».

Далі І. Нечуй-Левицький подає великий список виправлень, які потрібно було зробити в новому виданні. Особливу увагу приділив

письменник усуненню діалектизмів та русизмів: кухаркою — куховаркою (с. 61); рожовими букетами — рожевими (с. 64); бляском — блиском (с. 70); об всім — за все (с. 71); обо всему питати — про все питати; глузує над ним — глузує з його (с. 73); кипіла жизнь... робоча жизнь села в гарячу літню пору — кипіло життя не глибоке й не широке, але живе, живе життя села в робочий, гарячий літній час (с. 101); окровавлені — покривавлені; свіжина степів — свіжість та вогкість степів та лісів (с. 115); за підбородок — за підборіддя (с. 120); велику красавицю — красуню (с. 121); до дому — додому (с. 127); красавець — красунь (с. 138); ніжною — делікатною (с. 158); чистим українським язиком — чистою українською мовою (с. 159); почув — почутив; всю масу гарячого чуття — усю силу гарячого почування (с. 161); були готові залічити — були ладні загоїти (с. 176); багач — багатир (с. 186), впеклися пироги — випеклись; під спідку — спідушку (с. 197); панянок скушаете — спокушаете (с. 204); появились пироги — з'явились (с. 208); легенько здихала — зітхала (с. 217); тихо шепотав Радюкові — шепотів (с. 246); не сердіться — не сердьтесь; стида — сорому (с. 251).

Автор просить внести уточнення й поправки: дівиця сорока літ — дівиця сорока п'яти літ; дівуля сорока літ — дівуля сорока п'яти літ; як розтоплене залізо — золото (с. 131); на нижній губі — на спідній (с. 134); навчить усьому — сина усьому (с. 159); Бубчиного заводу — заводу й хову (с. 182), нижні й верхні вії — спідні (с. 241); книжок — наукових книжок (с. 273); людиною без національності — без національності й безпринципною взагалі (с. 309); Радюк мусив покинути усе — покинути Київ і поїхати до батька — до батька на село; струну національності — поезію національності й народності (с. 305), а також виправити іноземні слова на українські: профан — легкодум; та енергія — те завзяття й наважливість (с. 159); екваторіальний жар — тропічна жара (с. 309).

Усі авторські правки у львівському виданні 1904 р. були враховані. У передмові «Від редакції» В. Гнатюк зазначає: «На просьбу «Видавничої спілки» автор поробив іще деякі зміни в повісті, а надто прислав тут нові, не друковані ще ніде розділи (XIII—XV). Супроти того видання наше, хоч третє зряду, являється першим повним виданням повісті, що ми й зазначили на титуловій картці та на що звертаємо увагу читачів. Дрібних поправок та змін у сім виданню є доволі багато» (*Левицький Іван.* Хмари. Накладом Українсько-руської видавничої спілки. Львів, 1904). Львівське видання 1904 р., отже, було першим повним виданням повісті, з поновленими цензурними купюрами, з дописаними розділами (XIII—XV), з авторськими виправленнями в тексті.

Проте це видання має і чимало вад, зокрема видавці з власної ініціативи викреслили деякі гострі місця, довільно випустили репліку про професорів, які чекали перед екзаменом митрополита: «Піт з професорів лився річками; вони витирали його хусточками». Закінчення друкованого тут уривка «Екзамен», який раніше вилучила цензура, було скорочено, а саме, знято речення: «Другого дня пішла чутка між студентами, що Воздвиженського за його благочестіє дуже повисили в списках і мали навіть замір зоставити при академії бакалавром».

Всупереч авторській волі виправлено цілі речення, внесено чимало змін у мову твору.

Згодом Нечуй-Левицький знову надіслав повість до цензури. І лише 25 лютого 1905 р. письменник записав: «Позавчора дістав з пошти «Хмари» й «Гуморески». Цензор пропустив...» (т. 10, с. 442).

І нарешті, в листі до київського видавця М. Лободовського від

28 квітня 1908 р. Нечуй-Левицький повідомляв: «Вийшов вже мій V том «Хмари» вид. Череповського. Ціп[а] 1 р. 25 к. Продається в «Книгарні» «Киевс[кої] старины», Безак[івська], 8, і в магазині Ідзиковського, Крещатик» (т. 10, с. 477).

«Том V. «Хмари» є останнім прижиттєвим виданням повісті, коректуру якої читав і правив сам автор.

Це видання було результатом майже сорокарічної роботи письменника. Останній, XV розділ Нечуй-Левицький розбив на XV, XVI і XVII, таким чином повість має сімнадцять розділів. Автор уважно відредагував текст, вилучив окремі художньо не вмотивовані й не виправдані моменти, скоротив невдалі описи й натуралістичні місця.

Авторська робота в основному полягала в посиленні соціальних характеристик, у поглибленні образів і картин тогочасної дійсності, зокрема наголошено на відсталості дрібного панства, викрито його зневагу до української мови. У виданні 1904 р., наприклад, Галя просить Радюка: «— Привезіть же мені книжок якнайшвидше, хоч би й завтра, бо я вчилась у городі всього тільки рік,— тихенько промовила вона до Радюка смутним голосом» (с. 267). У виданні 1908 р. письменник додає: «...бо я вчилась в городі всього тільки рік, а в мене великий потяг до книжок,— тихенько промовила вона до Радюка смутним голосом,— тут я ніде не достану собі книжок і до страшного суду, мабуть, доки й животітиме Масюків хутір на світі. Я за це вже добре дізналась. Тут навкруги в околиці й панії навряд чи й письменні» (с. 494—495). У виданні 1904 р. на с. 377 Радюк говорить: «— От і ви, Ольго Василівно, вивчитесь говорити по-українськи і будете читати «Кобзаря», а в т. V письменник доповнює: «— От і ви, Ольго Василівно, будете говорити по-українській і не будете нехтувати мовою великого поета, як от наші панії та городяни, і будете читати «Кобзаря» (с. 558).

І. Нечуй-Левицький скорочує зайві деталі, намагаючись стисліше й виразніше передати думку. Так, на с. 377 (видання 1904 р.) було: «Радюк так і опустив руки... Радюкові здалося, що хтось вистрілив і попав йому в самісіньку голову! Так вразила його та Ольжина фраза! Вона вразила його в саме серце, принизила вщерть із землею його національну гордість». У виданні 1908 р.: «Радюк так і опустив руки, бо втямив добре, що вона дала йому одкоша різко й нагло... Радюкові здалося, що хтось вистрелив і влучив йому в самісіньку голову» (с. 558).

І. Нечуй-Левицький, висміюючи виховання молоді в інституті шляхетних дівчат, наголошує на соціальній нерівності: до слів пані Турман «наш інститут для благородних» додає «і заможних», до слів «що годиться для дітей бідного урядовця або там міщанина, те зовсім не годиться для дітей більших панів» вносить уточнення: «панів значніших і заможних» (с. 560). Турман «згадала про літературні вечори, про публічні лекції», а в новому виданні письменник робить вставку: «І вела розмову зовсім тогочасну й ніби ліберальну» (с. 561).

Працюючи над текстом для нового видання, письменник стежить, щоб не було зайвих описів, повторень, широких пейзажних картин, портретів. Він викреслює цілі абзаци із опису підготовки Дашковичів до вечірки, зокрема розповіді про Ольжину красу, її вбрання тощо. Письменник-реаліст уникає зайвої деталізації в портретних характеристиках, вилучаючи натуралістичні переліки зовнішніх рис, на зразок таких: «Чималі сірі очі зовсім зливалися із цвітом білого лиця, ясних брів зовсім не було знати на лобі, вій було зовсім не видко. Круглий і короткий ніс можна було запримітити тільки тоді, як Катерина поверталася боком і тінь од носа падала на щоку» (с. 241);

«Катерина просиділа цілий вечір, і до неї не приставав ні однісінький молодий хлопець. Вона нічого не знала про Радюка, завидувала Ользі й почала її ненавидіти. Вона й сама не знала, що робить не до ладу, та не могла вдержати свого серця, не могла дивитись на Ольгу, не могла щиро й по-братерській розмовляти з нею. Жовч почала заливати її зроду не лихе серце. Кожна гарна дівчина здавалась їй ворогом, підіймала злість у душі. В той час її губи ставали якось косо на лиці, кривили лице, і без того вже не гарне»; «Катерина була ще трохи краща, як мовчала, а як підіймала вгору брови, то все її лице так одвертало од себе очі» (с. 396).

У цьому виданні Нечуй-Левицький відредагував свою попередню вставку про душевний стан Радюка після розриву з Ольгою, зокрема вилучив такий уривок: «І Радюк не міг видержати їх страшного крику та свисту, оступивсь і плутавсь у якихсь пущах... На долині мочари; на мочарах на здвижі виганялись ліани з гарячого багна, хапались за гілки дерев, за стовбурі пальм, обвивали їх гадюками до самого вершечка, і спускались униз, і колибались». На с. 568 він додав новий абзац: «І Радюк примітив, що пишна Ольжина краса неначе вже зблякла для його, вже не надила його серця чарами. Навіть сама згадка про Ольгу стала для його скривдженої душі вже неприємна. Світ її краси неначе почав згасати».

У виданні 1908 р. залишилася така кінцівка повісті: «Це не сон, а мої стривожені думи. Заворушилось каламутне море, заливає Україну...», хоча Нечуй-Левицький у листі до І. Белея просив виправити так: «Це не сон, а мої стривожені думи заворушились. Каламутне здорове море залива Україну...».

Документів про конкретні цензурні вилучення з цього видання твору немає. Але в ньому знову зроблено великі купюри в першому, третьому й восьмому розділах (знято розділ «Екзамен», критику порядків у вищих духовних закладах, перші характеристики майбутніх студентів тощо). Після тексту «Кандидатам до академії були видані скарбові гроші на поштові коні до самого Києва. Одначе вони не поїхали на ті гроші, а пішли пішки» у виданні знято продовження: «...і гроші постановили пропити дорогою, ще й товаришів-богомольців напоїти. Стаючи коло корчом на спочинок, вони гуляли й пили й товаришів поїли. Останні поштові гроші вони пропили в Броварах, недалечко од Києва, хрестячись і молячись до синіх святих київських гір, на котрих біліли церкви й дзвінниці, блищали проти сонця золоті хрести й бані церков. Хоч далека, зате ж весела була їм дорога до Києва! Забачивши святий Київ, вони зареклися більше пити, щоб вступити по-християнській до святого міста» (с. 6). Відсутня у виданні й така розповідь про академію: «Київська академія того часу стояла дуже низько і не давала нічого для мислі... Академія зосталася дуже позаду од свого часу: в ній панувала схоластика, од котрої висихала всяка мисль в головах студентів. Світські науки були закутані в дух теології... Академія випускала тоді з семінарії професорів, котрі були темні, як темна ніч, і нічому не вчили, бо й самі нічого не тямили — тільки з горя горілку пили. Од темноти, од п'янства, од бідності вони сходили з ума, дуріли, бігали по вулицях в одних сорочках, тонули темної ночі де-небудь в калюжах, в канавах... Студенти того часу небагато виносили в голові. Їх мисль була зоставлена сама для себе: її не ворушила суха схоластична академічна наука. На студентів більше мала впливу література, що заходила в академію збоку. Література та була великоруська і давала недобрий матеріал для просвіти мислі, бо була слов'янофільська. Воздвиженський, Дашкович і інші студенти почали втягувати в себе ту не-

здорову ретроградну мисль. Раціоналізм і заграничні книжки тоді не заходили в стіни Братського монастиря» (с. 13—14).

Письменникові, очевидно, доводилося жертвувати цілими епізодами й абзацами, щоб зберегти твір.

Одержавши від Видавничої спілки книжку, Нечуй-Левицький, задоволений, дякує: «Видання вашої Видавничої спілки гарне...» і тут же просить: «Прошу занотувати на кількох книжках «Хмар», що це — повість-хроніка... і надалі видавати під таким заголовком, бо це і справді виходе повість-хроніка при тих додатках, що я послав, та і взагалі повість скидається більше на хроніку, ніж на звичайну повість...» (т. 10, с. 440). Однак «Хмари» ніколи не друкувалися з таким підзаголовком.

Твір Нечуя-Левицького «Хмари» викликав різноманітні відгуки. Сам письменник у листі від 22 лютого 1905 р., образившись, що в журналі «Руська хата» типи Радюка та Комашка названо «моделями», «цебто взорцями для наслідування», писав: «Тим часом, ще я був студентом в 1862 році, ці моделі секретно завели дві українські школки в Києві і викладали науки по-українській, й вони ж позаводили перші недільні школи і в Полтаві і в Києві. В Полтаві хотіли навіть заснувати народний театр. Само по собі, що декотрих їх за ці теорії запровадили в Вологодську та Архангельську г[уберні], правда, на службу. Тип Радюка списаний мною з двох таких діячів: один мій товариш Алексій Львович Гулак-Артемовський, вже небіжчик, доктор, небіж автора «Пан та Собака», а другий, полтавець, ще й досі живе. Це справді були сівачі, бо скрізь бігали, та проповідували, та розкидали усякі книжки — «Сон» та «Кавказ» Шевченків, та Герценів «Колокол»...» (т. 10, с. 441).

Українські науковці належно оцінили твір. «...Роман «Хмари»,— писав О. І. Білецький,— і за часом своєї появи, і за тим інтересом, який він викликав у читачів, залишається документом, цікавим для історика суспільного руху і для історії української художньої прози» (*Білецький О. І.* Від давнини до сучасності. К., 1960, т. 1, с. 322).

Першу спробу подати критично перевірений текст повісті зробив український і російський бібліограф, літературознавець, колекціонер Ю. Меженко у виданні: *Нечуй-Левицький І. С.* Твори. ДВУ, 1927, т. III. В основу цього видання Ю. Меженко поклав видання 1904 р., редаговане самим автором, використав авторський примірник видання 1908 р., перші п'ять розділів подав за одним із ранніх рукописів письменника. Таким чином, Ю. Меженко відновив не лише цензурні купюри, а й вніс цілий ряд інших авторських доповнень і виправлень. Видання 1927 р., отже, склали різні джерела, ряд яких втрачено, і тому неможливо встановити більш-менш точне їхнє походження.

1941 р. в Держлітвидаві України повість вийшла окремим виданням. Це видання повторювало видання 1927 р. 1956 р. Держлітвидавом України здійснене видання творів письменника у чотирьох томах. Повість «Хмари», вміщена в першому томі, подана за публікацією 1908 р., з частковим відновленням цензурних купюр.

У 1965 р. повість була надрукована у другому томі зібрання творів І. С. Нечуя-Левицького у десяти томах. В основу цього видання покладено останнє прижиттєве видання 1908 р. Цензурні купюри відновлено на підставі рукописних матеріалів, що збереглися, авторського рукопису перших п'яти розділів, врахованого у виданні Ю. Меженка, листування письменника й висновків царської цензури; враховано також текст львівського видання 1904 р., яке не зазнало втручання царської цензури.

Купюри у третьому й восьмому розділах відновлено на підставі листа Нечуя-Левицького до редактора журналу «Правда» В. Барвін-

ського від 10 лютого 1875 р.: «Як будете печатати «Хмари», то, будьте ласкаві, вставте «Екзамен», викинутий у нас цензурою, а главу «Новий чоловік» треба перепечатувати з «Правди», бо в київськім виданні ся глава дуже покалічена цензурою, як самі побачите» (т. 10, с. 258).

Подається за вид.: *Нечуй-Левицький І. С.* Повісті й оповідання. Хмари. К., 1908, т. 5, з відновленням цензурних купюр за виданням 1965 р.

[1] Київська духовна академія. — Мається на увазі Києво-Могилянська академія, перша вища школа і визначний культурно-освітній центр на Україні. Створена в результаті об'єднання Київської братської школи з лаврською школою Петра Могили в 1632 р.; осередок боротьби з національним і соціальним гнобленням українського народу польською шляхтою, а також із примусовим насадженням на Україні католицизму та уніатства. В Київській академії навчалась молодь усіх станів, але переважно там учились діти козацької старшини, шляхтичів, духовенства, заможних міщан.

[2] Лавра. — Мається на увазі Києво-Печерська лавра, давній (з 1051 р.) руський монастир, з 1598 р. — лавра. Одним із його засновників був Антоній Печерський. Києво-Печерська лавра відіграла значну роль у розвитку давньоруської та української культури. З 1926 р. Києво-Печерську лавру оголошено державним заповідником-музеєм.

[3] Церква святого Андрея — йдеться про визначну пам'ятку архітектури Андріївську церкву в Києві. Збудував у 1747—1753 рр. архітектор І. Ф. Мічурін у стилі барокко за проектом В. В. Растреллі.

[4] Десятинна церква — перша кам'яна церква Давньої Русі в Києві. Збудована у 989—996 рр., за часів князювання Володимира Святославича, руськими і візантійськими майстрами. Зруйнована у 1240 р. ордами хана Батия. У XVII—XIX ст. у Києві споруджувалися церкви під тією ж назвою (не збереглися).

[5] Поділ — один із найдавніших районів Києва, розташований у прибережній низовині між гирлом р. Почайни і схилами гір Старокиївської, Замкової, Хоревиці і Щекавиці.

[6] Великоруський синод. — Йдеться про найвищий орган управління Руською православною церквою, який був створений 1721 р. Петром I на зміну патріаршеству і підпорядкований світській владі.

[7] Братський монастир. — Йдеться про Києво-Братський монастир, заснований 1616 р. Містився між теперішньою Червоною площею, вулицею Г. Сковороди, Іллінською та Волоською вулицями.

[8] Конашевич-Сагайдачний — Сагайдачний Петро Кононович (р. н. невід. — 1622), гетьман українського реєстрового козацтва. Під командуванням Сагайдачного козаки здійснили успішні походи проти султанської Туреччини і Кримського ханства, зокрема у 1607, 1608, 1614, 1615, 1616 і 1620 рр. Піклувався про розвиток української культури, вступив з усім Запорізьким Військом до Київського братства. Помер від рани, яку дістав у битві під Хотином. Своє майно заповів Київському і Львівському братствам. Похований у Києво-Братському монастирі.

[9] Могила Петро Симеонович (1596—1647) — церковний і освітній діяч України першої половини XVII ст., письменник, митрополит Київський і Галицький (з 1632 р.). В 1631 р. відкрив у Києві лаврську школу, сприяв письменникам, художникам, дбав про поширення книгодрукування.

[10] Туптало Данило Савич (Димитрій Ростовський; 1651—

1709) — український та російський письменник, церковний та культурний діяч. Підтримував реформи Петра I, відкривав школи. Його діяльність сприяла розширенню російсько-українських культурних взаємин.

[11] Лапландія — історична територія на Півночі Норвегії, Швеції, Фінляндії і в західній частині Мурманської області СРСР.

[12] Кисилівка (Замкова гора, Флорівська гора) — історична місцевість в Подільському районі Києва, розташована між Старокиївською горою і Щекавицею, між урочищами Гончарі і Кожум'яки, з одного боку, і власне Подолом — з другого. Кисилівкою гору почали називати в середині XVII ст. (за ім'ям останнього польського воєводи А. Кисіля). У 1854 р. Кисилівка перейшла до Флорівського монастиря, який спорудив тут церкву й оточив чернечий цвинтар муром.

[13] «Іліада» — давньогрецька епічна поема, видатна пам'ятка світового епосу, автором якої вважають Гомера.

[14] Іродіада — внучка Ірода Великого, царя Іудеї (40—4 до н. е.). З її ім'ям пов'язана історія смерті Іоанна Хрестителя.

[15] Щекавиця (Олегівка) — історична місцевість у Подільському районі Києва, одна з трьох гір, на яких, за літописом, оселилися легендарні засновники міста — Кий, Щек і Хорив. Названа ім'ям Щека.

[16] Братська вулиця — вулиця в Подільському районі Києва, від вулиці Ігорівської до вулиці Іллінської. Назву одержала від Братського монастиря, до якого вела.

[17] Павло I (1754—1801) — російський імператор, син Петра III і Катерини II. Встановив у країні суворий поліцейський режим. В 1796 р. закріпачив селян Південної України.

[18] Кутузов Михайло Іларіонович (1745—1813) — російський полководець, генерал-фельдмаршал (з 1812 р.). Учасник російсько-турецьких воєн 1768—1774, 1787—1791, 1806—1812 рр., уславився під час Вітчизняної війни 1812 р. проти наполеонівської Франції.

[19] Межигірський монастир (Межигірський Спасо-Преображенський монастир) — православний монастир поблизу Києва. Заснований 988 р. Зруйнований 1240 р. ордами хана Батия. У XVI ст. відбудований. На початку XX ст. діяв як жіночий монастир. Під час забудови Межигір'я у 30-х роках будівлі монастиря були розібрані.

[20] ...проти самого Лева...— Мається на увазі фонтан, скульптурна композиція «Самсон роздирає пащу лева», збудований в 1748—1749 рр. архітектором І. Григоровичем-Барським на Контрактовій площі у Києві (тепер Червона площа). З фонтаном пов'язано багато переказів, вважалося, наприклад, що той, хто вип'є води від «лева», залишиться назавжди в Києві. У 1931 р. до 1500-ліття Києва фонтан було відновлено в первісному вигляді (автор проекту В. П. Шевченко).

[21] Граматка — поминальна книжечка або поминальний список.

[22] Часословець (часослов) — у християнських церквах богослужбова книга з текстами релігійних пісень та молитов, призначених для щоденних церковних відправ.

[23] «Житія святих» — релігійно-біографічна література про життя мучеників, аскетів, церковних і державних діячів, оголошених церквою «святими».

[24] «Печерський патерик».— Йдеться про «Києво-Печерський патерик», складений у XIII ст., важливе джерело з історії Київської Русі.

[25] Сковорода Григорій Савич (1722—1794) — видатний український просвітитель-гуманіст, філософ і поет. Освіту здобув у Києво-Могилянській академії. Останні 25 років життя мандрував по Україні, проповідуючи свої філософські погляди серед народу.

[26] Шато — частина колишнього Царського саду (нині Першотрав-

невий парк; територія стадіону «Динамо») у Києві. Тут у 1863 р. було відкрито кафешантан Шато-де-Фльор, а в 1868—1878 рр. збудовано кафе з танцювальним залом, галереями і балконом, в якому відбувалися спектаклі російських та українських театральних труп.

[27] На «вербу» — тобто на вербну неділю, шосту неділю великого посту.

[28] Кониський Георгій (1717—1795) — український письменник, церковний і культурний діяч. З 1751 р.— ректор Київської академії. Йому приписувалось авторство «Історії Русів».

[29] Прокопович Феофан (1681—1736) — український і російський письменник, церковний діяч. Закінчивши Київську академію, продовжував навчання в Польщі й Римі. Був професором риторики і піїтики в Київській академії. В 1716 р. за викликом Петра I виїхав до Петербурга, фактично став на чолі Руської православної церкви.

[30] Гізель Інокентій (бл. 1600—1683) — український церковний, освітній і громадський діяч. З 1645 р.— професор і ректор Києво-Могилянської академії, з 1656 р.— архімандрит Києво-Печерської лаври.

[31] Смотрицький Мелетій Герасимович (бл. 1578—1633) — український письменник-полеміст, філолог і церковний діяч.

[32] Мазепа Іван Степанович (1644—1709) — гетьман Лівобережної України, зрадник українського народу.

[33] Олександрівська вулиця — тепер вулиці Жданова та Кірова в Києві. Забудова вулиці почалася з середини XVIII ст.; в 1750—1755 рр. на ній споруджено царський Маріїнський палац.

[34] Колос родоський — одна з найвизначніших пам'яток стародавніх культур, так званих «семи чудес світу», статуя бога сонця Геліоса в Родосі (бронза, бл. 292—280 до н. е., скульптор Харос).

[35] Гегель Георг-Вільгельм-Фрідріх (1770—1831) — великий німецький філософ, об'єктивний ідеаліст, представник німецької класичної філософії, поклав початок теоретичній розробці принципів діалектичного мислення, один із філософських попередників марксизму в галузі діалектики.

[36] Кант Іммануїл (1724—1804) — видатний німецький філософ, зачинатель класичного німецького ідеалізму.

[37] Шеллінг Фрідріх-Вільгельм-Йозеф (1775—1854) — німецький філософ, об'єктивний ідеаліст.

[38] Почаївська лавра — православний монастир у Почаєві Тернопільської області УРСР. Заснований у XVI ст. У 1713 р. його захопили уніати. Після того як царський уряд відібрав монастир в уніатів, 1833 р., його було перейменовано на Почаївську лавру, що стала ідеологічною підпорою царизму на Волині.

[39] Борис і Гліб (кінець X — початок XI ст.) — молодші сини київського князя Володимира Святославича, вбиті в ході боротьби за великокнязівську владу за наказом старшого брата Святополка Окаянного. Православна церква оголосила Бориса і Гліба «святими». У XVII ст. на їх честь на Подолі була збудована церква Бориса і Гліба, яка не збереглася.

[40] Шехерезада.— Йдеться про знаменитий арабський збірник казок «Тисяча і одна ніч», героїня якого Шехрезада протягом 1001 ночі розповідає казки своєму чоловікові перському цареві Шехріяру і таким чином віддаляє від себе смерть, що чекала на всіх його жінок.

[41] Спіноза Бенедикт (1632—1677) — голландський філософ, метафізичний матеріаліст.

[42] Локк Джон (1632—1704) — англійський філософ, ідеолог англійської буржуазної революції XVII ст.

[43] «Пісня над піснями» («Пісня пісень») — збірка давніх

поетичних творів ліричного характеру, включена до Біблії. Ця книга має суто світський характер, оспівує кохання Соломона і Суламіфі.

[44] Контрактовий ярмарок — ярмарок, на якому укладалися контракти на оптовий продаж і купівлю промислових виробів, сільськогосподарських продуктів, на продаж, купівлю, оренду поміщицьких маєтків тощо. Виник у XV—XVI ст. у Львові. В 1797 р. переведений до Києва, де відбувався протягом лютого щорічно. В 1927 р. скасований.

[45] Сократ (470/469—339 до н. е.) — давньогрецький філософ.

[46] Фалес (бл. 624—547 до н. е.) — давньогрецький філософ, родоначальник античного матеріалізму і діалектики. Засновник мілетської школи.

[47] Атлантида (земля атлантів) — за давньоєгипетською легендою, великий острів у Середземному морі. Місце його знаходження і причину зникнення не встановлено.

[48] Петрівка — піст перед Петровим днем, православним церковним святом на честь апостолів Петра і Павла (29 червня за ст. ст.).

[49] Колізей — амфітеатр у Римі, визначна пам'ятка давньоримської архітектури. Збудований у 75—80 рр. для боїв гладіаторів та інших видовищ.

[50] Прованс — історична провінція на півдні Франції.

[51] Декарт Рене (1596—1650) — французький філософ, фізик, математик і фізіолог.

[52] Пам'ятник князя Владимира.— Йдеться про пам'ятник Володимиру Святославичу (р. н. невід.— 1015), великому князю київському. Встановлений на Володимирській гірці в 1853 р. Автори — скульптори В. І. Демут-Малиновський і П. М. Клодт, архітектор О. К. Тон.

[53] Почайна — права притока Дніпра на території Києва в районі Поштової площі. Відома з часів Київської Русі. У XIX ст., коли основну течію Дніпра спрямували до правого берега, Дніпро «поглинув» Почайну. Тепер басейн Почайни забудовано житловим масивом.

[54] «Тисяча і одна ніч» — пам'ятка середньовічної арабської літератури, збірка казок, текст її складався протягом IX—XV ст.

[55] Туркестан — історично-географічна область у Середній і Центральній Азії. Вперше назва «Туркестан» зустрічається в творах арабських географів IX ст. На території Західного Туркестану, приєднаного до Російської імперії в 1867 р., було утворено Туркестанське генерал-губернаторство, з 1888 р. офіційна назва — Туркестанський край. З 1924—1925 рр. щодо колишнього Російського Туркестану почали вживати термін Середня Азія.

[56] Ренан Ернест-Жозеф (1823—1892) — французький історик релігії, філософ-ідеаліст.

[57] Бюхнер Фрідріх-Карл-Хрістіан-Людвіг (1824—1899) — німецький фізіолог, популяризатор природничо-наукових знань, прихильник вульгарного матеріалізму і соціального дарвінізму.

[58] Фейербах Людвіг (1804—1872) — видатний німецький філософ-матеріаліст, один з попередників марксизму.

[59] Прудон П'єр-Жозеф (1809—1865) — французький дрібнобуржуазний соціолог і публіцист, один з ідеологів анархізму.

[60] ...од великодня до св. Духа... — тобто від великодня до зелених свят (трійці).

[61] Лиса гора — історична місцевість у Печерському районі міста Києва на південний захід від Видубичів. Назва пов'язана із старовинними переказами про шабаші відьом і перевертнів на цій горі. Деякі дослідники ототожнюють її з літописною Хоревицею.

[62] Масонка — послідовниця масонства, релігійно-етичного руху,

що виник на початку XVIII ст. в Англії, а згодом поширився у вигляді таємних товариств в інших країнах Європи. Цей рух здебільшого поєднував зовнішні вимоги «морального самовдосконалення» з підтримкою реакційних суспільних устоїв.

[63] Покрова — церковне християнське свято (1 жовтня за ст. ст.).

[64] Спас — церковне християнське свято (6 серпня за ст. ст.).

[65] Липки — історична місцевість у Печерському районі Києва, між Хрещатиком і площею Героїв Арсеналу. Назва виникла на початку XVIII ст. в зв'язку з насадженням тут липового гаю. З цього часу тут почав складатися осередок вищої адміністрації Києва.

[66] Лета — у грецькій міфології підземна річка забуття, яка нібито відокремлювала потойбічний світ від земного. Коли душі померлих по дорозі в Аїд перепливали на човні Харона через Лету і випивали з неї ковток води, то забували про все минуле. Вираз «канути в лету» означає — бути забутим, зникнути без сліду.

[67] Данте Аліґієрі (1265—1321) — великий італійський поет-гуманіст, автор «Божественної комедії».

[68] О боже мій милий!.. як весело жить! — цитата із твору Т. Г. Шевченка «Галайда».

[69] Дарвін Чарлз-Роберт (1809—1882) — великий англійський природодослідник, основоположник еволюційного вчення про походження видів тварин і рослин шляхом природного добору.

[70] Спенсер Герберт (1820—1903) — англійський філософ-ідеаліст і соціолог, один з основоположників позитивізму.

[71] Флорівський монастир — монастир у Києві, відомий з XV ст. У 1710 р. його об'єднано з Вознесенським монастирем, переведеним з Печерська в зв'язку із спорудженням Старої Печерської фортеці.

[72] Єрихонська труба («єрихонська сурма») — вираз, який вживається у значенні оглушливий звук, гучний голос. Походить від біблійного міфа про падіння стін міста Єрихона в Палестині від звуку сурм ізраїльських воїнів.

[73] Аскольдова могила — частина паркового комплексу на правому березі Дніпра в Києві. За літописом, на цьому місці 882 р. князь Олег убив київських князів Аскольда і Діра (першого з них нібито поховано на місці загибелі).

[74] Вавілон — стародавнє місто в Месопотамії, столиця Вавілонії в XIX—VI ст. до н. е. Його ім'я стало синонімом безладдя, хаосу, розпусти.

[75] ...свята п'ятниця на Параски — християнське свято на честь великомучениці Параскеви (28 жовтня за ст. ст.).

[76] Лассаль Фердінанд (1825—1864) — німецький дрібнобуржуазний соціаліст, родоначальник лассальянства — однієї з опортуністичних течій у робітничому русі.

[77] Шпільгаген Фрідріх (1829—1911) — німецький письменник.

[78] Діккенс Чарлз (1812—1870) — великий англійський письменник-реаліст.

[79] Будда — засновник буддизму. Сучасна наука відносить життя Будди до 563—483 рр. до н. е.

[80] Маковій — церковне свято мучеників Маккавеїв, відзначається 14 серпня.

[81] Костомаров Микола Іванович (1817—1885) — український і російський буржуазно-ліберальний історик, письменник, етнограф.

[82] Куліш Пантелеймон Олександрович (1819—1897) — український буржуазний письменник, критик, історик, етнограф.

[83] Вольтер (справжнє прізвище та ім'я — Аруе Франсуа-Марі; 1694—1778) — великий французький письменник і філософ-просвітитель, борець проти феодалізму, католицької церкви.

[84] Дідро Дені (1713—1784) — видатний французький філософ-матеріаліст, письменник, ідеолог революційної французької буржуазії XVIII ст.

[85] Руссо Жан-Жак (1712—1778) — видатний французький просвітитель і філософ, педагог, письменник.

[86] Бантиш-Каменський Дмитро Миколайович (1737—1814) — український і російський дворянський історик й археограф.

[87] Маркевич Микола Андрійович (1804—1860) — український дворянський історик, письменник, етнограф.

[88] Недільні школи — в дореволюційній Росії і зарубіжних країнах безплатні школи для навчання дорослих або дітей, організовані передовою інтелігенцією, що функціонували лише в неділю. В Росії і на Україні з'явились у другій половині XIX ст.

[89] Житній базар — один з економічних осередків Києва. Бере початок від часів Київської Русі. Містився на Подолі, на виході з Кожум'як. У 1980 р. на місці колишнього Житнього базару збудовано Подільський критий ринок.

[90] «Сватання на Гончарівці» — комедія відомого українського письменника Г. Ф. Квітки-Основ'яненка.

[91] ...перед самим польським повстанням... — Йдеться про польське визвольне повстання 1863—1864 рр. в Королівстві Польському проти соціального та національного гніту царизму.

[92] «Декамерон» — збірка новел (1350—1353), найвизначніший твір видатного італійського письменника Джовано Боккаччо (1313—1375), в якому викривається лицемірство священиків, середньовічний аскетизм.

[93] Платон (427—347 до н. е.) — давньогрецький філософ, об'єктивний ідеаліст.

[94] Нестор (р. н. невід.— 1113) — видатний давньоруський письменник і літописець.

[95] «Основа» — перший український суспільно-політичний і літературно-мистецький журнал. Виходив у 1861—1862 рр. щомісяця в Петербурзі.

[96] Галілей Галілео (1564—1642) — великий італійський фізик, механік і астроном, один із засновників точного природознавства. Праці його були значним вкладом у звільнення природознавства від схоластики й богослов'я і в дальший розвиток матеріалізму.

[97] Конфуцій — латинізоване ім'я давньокитайського філософа-ідеаліста Кун Фу-цзи (бл. 551—479 до н. е.).

[98] Лао-Дзи — Лао-Цзи Лі Ер (VI—V ст. до н. е.) — давньокитайський мислитель.

БАБА ПАРАСКА ТА БАБА ПАЛАЖКА

Оповідання

Вперше надруковано як два окремі оповідання: «Не можна бабі Парасці вдержаться на селі» — в газ. «Киевлянин», 1874, 24 січня, № 11, с. 1—3; «Благословіть бабі Палажці скоропостижно вмерти» — у журн. «Правда», 1875, № 2, с. 903—914.

Автографи невідомі.

1874 р. оповідання «Не можна бабі Парасці вдержаться на селі» було надруковано в Києві у виданні «Повісті Івана Левицького» (с. 336—348) та в журналі «Правда» (№ 5, с. 196—203). 1875 р. окремою брошурою в Києві вийшло оповідання «Благословіть бабі Палажці скоропостижно вмерти». 1882 р. обидва оповідання були видані окремими виданнями.

Вперше як одне оповідання під заголовком «Баба Параска та баба Палажка. Часть 1: «Не можна бабі Парасці вдержаться на селі», часть 2: «Благословіть бабі Палажці скоропостижно вмерти» надруковано в Києві 1887 р. у виданні «Повісті Івана Левицького. Т. 1. Баба Параска та баба Палажка».

Пізніше Нечуй-Левицький написав продовження «Біда бабі Парасці Гришисі» (1908) і «Біда бабі Палажці Солов'їсі» (1908).

Подається за вид.: *Нечуй-Левицький Іван.* Повісті й оповідання, вид. 2. К., 1909, т. 1, с. 159—185.

МИКОЛА ДЖЕРЯ

Повість

Вперше надруковано в журн. «Правда», 1878, № 1, с. 3—187.

Автограф зберігається в Центральній науковій бібліотеці АН УРСР, ф. 1, № 7435. Він має авторську дату: «1876 року, 1 декабря, Кишинев».

На думку дослідників творчості Нечуя-Левицького, цей автограф не є першим чорновим, а переписаним начисто рукописом, над яким автор продовжував працювати.

Початок роботи Нечуя-Левицького над повістю орієнтовно можна віднести до 70-х років. У листі до О. Кониського від 1 травня 1876 р. письменник згадує: «Ще бувши в Київській академії, я почав писати народну повість для «Основи». «Основа» перестала виходити, і я покинув початок тієї повісті і загубив його. В Полтаві я написав «Дві московки», в Каліші «Рибалку», в Седлеці «Причепу», потім — загублену десь за границею Кулішем повість «Наймит Яріш Джеря» (т. 10, с. 270). Чи була ця повість першим варіантом «Миколи Джері» — невідомо.

1. Нечуй-Левицький, розуміючи, що в умовах загострення цензурних утисків повість у Росії не буде опублікована, надіслав її до Львова, в редакцію «Правди», де вона вперше вийшла в світ. Набірний рукопис і верстка не збереглися.

Композиційних змін у першодруку порівняно з існуючим автографом повість не зазнала. Авторська робота над текстом полягала в скороченні й уточненні окремих сцен і описів, образів, у збагаченні лексики твору.

Так, на початку твору скорочується сцена повернення Миколи з вулиці, де він сподівався зустріти Нимидору: «Тихою ходою смутний Микола побрів додому. Йому стало важко на душі. Як він переходив через хисткий місток, важкі колодки так тряслися під ногами, що він вхопився за поренчата і трохи не впав у воду. В його тряслись ноги. Він глянув з кладки на річку. Чиста річка вся блищала, ніби закидана зорями до самого дна. Зорі в воді дуже ясно показували її м'які береги. Микола вгледів у воді ті дві зорі, що він бачив, як лежав на току та дивився на небо, і йому чогось стало легше на душі. Він вернувся на тік і заснув міцним здоровим молодим сном, забувши й дівчат і всі зорі на небі» (рукопис, с. 3).

Скорочено детальний опис лову й обробки кефалі: «Пожирувавши на плавнях, кефаль почала вертатись з озера в море. Забродчики наплели з очерету рідких маток і поставили їх впоперек єриків засіками. Очеретяні матки зовсім перегородили єрики од моря, неначе стінами, а зараз коло їх по озеру ставили матки з дверима посередині. Кефаль прямувала в море, заходила тими дверима між матки,

верталась назад і, не потрапляючи в дверці, крутилася між стінками, ніби в засідці. Забродчики ловили кефаль хватками чи підсаками. Потім вони розвішували кефаль в порожній хаті на жердочках, по дві і по три, зчепивши їх мотузками, протягнутими через очі. На долу в хаті вони копали рівчаки, насипали туди опилків і розкладали на опилках жар. Опилки тліли, і риба задимлювалась цілий день. Задимлену кефаль складали в бочки, продавали в Одесі і розділяли бариш з отаманом» (с. 29). На с. 11 знято речення: «Вербівські люди не любили Бжозовського за те, що він дуже обдирав людей, бо в його було одним одне село, а в багатого графа не було такого здирства, і людям було далеко лучче жити в багатого графа».

Вилучив Нечуй-Левицький і речення, в яких в ідилічному плані малюється «вільна» земля: «Акерманщина була зовсім нова земля, з новими порядками» (с. 22); «Край був багатий, пишний, а вольні люди, працюючи задля себе, швидко зробили з його зелений сад» (с. 23); «Басарабським панам треба було робочих людей: в їх було землі велика сила, а робітників було мало, і вони з великою охотою приймали на свої землі українських бурлаків» (с. 29).

Послідовно автор скорочує описи оселі старого Джері, берегів Чорного моря, пасіки тощо.

Разом з тим письменник поширює, уточнює деякі місця в повісті, додає епізоди, доповнює картини окремими деталями і подробицями, поглиблює психологічні характеристики. Так, опис отаманової оселі («Вся оселя зеленіла, як рай», с. 23) у першодруку доповнюється: «Вся оселя зеленіла й пахла, як квітник. Акації стояли саме в цвіту, заквітчані масою білих китиць. Вони були схожі на здорові срібні канделябри. Гаряче повітря було повне гострих пахощів акації і розливало якусь розкіш на весь двір» (с. 112). Часто уточнення робиться для підсилення соціального звучання повісті. Зокрема, речення «Пани почали наймати зимою строкових на жнив'яний час за малу плату і накладали велику пеню на того, хто пропустив у жнива кілька днів» (с. 39) у першодруці поширюється: «Пани в тяжку для селян годину почали наймати зимою строкових на жнив'яний час за нікчемну плату і накладали велику пеню на того, хто пропускав у жнива дні» (с. 184).

У першодруці сцена роздуму Миколи про своє життя психологічно глибша. У рукопису (с. 35—36) Микола після розмови з Любкою йде на берег Раставиці, згадує першу зустріч із Нимидорою: «Він тепер не пустив ні сльози і тільки на все махнув рукою: «Все померло, все пропало й сліду не покинуло. Марно пропала моя жизнь, перегоріла й перетліла дурнісінько, і тепер зостався тільки попіл, доки й його не рознесе буйний вітер по світу, не поглине сира земля». Проте Микола помилився: з його не зостався попіл. Він і сам не добачив, що в йому ще горів великий жар, як після спалених дубових дров. Під сивим волоссям ще таїлась здорова, міцна, запекла й правдива душа. Гірка доля тільки збила його з дороги, і йому трудно було знов звернути на неї і піти нею рівно й спокійно». У першодруку автор дописав нову сцену, яка вмотивовує сумні слова Джері про своє життя: «Любка повела батька на кладовище і показала йому могилу над Нимидорою. Кладовище було обкопане глибоким ровом. На окопі росла густа дереза. З одного боку по окопі росли високі верби. Сонце тільки що сіло за горою, і його останнє рожеве проміння гасло на самих вершечках верб. Любка показала Джері Нимидорину могилу під вербами. Могила вже заросла травою. Микола зняв шапку, перехрестився й похилив голову, держачи обома руками шапку перед собою. Любка плакала. З Миколиних очей покотились дві здорові сльози і впали у траву.

Надворі було тихо, як у хаті, й мертво. В тій тиші було чути, як смерть витала над кладовищем. Микола довго стояв і думав, а потім тихо промовив, махнувши рукою:

— Все померло, все померло, й сліду не зосталось. Марно перегоріло й перетліло моє життя, і тепер зостався тільки попіл, доки його не поглине свята земля.

Одначе Микола помилився: з його не швидко став попіл. Він і сам недобачив, що в йому ще горів великий жар, як після спалених дубових дров. Під сивим волоссям притаїлась здорова, міцна, запекла й правдива душа.

З кладовища Микола пішов до священика і найняв панахиду за Нимидору» (с. 176).

Додається в першодруку абзац про негативне ставлення Миколи до церкви: «В Вербівці настав молодий піп і почав брати велику плату за треби. Джеря перестав ходити до церкви і як було вгледить попа, то зараз хапається за свою кишеню. Вряди-годи, одначе, Микола молився богу в пасіці, хрестячись та кланяючись до схід сонця» (с. 183).

Крім цього, письменник у першодруку замінює русизми: часи — годинник, крестяни — селяни, казна — скарб тощо.

Нечуй-Левицький хотів видати повість у Києві. У листі до В. Барвінського від 15 жовтня 1880 р. він просить: «Оце думаю послати (в Головне управління.— *Ред.*) ще третє прошеніє. Будьте ласкаві, перешліть мені через пошту один примірник «Миколи Джері» (т. 10, с. 280).

Подальша доля «Миколи Джері» складна. 1880 р. І. С. Нечуй-Левицький подав відбиток першого видання з «Правди» до Головного управління в справах друку у Петербурзі. Цензура не дозволила друкувати повість, оскільки правопис «Миколи Джері» не відповідав прийнятим нормам.

Переписавши твір з дотриманням усіх правописних вимог того часу, 1881 р. І. С. Нечуй-Левицький вдруге послав його до цензури. «Я послав його в Главное управление і подав уже третє прошение, щоб розрішили мені і «Дві московки», «Причепу» і «Кайдашеву сім'ю» разом з «Джерею». Одповіді ще й досі не маю» (т. 10, с. 282).

У «прошении» Нечуй-Левицький писав: «...прошу розрешить мне напечатать мою повесть на малорусском языке под заглавием «Микола Джеря...» (Центральний державний історичний архів СРСР (далі — ЦДІА СРСР), ф. 776, оп. 20, од. зб. 217, арк. 49).

Київський цензор, прочитавши рукопис, надіслав його в Головне управління в справах друку з висновком, що твір може друкуватись «за винятком деяких тенденційних місць» (там же, арк. 166).

Петербурзький цензурний комітет, розглянувши повість, 19 березня 1882 р. у висновку зазначив про можливість «дозволити повість до друку з такими вилученнями:

1-е: На стор. 44 вислів: «Якби міг, він, здається, задушив би пана своїми руками».

2-е: На стор. 76 слова Миколи Джері: «Не піду, мамо, до Києва, не хочу молиться та дурно богові пороги оббивати. Коли є той бог на світі, то він бог панський, а не мужицький, бо все добро оддає панам, а нам не дає нічого».

3-е. На стор. 172, де сказано, що «пристави, як і всяка поліція, добре оббирали українських бурлаків».

4-е. На стор. 245, де висловлює глум над духовною особою.

5-е. На стор. 246, де говориться про біснувату, що вона плювала на образи й на храм.

6-е. На стор. 259 і 260, де говориться про обурення селян з приводу нібито приховування височайшого маніфесту про звільнення їх від кріпосної залежності.

7-е. На стор. 302 і 304, де Микола Джеря виставляється підбурювачем селян до заворушень при наділенні їх землею і є непримиренним ворогом панів і євреїв» (там же, арк. 188, 189).

Проте видати окремим виданням повість знову не пощастило. 1883 р. вона була надрукована в альманасі «Рада», видання М. Старицького. Текст повісті був значно пошкоджений цензурою. Всі перелічені петербурзьким цензором місця було вилучено.

Авторських правок було порівняно небагато і мали вони переважно лексичний характер.

1886 р. письменник знову посилає повість (відбиток із «Правди») до Київського цензурного комітету. У доповідній Головному управлінню київський цензор писав, що «повість ця до передруковування в Росії не надається». Начальник Головного управління в справах друку наклав резолюцію на полях доповідної: «Цю повість «Микола Джеря» заборонити» (там же, арк. 104—105).

12 липня 1890 р. письменник повідомив: «Миколи Джері» 2-го видання київський цензор не пустив» (т. 10, с. 329).

У 1892 р. у Львові накладом редакції газети «Діло» у серії «Бібліотека найзнаменитших повістей» твір «Микола Джеря» вийшов окремою книжкою.

У цьому виданні послідовно скорочено і перероблено всі місця, де викривалось духовенство і церква чи говорилось про ставлення Миколи до церкви і попівства.

Наступне видання повісті було здійснене в 1899 р. у Петербурзі. Повість надрукована у складі першого тому творів письменника «Повісті й оповідання». На цей раз Нечуй-Левицький послав текст видання 1883 р. У доповідній Головному управлінню в справах друку від 29 жовтня 1898 р. з приводу першого тому творів І. Нечуя-Левицького петербурзький цензор писав: «Завдяки безсумнівному талантові автора і яскравості його барв, ця повість, сповнена глибокого інтересу, справляє сильне і занадто тяжке враження виключно внаслідок наполегливого і старанного аналізування автором темних сторін селянського побуту. З недалекого минулого постають у всій своїй непривабливості сумні явища суспільного життя, які почасти стали надбанням історії, а почасти й сьогодні не втратили свого значення, це: по-перше, ворожнеча, навіть ненависть, що проймає всі взаємини панів і селян; по-друге, деспотизм панів, жорстоких у свідомості своєї сили і влади, і беззахисне становище селян, приречених на загибель при найменшому обстоюванні своєї самостійності; по-третє, найжорстокіша експлуатація робітників власниками фабрик і, зрештою, як висновок із всього цього,— безвідрадність селянського життя й після звільнення від кріпосної залежності.

На підставі викладеного, цензор вважає за потрібне повість Івана Левицького «Микола Джеря» до друку не дозволяти» (ЦДІА СРСР, ф. 776, оп. 21, од. зб. 284, арк. 329—330). Але тимчасово виконуючий обов'язки начальника Головного управління в справах друку наклав резолюцію: «Друкувати дозволяється». Поклавши в основу видання 1899 р. текст видання 1883 р., письменник продовжував роботу над повістю. Він скорочує і спрощує багатослівні описи, усуваючи із них другорядні подробиці, намагається зробити економнішим і простішим виклад, прагне позбутись повторень. Автор скоротив у виданні 1899 р. опис берегів Раставиці, викреслив речення: «Одна висока верба похилилась над водою і своїм голим стовбуром, своїм крутим густим верхом дивиться в саму середину річки» (1883, с. 7); «Довге гарбу-

зиння з своїми розкішними, мов сито, листками простяглося бігти до води, як череда з поля» (там же, с. 7—8).

Скоротив Нечуй-Левицький один із перших описів зовнішності Миколи. У виданні 1883 р. було: «Микола вийшов з вишняку, увесь облитий сонцем. На сонці було дуже виразно видко його хисткий і тонкий стан, його тонку шию з кісточкою на горлі, трохи білішу од загорілого лиця, його невеликі руки з тонкими пальцями» (с. 10). Залишилось у виданні 1899 р.: «Микола вийшов з вишняку й наблизився до хати» (с. 8).

Значно скорочено опис повернення Миколи і Нимидори з поля. На с. 27 видання 1883 р.: «Микола з Нимидорою склали два полукіпки жита і пішли в село. Вся Вербівка з хатами, з вербами була ніби мертва. В селі по вулицях між густими рядками верб йшли дві живі душі, йшли мовчки, тихо, наче сунулись дві мари, то поринаючи в густій тіні під вербами, то виходячи на ясні плями, розкидані по дорозі, де біліли, як сніг, їх сорочки». У виданні 1899 р. залишилось: «Микола з Нимидорою склали два полукіпки жита і вернулись в село» (с. 30).

Нечуй-Левицький намагається уточнити портрети героїв, усунувши другорядні подробиці. Так, у виданні 1883 р. він подає такий портрет Миколи перед судом: «Його велике лице було дуже виразне, з широким лобом, з помірним тонким носом, з маленькою ямкою на переніссі, од котрої розходились на обидва боки чорні рівні брови і низько понависали над очима. З-під брів блищали невеликі темні горді очі. Лице трохи звужувалось униз і кінчалось м'яким круглуватим підборіддям. Губи були обведені дуже виразно. Широкуваті щоки спускались од очей і од висків вниз рівно, ніде не западаючи. Невисокий, але широкий лоб ясно світився під волоссям, підстриженим рівним пружком, над самим лобом; од того пружка просто й рівно спускались униз підстрижені виски і обхоплювали лоб по обидва боки, неначе чорні рамця. Чорні довгі вуса висіли вниз, як дві п'явки» (с. 91).

У виданні 1899 р. залишилось: «З-під густих низьких брів блищали невеличкі темні горді очі. Вид в його був сміливий. Невисокий широкий лоб ясно світився під волоссям, підстриженим рівним пружком над самим лобом. Чорні довгі вуса висіли, як дві п'явки» (с. 121).

Уточнюється і портрет Нимидори. Фраза «Її чимале лице стало ніби більше й видніше; чорні брови ясно малювались на широкому лобі навіть при неясному світлі од каганця» (1883, с. 23); у виданні 1899 р. скорочується: «Її чимале лице неначе побільшало; чорні брови були ніби намальовані на широкому чолі» (с. 26).

Одночасно з ущільненням тексту письменник часто вдавався до уточнення, доповнення. Так, поширюється опис душевного стану Миколи після розмови з Мокриною: «Його душа заколихалась, як човен на хвилястому морі, та не довго: тверда натура поставила на своєму» (1883, с. 81); «Його душа заколихалась, як хисткий човен на хвилястому морі, та не надовго; тверда натура перемогла це зрушення, перемогла серце і поставила на своєму» (1899, с. 107).

Письменник продовжує працювати над лексикою. Він виправляє слова: шлярка — оборка, ярлик — картуз, рожа — троянда, натура — вдача та ін.

Крім правок, зроблених письменником для поліпшення словесної тканини повісті, є правки, викликані, очевидно, об'єктивними обставинами. Автор дещо пом'якшує своє негативне ставлення до церкви та її служителів і ставлення Миколи до експлуататорів-кріпосників. Речення: «Він почав страшенно ненавидіти панів» (1883, с. 27) у видан-

ні 1899 р. має такий вигляд: «Він почав страшенно ненавидіти свого пана» (с. 31).

Письменник і далі продовжував працювати над текстом «Миколи Джері», не залишаючи наміру видати повість окремою книжкою з відновленими місцями, вилученими цензурою.

У березні 1900 р. повість знову була надіслана у київську цензуру (відбиток із «Правди»). Але Петербурзький цензурний комітет визнав її тенденційною і не дозволив її до друку. В листі від 29 листопада 1900 р. Нечуй-Левицький писав: «Цензура не пустила... «Миколи Джері» опрічним виданням...» (т. 10, с. 370).

Після цього письменник більше не намагався видати повість окремим виданням. Повість виходила у складі видань творів письменника «Повісті й оповідання». Останнє прижиттєве видання повісті вийшло 1909 р. у складі першого тому повістей і оповідань. Готуючи повість до цього видання, автор основну увагу спрямував на уточнення, доповнення розповіді побутовими деталями, насичення її фактичним матеріалом, що робило більш емоційною розповідь, виразнішими образи. Для прикладу наведемо сцену сутички Миколи з отаманом Ковбаненком. У виданні 1899 р. було: «Микола схопився з місця і крикнув: «Давай, отамане, добру вечерю, а то полатаю боки оцим києм». Микола вхопив в руки дрючка і потяг до себе. Між ними почалася тяганина.

— Пусти! — кричав Микола.

— Ба, не пущу! Яке право ти маєш зо мною битись! — кричав отаман» (с. 118—119). У виданні 1909 р.: «Микола схопився з місця й крикнув:

— Давай, отамане, добру вечерю, а то полатаю боки оцим києм. Це справді знайшовся гарний давалець: роботи дає багато, а харч дає видавцем. Знайдемо кращих, здатливіших од тебе наймачів.

— Ти, Миколо, бунтуєш мені усіх забродчиків, бо їх намовляєш. Для таких намовників на змагання та колотнечу в мене нема місця. Одчепись од мене з своєю намовою, напитуй собі деінде хазяїна.

Микола вхопив в руки дрючка й кинувся до отамана. Отаман вхопив за кінець дрючка й потяг до себе. Між ними почалася тяганина, трохи не бійка.

— Пусти! — кричав Микола, поскаженівши од злості.

— Ба, не пущу! Яке право ти маєш зо мною битися! — кричав отаман.— Ти мені не пригонич і не хазяїн. Тут моя воля волить!» (с. 114).

У виданні 1909 р. автор виправив друкарські помилки, невдалі вислови тощо. Це видання відрізняється від попередніх також поділом тексту на розділи.

Повість має не шість розділів, як раніше, а вісім. Перший і другий розділи видання 1909 р. відповідають першому і другому розділам попередніх видань. Розділи третій і четвертий створені із колишнього третього; розділи п'ятий і шостий — із четвертого; розділи сьомий і восьмий відповідають старим розділам п'ятому і шостому.

У виданні 1909 р. проставлена дата написання твору — «1876 року, 1 генваря». На титульній сторінці цього видання вперше стоїть прізвище «Іван Нечуй-Левицький».

У листі до українського письменника і громадського діяча П. Стебницького від 24 січня 1905 р. письменник підписується «Іван Нечуй-Левицький» і просить: «Отак мене титулували на юбілеї, так і підписуйте мене на моїх книжках, бо Левицьких в літературі аж три» (т. 10, с. 437).

Видання 1909 р. є наслідком понад тридцятилітньої творчої праці письменника і художньо найдовершеніше.

Після смерті Нечуя-Левицького повість «Микола Джеря» видавалась понад тридцять разів. Російською мовою вона виходила у Харкові (1929), в Москві (1956). І весь час, аж до 1965 р., коли повість вийшла в світ у складі Зібрання творів у десяти томах, вона друкувалась з купюрами. Лише в 1965 р. здійснилась мрія письменника, у третьому томі десятитомника повість вперше надрукована повністю, відновлено всі цензурні купюри.

Подається за останнім прижиттєвим виданням: *Нечуй-Левицький Іван.* Повісті й оповідання, вид. 2. К., 1909, т. 1, з відновленням цензурних купюр за виданням 1965 р.

[1] Лисенко Микола Віталійович (1842—1912) — великий український композитор, основоположник української класичної музики.

[2] Апостол — церковна книга, яка містить так звані діяння апостолів, їхні послання та апокаліпсис.

[3] Псалтир — найповніший цикл псалмів, християнських релігійних пісень. Входить до складу Старого завіту Біблії і приписується давньоєврейському царю Давиду. Насправді псалми пізнішого походження і належать не одному, а багатьом авторам.

[4] Акерман — колишня (до 1944 р.) назва м. Білгорода-Дністровського Одеської області УРСР.

НА КОЖУМ'ЯКАХ

Міщанська комедія на 5 дій

Вперше надруковано окремим виданням: На Кожум'яках. Комедія в п'яти діях. К., 1875.

Закінчивши 1874 р. п'єсу, Нечуй-Левицький надіслав її до цензури. Про це він писав у листі до В. Барвінського від 22 лютого 1875 р.:

«Я оце подав в цензуру на різдво нову комедію в 5-ти діях: «На Кожум'яках» з київського міщанського життя... Все це й досі спочиває в цензора. Комедію передайте, будьте ласкаві, для галицького театру, кому там треба буде передати, як тільки доведеться Вам її дістати од нас. «Марусю Богуславку» можна, здається, всю напечатати в «Правді», а комедія велика: не влізе в «Правду»; хіба напечатайте котру-небудь дію або сцени деякі» (т. 10, с. 258—259).

Цензурний дозвіл було одержано 7 січня 1875 р., і комедія вийшла окремим виданням у Києві.

Письменник продовжував працювати над п'єсою, готуючи друге видання. У листі до В. Барвінського від 29 серпня 1875 р. Нечуй-Левицький писав: «Комедії Вам не прислали, мабуть, тим, що я в другому виданні мушу її вкоротити на 2 печатні листи, бо вона дуже велика, і для сцени в такому виді вона не годиться. Цього видання «комедії» в себе і не видавайте, а підождіть до другого видання» (т. 10, с. 259).

У листі до І. Белея від 14 січня 1886 р. письменник сповіщав: «Знайшовся видавець моїх повістей, багатенький пан. Хоче він видавати другим виданням мої твори: «Унію», «Марусю Богуславку», «На Кожум'яках»...» (т. 10, с. 305—306).

Цензурний дозвіл було одержано 9 вересня 1886 р., і у 1887 р. в Києві твір вийшов під назвою «На Кожум'яках. Міщанська комедія на 5 дій. Друге виправлене видання Івана Левицького».

У процесі підготовки п'єси до другого видання Нечуй-Левицький уточнив заголовок: якщо у виданні 1875 р. п'єса називалась «На Кожум'яках. Комедія в п'яти діях», то у виданні 1887 р.— «На Кожум'яках. Міщанська комедія на 5 дій». Вніс зміни у склад дійових

осіб, зокрема викреслив у другому виданні Василя Небораку, поліцейського. Значну роботу провів письменник і над текстом твору. Авторська правка полягала в скороченні окремих сцен. Так, значно скорочено виходи другий, третій, п'ятий, сьомий, дев'ятий, десятий, дванадцятий, чотирнадцятий, п'ятнадцятий, шістнадцятий, сімнадцятий, вісімнадцятий, дев'ятнадцятий у першій дії. Зовсім знято шостий вихід, у якому в гостро сатиричному плані зображено царську поліцію:

Вихід 6

Горпина, Гострохвостий і десяцький Василь Неборака.

Василь Неборака. Хто тут кричить? Кому тут треба поліції?

Горпина *(кричить)*. Мені треба поліції! Десяцький! бери, в'яжи, веди його в часть!

Неборака. Кого треба брати в часть? За віщо?

Горпина. Оцього Гострохвостого беріть у часть та запріть його не то що в часть, але просто в крепость. Йому й кріпості мало! В Сибір його!..

Гострохвостий. Горпино Корніївно! Бога ради, не кричіть! Чи чуєте, вже на всіх Кожум'яках собаки брешуть; швидко люди набіжать.

Горпина. Нехай набіжать. Беріть його в часть!

Неборака. Та за віщо ж брати його? Нам треба знати тее.

Горпина. А за тее, щоб не збивав з пуття моєї Оленки, щоб не дурив її, коли хоче женитись з багачкою, щоб не манив її серед ночі на вулицю, де на горі рже ціла тічка.

Неборака *(сміється)*. О, за це треба було б забрати всіх тих, що там ржуть на Кисилівці. Не кричи, баба!

Гострохвостий *(шепче десяцькому)*. Візьміть її, прошу вас, та одведіть її за два-три квартали та й пустіть. *(Тиче десяцькому в руки гроші.)*

Неборака *(тихо до Гострохвостого)*. Добре! Спасибі! *(Голосно.)* Ну, бабо! Ходім до поліції, щоб ти не кричала на всю улицю, щоб ти не лякала серед ночі людей та не дражнила собак. Ходім та переночуємо в часті.

Горпина. Хто? Я переночую в часті?

Неборака. А хоч би й ти. Нам дан такий приказ. Хто вночі буянствує на вулиці, того ми кидаємо в каземат. Переночуємо одну нічку, не пропадемо!

Горпина. Я переночую в поліції за те, що боронила свою дитину од цього харцизника, од цього великорозумного волоцюги?

Гострохвостий. Горпино Корніївно! говоріть та не проговорюйтесь! Який я вам харцизник? Який я волоцюга? *(Киває до десяцького.)* Чого це ви напались на мене, причепились до мене, як реп'ях? Од вас не можна ні одхреститись, ні одмолитись, ні одпроситись.

Горпина. Так знайте Горпину Скавичиху! Скавичиха тобі не спустить. Ти думаєш, як я перекупка, то мене можна зневажати, тягти мене за правду в поліцію? Я таки встою за честь своєї дитини!

Неборака *(тягне Горпину в часть)*. Ступай! Ступай! Не гвалтуй на всю улицю. В поліції будемо розпитувати та балакати.

Горпина. Геть! Одчепись! *(Пручається.)* Мене в часть? За моє жито та мене й бито! Братська чудовна богородице! *(Пада на коліна і складає руки)*. Молюся тобі й жалуюсь тобі! *(Б'є поклони до братства.)* Не згуби мого дитяти! Покарай ти оцих шибеників...

Неборака. Що? Шибеників? Ми шибеники? *(Грубо тягне її і веде. Горпина опинається.)*

Горпина. Боже мій милий! Як же оце я покину саму Оленку в хаті? Не піду в часть! Не піду! Вбий мене отут на місці, а таки не піду! *(Сідає на землі.)*

Неборака. То я візьму на руки та понесу.

Горпина. Про мене, неси, про мене, тягни, а я сама не піду... (с. 40—42).

У виході сьомому знято такий текст:

Вихід 7

Горпина, Гострохвостий, Неборака й Оленка.

Оленка вертається, ставить відра, прожогом вбігає на сцену, ридає і кидається до матері.

Оленка. Мамо! Що ж оце я наробила! Боже мій милостивий, боже мій милосердний! *(Тихо.)* Яка ж я нещаслива! Вперше я полюбила і за любов мою неначе бог покарав мене. *(До десяцького.)* Коли берете матір в поліцію, то й я піду з матір'ю, піду й відра оттам покину серед улиці. Моя мати ні в чому не винна: одна я винна.

Горпина. Ось хто винен! Тільки стоїть та баньки вилупив *(показує на Гострохвостого)*. А Горпина Скавичиха все-таки сама не піде в часть.

Неборака. Звощик! Звощик!

Горпина. Про мене, нехай буде два звощики, а я все-таки не піду в часть.

Неборака *(дужче)*. Звощик! Звощик! Де ті звощики подівались? На лихо, неначе їх чортяка похапала.

Оленка. Мамо! Коли йти в часть, то й я з вами піду. Я сама боюся й додому вертатись.

Горпина. Он хто проведе! *(Показує на Гострохвостого.)*

Оленка *(ламає руки)*. Ой, що ж я нещаслива наробила? Чи я в такий час по воду вийшла, чи я в такий час отут зупинилась! *(До Небораки.)* Будьте ласкаві! прошу вас! пустіть нас додому. Нічка мала. Завтра, як свіне, нам треба бігти на базар.

Неборака. Ступай в часть з матір'ю! Нам буде веселіше. До нас такі красуні рідко попадаються. *(До Горпини тихіше.)* Знаєш що, стара? Корзиночку яблучок, та й з богом до своєї хати! Добре?

Горпина. Добре!.. Авжеж добре! Корзиночка яблук дасть нам хліба-солі на цілий день. За віщо я буду давати корзиночку яблук? Думаєш, що мені легко достається насущний хліб?

Оленка. І господи! Цілий день удвох з матір'ю ганяємо, поки заробимо зайву копійку.

Неборака. А людей, стара, обдурювати? Га? Признайся!

Горпина. Обдурюєм! Знайшов обдурщицю! Самі ви обдурюєте, а на нас тільки пеню складаєте. Я на шаг обдурю, а на карбованця вам, сибірним, правди наговорю! От що! Горпина Скавичиха за себе встоїть, і за свою дочку встоїть, таки встоїть, хоч нехай вас тут назбирається повна улиця. Стріляй на мене, а я таки на своєму стану, за правду стану *(б'є кулак об кулак)*.

Неборака. Гр-гр-гр. Такого гуркала я під Севастополем не чув! Єй же богу, не чув. Під Севастополем, хранив бог, зостався жив, а з сією бабою як ще трохи потягаюсь, то навряд чи вискочу з Кожум'яків живим. *(Солодко.)* А корзиночку яблуків таки дайте, щоб од мене одчепитись, та ще й зараз, бо до завтрього з голови вискочить.

Горпина. З дурної голови, може, й вискочить. Та дам уже, дам, тільки одчепись од мене, од моєї душі. Оце прикликала дідька на

свою біду! І де він у гаспида взявся, сибірний, каторжний, поганий, паршивий, холомшивий!

Неборака. Ей, бабо, не лайся, бо даси дві корзиночки яблучок. Се чиста севастопольська батарея!

Горпина *(до десяцького)*. Та ходім уже, ходім! *(Бере Гострохвостого за рукав і тягне.)*

Гострохвостий. А це що? Може, мене хочете в поліцію завести?

Горпина. Цур їй, пек їй, тій поліції. Я боюся випустити вас з рук, не договоривши всього діла до кінця (с. 42—44).

Знято й останній монолог Небораки у сьомому виході:

Неборака *(вертаючись)*. От так роби, Неборако! З одного трохи потягни, і з другого трохи потягни! З миру по нитці, то й поліція облатається (с. 46).

Скорочує письменник вихід другий у дії п'ятій, що свідчить про прагнення автора до лаконізму, конкретності, стрункості.

Вихід 2

Химка й Педоря.

Педоря *(заглядаючи в хвіртку)*. Добривечір тобі, Химко! Йди лиш сюди до воріт, та побалакаємо трохи.

Химка. Еге, побалакаємо. Кому неділя, а мені будень. Чи знайшла службу? Чи не стала в тієї старої, навіженої Скавичихи?

Педоря *(входить у двір)*. Де там тобі! Я в неї була за поденщицю. Де вже їй держати наймичку! Я оце стала в її сусід, Піскунів. Чи це в вас весілля, чи що?

Химка. Та еге ж. Євфросина йде за Гострохвостого. Бач, як гуляю на весіллі.

Педоря. Чи й Скавичиха вже притяглася на весілля?

Химка. Де там! Тут якесь хапане весілля, бо й гостей, кажуть, буде мало.

Педоря. Може, Скавичиха й не знає про весілля. Побіжу ж я та скажу. Може, дасть чарку горілки, як наскочу на веселу. Прощай, Педоре, та біжи швиденько, бо вже молода вбирається до вінця (с. 90—91).

Знято вихід четвертий, дія п'ята, монолог Химки, як такий, що не відіграє ніякої ролі в розвитку і русі головної лінії п'єси.

У першодруці задовгий вихід чотирнадцятий. Письменник знімає малопереконливий благополучний кінець примирення родичів:

Сидір Свиридович *(до Горпини й Оленки)*. Ходім, сестро, до хати та вип'ємо по чарці, та й забудемо того брехуна Гострохвостого. Чи то ж ми не знайдемо зятів? Наші дочки, як голубочки! Не сердьтесь, сестро, бо ми в цім ділі, їй же богу, нічим не винні. Поцілуймось та попростімся, та й заживемо по-давньому, по-старому.

Горпина Корнії́вна. Та й попростімся, коли вже до того йдеться. *(Цілується з Сидором Свиридовичем, Євдокією Корнії́вною і з Євфросиною. Євфросина оступається.)*

Євфросина. Не обнімайте мене, тітко, бо помнете квітки й сукню. *(Тихо.)* Пхе! Так і тхне яблуками та льохом. *(Обертаючись до Оленки.)* Оленко! Ти бачиш, ти знаєш, що я не винна! Ти бачиш, що я не хотіла одбити од тебе жениха. Ти бачила, хто такий Гострохвостий, і не сердься на мене. *(Цілується з нею.)*

Оленка. Я вже ненавиджу Гострохвостого. Моя любов хто його зна де й ділась. Виступив Гострохвостий у хвіртку і, здається, поніс з собою всю мою любов. Тепер він ні твій, ні мій.

Сидір Свиридович. Прошу покорно в хату, та нап'ємося чаю, та вип'ємо по чарці, та й забудемо те погане лихо, поки друге не настигло.

Євфросина йде до саду. Всі йдуть у хату (с. 106).

У виданні 1887 р. додається сцена із кредиторами Берком та Вольком, які прийшли, щоб Рябко заплатив борги Гострохвостого. Гострохвостий не тікає, як у першодруці, а Волько й Берко його ловлять за руки й ведуть з двору.

Закінчується комедія у другому виданні виходом одинадцятим, у якому Сидір Свиридович запрошує гостей до хати.

Значних скорочень та певного пом'якшення зазнали деякі сцени сварок між сім'ями Рябка і Скавичихи, зовсім знято сцену сварки Оленки із матір'ю. Письменник-реаліст знімає натуралістичні сцени, намагається дати стислі і влучні характеристики персонажам, без зайвих підкреслень негативних рис.

Друга редакція комедії засвідчує зростання майстерності письменника, поглиблюється реалізм комедії, посилюється її соціальне звучання.

Проте комедія потребувала сценічної переробки. У листі від 17 березня 1883 р. М. Старицький писав до І. Нечуя-Левицького: «Дорогий і вельмишановний Іван Семенович!

Драматичний комітет мені допоручив переглядіть Ваші «Кожум'яки» і виробить план, як би їх приpихтувать до сцени. Я зробив це і читав свій план, і його дуже хвалили; отож тепер засилаю його до Вас на санкцію. Будьте ласкаві, прочитавши, найшвидше його повертайте назад з одповіддю.

Отож з плану зауважте Ви, що І дію треба зробити зовсім наново, а також здебільша й IV. II дія вирихтується із різних шматочків І Вашої і VI із нових додатків; III зостанеться без переміни. Також тут треба додати і мені наполовину праці, то чи не дозволите мені узятись за це і чи не признаєте в такім разі правильним, щоб і я коло Вашої фамілії поставив свою, себто щоб було написано: комедія Левицького — Старицького? Коли згода, то продивіться план, зробіть свої уваги і пришліть мені його зараз же, тоді я мерщій візьмусь до діла. Хоч у моєму плані і стоять деякі фрази, але це тільки нарис, про що буде розмова,— у настоящій комедії вони можуть бути зовсім інакшими» (т. 9, с. 469).

П'єса була перероблена і вперше за підписом І. Нечуя-Левицького та М. Старицького надрукована 1890 р. у збірці творів М. Старицького «Малороссийский театр» під заголовком «Панська губа, та зубів нема. (За двома зайцями). Комедія із міщанського побиту. З співами й танцями в IV діях».

Від того часу комедія не сходить зі сцени. Вона надихнула колектив Київської студії художніх фільмів ім. Довженка на створення кінофільму «За двома зайцями».

Подається за вид.: На Кожум'яках. Міщанська комедія на 5 дій. Друге виправлене видання Івана Левицького. К., 1887.

[1] Кожум'яки — історична місцевість у Подільському районі Києва. Розташована між Старокиївською і Замковою горами. Тут за часів Київської Русі жили ремісники-кожум'яки. Поряд з Кожум'яками знаходиться історична місцевість Гончарі.

[2] Глибочиця — Глибочицька вулиця у Києві, простягається від вулиці Артема до Нижнього валу. Назва походить від річки Глибочиці, яка починалася на Лук'янівці й, перетинаючи Поділ, впадала у Дніпро. Після перепланування Подолу, викликаного пожежею 1811 р., течію Глибочиці спрямовано в спеціальний рівчак, який тепер взято в каналізаційний колектор.

ПОЯСНЕННЯ СЛІВ

Акáхтист (акáфіст) — у християнській богослужебній літературі особливий вид молитовно-хвалебних пісень на честь Христа, богородиці й святих

Амвóн — підвищення в церкві перед так званими царськими вратами, з якого проголошуються проповіді

Аналóй — високий, з похилим верхом столик у церкві, на який кладуть ікони, богослужебні книги

Бабáйка — велике весло, прикріплене до човна

Бабúнець — окреме місце в церкві, де стоять жінки

Бакáй — вибій з водою, калюжа на дорозі; баюра

Бакаля́р — школяр

Балагýла — критий дорожній візок

Бáрки (брáти за бáрки) — хапати за груди; настійливо чогось домагатися

Барлíг — брудне місце для спання або схову; сміття

Баядéрка — індійська танцівниця й співачка, яка брала участь у релігійних церемоніях або святах

Берлúнка (бáрка) — велике річкове плоскодонне вантажне судно

Бескéття — круті урвища, провалля

Битéльня — верстат для первинної обробки льону, конопель

Битлúвий — який має звичку битися, накидатися на всіх

Бíдка — тут: двоколісний одноконний візок на одну або дві особи

Благочúнний — служитель культу, що керує церквами кількох парафій

Бурбóн — брутальна, некультурна людина

Бурлáка — людина без постійної роботи і постійного місця проживання

Бурнýс — просторе жіноче пальто з широкими рукавами

Бýрці — баки, бакенбарди

Вáрево — варена їжа; квашені городні овочі

Велúка п'я́тниця — страсна п'ятниця перед великоднем

Велúкий піст — піст перед великоднем

Верствá — тут: ряд снопів, покладених горизонтально

Вертéп — старовинний пересувний ляльковий театр, де ставили релігійні й світські п'єси

Вильóти — відкидні рукава старовинного одягу

Вúправа — тут: посаг

Вúсповідати — тут: гостро вказати на хиби в поведінці, діях; вилаяти

Вúхідчини — народний звичай відзначати залишення житла при переїзді, виїзді і т. ін.

Вíдпуст — молитва, якою відпускаються гріхи

Вíйя — дишло у воловому возі

Возвíз — узвіз

Возо́вня — приміщення, де зберігаються вози, сільськогосподарський реманент

Войдува́тись — вовтузитись, борюкатися

Волосни́й — особа, що працює у волосній управі (старшина, писар)

Воло́хи — загальна назва середньовічного населення Придунайських князівств і Трансільванії, з якого в другій половині XIX ст. сформувалися румунська та молдавська нації

Галага́н — тут: поплавок на великій рибальській сіті

Га́лька з хлі́ба — маленькі кульки з хліба

Гарманува́ти — молотити, тягаючи кіньми або волами коток чи колодку

Гарц (га́рець) — у дореволюційній Росії міра сипких тіл, що дорівнює 3,28 літра

Гебраї́ст — фахівець з стародавньої єврейської мови, культури

Ги́лка — давня народна гра в м'яч

Гові́ти — постити; сповідатися і причащатися

Голоцю́цьок (голопю́цьок) — безпере пташеня; маленька дитина

Горсе́т (корсе́тка, керсе́тка) — верхній жіночий одяг — безрукавка, пошита в талію з кольорової тканини

Гре́бінь — високий дерев'яний стояк із зубцями, на які насаджується пряжа при ручному прядінні

Гуме́нний — прикажчик, що організовував роботу на току поміщика

Деме́но — кермо

Дере́вня — зрізані дерева, ліс для будівництва; колоди

Деся́цький (деся́тник) — у дореволюційній Росії нижчий поліцейський чин на селі, якого обирали селяни

Дзи́глик — стільчик

Діл — долина, низ

Для́вий — який здійснюється повільно, без поспішності

Дорме́з — старовинна карета, пристосована для спання в дорозі

Дортуа́р — у дореволюційній Росії загальна спальня для вихованців закритих навчальних закладів

Драни́ця (дра́нка) — тоненькі дощечки для оббивання стін і стелі під штукатурку, для покриття дахів

Дуб — великий човен, видовбаний з суцільного дерева (переважно дуба) або дощок

Є́рик — канал

Же́льман — весняна гра, хоровод; веснянка, гаївка

Зава́льний — якого є багато; який має великі розміри й велику вагу

Зага́та — споруда для затримання руху води в річці, потоці і т. ін.

Заї́зд — приміщення для зупинки, ночівлі проїжджих, з двором для підвід, коней і т. ін.

Заку́ція (екзеку́ція) — виконання судового чи адміністративного вироку про смертну кару, тілесне покарання, стягнення боргу, податку і т. ін.

Заметі́ти — заразити

Зано́за — дерев'яна або металева палиця, яку вставляють у край ярма, щоб віл не випрягався

Запа́ска — жіночий одяг у вигляді шматка тканини, переважно вовняної, що використовується замість спідниці для обгортання стану поверх сорочки

Заснічений — засипаний чимнебудь сипким

Збутля́віти (збутві́ти) — зіпсуватись, згнити

Зверете́нитися — скрутитися, завертітися

Зга́га (за́га) — спрага

Зма́жка — сварка

Каби́ця — відкрита літня кухня (піч) у дворі або садку

Камила́вка — високий циліндричний із розширенням догори головний убір з оксамиту, що носять православні священики як відзнаку, нагороду

Кантоні́ст — у кріпосницькій Росії солдатський син, що від народження приписувався до військового відомства, навчався в спеціальній військовій школі й відбував тривалу військову службу

Катери́нка — невеликий механічний орган без клавіш у вигляді коробки з лямкою, що надівається на плече

Киба́лка — старовинний жіночий головний убір, що має форму півмісяця

Кі́ска — ніж із куска коси

Коафю́ра — зачіска

Ковга́нка — дерев'яна ступка для товчення сала

Кодільни́чий — рибалка, який тягне канат (кодолу) під час витягання невода

Кодо́ла — дуже грубий і міцний мотузок; линва, канат

Козачи́на (козаки́н) — чоловічий короткий каптан на гапликах із брижами ззаду та стоячим коміром

Козубе́нька (козу́б) — ручний кошик із лубу або лози

Коробе́йник — у дореволюційній Росії мандрівний крамар, що розносив по селах у коробі дрібний крам

Корогва́ — прикріплене до довгого держака полотнище з зображенням Христа або інших святих, яке несуть під час хресного ходу

Коря́к — кругла посудина з ручкою для зачерпування і виливання води

Ко́тики (коти́) — вид теплого, переважно жіночого одягу

Ко́чет — пристосування на човні для прикріплення весла; гніздо для весла

Кри́лас — підвищене місце у церкві для хору, читців із правого та лівого боку від середніх дверей вівтаря

Кри́лаш — помічник рибальського отамана

Ку́жіль — прядиво або вовна, намотані на кужівку

Ку́льша — стегно

Кунту́ш — верхній розпашний чоловічий і жіночий одяг заможного українського і польського населення XVI—XVIII ст.

Ку́п'я — горбик на луці чи болоті, порослий травою або мохом

Кушні́р — фахівець, що вичиняє хутро із шкури та шиє хутряні вироби

Ли́пець — липень

Лушня́ — кривий шматок дерева, який верхнім кінцем упирається в верхню зв'язь воза, а нижнім надягається на вісь, таким чином підтримує полудрабок

Лща́ти — розриватися, давати тріщини або лопатися, видаючи різкі звуки

Ля́ма (ля́мка) — широкий ремінь із шкіри або міцної тканини, який пристосовують для тягнення вантажів або полегшення їх переноски

Маковійове зілля — квіти, з якими йдуть до церкви віруючі 14 серпня, в день церковного свята Маккавеїв

Манти́ль — коротка жіноча накидка без рукавів

Мартопля́с — вітрогін, жевжик

Мархо́тка — тютюн

Матерба́с (пістря) — груба, звичайно саморобна тканина з різнокольорових лляних та бавовняних ниток, а також візерунок, який має ця тканина

Матня́ — тут: середня частина невода у вигляді вузького довгого мішка, куди потрапляє риба під час лову.

Маторже́ник — корж із маком

Ма́точини — середня частина колеса у возі з отвором для осі та гніздами для спиць

Мацапу́ра — неохайна або незграбна людина

Ме́рва — м'ята терта або зопріла солома

Мере́жа — риболовна сіть з великими вічками
Метіль — метелиця
Ме́тка — нанизаний на нитку, дріт ряд чого-небудь; багато кого-, чого-небудь
Ми́тель — тепла лужна вода для миття або прання
Мни́шки — варені коржики із сиру з борошном

На́бір — у борг, без грошей
Намі́тка — покривало з тонкого серпанку, яким зав'язують поверх очіпка голову заміжньої жінки
Нари́тники — частина кінської збруї, що утримує хомут або шлею від сповзання на шию
Не́крут — рекрут
Некру́тчина (рекру́тчина) — перебування в царському війську

Обича́йка — обід сита, решета, бубна і т. ін.
Облямі́вка — вишивка або смужка тканини, хутра і т. ін. на краях одягу, взуття для оздоблення; те, що смугою оточує що-небудь
Оболо́нь — заплавні луки
Обрі́к — дрібно посічена солома з вівсом, дертю для годівлі коней
Обстрьо́паний — пошарпаний, обдертий
Оде́нки — спільна робота заміжніх жінок (прядіння, вишивання) у зимові дні
Одесну́ю — праворуч
Окі́п — рів з земляним насипом, валом навколо чого-небудь
Опру́г (упру́г) — міра площі, ділянка землі, яку можна зорати однією упряжкою волів
Осаву́ла — прикажчик у панському маєтку
Острі́шок — нижній край солом'яної або очеретяної покрівлі, що нависає над стіною; стріха
Офіціаліст — службовець в адміністрації приватного маєтку
Очіпок (чіпок) — старовинний головний убір заміжньої жінки у формі шапочки, часто з поздовжнім розрізом ззаду, який зашнуровують, стягуючи сховане під ним волосся
Ошу́ю — ліворуч

Падкува́ти — бідкатися
Па́морока — туман, імла, нездатність правильно судити про що-небудь; нерозуміння того, що відбувається
Пара́фія — нижча церковно-адміністративна організація, що об'єднує віруючих, яких обслуговують церковнослужителі одного храму
Пароксизм — сильний приступ, раптове загострення якої-небудь хвороби
Па́сія — особливе церковне служіння в перші чотири тижні великого посту, по п'ятницях
Па́цати — ляскати, шльопати по чому-небудь, звичайно рідкому
Переве́сниці — жінки однакового віку, ровесниці, однолітки
Перезва́ — у дореволюційні часи частина українського весільного обряду, звичай, за яким родичі молодої після першої шлюбної ночі йшли або їхали з відповідними обрядовими піснями на частування до хати молодого
Перепіча́йка — жінка, що випікає хліб, бублики тощо на продаж
Пере́сип — природний вал із піску або гальки, який відокремлює затоку від відкритої частини моря чи озера
Пили́півка — піст перед різдвом
Пи́нхва — груба витівка, під час якої вдувають через паперову трубку дим тліючої вати в ніс сонного; да́ти пи́нхви — зробити що-небудь підступне, неприємне для іншої особи
Пи́тель — млин, на якому змелюють біле борошно особливим помолом
Півмі́ток — міра пряжі, яка дорівнює половині мітка, тобто 20—30 пасмам

Підбійка — підкладка

Підтичка — нижня частина жіночої сорочки, пришита звичайно в поясі до верхньої

Підто́ка — колода у возі, яка з'єднує його передню частину із задньою

Піст — за церковними правилами невживання скоромної їжі

Пічу́рка — заглиблення в зовнішній стіні печі; невелика пічка

Плис — бавовняний бархат

Пли́ском — плоским, широким боком донизу

Плічко — шинка з передньої свинячої ноги

Повіс (повісмо) — пучок оброблених конопель або льону, готовий для прядіння, а також одержана з нього пряжа

Повітка — господарське приміщення для утримання домашніх тварин або зберігання сільськогосподарського реманенту та різного майна

Пода́ти на ча́сточку — пожертвувати на церкву в ім'я здоров'я ближнього або родича, а також за упокій душі померлого

Поду́шне — у дореволюційній Росії податок державі, подать поміщикові, стягувані з кожної душі податного стану

Покра́сич — коцюба, кочерга

Покрівець — накривка для бджолиних вуликів; накривка для чого-небудь

По́куття — в українській селянській хаті куток, розміщений по діагоналі від печі, та місце біля нього

Поліщу́к — житель або уродженець Полісся

Поренча́та — поручні, бильця

По́сад — тут: місце за столом, де сидять наречений і наречена під час весілля

Посе́сія — у царській Росії переданий в оренду державний маєток; узята в оренду земля, мануфактура тощо

Посе́сор — власник посесійного підприємства

Послу́шник — монастирський прислужник, що відбуває послух

Почи́пок — пряжа, намотана на веретено, або кількість цієї пряжі, знятої з веретена

Прида́нки (прида́ни) — весільні гості з боку нареченої, які прямують із нею в дім нареченого

Примі́ти — могти

При́сок (приск) — гарячий попіл із жаром

Притві́р (притво́р) — передня частина церкви за папертю; засув

Причі́лок — бокова стіна будинку; бокова частина даху

При́шиб — притулок, причал

Проду́хвина — отвір, щілина, діра в чому-небудь

Про́скура — білий хлібець особливої форми, що використовується в православному богослужінні

Про́скурниця — жінка, що випікає проскури

Проча́нин — богомолець, паломник

Прошпе́титися — провинитися в чому-небудь, завинити перед кимось

Про́ща — богомілля, паломництво

Пу́щення — останній день вживання скоромної їжі перед постом

П'я́тка — тут: стіжок з п'яти снопів, складених на полі

Разура́зний — постійний

Рай о́к — тут: верхній ярус театрального залу

Рафина́д — заводське приміщення, де виготовляли цукор рафінад

Ревізія — у кріпосницькій Росії перепис населення, що повинно було платити подушну подать і відбувати рекрутську повинність

Різа — відрізна від великого масиву ділянка землі, яка в різних областях України дорівнювала трьом, шести або десяти моргам

Різни́ця — бойня

Ріпиця — основа хвоста хребет-

них тварин; основа, початок чого-небудь

Роза́шок (розсо́ха) — розгалуження двох гілок, відростків на дереві, роздвоєння на кінці якого-небудь предмета

Ро́зв'язь — розв'язані (для молотьби) снопи

Ро́ндо — музична форма, для якої характерне кількаразове повторення основної музичної теми, що чергується з побічними; музичний твір, написаний у такій формі

Сага́ — річкова затока; протока, рукав ріки, улоговина серед піщаних відкладів річки

Са́жень — давня східнослов'янська міра довжини, яка вживалася до запровадження метричної системи мір; з XVIII ст. дорівнювала 3 аршинам, або 2,134 м

Сатурна́лії — у стародавньому Римі народне свято після закінчення польових робіт на честь бога часу й землеробства Сатурна

Семря́жка (семиря́жка) — верхній селянський одяг із грубого домотканого сукна, сірячина

Скапцані́ти — стати бідним, збідніти

Скарбо́ві гро́ші — державні гроші

Скрива́ти молоду́ — одягати на голову молодої головний убір заміжньої жінки

Сли́вень — майже

Слима́к — послушник

Соб — вигук, яким повертають волів або коней ліворуч

Сорокоу́ст — у православній церкві молитви по покійникові, які читаються протягом сорока днів після смерті; сороковий день після чиєї-небудь смерті

Спаш — псування, з'їдання посівів тваринами; потрава

Ставни́к — великий церковний свічник або велика свічка для церковного свічника

Ста́йка — ряд кіп, полукіпків (пшениці, жита тощо) на полі

Стан — у дореволюційній Росії адміністративно-поліцейський підрозділ повіту; поліцейське управління в такому підрозділі

Станови́й (при́став) — начальник місцевої поліції

Ста́ня — стайня

Статкови́тий — статечний, хазяйновитий

Стільни́ця — верхня дошка, кришка стола, селянської скрині

Страсть — вечірнє богослужіння в страсний четвер

Стяблó — поміст, дошка в рибальському човні для складання сітей

Стя́гель — частина полудрабка, поперечні жердини на зразок драбини

Су́головок — межа між двома полями у вигляді незасіяної смуги; польова стежка

Сухозлі́тка — дуже тонкі пластинки золота, яким покривають, оздоблюють що-небудь

Та́рас — хмиз, хворостиння

Та́хля — кахля

Те́рниця — знаряддя для тіпання, тертя льону, конопель і т. ін.

Ти́ква — череп'яна посудина, подібна до глечика, з дуже вузьким горлом, у якій носять або тримають воду, вино тощо

Ти́тар — церковний староста

Това́р — переважно велика рогата худоба

То́ня — улов риби, добутий під час одного закидання невода

Тре́ба — релігійний обряд (хрестини, вінчання і т. ін.), який здійснює священик на замовлення віруючих

Тре́фний — нечистий, брудний

Тру́сок — дрібний хмиз; сухі тріски

Ухна́ль (вухна́ль) — спеціальний цвях, яким прибивають підкову до кінського копита, а також підісок до осі

Фе́ска — шапочка, звичайно червона, у формі зрізаного конуса з китицею; чоловічий головний убір — належність на-

ціонального костюма в деяких східних країнах

Фіжми — предмет жіночого модного одягу у XVIII — на початку XIX ст.— каркас з китового вуса у формі обруча, який одягали під спідницю, щоб надати пишності фігурі, а також спідниця з таким каркасом

Хамло́ — тут: галуззя, хмиз

Харпа́к — бідняк, злидар

Хванабе́рія (фанабе́рія) — недоречна гордість, пиха, чванливість

Хля́нути (хля́ти) — дуже слабнути, худнути від недоїдання; виснажуватися

Хо́ри — відкрита галерея, балкон у верхній частині церкви (для розміщення хору)

Хре́щик — рід гри, в котрій одна пара гравців ловить другу, яка після голосового сигналу розбігається, тікаючи від першої пари

Цабе́ — вигук, яким волів повертають праворуч

Ца́рина — околиця, край села; необроблюване, поросле травами поле

Цебе́р — велика дерев'яна посудина, що має вигляд зрізаної діжки, яку використовують для різних господарських потреб (для збирання помиїв, годівлі худоби і т. ін.)

Цу́рка — короткий обрубок дерева; тут: дитяча гра, в якій кийком вибивають цурку з окресленого на землі кола чи з викопаної для цього ямки

Ча́полоть (ча́полоч) — багаторічна трав'яниста злакова рослина; використовується в харчовій промисловості (при виготовленні горілки-зубрівки)

Чарда́к — палуба судна

Че́бчик (чебре́ць) — дикоростуча напівкущова медоносна рослина

Че́люсті — вихід кухонної печі, отвір дугастої форми між припічком і внутрішньою частиною печі

Чеме́рка — старовинний чоловічий верхній одяг, пошитий у талію з фалдами ззаду

Че́рвець — червень

Чинш — натуральний або грошовий податок, що його платили поміщикам чи на державу в феодальній Європі

Чи́стий четве́р — четвер страсного тижня великого посту

Чолопо́чок (щолопо́к) — вершина, верх гори

Ша́басковий — шабасовий; що стосується шабасу

Ша́баш — суботнє свято, відпочинок, передбачений іудаїзмом

Шаг — до революції на Україні дрібна розмінна монета вартістю півкопійки; гріш

Шапли́к — невисока широка дерев'яна посудина, що має вигляд зрізаної бочки

Шапова́л — майстер, який виготовляє з вовни шапки та інші вироби способом валяння

Шараба́н — легкий однокінний двоколісний візок

Ша́рварок — додаткова до панщини феодальна повинність по будівництву і ремонту мостів

Шинк (шино́к) — заклад у дореволюційній Росії, де продавалися на розлив спиртні напої, корчма

Ши́шка — булочка, яку виготовляють на весілля

Шо́рка — частина кінської упряжі

Штука́р — той, хто спритно, уміло робить що-небудь; жартівник, пустун

Шу́тий — який не має рогів; безрогий

Ю́бка (ю́пка) — верхній жіночий одяг у вигляді довгої корсетки

Ярму́лка — шапочка з м'якої матерії без околички

Ятка — накриття, зроблене з хворосту, очерету, полотна тощо для захисту від сонця, дощу та ін.

ЗМІСТ

Іван Нечуй-Левицький. *Н. Є. Крутікова* 5

ПОВІСТІ ТА ОПОВІДАННЯ

Дві московки. *Повість* 32
Рибалка Панас Круть. *Оповідання* 79
Хмари. *Повість* 101
Баба Параска та баба Палажка. *Оповідання* 414
I. Не можна бабі Парасці вдержаться на селі 414
II. Благословіть бабі Палажці скоропостижно вмерти . . . 424
Микола Джеря. *Повість* 435

На Кожум'яках. *Міщанська комедія на 5 дій* 537

Примітки 601

Пояснення слів 631

Академия наук Украинской ССР
Издательство «Наукова думка»

БИБЛИОТЕКА УКРАИНСКОЙ ЛИТЕРАТУРЫ

Дооктябрьская украинская литература

ИВАН НЕЧУЙ-ЛЕВИЦКИЙ

Произведения в двух томах

ТОМ
1

Повести и рассказы
Пьеса

Составитель и автор примечаний
ВАЛЕНТИНА ЯКОВЛЕВНА ПЫПЧЕНКО

(На украинском языке)

Киев, издательство «Наукова думка»

Редактор
В. А. ЗІПА
Художник
В. М. ДОЗОРЕЦЬ
Художній редактор
Р. К. ПАХОЛЮК
Технічні редактори
Б. М. КРИЧЕВСЬКА,
І. А. РАТНЕР
Коректори
З. П. ШКОЛЬНИК,
Л. І. СЕМЕНЮК

Інформ. бланк № 7109

Здано до набору 19.07.84. Підп. до друку 13.12.84.
Формат 84×108/32. Папір друк. № 2. Літ. гарн.
Вис. друк. Ум. друк. арк. 33,6. Ум. фарбо-відб. 33,6.
Обл.-вид. арк. 39,91. Тираж 181000. Зам. 5-1302.
Ціна 4 крб. 20 к.

Видавництво «Наукова думка».
252601 Київ 4, вул. Репіна, 3.

Віддруковано з матриць 4-ї військової друкарні
на Книжковій фабриці ім. Фрунзе,
310057, Харків 57, вул. Донець-Захаржевського, 6/8.

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

СЕРІЯ
«ДОЖОВТНЕВА
УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА»

ВИПУЩЕНО:

ІВАН КОТЛЯРЕВСЬКИЙ
1982, 320 с.

ГРИГОРІЙ КВІТКА-ОСНОВ'ЯНЕНКО
1982, 544 с.

МАРКО ВОВЧОК
1983, 640 с.

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА XVIII ст.
1983, 696 с.

ГРИГОРІЙ СКОВОРОДА
1983, 544 с.

ПЕТРО ГУЛАК-АРТЕМОВСЬКИЙ.
ЄВГЕН ГРЕБІНКА
1984, 608 с.

АНАТОЛІЙ СВИДНИЦЬКИЙ
1985, 576 с.

ГОТУЮТЬСЯ ДО ДРУКУ:

СТЕПАН РУДАНСЬКИЙ
ЮРІЙ ФЕДЬКОВИЧ
НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ, т. 2